

မောင်မိုးသူ LEON URIS

အိပ်ငြိမ်းမှု EXODUS

နိုင်ငံတော်မှ မွေးဖွားခြင်း

အိပ်ဇိုးဒပ်

မောင်မိုးသူ

နိုင်ငံတစ်ခု မွေးဖွားခြင်း

”၂၀ ရာစု ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ညှို့ငင်ခဲ့သည့် အကြီးကျယ်ဆုံး ရိုက် မလောက် ရောင်းတိုင်းစွဲ ဝတ္ထု။”

NEW YORK HERALD TRIBUNE

”နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကာ အိပ်မက်တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့သည့် ပြည်သူများ၏ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ဖြစ်ရပ်မှန် လှုပ်ရှားမှု၊ အကြီးကျယ်ဆုံး ဝတ္ထု။”

CHRISTIAN HERALD

“အိပ်ဇိုးဒပ်မှာ စာမျက်နှာ အများဆုံး၊ ဇာတ်လမ်းအား အကောင်းဆုံး၊ နာမည် ကျော်ကြားဆုံး၊ မျက်မှောက်ခေတ် ၂၀ ရာစုတွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် အရောင်းရဆုံး.....။”

လင်းယုန်မောင်မောင်

“အိပ်ဇိုးဒပ်စာအုပ် အောင်မြင်ရခြင်း အကြောင်းမှာ.....ယနေ့ခေတ်၏ အထူးဆန်းဆုံး ရာဇဝင် တွင်သည့် ဇာတ်လမ်း (အစ္စရေး၊ ပါလက်စတိုင်းကို ရေးသားထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။”

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

About Us

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ယခု Ebooks4MM website လေးကို ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုပ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုပ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Market ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ Digital Product ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်"လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များ ကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုထည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၉ /၂၀၀၂ (၅)]

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၀ /၂၀၀၃ (၂)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် -(၁၉၈၁) မြန်မာစာပေတိုက်
ဒုတိယအကြိမ် -(၁၉၈၆) မြဝတီရည်စာပေ
တတိယအကြိမ် (၂၀၀၃) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက် (၁၊ ဧပြီ၊ ၂၀၀၃)

အုပ်ရေ ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင်(၀၂၃၃)၊ လောကစာပေ
အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - အေဇက်

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့် နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

Graphic Mg Thein Win and Ocean Group ဒီဇိုင်း ဖွဲ့စည်းသည်။

တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

ကျွန်တော်၏ အညံ့ဆုံးနှင့် မောင်မိုးသူ၏ အကောင်းဆုံး

မြန်မာပြန်သူ၏ စတုတ္ထအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက် အမှာ

အပိုင်း(၁) ဂျော်ဒန်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်း

အပိုင်း(၂) မြေသည် ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏

အပိုင်း(၃) မျက်စိအတွက် မျက်စိကို လည်းကောင်း

အပိုင်း(၄) အို.... ငါ့ဝိညာဉ် နိုးလော့

အပိုင်း(၅) ရွှေလင်းယုန်၏ တောင်ဟုန်နှင့်

စာရေးဆရာ လီယွန်အူးရစ်နှင့် သူ၏ စာအုပ်များအကြောင်း

ကျွန်တော်၏ အညံ့ဆုံးနှင့် မောင်မိုးသူ၏ အကောင်းဆုံး

စာအုပ်အသစ်များ မရေးနိုင်။ ရေးပြီးသည့် စာအုပ်ကိုလည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုနိုင်သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ သည်အတောအတွင်း ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ ရေးနိုင်အားလည်း ရှိ၊ ထုတ်နိုင်ခွင့်လည်း ရှိနေကြသော ရေးဖော်ရေးဖက်များ၏ စာအုပ်များတွင် မလွဲသာ မကင်းသာ အမှာစာရေးသည့် အလုပ်ကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် “ဇောက်ချ၍” လုပ်လာခဲ့ရသည်မှာ စုစုပေါင်း ဘယ်နှအုပ်ရှိနေပြီဟူ၍ပင် မမှတ်မိတော့။

မှတ်မိသမျှ ဆိုရပါလျှင် ယနေ့ ၁၉၈၀ အထိ ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်းမှာ ၂၆ အုပ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း၊ ကျွန်တော် အမှာစာ ရေးပေးခဲ့ရသည့် စာအုပ်ပေါင်းမှာ ၃၀ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယခု မောင်မိုးသူ၏ ဤစာအုပ်မှ အမှာစာသည် အရေအတွက်အားဖြင့် ၃၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ အမှာစာများ အနက်မှ တစ်ခုသော အမှာစာ ဟူ၍ မှတ်ယူကြစေလိုပါသည်။

စင်စစ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ စာအုပ်တွင် အခြား စာရေးဆရာ တစ်ဦး တစ်ယောက်က အမှာစာ ရေးပေးရာ၌ အဓိကအားဖြင့် အခြေခံ အကြောင်းနှစ်ရပ် ရှိ၏။ ပထမ အခြေခံ အကြောင်းရပ်မှာ ယင်းစာရေးဆရာနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့်။ ဒုတိယ အခြေခံ အကြောင်းရပ်မှာ ယင်းစာအုပ် သို့မဟုတ် ယင်းစာအုပ်ပါ အကြောင်း အရာနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ရေးခဲ့သမျှ အမှာစာများသည် ယင်းအခြေခံ အကြောင်းရပ် နှစ်ခုအနက် “တစ်ခုခုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ “နှစ်ခုစလုံးကြောင့်” သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရာ၊ ယခု ဤအမှာစာသည် “နှစ်ခုစလုံးကြောင့်”ဟူသော အမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်နေပေသည်။ ပို၍ရှင်းအောင် ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည်

မောင်မိုးသူနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ဖြစ်နေသလို၊ ဤစာအုပ်နှင့်လည်း မကင်းရာ မကင်း ကြောင်း ဖြစ်နေခဲ့၍ ဤအမှာစာကို ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ့်တကယ်အားဖြင့် “မူလအနေအထား”အရဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မောင်မိုးသူနှင့် ပတ်သက်ရုံသာ ပတ်သက်၍ ဤစာအုပ်နှင့် လုံးဝပတ်သက်စရာ မရှိ၊ လုံးဝ ဆက်စပ်စရာ မလို။

သို့သော် “အသွားမတော် တစ်လှမ်း”ဆိုသည့် စကားပမာ ခြေထောက်တွင် ဗွေပေါက်နေသော ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တွင် မောင်မိုးသူအိမ်သို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားရာမှ “ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်”“ခွဲရလေသည်။ ကျွန်တော် “ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်”ခွဲရသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့လယ်တစ်ဝိုက် ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် မောင်ထော်လေးလမ်း (ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း)အကြား စာအုပ်ဆိုင်များသို့ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်၊ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ရင်း အမှတ် ၁၈၈၊ ၃၁ လမ်းမှ မောင်မိုးသူ တိုက်ခန်းသို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ပိန်မသာ လိမ်မသာ အိမ်မှာ အမြဲတွေ့ရခဲ့လှသော မောင်မိုးသူကို ထိုနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အခွံသား တွေ့ရသည်။ ဤတွင် “တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း” မောင်မိုးသူက “ဆောက်နှင့်ထွင်း”ပါလေတော့သည်။

“ကဲ ကိုမောင်မောင်ရေ၊ မျှော်လင့်တောင့်တနေဆဲမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာဟာ မောင်မိုးသူအတွက် ကောင်းသော လာခြင်း ပါပဲ”

မန္တလေးသားပီပီ စကားကို စာလို ပြောလေ့ရှိသော မောင်မိုးသူက ကျွန်တော့် အား အထက်ပါအတိုင်း စာသံပေသံဖြင့် ရွတ်ဆိုနှုတ်ဆက်ရင်း ဖြုန်းခနဲထိုင်ရာမှ ထကာ ဧည့်ခန်းထောင့် စားပွဲပေါ်မှာ အုပ်နှစ်ဆယ် အစိတ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ဗလာစာအုပ် တစ်ထပ်ကြီးကို မ လာပါတော့သည်။

“ဟောဒါ မောင်မိုးသူ နေ့မအား ညမအား ကြိုးစားပမ်းစား ဘာသာပြန် ထားတဲ့ လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ “အိပ်ဇီးဒပ်”လက်ရေးစာမူ၊ စာပေစိစစ်ရေးက ကျပြီးသား၊

အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ မြသန်းတင့်ကို အမှာရေးခိုင်းမလို့။ ဒါပဲ”

ကျွန်တော်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါမူ ထိုစဉ်က သူခိုင်းသည့် အမှာစာရေးဖို့ထက် သူဘာသာပြန်ထားသည့် ဧရာမစာမူ အထပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး “သွားရည်” ယိုနေမိသည်။ အားကျနေမိသည်။ ကျွန်တော့်အထင် သူလက်ရေးစာမူအထုပ်ကြီးမှာ ဗလာစာရွက်ဖြင့် စာမျက်နှာ တစ်ထောင်နီးပါးပင် ရှိလေမလား မပြောတတ်။

နဂိုကမှ တစ်နှစ်လျှင် စာအုပ် တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ်ထက် ပို၍ မရေး နိုင်၊ မထုတ်နိုင်သော ကျွန်တော့်မှာ စာပေစိစစ်ရေးက ခွင့်ပြုချက် ရပြီးပြီဆိုသော မောင်မိုးသူ၏ စာမူအထပ်ကြီးကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေရာမှ သူ့အတွက် ဝမ်းသာမိ သည်နှင့်အမျှ ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းနည်းရမလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀နှစ်ကျော် ၁၉၆၇-၆၈လောက်က “လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ အိပ်ဇီးဒပ်ကို ခင်ဗျား ဘာသာပြန်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ” ဟူ၍ ရင်းနှီးခင်မင်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အကြံပေးခဲ့ကြသော စာရေးဆရာ လူအောင်နှင့် မောင်သက်နောင်တို့၏ မျက်နှာများကို ရုတ်တရက် ပြေး၍ မြင်ယောင်မိသေးသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ များကိုသာ ဦးစားပေး၍ ရေးလို သားလိုသော ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ကပ်စထရို၊ ဟိုချီမင်း၊ ချေထွေဗားရား စသည်တို့နှင့် အလုပ်များနေခဲ့သဖြင့် အိပ်ဇီးဒပ်ကို ဖတ်သည် ဆိုရုံမျှ သဘောလောက်သာ ဖတ်ခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ရန် စိတ်ကူးမရှိခဲ့။

သို့သော် ၁၀ နှစ်ကျော်မျှ ကြာသောအခါ မောင်မိုးသူတစ်ယောက် ဘယ်အချိန် တွင် စိတ်ကူးပေါက်၍ ဘယ်အချိန်က ကလောင်စွမ်းပြလိုက်သည် မသိ၊ ယခု ကျွန်တော် ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် အိပ်ဇီးဒပ် ဘာသာပြန်စာမူကြီးသည် အထုပ်လိုက် အထည်လိုက် ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့က သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်သား အိပ်ဇီးဒပ်ကြီးကို မဏ္ဍိုင် ထား၍ လီယွန်အူးရစ်၏ စာအုပ်များအကြောင်း မိနစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်

တစ်လှည့်စီ ပြောကြဆိုကြ လေကန်နေကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးတွင် သူ့စာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးရန် ကျွန်တော်က သူ့ကို ကတိပေးခဲ့သလို သူက ကျွန်တော့် အား လီယွန်အူးရစ်၏ ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ပေးလိုက်သည်။ ယင်း စာအုပ်မှာ Angry Hills. တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ထို့နေ့က ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်သလို၊ မျက်စိလည်ရာမှ ဆွမ်းဆန်ရခဲ့သည် ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မိုးသူက အပျင်းပြေဖတ်ဖို့ဟုဆိုကာ ပေးလိုက် သော အထက်ပါစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်ကလည်း မူလက အပျင်းပြေပင် ဖတ်ကြည့် ရာမှ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နောက်ခံ၊ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေး စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် အမေရိကန် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တို့၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ဘာသာပြန် ၍ စာပေစိစစ်ရေးမှ အလွယ်တကူ ခွင့်ပြုချက်အရ “အချစ်နှောင်ထုံး စစ်တောင်ကုန်း” ဟူသော အမည်ဖြင့် ခပ်မြန်မြန် ထုတ်ခဲ့ပေသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း မောင်မိုးသူအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တစ်ဖန် စိတ် မကောင်း ဖြစ်ရပြန်၏။ အကြောင်းသော်မူ သူ အမှတ်မထင်ပေးလိုက်သော လီယွန်အူးရစ် ၏ The Angry Hills ကို ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်၍ ခြောက်လခန့်အတွင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ ဘာသာပြန်ထားပြီး ကျွန်တော် အမှာစာ ရေးပေးရမည့် ယခု အိပ်ဇိုးဒပ် စာအုပ်ကြီးမှာ ထုတ်ဝေသူအတွက် အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲများကြောင့် နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ ကြာသည်အထိ စာအုပ်ဖြစ်မလာဘဲ စာမူဘဝမှာပင် အောင်းနေခဲ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ စင်စစ် လီယွန်အူးရစ်သည် ဘာသာပြန် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် သူစိမ်း ပြင်ပြင် မဟုတ်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အရေအတွက်အားဖြင့် ၈ အုပ်မျှသာ ရေးသား ခဲ့ရသေးသည့် သူ့စာအုပ်များအနက် မြန်မာဘာသာဖြင့် ၄ အုပ် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။ ပထမ Mila 18 ကို တင်ထွေးက ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် (၁၉၆၅)။ နောက် Topaz ကို နေမျိုးထွန်းက (၁၉၇၅)ဘာသာပြန်ခဲ့၍ Angry Hills ကို ကျွန်တော်က (၁၉၇၈)။ ယခု Exodus ကို မောင်မိုးသူက (၁၉၈၀)။

သည်တွင် လီယွန်အူးရစ်ကို အကြောင်းပြု၍ မောင်မိုးသူနှင့် ကျွန်တော်

ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့သည်။ "ထိပ်တိုက်"ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊
လီယွန်အူရစ်၏ စာအုပ်များအနက် ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သည့် Angry Hills မှာ
စာမျက်နှာ အနည်းဆုံး၊ ဇာတ်လမ်းအညံ့ဆုံး၊ နာမည် မထင်ရှားဆုံးဖြစ်၍ မောင်မိုးသူ
ဘာသာပြန် သော ယခု အိပ်ဇီးဒပ်မှာ စာမျက်နှာ အများဆုံး၊ ဇာတ်လမ်းအား
အကောင်းဆုံး၊ နာမည် အကျော်ကြားဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဤစာအုပ်၏
နာမည်ကျော်ကြားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အလွယ်ဆုံးနှင့် အတိုဆုံး ရည်ညွှန်းရပါမူ
“မျက်မှောက်ခေတ် ၂၀ ရာစုတွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် အရောင်းရဆုံး”ဟူ၍
အသိအမှတ်ပြုခံရသည့် အချက်က သက်သေ ထူနေပါသည်။

ဤတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အစအဆုံး မဖတ်ဘဲ အမှာစာ မရေးလိုသည့်
ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် ဖူးစကပ် စာမျက်နှာပေါင်း
၇၀၀ ကျော် ရှိသည့် ဧရာမ စာမူကြီးကို မျက်စိအညောင်းခံ၊ ဇက်အညောင်းခံ၊
လက်အညောင်းခံ ၍ ငါးရက်တိတိ အစအဆုံး အချိန်ယူ ဖတ်ခဲ့ရသော ဇာတ်ကြောင်း
ဇာတ်အိမ်ကြီးကို ဤမျှ ရှည်လျားထွေပြားသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များဖြင့်
တည်ဆောက်ရေးဖွဲ့ထား သည့် လီယွန်အူရစ်၏ ဖန်တီးမှု စွမ်းအား (Creative
Power)ကို “လက်ဖျား”ပင် ခါမိသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ထိတွေ့ခံစားမိသည့်
အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ကမ္ဘာ့အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသ၌
အာရပ် နိုင်ငံများ ဝိုင်းရံထားသည့် အလယ်တွင် အစွရေးဟူသော နိုင်ငံငယ်လေး
ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ရေးအတွက် အစွရေး (ဂျူး) အမျိုးသားများသည် နှစ်ပေါင်း ၂,၀၀၀
ကျော်မျှ ခေတ်အဆက်ဆက် ဘိုးဘေးဘီဘင်များ လက်ထက်ကပင် အခက်အခဲ
အကျပ် အတည်း အတားအဆီးများကို ရုန်း၍ ကန်၍ ရင်ဆိုင်၍၊ ကျော်၍ လွှား၍
တွန်းလှန်၍ တည်ထောင်ဖန်တီးခဲ့ရသည့် အချက်ကို ဤစာအုပ်က
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်းထင်း ကြီးပေါ်အောင် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လီယွန်အူရစ်နှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ် အပါအဝင်
သူရေးသားခဲ့သမျှ စာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း
ကျွန်တော့်အမှာစာတွင် ဤမျှသာ ရေးလိုသည်၊ ဤမျှသာ ရေးစရာရှိသည်၊
သည့်ထက်ပို၍ ရေးစရာမလို၊ ရေးစရာမရှိ။ သည့်ထက်ပို၍ သိလိုကြပါက
ဘာသာပြန်ဆရာ မောင်မိုးသူကိုယ်တိုင် အသေးစိတ် အကျယ်တဝင့်

ရေးသားထားသည့် ဧရာမ အမှာစာကို ဤစာအုပ် တစ်နေရာ တွင် ရှာဖွေဖတ်ရှု ကြစေလိုပါသည်။

စင်စစ် ဤအမှာစာတွင် ကျွန်တော် အဓိကထား၍ ရေးသားရမည်မှာ မောင်မိုးသူနှင့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း (သို့မဟုတ်) မောင်မိုးသူအကြောင်း။

ရုတ်တရက် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဆိုလျှင် ဘာမျှ မကြာသေးဟု ထင်ရသော်လည်း မောင်မိုးသူနှင့် ကျွန်တော် စတင် တွေ့ကြုံဆုံစည်းခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်နီးပါးမျှပင် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကြီးကျယ်အောင် ပြောရလျှင် “ရာစုနှစ်တစ်ခု၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့် ရှိပြီ”” ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးမှ မုံရွာသား ကျွန်တော်နှင့် ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းဘေးမှ မန္တလေးသား မောင်မိုးသူတို့သည် စစ်ပြီးခေတ် အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ အထက်အညာမှ အောက်မြေအောက်ရွာသို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန်တွင် စာပေ ရေစီးကြောင်း၌ ပေါင်းဆုံမိခဲ့ကြသည်။

သည့်နောက် ၁၉၆၀ တစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တစ်သိုက် မော်ကွန်း သတင်း မဂ္ဂဇင်း”တိုက်ကို တည်ထောင်ထုတ်ဝေကြသောအခါ ယင်းမဂ္ဂဇင်း၏ ၂၇ ယောက်တိတိ ပါဝင်သော အယ်ဒီတာအဖွဲ့ “တစ်လှေကြီး”တွင် သူရော ကျွန်တော်ပါ “တစ်ခရီးတည်း”သွားဖော်လာဖက်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် မော်ကွန်းမဂ္ဂဇင်း ရပ်စဲ၍ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဇာတ်ခေါင်းကွဲ သွားကြရာမှ ၁၉၆၄-၆၅ ခုနှစ်တစ်ဝိုက် ၃၃လမ်း၌ စာပေလုပ်ငန်း ပန္နက်ရိုက်ကြရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူ အတူတကွ ပါဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး စာအုပ်များဖြစ်ကြသော “အိုက်ခမန်း”၊ “ဟစ်တလာ”၊ “သွေးစွန်းသောနေ့များ” စသည်တို့ကို မန္တလေးသားများ ဖြစ်ကြသော မောင်နေနွယ်၏ ““မြကန်သာ”စာပေနှင့် မောင်မိုးသူ၏ “မိုးဦးပန်း”စာပေတို့မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါသည်။

မိုးဦးပန်းသည် မောင်မိုးသူ မန္တလေးမှာ ရှိစဉ်ကပင် တည်ထောင်ခဲ့သော စာပေတိုက် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသား လူငယ် စာပေသမားများ ဖြစ်ကြသော

မောင်နေဦး၊ မောင်သိန်းနိုင် (ယခုဂုဏ်ထူး ဦးသိန်းနိုင်)တို့နှင့် ရန်ကုန်မှ သိန်းသန်းထွန်း၊ ထွန်းထွန်း (ဆေးသိပ္ပံ) (ကွယ်လွန်)စသူတို့၏ ပွဲဦးထွက် စာအုပ်များသည် ““မိုးဦးပန်း”မှပင် စတင် ပွင့်လန်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် မိုးဦးပန်းသည် မောင်မိုးသူ၏ စာပေဘဝအတွက် အခြေခံအုတ်မြစ် ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်၏။

သို့ပါလျက် အချင်းချင်းမို့ “ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်”ဆိုသလို မညှာမတာ ပြောရမည်ဆိုပါက မိုးဦးပန်းကို ပိုမိုလန်းဆန်းစေရန်ဟူသော စိတ်အကြံ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့သော မောင်မိုးသူသည် နောက်ပိုင်းတွင် “ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာ”သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါ၏။ အကြောင်းသော်မူ ၁၉၆၀ ပတ်ဝန်းကျင် လောက်က မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက် ချင်း ဆင်းလာကြသည့် မိုးကြည်၊ မောင်သာနိုး၊ မောင်နေဦးနှင့် မောင်နေနွယ် စသည် စသည်တို့အနက် မောင်မိုးသူ တစ်ယောက်တည်း စာပေကို ကျောခိုင်းကာ ရုပ်ရှင်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော့ဆန္ဒအရ ဆိုပါလျှင် မိုးဦးပန်းကို တစ်နေ့တခြား ပိုမိုလန်းဆန်းစေချင် သည်သာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မိုးဦးပန်းမှ စာပေ ပွင့်ချပ် ပွင့်လွှာများ ပိုမိုများပြား စေချင်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ရေမလောင်း ပေါင်းမသင်ဘဲ မောင်မိုးသူ၏ လျစ်လျူ ရှုထားမှုကြောင့် မိုးဦးပန်းမှာ မလန်းနိုင်ရှာဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော်၏ “အိုက်ခမန်း”အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်နှင့် မရှေးမနှောင်းဆိုသလို မောင်မိုးသူ၏ “ဆိုက်ကို”(ဟစ်ချ်ကော့ ရိုက်ကူးခဲ့သော ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်)ဝတ္ထုဘာသာပြန် ထွက်ခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၆၅ခုနှစ်ကဖြစ်၍ အချိန်အားဖြင့် ၁၅ နှစ်အတွင်း နောက်ထပ် မောင်မိုးသူ၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု နှစ်အုပ်သာ လျှင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မကျေနပ်စရာ၊ အားမရစရာ ကောင်းရုံမျှမက ဒေါပွ စရာပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း သတင်းစာကြော်ငြာများနှင့် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် “ဒါရိုက်တာ မောင်မိုးသူ”ဟူသော အမည်စာတန်း ပါလာပြီးနောက် ရံဖန်ရံခါ

ရန်ကင်းရုပ်ရှင်တွင်ဖြစ်စေ၊ ၃၃ လမ်းထိပ်မှ “ရွှေကြည်အေး”တွင် ဖြစ်စေ မောင်မိုးသူနှင့် တွေ့ရသည့်အခါများ၌ ကျွန်တော်သည် သူ့အား ရုပ်ရှင်အကြောင်း ဘာမှမပြော၊ ဘာကား ရိုက်နေသလဲ ဟူ၍ ဘယ်တော့မှ မမေး။ တမင်သက်သက် ရုပ်ရှင်ကို ဝကွက်၍ ချန်ထားပြီး တခြား အကြောင်းအရာများကိုသာ ပြောသည်။ မေးသည်။ အထူးသဖြင့် စာအကြောင်း အကြောင်းကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဆွေးနွေးသည်။

တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် သူ့ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ရုပ်ရှင်အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ စကားမစပ်၊ ရုပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဟူ၍ သဘောထားပုံပင် မရ။ စာအကြောင်း၊ စာအုပ်အကြောင်း၊ စာရေးဆရာအကြောင်းများကိုသာ ခေါင်းလှုပ်လက်လှုပ် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ထအောင် ပြောနေပြန်သည်။ “အင်း... သည်လိုဆိုတော့လည်း မောင်မိုးသူ တစ်ယောက် မဆိုးပါလား”ဟု အောက်မေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ “ချောင်းကိုပစ်၍ မြစ်ကိုရှာ”သွားသော မောင်မိုးသူအား (မြစ်ထဲတွင် ရေများ မများ၊ ငါးတွေ မတွေ့တော့ မသိရ)လူဆိုးဘဝမှ လူကောင်းအဖြစ် ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် ပြန်လည် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။ အကြောင်း သော်ကား မျက်မှောက်ခေတ်တွင် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်မှလွဲလျှင် အများဆုံး ရောင်းရပြီး ကမ္ဘာ့ဘာသာပေါင်းစုံဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ရ၍ မြန်မာဘာသာဖြင့်လည်း ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေရန် လိုအပ်နေသော ဤစာအုပ်ကြီး အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ဘာသာပြန်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဤသည်တို့မှာ မောင်မိုးသူနှင့် ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်း သို့မဟုတ် မောင်မိုးသူ အကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင် နိဂုံးမချုပ်မီ ဤအမှာစာရေးသူ ကျွန်တော်နှင့် ဤစာအုပ် ဘာသာပြန်သူ မောင်မိုးသူတို့အကြား မရေးလည်းခက် ရေးလည်းခက်၊ မရေးလည်း ကောင်း ရေးလည်းကောင်းသည့် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ရေးစရာ အချက် တစ်ချက် ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ယင်းအချက်မှာ တခြား မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ခါ တစ်နေရာရာတွင် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများ စုံလာပြီ၊ လူထူထူ ရှိလာပြီဆိုသည်နှင့် မောင်မိုးသူက ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းကာ အပေါင်း အသင်းများအား ပြောလေ့ရှိသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားတို့က မသိလို့ဗျ၊ ကိုမောင်မောင်က အခု ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းသာ နေတာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဖေဖေမှ သူက သူငယ်ချင်းဗျာ”

မောင်မိုးသူ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်တော် အသက်မငယ်တော့၊ ကျွန်တော် အသက်ကြီးလှပြီဟူ၍ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က ပြုံး၍သာ နားထောင်နေသည်။ ဘာမှပြန်မပြော၊ ပြောစရာလည်း မလို။

မှန်လည်း မှန်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဖဆပလခေတ် ၁၉၄၈-၄၉ခုနှစ်များက မန္တလေးထောင်ထဲ၌ မောင်မိုးသူ၏ ဖခင် သခင်ဘတုပ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပုဒ်မငါး အကျဉ်းသားဘဝတွင် အတော်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ထိုအချိန်က၊ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါ ပါလာသော မောင်မိုးသူမှာ လူပျို “မပေါက်တပေါက်အရွယ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။

ယင်းအတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မူတည်၍ လူစည်စည်တွင် ကျွန်တော့်ကို “ဆော်”လေ့ရှိသော မောင်မိုးသူ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ မောင်မိုးသူ၏ဇနီး အမာကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ “ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိုမိုးသူအဖေဖေမှ သူငယ်ချင်းပါ”ဟူ၍ အသားလွတ် "+"တတ်ပါသည်။ ရှိပါစေတော့ ထားပါတော့။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ မေးလိုပါသည်။ ယခင်က မောင်မိုးသူ၏ ဖခင်နှင့်သူငယ်ချင်းပမာ နေလာခဲ့၍ ယခုမောင်မိုးသူနှင့် သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းသင်းနေသော ကျွန်တော်သည် နောင်နှစ်ပေါင်း ၂၀ မျှ ကြာသောအခါ ယနေ့ မောင်မိုးသူ၏ သားငယ် ၇ နှစ်အရွယ်ရှိ ညီညီမိုးသူနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်မလာဟူ၍ မည်သူ ပြောနိုင်ပါသနည်း။

လင်းယုန်မောင်မောင်

စတုတ္ထအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်အမှာ

အိပ်ဇီးဒပ် နိုင်ငံတစ်ခု မွေးဖွားခြင်းစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ်အဖြစ် မြန်မာပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် မြဝတီရည် စာပေတိုက်မှ ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ၈၈-အရေးတော်ပုံဖြစ်၊ မောင်မိုးသူ ၈၈မှာပါခဲ့၊ NCD ပါတီထောင်တော့ပါခဲ့၊ ထောင်နှစ်ကြိမ် ၇နှစ်ကျခံခဲ့၊ မောင်မိုးသူနာမည်နှင့် စာရေးခွင့်၊ မောင်မိုးသူနာမည် တင်ပြခွင့်များ အပိတ်ခံခဲ့ရ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ပြန်လွတ်လာသော မောင်မိုးသူ စာအုပ်နှင့်စာရေး ခွင့် ပြန်လည်ရရှိပါတယ်။ မောင်မိုးသူ ထောင်ကလွတ်လာ စာရေးခွင့်၊ မောင်မိုးသူနာမည် သုံးစွဲခွင့် ရလာတဲ့အတွက် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်က ကိုစိုးညွန့်က မောင်မိုးသူစာအုပ် အဟောင်း၂ အုပ် အိပ်ဇီးဒပ်နဲ့ စိတ္တဇနေ့စာအုပ် ၂ အုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့် တောင်းပါတယ် ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ မောင်မိုးသူကို ပိုက်ဆံပေးချင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ္တဇနဲ့ အိပ်ဇီးဒပ်စာအုပ်ကို ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်က တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မောင်မိုးသူ ယခင်က ရေးခဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသား ဘာသာပြန်စာအုပ်အားလုံးကိုလည်း ကောင်းတဲ့စာအုပ်တိုက်အားလုံးလိုလို မောင်မိုးသူပေးခဲ့လို့ ပွစာကျအောင် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြားထဲက Image မဂ္ဂဇင်းမှာ နာမည်ကျော် နိုင်ငံခြားစာရေး ဆရာကြီးများနှင့် သူတို့၏စာအုပ်အကြောင်းတွေရေးတော့ စာရေးဆရာလီယွန်အူးရစ်နှင့် သူ့စာအုပ်များ အကြောင်းရေးပါတယ်။

ငါတို့စာပေတိုက်က အိပ်ဇီးဒပ်ကို ပုံစံသစ်နှင့် ထုတ်ဝေမယ်ပြောတော့ စတုတ္ထအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်အမှာ၊ မူရင်းစာအုပ် လင်းယုန်မောင်မောင်ရေးတဲ့အမှာနဲ့ လီယွန်အူးရစ်နှင့်သူ့စာအုပ်များကို မိတ်ဆက်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ စာရေးဆရာ လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ဘဝ သူရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်များအကြောင်းကို စာဖတ်သူအတွက် သိစေချင် တာကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။

အသက် ၇၈ နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ မောင်မိုးသူဟာ လုံးချင်းဘာသာ

ပြန်စာအုပ်တွေ မရေးတော့ဘူး၊ မထုတ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အားထုတ်ခဲ့တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ဆက်လုပ်နိုင်သေးတယ်လို့ယူဆပြီး ဘာသာပြန်အလုပ်ကိုလည်း လက်ခံလုပ်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ စိတ်အားထက်သန်မှု ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လိုက်နိုင်၊ မလိုက်နိုင်၊ တောက်လျှောက်လုပ်နိုင်သေးလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

မောင်မိုးသူရဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်များကို အားပေးဖတ်ရှုကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အတွက် ကြိုးပမ်းကြည့်ချင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာဖတ်သူများကို အစဉ်လေးစားလျက်

မောင်မိုးသူ

၂၅-၁-၂၀၁၄

အပိုင်း(၁) ဂျော်ဒန်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်း

“ဘုရားသခင်သည် သင်နှင့်သင်၏

ညီအစ်ကိုတော်များကို ကိုယ်တော် ကတိပြု

ထားတော်မူသည့် ဂျော်ဒန်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ နယ်မြေကို

နေထိုင် ပိုင်ဆိုင်သော ကာလသို့ရောက်

သောအခါမှ ငါ့ကိုယ်တော် ပေးသနားခဲ့သည့်

သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှုများကို

သူတို့ထံသို့ သင် ပြန်၍ ပေးအပ်နိုင်သည်။”

(မိုးဇက်အား ဘုရားသခင်က ပြောကြားခဲ့သော စကားများ)

အခန်း ၁ - ၁၉၄၆ ခု နိုဝင်ဘာလ

“ဆိုက်ပရပ်မှ ကြိုဆိုပါ၏”

ရှိတ်စဝီးယား

လေယာဉ်ကြီးသည် ပြေးသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း အရှိန် တဖြည်းဖြည်း
လျှော့ချ လိုက်ကာ “ဆိုက်ပရပ်မှ ကြိုဆိုပါ၏”ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်
ရှေ့နားတည့်တည့်လောက် တွင် ရပ်လိုက်၏။

လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ ကြိုဆိုပါ၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ရင်း မတ်ပါကား
သည် ရှိတ်စဝီးယား၏ အပြည့်အစုံ စကားများကို စဉ်းစားသည်။ အော်သယ်လို
ပြဇာတ်ထဲကမှန်းတော့ သူ သိသည်။ အပြည့်အစုံ သူ မမှတ်မိတော့။ သူသည်

လေယာဉ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“လူကြီးမင်းမှာ ဘာပစ္စည်း ကြေညာစရာ ပါပါသလဲ ခင်ဗျား” အကောက်ခွန် အရာရှိက မတ်ကိုကြည့်၍ မေး၏။

မတ်က ကွင်းထဲ၌ ကစ်တီကို လှမ်းရှာနေ၏။ မတွေ့။ ပါးစပ်ကမူ စိတ်ချဉ် ပေါက်ပေါက်နှင့်

“မချွတ်ရသေးတဲ့ ဘိန်းဖြူက နှစ်ပေါင်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အပြာ ပန်းချီကားက တစ်စုံ”

အကောက်ခွန် အရာရှိသည် အမေရိကန် လူမျိုးတိုင်းမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ငနဲများပါတကားဟု ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဧည့်ကြို တစ်ဦးက အနားရောက်လာ၏။ သူက မတ်အား

“ခင်ဗျား မတ်ပါကား ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမှန်ပါပဲ”

“မစ္စက်ကစ်တီ ဖရီးမွန်က မအားလို့ လာမကြိုနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ လူကြီးမင်း အတွက် ကရီနီးယားက ဟိုတယ်မှာ အခန်းအဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အဲဒီ ဟိုတယ်ကိုသွားဖို့ တက္ကစီတစ်စီး ဘယ်လိုများ ရနိုင်ပါလိမ့်”

‘ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ခဏကလေး စောင့်ပါ’

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု စားသောက်ရင်း စောင့်နေပါမယ်”

မတ်သည် ကွင်းထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့သွားပြီး ကော်ဖီမည်းတစ်ခွက်ကို သောက်နေလိုက်၏။ သူ့ အတွေးများမှာ ကစ်တီ၏ အကြောင်းများဖြင့် ပြည့်နေ၏။

အလိုက်ကန်းဆိုး သိဟန်မတူသော လူတစ်ယောက်က သူ့ကို သိမြင် မှတ်မိ သွားပြီး အတင်းအဓမ္မ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းဖူးကြောင်း မိတ်ဆက်နေပြန်၏။ မတ်သည် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရင်း တက္ကစီကား

ရပြီဆိုသည်နှင့် အတင်းစကားဖြတ် ကာ ကားပေါ်တက်၍ ကားသယ်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

မတ်၏ ရင်ထဲကမူ ကစ်တီအကြောင်းများဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူနှင့် ကစ်တီ မတွေ့ကြရသည်မှာ ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ ထင်သည်။ ယခု ပြန်တွေ့ရမည် ဆိုသောအခါ ကစ်တီကို ဘယ်လိုရုပ်၊ ဘယ်လိုပုံနှင့် ဆုံရမည်ကို မှန်းဆ၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မတ်နှင့် ကစ်တီတို့မှာ ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးတည်း ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြသည်ဟုပြောလျှင် ပြည့်စုံသည် မဟုတ်ပါ။ “ဟို ရှေးအခါက ငယ်သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိလေသည်” ဆိုသော သီချင်းထဲကလို တွန်ဖရီးမွန်ကို ထည့်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မတ်၊ ကစ်တီနှင့် တွန်တို့မှာ အတူနေ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကစ်တီသည် အမေရိကန် စရိုက်ဓလေ့ အပြည့်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ တွန်သည်လည်း အမေရိကန် အမူအကျင့် အားလုံးရှိသူ ဖြစ်သည်။ မတ်ကမူ တွေဝေသူ။

မတ်နှင့်တွန်မှာ အထက်တန်းစာမေးပွဲအောင်၍ တက္ကသိုလ်သို့ အတူတက်ကာ တစ်ခန်းတည်း နေကြ၏။ ကစ်တီကမူ အထက်တန်း မအောင်သေး။ တွန်သည် ကစ်တီနှင့် ခွဲခွာနေရသည်ကို မနေတတ်သလို မတ်အား တတွတ်တွတ် ကစ်တီအကြောင်း ချည်း ပြောနေ၏။ ကျောင်းစာသင်နှစ် တစ်ဝက်ကျိုးခါမှ တွန် အနည်ထိုင်သည်။ ကစ်တီထံသို့ စာတို၊ စာရှည် လွှမ်းရတုတွေ စေရုံသာ လုပ်တော့၏။

နွေကျောင်းပိတ်သည့်အခါ သူတို့နှစ်ဦး မြို့သို့ အမြန်ပြန်ကြသည်။ မြို့၌ ကစ်တီက မရှိ။ သူ့မိဘများနှင့် ဝိစိကွန်ဆင်မြို့သို့ တစ်နှေလုံး အလည်သွားကြသည်။ ကစ်တီ မိဘများအနေဖြင့် တွန်နှင့် မနီးစပ်စေလိုသည့် သဘောလား မပြောတတ်။ တွန်နှင့် မတ်တို့ကလည်း အိုကလာဟိုမား ရေနံတွင်းများ၌ နွေရာသီ အလုပ်လုပ်ကြ၏။

ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တွန် အနည်ထိုင်လာသည်။ တွန်သည်

ဘတ်စကတ်ဘော အသင်း၏ နာမည်ကြီး ဂိုးသွင်းသမား ဖြစ်လာ၏။ မတ်ကမူ သတင်းစာ သင်တန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာ ကစ်တီ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာ၏။

ကစ်တီသည် ငယ်ကထက် များစွာ ချောလာလေ၏။ မတ်သည် ကစ်တီကို အကြိမ်တစ်ထောင် တွေ့ရလည်း မရိုးနိုင်ဟု အမြဲထင်နေသည်။ တွန်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်နေ၏။ တွန် ဒီဂရီမရမီ တစ်လအလိုတွင် တွန်နှင့် ကစ်တီတို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးလေသည်။

မဆီမဆိုင် တက္ကသိုလ်မှာ ရင်းနှီးခဲ့သူ အယ်လင်နှင့် မတ်ကလည်း တွန်နှင့် ကစ်တီတို့နည်းတူ ခိုးပြေးကြသည်။ သူတို့လေးဦးသား ဖို့ကားအဟောင်းကြီးတစ်စီးနှင့် ခိုးပြေးကြရာ ဟန်းနီးမွန်းကို ကားပေါ်မှာပင် ကုန်ဆုံးခဲ့ကြလေသည်။

တွန်နှင့် ကစ်တီသည် သူတို့၏လက်ထပ်မှုကို တွန် ဘွဲ့ရပြီး တစ်နှစ်ကြာသည်အထိ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကစ်တီသည် သူနာပြုသင်တန်း တက်လေ၏။

တွန်သည် ကစ်တီကို သိပ်ချစ်သည်။ လင်ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်။ တွန်သည် လူထုဆက်သွယ်ရေးရုံးတွင် အရာရှိငယ် တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ကစ်တီသည် ကလေးဆေးရုံတွင် သူနာပြုလုပ်သည်။

သူတို့လင်မယားသည် အခြား အခြားသော အမေရိကန် လူငယ်လင်မယား နည်းတူ အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေကြသည်။ နောက် အိမ်ငယ်ကလေး တစ်လုံး ငှားနေကြ သည်။ ကားကလေးတစ်စီး ဝယ်စီးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကစ်တီ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ၏။ နောက် သမီးကလေး စန္ဒရာ မွေးဖွားလာ၏။

. မတ်နှင့် အယ်လင်တို့သည်လည်း တွန်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်း လက်ထပ်လိုက် ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ စရိုက် မတူညီကြခြင်းမှာ စကတည်းက ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အကြားတွင် အမြော်အမြင်ကြီးသော ကစ်တီသာ မဝင်ပါက စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင် ကွဲကြမည့်ကိန်း။ နံဘေးလူ၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည် ထောင်ခြင်းသည် ကြာရှည်မခိုင်မြဲနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံး

မတ်နှင့်အယ်လင်တို့ တရားဝင် ကွာရှင်းလိုက်ကြ၏။ မတ်အနေနှင့် သားသမီး
မထွန်းကားသည်ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရ မလိုလို။

အယ်လင်နှင့် ကွဲကွာသွားပြီးနောက် ချည်တိုင် လွတ်သွားသလို မတ်တစ်
ယောက် ခြေဦးတည့်ရာ အရပ်များတွင် သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်အဖြစ်
ကြိုးစားရင်း လွင့်မျောနေလေသည်။

တွန်သည် တာဝန်မပျက် တစ်ပတ်တစ်ခါ မတ်ဆီ စာထည့်သည်။ စာထဲ၌
တွန်သည် တိုးတက်အောင်မြင်မှု ပါစမြဲ။ ကစ်တီ၏ စာများမှာ ကစ်တီ၏
စရိုက်အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ကစ်တီ၏ စာတိုင်း၌ အယ်လင်
ဘယ်ရောက်နေကြောင်း အမြဲ ထည့်ရေး၏။ နောက်ဆုံး အယ်လင်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားမှ ထိုဇာတ်လမ်း တစ်ခန်းရပ်သွားလေ၏။

၁၉၃၈ ခု နှစ်စသည် မတ် စန်းလာဘ် တိုးတက်လာသောနှစ် ဖြစ်သည်။
နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနတစ်ခုတွင် မတ် အလုပ်ရသည်။ ဘာလင်မြို့၌
အမှုထမ်းရသည်။ ဤတွင်မှ မတ်သည်
နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့လေသည်။
မတ်၏ အမည်သည်လည်း သတင်းလောက၌ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာလေသည်။ မတ် တစ်ယောက် ဥရောပ
တစ်ခွင်တွင် ပြုပြင်စင်အောင် သတင်းလိုက်နေရ၏။ သူ့ဌာနချုပ်ဖြစ်သော
လန်ဒန်ရောက် တိုင်း တွန်နှင့် ကစ်တီတို့၏ စာတစ်ပုံတစ်ခေါင်းများက စောင့်နေမြဲ
ရောက်နေမြဲ။

၁၉၄၂ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် တွန် မရိန်းတပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။
မကြာမတင်သော ကာလ၊ တစ်ခုသော ကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွင် တွင် ကျဆုံးသည်။

တွန် ကျဆုံးပြီး နောက်နှစ်လအကြာတွင် သမီးလေး စန္ဒရာ
ပိုလီယိုရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်လေသည်။ ထိုသတင်းကြားသည်နှင့် မတ်သည်
ရှောင်တခင် ခွင့်ယူပြီး အမေရိကသို့ ပြန်သည်။

သူ ရောက်သောအခါ ကစ်တီကို ရှာမတွေ့တော့။ မတ်
အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ရှာသည်။ ကစ်တီ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် ရှာ၍မရ။ မတ်

ဥရောပသို့ပြန်၍ သတင်း ယူရပြန်၏။

စစ်ပြီးသောအခါ မတ် ကစ်တီကို ရှာပြန်၏။ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရ။

၁၉၄၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလပိုင်းတွင် နာဇီများကို ခုံရုံးတင် စစ်သည်။
နုရင်ဘတ်သို့ မတ် သတင်းယူ လာရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ မတ်မှာ ထင်ရှားသော
သတင်းစာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။ မတ်ပါကား၏ သတင်းဆောင်းပါးများမှာ
ယုံကြည်လေးစားဖွယ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း ကမ္ဘာ့သတင်းဌာနများက ဖော်ပြ ဖတ်ရှုခြင်း
ခံရသည်။

အရှေ့အလယ်ပိုင်း စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်လာသောအခါ သတင်းသမား
မတ်သည် ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်လာရပြန်၏။ ထိုစဉ် ဂရိ မိဘမဲ့
ကလေးများဂေဟာ တွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးစားနေသော အမေရိကန် သူနာပြု
ဆရာမလေးတစ်ယောက် အကြောင်း သတင်းရ၏။ ထိုသူနာပြု ဆရာမကလေး၏
အမည်မှာ ကစ်တီဖရီးမွန် ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်း မတ် စုံစမ်းသည်။ သတင်းက သူနာပြု ဆရာမကလေး ကစ်တီ
တစ်ယောက် ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းမှာ အနားယူနေသည် ဟူ၏။ တက္ကစီကားသည်
လိပ်ခုံးဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရပ်လိုက်၏။ အချိန်ကား နေဝင်ချိုးဖျအချိန်၊
ဟိုတယ်စာရေးက မတ်ကို အခန်းသေ့နှင့် စာတစ်စောင် ပေးသည်။

မတ်...ဒါလင်

ကိုယ် ဖာမာဂူစတာမှာ ၉ နာရီလောက်ထိ နစ်နေဦးမယ်။ သိပ်
တွေ့ချင်လှပြီ၊ ခွင့်လွှတ်ပြီး စောင့်ပါဦးနော်။

ချစ်လျက် ကစ်တီ

မတ်သည် စာဖတ်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။ ဟိုတယ်စာရေးအား

“ကျွန်တော် ပန်းလှလှတစ်စည်း၊ ဝီစကီတစ်လုံးနဲ့ ရေခဲတစ်ချိုင့်လောက်
လိုချင် တယ်ဗျာ”

“မစွက်ဖရီးမွန်က အားလုံး စီစဉ်ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်း အခန်းက

နှစ်ခန်းဆက်ရက်ပါပဲ၊ ပင်လယ်ကိုလည်း မျက်နှာမူနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

မတ်သည် ဟိုတယ်စာရေး၏ မချို့မချည် မျက်နှာကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်၍ အခန်းသို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများကို ထုတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးသည်။ ပြီး ဝီစကီကို ဖွင့်လိုက်၏။

အချိန်က ၇ နာရီ ရှိသေးသည်။ နှစ်နာရီ စောင့်ရဦးမည့်သဘော။

မတ်သည် ဆက်လက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ကစ်တီ အခန်းဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။ ကစ်တီ၏ ပစ္စည်းကလေးများမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်။

မတ်သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်၏။ ကစ်တီနှင့် သူတို့နှစ်ဦး နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည်မှာ ၁၉၃၈ ခု။ ယခု ၁၉၄၆ ခု ဆိုတော့ ရှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ ပရိဒေဝမီး လောင်ကျွမ်းခဲ့သော ကစ်တစ်ယောက် ရှစ်နှစ်ခရီးကို ဘယ်ပုံများ ဖြတ်သန်းခဲ့ပါလိမ့်။ ယခုဆိုလျှင် ကစ်တီ၏ အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပေပြီ။

မတ်၏ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေ၏။ သို့သော် ခရီးပန်းမှုနှင့် ဝီစကီ ပေါင်းစပ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဖန်ခွက်နှင့် ရေခဲ ထိခတ်သံကြောင့် မတ်ပါကား နိုးလာ၏။ မျက်စိနှစ်လုံး ပွတ်သပ်ကာ နံဘေးနံဘီသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သိပ် အိပ်မောကျနေသလား” အင်္ဂလိပ်သံ ဝီပီသသကို ပထမ ကြားရသည်။ ဂေါက် အသံရှင်မှာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ မေဂျာ ဖရက်ကတ်ဒဲစ် ဖြစ်နေ၏။ သူ့လက်ထဲ မှာ ဝီစကီတစ်ခွက်နှင့်။

မတ်သည် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောဘဲ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်။ သည်တော့မှ မေဂျာအား

“ခင်ဗျားက ဆိုက်ပရပ်မှာ ဘာလုပ်နေတာတုံး” ဒါ ကျုပ်က မေးရမယ့် စကားဗျာ”

မတ်သည် ပြုံးလိုက်၏။ မေဂျာ ဖရက်မှာ ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆပ်သာလင်၏

အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည်။ ဟော်လန်မှာ ဗြိတိသျှ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ မှားယွင်းခဲ့ပုံကို မတ်
ထောက်ပြစဉ်က ပထမအကြိမ် ဆုံခဲ့ပြီး၊ နရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှာ ဒုတိယအကြိမ်
ဆုံကြဖူးသူများ ဖြစ်သည်။ မေဂျာ ဖရက်သည် သူတို့ ဗြိတိသျှများကို ခပ်စပ်စပ်
ဆော်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူ့အပေါ်တွင် သိပ်မကျေနပ်ကြောင်း မတ် သတိရ၏။

မတ်သည် အိပ်ရာမှ ထ လိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ'ကဲ ဆိုဗျာ..
ဖရက်ဒါ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲ ပြော”

“နေ့လယ်က ကျုပ်တို့ ဌာနချုပ်ကို စီအိုင်ဒီက ခင်ဗျား ရောက်လာကြောင်း
ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ဘာကိစ္စလဲ ဆို”

ဘုရားရေ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း မယုံသင်္ကာ ရှိတတ်ရန်ကောဗျာ၊ ကျုပ်က
ပါလက်စတိုင်းကို သွားမလို့ ဒီကို အလည်ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါကလည်း တရားဝင် လာတွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ရုတ်တရက်မို့ မောင်ရင် ဘာများ စပ်စုနေဦးမလဲလို့ မေးချင်တဲ့ သဘောလောက်ပါ။
အရင်တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ကြတုန်းက အတွေ့အကြုံအရ ဆိုပါတော့”

‘သော် ဖရက်ဒါရယ်၊ အမှတ်သညာကလည်း တယ်ကြီးပါလား၊ နေပါဦး၊
ဒီဆိုက်ပရပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေများ မဟုတ်တာ လုပ်နေကြလို့လဲ”

“အပိုတွေ လုပ်မနေပါနဲ့လေ၊ ဆိုက်ပရပ်ကို ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှ ပိုင်တယ်၊
ခင်ဗျား ဘာလုပ်ဖို့ လာတာလဲ ဆိုတာ ဖြေရုံပါပဲ”

‘သော် ခက်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ် ပြောပြီးပြီကော၊ အလည်လာတာပါလို့
မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်နဲ့လည်း တွေ့ဖို့”

'ဘယ်သူနဲ့လဲ” 'ကစ်တီဖရီးမွန် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဗျာ”

“ဪ သိပြီ သိပြီ၊ သူနာပြုဆရာမ ချောချောကလေး မဟုတ်လား၊
တစ်နေ့က ဘုရင်ခံ ဧည့်ခံပွဲမှာတောင် ဆုံလိုက်မိသေး ထင်ပါရဲ့”

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား တောင်တောင်အီအီ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့က
လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်လောက်က သူငယ်ချင်းတွေဗျာ။ ကဲ...တခြား မေးစရာမရှိရင်

ကြ”

မေဂျာဖရက်ဒီသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ အလည်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုလည်း ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ချီရီယို”

မတ်သည် ဖရက် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်၏။
ရုတ်တရက် ရှိတ်စပီးယား၏ ထုတ်နုတ်ချက် အပြည့်အစုံကို သတိရသွားသည်။
အပြည့်အစုံမှာ

“ဆိတ်များ၊ မျောက်များကို ဆိုက်ပရပ်မှ ကြိုဆိုပါ၏” ဟူသတည်း။

အခန်း ၂

မတ်ပါကားတစ်ယောက် ကစ်တီဖရီမွန်နှင့် တွေ့ရန် စောင့်ဆိုင်းနေချိန်တွင် လိပ်ခုံး ဟိုတယ်နှင့် မိုင်လေးဆယ်အကွာ၊ ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် လူနှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စိတ်ပူပန်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ တစ်ယောက်မှာ ဂရိဆိုက်ပရပ် နွယ်ဖွား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ သူသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်လျက် ရှိ၏။

ကျန်တစ်ဦးမှာ ဘာမှမလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့အမည်မှာ ဒေးဗစ်ဘင်အာမီ ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျုပ်တို့ လူမျိုးများ၏သား ဒေးဗစ် ဟူ၏။

ဂရိလူမျိုးက စတင်၍ “သူ ရောက်ဖို့ကောင်းတာ ကြာပြီနော်”

ဒေးဗစ်သည် ပြန်ဖြေမည် ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ကြားရသည်နှင့် -
“နေစမ်း... နားထောင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရေလယ်မှ မော်တော်သံ ကြားရ၏။ အချက်ပြမီး အပြန်အလှန် ပြသည်။
ခဏအကြာ လူတစ်ဦး ကမ်းနားသို့ ရေကူး၍ လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒေးဗစ်သည် စတင်းဂန်း မောင်းပေါ်သို့ လက်တင်ရင်း နံဘေးနံဘီတွင်
ဂီလိပ်အစောင့်များ ရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်၏။ မတွေ့။ ထိုစဉ် ရေထဲမှ
အသံထွက်လာ၏။

“ဒေးဗစ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အယ်ရီ၊ ဒီဘက်ကို မြန်မြန်လာ”

ထိုလူသည် ရေထဲမှ တက်လာပြီး သူတို့သုံးဦး ဆုံမိကြလေသည်။
ထိုလူသည် သေးငယ်သော ဒေးဗစ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသာ
ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ယောက်ျားပီသလှပြီး
သူ့မျက်လုံးမှာ အေးစက်မာကျော နေ၏။ သူ၏အမည်မှာ အယ်ရီဘင်ကင်နင် ဖြစ်ပြီး၊
ပါလက်စတိုင်း ဂျူးလူမျိုးတို့၏ မတရားသင်း ကြေညာခံရသည့်
“မိုးဇက်အလီယားဘက်”အဖွဲ့မှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း ၃

အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် မတ်ပါကားသည်
တံခါးသွားဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဝတွင် ကစ်တီဖရီးမွန် ရပ်နေ၏။ ကစ်တီသည် သူနှင့်
ကွဲကွာနေစဉ်အတွင်း ပို၍ ဖွံ့ဖြိုးလှပလာသည်ဟု မတ် ထင်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး
ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငို၍ ကြည့်နေကြ၏။ နောက်မှ မတ်က
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“ကစ်တီ၊ မင်း ကိုယ့်စာတွေကို မပြန်တဲ့အတွက် ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”
ကစ်တီက လေသံတိုးတိုးဖြင့် “ဟဲလို...မတ်” သူတို့နှစ်ဦး ပြေး၍
ဖက်လိုက်မိကြသည်။

နောက် ထိုင်ခုံများသို့ သွားထိုင်ကြသည်။ ဘာမှ အရေးမပါသော
စကားများကို ဘာမှမသိဘဲ ပြောနေကြပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
ကြည့်နေမိကြသည်။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကိုင်ကြသည်။
တစ်ယောက်ပါး တစ်ယောက် နမ်းကြသည်။

ညစာ စားပွဲတွင်လည်း သူတို့ တိုလီမိုလီ စကားများသာ ပြောနေကြ၏။
အဓိကအားဖြင့် မတ်၏ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံများအကြောင်း။

ကစ်တီရော မတ်ပါ ကစ်တီအကြောင်းကို မစရဲ၊ မပြောရဲသလို ဖြစ်နေ၏။
သူတို့ ဘယ်က စ ပြောရမည် မသိ။ တွန်အကြောင်း၊ စန္ဒရာအကြောင်း မပြောရဲကြ။
စားသောက်ပြီးသောအခါ မတ်က 'ကဲပါ၊ ကမ်းနားဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရအောင်’

သူတို့နှစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ ညမှောင်မှောင်တွင်
ကြယ်ရောင်ကလေးလောက်သာ လင်းနေသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ မည်းမှောင်နေ၏။
လှိုင်းငယ်ကလေးများမှာ ခေါင်းဖြူကလေးများနှင့် ကမ်းဆီသို့ တက်နေကြ၏။
မတ်သည် စီးကရက် မီးညှို့လိုက်ပြီး ကမ်းနားမှာ အုတ်ခုံကလေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။
ပြီးမှ

“ကိုယ် ရောက်လာလို့ ကစ်တီများ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်
နက်ဖြန်ပဲ ပြန်ပါ့မယ်” ကစ်တီသည် မတ်ကို မကြည့်ဘဲ ပင်လယ်ဘက်သို့
ကြည့်လိုက်၏။

“မတ်ကို မသွားစေချင်ပါဘူး မတ်ရယ်၊ မတ်ဆီက
ကြေးနန်းရောက်လာတာနဲ့ ကစ်တီ ပိတ်ထားခဲ့တဲ့ အတွင်းတံခါးတွေ
ပွင့်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ်က အတိတ်တွေ အားလုံးကို မေ့အောင် ကြိုးစားနေခဲ့တာ။
ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီလို ဆုံရ ကြုံရမယ်ဆိုတာ ကစ်တီ သိပါတယ်လေ။
ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊ ဝမ်းလည်း သာပါတယ်”

“တွန် ဆုံးတာလည်း လေးနှစ် ရှိပါပြီ၊ ကစ်တီ ဖြေနိုင်လောက်ပါပြီ”

“အင်းလေ၊ စစ်ပွဲတွေမှာ လင်ယောက်ျားဆုံးတဲ့ မိန်းမတွေဟာ အများကြီး
ပါပဲလေ၊ ကစ်တီလေ တွန်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူ ဆုံးပြီဆိုတော့ ငိုလိုက်ရတာ၊
ကစ်တီမှာ တော့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်နေသေးတယ်လေ၊ တွန် ဘယ်လို ကျဆုံးတယ်
ဆိုတာတောင် ကစ်တီ မသိဘူး”

“ဒီလို ဒီလိုပါပဲ ကစ်တီရယ်၊ တွန်က မရိန်းတပ်ထဲ ဝင်တယ်၊
ကမ်းခြေတိုက်ပွဲ တစ်ခုမှာ တခြား မရိန်းတပ်သား တစ်သောင်းလောက်နဲ့
တက်တိုက်တယ်၊ ကျည်ဆန် တစ်ခုက တွန်ကို မှန်တယ်၊ ဒါပါပဲ။ သူရဲကောင်းလည်း

မဟုတ်ဘူး၊ ဆုလည်း မရဘူး၊ ကစ်တီကို ချစ်တယ်လို့လည်း မှာမသွားနိုင်ဘူး၊ ဒီတိုင်း ကျဆုံးသွားတာပါပဲ”

မတ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ကစ်တီလက်သို့ ကမ်းလိုက်၏။ ကစ်တီ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ။ ကစ်တီသည် စီးကရက်ကို လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း မသောက်၊ များ။

‘ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျွန်မသမီးလေး စန္ဒရာကရော ဆုံးရတာလဲဟင်၊ နှစ်လပဲ ကွာတယ်”

“ကိုယ်လည်း ဘုရားသခင် မဟုတ်တော့ မဖြေနိုင်ဘူး ကစ်တီ” ကစ်တီသည် အားကုန်သွားသည်အလား မတ် နံဘေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်၏။ “ကစ်တီမှာ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့ဘူး ထင်တယ် မတ်ရယ်”

“အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ကိုယ့်ပြောပါလား ကစ်တီ”

“ဟင့်အင်း”

“ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ဖွင့်အန်ချဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်ပါတယ် ကစ်တီရယ်”

ကစ်တီသည် စကားပြောရန် ကြိုးစား၏။ မရ။ မတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် အဟောင်းအားလုံးသည် အသစ်ဖြစ်လာပြီး ရင်မှာ ဆို့ကျပ်လာ၏။ လက်ထဲ ကိုင်ထား သော စီးကရက်ကို ပင်လယ်ထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး မတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

မတ် ပြောသည်မှာ အမှန်ပေပဲ။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ရင်ထဲမှာ လွယ်ထားရသော၊ ဝှက်ထားခဲ့ရသော သောကမီးများကို ဖွင့်အန်ပြောရမည့်လူမှာ မတ် တစ်နေ့ကျတော့ မင်းသံ ကြားရင် မြင်တိုင်းလည်း တစ်သက် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ သည်တော့ တုန်ယင်စွာဖြင့်ပင် -

“တွန် ကျဆုံးတဲ့ ကြေးနန်းရတော့ ကိုယ့် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို တုန်လှုပ်သွားတယ် မတ်ရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဘူး။ အဲ...အဲဒီနောက် နှစ်လပဲ ကွာတယ်၊ သမီးလေးက ဆုံးပြန်ရော။ ကိုယ်လေ ဘာဆို ဘာမှ သတိမရတော့ ဘူး၊ သတိရတော့ အပန်းဖြေဆေးရုံတစ်ခုကို ရောက်နေတယ်၊

ဖေဖေ မေမေတို့က ပို့ထားတာ တဲ့”

“စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆေးရုံလား”

‘ဆိုပါတော့လေ၊ ငွေကြေး တတ်နိုင်သူတွေမှ တက်နိုင်တဲ့ ဆေးရုံမို့ အပန်းဖြေဆေးရုံလို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

တဖြည်းဖြည်း စကားပြောရင်း ကစ်တီအသံမှာ တည်ငြိမ်လာ၏။

“အဲဒီလို ဆေးရုံမှာ ဘယ်နှရက် ဘယ်နှလမှန်း မသိဘဲ တက်နေခဲ့ရာမှ တစ်နေ့ကျတော့ ကစ်တီ အားလုံး သတိရလာတယ်လေ၊ တွန့် ဆုံးတာရော၊ သမီးလေး ဆုံးတာရောပေါ့၊ သီချင်းသံ ကြားရင်လည်း သတိရတယ်၊ ရယ်သံကြားရင်လည်း သတိရတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်တိုင်းလည်း သတိရတယ်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရင်ထဲက နာတယ်။ ကစ်တီလေ ဘာကိုမှ သတိမရဘဲ တစ်သက် လုံး ရူးသွားပါစေတော့လို့ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်”

ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်ပြန်၏။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များက စီးကျနေ၏။ ကစ်တီ မသုတ်။ ဟို အဝေးကြီး ပင်လယ်ပြင် မှောင်မှောင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း စကားဆက်ပြန်၏။

“နောက် ကိုယ် ဆေးရုံကဆင်းပြီး နယူးယောက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးခဲ့တယ်လေ။ အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲမှာ ထိုင်ပြီး၊ မီးလုံးတစ်လုံးပဲ ထွန်းပြီး အဲဒီမီးလုံးကို အကြာကြီး ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ခြေဦးနဲ့ ဒူးတည့်ရာကို လျှောက်သွားနေမိတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အခန်းထဲ ပြန်လာထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ဘာမှမမြင်ဘဲ ကြည့်နေမိတယ်။ ရင်ထဲမှာက တွန့်ရယ်၊ စန္ဒရာရယ်။ တွန့်ရယ်၊ စန္ဒရာရယ်က လုံးဝ မေ့လို့ မရဘူး”

မတ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကစ်တီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။ ကစ်တီသည် သူ၏ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်များကို သူ့လက်နှင့် မသုတ်ရဲသဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ မတ်၏ လက်နှင့်သုတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ‘တစ်ညတော့ ကစ်တီဟာ လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် မူးနေတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ပဲ ယူနီဖောင်းအစိမ်း ဝတ်ထားတဲ့ တွန့်နဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ စစ်သားလေးယောက်နဲ့ တွေ့တယ် လေ၊

သူကလည်း တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အရက် အတူ
သောက်ကြ ပြန်တယ်၊ နောက် ကစ်တီ သတိရပြီး နီးလာတော့ အပေါစား
ဟိုတယ်တစ်ခု ရဲ့ အခန်းထဲ ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်လေ၊ ကစ်တီက
အမူးမပြေသေးဘူး၊ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနဲ့ မှန်ရှိရာကို လျှောက်သွားပြီး
ကြည့်လိုက်တယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ကစ်တီရယ်”

“နေ နေ မတ်၊ ကစ်တီ ပြီးအောင် ပြောပါရစေဦး၊ ကစ်တီလေ အဲဒီမှန်ထဲမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြည့်နေမိသလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်လောက်
အောက်တန်းကျသွားပြီ ဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ နည်းအမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ တစ်မျိုးစီကို
လုပ်မယ်ကြံတိုင်း တကယ်တော့ မလုပ်ရဲဘူးဆိုတာ တွေ့ရတယ်လေ။ ဒီမှာတင်
ကစ်တီဘဝမှာ တွန်တို့၊ စန္ဒရာတို့ မရှိတော့ဘဲ အသက်ရှင်နေရဦးတော့မယ်
ဆိုတာကို ဘွားခနဲ သွားတွေ့ရ တယ်လေ၊ ရင်ထဲက အနာလည်း လျော့သွားတယ်” ။

‘ကစ်တီ... ဒါလင်ရယ်၊ ကိုယ်လေ ကစ်တီ အဲဒီလို ဒုက္ခတွေ့ရောက်ပြီး
သောကတွေ ဖိစီးနေတယ်ဆိုတာ သိလို့ ခွဲဝေကူညီဖို့ လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်”

‘ကစ်တီ သိပါတယ် မတ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပရိဒေဝ သောကမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့
ဆိုတာက ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို သိသိချင်း
ကိုယ် သူနာပြုအလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်၊ ဝေးဝေးလံလံအရပ် ဘယ်အရပ်မဆို
လွှတ်တိုင်းသွားခဲ့တယ်။ စစ်ပွဲအတွင်းမှာ စစ်မြေပြင်တွေ သွားခဲ့တယ်။ ဥရောပမှာ
စစ်ကြီးပြီးတော့ ဂရိတိုင်းပြည်က မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာရဲ့ အလုပ်ကို
လက်ခံခဲ့တယ်လေ၊ ကိုယ် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး မနားတမ်း
အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသုံးဝင်အောင် နေခဲ့ပါတယ်။ မင်းကို
အမြဲသတိရပါတယ်၊ စာတွေလည်း အစောင် တစ်ရာလောက် စပြီး ရေးခဲ့ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အခုလို ဆုံရမှာ ကြောက်ပြီး ဆုံးအောင် မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ဆုံကြပြီး
တွေ့ကြပြီ၊ ရင်ထဲရှိတာတွေလည်း ထုတ်လိုက်ရပြီမို့ ကစ်တီ ရင်ပေါ်သွားပါပြီ
မတ်ရယ်” ။

“ကိုယ်လည်း ကစ်တီကို ရှာတွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကံတီသည် ပင်လယ်ကို ကြည့်နေရာမှ မတ်ဘက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကံတီမျက်နှာမှာ အေးဆေး တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ ဒါကတော့ ကံတီဖရီးမွန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ ဇာတ်လမ်း
စုံပါပဲ မတ်ရယ်”

မတ်သည် ကံတီ၏ လက်ကို ကြင်နာစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား
ဟိုတယ်ရှိရာသို့ ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း ၄

ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် လိပ်ခုံး ဟိုတယ်နှင့် မိုင်ပေါင်းလေး
ဆယ်ခန့် အကွာရှိ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း ဗြိတိသျှစစ်ဌာနချုပ် သူ၏နေအိမ်တွင်
ထိုင်နေ၏။ သူသည် အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ ဝါရင့်စစ်သားကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီး မေဂျာဖရက် ဝင်လာ၏။

‘လိပ်ခုံးဟိုတယ်က ပြန်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ထိုင်လေ၊ မတ်ပါကားနဲ့
တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“အပေါ်ယံကြော ကြည့်ရတာတော့ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပဲ၊ သူက
ငယ်သူငယ်ချင်း ကံတီဖရီးမွန်ဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမကို လာတွေ့တာတဲ့”

‘ဪ ... ဪ...ဟိုတစ်နေ့က ဘုရင်ခံအိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေး
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကြည့်ရတာတော့ ဟုတ်ပုံပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတ်ပါကား
အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဟော်လန်တုန်းက ဆော်ခဲ့တာလေ”

ဗိုလ်ချုပ် လက်တားလိုက်၏။

“အိုကွယ် အနာဟောင်းတွေ ပြန်တွေးမနေပါနဲ့တော့၊ စစ်ပွဲဆိုတာ
တို့ကလည်း အမှားရှိမှာပေါ့၊ ဝေဖန်တဲ့သူလည်း ဝေဖန်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဘက်က
နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ပြီးတာပဲပေါ့”

မေဂျာဖရက်သည် ခဏမျှ တွေ့နေပြီးမှ

“ဗိုလ်ချုပ် ခင်ဗျား၊ မတ်ပါကားကို စုံထောက်တစ်ယောက်
ကြည့်ခိုင်းထားရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဒါမှ ဟိုဟိုဒီဒီ စပ်စပ်စုစု မလုပ်နိုင်မှာ”

“ဟေ့ ဟေ့ သွားမလုပ်ပါနဲ့ မောင်၊ သတင်းထောက်ကို သွားစောင့်ရင်
ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ်၊ တို့ ဒီ ဆိုက်ပရပ်မယ် ဂျူးတွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့
စခန်းတွေပဲရှိတာ၊ မတ်ပါကား ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ကနေ
သွားတွေ့တာတောင် လွန်လှပြီ ထင်တယ်”

‘ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လည်း သိတဲ့အတိုင်း...’

“ကဲ...တော်ပါကွယ်၊ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ တို့နှစ်ယောက် အေးအေး
ဆေးဆေး စစ်တုရင် ထိုးရအောင်ပါ”

အခန်း ၅

ဖာမာဂူစတာမြို့ လမ်းမတစ်နေရာတွင် ဂရိဆိုက်ပရပ်သား မင်ဒရီးယား၏
ကြီးမား သောအိမ် ရှိ၏။ မင်ဒရီးယားမှာ သင်္ဘောလိုင်းများနှင့် တက္ကစီကားများစွာ
ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မင်ဒရီးယားနှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်
ရေစိုအဝတ်များ လဲနေ သည်ကို စောင့်နေကြ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် ဆိုက်ပရပ်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ
အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သိ၏။ အယ်ရီမှာ
မိုးဇက် အလီယားဘက် ပါတီ၏ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။
ထိုဗြိတိသျှတို့ မတရားအသင်း ကြေညာခြင်း ခံရသည့် ပါတီ၏ အဓိကလုပ်ရပ်မှာ
အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဂျူးလူမျိုးများ ကို ပါလက်စတိုင်း ဒေသသို့ ခိုးပို့ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ခိုးပို့သည့်အနက် မိသွားသော ဂျူးများကို အင်္ဂလိပ်တို့က
ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း၌ ယာယီစခန်းဖွင့်ကာ ထိန်းသိမ်းထား လေသည်။

အယ်ရီသည် အဝတ်အစားများ လဲပြီး ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာ၏။ သူသည်
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီးနောက် ဒေးဗစ်အား

“ဌာနချုပ်က ဆိုက်ပရပ်စခန်းက လူစုလူဝေးနဲ့ ခိုးထွက်ဖို့ ကိုယ့် လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြပါဦး ဒေးဗစ်”

ဒေးဗစ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူသည် လပေါင်းများစွာက ဆိုက်ပရပ်သို့ ကြိုတင်လွှတ်ထားသော ဂျူးလူမျိုး သူလျှိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်သည် အကျဉ်းစခန်းများထဲသို့ ဝင်ရောက်စည်းရုံးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စခန်းထဲမှ ဂျူးများ၏ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး၊ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ တတ်ကျွမ်းရေး၊ ပါလက်စတိုင်းသို့ တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့ အရောက်သွားရန် ကြိုးစားရေးတို့ကို ဆောင်ရွက်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်များသည် ထိုသို့ ဝင်ရောက် စည်းရုံးနေမှုများကို သိသည့်တိုင် ဘာမှ အရေးမယူဘဲ နေကြ၏။ အင်္ဂလိပ်များသည် မလိုအပ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးမှုကို ဖြစ်ချင်ဟန်မတူ။ ဒေးဗစ်သည် အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေး၏။ သူသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ လုပ်လိုက်၏။

“ဘယ်နှယောက်လောက် ခိုးထုတ်ချင်တာလဲ”

“သုံးရာလောက်”

ဒေးဗစ်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ ‘အဲဒီလောက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်’

“မလွယ်ပေမဲ့ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ အချိန်ကလည်း သိပ်မရဘူး၊ နှစ်ပတ် သုံးပတ်အတွင်း ဖြစ်အောင် စီစဉ်ရမှာပဲ”

ဂရိအမျိုးသား မင်ဒရီးယားကလည်း ခေါင်းယမ်းပြန်၏။ သူက

“မစ္စတာ ဘက်ကင်နင်၊ ခင်ဗျား ကနေ့ညပဲ ရေကူးပြီး ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်ပတ်အတွင်း လူသုံးရာ ခိုးထုတ်ဖို့ ပြောတယ်။ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ် အစောင့်တွေက သိပ်မတင်းကျပ်ပေမဲ့ စောင့်တာကတော့ စောင့်တာပဲ။ သေနတ်ကိုင်ပြီး စောင့်နေကြတာဗျာ”

အယ်ရီသည် မင်ဒရီးယား၏ စကားကို လုံးဝ မကြားသလို ဟန်အမူအရာ နှင့်

“နက်ဖြန် ကျုပ်အတွက် ဗြိတိသျှ ယူနီဖောင်းတစ်စုံ၊ စာရွက်စာတမ်း အပြည့်အစုံနဲ့ ကားတစ်စီး၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် လိုတယ်၊ မစ္စတာ မင်ဒရီးယားက တန်ချိန်တစ်ရာက နေပြီး နှစ်ရာလောက်ရှိတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်း ရအောင် ရှာထားပါ။ ဒေးဗစ်...မင်းကတော့ လက်မှတ်တု ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှာ”

ဒေးဗစ်က ချက်ချင်း ဖြေသည်။

“ကျုပ်တို့စခန်းမှာ လက်မှတ်တု ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဗျာ၊ သူက မလုပ်ချင်ဘူး ငြင်းနေတယ်” .

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် နက်ဖြန် ကျုပ်ကို သူနဲ့ တွေ့ပေးပါ၊ ကျုပ်ကလည်း အကျဉ်းစခန်း အခြေအနေ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

မင်ဒရီးယားသည် အယ်ရီကို အံ့သြနေ၏။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ ဥဩဆွဲသံ ကြားရသည်။ သူတို့သုံးဦးသား ပြတင်း ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ရာ ဗြိတိသျှစစ်သား အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ဂျူးများ တင်ဆောင်လာ သည့် ကားတန်းကြီးကို တွေ့ရ၏။

ထိုကားတန်းကြီးမှာ တရားမဝင် သင်္ဘော “မျှော်လင့်ခြင်းတံခါး”မှ ဂျူးများ ဖြစ်သည်။ “မျှော်လင့်ခြင်းတံခါး”သင်္ဘောကို ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောက ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှ ဂျူးများကို ဆိုက်ပရပ် စခန်းများဆီသို့ ပို့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်သည် ကားတန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်နေ၏။ မင်ဒရီးယားကမူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ အယ်ရီကမူ ဘာမှ လှုပ်ရှားဟန်မပြ။ သူတို့သုံးဦး ပြတင်းမှခွာ၍ အခန်းထဲ ပြန်လာကြသည်။ မင်ဒရီးယားက "ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးဗျာ၊ မစ္စတာ ဘင်ကင်နှင့်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ယူနီဖောင်း၊ စာရွက်၊ ကား၊ နက်ဖြန် ရပါစေမယ်။ ကဲ...ကောင်းသော ညပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ရင်း မင်ဒရီးယားသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ အယ်ရီနှင့် ဒေးဗစ် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြေး မက်လိုက်ကြ၏။ အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်ကို

ကလေးငယ်ကို ဖက်ပွေ့ချီလိုက်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ဖက်ပွေ့ကြပြီးနောက်မှ ဒေးဗစ်က

“ခင်ဗျား မလာခင် ဂျော်ဒါးနားနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ကို
ဘာများ မှာလိုက်သေးလဲ ဟင်”

အယ်ရီသည် ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ‘အင်း...အဲ...နေပါဦး၊ ငါ စဉ်းစား...’

“မနောက်ပါနဲ့ အယ်ရီရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီက စာကလေးတစ်စောင်မှ
မဖတ်ရတာ လန့်ချီပြီး ကြာနေပါပြီဗျာ”

အယ်ရီသည် သက်ပြင်းချပြီး အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ထုတ်လိုက်၍
လှမ်းမပေးနိုင်မီပင် ဒေးဗစ်က ဆွဲယူလိုက်၏။ အယ်ရီက

“အေးပါဗျာ ယူပါ၊ ယူပါ၊ ငါဖြင့် မင်းစာများ ရေစိုသွားရင် ကုပ်ကို
ချိုးပစ်မှာပဲဆိုပြီး ရေမစိုအောင် အတော်ယူခဲ့ရတာ”

ဒေးဗစ်ကမူ အယ်ရီ၏စကားကို မကြား။ စာကိုသာ တယုတယ ကိုင်ရင်း
ဖတ်နေ၏။ ပြီးမှ

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သူ နေကောင်းရဲ့လား ဟင်” အယ်ရီသည် ရယ်လိုက်၏။

‘တကယ်ပဲကွာ၊ ငါ့ညီမက မင်းကို ဘာများ သဘောကျစရာ ရှိနေပါလိမ့်၊
တကယ် အံ့ဩတယ်။ ဂျော်ဒန်နားကတော့ ဂျော်ဒန်နားအတိုင်းပေါ့ ကွာ၊ ရိုင်းတယ်။
ချောတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ် တဲ့’

“ကျွန်တော့် မိဘတွေရော၊ ညီအစ်ကိုတွေရော ကျွန်တော်တို့ ပါတီရဲ့
လှုပ်ရှားမှု ...”

“ဟေ့ ဟေ့ တစ်ခုချင်း မေးကွာ”

ဒေးဗစ်သည် ရယ်လိုက်၏။ စာကို တစ်ခါ ဖွင့်ဖတ်ပြန်၏။ ပြီးမှ “အဲဒီက
အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ခြုံပြောဗျာ”

“အခြေအနေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဗုံးတွေ

ခွဲကြတယ်၊ အခက်အခဲ တစ်ခုကြုံတယ်၊ ဖြေရှင်းရတယ်၊ အဲဒီထက်
အခက်အခဲကြီးတာ ပေါ်လာတယ်၊ ထပ်ဖြေရှင်းရတယ်။ အေး... အခုတော့
တကယ့်စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ဖို့ မဝေးတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဌာနချုပ်က လူတွေကတော့
မင်းရဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေထဲက လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို သဘောကျ
ချီးကျူးနေကြပါတယ်”

“အေးဗျာ၊ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်လည်း တံမြက်စည်းရိုးနဲ့
စစ်သင်တန်းပေးပြီး ဝါလက်စတိုင်းကို တစ်နေ့ရောက်ရမယ်လို့
အားပေးနေရတာပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက မချီဘူး၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေကို
တိရစ္ဆာန်တွေလို လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတာ မြင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
မီးတောက်နေတယ်”

‘အင်းပေါ့လေ၊ ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒီလို အခြေအနေစုံကို ရင်ဆိုင်ပြီး
လုပ်ရတာပဲပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ အောင်မြင်မယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှုံးနိမ့်မယ်၊
အရေးကြီးတာက ခေါင်းအေးအေး ထားဖို့ လိုတာပဲ”

ဒေးဗစ်သည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့လေ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးထောင်က စတဲ့
ဇာတ်လမ်း ကို ကျွန်တော်တို့ အခု ဆက်ကနေရတယ်လို့ အမြဲယုံကြည်နေတယ်ဗျာ။
ကြည့်ဗျာ၊ အခုည ခင်ဗျားကူးခဲ့တဲ့ နေရာကိုကြည့်၊ အဲဒီနေရာဟာ ဟိုးရှေးတုန်းက
ဆလာမစ်မြို့တည် နေရာပေါ့၊ အဲဒီ ဆလာမစ်မြို့မှာပဲ ဘာကော့ချဘာ
တော်လှန်ရေး ပေါ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ရောမ အင်ပါယာရှင် ရောမလူမျိုးတွေကို
မောင်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျုံ့နိုင်ငံ တော်ကြီး ပြန်တည်ထောင်ခဲ့တာလေ၊
အဲဒီနေရာ ဘူမိနက်သန်မှာပဲ အခု ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ် အင်ပါယာကြီးကို
ပြန်တိုက်နေရပြီလေ”

အယ်ရီသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ဒေးဗစ်ထက် ခေါင်းတစ်လုံး
မြင့်သွား၏။ သူက ‘မင်းဇာတ်လမ်း ဆက်လေကွာ၊ အဲဒီ ဘာကော့ချဘာ
တော်လှန်ရေးကြီးပြီး လို့ မကြာခင်မှာပဲ ရောမတွေက ပြန်ချီတက်လာတယ်၊
တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ စီးနင်းပြီး တို့လူမျိုးတွေကို သတ်ခဲ့တာတွေကောကွာ၊ နောက်ဆုံး
ဘားကော့ချဘာကိုယ်တိုင် ရိုမင်တွေက ဖမ်းသွားပြီး ခြင်္သေ့စာ

ကျွေးသတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အေး ... ရာဇဝင်နဲ့ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာတော့ တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုကို အံ့ဘနန်း တွေ့ရတာပေါ့ကွာ။ ဒီမယ် ဒေးဗစ်၊ အခု တို့မှာက နေကိုရပ်ပြီး နံရံတွေကို လဲပြိုစေတဲ့ ဂျိုရှုဝါးလည်း မရှိဘူး၊ ဗြိတိသျှ တင့်ကားတွေကလည်း ရာဇဝင်ထဲက မြင်းရထားတွေလို ရွံ့ထဲမှာ နစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တန်ခိုးရှင်ခေတ်က မရှိတော့ဘူး ဒေးဗစ်”

“အိုဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အသက်ရှင်နေတာကိုက အံ့ဩစရာကြီး မဟုတ်လားဗျာ။ ကျုပ်တို့ဟာ ရိုမင်တွေ လက်အောက်၊ ဂရိတွေ လက်အောက်၊ နောက်ဆုံး ဟစ်တလာ လက်အောက်မှာထိ သူတို့အားလုံး ကျဆုံးကုန်လည်း ကျုပ်တို့သာ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခု ဗြိတိသျှအင်ပါယာ လက်ထဲ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ရမှာ ပဲဗျာ၊ ဒါကိုက အံ့ဖွယ်သရဲ မဟုတ်ဘူးလား အယ်ရီ”

‘အေးပါဗျာ ပြောပါ၊ ဂျူးတွေဟာ အငြင်းအခုံ သန်တယ်ဆိုတာတော့ တကယ်ထင်ရှားပါပေတယ်ဗျာ။ ကဲ ကဲ... တို့ အိပ်ကြစို့ရဲ့”

အခန်း ၆

“ဗိုလ်ချုပ် ရွှေ့လှည့်ခင်ဗျာ”

“ဟေ”

ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် သူ့အတွေး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားပြီး စစ်တုရင်ခုံဆီသို့ ပို့လိုက်၏။ စစ်တုရင်ကောင်များကို မြင်နေရသော်လည်း သူ စိတ်မပါ တော့။ သူသည် သူ့ဘဝ၊ သူ့အတိတ် အကြောင်းများကိုသာ စိတ်က ရောက်နေ၏။ သို့နှင့် ‘ကနေ့ မထိုးကြပါစို့နဲ့လား မေဂျာ၊ ကောင်းသော ညပါပဲ’ , မေဂျာဖရက်သည်လည်း နှုတ်ဆက်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်သည် သူ၏အတိတ်ကို ပြန်တွေးသည်။

“ဆပ်သာလင်လား...လူကောင်းပေါ့၊ အီတန်တက္ကသိုလ်ထွက်ဗျာ၊ မျိုး ကောင်းရိုးကောင်း၊ စစ်မျိုး၊ နှစ် ရာပေါင်းများစွာကတည်းက ဆပ်သာလင်တွေက စစ်မှုထမ်းလာကြတာ”

"လက်ထပ်တော့လည်း ကာနယ် အက်ရှကန်ရဲ့ သမီး နက်ဒီ အက်ရှကန်နဲ့။ နက်ဒီကလည်း ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား၊ ချက်ချက်ချာချာကလည်း ရှိ"

သည်လို အများက ပြောခြင်း ခံခဲ့ရသူမှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းတွင်လည်း စစ်သားကောင်း ပီသကြောင်း ဆပ် သာလင် ပြနိုင်ခဲ့ပါ၏။ အိန္ဒိယ၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူ နောက် အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ဇနီး နက်ဒီမှာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့တွင် အလံဘတ်ဆိုသည့် သားတစ်ယောက် (ယခုတပ်ထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ ရောက်နေ ပေပြီ)၊ နောက် မာသာအမည်ရှိ သမီးတစ်ယောက် (ယခု အိမ်ထောင်ကျနေပြီ) ထွန်းကားခဲ့ သည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အစစ အရာရာ ချောမွေ့ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် အထစ်အငေါ့မှာ စင်ကာပူမှာ တပ်စွဲစဉ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ဘရစ်ဆပ်သာလင်မှာ ကာနယ်ဘဝ။ စင်ကာပူမှာ ဘရစ်သည် မာရီနာဆိုသော ကပြားမ ကလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ ကြိုက်သည်။ စွဲလမ်းကြသည်။ နောက်ဆုံး နက်ဒီသိသွားပြီး သားသမီးများအတွက်၊ အားလုံးအတွက် မာရီနာနှင့် နောက်ထပ် မဆက်သွယ်ပါ ဟူသော ကတိပေးခဲ့သည်နှင့် လင်သားကို နက်ဒီ ခွင့်လွှတ်ဖူး၏။

နောက်တော့ နှစ်ရှည်လများစွာ ကြာမြင့်ပြီးခါမှ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝ ရောက်ခါမှ နက်ဒီသည် သူ့ထက် များစွာငယ်သော တေလေကြမ်းပိုးတစ်ယောက်နှင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ အများအမြင်၌ ဘရစ်ဆပ်သာလင်မှာ သနားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေ သော်လည်း ဘရစ်သည် ဘာမှ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ နက်ဒီအတွက် သာ သနားမိခဲ့ပါသည်။

ဘရစ်ဆပ်သာလင်သည် နရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံး၌ သက်သေထွက်ပြီးသည်နှင့် လန်ဒန်မှ အမြန်ပြန်လာပါဟူသော ကြေးနန်း ရရှိသဖြင့် လန်ဒန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

လန်ဒန်ရောက်သည်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာကလာရင့်ထရေဗာ ဘရောင်းနှင်းက ဆိုက်ပရပ်သို့ တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းတွင်

ဂျူးစခန်းများ ရှိ၏။ ဂျူးများနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အစည်းအဝေးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်မချမီအတွင်း ပြဿနာ ကြီးကျယ်စွာ မပေါ်ရန်၊ ထိန်းသိမ်းရန် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် ဆိုက်ပရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ်၌ မသန့်ပေ။ သူသည် လူတွေကြားထဲ၌ ထုတ်ဖော်မပြောသော်လည်း၊ လူတွေ မသိကြသော်လည်း ဂျူးစပ်သည့် သူ့အမေ ဒါဘိုရာမှာ သေအံ့မှူးမူးကျမှ သူ့အား ဂျူးဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် ဂျူးစခန်းများရှိသည့် ဆိုက်ပရပ်၌ အုပ်ချုပ်ရန် ရောက်ရှိနေပေ၏။

အခန်း ၇

ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆယ်သာလင် စိတ်ဆင်းရဲစွာ အိပ်နေစဉ်၊ ဂရိလူမျိုး မင်ဒရီးယား တွန့်လိမ်ရင်း အိပ်နေစဉ်။

မတ်ပါကား တာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်ပြီးသော ယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေစဉ်၊ ကစ်တီဖရီးမွန် ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ထဲက ပေါ့သွားပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေစဉ်၊ ဖတ်ရှု အလွတ်ရပြီးမှ ပြုံးပြုံးကြီး အိပ်ပျော်နေစဉ်၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင် တစ်ယောက်သည် မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို တွက်၍ ချက်၍ စီစဉ်နေ၏။ မြေပုံများ၊ အချက်အလက်များဖြင့် လုံးထွေးနေ၏။ ဗြိတိသျှ စစ်အင်အား၊ သူ့လူမျိုးများ၏ အခြေအနေအားလုံးကို တွက်ချက်နေ၏။

သူ့စားပွဲတွင် စီးကရက်တိုများ ပြည့်နေ၏။ သို့သော် သူ ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေသည်ဟု သေသေချာချာ သိသည့်ပုံမျိုး။

ဗြိတိသျှတို့က ပါလက်စတိုင်း ဂျူးများသည် သတင်းထောက်လှမ်းရာ၌ အတော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောကြားခဲ့ဖူး၏။ ပါလက်စတိုင်း ဂျူးများတွင် မိုးဇက်အလီယားဘက် အဖွဲ့အစည်းသည် အထက်မြက်ဆုံး၊ အစွမ်းဆုံး။

အယ်ရီသည် အားလုံးတွက်ချက်ပြီးမှ၊ မိုးလင်းခါနီးမှ တစ်မှေးအိပ်သည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် သူ နိုးပြီး ဖြစ်နေသည်။ နံနက်စာကို အပြေးအလွှား စားလိုက်ပြီး ဒေးဗစ်နှင့်အတူ အကျဉ်းစခန်းရှိရာသို့ အရောက်သွားလေသည်။

အယ်ရီသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားသော သံဆူးကြိုးများကို ကြည့်ရှု မိသည်။ သံဆူးကြိုး ဝင်းအတွင်း၌ ရွက်ဖျင်တဲများမှာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ပြန့်ကျဲနေ၏။ သံဆူးကြိုးဝင်းထောင့်များတွင် မီးမောင်းများတပ်ဆင်ထား၍ စက်သေနတ်များ ကိုင် ဆောင်ထားသော ဗြိတိသျှ အစောင့်တပ်သားများ ရှိသည်။

အယ်ရီတို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြစဉ် ခွေးပိန်ကလေး တစ်ကောင်က သူတို့ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေ၏။ ခွေးပိန်ကလေး၏ နံဘေးတွင် “ဘီဘင်”ဟု ရေးထား၏။ ဘီဘင်မှာ ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။ အယ်ရီက ဒေးဗစ်အား ‘ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့စခန်းက ဘီဘင်ကို အတော်ကြည်ညိုကြပုံပါလား’ ဒေးဗစ်က ဘာမှမပြော။ သူတို့သည် ကလေးများ၏ စခန်းကို နောက်ဆုံးထား ၍ ကြည့်ကြသည်။ ဝင်းထဲရောက်သည်နှင့် အယ်ရီကို ရဲဘော်ဟောင်းကြီး ဂျော့ယာကိုနီက ကြိုနေကြသည်။ ယာကိုနီမှာ အယ်ရီနှင့် စွန့်စားခန်းများစွာ အတူ စွန့်စားခဲ့သူ လျှို့ဝှက် အသင်းဝင် ဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်က ဂျော့ယာကိုနီအား ကလေးဆောင်ကို တာဝန်ပေးထား၏။ ကလေး ဆောင်မှာ စခန်းထဲ၌ အရေးကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်အသင်း၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှများသည် တင်းကျပ်စွာ အုပ်ချုပ်ထားသည် မဟုတ်သော်လည်း ဂျူးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိရန် သူလျှို့များ မကြာခဏ ထည့်လွှတ်လေသည်။

သို့သော် ဤစခန်းထက် ထောင်သောင်းမက ကျဉ်းကျပ်သော နာဇီ အကျဉ်းစခန်းများမှ လာကြကုန်သော ဂျူးတို့၏ ညီညွတ်မှုမှာ ထိုးဖောက်ရန် ခက်ခဲလှ၏။ အင်္ဂလိပ်၏ လူများမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ပေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ကလေး ဆောင်မှာ အရေးအကြီးဆုံး။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျော့ယာကိုနီကို တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်ရီသည် စခန်း၏ ဌာနချုပ်ရုံးခန်းထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရင်း ဒေးဗစ်နှင့်ဂျော့အား

“ဒီမှာရှိတဲ့ မှတ်ပုံတင်တုတွေကတော့ ရှောင်ပါကွာ။ ကဲ...ဒေးဗစ်၊ မင်းပြောတော့ ဒီစခန်းမှာ စွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိ ...ဆို”

“ရှိတယ်၊ သူက ပိုလန်ကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့နာမည်က ဒပ်လန်ဒေါ တဲ့၊ သူက လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်” ဂျော့ယာကိုနီကလည်း ဝင်၍ ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် အယ်ရီ၊ ကျွန်တော်လည်း လေးငါးပတ်ရှိပြီ၊ ဆွေးနွေးနေတာ။ မရဘူး”

အယ်ရီသည် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ “ကျုပ် သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့သည် ဒပ်လန်ဒေါနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်ပေး၏။ အယ်ရီက ဒေးဗစ်နှင့် တို့ကို တဲအပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေစေပြီး သူကိုယ်တိုင် နှစ်ယောက်တည်း ဒပ်လန်ဒေါနှင့် တွေ့ဆုံ၏။

ဒပ်လန်ဒေါမှာ အသက်ငယ်ငယ်၊ ဆံပင်ဝါဝါနှင့် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘဝတစ်ခုလုံး ရွံ့မုန်းစိတ်၊ မသင်္ကာစိတ်များ ပြည့်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အယ်ရီ တွေ့ရ၏။ အယ်ရီက

“မင်းနာမည် ဒပ်လန်ဒေါ၊ ပိုလန် ဂျူးလူမျိုး၊ အသက် ၁၇ နှစ်၊ လက်မှတ်တု လုပ်တဲ့နေရာမှာ စွမ်းတယ်၊ နာဇီအကျဉ်းစခန်းတွေက လာခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကတော့ ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေး ဂျူးအသင်းက အယ်ရီဘင်ကင်နင်ပဲ”

ဒပ်သည် ဘာမှမပြော၊ အယ်ရီက

“ဒီမှာ ဒပ်၊ မင်းကို ငါ တောင်းလည်း မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ ခြိမ်းလည်း မခြိမ်းခြောက်နိုင်ဘူး။ ငါ မှတ်ပုံတင်အတုတွေ လိုတယ်၊ မင်းရဲ့ အကူအညီ လိုတယ်။ အပေးအယူ လုပ်ရအောင်”

ဒပ်သည် မဲ့လိုက်၏။

“မစွတာ ဘင်ကင်နင်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ဂျာမန်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ဘာမှ

မထူးဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပါလက်စတိုင်း လာစေ ချင်တာကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ဝိုင်းနေတဲ့ အာရပ်တွေ တိုက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကလည်း ပါလက်စတိုင်းကိုတော့ အရောက်လာမှာပါ။ ရောက်ရင် အမြန်ဆုံး သေနိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲရှိတဲ့ တပ်ထဲကို ဝင်မှာပဲ”

အယ်ရီသည် ဒပ်၏ နာကြည်းမှုကို မသိယောင်ဆောင်လျက်

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ရှင်းသားပဲ။ မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပါလက်စတိုင်းကို ဂျူးတွေ အရောက်ပို့နေတဲ့မှုကို သဘောမကျဘူး။ ကျုပ်ကလည်း မင်းရဲ့ ပါလက်စတိုင်းကို လာချင်တဲ့ အကြောင်းကို မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ပါလက်စတိုင်းကို လာချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဒပ်သည် အယ်ရီအား မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဘာမှ မပြော။ အယ်ရီက ဆက်၍

“ပြီးတော့ ရှေ့ဆက်ရအောင်၊ မင်း ဒီမှာ ဖင်ကို ကြွပ်တက်အောင် ထိုင်နေလည်း ပါလက်စတိုင်းကို မရောက်ဘူး...စိတ်ချ။ ဒီတော့ မင်းက ကျုပ်လုပ်ငန်းကို ကူညီ၊ ကျုပ်က မင်းကို ပါလက်စတိုင်း အရောက်ပို့မယ်။ ဟိုကျတော့ မင်း ယုံကြည်တာ မင်း လုပ်ပေါ့”

ဒပ်သည် အယ်ရီ၏ တိုက်ရိုက်တဲ့တိုး စကားကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ သို့နှင့် တိမ်းရှောင်သောအားဖြင့်

“ကျုပ် စဉ်းစားမယ်လေ”

“အေးလေ စဉ်းစားပေါ့၊ မင်းကို စဉ်းစားဖို့ စက္ကန့်သုံးဆယ် အချိန်ပေးမယ်”

“ဘာ..... စက္ကန့်သုံးဆယ် ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ကျုပ်က မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရိုက်မယ်၊ နှိပ်စက်မယ်ပေါ့လေ” ဒပ်သည် နာကြည်းစိတ်များ ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ဂျာမန် အကျဉ်းစခန်းမှ လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နှိပ်စက်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ထမင်းစား ရေသောက် ကိစ္စ။

သို့သော် အယ်ရီက ဘာမှ မမြင် မသိဟန်နှင့်

“ဒီမယ် ဒပ်၊ မင်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ အပြန်အလှန် အသုံးလိုနေကြတယ်၊ ကျုပ်က မှတ်ပုံတင်တုတွေ လိုတယ်၊ မင်းက ပါလက်စတိုင်းကို ရောက်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းက ကျုပ်ကို မကူညီဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း မင်းကို မကူညီနိုင်ဘူး၊ ရှင်းနေတာပဲ။ ဒီစခန်းကနေပြီး ပါလက်စတိုင်းကို ရောက်အောင် ကျုပ်တို့ ခိုးထုတ်ကူညီတဲ့ လူစာရင်း ထဲမှာ မင်းကို နောက်ဆုံး ထားလိုက်ရုံပါပဲ၊ ဆိုက်ပရပ် အကျဉ်းစခန်းမှာ သုံးသောင်း ငါးထောင် ရှိတယ်၊ တို့ကယ်တဲ့ စာရင်းမှာ မင်းဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်မှာပဲ၊ ကဲ မင်းကို ပေးထားတဲ့ စက္ကန့်သုံးဆယ် အချိန်စေ့သွားပြီ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျား ကတိတည်မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ” ‘ငါက ပြောထားလို့ ယုံပေါ့’

ဒပ်သည် နည်းနည်းပြီးသွား၏။ နောက်ဆုံး မှတ်ပုံတင်တုများလုပ်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

‘ဒါဖြင့် ကောင်းပြီလေ၊ မင်း လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ဂျော့ကို ဖြစ်စေ၊ ဒေးဗစ်ကို ဖြစ်ဖြစ် မှာ၊ ရအောင် လုပ်ပေးဖို့ သူတို့တာဝန်ပဲ”

အယ်ရီသည် တဲထဲမှ ထွက်လာပြီး ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့တို့အား ဒပ်က ကူညီ လုပ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။ နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြသွား၏။ ဒေးဗစ်က

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ”

‘ဘယ်လိုမှ မလုပ်ပါဘူး၊ တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောလိုက်တာပဲ။ ကဲ... ကျုပ် ဖာမာဂူစတာကို ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ လိုက်မပို့နဲ့၊ ကျုပ်ဘာသာ ပြန်တတ်တယ်။ ညကျရင်သာ မင်ဒရီးယားအိမ်ကို ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးကို ခေါ်ခဲ့တော့”

ပြောပြောဆိုဆို အယ်ရီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဇက်မှာလည်း အယ်ရီတို့နည်းတူ ပါလက်စတိုင်း ဂျူးစစ်သားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဇက်ကို စခန်းသို့ ပို့ထားခြင်းမှာ စခန်းတွင် စစ်သင်တန်းပို့ချရန် ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်မှာ အယူအဆရေးရာ ဦးဆောင်ရန်၊ ဇက်က စစ်သင်တန်းမှူး၊ သည်သဘောပင်။

ထိုနေ့ည မင်ဒရီးယား၏ အိမ်တွင် အိမ်ရှင် မင်ဒရီးယား၊ ဒေးဗစ်နှင့်

ဇက်တို့သည် ပြန်မလာသေးသော အယ်ရီကို စောင့်နေ၏။ မင်ဒရီးယားသည် စိတ်ပူပန်စွာ လမ်းခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း

“ကျုပ်လည်း မစွတာ ဘင်ကင်နင်ကို သူပြောတဲ့အတိုင်း ကားတစ်စီး ပေးလိုက်တာပဲဗျာ၊ အခုထိ...’ ဒေးဗစ်သည် အယ်ရီအကြောင်း သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အယ်ရီဟာ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်၊ လာချိန်တန် လာမှာပေါ့”

သူတို့သည် လိမ်ပိန်ပြီး စောင့်နေကြ၏။ သို့နှင့် သန်းခေါင်ကျော်လာ၏။ သူတို့သည် နေသာသလို လဲလျောင်းရာမှ တချို့ အိပ်ပျော်၍ပင် သွားကြသည်။

မနက် ငါးနာရီထိုးမှ အယ်ရီ ပေါ်လာ၏။ သူသည် ကားစီးရင်း ငိုက်ခဲ့သည် များကလွဲပြီး တစ်ရေးမှမအိပ်ခဲ့။ သို့သော် ရောက်သည်နှင့် ဇက်ကို ပါလက်စတိုင်း ထုံးစံအတိုင်း ဖက်နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် နောက်ကျသည့်အတွက် တောင်းပန်ခြင်း၊ စကားရှည်ခြင်းများ လုပ်မနေဘဲ စီစဉ်ညွှန်ကြားစရာများကို တစ်ခါတည်းဆက်လုပ် လေ၏။

“မစွတာ မင်ဒရီးယား၊ သင်ဘော ရပြီလား”

“ဗျာ...မလွန်ဘူးလားဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆိုက်ပရပ်ကို ရောက်တာရော၊ သင်ဘောရှာခိုင်းတာရော နာရီသုံးဆယ် မပြည့်သေးဘူး၊ ရပြီလားလို့ မေးနေပြီ။ ကျုပ်လည်း ရှာနေတာပဲဗျာ၊ ဆိုက်ပရပ်မှာ သင်ဘောရှိရင် ရမယ်ဗျာ၊ စိတ်ချ အယ်ရီသည် မင်ဒရီးယား၏ ဟန်ပန်များကို ဘာမှမမြင်သလိုနှင့် ဇက်အား ‘ဇက် ... ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ် တချို့တော့ ဒေးဗစ်ပြောလို့ သိရောပေါ့နော်၊ စခန်းထဲမှာ အသက်ဆယ့်နှစ်ကနေ ဆယ်ခုနစ်နှစ်အတွင်း ကလေးဘယ်နှယောက် ရှိသလဲ”

ဇက်ကလည်း အပို မပြော။ “ခြောက်ရာ၊ ခုနစ်ရာလောက် ရှိမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအထဲက အသန်မာဆုံး သုံးရာ ရွေးထားကွာ” ဇက်သည် ခေါင်းညိတ်၏။ အယ်ရီက ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။

“မစွတာ မင်ဒရီးယား၊ အခု ခဏနေ မိုးလင်းတော့မယ်၊ ကျုပ်ကို မောင်းပို့တဲ့

ဒရိုင်ဘာ ပင်ပန်းရောပေါ့။ နောက်တစ်ယောက် ပေးပါဦး၊ ကျုပ် သွားရဦးမယ်”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ပါ့မယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ပြီးရောလေ၊ ကျုပ် အခန်းထဲမှာ စာရွက်စာတမ်းတချို့
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အယ်ရီသည် မပြောမဆို အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ မင်ဒရီးယားသည် အံ့ဩစွာ
အယ်ရီအပေါ် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီလူက လူဆန်းပဲနော်၊ ဘာမှလည်း မပြောဘူး၊ တန်ခိုးဗျာဒိတ်ဟာတွေကို
ယုံတယ် ထင်တယ်”

ဒေးဗစ်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အယ်ရီက အဲဒါတွေကို လုံးလုံးမယုံဘူး၊ ဒါကြောင့်
ဒီလောက်အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားစီစဉ်နေတာပေါ့၊ ကြည့်ရတာ ဒီအစီအစဉ်မှာ
ကျုပ်တို့ကို မပြောဘဲ “ချ”ထားတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိသေးတယ် ထင်တယ်၊
ကျုပ်အထင် ပြောရရင် တော့ ဒီကိစ္စ ကလေးသုံးရာ ခိုးထုတ်ဖို့လောက်ထက် က မယ်
မထင်ဘူး”

ဂျော့ယာကိုနီက ပြုံးလိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ အယ်ရီကိုသိတာ ကြာပြီပဲ၊
သူ့အလုပ် သူ သိပါတယ်၊ အချိန်တန် တော့လည်း အယ်ရီ အစီအစဉ်ကို ကျုပ်တို့
သိရမှာပေါ့”

အယ်ရီ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မိုးလင်းစ ပြုပြီဖြစ်၍ ကားတစ်စီးကိုယူကာ
မင်ဒရီးယားနှင့် အယ်ရီတို့ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။ တစ်ချိန်လုံးလုံးလိုလို ကားလျှောက်
စီးရသလို ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီသည် ဘယ်ပို့ ညာဖို့ ဆိုတာထက် ပို၍ စကားမပြော။
တစ်ခါတစ်ရံ သိချင်တာရှိမှ မေးသည်။

တစ်နေကုန်လိုလို အယ်ရီ သွားချင်သမျှကို လိုက်ပို့ရသဖြင့် ဖာမာဂူစတာသို့
သူတို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ညသန်းခေါင်နီးနေပြီ ဖြစ်၏။ မင်ဒရီးယားသည်
ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်၏။ အယ်ရီကမူ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ညလုံး စာရင်းဇယားများဖြင့်
အလုပ်လုပ်နေပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်၊ အယ်ရီ ရောက်လာခြင်း၏ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မင်ဒရီးယားထံ ဖုန်းတစ်ခု လာသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ သူတို့ ရနိုင်သော သင်္ဘောတစ်စင်း ဝင်လာသည်ဟူ၍။ ချက်ချင်းပင် အယ်ရီ ဒေးဗစ်၊ ဂျော့နှင့် မင်ဒရီးယားတို့ လေးဦးသား သင်္ဘောဆိုက်လာသည်ဆိုသော ကမ်းနားသို့ အပြေးလာခဲ့ကြ၏။

ဆိပ်ကမ်းတွင် တူရကီ သင်္ဘောပိုင်ရှင် အာမာတူဆိုသူနှင့် တွေ့သည်။ အယ်ရီသည် အမျိုးမျိုးပြောဆို၍ သင်္ဘောကို ကြည့်ခွင့်တောင်းရာ သင်္ဘောကို ကြည့်ရလေသည်။ သင်္ဘောမှာ ရှေးတုန်းက တည်ခဲ့သည့်အလား သင်္ဘောအိုကြီးတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နံဘေးတွင် “အဖဒိုက်ဦး” ဟူ၍ အလှနတ်ဖုရားမတစ်ဦးအမည် မှည့်ထား၏။

တခြားသူများက သင်္ဘော၏ အိုဟောင်းနေပုံ၊ အမည်ပေးထားပုံများ ပြောနေကြစဉ် အယ်ရီက စကားဖြတ်လိုက်၏။

“အာမာတူ၊ ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလက်စတိုင်းကို သွားမှာ၊ မိုင် ၂၀၀ လောက် ရှိတယ်၊ အဲဒါ သွားနိုင် မသွားနိုင် ဆိုတာပဲ”

အာမာတူက ပြုံးပြုံးကြီး အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ် မသွားနိုင်ရမလဲ၊ သိပ်သွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ဆိုက်ပရပ်နဲ့ တူရကီကို ကူးနေတာပဲ ခေါက်ရေ သုံးရာကျော်တော့မယ်၊ မစွတာ မင်ဒရီးယားပဲ မေးကြည့်ပါတော့” မင်ဒရီးယားကလည်း ထောက်ခံသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီသင်္ဘောကြီးက အိုပေမဲ့ စိတ်ချရပါတယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးဗျာ၊ ဒါထက် သင်္ဘောက ဘယ်အချိန်လောက် ခုတ်လို့ ရမလဲ...ပြော အာမာတူသည် ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့တို့ကို သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ အယ်ရီအား

“ရေမိုင် ငါးမိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရမယ်၊ သိပ် မြန်မြန်တော့ မသွားဘူးဗျာ” ခဏကြာသောအခါ ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။

ဒေးဗစ်က

“သင်္ဘောကြီးကတော့ ပြတိုက်ထဲ ထားဖို့ ကောင်းပါတော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးလို့တော့ ရမယ် ထင်တာပဲ”

အယ်ရီက “လူသုံးရာကော ဆိုပါ့မလား”

“ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း စီးရင်တော့ ရပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ ကံ ... မစ္စတာမင်ဒရီးယား၊ အဲဒီသင်္ဘောကို လိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံလာအောင် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ဖို့တော့ လိုမယ်၊ ဒါတွေကို ဘေးကလည်း မရိပ်မိမှ ဖြစ်မှာ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒေးဗစ်... မင်း ခုညပဲ ပါလက်စတိုင်းကို သင်္ဘောကပွဲတန် တစ်ယောက်နဲ့ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် လွှတ်ပေးဖို့ မှာလိုက်”

“အယ်ရီ၊ သုံးယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဪ ... မင်းတို့ကို မပြောရသေးဘူး၊ အခု သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ရမယ့်အခေါက် မှာ မင်းရော၊ ဂျော့ရော၊ ဇက်ပါ ငါနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရမှာ။ ဂျော့... မင်းက အပြင်အဆင် စနစ်ကျပါတယ်၊ သင်္ဘောမှာ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို ပြင်ပေတော့။ မစ္စတာ အာမာတူ၊ ခင်ဗျားသင်္ဘော ရောင်းရပြီ မှတ်ပေတော့၊ ဈေးစကားကတော့ စားသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

သူတို့ ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာမည် ပြုချိန်တွင် အယ်ရီက

“ဒေးဗစ် မင်းနဲ့ဂျော့ ဘာသာပြန်ကြတော့၊ မင်ဒရီးယားနဲ့ ငါ ကီရီနီးယား ကို သွားစရာရှိသေးတယ်။ ဪ ...၊ ဟေ့ ဒါထက် ဒေးဗစ်၊ မင်းက ကဗျာသမားပဲ။ သင်္ဘောနာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်ဦးနော်”

ပြောပြောဆိုဆို အယ်ရီနှင့် မင်ဒရီးယားတို့ ကားကလေးသည် ထွက်သွား လေသည်။ ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့သည် ကားကလေးကို ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြ၏။

“အယ်ရီကတော့ တကယ့်လုပ်ဟေ့၊ တို့ အိမ်ပြန်ရမယ်ဆိုတာကို ခုမှပြောတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သိပ်ပျော်သွားကြ၏။ နောက် သူတို့နှစ်ဦးကို ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာ သို့ သယ်ပို့မည့် “အဖဒိုက်ဒီ”သင်္ဘောကြီးကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဂျော့က

“ဒေးဗစ်ကို စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒီသင်္ဘောကြီးကို “ဘီဆင်”လို့ နာမည်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

ဒေးဗစ်သည် လက်ကာပြလိုက်၏။

‘အဲဒီထက် ကောင်းတဲ့နာမည် ရှိတယ်လေ၊ အခုအချိန်က စပြီး ဒီသင်္ဘောကြီး ကို “အိပ်ဇီးဒပ်”လို့ နာမည်ပေးလိုက်ပြီဗျာ”

အခန်း ၈

မတ်နှင့် ကစ်တီတို့သည် လိပ်ခုံးဟိုတယ်ကို မိုးထားသည့် တောင်ထိပ်သို့ ကြိုးစား၍ တက်နေကြ၏။ တောင်ထိပ်ရောက်မှ ဝန်းကျင်၏ အလှကို သဘောကျ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ မတ်သည် မိုးကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် တိမ်သားဖြူဖြူတို့ကို နောက်ခံပြုထားသော ကစ်တီ ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကစ်တီသည် တကယ်ချောသော မိန်းကလေးပါကလား။ သေချာ ပြန်စိစစ် ကြည့်သောအခါ ကစ်တီမှာ မတ်၏ ဘဝတွင် တစ်မူထူးခြား ကွဲပြားသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မတ်အနေနှင့် ကစ်တီကို အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ရန် ချစ်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဂုဏ်ယူချစ်ခင် နေချင်တာမျိုး။ ဟန်မရှိ၊ ပန်မရှိ၊ ပကာသနမရှိ၊ ညာစရာမလိုဘဲ ရင်ဖွင့်ပြီး ပေါင်းနိုင်သည့် မိန်းကလေးမှာ ကစ်တီတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ကို မတ် သိ၏။

ကစ်တီကမူ ရှုခင်းအလှတွင် နစ်မြောနေ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ပြန်လည် ဆုံစည်းရခြင်း ရက်များမှာ လှပပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။ ကစ်တီ

ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဝေဒနာဟောင်းကို ရင်ထဲမှ အန်ထုတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင် သွားလေသည်။ ကစ်တီသည် မတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“မတ် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မလဲဟင်”

“သုံးလေးပတ်ပေါ့၊ ကစ်တီ နေစေချင်သလောက်ပေါ့ ”

“ကစ်တီလေ နောက်ထပ် မတ်နဲ့ ဝေးဝေးခွဲပြီး မနေချင်တော့ဘူး သိလား”
မတ်က ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟိုတယ်က လူတွေအားလုံးလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်နေကြပုံ ပါပဲ”

‘ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ည အခန်းရောက်ရင် အခန်းလယ်မှာ
“မတ်ကို ကစ်တီ အရူးအမူး ချစ်နေပါတယ်ရှင့်”ဆိုပြီး ဆေးအနီနဲ့
ဆိုင်းဘုတ်ရေးပြီးကို ချိတ်ထားဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ဦး ငယ်စဉ် ကလေးဘဝတုန်းကလို တောင်ပေါ်မှ
ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြ ၏။ နောက် ကားပေါ်တက်ပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသား ဟိုတယ်သို့ရောက်ပြီး မကြာမတင်မှာပင် အယ်ရီနှင့်
မင်ဒရီးယား၏ ကားလေးသည် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ဆိုက်လာ၏။ အယ်ရီက ဟိုတယ်ထဲ
မဝင်သေးဘဲ ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ ပင်လယ်ကွေ့ကို ကြည့်ကာ

“ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ဒီပင်လယ်ကွေ့ထဲက ယူလာလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ယူလာတာကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့သာ နည်းနည်း
ခက်ချင် ခက်မှာ”

“ဟုတ်လား၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ က်ခင်ဗျား ပြန်ချင် ပြန်နှင့်ပေတော့၊
ဒီမှာ ကျုပ် လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့စရာ ရှိသေးတယ်”

မင်ဒရီးယားသည် ဘာမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားမည်ဟု ကားစက်နှိုးတော့မည်
ပြုကာမှ အယ်ရီသည် မင်ဒရီးယား၏ ပခုံးကို ညှစ်လိုက်ပြီး

“အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးပါဗျာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မင်ဒရီးယားသည် သီလဝမ်း ပြုံးသည်ကို မြင်ရသလို အယ်ရီ၏ ကျေးဇူး တင် စကားကို ဝမ်းသာ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ကားကိုမောင်း၍ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဟိုတယ် ထမင်းစားခန်းမှာ စားသောက်သူများနှင့် ကပွဲခန်းမမှာ က နေကြသူများ ရှိနေကြ၏။ မတ်နှင့် ကစ်တီမှာ ညစာစားပြီး ကော်ဖီသောက်နေကြ၏။

ထိုစဉ် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ဦးသည် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ စားပွဲထိုးတစ်ဦးအား တစ်စုံတစ်ရာမေးရာ စားပွဲထိုးက မတ်တို့ထိုင်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည် မတ်တို့ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေ၏။

မတ်သည် ထို လာနေသူကို ကြည့်ရင်း မှတ်မိသွား၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ပါ ကလား၊ ကစ်တီသည် မတ် မျက်နှာကို ကြည့်ကာ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မတ်၊ မတ် မျက်နှာ ကြည့်ရတာက တစ္ဆေသရဲ တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ”

“တစ္ဆေနီးပါးပါပဲ ကစ်တီ၊ အဲဒီလူက လာနေပါပြီ၊ ဒီညနေတော့ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းတော့မှာပဲ”

ကစ်တီသည် မတ် ကြည့်ရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏ ကုလားထိုင်ကို မှီပြီး ရပ်နေသော အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အယ်ရီက “ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတော့ မှတ်မိသားပဲ၊ ဪ ... ဒါက မစ္စက်ကစ်တီဖရီးမွန် ထင်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နောက် အနားရောက်လာသော စားပွဲထိုး တစ်ဦးအား ပေါင်မုန့်အသားညှပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်၏။

မတ်က

“သူကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ ကစ်တီ၊ နာမည်က အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် တဲ့၊ အယ်ရီကတော့ ကစ်တီကို သိပြီးသား ထင်တယ်”

ကစ်တီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။ ‘နာမည်ကလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူးနော်’

“ဟီဘရူးလို မှည့်ထားတာကို ခင်ဗျာ၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကင်နှင့်နဲ့သား ခြင်္သေ့ကြီးလို့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်”

‘သော် ... ဪ... ရှုပ်လိုက်တာနော်’

“မရှုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေရဲ့ ဘာသာစကားဖြစ်တဲ့ ဟီဘရူးဘာသာက ရှင်းပါတယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ဒါတော့ ကိုယ်ထင် ခုတင် ခြေလေးချောင်းပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ရှင်းတယ် မထင်ပါဘူး ။

မတ်သည် တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို အထွေအထွေများဖြင့် စကားစစ်ခင်းနေကြသော ကစ်တီနှင့် အယ်ရီတို့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်မြင်ချင်း မကျေနပ်ကြသည်ပဲလား၊
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ပဲလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင်။

အယ်ရီကမူ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် - “ဒါကတော့ ခင်ဗျားကသာ မထင်တော့ကိုးဗျာ၊ ကျွန် တော်တို့ ဘုရားသခင်ကတောင် သဘောကျလို့ သမ္မာကျမ်းစာကို ဟီဘရူးဘာသာနဲ့ ရေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် တီးဝိုင်းမှ တေးတစ်ပုဒ်ဆုံး၍ တေးသွားတစ်ပုဒ် အသစ် စ တီးလိုက်ရာ အယ်ရီက ကစ်တီအား

“ကျွန်တော့်ကို ကခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား’ ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ ကစ်တီသည် မျက်နှာတည်တည်နှင့်ပင် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သွားလေ၏။

မတ်သည် ကစ်တီနှင့် အယ်ရီတို့နှစ်ဦး က နေကြသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ တွေ့တွေ့ချင်း အထွေအထွေများနှင့်

စကားပြောပုံကိုလည်း မကြိုက်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု စိတ်ထဲက သိနေ၏။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ သူ့အကြောင်း။ သူ ဆိုက်ပရပ်ကို ရောက်လာကတည်းက တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်နေခဲ့ပေသည်။ ယခု အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သေချာသွား၏။ ထို့ပြင် အယ်ရီက တကူးတက သူ့ကို လာရှာခြင်းကို ထောက်ရှု၍ ကိစ္စသည် သူ့ထံမှ အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းမည်ဟု ထင်မြင်ရပေသည်။

သီချင်းဆုံးသောအခါ အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည် စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် အယ်ရီ မှာထားသော အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အယ်ရီသည် ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ပေါင်မုန့်ကို စားနေ၏။ မတ်သည်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေလိုက်၏။ နောက် သူတို့သုံးဦး မတ်၏ အခန်းထဲသို့ လာခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် အယ်ရီက

“မတ်...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကူညီကြဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

‘ထားပါလေ၊ ပြောမှာသာ ပြောပါ’ ‘ဒါဖြင့် ဒီဆိုက်ပရပ်မှာရှိတဲ့ ဂျူး အကျဉ်းစခန်းတွေအကြောင်း သိမှာပေါ့နော်”

“သိပါတယ်၊ ဆိုပါ”

“ကျုပ် အဲဒီအကျဉ်းစခန်းထဲက ကလေးသုံးရာကို ဟောဒီ ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းက နေပြီး သင်္ဘောနဲ့ ခိုးထုတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

‘ဒါများ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျူးတွေဟာ တစ်သက်လုံး ပါလက်စတိုင်းကို ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးတွေ ခိုးသွင်းတဲ့အလုပ် လုပ်နေခဲ့တာပဲဟာ၊ ဒါ သတင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျား ကူညီရင် သတင်း ဖြစ်လာမှာပါ၊ ခင်ဗျားလည်း မှတ်မိမှာပါ။

“လွတ်မြောက်ရေးနယ်မြေ”သင်္ဘောကိစ္စမှာ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ

စောင့်ကြပ်နေကြတဲ့ ကြားက တချို့ လွတ်ပြီး တချို့ အဖမ်းခံရတယ်လေ၊ ရေပြင်မှာ ပြဿနာပေါ်လို့ အင်္ဂလိပ်တွေ တော်တော် အရှက်ရသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်လာရင်ကော သတင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျုပ် မရှင်းရသေးဘူး အယ်ရီ၊ ခင်ဗျား အဲဒီလောက် လူများများ တစ်ခါတည်း ခိုးထုတ်ဖို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ အဲ ... ဖြစ်သွားလို့ အောင်မြင်သွားတော့လည်း သတင်းကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါ အချက်ပေါ့ မတ်ရဲ့၊ ကျုပ်က ကလေးသုံးရာကို ဒီဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ထားမယ့် သင်္ဘောပေါ် တင်ရုံတင်မှာ၊ ပါလက်စတိုင်းကို ခိုးပြေးဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

“ဘာရယ်”

“ဒီလိုဗျာ၊ ကျုပ်က ကလေးတွေကို ခိုးထုတ်ပြီး သင်္ဘောပေါ်ကို တင်မယ်ဗျာ၊ ဗြိတိသျှတွေက သိသွားပြီ ဆိုပါစို့၊ ဒီအချိန်မှာပဲ အဲဒီသတင်း အပြည့်အစုံကို ခင်ဗျားက ကမ္ဘာ့သတင်းမှာ ထုတ်ပြန်နေပြီး ဖြစ်နေရင်ကော...”

မတ်သည် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“နေပါဦး အယ်ရီ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကလေးသုံးရာကို စခန်းထဲက ခိုးထုတ်ဖို့ ကကော လွယ်ပါ့မလား”

‘ဒါ ကျွန်တော့် အလုပ်ပါလေ၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ လက်ခံပြီပေါ့နော်’

“လက်ခံတယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားထောင်ရဦးမှာ ပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ လက်မခံဘူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့သတင်းကို မပေါက်ကြားစေရဘူး၊ စိတ်ချ အယ်ရီသည် ခဏမျှ စဉ်းစားနေ၏။
နောက်“ဟုတ်ပြီလေ၊ အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကို ကျုပ် ပြောမယ်” ။

အယ်ရီသည် သူ၏ အစီအစဉ်များကို တစ်ချက်ချင်း အသေးစိတ် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။ မတ်သည် အယ်ရီ၏ အစီအစဉ်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီးမှ မရှင်းလင်းသော အချက်များအတွက် မေးခွန်းများ မေးသည်။ အယ်ရီသည် ထောင့်စုံမှ စဉ်းစားတွက်ချက်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း မတ်၏

မေးခွန်းများကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။

မတ်သည် စဉ်းစား၏။ အယ်ရီ၏ အစီအစဉ်မှာ အောင်မြင်ဖို့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သာ ရှိ၏။ တစ်ဝက် သေချာ နိုင်ပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ တစ်ဝက်လည်း ရှုံးနိုင်သည်။ သို့သော် အယ်ရီတို့ လူသိုက်မှာ ဖောင်ဖျက်ပြီးသား ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သို့နှင့် သို့သော်

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ကူညီမယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်အစီအစဉ်ကို ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆလို့ နေမှာပဲ။ ဪ ... ဒါထက် မစွက်ဖရီးမွန်၊ ခင်ဗျားကို လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က အကျဉ်းစခန်းကလေးဌာနတွေမှာ ဆေးလာကုဖို့ ကမ်းလှမ်းခံခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

ကစ်တီသည် စောစောက အစီအစဉ် ပြောပြချိန်မှာ နားထောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ အယ်ရီတို့အဖွဲ့ သတင်းထောက်လှမ်းမှု ကောင်းသည်ကို သိပြီး ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို သိနေခြင်းအတွက် မအံ့သြ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းမယ်လို့”

“ခင်ဗျား နည်းနည်း ပြန်စဉ်းစားပါဦးလားဗျာ၊ ဟောဒီက မတ်ကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မတ်သည် ကြားဝင်ရပြန်၏။

“နေပါဦး အယ်ရီ၊ ခင်ဗျားက ကစ်တီကို ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချချင်လို့ ပြောနေရတာတုံး”

“ဒီလိုဗျာ၊ အဲဒီစခန်းတွေကို အပြင်ကနေပြီး လာရောက်ကူညီကြတဲ့ ဆရာမ၊ ဆရာဝန်၊ သူနာပြု စတဲ့ အကူအညီပေးသူတွေ အားလုံးဟာ ဂျူးတွေချည်းပဲဗျာ၊ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်တွေက သူတို့ကို မယုံဘူးပေါ့”

“ဘာ မယုံတာလဲ”

“ဗျာ ... ကျုပ်တို့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုပြီး မယုံတာပေါ့။ ဟောဒီက မစွက် ကစ်တီဖရီးမွန်ကတော့ အမေရိကန်လူမျိုး ဖြစ်တယ်၊

ဂျူး မဟုတ်ဘူး၊ သူနာပြုလုပ်ငန်းကို ဇီဝိတဒါနအဖြစ် တကယ် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်စရာ မလိုဘူးပေါ့”

‘ဒါဆို ခင်ဗျားတို့က ကစ်တီကို အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်စေပြီး ပစ္စည်းအသယ်အပို့ လုပ်စေချင်တာပေါ့လေ”

ဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ စခန်းထဲမှာ ကျုပ်တို့ စာရွက်စာတမ်း အတုတွေ လုပ်နေတယ်။ အဲဒီ အတုတွေက အပြင်မှာ အသုံးပြုရမှာ”

“နေဦး တစ်ခုတော့ရှိတယ် အယ်ရီ၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ သိပ် ပလဲနံပါ သင့်တဲသူ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ် ရောက်တဲ့ညပဲ ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မေဂျာဖရက် ကျုပ်ကို လာမေးမြန်းသေးတယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ ကျုပ်က လွှတ်တယ်ထင်ပြီး ပိုမသင်္ကာ ဖြစ်နဦးမယ်” ။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ သူတို့အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ရင် ခင်ဗျားက ပိုပြီး လွယ်မယ် မထင်ဦးမယ်”

ကစ်တီသည် ကြားဝင် ဟန့်လိုက်၏။

“နေကြပါဦး၊ ဘယ့်နှယ် ဘယ့်နှယ်၊ ကျွန်မကို ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ခွဲဝေပြီး စီစဉ်နေကြတာတုံး၊ ကျွန်မ ကာရောင်လို စခန်းကို သွားပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မစွတာ အယ်ရီဘင်ကင်နင်ရဲ့ အရှုပ်ထဲလည်း မပါနိုင်ပါဘူး”

အယ်ရီသည် မတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မတ်က ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဟူသော ဟန်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြ၏။ အယ်ရီက ကစ်တီအား

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မတ်ရဲ့မိတ်ဆွေလို့ ယူဆထားတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

“ခင်ဗျားဗျာ၊ အခုကိစ္စက ရှင်းနေတာပဲ၊ အခုဆိုရင် ၁၉၄၆ ခု ကုန်တော့မယ်၊ စစ်ကြီးပြီးတာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေကတော့ အခုထိ သံဆူးကြိုး နောက်ကွယ်မှာ နေရတုန်းပဲ။ အခုအချိန်မျိုးမှာမှ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့

ပေါ်လစီကို ကျုပ်တို့ မရိုက်ချိုးနိုင်ရင် တစ်သက်လုံး သံဆူးကြိုးနောက်မှာ နေရတဲ့ဘဝက လွတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

‘ကျွန်မကလည်း အဲဒါ ပြောမလို့ပါပဲ။ ကာရောင်လို စခန်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နိုင်ငံရေးက ပါလာတာပဲ။ ရှင်တို့ဘက်က အမြင်ရှိသလို အင်္ဂလိပ်တွေဘက်ကလည်း သူတို့ လုပ်ရပ်တွေထက် အမြင်လည်း ရှိ၊ အကြောင်းလည်း ရှိမှာပဲ။ ကျွန်မကတော့ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လည်း မပါချင်ဘူး၊ ဘယ်ဘက်မှလည်း မပါချင်ဘူး”

“မစွပ်ဖရီးမွန်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှာ ကက်ပတ်နီအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ပြီး သူရဲဘွဲ့ရခဲ့တဲ့လူပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အတော်များများဟာ ဗြိတိသျှ စစ်သားတွေချည့်ပါပဲ။ အခုပြဿနာက ပါလက်စတိုင်း ဂျူးလူမျိုးတို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး အရေးအခင်းပါ။ နိုင်ငံရေးမဟုတ်ပါဘူး၊ လူမှုရေးပါ”

“အင်းလေ၊ ရှင့်ယုံကြည်ချက်ကိုတော့ ကျွန်မက သံသယ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်က ကလေးသုံးရာရဲ့ အသက်ကို ဘာလို့ စွန့်ချင်တာတုံး ဟင်”

“လူတိုင်းဟာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုအတွက် အသက်ရှင်နေရတာမျိုးပါ။ ကာရောင်လိုစခန်းက ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး၊ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်တာ က ရည်ရွယ်ချက်ပါ။ အခုဆိုရင် ဥရောပမှာ ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုး တစ်သန်းလောက်ဟာ ပါလက်စတိုင်းကို ရောက်ဖို့ဆိုရင် ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ”

‘ရှင့်က စကားသိပ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မငြင်းရဲတော့ပါဘူး”

“ဒါ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အမှန်ကို တင်ပြနေတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို သူနာပြုဆရာမကြီးလို့ ထင်နေခဲ့တာကိုး”

“ကျွန်မ သူနာပြုဆရာမပါ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်မရဲ့ လုပ်အားကို ဘယ်မှာပဲ ပေးပေး ရပါတယ်၊ ကာရောင်လို စခန်းမှာလို အတုပ်အနှောင် ရှိတဲ့နေရာကို ကူညီမှ မဟုတ်ပါဘူး ။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကာရောင်လိုစခန်းကို တစ်ခါလောက် လာကြည့်ပါဦး

လေ”

“ထူးမယ် မထင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက သူနာပြုပါ။ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ အမျိုးစုံ မြင်ခဲ့ဖူးပါပြီ၊ ကာရောင်လိုမှာ ကျွန်မအတွက် အသစ်အဆန်း တွေ့စရာရှိမယ် မထင်ပါ ဘူး”

တစ်ခန်းလုံးမှာ ရုတ်တရက် ငြိမ်သွား၏။ အယ်ရီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချလိုက်၏။ နောက် ထ လိုက်၏။

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ က် မတ်၊ နောက်ရက်တွေ ခင်ဗျား ကို ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ ကျုပ် သွားမယ်’ ။

‘မစ္စတာ အယ်ရီဘင်ကင်နင်၊ အခု ကျွန်မကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းကို ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေကို မပြောဘူးဆိုတာ ရှင် သေချာရဲ့လားဟင်’

အယ်ရီသည် ပြန်ဝင်လာပြီး ကစ်တီကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ဒါတော့ ခင်ဗျားက သက်သက် မိန်းမဆန်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ များသော အားဖြင့် လူကဲခတ် မလွဲတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အမေရိကန်လူမျိုးတွေကို သဘောကျ တယ်၊ သဘောကျတာက အမေရိကန်တွေမှာ အမှန်ဘက်က လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေး ရှိနေလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားမှာလည်း ရှိမယ်လို့ ယုံပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် မစ္စတာ မင်ဒရီးယားကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပါ၊ ကျွန်တော် ကာရောင်လိုစခန်းကို လိုက်ပြပါမယ်” ။

အယ်ရီသည် ထပ်မနှုတ်ဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ ကစ်တီသည် တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်သလို လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။ မတ်ကမူ ပြုံးလျက် ‘ကစ်တီ လက်မခံလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်’

“ဒါဖြင့် မတ်ကကော...”

“ကိုယ်ကတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်နေ့ အလုပ်ရှိတာပဲ၊ အဆင်သင့်ရင် သတင်း ကြီးတစ်ခု ရနိုင်တာပဲဟာ”

“တကယ်လို့ မတ်က ငြင်းလိုက်မယ် ဆိုရင်ကောဟင်”

“ကိုယ်က ငြင်းလိုက်ရင် သူတို့ ဥရောပက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာမှာပဲ။ သူတို့မှာ အဆက်အသွယ် အများကြီးနော်၊ အခု ကိုယ်က ဆိုက်ပရပ်မှာ ရှိနေလို့ အဆင်သင့် အကူအညီတောင်းတာ”

ကစ်တီသည် ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားပြီး

“မတ် ကိုယ့်အပြုအမူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးလုပ်သလိုများ ဖြစ်နေသ လားဟင်”

“မိန်းမတွေက အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ” ကစ်တီက သဲ့သဲ့ပြီးပြီးမှ “ဒီလူက အမှန် မဆိုးပါဘူး၊ သူနဲ့မတ် ဘယ်တုန်းက ဆုံခဲ့ကြတာလဲ”

“၁၉၃၉ ခုနှစ် ဘာလင်မှာ ပထမဆုံး ဆုံတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဆုံး နိုင်ငံခြားသတင်း ရယူခဲ့တဲ့ အချိန်ကပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက အယ်ရီက ဂျူးတွေကို ဂျာမနီက အတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်ထုတ်နေတုန်းကပဲ။ နောက်တစ်ခါ ပါလက်စတိုင်းမှာ ဆုံတယ်၊ ဒီတော့ သူက အင်္ဂလိပ်တပ်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ လျှို့ဝှက်တာဝန်တစ်ခု ယူထားရတယ်လေ”

“သူ့ရဲ့ အခု စီမံကိန်းကို အောင်မြင်မယ်လို့ ထင်သလား မတ်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ”

“အင်း တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကစ်တီ တွေ့ဖူးတဲ့ ဂျူးတွေနဲ့ သူနဲ့က မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ သူတို့ရဲ့ အဖွဲ့ မိုးဇက်အလီယားဘက်ဆိုတာ တာလဲ”

“အလီယား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ထကြွတာ၊ အထက်ကို တက်တာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ပါလက်စတိုင်းကိုသွားရင် အထက်ကို တက်တာပဲ၊ မြင့်တဲ့နေရာကို သွားတာပဲ၊ “ဘက်”ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တရားမဝင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် ဂျူးတွေကို ပါလက်စတိုင်း ရောက်အောင်၊ လွတ်မြောက်အောင် ပို့တဲ့ တရားမဝင်တဲ့ အသင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့ “

ကစ်တီသည် ဘာမှမပြောတော့။

နောက်နှစ်ရက် ကြာလာသောအခါ ကစ်တီစိတ်မှာ လှုပ်ရှားနေ၏။ သူ့ဘာသာ သူ အလိုလို လိပ်ပြာမသန့်သလို ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါသော် မတ်အား အယ်ရီထံမှ အဆက်အသွယ် လာ မလာ မေးပြီးမှ ရှက်သွား၏။

တတိယမြောက်ညတွင် ကစ်တီတစ်ယောက် မအိပ်ဘဲ လမ်းလျှောက်နေသော ခြေသံကို ကြားရ၏။

ကစ်တီသည် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ထိုင်လိုက် လုပ်နေမိ၏။ ပြဿနာ တစ်ခု လုံးကို အစမှ အဆုံး ပြန်စဉ်းစား၏။ နောက် သူမကိုယ် သူမလည်း မဆီမဆိုင် အယ်ရီနှင့် သူ၏ စွန့်စားခန်းကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည့်အတွက် ဒေါပွ၏။ ကစ်တီသည် အမြဲချင့်ချိန်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်နိုင်သူဟု အများက သိကာ အမြဲ အသိအမှတ်ပြု ခံရသူ။ ယခု ဘာဖြစ်နေသနည်း၊ ဘာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်ရသနည်း။ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်။ နောက်ဆုံး ဒီကိစ္စကို အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်နေ့ မနက်စာ စားပွဲတွင် ကစ်တီက မတ်အား အယ်ရီနှင့် ဆက်သွယ်၍ ကရောင်လိုစခန်းကို သွားကြည့်ရန် စီစဉ်ပါဟု ပြောသောအခါ မတ်က မအံ့သြတော့။ သို့သော် မတ်က

“ကစ်တီ ဟိုတစ်နေ့က လက်မခံဘူးလို့ ငြင်းလိုက်လို့ ကိုယ်က ဝမ်းသာနေ တာ ဘာလို့ အဲဒီအတိုင်း မနေချင်ရတာလဲ”

‘ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း မပြောတတ်ဘူး မယ် ။

“အယ်ရီက ကစ်တီစိတ်ကို ဆွ ပေးခဲ့တာ၊ ဒီတော့ မရှူးချင်ပါနဲ့ ကစ်တီ ကာရောင်လိုစခန်းကို သွားကြည့်တာနဲ့ ဒီဇာတ်ထဲမှာ ကစ်တီ ပါပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ကစ်တီသည် တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

ကစ်တီသည် သူ့ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို စခန်းစောင့် ဗြိတိသျှတပ်သားကိုပြပြီး စခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

“မစ္စကံ ဖရီးမွန် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ကစ်တီသည် သူ့နှုတ်ဆက်သူအား ကြည့်လိုက်ရာ လူသေးသေးငယ်ငယ်၊ မျက်နှာ ချိုချိုနှင့် ပြုံးနေသူကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူက

“ကျွန်တော်က ဒေးဗစ်ဘင်အာမီပါ၊ အယ်ရီက အကြိုခိုင်းထားလို့ပါ။ သူလည်း မကြာခင် လာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား၊ ရှင့်အမည်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ ခုတလောမှ ရှင်တို့ ဟီဘရူးဘာသာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပုံကို သဘောကျလာလို့” .

“ဒီလိုလား၊ ကျွန်တော့်နာမည်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တို့လူမျိုးတွေရဲ့ သားလို့ ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေးကို ကူညီမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဘာ...ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေး ဟုတ်လား”

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အယ်ရီရဲ့ အခု အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့က ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သမ္မာကျမ်းစာ ဖတ်ဖူးမှာပေါ့၊ တရားသူကြီး ဂိုင်ဒီယွန်းဟာ မယ်ဒီရင်းသားတွေကို တိုက်ဖို့ သူရဲကောင်းစစ်သားသုံးရာ ရွေးခဲ့တယ်လေ၊ အခု ကျွန်တော်တို့လည်း လူသုံးရာ ရွေးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အဲဒီနာမည် ပေးထားတာ၊ အယ်ရီက စိတ်ကူးသိပ်ယဉ်တာပဲလို့ ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်ခဲ့ပေမယ့် နာမည်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး ခင်ဗျာ”

နောက် ကစ်တီနှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် စခန်းရှိ တဲများကို လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ ဒုက္ခသည်စခန်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း စိတ်မချမ်းသာစရာများနှင့် ပြည့်နေ၏။ သို့သော် ကစ်တီအနေနှင့် သည့်ထက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ရှိမည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဘာမှ မထူးခြား။ ထို့ကြောင့် သူ့အပေါ်မှာ ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေစဉ်မှာပင် အယ်ရီ ရောက်လာ၏။ အယ်ရီသည်

သူထုံးစံအတိုင်း ဘုရားဆုတောင်းနေသော အဘိုးအိုတစ်ဦးကိုပြုပြီး
ဖက်ဆစ်ဂျာမနီလက်အောက်တွင် မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရ သော မြေးကလေး၏
အရိုးကို ယူထားသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရင်း ကစ်တီအား ကြည့်လိုက်၏။

ကစ်တီက “ရှင်ကတော့ ဘာမှကို ချမ်းသာမပေးတော့ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျား သိစေချင်လို့ပါ”

သူတို့သည် နောက်ထပ် မပြောကြတော့ဘဲ လျှောက်ကြည့်စရာများကို
ကြည့်နေ၏။ ကလေးများထဲသို့ ရောက်သောအခါ တဲများ၏ သပ်ရပ်
သန့်ရှင်းနေပုံကို ကစ်တီ တွေ့ရ၏။

တံတွင်း၌ ကလေးများကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပုံပြင် ဖတ်ပြနေ၏။
ကစ်တီတို့ ဝင်လာသဖြင့် စာဖတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကစ်တီတို့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
ကစ်တီသည် ထိုမိန်းကလေး၏ နူးညံ့သော မျက်နှာကလေးကို မြင်သည်နှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွား၏။

ကစ်တီသည် ကပျာကယာ တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။ တဲပြင်
ရောက်သည်နှင့် အသက်ရှူ မဝသလို ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးမှ

“ကျွန်မ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ပါရစေရင်” အယ်ရီနှင့်
ဒေးဗစ်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အယ်ရီက

“ဒေးဗစ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို သွားခေါ်ပြီး ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ကွာ၊
တို့ အဲဒီက စောင့်နေမယ်” ။

စာသင်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကစ်တီ၏ တုန်လှုပ်မှုမှာ
မပြေပျောက်နိုင် သေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူမ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ပြီး သွေးမရှိသလို
ဖြစ်နေ၏။

အယ်ရီက

“အဲဒီ မိန်းကလေးက ခင်ဗျားအတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို

သတိရစေတယ် လား”

ကစ်တီသည် ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ အယ်ရီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကစ်တီသည် တစ်ကိုယ်တည်း ခေါင်းကို ခါယမ်းမိသည်။ သူမ၏ အပြုအမူများမှာ အရူးတစ်ယောက်နှင့် တူလှချေ၏ဟု အောက်မေ့၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးအခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ကစ်တီသည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကလေးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေမိ၏။ သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပြီး ဖက်ထားချင်စိတ်ကို အတတ် နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းနေရ၏။

မိန်းကလေးသည် ကစ်တီအား ပြန်၍ ကြည့်၏။ သို့သော် ဘာမှ မပြော။ ကစ်တီက

“ကိုယ့်နာမည်က ကက်သရင်း ဖရီးမွန်ပါ။ မင်း အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ ပြုံးလိုက်သောအခါ ပို၍ တောက်ပြောင်လာ၏။ ကစ်တီ ကမ်းပေးလိုက်သော လက်ကို ညင်သာစွာ လှမ်းဆုပ်ယူလိုက်၏။ လက်ပြန်လွှတ် လိုက်သည်နှင့် ကစ်တီသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ မိန်းကလေး၏ပါးကို လက်ဖြင့် အသာ လှမ်းပွတ်လိုက်၏။

“ကိုယ်က သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်ပါ။ ကလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကျွန်မနာမည်က ကာရင်ဟန်ဆင် ကလီမင့်ပါ”

ကစ်တီသည် အနားရှိ ခုံရှည်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်ပြီး၊ မိန်းကလေးအားလည်း အနား၌ ထိုင်ခိုင်း၏။

'အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ကလေး' 'ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ မစ္စက်ဖရီးမွန်’

“ကိုယ့်ကို ကစ်တီလို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကစ်တီ”

“မင်းက ကလေးတွေကို ထိန်းပေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးကွယ် သိပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပေါ့၊ ကိုယ်လည်း အဆင်သင့်ရင် ဒီစခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖြစ်မှာ၊ ကလေး ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် ကလေးရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ပြောပြပါလားကွယ်”

ကာရင်သည် ပြုံးလိုက်၏။ သူမအနေနှင့်လည်း ဤချောချောလှလှ ချစ်စရာကောင်းလှသော မိန်းမကြီးကို ခင်မင်မိပြီး ဖြစ်နေပါ၏။ ကစ်တီက သူမ၏ ခင်မင်မှုကို လိုချင်နေကြောင်း တောင်းခံနေသည်ကို သိပါ၏။ သို့နှင့် -

“အစတုန်းကတော့ ကျွန်မဟာ ဂျာမနီပြည် ကိုလုံးမြို့ကပါ၊ ဒါကလည်း ကြာတော့ ကြာလှပါပြီလေ”

အခန်း ၁၀

ကိုလုံးမြို့၊ ဂျာမနီနိုင်ငံ ၁၉၃၈ ခု။

ကာရင်သည် နာမည်ကျော် ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဂျိုဟန်ကလီမင့်၏ သမီးဖြစ်သည်။ သူမ၏ အသက်မှာ ခုနစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ သူမတွင် ချစ်စရာကောင်းလှသော မေမေနှင့် အလွန်ဆော့သော "ဟန်"ဟု ခေါ်သည့် မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူတို့ မိသားစုမှာ အလွန်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြ၏။ ပရော်ဖက်ဆာ ကလီမင့်သည် ကိုလုံး တက္ကသိုလ်၏ အရေးပါသော ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

၁၉၃၇-၃၈ ခုနှစ်များသည် ဥရောပနိုင်ငံများ၊ အထူးသဖြင့် ဂျာမနီပြည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နိုးနိုး တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။ နာဇီများ တန်ခိုးအင်အား ကြီးထွားလာ သည်နှင့်တူ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုမှာ ပိုမို များပြားလာ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ ကလီမင့်သည် သိပ်မပူ။ သူ့မိဘ ဘိုးဘွားများမှာ ဂျာမနီပြည် သားဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ဂျာမန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန်ချင်းတော့ ဘာသာမတူရုံနှင့် ရန်မူမည်ဟု မယုံကြည်။ သို့သော် အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားလာသည်ထက် ဆိုးရွားလာ၏။

၁၉၃၈ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင်ဂျူးဘုရားကျောင်း ၂၀၀ ပိတ်လိုက်၏။

ဂျူးလူမျိုးများ၏ တိုက် ၂၀၀ ကျော် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။

ဂျူးများပိုင်သည့် ဆိုင် ၈,၀၀၀ ကျော် လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရ၏။

ဂျူး ၅၀ ကျော် အသတ်ခံရ၏။

ဂျူး ၂၀,၀၀၀ ကျော် ဖမ်းလိုက်၏။

ဂျူးများကို နှိပ်စက် ဖိနှိပ်သည့် ဥပဒေအမျိုးမျိုး ထွက်လာ၏။

ပရော်ဖက်ဆာ ကလီမင့်သည် ထိပ်ချမှ ဓားပြမှန်း သိချေပြီ။ ထိုအခါမှ

သူတို့မိသားစု မိတ်ဆွေတချို့ရှိသည့် ပြင်သစ်သို့သွားရန် စီစဉ်၏။ သို့သော် ဇနီးသည်မှာ နေ့စေ့လစေ့ကြီး ဖြစ်နေ၍ မွေးဖွားပြီး အားရှိမှ ခရီးထွက်မည်ဟု စီစဉ်၏။ သို့သော် အခြေအနေက ပို၍ပို၍ ဆိုးလာ၏။ နောက်ဆုံး ပါလက်စတိုင်း ဂျူးများ၏ မိုးဇက် အလီယားဘက် အဖွဲ့သို့ သွား၍ အကူအညီတောင်းရတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် တာဝန်ခံ ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီဗ် ဒိန်းမတ်ပြည်က မွေးစားရန် သဘောတူထားသဖြင့် ကလေး လေးရာ ပြည်ထွက်ခွင့် ဗီဇာရထား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုက်တန်သလောက် သိနားလည်နေပြီဖြစ်သော ကာရင်ကို ထည့်လိုက်ရလေ၏။

ဒိန်းမတ်ပြည်မှ အင်္ဂါနှင့် မီတာဟန်ဆင်တို့သည် သားသမီး မထွန်းကား။ သူတို့သည် သူတို့ မွေးစားခွင့်ရသော ကာရင်ကလေးကို တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။ သမီးရင်းလို မွေးစားပြုစု စောင့်ရှောက်ထား၏။ နောက် မိဘရင်းများ ဖြစ်သော ကလီမင့် မိသားစုနှင့်လည်း စာအဆက်အသွယ် လုပ်ပေး၏။ အတော်ကြာလာသောအခါ ကလီမင့် မိသားစုနှင့် စာအဆက်အသွယ် လုပ်၍ မရတော့။

၁၉၃၉ ခု ခရစ္စမတ်ရက်များ ဥရောပ စစ်မီးကြီးသည် တောက်လောင်ခဲ့ပေပြီ ဖြစ်၏။ ၁၉၄၀ ခု ဧပြီလ ၈ ရက်နေ့ .. ဒိန်းမတ်ပြည်သည်လည်း စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ လမ်းစ ပြုလာ၏။ ၁၉၄၀ ခု ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့ .. ကာရင်နှင့် ကလေးများသည် ကျောင်းစာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ထူးဆန်း စွာ ပျံသန်းလာသော လောယာဉ်များကို မြင်ရ၏။

ဒိန်းမတ်ရေဒီယိုမှ နာဇီတို့၏ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရပြီဟု ကြေညာ သည်။ နောက် မကြာမီပင် ခုခံတိုက်ခိုက်၍ တစ်နိုင်ငံလုံး ချေမှုန်းခြင်း ခံရသည့် ပိုလန်ကို သင်ခန်းစာယူ၍ ဒိန်းမတ်ဘုရင်က လက်နက်ချလိုက်၏။

ဂျာမန်တို့၏ အုပ်ချုပ်ရေး စ လေတော့သည်။ ဂျာမန်တို့၏ နန်းဇာတိရုပ်မှာ မကြာမတင်တွင် ပေါ်တော့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် ဒိန်းမတ် မြေအောက်တော်လှန်ရေး အစ ပြုလေ၏။ ဂျာမန်ကလည်း ပို၍ ချုပ်ချယ်သည်။ ရက်စက်သည်။ တော်လှန်ရေး

အင်အားစုများကလည်း ပြန်လည်ခုခံသည်။ ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်သည်။ ဂျာမန်တို့၏ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရပ်များကြောင့် ဟန်ဆင် လင်မယားသည် တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့ပြီး၊ ကာရင်အားလည်း သူတို့ သမီးရင်းဟု ညာထားကာ နာမည်ကိုလည်း ကာရင် ဟန်ဆင်ဟု ပြောင်းထားလိုက်လေ၏။

၁၉၄၅ ခု မေလ ၄ ရက်နေ့။ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားလေ၏။ စစ်ပြီးသည်နှင့် ဟန်ဆင် လင်မယားသည် ကာရင်ကလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကြက်ခြေနီရုံးသို့ သွားပြီး သူတို့ မွေးစားခဲ့သည့်အကြောင်း၊ မိဘများ ကို စုံစမ်းပေးပါရန် အကြောင်းများ ပြောလေသည်။

သို့သော် ထိုအလုပ်က လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်။ စစ်အတွင်းက ဂျာမနီ နိုင်ငံတွင် ဂျူးလူမျိုး သန်းပေါင်း မည်မျှ သေဆုံးခဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပျောက်ဆုံးနေ သည် ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း မည်သူမျှ အတိအကျ မသိ။ စုံစမ်းရန်လည်း မလွယ် ဖြစ်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်း နေ့များ၊ လများ ကြာသွားခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး ကာရင်သည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ အဖွဲ့ချုပ်မှတစ်ဆင့် ဂျာမနီ ပြည်သို့ လိုက်ပါစုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဒိန်းမတ်ပြည်မှ ခွဲခွာလာခါစ ပထမလမှာ အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်သည်။ ဥစ္စာမှ ကျွတ်လာသော ကြက်ကလေးသဖွယ် မျက်နှာငယ်နေ၏။ ပထမ ဆွီဒင်၊ နောက် ဘဲလ်ဂျီယန်၊ နောက် ပြင်သစ်။

ခရီးသွားရင်း သတင်းဆိုးများကို တစ်စနှင့်တစ်စ ကြားလာရ၏။ ဂျာမနီ စစ်အကျဉ်းစခန်းများ၏ လူမဆန်စွာ နှိပ်စက်ခြင်းများကို တစ်စနှင့်တစ်စ သိလာကြ၏။

ပထမ ဂျာမနီများသည် ဂျူးများကို ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ်သတ်ကြ၏။ အလွန် နှေးကွေးပေသည်။ နောက် အဆိပ်ငွေ့လွှတ် ကားများထဲထည့်၍ သတ်ကာ အလောင်း များကို လွှင့်ပစ်၏။ နောက် အကျဉ်းစခန်းများတွင် ဓာတ်ငွေ့ခန်းများထားပြီး သတ်ကြပြန်၏။

ဂျာမန် လူသတ်သမားများအကြောင်း အသေးကလေးမှ အစ အိုက်ခမန်း

အကြောင်းအထိ ကြားရ၏။ အကျဉ်းစခန်းမှအစ အော့စဝစ်စခန်းကြီး
အကြောင်းအထိ ကြားရပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကြားရဖန်များ၍ ထုံလာတော့၏။ မောသွားတော့၏။
မထူးဇာတ် ခင်းနေပြီကို သိလာတော့၏။ ထိုစဉ် ကာရင်သည် အလင်းရောင်ကလေး
ဖြိုးပြက်ခနဲ ရလိုက်၏။ သူ့ထက် အခြေအနေဆိုးသော၊ ငယ်သော သူ့လို မိဘမဲ့
ကလေးများကို စောင့်ရှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် စခန်းထဲသို့ ထူးခြားသော လူတစ်စု ဝင်လာ၏။ သူတို့သည်
စိတ်အားငယ်သူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့သည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသူ၊
အားမာန်ရှိနေသူ များ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကား ပါလက်စတိုင်းချွေးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့
အဖွဲ့အစည်းမှာ မိုးဇက်အလီးယားဘက် ဖြစ်လေ၏။

သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ပေးချက်အရ ရက်များမကြာမီတွင် ဒိန်းမတ်မှာ
နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အထူးတလည် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သော အကပညာဖြင့် မိဘမဲ့
ကလေးများကို ကာရင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖျော်ဖြေမိလေ၏။ ' ထိုအချိန်၌
ကာရင်၏ အသက်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်။

အမေ၊ မောင်လေးနှင့် တခြားဆွေမျိုးများ သေဆုံးပြီလိုလို သတင်းရရှိပြီး
ဖြစ်၏။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ထင်ရှားသော သိပ္ပံပါမောက္ခဖြစ်၍ မသေတန်ကောင်းဟု
အောက်မေ့ယုံကြည်စိတ်ကလေး တစ်ချက်သာ ရင်မှာလွယ်လျက်။

၁၉၄၆ ခု ဧပြီလတွင် သတင်းကောင်းကြားရသည်။ ကာရင်တို့အဖွဲ့ကို အလီ
ယားဘက်အသင်းမှ ပါလက်စတိုင်းသို့ပို့ရန် သင်္ဘောတစ်စင်း စီစဉ်ပြီး ဖြစ်သည်
ဟူ၍။

သင်္ဘော၏ နာမည်မှာ “ဒေးဗစ်ကြယ်”ဖြစ်လေသည်။

ဒေးဗစ်ကြယ်၏သင်္ဘောမှာ ချောချောမောမော ပါလက်စတိုင်းသို့မရောက်။
လမ်းခရီးမှာပင် ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်းနှင့် တွေ့ပြီး အခက်အခဲများကြားမှ
တချို့တစ်ဝက်သော လူများ၊ ကလေးများကိုသာ ကမ်းအရောက် ပို့နိုင်ခဲ့ပြီး၊ တချို့
တစ်ဝက် ဖမ်းဆီးမိသွားလေသည်။ ကာရင်မှာ အဖမ်းခံရသူများထဲ၌ ပါ၏။
ဖမ်းမိသူများ ကို ဗြိတိသျှတို့က ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း ကာရောင်လိုစခန်းသို့ပို့ရာ

ကာရင်လည်း ပါလာ၏။

ကာရင် ကာရောင်လိုစခန်းသို့ ရောက်သည်မှာ ခြောက်လကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။
ကာရင်၏ ရင်ထဲ၌ သူ့အဖေနှင့်ပြန်တွေ့ရေး၊ ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့
ရောက်ရေးဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှစ်ရပ်ဖြင့် ကလေးများကို
စောင့်ရှောက်နေခဲ့လေသည်။

ကာရင်၏ ဇာတ်လမ်းဆုံးသောအခါ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ ဖြစ်၏။
ကစ်တီက “နောက်ထပ် မင်းဖေဖေအကြောင်း ဘာများပြားသေးလဲဟင်”

“ဘာမှမကြားရတာ ကြာပါပြီ”

“ကဲ...ကလေး...ညဉ့်နက်လှပြီ၊ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ ကောင်းသောညပါကွယ်”

ကာရင်သည် မော်ကြည့်လိုက်၏။ ‘ကောင်းသောညပါပဲ ကစ်တီ၊ ကစ်တီကို
ကျွန်မပြန်တွေ့ရဦးမှာလားဟင်’

‘အခြေအနေအရပေါ့ကွယ်’

ကစ်တီသည် လေးလံသောစိတ်၊ မချမ်းမြေ့သောစိတ်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားသော
စိတ်ဖြင့် တဲအပြင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တဲအပြင်၌ အယ်ရီက စောင့်နေ၏။
ကစ်တီသည် ခဏမျှ တွေ့ဝေ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“ရှင့်အလုပ်ကို ကျွန်မ ခြွင်းချက်တစ်ခုနဲ့ လက်ခံမယ်လေ”

“ဆိုပါဦး၊ ဘာများပါလိမ့်”

“စောစောက ကာရင်ကို ကျွန်မနှင့် အတူ ဒီစခန်းမှာ ထားခဲ့ ရမယ်။
ခေါ်မသွားရဘူးဆိုတာပဲ၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“သဘောတူပါတယ်” ကစ်တီသည် စခန်းအပေါက်ဝဆီသို့
ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။

[အိပ်ဇိုးဒပ်၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘာသာရေးအရ လွတ်မြောက်ရေးခရီးကို
သွားခြင်းဟူ၍ ရပါသည်။]

အခန်း ၁၁

ဒေးဗစ် စိတ်ကူးယဉ်စွာ နာမည်ပေးထားသော ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေးသည် တစ်စနှင့် တစ်စ အကောင်အထည်ပေါ်လာလေ၏။ စခန်းတွင်းမှ ဒပ်လန်ဒေါ၏ အကောင်းစား လက်ရာ ဗြိတိသျှအရာရှိ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားများသည် ကစ်တီမှတစ်ဆင့် အယ်ရီ ဘင်ကင်နှင့် လက်ထဲသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုဗြိတိသျှအရာရှိ မှတ်ပုံတင်များအနက် ကပ္ပတိန် ကာလက်မိုး ဆိုသူမှာ အယ်ရီကိုယ်တိုင် ဖြစ်လေ၏။ အယ်ရီနှင့် မှတ်ပုံတင်အတူကိုင် ဗြိတိသျှစစ်သားအတုများ သည် ပထမဆုံး ထရပ်ကား တစ်ဆယ့်နှစ်စီးနှင့် ဂျစ်နှစ်စီးကို အမိန့်စာအတုနှင့် ထုတ်ယူ သည်။ နောက် အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောအတွက် လိုအပ်သမျှကို ဂိုဒေါင်အသီးသီးမှ ပုံစံအမျိုး မျိုးဖြင့် ထုတ်ယူကာ ဖြည့်တင်းနေလေ၏။

ထရပ်ကား တစ်ဆယ့်နှစ်စီးနှင့် ဂျစ်ကားနှစ်စီး၏ နံရံတွင် ၂၃ သယ်ပို့ဆောင် ရေးတပ် H. M. J. F C ဟု ရေးထား၏။ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေရသည့် ဂျော့ယာကိုနီက ၎င်းစာလုံးများ၏ အရှည်ကို ဒေးဗစ်အားမေးရာ ဒေးဗစ်က

“ဟာ ... ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းပေါ်က ဂျူးတပ်ဖွဲ့ဟေ့”

နောက်မကြာမီပင် အမေရိကန် ဂျူးလူမျိုး သင်္ဘောကပ္ပတိန်နှင့် နှစ်ဦး ရောက်လာပြန်၏။ သူတို့သည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရေကြောင်း အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသူများ ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စစ်ဆင်ရေးမှာ အတော်ပြည့်စုံ လာလေ၏။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်တွင် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ကလေးသုံးရာ သင်္ဘောပေါ်ရောက် ရေးနှင့် မတ်၏ သတင်းပို့ဆောင်ရေးလောကသာ ကျန်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ဗြိတိသျှ စစ်ဌာနချုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်၊ သူ၏အတွင်း ရေးမှူး မေဂျာဖရက်နှင့် မေဂျာအဲလစ်စတာတို့သည် ထိုင်နေကြ၏။ မေဂျာဖရက်ကတိ ဒဝဲက အခုရက်အတွင်း ဂျူးစခန်းများတွင် လှုပ်ရှားမှု အတော်ရှိပုံ ရသည်ဟု တင်ပြ၏။

မေဂျာ အဲလစ်စတာကလည်း

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ စခန်းထဲမှာ ပါလက်စတိုင်း ဂျူးတွေ
ဝင်နှောက်နေတာ လည်း ကျွန်တော်တို့ သိတယ်၊ လူတွေကို ခိုးထုတ်ပြီး
ပါလက်စတိုင်းကို ပို့ဖို့ ကြိုးစားနေ တာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိတယ်၊ ဂရိလူမျိုး
မင်ဒရီးယားဟာ သူတို့နဲ့ ပေါင်းပြီးနေတာ လည်း သိတယ်” ဗိုလ်ချုပ်
ဆပ်သာလင်က

“အေးလေ ဒါတွေအားလုံး ကျုပ်လည်း သိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က
ဒီဂျူးတွေကို ဟစ်တလာက ဖမ်းထားသလို အကျဉ်းချ ဖမ်းထားတာမဟုတ်ဘူး၊
ပါလက်စတိုင်း ကိစ္စကို အစိုးရက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ မသိခင်
ခဏတစ်ဖြုတ် ထိန်းထားတဲ့သဘောပဲ ရှိတယ်။ ပါလက်စတိုင်း ဂျူးတွေ
ဝင်နေတာလည်း ဘာဖြစ်တုံး၊ သူတို့က သူတို့ ဂျူးလူမျိုးချင်းဆိုပြီး
ဆေးဝါးပစ္စည်းကအစ ကျောင်းအထိ စခန်းထဲမှာ လာပေးနေတာပဲဟာ၊ သူတို့ကို
မောင်းထုတ်ရင် အဲဒီတာဝန်တွေအားလုံး ကျုပ်တို့ ခေါင်းပေါ်ရောက်လာပြီး
နောက်ကျမှာနော်”

‘ဒါဖြင့် သတင်းပေးတစ်ယောက် မွေးပါလား ဗိုလ်ချုပ်၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေ
သလဲဆိုတာ သိရအောင်”

မေဂျာဖရက်က ဝင်၍ အကြံပေး၏။ မေဂျာအဲလစ်စတာက

“အံ့မယ် ဂျူး သတင်းပေးမွေးဖို့ ဝယ်ဖို့ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ကျုပ်တို့
အနှပ်ခံရဖို့ပဲရှိတယ်”

မေဂျာဖရက် ဒေါပွသွားပြီး

“ဒါဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်း သိသွားအောင် နဲ့နဲ့
ဆုံးမပေးဗျာ၊ ကြပ်မတ်ပေးဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်က ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

“ခက်တယ် ဖရက်၊ မင်းကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ မင်းက သူတို့ကို ဘယ်
လောက် ကြပ်မတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဆုံးမနိုင်မှာလဲ။ သူတို့တွေက ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းက

ထွက်လာတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ ဂျာမန်တွေထက် ပိုပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား တို့က ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ သူတို့က ပြီးနေပြီကွ”

မေဂျာဖရက်နှင့် အဲလစ်စတာသည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ ဗိုလ်ချုပ်က ဆက်ပြီး ‘အေး၊ တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ဒီစခန်းတွေကို အစိုးရက ဘာလုပ်မယ် မဆုံးဖြတ်ခင် အေးအေးဆေးဆေးရှိဖို့ ထိန်းသိမ်းရုံပဲ ရှိတယ်။ ကဲ ဘာများ မေးချင်တာ ရှိသေးသတုံး၊ ပြော”

အဲလစ်စတာက

“ပြဿနာတစ်ခု ရှိသေးတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မတည့်တဲ့ သတင်းထောက် မတ်ပါကားက မပြန်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ကောင်မလေး ကစ်တီဖရီးမွန် က အခုဆိုရင် ကာရောင်လို စခန်းမှာ သူနာပြု ဝင်လုပ်နေလေရဲ့။ အဲဒီတော့ ကစ်တီဖရီးမွန် က ကာရောင်လို စခန်း အတွင်းရေးတွေကို ဖွင့်ချဖို့ မတ်ကို အချက်အလက် စုပေးနေ သလားမှ မသိတာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း စိတ်မရှည်တော့။

‘ဟုတ်ပါပြီ ထားကွာ၊ ကစ်တီက သတင်းရှာပေးလို့ မတ်ပါကားက ရေးပြီ ဆိုပါတော့၊ ဘာအကြောင်းရေးမှာလဲ၊ ဂျူးတွေကို တို့ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အကြောင်းလား၊ ရေးလည်း ဘာမှ အဆန်းမှ မဟုတ်တာ”

မေဂျာနှစ်ဦး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပြန်တော့။ ပြန်မပြောတတ်သော်လည်း မေဂျာက ဖရက်ကတ်ဒဝ်ကမူ မကျေနပ်။ သို့နှင့် -

“ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ တကယ်ပဲ ဂျူးတွေကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ကျောင်း မှန်း ကန်မှန်းသိသွားအောင် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ချင်တာ”

ဗိုလ်ချုပ် ဒေါပွသွား၏။

“အေး၊ မင်းက ဒီလောက်တောင် ရှင်းချင်ရင်လဲ ဒီလိုလုပ်ပါလားကွ၊ မင်းကို ပါလက်စတိုင်း ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဟိုမှာကျတော့ မင်းရှင်းချင်တဲ့ ဂျူးတွေကလည်း သေနတ်နဲ့ပဲ ခင်ဗျာ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးဆိုရင် ဟိုက ပြုတ်စားပစ်မလားမသိဘူး”

မေဂျာနှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ချုပ်အခန်းထဲမှ မကျေမနပ် ထွက်လာကြ၏။
မေဂျာအဲလစ်စတာသည် သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရေဗာ ဘရောင်းနင်းထံ လျှို့ဝှက်
အစီရင်ခံစာ အပြည့်အစုံတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရေဗာမှာ ဂျူးအရေးအခင်းကို ကိုင်တွယ်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့်
အဲလစ်စတာ အစီရင်ခံချက်အရ ကာရောင်လိုစခန်းမှ ဒူးများ တစ်စုံတစ်ရာ
မလုပ်နိုင်မီ စခန်းပြောင်းထားရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ဤတွင် နာလာကာမြို့နားရှိ ပိုမိုပြည့်စုံသော စခန်းသို့ ကာရောင်လို စခန်းမှ
ဂျူးများ မကြာမီရက်အတွင်း အသုတ်လိုက် ပြောင်းရွှေ့မည်ဟူသော ကြေညာချက်
ထွက်လာလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အယ်ရီသည် သူ့စစ်ဆင်ရေး စရန် ရက်သတ်မှတ်ပြီး
ဖြစ်သည်။

အခန်း ၁၂

ပုဂ္ဂိုလ်အရ ပေးရန်
ကက်နက်ဘရက်ဘူရီ
အယ်ဒီတာချုပ်၊ သတင်းဌာန
လန်ဒန်ဗျူရီ။

ချစ်စွာသော ဘရက် ဒီစာနှင့်အတူ ပူးတွဲပြီး ဆိုက်ပရက်က
အရေးကြီးသတင်း တစ်ပုဒ်ပို့လိုက်တယ်။ ဘရက်ထံကို
ဗြိတိသျှလေယာဉ်မှူး အက်ဖဂျစ် တမင်း
ဆိုတဲ့လူကလာပေးလိမ့်မယ်။ . ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေးဟာ
ငါးရက်အကြာမှာ လုပ်မယ်။ စာရရင်ရကြောင်း စာဂုဏ်ကြေးနန်းနဲ့
အကြောင်းပြန်ပါ။ သတင်းကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

စစ်ဆင်ရေးနေ့ကျရင် ကျွန်တော်ကကြေးနန်းရိုက်လိုက်မယ်။
အောက်က “မတ်”လို့လက်မှတ်ထိုးထားရင် အားလုံးစီစဉ်ထားတဲ့

အတိုင်း ဖြစ်ပြီလို့မှတ်ပါ။သတင်းလည်း ဖော်ပြဖွဲ့ချိလိုက်ပါတော့။
တကယ်လို့ “ပါကား 'လို့လက်မှတ် ထိုးထားရင်တော့တစ်ခုခုတော့
လွဲမှားပြီလို့ မှတ်ပါ။ သတင်းကို မထည့်ပါနဲ့။ မဖြန့်ချိပါနဲ့။ ဒီစာကို
အက်ဖ့ဒ်စ်တမင်း လာပေးရင် သူ့ကို ဒေါ်လာငါးရာ ပေးလိုက်ပါ။

မတ်ပါကား

သို့

မတ်ပါကား

လိပ်ခုံးဟိုတယ်

ကီရီးနီးယား၊ဆိုက်ပရက်ကျွန်း။

မနေ့ကပဲ အဒေါ် ဒေါ်ရသီ လန်ဒန်ကိုရောက်တယ်။

ကျုပ်တို့အားလုံး သူလာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြပါတယ်။

နောက်ထပ်မင်းဆီက သတင်းစောင့် နေကြပါတယ်။

ဘရက်

ကြေးနန်းစာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် မတ်သည်သူပို့လိုက်သော သတင်း

ချောမော စွာ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သေချာသွား၏။ သူ့ထံမှ

အချက်ပြကြေးနန်းကို စောင့်နေ လေပြီဖြစ်၏။ ရက်များမှာ

တဖြည်းဖြည်းနည်းလာ၏။ ကြားကာလ ရက်အတွင်းက ကစ်တီ သည် ကာရောင်လို

စခန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေရာ စခန်းနှင့်နီးသည့် ဖာမာဂူစတာ မြို့မှ ဂျော့ဘုရင်

ဟိုတယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ထိုတောအတွင်း မတ် နှစ်ခါ

သွားတွေ့သော်လည်း ကစ်တီနှင့် မဆုံခဲ့။မတွေ့ခဲ့ရ။ယခုလည်း တွေ့ပါ့မလား

ဟူသော သံသယဖြင့် ဂျော့ဘုရင် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကားဆိုက်လိုက်၏။

ဟိုတယ် ခန်းမဆောင်မှာပင် စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသော

ကစ်တီကိုတွေ့ရ၏။

မတ်ကို မြင်သည်နှင့် ကစ်တီသည် ထ နှုတ်ဆက်၏။ အခန်းသို့ ရောက်သော

အခါ မတ်၏ပါးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်၏။ မတ်က

“ကဲ ... မရွှေချော၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော” ‘ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး’”

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ့်နာမည်က မတ်ပါကားတဲ့၊ နိုင်ငံခြား
သတင်းဌာနက သတင်းထောက်၊ ကိုယ်နဲ့ကစ်တီနဲ့ဟာ
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းကပေါင်းသင်းလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်လိုလဲ မတ်၊ ဘာတွေ လာအစ်နေတာလဲ၊ ဘာအကြောင်း ပြောစေချင်
တာလဲ”

“ဘာအကြောင်းရမှာလဲ၊ ဟို ကာရင်ဟန်ဆင်ကလီမင့် ဆိုတဲ့ ကလေးမ
အကြောင်းပေါ့”

“အို... ကာရင် အကြောင်းက ဘာပြောစရာရှိတာ မှတ်လို့”

“ရှိပါတယ်”

“မရှိပါဘူး၊ ကာရင်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ကစ်တီက
ချစ်တယ်၊ ဒါပါပဲ”

‘ဪ...ကစ်တီ...ကစ်တီ၊ မင်း ညာစားရမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခပဲ၊ မင်းမျက်နှာက
ညာလို့မရဘူးကွ’

“ကစ်တီ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး”

“ဒုက္ခပါလား ကစ်တီရယ်၊ မင်းဟာက အရင်တစ်ခါတုန်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ
စစ်သားတစ်ယောက်နဲ့ အတူနီးလာတယ်၊ အင်း... သည်တစ်ခါတော့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရဲတဲ့သတ္တိ ရှိကောင်းပါရဲ့”

“မတ်... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

‘တယ်ခက်ပါလား ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အိပ်ဇိုးဒပ်
သင်္ဘောနဲ့ ထွက်သွားရင် မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပါလက်စတိုင်းကို လိုက်မှာလား”

‘ကာရင် အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောနဲ့ မလိုက်ရဘူး၊ အဲဒီကတိနဲ့ ကာရောင်လို

စခန်းမှာ ကစ်တီ လုပ်နေတာ”

“ရူးလှချည်လား ကစ်တီရယ်”

‘အို ... ဘာရူးရမှာလဲ၊ ကစ်တီဘဝမှာ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း
အထီးကျန်နေရတဲ့ဘဝ၊ ကာရင်ရဲ့ အချစ်မျိုး ခင်မင်မှုမျိုး ရချင်တယ်၊ လိုချင်တယ်။
ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်’

‘ကစ်တီဟာက အဖော်ဖြစ်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အမေ ဖြစ်ချင်တာပဲဟာ’

“အမေ ဖြစ်ချင်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ မတ်၊ စန္ဒရာ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက
ကစ်တီ သမီးလေး လိုချင်နေတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

‘ကဲပါ...ကဲပါ၊ တို့နှစ်ယောက် ဒီလို အပြန်အလှန် အော်နေစရာ မလိုပါဘူး၊
ဖြည်းဖြည်းပြောရအောင်ပါ။ ကစ်တီ ဘာတွေ သိထားသလဲတော့ မသိဘူး၊
ကိုယ်သိသမျှ ပြောမယ်။ တစ်...သူ့အဖေက မသေသေးဘူး ကြားတယ်၊ ရှင်ချင်
ရှင်နေမှာ။ နှစ်... တကယ်လို့ သူ့အဖေက သေသွားပြီထား၊ သူ့ကို မွေးစားခဲ့တဲ့
အမေနဲ့ အဖေ ဒိန်းမတ်မှာ ရှိသေးတယ်။ သုံး...ဒီကလေးက ဂျူးတွေအားလုံး
မိနေတဲ့အဆိပ် မိနေပြီးသား၊ သူက ပါလက်စတိုင်းကို သွားချင်တယ်”

ကစ်တီသည် မတ်၏စကားကို နားထောင်ရင်း တွေ့သွား၏။ နောက်
သွား၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ဆွေးလာလေသည်။

မတ်သည် သူပြောမိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းသွား၏။ ကစ်တီကမူ အဝေးကြီး
မျှော်ကြည့်ရင်း တကယ်တော့ သူ့ကို အိပ်ဇိဒပ်သင်္ဘောနဲ့ ခေါ်မသွားရဘူးလို့
တားခဲ့တာ ကစ်တီ မှားပါတယ်၊ ကစ်တီလေ ကာရင်နဲ့ သုံးလေးလဖြစ်ဖြစ်
အတူနေချင်တယ်၊ ကာရင်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ရချင်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ
အမေရိကန်ကိုလိုက်ရင် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းမယ်ဆိုတာ
တင်ပြချင်တယ်၊ သူနဲ့သာ သုံးလေးလ အတူနေ ရရင် ကစ်တီ စကားကို ယုံမှာပါ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ကစ်တီရယ်၊ သူက စန္ဒရာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ ကစ်တီဟာ
စစ်ကြီးပြီးကတည်းက စန္ဒရာအစား လိုက်ရှာနေခဲ့တာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း မိဘမဲ့
ဟာတွေမှာ လုပ်အားအပြည့် ပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကစ်တီဟာ

ဘင်ကင်နင်ရဲ့ လုပ်ကို လက်ခံခဲ့တာကိုး၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် စန္ဒရာကလေး ပြန်တွေ့မယ်လို့ ယုံကြည် နေခဲ့တာကိုး”

“တော်ပါတော့ မတ်ရယ်၊ ကစ်တီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကစ်တီအတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာသာ “ကာရင်ရဲ့အဖေ အသက်ထင်ရှား ရှိ မရှိ စုံစမ်းပေးပါ။ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ပြောပါ” ကစ်တီ သူ့ကိုအပိုင် တစ်ခါတည်း မွေးစားပြီး အမေရိက ခေါ်သွားချင်လို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုယ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်”

မတ် စကားဆုံးသည်နှင့် ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်လာသော အယ်ရီဘင်ကင်နင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်လေ၏။ အယ်ရီသည် သူတို့စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် လာ၍ ထိုင်လိုက်၏။ အယ်ရီက 'အခုပဲ ကာရောင်လိုစခန်းက ဒေးဗစ် ကျုပ်ဆီကို ဆက်သွယ်တယ်၊ ဟိုမှာ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်နေလို့တဲ့၊ အဲဒါ မစွက်ဖရီးမွန် ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦးလို့ လာခေါ်တာ”

မတ်နဲ့ ကစ်တီသည် ပြိုင်တူပင်နီးနီး'ဟင် ... ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်”

“ကျုပ်လည်း သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သိသမျှကတော့ ကျုပ်တို့ ကို မှတ်ပုံတင်အတုတွေ လုပ်ပေးနေတဲ့ ဒပ်လန်ဒေါဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ကျုပ်နဲ့ နှစ် ယောက်တည်း စကားမပြောရရင် နောက်ထပ် မှတ်ပုံတင်တွေ လုပ်မပေးနိုင်တော့ ဘူးလို့ ပြောသတဲ့”

ကစ်တီက တွေ့သွားပြီး'ဒါဆိုရင် ကစ်တီနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

‘ဆိုတာက ဒီလိုလေ၊ အဲဒီ ဒပ်လန်ဒေါဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို နားဝင်အောင် ပြောနိုင်တဲ့လူက တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ခင်ဗျားမိတ်ဆွေလေ ကာရင်ဟန်ဆင် ကလီမင့်ပဲ”

ကစ်တီ မျက်နှာက ဖြူရော်သွား၏။ အယ်ရီက မမြင်ဟန်ဆောင်လျက်

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အဲဒီ မှတ်ပုံတင်တွေကို နောက်ထပ် နာရီသုံးဆယ်အတွင်း ရမှဖြစ်မှာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကနေ တစ်ဆင့် ကာရင်၊ ကာရင်က တစ်ဆင့်

ကောင်လေးကို ပြောဖို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ”

ကစ်တီသည် ထပ်မမေးတော့ဘဲ မတ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အယ်ရီနှင့်အတူ လိုက်သွားလေ၏။ မတ်သည် တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းရမ်းကာ ကျန်ရစ်လေ၏။

အခန်း ၁၃

ကာရင်သည် ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်၊ မျက်နှာဖျော့ဖျော့ ကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ၏။ ကောင်လေး၏မျက်နှာမှာ ဖျော့တော့သော် လည်း တင်းမာသည်။ ပြာလဲ့သော မျက်လုံးမှာလည်း အညှဉ်းပန်းခံရခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း များ ယှက်သန်းနေ၏။ သူသည် မှတ်ပုံတင် အတုလုပ်သည့် ကိရိယာများရှိသော စားပွဲနံဘေးမှာ ရပ်နေ၏။

ကာရင်သည် သူ့အနားသို့ တိုးသွားပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် 'ဒပ်ရယ်၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်း”

ဒပ်သည် ဒေါသကြီးနေသော ကာရင်နှင့်ပြန်လည်ငြင်းခုံရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်။ သို့နှင့် မျက်လွှာချရင်း 'ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဘင်ကင်နင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ” 'ဘာကိစ္စ”

'ဘာကိစ္စရမှာလဲ၊ ဒီမှာ အယ်ရီဘင်ကင်နင်နဲ့ ပေးထားတဲ့ လူသုံးရာရဲ့စာရင်း၊ ကျုပ်က အဲဒီသုံးရာအတွက် စခန်းပြောင်း အမိန့်စာနဲ့အတူ မှတ်ပုံတင်အတု လုပ်ပေးရမှာ။ သူတို့က စခန်းပြောင်းမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘင်ကင်နင် စီစဉ်ထားတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းနဲ့ ပါလက်စတိုင်း သွားကြမှာပေါ့” .

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး၊ တို့ ကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်ပေးနေတဲ့ မိုးဇက်အဖွဲ့ကို တို့ ဘယ်တုန်းက ပြန်မေးဖူးလို့လဲ”

“ဒီတစ်ခါ မေးရလိမ့်မယ် ကာရင်၊ သူတို့ပေးတဲ့ စာရင်းထဲမှာ တို့နှစ်ယောက် နာမည် မပါဘူး၊ တို့နှစ်ယောက်နာမည် မပါရင်တော့ ငါတော့ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်မပေးနိုင် ဘူး၊ ဒါပဲ”

'ဒါတော့ တို့က ဒီမှာ ပိုပြီး အသုံးဝင်လို့ နေမှာပေါ့’

“အို ... အသုံးဝင်တာတွေ ဘာတွေ မသိဘူး၊ သူတို့ ငါ့ကို ပါလက်စတိုင်းပို့ မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်၊ ဒီတော့ သွားရမှာ ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဒပ်၊ တို့အနေနဲ့ တို့အတွက် စွန့်စားနေတဲ့ မိုးဇက်လို အဖွဲ့ အစည်းမျိုးကို လေးစားထိုက်တယ်၊ သစ္စာရှိထိုက်တယ်၊ သူတို့ဟာ တို့အတွက် ဘယ်လောက် လုပ်ပေးခဲ့သလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း”

'အို... ဘာတွေများ လုပ်ပေးလို့လဲ၊ တို့ကို ပါလက်စတိုင်းရောက်အောင် ပို့ပေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတာပဲဟာ၊ ပါလက်စတိုင်း ပို့ပေးတာကလည်း တို့ကို ချစ်လို့ ခင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ သူတို့ကို ဝိုင်းအမဲဖျက်နေကြတဲ့ အာရပ်တွေကို ပြန်ချဖို့ သိလား” .. “ဒါဖြင့် တို့ကို ကူညီနေတဲ့ အမေရိကန် ဂျူးတွေကိုကော ဘယ်သွားထားမလဲ

”အမေရိကန် ဂျူးတွေက တို့ကို ကူညီတာကလည်း လိပ်ပြာမသန့်လို့ ဟေ။

ဟင်' သူတို့က တို့လို အကျဉ်းမခံခဲ့ရလို့၊ အနှိပ်စက်မခံခဲ့ရလို့၊ ဓာတ်ငွေ့ခန်းထဲမှာ ထည့်ပြီး အစိမ်းလိုက် အသတ်မခံခဲ့ရလို့ ... သိလား”

ကာရင်သည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်၊ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး လက်သီးကလေး နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။

“ဒပ်...ဒပ်...ဒပ်... မင်းရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားကလွဲပြီး ဘာမှ မရှိတော့ဘူး လား ဟင်၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား”

ကာရင် နောက်ထပ် ဆက်မပြောတော့ဘဲ တံခါးရှိရာ ထွက်သွားရာ ဒပ်သည် အမြန်အထက် ပြေး၍ တံခါးဝမှ ကာဆီးလိုက်၏။

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ကာရင်”

“အေး ...ဆိုးတယ်” 'ငါ့မှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ် ကာရင်”

“အို ဒါတွေ မသိဘူး၊ ငါ သိတာ မင်း ပါလက်စတိုင်းကို ဒီလောက်သွားချင်

နေတာကိုက ဟိုရောက်ရင် လူသတ်အဖွဲ့ထဲဝင်ဖို့၊ လူသတ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ကာရင်သည် ဒပ် ပိတ်ထားသော တံခါးမှ တိုးမထွက်ဘဲ အခန်းထဲ ပြန်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ ကာရင်၏ရှေ့ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် မြေဖြူနှင့် ထင်ရှားစွာ စာတန်းတစ်ခု ရေးထား၏။ စာတန်းမှာ

“၁၉၁၇ ခုနှစ် ဘဲလ်ဖို့ကြေညာချက်အရ ဗြိတိသျှတို့အနေနှင့် ပါလက်စတိုင်း ဒေသသည် ဂျူးလူမျိုးများ၏ နေရပ်ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်။”

ထိုစာတန်းကို ကြည့်ပြီးနောက် ကာရင်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်

“ငါလည်း ပါလက်စတိုင်းကို သွားချင်တာပဲဟယ်၊ သွားချင်တာမှ သေ မလောက်ပါပဲ၊ ငါ့အဖေက ငါ့ကို ပါလက်စတိုင်းက စောင့်နေမှာ၊ အဲဒါကို ငါ့ရင်ထဲက အမြဲသိနေခဲ့တယ်”

ဒပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သို့သော် စိတ်တင်းလိုက်ပြီး

“ကဲ ကာရင်၊ မင်း တို့ကို မင်းပြန်လိုက်ဦး၊ ခဏကြာရင် ဘင်ကင်နှင့် လာလိမ့်မယ်”

သည်အခါမူ ကာရင်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ ၏။ ဒပ်သည် တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရင်း ဒေါသကြီး သည်ထက် ကြီးလာ၏။

ခဏအကြာတွင် အယ်ရီ၊ ဒေးဗစ်နှင့် ကစ်တီတို့ သုံးဦးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဒေးဗစ်သည် အခန်းတံခါးသို့ သော့ခတ်၍ ပိတ်လိုက်၏။

ဒပ်သည် သုံးဦးစလုံးကို မယုံသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ကြည့်ရာမှ ကစ်တီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“ကျုပ်တို့ စကားပြောတဲ့ နေရာမှာ သူ ရှိဖို့ မလိုဘူး ထင်တယ်”
အယ်ရီက“မင်းအတွက် မလိုပေမယ့် ငါ့အတွက် လိုတယ်ကွာ၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြော” ဒပ်သည် မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး ခဏ စဉ်းစားလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်

လုပ်၍မရနိုင်ကြောင်း သိ၏။ တဲ့တိုးပြောရမည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒပ်သည် စားပွဲပေါ်မှ စာရင်းစာရွက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ပြရင်း 'ဟောဒီ ကလေးသုံးရာဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိုးဇက်အလီယားဘက် သဘော တစ်စီးနှင့် ဆိုက်ပရပ်ကနေ ပါလက်စတိုင်းကို ကူးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

အယ်ရီက “မင်းအထင် မဆိုးပါဘူး၊ ဆက်ပါဦး”

'ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ သဘောတူညီချက်တစ်ခု ရှိပြီးသားလို့ ထင်တယ် မစ္စတာဘင်ကင်နင်၊ ဒီစာရင်းထဲမှာ ကျုပ်နာမည်နဲ့ ကာရင်ကလီမင့် နာမည်မပါရင် ဒီ စခန်းပြောင်းမိန့် အတုတွေကို ကျုပ် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပဲ”

အယ်ရီသည် သူ၏ မျက်လုံးထောင့်မှ ကစ်တီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ကစ်တီကမူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ဒေးဗစ်က ဒပ်အား

”ဒီမှာ ဒပ်၊ မင်းလို လက်မှတ်တုပညာရှင် တစ်ယောက် ဒီစခန်းမှာ နောက်ထပ် မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား၊ မင်းနဲ့ ကာရင်တို့ဟာ ပါလက်စတိုင်းမှာထက် ဒီစခန်းမှာ ပိုပြီးအသုံးဝင်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုတာကိုကော မတွေးမိဘူးလား”

ဒပ်ကမူ မှန်တေတေနှင့်

”ကျုပ်က အဲဒီကိစ္စတွေအားလုံး ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မတွေးမိ ကြဘူးလား”

အယ်ရီသည် နှုတ်ခမ်းထောင့် တစ်နေရာမှ အလိုလို ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွား သည်။ ဒပ်မှာ ခေါင်းမာသူ ဖြစ်သည်။ ဒပ်မှာ အလွန်ဆိုးရွားသော နာဇီအကျဉ်းထောင်များ မှ ထွက်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ခြောက်၍ ချော၍ မရနိုင်။ သို့နှင့် အယ်ရီက

”ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက နိုင်ဖဲ ကိုင်ထားပြီပဲ၊ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ မင်းနာမည် ထည့်လိုက်ပေါ့”

“ကာရင်ကရော...”

“သူက သဘောတူညီမှုထဲမှာ မပါဘူးလေ”

“အရင်က မပါရင် အခုလုပ်မယ့် သဘောတူညီမှု အသစ်ထဲမှာ ပါတယ်ဗျာ”
အယ်ရီသည် ဒေါပွဲပြီး ဒပ်အနားသို့ တိုးသွား၏။ “မင်းကိုငါ တဖြည်းဖြည်း
သဘောမကျတော့ဘူးနော်”

“မကျ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရိုက်ချင်လို့လား၊
ရိုက်လေ။ ကျုပ်က ဂျာမန် အိတ်စပတ်တွေရဲ့ အရိုက်ခံလာရတဲ့ကောင်၊
သတ်ဦးမလား၊ သတ်ဗျာ၊ ဂျာမန် အကျဉ်းထောင်ထဲက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်တော့
ကျုပ်က ဘာကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး သိလား”

“တော်စမ်းကွာ၊ ဂျူးကြွေးကြော်သံတွေ ငါ့ကို လာရွတ်ပြမနေစမ်းနဲ့၊ မင်းရဲ့
တံကို မင်း ပြန်သွားပြီး စောင့်နေ၊ ဆယ်မိနစ်ကြာရင် ငါ အဖြေပေးလိုက်မယ်”
ဒပ်သည် တံခါးဖွင့်၍ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဒေးဗစ်သည် ဒပ် ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း“ဘယ်လို ကောင်လေးလဲ
မသိဘူး”

အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်အား အပြင်သွားရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ ဒေးဗစ်သည်
အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဒေးဗစ် ထွက်သွားသည်နှင့် ကစ်တီသည် အယ်ရီ၏
အင်္ကျီစကို ဆွဲလိုက်ပြီး

“ကာရင်ကို ခေါ်မသွားကြပါနဲ့နော်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ကတိပေးထားပြီးသား၊
သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှင်တို့ အိပ်ဇိုးဒပ် သဘောပေါ် ပါသွားတာကို ကျွန်မ
မခံနိုင်ဘူး”

“ အယ်ရီသည် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသော ကစ်တီ၏လက်ကို
ဆုပ်လိုက်၏။

“မင်း ဒီလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသူ့ကာလပတ်လုံး ကျုပ်ဘာမှ
မပြောချင်ဘူး၊ ကျုပ်မှာက ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ဖြေရှင်းနေရတဲ့
အထဲမှာ...”

ကစ်တီသည် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို ရုန်းလိုက်၏။ ထိုအခါမှ

အယ်ရီက

“ဒီမှာ သေသေချာချာ နားထောင်၊ စစ်ဆင်ရေးကြီး တစ်ခုလုံးဟာ လေးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဒီပြဿနာက ဒီလို ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားမိဘူး။ ခက်နေတာက ကျုပ်တို့အားလုံး၊ ကျုပ်တို့အလုပ်အားလုံး သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာကို ချာတိတ်က သိနေတယ်၊ သူ မလုပ်ပေးရင် ကျုပ်တို့ ဘာမှ လှုပ်ရှားလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ဘာပဲပြောပြော ကာရင်ကိုတော့ ခေါ်မသွားရဘူး၊ ဒါပဲ၊ ရှင်တို့ သူ့ကို တခြားကတိတွေ ပေးချင်တာပေး၊ သူ နားလည်အောင် ပြောချင်ရာ ပြောပေါ့”

“ပြောလို့ ထူးမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ပြောပါတယ်”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဘင်ကင်နင်ရယ်၊ သူ့ကို ရအောင် ညှိနှိုင်းကြည့် ပါဦး၊ သူ့အနေနဲ့ ကာရင်ကို ထားခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ”

အယ်ရီသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မရဘူး ထင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဒီကလေးမျိုး မြင်ဖူးပေါင်းများလှပြီ၊ သူတို့မှာ လူစိတ်ဆိုတာ နည်းနည်းကလေး ရှိတော့တာ၊ သူ့အနေနဲ့ တန်ဖိုးထားတာက ကာရင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပုံပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ခုလောက်ဆို သဘောပေါက်လောက်ပါပြီဗျာ။ သူ့အနေနဲ့ ကာရင်ကို ခေါ်ရမယ်ဆိုတာ အသေ ဆုပ်ကိုင်ထားမှာပဲ”

ကစ်တီသည် စိတ်အားငယ်စွာ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို မှီလိုက်ပြီးမှ ၎င်း သင်ပုန်းပေါ်မှ ပါလက်စတိုင်းသည် ဂျူးတို့၏ နယ်မြေ၊ မွေးရပ်မြေ ဟူသော အသား များကို ဖတ်မိသွားပြန်၏။ ဘင်ကင်နင် ပြောသမျှ အမှန်များ ဖြစ်ပေသည်။ ဒပ်လန် ဒေါ ဆိုသည့် ကောင်လေးမှာ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း၍ ရမည့်ကလေး မဟုတ်။ သူ့အနေနှင့် ထူးဆန်းစွာ ကာရင်ကို သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေပြီး ဖြစ်သည်။ နောက် မတ် ပြောခဲ့ သည်များလည်း အမှန်တရားများပင်။ သူမသည် အရူးတစ်ယောက်လို ပြုမူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

အယ်ရီသည် ကစ်တီကို ကြည့်ပြီး”

ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျား

ကာရင်ဆီကိုသွား၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ခင်တွယ်နေပါကြောင်းကိုပြော၊ ဘာကြောင့် အိပ်မိဒ်သဘောနဲ့ လိုက်မသွားဘဲ ဆိုက်ပရပ်မှာ နေခဲ့စေချင်တဲ့ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ပေတော့”

ကစ်တီသည် တုန်လှုပ် ညှိုးချုံးသွား၏။

‘အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မအကျိုးအတွက် အကူအညီပေးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

အယ်ရီသည် ကစ်တီအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်လည်း ဒီလို ဖြစ်မလာစေချင်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ် ကစ်တီ”

အယ်ရီသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကစ်တီကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကစ်တီဟု ခေါ်လိုက်မိလေသည်။ ကစ်တီသည် ထပ်မံ တုန်လှုပ်သွားပြန်၏။

“ကျွန်မကို မတ်ဆီ ပြန်ပို့ပါတော့ရင်”

သူတို့သည် ခန်းမဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဒေးဗစ် စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အယ်ရီက

“သွားကွာ... ဒပ်ကို ပြောချေ။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံတယ်လို့” ဒပ်သည် ဒေးဗစ်၏ ပြန်ကြားချက်ကို ရသည်နှင့် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် - “တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပါလက်စတိုင်းကို သွားရတော့မယ်ဟေ့” ကာရင်သည်လည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ တုန်နေ၏။ ဘာပြော၍ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

ဒပ်က

“အဲဒီအကြောင်း တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကလေးတွေက ဘယ်သူ မှ ပါလက်စတိုင်း သွားမယ့်အကြောင်း မသိကြဘူး”

“ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ ဟင်”

“ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့မယ်ထင်တယ်၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင်တို့က

အင်္ဂလိပ်စစ်သား ယောင်ဆောင်ပြီး တို့ကို စခန်းပြောင်း အမိန့်တုတွေနဲ့ ထုတ်သွားကြမှာ”

“ဘုရားရေ၊ တကယ်ပါလားနော်”

သူတို့နှစ်ဦးသား ရွက်ဖျင်တဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။
ဒပ်သည် သံဆူးကြိုး ဝင်းထရံနားထိ သွားလိုက်၏။ သံဆူးကြိုး ဝင်းထရံထောင့်တွင်
အစောင့်တဲ၊ မီးမောင်း၊ နောက် လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ။

သံဆူးကြိုး၊ လက်နက်၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သိတတ်စမှ အစပြု၍ သံဆူးကြိုးများ
အတွင်းမှာသာ နေခဲ့ရသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်မှာ နေခဲ့ရသည်ကို
မမှတ်မိတော့။ သံဆူးကြိုး အပြင်ဘက်မှာ လောကကြီးတစ်ခု ရှိသေးကြောင်း ဒပ်
မသိတော့။ မမှတ်မိတော့။ မှတ်ဖူးသမျှမှာလည်း ကြာလှပြီ။ ကြာသမှ
အလွန်ကြာခဲ့ချိန်က ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း ၁၄

ဝါဆောမြို့၊ ပိုလန်ပြည်၊ ၁၉၃၉ ခု နွေ၊ မင်ဒယ်လန်ဒေါသည်
ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒေါက်တာဂျဟန် ကလီမင့်နှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှာ ရှိသူဖြစ်သည်။ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ငွေရေးကြေးရေး မှအစ
အားလုံးအားလုံး ကွာဟပါသည်။ တစ်ခုပဲ တူသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဂျူးများ
ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

ဂျူးဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို ခုခံရစမြဲ။ ပိုလန်နိုင်ငံသို့ ဂျူးလူမျိုးများ
ရောက်ရှိလာကြသည်မှာ ကရူးဆိတ် ဘာသာရေး စစ်ပွဲကာလ၏ နောက်ပိုင်းဟု
ယူဆစရာ ရှိပေသည်။ သေချာသည်ကမူ ပိုလန်ရှိ ဂျူးလူမျိုးများသည် နှစ်ပေါင်း
ခုနှစ်ရာကျော် အပယ်ခံလူမျိုး၊ အညှဉ်းဆဲခံ လူမျိုးများ ဖြစ်ခြင်းပင်တည်း။

ပိုလန်ဂျူးများသည် ဂျူး ဖြစ်သည့်အတွက် အခွန်ဆောင်ရသည်။ နောက်

ဂျူးများသည် သတ်သတ်ခွဲ၍ နေရ၏။ ထို ဂျူးရပ်ကွက်များကို ဂက်တို" ရပ်ကွက်များဟု ခေါ်ကြ၏။ ဂျူးများကို ဂက်တိုရပ်ကွက်များထဲ ထည့်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြ ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖိနှိပ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါး ပါးသွားမည်ဟု ပိုလန် အာဏာပိုင်များက ယူဆခဲ့ပေသည်။ အဖြေကား ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။

အဖိနှိပ်ခံ တို့သည် ပိုညီညွတ်လာ၏။ ပို၍ စည်းရုံးလာ၏။ ထပ်ခါ တလဲလဲ အတေခံရသော ငါးဖယ်များလို မာလာ၏။ ပန်းပဲဆရာ သံကို မီးဖုတ်၍ ထုထောင်းခြင်းဖြင့် သံသည် ပို၍ မာကျောကျစ်လျစ်လာသကဲ့သို့ မာကျောလာလေ၏။

ထိုသို့ ထုသားပေသား ရလာသော ဂျူးများသည် အခြေခံအားဖြင့် သုံးမျိုး ကွဲပြားလာ၏။ ပထမ အမျိုးမှာ ဘုရားမှတစ်ပါး ကယ်တင်နိုင်သူ မရှိဟူသော ဘုရား ကယ်ပါအဖွဲ့၊ နောက်တစ်ဖွဲ့ မှာ ဂဏန်းဗေဒင် အစရှိသည့် လောကီပညာများ ယုံကြည်သည့်အဖွဲ့၊ နောက် ပါလက်စတိုင်းကို ပြန်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည့် ကယ်တင် ရေးအဖွဲ့၊ ၎င်းသုံးမျိုးအနက် မင်ဒယ်လန်ဒေါမှာ တတိယ အမျိုးအစား ပါလက်စတိုင်းကို ပြန်ရမည်ဟု ယုံကြည်သူ။

လန်ဒေါ မိသားစုမှာ စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက် ရှိသည်။ ဖအေကြီး မင်ဒယ်လန်ဒေါနှင့် ဇနီး လီချ်လန်ဒေါ၊ ၁၈ နှစ်ရွယ် သားကြီး မန်ဒက်။ မန်ဒက်မှာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မွေးလာသူ။ ၁၈ နှစ်သားအဖြစ်နှင့်ပင် အုပ်စုခေါင်းဆောင် လုပ်နေသူ။ နောက် ၁၇ နှစ်ရှိ အရှက်ကြီးလှသူ သမီးကြီး ရယ်၊ မန်ဒက်၏ သူငယ်ချင်း၊ တခြားအုပ်စုငယ် ခေါင်းဆောင် ဂျန်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေသူ။ ရှုသ်အောက်တွင် ၁၄နှစ် အရွယ်ရှိ ရောက်ခါ၊ အငယ်ဆုံးမှာ ၁၀ နှစ်အရွယ်ရှိ ဆံပင်ဝါဝါ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ဒပ်လန်ဒေါ...။

၁၉၃၉ ခု စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်

နယ်စပ်များတွင် ပြဿနာ သောင်းခြောက်ထောင် လုပ်ပြီးသကာလ ဂျာမန်စစ်တပ်သည် ပိုလန်ကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လေသည်။ ပိုလန်ပြည်သား ဖြစ်ကြသည့် မင်ဒယ်လန်ဒေါ နှင့် သားကြီး မန်ဒက်လန်ဒေါတို့သည် စစ်ထဲဝင်၍ ခုခံရေးစစ်ပွဲ နှဲကြသည်။

သို့သော် အင်အားချင်းမမျှသည့် စစ်ပွဲမှာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်သာကြာ၍ ပိုလန်တစ်ပြည်လုံးကို ဂျာမန်များက သိမ်းပိုက်လိုက်လေ၏။ ထိုစစ်ပွဲတွင် ဖအေကြီး၊ မင်ဒယ်လန်ဒေါသည် တခြားသော ပိုလန် ယူနီဖောင်းဝတ် ဂျူးလူမျိုးပေါင်း သုံးသောင်း နှင့်အတူ ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

လန်ဒေါ မိသားစုမှာ အဖေကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းချိန် သိပ်မရ။ အကြောင်းမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝမ်းနည်းစရာများ ဆက်တိုက် ကြုံတွေ့နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဂျာမန်များသည် ပိုလန်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသည်နှင့် ဂျူးများကို ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ဦးစွာ လုပ်ဆောင်လေ၏။

ဘာလင်-ဂျာမနီ

ဘာလင် ဂျာမနီ စစ်ဌာနချုပ်တွင် ဂျူးပြဿနာကို ဘယ်ပုံဖြေရှင်းရမည်ကို ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြ၏။ ဂျူးအပြတ်ရှင်းရေး ကိစ္စတွင် အမျိုးမျိုး အကြံပေးကြ၏။ ထိုအထဲတွင် အလိုအလျောက် ခေါင်းဆောင်မှု ရလာသူမှာ အက်စ်အက်စ် ကာနယ်အိုက်ခမန်းပင်။

အိုက်ခမန်းသည် ပါလက်စတိုင်း ဂျူးများဒေသမှ လာခဲ့သူ၊ ဂျူးစကားတတ် သူ၊ ပြီး ဂျူးများကို တကယ်မုန်းသူ၊ သည်တော့ ဂျူးအပြတ်ရှင်းရေး ကိစ္စမှာ အိုက်ခမန်း လက်တွင် ဝကွက်ရောက်သွား၏။ အိုက်ခမန်းက အကျဉ်းစခန်းများဖြင့် စတင် အကောင်အထည်ဖော်လေသည်။

ဆောင်း၊ ဝါဆောမြို့

ပိုလန်မှာ တခြားသော ဂျူးများနည်းတူ ဒုက္ခပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ရင်ဆိုင် ရ၏။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် လန်ဒေါမိသားစု မိမိတို့ နေထိုင်ရာအိမ်ကို စွန့်လွှတ် လိုက်ရပြီး ပိုလန်ဂျူးများ စုထားရာ ဂက်တို အရပ်သို့ ပို့ခြင်းခံရ၏။ ဂက်တိုအရပ်ကို အုတ်တံတိုင်းမြင့်မြင့် ကာလိုက်သည်။ ဂျူးများကို ဂက်တိုထဲပိတ်၍ အပြတ်ရှင်းလိုက်၏။

ဂျူးများ အနေနှင့်လည်း မတတ်သာတော့၍ ဂက်တိုထဲမှာပင် သူတို့

သတင်းစာထုတ်၊ သူတို့ငွေ သူတို့ဘာသာထုတ်၍ အသက်ရှင်ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။
ဂျာမန်များက အပြင်လောကနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားသဖြင့် စားသောက်နေထိုင်ရေး
ကျပ်တည်းကာ ဂျူးလူမျိုး သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ကလေးငယ်များ
သေဆုံးကုန်ကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ဒပ်သည် ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီ။ ကျောင်းမှလည်း ထွက်လိုက်ရပြီ။
နောက် အခြေအနေအရ ဂက်တိုစခန်းမှ ဝါဆောမြို့အထိ ပေါက်နေသော
မြေအောက်ရေ မြောင်းများ၊ မိလ္လာပိုက်များမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရေး
အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဆက်သားဖြစ်လာ ၏။ နောက် ပန်းချီဆွဲဝါသနာပါသည့် ဒပ်သည်
ပုံတူရေးရင်း လိုအပ်နေသော လက်မှတ် တု၊ မှတ်ပုံတင်အတု စသည့်
အတုလုပ်ဝိဇ္ဇာကလေး ဖြစ်လာ၏။

၁၉၄၂၊ နွေ

ဂျာမန်များသည် အမျိုးမျိုး ပိတ်ထားသည့်ကြားမှ အသက်ရှင်
ရပ်တည်နေသော ဂျူးများ ကို မျက်စိထပ်နောက်လာကာ တစ်ခါတည်း
အပြတ်ရှင်းရန် လုပ်အားလိုသည်ဟု ချောဆွဲ ၏။ ပထမဆုံးအသုတ် ၃,၀၀၀
ပါသွား၏။ မည်သည့်နေရာမှ လုပ်အားမပေးလိုက်ရဘဲ ဓာတ်ငွေခန်းထဲ
ဝင်သွားရသည်။

ထိုသတင်းကို ထောက်လှမ်းရေးကောင်းသော ဂျူးတို့က သိသွားသဖြင့်
နောက်ထပ် လုပ်အားချောဆွဲလျှင် တိမ်းရှောင်နေကြ၏။

တစ်ခါသော်ကား... ယောက်ျားများ တိမ်းရှောင်နေကြရာမှ ပြန်လာရာ
မန်ဒက်နှင့်ဒပ်တို့သည် မျက်နှာပျက်နေသော ရောက်ခါကို တွေ့ရလေ၏။
ရောက်ခါက “အမေနှင့် ရသ် ပါသွားကြောင်း” ပြောလေ၏။ ရသ်သည် ထိုအချိန်၌
ကိုယ်ဝန်ရှစ်လရှိ နေပြီဖြစ်ရာ လမ်းခရီးမှာပင် သေဆုံးသွား၍၊ အမေကြီးမှာ
ဓာတ်ငွေခန်းထဲမှာပင် သေဆုံးသွားရလေသည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ ပိုလန်တစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းပိုက်ထားပြီးကြသော
ဂျာမန်များကို ဝါဆောမြို့မှ ဂျူးစခန်းဖြစ်သော ဂက်တိုက တရားဝင် ခုခံတော်လှန်
ခြင်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့၏။

ဒက်ကို မန်ဒက်နှင့် ရောက်ခါတို့က လန်ဒေါ မိသားစုအတွက် တစ်ယောက်
တော့ ကျန်ရစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူ ကျွမ်းကျင်သော မြေအောက်
ရေမြောင်းများမှ ဝါဆောမြို့တွင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

၁၉၄၃ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့။

ဂျူးတို့၏ ဂက်တိုစခန်း အသံလွှင့်ဌာနမှ ပိုလန်ပြည်သူများအား သူတို့
တော်လှန်ရေး စပြီဟု ကြေညာလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် ဂျာမန်များ ဂျူးတို့၏ ဂက်တို
စခန်းကို ဝင်တိုက်၏။ မနိုင်။ ပြန်ပြေးရ၏။

တစ်ရက် တိုက်၏။ မရ။ နှစ်ရက် တိုက်၏။ မရ။ သုံးရက်၊ လေးရက်
တိုက်၏။ မရ။ သုံးပတ်ကျော် တိုက်၍လည်း မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တိုက်ပွဲတိုင်း တို့ သေကုန်ကြပါ၏။ သို့သော် လက်နက်မချ။ စခန်းများ၊
တိုက်များ၊ အိမ်များ ပြိုကျ ပျက်စီးကုန်ပါ၏။ လက်နက်မချ။ ဝင်လာလျှင်
ပြန်တိုက်မြဲ တိုက်နေ၏။

ညအခါတွင် ဒပ်သည် သူ့အစ်ကိုနှင့် အစ်မရှိရာသို့
ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဂျာမန်များသည် အမြောက်များ သုံး၍ တိုက်များ၊ အဆောက်အအုံများ
ဖြိုဖျက် ပစ်၏။ လေယာဉ်ပျံများနှင့် ဖုံးကြ၏။ ဂက်တိုတစ်ခုလုံး ပြားပြားဝပ် ချေမှုန်း
ပစ်၏။

နောက်နေ့မှာ ဂျာမန်တပ်များ ဝင်သိမ်းရာ ဘယ်ကဘယ်လို ကျန်နေမှန်း
မသိသော တို့၏လက်ချက်ဖြင့် ပြန်ဆုတ်ပြေးရပြန်၏။ ပိုလန်တစ်ပြည်လုံးကို
နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်နှင့် သိမ်းပိုက်ခဲ့သော ဂျာမန်များ သည် ဂျူးတို့၏
ဂက်တိုစခန်းကို ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်နှင့်လည်းတိုက်မရ။ လေးဆယ် နှင့်လည်း
သိမ်းမရ ဖြစ်နေသည်။ ဂက်တိုထဲတွင်လည်း လူများမှာ လက်ချိုးရေ၍ ရနေပေပြီ။

လေးဆယ့်တစ်ရက်နေ့တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်၏။ ထပ်သေကြပြန်၏။

လေးဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ တိုက်ပွဲတွင် ခေါင်းဆောင် မန်ဒက် အပါအဝင်
အားလုံး သေဆုံး၍ ဂက်တိုစခန်း ကျဆုံးသွားလေသည်။

ဂျာမန်များသည် လူရုပ်မပီတော့သော ခပ်လန်ကလေးကို မေ့မြောနေစဉ် ဖမ်းမိခဲ့လေ၏။ နာဇီစခန်းများသို့ ရောက်သောအခါ အမျိုးမျိုး ရိုက်နှက်နှိပ်စက်၍ ဒပ်ကိုမေး၏။ ဒပ်မှာ ပြောစရာစကား မရှိ။ ရိုက်သမျှခံပြီး မေ့မြောသွားမှ အနားရလေ သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဂက်တို မြေကြွက်ကလေး၊ လက်မှတ်တု ဝိဇ္ဇာကလေး တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သား ဒပ်လန်ဒေါကို ဂျာမန်များက ကမ္ဘာကျော် အော့စဝစ် အကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

အော့စဝစ် အကျဉ်းစခန်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရက်စက်ဆုံး အကျဉ်းစခန်းဖြစ်သည့် အော့စဝစ်သို့ ဒပ် ရောက်လာ၏။ နေ့စဉ် လူများကို ရွေးချယ်ပြီး အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ခန်းထဲသို့ ပို့၏။ ဒပ်မှာ ဆရာဝန်ရှေ့ သွားရပ်နေ၏။ အဆိပ်ခန်းမှာ ညာ၊ အလုပ်ခန်းမှာ ဘယ်။ ဆရာဝန်သည် ဘယ်ဘက် ညာဘက် မရွေးဘဲ လွယ်လင့်တကူ အားလုံးကို ညာဘက်ပဲ လွှတ်နေ၏။

ဒပ်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်က မော့မကြည့်ဘဲ “ညာဘက် ပို့” ဒပ်သည် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးပြီး ‘ဆရာ မှားနေပြီထင်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဟာ လက်မှတ်တု၊ မှတ်ပုံတင် အတု ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်၊ မယုံရင် ဆရာ့လက်မှတ် ရေးကြည့်၊ ကျွန်တော် တုပြမယ်”

ဆရာဝန်သည် အံ့အားသင့်စွာ မော့ကြည့်၏။ သူ့အား သည်လို ပြန်ပြောဖူးသူ မရှိ။ ထိုအချိန်၌ စစ်သားနှစ်ဦးက ဒပ်အား ညာဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားစဉ် ဆရာဝန်က

“ဟေ့ နေဦး၊ ဒီကို ပြန်ခေါ်ခဲ့စမ်း”

အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ချာတိတ်ကလေး ဖြစ်နေ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် စိတ်နည်းနည်းဝင်စားသဖြင့် စာရွက်တစ်ခုပေါ်သို့ လက်မှတ်ရေး ထိုးပြီး ဒပ်ရှေ့ ချပေးလိုက်၏။ ဒပ်သည် မဆိုင်းမတွပင် ၎င်းစာရွက်ပေါ်၌ ဆရာဝန်၏ လက်မှတ်တု လေးငါး ခြောက်ခု ရေးပေးလိုက်ပြီး

“ဆရာလက်မှတ် အစစ်က ဘယ်ဟာလဲ ဆရာ”

ဆရာဝန်နှင့်တကွ နံဘေးမှ စစ်သားများပါ အံ့သြသွား၏။ လက်မှတ်များမှာ အားလုံး အတူတူချည်း ဖြစ်နေ၏။ ဆရာဝန်က

“သူ့ကို ဘေး ခဏ ဖယ်ထားလိုက်ကွာ ။

ဆရာဝန်သည် အခြားသော သူ လုပ်စရာကိစ္စများကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပြီးမှ ဒပ်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ နောက် အရာရှိတစ်ဦးကို ခေါ်၍ အရာရှိအား လက်မှတ်ထိုး စေကာ ဒပ်ကို ရေးခိုင်းပြန်၏။ ဒပ်က အလွယ်တကူပင် ရေးပေးလိုက်ရာ အတုနှင့်အစစ် ခွဲခြားမရ ဖြစ်နေပြန်၏။ အရာရှိက

“ဒါ မင်း ဘယ်က သင်လာတာလဲ”

“ဝါဆော ဂျူး ဂက်တိုစခန်းကပါ” ‘အဲဒီမှာ မင်း ဘာတွေ လုပ်ရသလဲ’

“ပတ်စပို့အတု၊ မှတ်ပုံတင်အတုက စပြီး အတုမှန်သမျှ အားလုံးလိုလိုပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဤသို့ဖြင့် ဒပ်သည် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ခန်းမှ လွတ်လာကာ အော့စဝစ်အကျဉ်း စခန်း၏ အခြားဌာနဖြစ်သော ငွေတုလုပ်ငန်းဌာနသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုဌာနမှာ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် ငွေတုများကို ဂျာမန်သူလျှို့များ သုံးစွဲရန် လုပ်ကိုင်ပေးရသောဌာန ဖြစ်ပေသည်။

ဒပ်သည် သူ့အစ်ကို၏ “တို့ လန်ဒေါမိသားစုမှာ တစ်ယောက်ကတော့ အသက်ရှင် ကျန်ရမယ်ကွ”ဆိုသည့် စကားကို နားထဲမှာ စွဲနေပြီး သူ့ကိုယ်သူ မသေအောင် ကြိုးစားနေခဲ့ပေသည်။

သို့နှင့် ၁၉၄၄ ခု တိုင်ခဲ့၏။ ဂျာမန်များ စစ်ရေးနိမ့်စ ပြုလာသည်။

အော့စဝစ် အကျဉ်းစခန်းသားများသည် သူတို့ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားသော ရုရှား စစ်လေယာဉ်များကို မြင်ဖူးလာရ၏။ အကျဉ်းစခန်းတွင် အဆိပ်ငွေ့ အခန်းများ ပြန်ဖျက်ပစ်နေကြ၏။ စစ်ရှုံးလျှင် သဲလွန်စ မကျန်စေရန်ဆိုသည့် သဘော။

၁၉၄၅ ခု ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်။ ရုရှား တပ်မတော်သည် အော့စတစ်စခန်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သန်းခွဲမျှသော ပိုလန် ဂျူးများအနက် ငါးသောင်းသော ဂျူးတို့သည် အသက်ရှင်လျက် နံရစ်၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သား ဒပ်လန်ဒေါသည် ပါ၏။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသော်လည်း ဂျူးတို့မှာ ဒုက္ခသည်ဘဝမှ မလွတ်။ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဒုက္ခနှင့်သာ ဆုံနေရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပါလက်စတိုင်း ဂျူး မိုးဇက် အလီယားဘက်အဖွဲ့မှ ရှင်ရွန် ဘားမွာ ဆိုသူတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ သူက

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာ ပြန်ခေါ်ဖို့ လာတာ” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူပြောသော ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ ဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်က တည်ရှိခဲ့သော ပါလက်စတိုင်းနယ်မြေ မဟုတ်ပါလား။ ဒုက္ခသည် ဂျူးတို့သည် အားတက်ကာ မိုးဇက်အဖွဲ့၏ ဦးဆောင်မှုအောက်မှ ပိုလန်မှ ချက်ကိုစလိုဗီးယားသို့ ကူးကြ၏။ ချက်မှ ဟန်ဂေရီ၊ နောက် သြစတြေးလီးယား၊ နောက် အီတလီပြည် မီလန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မီလန်မှ “စီလွန်၏ တံခါးဝများ”အမည်ရှိ သင်္ဘောဖြင့် ပါလက်စတိုင်း သို့ကူးရာ လမ်းတွင် ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများနှင့် ဆုံစည်းကာ မိသွားပြီး တချို့ကို ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းသို့ ပို့လိုက်လေ၏။ ထိုအထဲတွင် ဒပ်လန်ဒေါ ပါလာလေသည်။

အခန်း ၁၅

သို့နှင့် ဒပ်လန်ဒေါသည် သူ၏ တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကို နောက်ထပ် အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုဖြစ်သော ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းပေါ်မှ ကာရောင်လို စခန်းတွင် တစ်ယောက် တည်း ကျင်းပလိုက်ရ၏။

ကာရောင်လိုစခန်းမှာ သူနာပြုများ၊ ဆရာ ဆရာမများ၊ ကျောင်းများ အစရှိသည်ဖြင့် အနိုင်နိုင်ငံ ဂျူးများ၏ ထောက်ပံ့ကြေး အကူအညီများဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထား သော ဝန်ထမ်းများ၊ ပါလက်စတိုင်းသို့ အမျိုးမျိုးသော နည်းဖြင့် ပို့ဆောင် ပေးနေကြသော မိုးဇက် အလီယားဘက် အဖွဲ့ဝင်များ စသည်ဖြင့် မိတ်ဆွေများ ရှိကြပါသော်လည်း ဒပ်လန် မည်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်တော့။ သူ့ဘာသာ

တစ်ကိုယ်တည်း။ သူ့လက်မောင်း တွင် အော့စဝစ်စခန်းမှ
နံပါတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သော ၃၅၉၁၉၅ ဆိုသည့် နံပါတ်ကိုသာ ကြည့်နေမိလေ၏။

သူနေသော တံနှင့်ကပ်လျက် ထဲတွင် လှပသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးနေသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့ထက်ငယ်သော ကလေးများကို
ထိန်းသိမ်းပေးရင်း ပြုံးရွှင်စွာ နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးကား ကာရင်ဟန်ဆင်ကလီမင့်
ဖြစ်ပေ၏။

ဒပ်သည် ကာရင်ကို နေ့စဉ် မြင်နေရ၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့သော်
အမူအရာ ဖြင့် မပြရဲ။ သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ။ ကာရင်ကလည်း
စခန်းတစ်ခုလုံးက ပြောမရ၊ ဆိုမရ၊ ပေါင်းမရဟု အသိအမှတ်ပြုထားခြင်း
ခံရသူဖြစ်သော ဒပ်ကို စိတ်ဝင်စား၏။

တစ်နေ့ ဒပ် အိပ်နေစဉ် ဘေးမှ အသံကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ကာရင် ဖြစ်နေ၏။

ကာရင်က 'ရေပုံးအားရင် ခဏ ငှားပါ။ ကျွန်မ ရေပုံး ယိုနေလို့' ဒပ်သည်
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာမှ မပြော "ဘယ်လိုလဲ၊ ငှားမှာလား၊ မငှားဘူးလား" ဒပ်သည်
မပြော။ "စကား မပြောတတ်ဘူးလား" ဒပ်သည် ဘာမှမဖြေ။ ကာရင်သည်
စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး

"ကျွန်မနာမည် ကာရင်ဟန်ဆင် ကလီမင့်ပါ။ ရှင်နဲ့ စာချင်းကပ်နေပါတယ်၊
ရေပုံးခဏငှားပါလားရှင်"

ဒပ်သည် စကားမပြော၍ မဖြစ်တော့။ သို့နှင့် "မင်း ငါ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင်
လာလုပ်နေတာလား"

"အို... ရေပုံး လာငှားတာပါလို့ ဆိုနေ၊ ရှင် စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ဘာလုပ်စရာ
အကြောင်းရှိတာ မှတ်လို့"

ဒပ်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရေပုံးကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ၏။

နောက်ရက်များတွင် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စတင် ခင်မင်လာကြ
သည်။ ကာရင်က သူမဘဝ အဖြစ်အပျက်များကို အစမှအဆုံး ဒပ်ကို ပြောပြ၏။

ဒပ်သည် သူ့အား ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောပြနေသော ကာရင်ကို
တစ်ယောက်တည်းသော မိတ်ဆွေ အဖြစ် ခင်မင်သွားလေ၏။

တစ်နေ့ ကာရင်သည် ဒပ်အား စကားတစ်ခွန်း စ ၏။ “ဒပ်ကို
အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းချင်လို့” ဒပ်သည် ရုတ်ခြည်း မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာ၏။
ကာရင်ကမူ ဆက်၍

“မိုးဇက်အဖွဲ့က အော့စဝစ်မှာ ဒပ် လက်မှတ်တု လုပ်တတ်
ရေးတတ်တယ်လို့ သိထားတယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အခု စခန်းကို မိုးဇက်အဖွဲ့က လူသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။
သူ့နာမည်က အယ်ရီဘင်ကင်နင်တဲ့၊ သူက ပတ်စပို့ မှတ်ပုံတင်အတု လိုချင်တဲ့
ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဪ...မင်းက ငါ့ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းချင်လို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တာကိုး”

“အို...တော်စမ်း ဒပ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် မယုံတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့”

“ဒါဖြင့် သူတို့ လိုချင်တဲ့ကိစ္စ သူတို့ဘာသာ လာပြောပေါ့”

“သူတို့ လာပြောရအောင်က ဒပ် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောဖူးလို့လဲ၊
ဘယ်သူ့ကိုရော လက်ခံစကား ပြောဖူးလို့လဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့ကို ဘာကိစ္စ ငါက ကူညီရမှာလဲ”

“သူတို့က တို့တစ်တွေကို ကူညီပေးနေလို့ပေါ့”

“တော်စမ်းပါ၊ သူတို့ ပါလက်စတိုင်းမှာ အာရပ်တွေ ဝိုင်းနေလို့ ခံချဖို့
လူလိုလို့ တို့ကို ခိုးပို့နေတဲ့ဟာကိုး”

“ဒီလိုဆို ဒပ်သဘောပေါ့၊ နာဇီဂျာမန်တွေအတွက် အမေရိကန် ဒေါ်လာ
အတုလုပ်ပေးခဲ့တာထက်တော့ မိုးဇက်အဖွဲ့ကို ပတ်စ်ပို့အတု လုပ်ပေးတာက
မဆိုးပါဘူး”

“ကာရင် ...မင်းဟာလေ စကားသိပ်တတ်တာပဲ”

“ကဲပါ ဒပ်၊ မင်းကို ငါ တစ်ခါမှ အကူအညီ မတောင်းဖူးဘူး၊ သည်တစ်ခါပဲ တောင်းဖူးတယ်၊ သူတို့ကို ငါ ဘယ်လိုအဖြေပေးလိုက်ရမှာလဲ ပြော”

“မပြောတတ်သေးဘူးလေ၊ လုပ်သင့်ရင် လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာတွေက ရှိသေးတယ်”

“ပြဿနာရှိရင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်နဲ့ တစ်ခါတည်းတွေ့ပြီး ရှင်းလိုက်ပေါ့၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က ဒပ်နဲ့ တွေ့ဖို့ စောင့်နေတယ်”

“သွားမတွေ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို တွေ့ချင် ဒီလာတွေ့ အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ဒပ်အား လာတွေ့ခဲ့သည်။ ဒပ်က သဘောတူပြီး လက်ခံကာ ပတ်စ်ပို့ မှတ်ပုံတင်အတုများ လုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

နောက် ရက်နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်အချိန်တွင် ဒေးဗစ်ထံမှ ကလေးသုံးရာ၏ စခန်းပြောင်းအမိန့်စာများ အတုလုပ်ရန် လာပေး၏။ ဒပ် ဖတ်ကြည့်ရာ သူ့အမည်နှင့် ကာရင်၏အမည် မပါ။

ဒပ်သည် အယ်ရီနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ဒေးဗစ်ကို ပြောလိုက်၏။ အယ်ရီရောက် လာ သောအခါ သူ့လိုလားချက်ကို တင်ပြခဲ့သည်။ အယ်ရီက သဘောတူညီခဲ့လေသည်။

အခန်း ၁၆

ဂိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အလိုတွင် နောက်ဆုံးပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ကြ၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် သူ၏ရဲဘော်များ အားလုံးနှင့် မင်ဒရီးယား၏ နေအိမ်တွင် စုစည်းလိုက်လေ၏။

ဒေးဗစ် ဘင်အာမီသည် ဒပ်၏ လက်ရာဖြစ်သော မှတ်ပုံတင်တု၊ စခန်းပြောင်း စာရွက်တုများကို အယ်ရီလက်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ အယ်ရီသည် ဒပ်၏လက်ရာကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ဒေးဗစ်သည် ဆက်လက်၍

သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုအပ်မည့် ထင်သရွေ့တောက်တိုမယ်ရ ပစ္စည်းများပါမကျန်
တင်ပြီးကြောင်း အစီရင်ခံ၏။

ဂျောယာကိုနီက ထရပ်ကားအားလုံး ၂၃ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တံဆိပ်များ
အပြည့်အစုံ နှင့် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံ၏။

ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးက ကလေးများ စုစုပေါင်း ၃၀၂ ယောက်သည် ကာရောင်လို
စခန်းသို့ ထရပ်ကားများ ရောက်သည်နှင့် အမြန်ဆုံး ကားပေါ်တက်နိုင်ရန်
စီစဉ်ပြီးသည့် အပြင် နောက်ထပ်ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စများအတွက်လည်း
အဆင်သင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံ၏။

အမေရိကန် သင်္ဘောကပ္ပိတိန် မင်ရှောဘတ်ကလည်း သူ့သင်္ဘော
အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ အဆင်သင့်ရှိပြီဟု ပြောသည်။

မင်ဒရီးယားကလည်း လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး အစောင့်များ ချထားပြီးဖြစ်
၍ ဗြိတိသျှစစ်တပ်၏ ထူးခြားသောလှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ချက်ချင်း
သိနိုင်ရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အပြင်၊ ထရပ်ကားများ အောင်မြင်စွာ
ရောက်ရှိသည်နှင့် မတ်ပါကားထံ ဖုန်းဆက်ရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

အယ်ရီသည် သူ့ရဲဘော်များကို ကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးမှာ စိတ်အား
ထက်သန် နေသည် မှန်သော်လည်း စိုးရိမ်မှုကြောင့် စိတ်မငြိမ်မသက်
ဖြစ်နေကြသည်မှာ ထင်ရှား၏။ အယ်ရီက 'ကျုပ်အနေနဲ့ နောက် သုံးရက်လောက်မှ
အင်္ဂလိပ်တွေကိုယ်တိုင် ကလေးတွေ ကို စခန်း စ ပြောင်းမှ ရောပြီး ပြောင်းမယ်
စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ထောက်လှမ်းရေးမှူး မေဂျာအဲလစ်စတာဟာ
တို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ကြားရတဲ့
သတင်းအရဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်ရဲ့ အထက် လန်ဒန်က
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီတောင် လှမ်းပြီး အစီရင်ခံတယ် ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့်
သုံးရက်လောက် စောပြီး စီစဉ်ရတာပဲ၊ မေးစရာ ရှိကြသေးလား”

အားလုံးက မရှိပါဘူးဟု ဖြေကြ၏။ ဒေးဗစ်က သူ့အရက်ခွက်ကို
မြှောက်၍ “ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက်”

အားလုံးသည် အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်ဟု

ဆုတောင်းကာ ခွက်ထဲမှ အရက်များကို အကုန်အစင် သောက်လိုက်ကြ၏။
အယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်ပြီး'ကဲ ... တခြားပြဿနာ မရှိရင် ကျုပ်
မတ်ပါကားနဲ့ သွားတွေ့ရဦးမယ်” ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောသည်နှင့် အယ်ရီသည်
အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အယ်ရီသည် ဗြိတိသျှကက်ပတိန် ကာလက်
မိုး၏ ပုံစံဖြင့် ဂျော့ဘုရင်ဟိုတယ် မတ် ရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ မတ်ကိုယ်တိုင်လည်း
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရလေသည်။

အယ်ရီသည် မတ် စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်၏။ အရက်တစ်ခွက် မှာလိုက်၏။
မတ်သည် အယ်ရီ၏ အေးဆေးမှုကို စိတ်မရှည်တော့။ သို့နှင့် - ‘ဆိုပါဦး၊
အခြေအနေက...”

နက်ဖြန် ၉ နာရီမှာ ကျုပ်တို့ ကာရောင်လိုစခန်းကို ဝင်ပြီး ကလေးတွေကို
ခေါ်မယ်”

“ဟာ... မစောဘူးလား၊ အင်္ဂလိပ်တွေ စပြောင်းမှ ရောလုပ်ရင် မကောင်း
ဘူးလား”

'ကောင်းတာတော့ မှန်တယ်၊ သုံးရက်ဆိုရင် အခြေအနေက
တစ်မျိုးပြောင်းချင် ပြောင်းသွားမှာ။ စီအိုင်ဒီက ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့
သတင်းပေးချက်အရ မေဂျာ အဲလစ်စတာရဲ့ အခြေအနေက မကောင်းဘူး၊
သူ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တစ်ခုခုကြံနေတယ် ဆိုတာ သိနေပြီ၊ ဘာမှန်းသာ
မသိသေးတယ်၊ သုံးရက်ဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ သူ သိသွားနိုင်တယ်”

မတ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် လန်ဒန် သတင်းဌာနချုပ်ကို
ခွင့်ရက် ထပ်တောင်းကြောင်း ကြေးနန်းပို့ရန်သာ ရှိတော့၏။ အောက်မှ
လက်မှတ်ထိုးရာ တွင် "မတ်”ဟု ထိုးရမည်လား၊ "ပါကား”ဟု ထိုးရမည်လား
တစ်ခုခုသာ ရှိတော့၏။ ဌာနချုပ်က ထိုလောက်ဆိုရင် သိလောက်ပါပြီ။ မတ်သည်
စိတ်ပူစွာဖြင့် - 'တကယ်လို့ မင်ဒရီးယား ကျုပ်ဆီကို ဖုန်းမဆက်ရင်ကောဗျာ”
အယ်ရီက ပြုံးလိုက်၏။

'ဒါဆိုရင်တော့ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းက ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး လစ်ပေတော့၊ အဲ

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကို ကြိုးပေးတဲ့ သတင်းကို စောင့်ယူချင်ရင်တော့ နေပေါ့လေ”

မတ်သည် ယုံယုံ ပြန်ပြုံးလိုက်၏။ 'အဲဒါလည်း သိပ်တော့ မဆိုးလှပါဘူးလေ၊ ကျုပ် နေသင့် နေရမှာပေါ့”

“ဪ... ဒါထက် ကာရင်ကလီမင့်ကို အိပ်ဇိုးဒပ်သဘောမှာ ထည့်လို့ ဖြစ်လာကတည်းက ကစ်တီကို မတွေ့ရဘူး၊ ဘယ်များ ပျောက်နေသလဲဟင်”

“မပျောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ ကီရီနီးယား လိပ်ခုံးဟိုတယ်မှာ အတူရှိပါတယ်”

”ဟုတ်လား... ဘယ့်နှယ်နေသလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“မေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ သူ့ အလွန်တွယ်တာတဲ့ ကာရင်ကို အိပ်ဇိုးဒပ်နဲ့ ထည့်လိုက်ရတဲ့နောက် သူ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလောက်ပါတယ်”

“အေးကွာ၊ ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ။

“မဆိုးပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဒီလိုကျတော့ တခြားသူတစ်ယောက်အတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်တတ်သားပဲ”

“ကစ်တီက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုကို ရှေ့တန်း သိပ်တင်ထားတော့ ခံစားရမှာ ပဲဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပါ”

“ဪ... ခင်ဗျားက ဒီလိုတော့လည်း လူသားတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုကို နားလည်သေးသားပဲ”

'မတ် ခင်ဗျား စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ ထင်တယ်”

မတ်သည် အယ်ရီ၏ တည်ငြိမ်မှုကို ဒေါသသွား၏။ ကာရင်ကို အိပ်ဇိုးဒပ် သဘောနှင့် ထည့်ရန် စာရင်းပေးလိုက်သည့် ညက ပြန်လာသော ကစ်တီ၏ပုံပန်းကို ပြန်၍ မြင်လာ၏။

“တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကစ်တီကို ဘာများ ထပ်ခိုင်းချင်သေးလို့လဲ၊ ကစ်တီ ခမျာမယ် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ဒုက္ခ ခံစားထိုက်တာထက် ပိုပြီး ခံစားနေရတဲ့

သူပါ”

“စိတ်ဒုက္ခခံရတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မစ္စက် ကစ်တီဖရီးမွန်လို မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဒုက္ခဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှ သိပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီမယ် ဘင်ကင်နင်၊ ခင်ဗျားတို့ တွေက ဘာလဲ၊ ဒုက္ခဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဂျူးတွေရဲ့ မူပိုင် လုပ်ထားတယ်လို့များ အောက်မေ့နေကြသလားဟင်”

‘ဒါတွေ ခင်ဗျား ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့ မတ်၊ ခင်ဗျားကို သတင်းဌာနက လခပေးထားတာဟာ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သဘောကျ မကျ အတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား သဘောကျ မကျကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

‘ခင်ဗျား ဂရုမစိုက်မှန်း ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း လူမှန်ရင် အားနည်းချက်ရှိပါမှ သဘောကျလို့ရတာ”

‘ကျုပ်ကလည်း အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ လူရဲ့အားနည်းချက်ကို လုံးလုံးမေ့ထား တဲ့ လူဗျာ”

မတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။ အယ်ရီသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါသဖြစ်လာပြီး မတ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မတ်၊ ကျုပ် အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားက ပျော်ပွဲစားထွက်နေတာ ၏။

လို့ အောက်မေ့နေသလားဟင်၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ နေမဝင်တဲ့ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာကြီးကို စောင့်ကြမှာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်မလဲလို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်သလား”

အယ်ရီသည် ချက်ချင်း မတ်၏ပခုံးကို ကိုင်ထားသော လက်များကို ဖြေလျှော့ လိုက်၏။ ရုတ်တရက် စိတ်ပေါက်ကွဲသွားမိသည့် အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား မတ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအခိုက်လေးမှာပင် အယ်ရီ၏ တာဝန်၊ အယ်ရီ၏ အခြေအနေ၊ အယ်ရီ၏ ပေါက်ကွဲမှုများ အားလုံးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တခြားသောနည်းများနှင့်

တခြားသောပုံစံဖြင့် ဆွေးနွေးမိခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။

သို့သော် အချိန်က ဆွေးနွေးဖို့အချိန် မဟုတ်တော့။ ဖင်အောက် ထိုင်ထားသော ဗုံးသည် စနက်တံ မီးရှို့ ထားပြီးဖြစ်သည်။ နက်ဖြန် ပေါက်ကွဲတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ထပ် စကားမပြောကြတော့ဘဲ လမ်းခွဲ လိုက်ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ် အပြတ်လုပ်ရမည်ကို နားလည်ကြသူများ ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မတ်သည် ကီရီနီးယားရှိ လိပ်ခုံး ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကစ်တီ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ ကစ်တီသည် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ မတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ သို့သော် ထိုအပြုံးမှာ အားမပါပေ။ မတ်ကလည်း သတင်းပေးလိုက်ရ၏။

“နက်ဖြန် ထွက်ကြမှာတဲ့”

ကစ်တီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်ပတ်နေသော သွေးများသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားသလို ဖြစ်သွား၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မြန်လှချည့်လား’

“ဟုတ်တယ်၊ ဗြိတိသျှတွေက နည်းနည်း ရိပ်မိစ ပြုနေပြီ အောက်မေ့လို့”

ကစ်တီသည် ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်ကာ အပြင်မှ အဆုံးမရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ နောက်မလှည့်ဘဲ

“ကစ်တီလေ ဆိုက်ပရပ်ကနေပြီး ခွာဖို့ သတ္တိမွေးပြီး ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးနေ ခဲ့တာ”

‘ဒီမယ် ကစ်တီ၊ ဒီကိစ္စကြီးပြီးရင် ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ရီဗီးယားမြို့သွားပြီး သုံးလေးပတ် အနားယူကြရအောင်”

“အစတုန်းကတော့ မတ် ပါလက်စတိုင်းကို သွားမလို့ဆို” ဒီကိစ္စပြီးသွားရင် ကိုယ့်ကို အင်္ဂလိပ်တွေဟာ သူတို့ပိုင်တဲ့ ပါလက်စတိုင်းထဲ ဝင်ခွင့်ပေးမယ်

မထင်တော့ဘူးလေ။ ဒီမယ် ကစ်တီ၊ ဒီကိစ္စတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကြောင့် ကစ်တီ အခုလို ပါလာပြီး စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတဲ့အတွက် ကိုယ်တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါ ဘူး ကစ်တီရယ်” ။

“မတ်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး မတ်ရယ်”

“ကစ်တီက ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ၊ ကစ်တီ စိတ်ကို ဖြေနိုင်ရဲ့လားဟင်”

“နိုင်သွားမှာပါ မတ်ရယ်၊ မတ်က အစကတည်းက သတိပေးခဲ့သားပဲ။ ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း ရေပေါ် လမ်းလျှောက်ရသလို ဘယ်အချိန် ကျကျသွားမလဲဆိုပြီး အလိုလို သိနေခဲ့တာပါ။ အင်းလေ...ဘာပဲပြောပြော ဘယ်သူမပြု မိမိမူပေါ့ မတ်ရယ်၊ ဒါထက် မတ်၊ အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောပေါ်မှာ တကယ် အန္တရာယ်ကြီးမှာပေါ့နော်”

မတ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ ယခုအချိန်မှာ ကစ်တီကို ညာပြော နေခြင်းသည် အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်တော့။

“အင်း... ရေပေါ်မှ ပေါ်နေတဲ့ ဗုံးကြီးတစ်လုံးပါပဲ ကစ်တီရယ်” ကစ်တီရင်မှာ အေးသွား၏။

“ကစ်တီကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ မတ်ရယ်၊ သူတို့ လွတ်ကော လွတ်နိုင် တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိရဲ့လားဟင်”

“အခွင့်အရေးကတော့ နည်းနည်းရှိပါတယ် ကစ်တီ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စက်ရုပ် လို တိတိကျကျ လုပ်တတ်တဲ့ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က စီမံခန့်ခွဲနေတာကိုး”

နေသည် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ငုပ်လျှိုးဝင်သွားလေ၏။

ည ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။ မတ်နှင့် ကစ်တီတို့သည် ကစ်တီ အခန်းထဲ၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ မတ်က ထ လိုက်၏။

“ကဲ ကစ်တီ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီလို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလို့ ဘာမှ အကြောင်း မထူးပါဘူးကွယ်”

‘နေပါဦး မတ်ရယ်၊ ကိုယ် မအိပ်ခင် မပြန်ပါနဲ့ဦး’

ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ဆေး သုံးလေးလုံးကို လိုက်၏။ ပြီး မီးမှိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် အသာလှဲလိုက်၏။

မတ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ပင်လယ်လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ကမ်းခြေသို့ ရိုက်ခတ် နေသည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာသောအခါ မတ်သည် ကစ်တီကို ကြည့်လိုက်ရာ စိတ် ပင်ပန်းစွာ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မတ်သည် ကစ်တီအား စောင့်ပါးပါး ကလေး ခြုံပေးလေလိုက်၏။

ကာရောင်လို့စခန်းတွင် ဒပ်နှင့် ကာရင်သည် အိပ်မပျော်နိုင်သည့် အတူတူ ခုံရှည်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေကြ၏။ သွားရမည့် ကလေး သုံးရာနှစ်ယောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သာ နက်ဖြန် ပေါ်ပေါက်လာမည့် အခြေအနေ အစစ်အမှန်ကို သိကြ၏။

ဒပ်သည် သူ ပါလက်စတိုင်းသို့ရောက်လျှင် လျှို့ဝှက်လူသတ်ဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီး ဗြိတိသျှစစ်သားများကို ပြန်သတ်မည်ဟု တဖွဖွ ပြောနေ၏။ ကာရင်သည် ဒပ်အား တောင်တောင်အီအီ စကားများ မပြောရန် တားလိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲနေရန် အမိန့်ပေး လိုက်ရ၏။ ဒပ်သည် နောက်ဆုံး လှဲအိပ်လိုက်ရ၏။

ဒပ် မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်နှင့် ကာရင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ကာရင် သည် မျက်စိမှိတ်နေသော ဒပ်ကိုကြည့်ရင်း ရင်သည် တုန်ခါလာလေ၏။ ရုတ်တရက် သူမ၏ ရင်ထဲ လင်းခနဲ လက်သွား၏။ ကာရင်သည် အစက ဒပ်ကို သနားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ နောက် ခင်တွယ်လာ၏။ ယခုသော်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ခိုင်မာလာပြီကို ချက်ချင်း သိ၏။ ဘာရယ်လို့ ကာရင်ကိုယ်တိုင် မပြောတတ်။ အခုနေ ကစ်တီရှိရင် သူမ ရင်ဖွင့် လိုက်ချင်သည်။ ကစ်တီက မရှိ။

ဒပ်သည် လွန်လိုက်၏။ “ကာရင်...” “ကိုယ် ရှိပါတယ် ဒပ်၊ အိပ်ပါ”
အမှောင်ထုထဲတွင် အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့နေ၏။

၂၃ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ်သား အဝတ် ဝတ်ထားကြသူ သုံးဦးမှာ

အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရင်း မျက်လုံးများသည် အိပ်မရဘဲ ရှိနေ၏။

ဧကင်္ဂီလ်ဘိုးဝါးသည် ပါလက်စတိုင်းရှိ သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးငယ်ကို သတိရနေ၏။ သူ ဆိုက်ပရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ကလေးသည် လသားမျှသာ ရသေး၏။

ဂျော့ယာကိုနီသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ သူ့အိမ်ကို သူ သတိရနေ၏။ သူ့အစ်ကို အစ်မ၊ ညီ၊ ညီမများနှင့် ပင်လယ်ထွက် ငါးဖမ်းကြပုံများကို ပြန်မြင်နေ၏။

ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည် သူ့ချစ်သူ ဂျော်ဒါနားကို ချစ်သည့်နည်းတူ ပါလက်စတိုင်းကို ချစ်သူဖြစ်သည်။ ဂျော်ဒါနားမှာ အရိုင်း။ ကျားကျားလျားလျားရှိသည့် ချစ်စရာ အရိုင်း။

သူတို့ သုံးဦးစလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်သည် ကယောင်ချောက်ချား အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ကာ အိပ်ရာထဲမှ ခဏ ခဏ လန့်နိုးနေ၏။

* မေဂျာ အဲလစ်စတာသည် သူ ရထားသော သဲလွန်စ အစအနများကို ကြိုးစားဆက်စပ်၍ များ ဘာလုပ်နေသလဲဟု အကောင်အထည်ဖော်ရင်း ပင်ပန်းကာ အလုပ်စားပွဲမှာပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

မင်ဒရီးယားသည်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ့အနေနှင့် အယ်ရီဘင်ကင်နင်၊ ဒေးဗစ်ဘင်အာမီတို့တစ်တွေနှင့် စိတ်အားထက်သန်မှုများကို အကြောင်းပြုပြီး သူတို့ လူမျိုးများ၏ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ လုပ်သင့်ကြောင်း တွေးနေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေ၏။ ထိုသူကား အယ်ရီဘင်ကင်နင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး နှ့် အပူအပန်ဟူ၍ မရှိသည့်အလား နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေလေ၏။

* နက် နေရောင်ခြည်သည် မတ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှ ပေါ်တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်းနေ၏။ ရေချိုးခန်းထဲ သို့ သွားပြီး အေးစက်နေသော ရေများနှင့်

ရေချိုးလိုက်ခါမှ နည်းနည်းလန်းလာ၏။

အဝတ်အစား လဲပြီးနောက် ကပ်တီ၏ အိပ်ရာနံဘေးသို့ လာကာ ကပ်တီ၏ ယေဉ်စကလေးများကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်ရာ ကပ်တီ နိုးလာ၏။ ကပ်တီသည် မတ်ကို မြင်လျှင် ပြုံးပြလိုက်၏။

ထိုအပြုံး မကုန်ဆုံးမီပင် စိုးရိမ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာလေ၏။
ဇူ နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀ တွင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ကက်ပတိန်ကာလက်မိုး အသွင်ဖြင့် ထရပ်ကား ဆယ့်နှစ်စီး၏ရှေ့မှ ဂျစ်ကားကိုစီး၍ ကာရောင်လို စခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

အယ်ရီသည် စခန်းစောင့် တပ်မှူးအခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။
အယ်ရီက“ဂွတ်မောနင်း ဆာ' တပ်မှူးက'ဂွတ်မောနင်း ကက်ပတိန်၊ ဘာကိစ္စ လာတာလဲ ... ဆို”

“ဪ... ကလေးသုံးရာ ဒီစခန်းက ရွှေ့ဖို့ အမိန့်စာရလို့ လာတာပါ”
ပြောပြောဆိုဆို စာရွက်များ လှမ်းပေးလိုက်၏။ တပ်မှူးသည် စာရွက်များကို ကြည့်ပြီးမှ - “ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်သုံးရက်ကြာမှ ပြောင်းကြမယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာ ပြန်တာလဲ”

“စစ်တပ်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ခင်ဗျာ၊ အထက်က အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဘာသိတာ မှတ်လို့”

တပ်မှူးသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အမိန့်စာများကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။
အမိန့်စာများမှာ အားလုံး အပြည့်အစုံ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းတွင်းပြော ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တာဝန်ကျများအား ကက်ပတိန်မိုးကို လိုအပ်သလို ကူညီပါရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

နံနက်စာ စားပွဲတွင် မတ်နှင့် ကပ်တီသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။
စားပွဲပေါ်မှ စား စရာများကို တို့ကထိ ဆိတ်ခနန်း လုပ်နေ၏။

ကပ်တီက“ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ”

“ဇူ နာရီ ခွဲတော့မယ်”

“ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူးနော်”

‘အစီအစဉ်တိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီအချိန်ဆို ကလေးတွေကို ထရပ်ကားတွေပေါ် တင်နေကြရောပေါ့”

ကစ်တီသည် ပြတင်းမှ ပင်လယ်ကွေ့ကို ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘော ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘုရားရေ၊ ဒီသင်္ဘောဟာ အိပ်ဇိုးဒပ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘုရား...ဘုရား၊ သင်္ဘောကြီးက အဟောင်းကြီးပဲ၊ ပင်လယ်ဖြတ်ဖို့ နေနေ သာ ဒီအတိုင်း ရပ်ထားတုန်းမှာတောင် တစ်စစ ပြုတ်သွားတော့မယ့် အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီ အဟောင်းအမြင်း သင်္ဘောစုတ်ကြီးနဲ့ ကလေးသုံးရာ တင်ပြီး ပင်လယ်ကို ဖြတ်မှာလဲ”

မတ်သည် ဘာမှမဖြေ။ ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းထဲ လမ်းလျှောက်နေလိုက်၏။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ပြီး သောက်နေလိုက်၏။ သူ၏ စိုးရိမ်စိတ်များကို ကစ်တီ မြင်မသွားစေလိုပေ။

ကိုးနာရီ မိနစ်သုံးဆယ်...။ ကိုးနာရီ မိနစ်လေးဆယ်...။

အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ကွေ့၌ လှည့်ကာ ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်း၌ တဖြည်းဖြည်း ကပ်နေ၏။

ကိုးနာရီ မိနစ်ငါးဆယ်...။ ကစ်တီသည် မတ်ကိုကြည့်ရင်း မော့လာ၏။ “ထိုင်နေစမ်းပါ မတ်ရယ်၊ မတ်ကို ကြည့်ရတာ ကစ်တီ ရင်ခုန်လွန်းလို့” မတ်က ထိုင်ရင်း “အခု မကြာခင်ပဲ မင်ဒရီးယားဆီက ဖုန်းလာရတော့မယ်” ဆယ်နာရီ...။ ဆယ်နာရီ ငါးမိနစ်...။ မတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မှာထားတဲ့ ကော်ဖီကလည်း မလာသေးပါလား၊

အောက်ထပ်ကို သွန်းဆက်မလား ကစ်တီ”

ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ကော်ဖီအိုး ရောက်လာ၏။ ကော်ဖီကို
ငဲ့သောက် ကံရသော်လည်း ကော်ဖီသည် အရသာ လုံးဝ မရှိ။

ဆယ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်တွင် ဖုန်းက မြည်လာ၏။ မတ်သည် ကပျာကယာ
ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။ ထူးလိုက်၏။ “ဟဲလို...”

“မစ္စတာ မတ်ပါကားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောပါ”

“ဖာမာဂူစတာက ဖုန်းလာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကိုင်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟဲလို ...ဟဲလို”

“ပါကားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်ဒရီးယား ပြောနေတာပါ”

“ပြောလေ”

“သူတို့ ဒီက အောင်မြင်စွာ ထွက်သွားပြီ” မတ်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။

“သူတို့ ထွက်လာပြီတဲ့၊ လမ်းမှာ ပြဿနာမရှိဘူးဆိုရင် ဒီကို
နေ့လယ်လောက် ရောက်လာမှာပါ”

ကစ်တီက

“ကစ်တီတော့ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး
ဒီအစီအစဉ်ကြီး ပျက်သွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ဆုတောင်းချင်လိုက်တာ”

“ကံပါ၊ ခုမှတော့ ဆုတောင်းမနေပါနဲ့တော့”

မတ်သည် အဆင်သင့် ရှာထားသော မှန်ဘီလူးဖြင့် လာမည့် လမ်းကို

မှန်းမျှော်ကြည့်နေ၏။ ပြီး...ဟိုတယ်စာရေးထံမှ ကြေးနန်းရိုက်ရန် စာရွက်တစ်ရွက် တောင်းလိုက်၏။ စာရွက်ရသောအခါ

ကက်နက်ဘရက်ဘူရီ(အယ်ဒီတာချုပ်)
အမေရိကန် သတင်းဌာနချုပ်။ လန်ဒန်။
ခွင့် နောက်ထပ် နှစ်ပတ်လောက် ဆက်ပေးပါဦး...။
အကြောင်းပြန်ပါ။

မတ်

ကားတန်းကြီးကို မြင်ရသည်နှင့် ဟိုတယ်စာရေးကို ထိုကြေးနန်းစာရွက် အမြန်ဆုံး ရိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ထရပ်ကားများ ကမ်းနားရောက်သည်နှင့် မတ်သည် လိပ်ခုံးဟိုတယ်မှ တယ်လီဖုန်းပြော အိမ်ကလေးထဲ ဝင်လိုက်၏။ နောက် ဗြိတိသျှ စုံစမ်းထောက်လှမ်း ရေးမှူးရုံးသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

နောက် သူ့အသံကို ပျက်သွားစေရန် ဖုန်းခွက်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်ပြီး“မေဂျာ အဲလစ်စတာနှင့် စကားပြောပါရစေ”

“ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

“ဒီမှာဟေ့လူ၊ ကာရောင်လိုစခန်းက ဒူးကလေး သုံးရာ ခိုးထွက်ပြေးတဲ့ သတင်းပေးမလို့၊ ကျုပ်ကို မေဂျာ အဲလစ်စတာကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

တစ်အောင့်ကြာသောအခါ မေဂျာ အဲလစ်စတာသည် ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။
“မေဂျာ အဲလစ်စတာ ပြောနေပါတယ်၊ ပြောပါ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။ ကာရောင်လိုစခန်းက ကလေး သုံးရာ ခိုးထုတ် လာတာ အခုဆိုရင် ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါကို သတင်းပေး တာပါ”

ဖုန်းထဲမှ အသံသည် ရပ်သွားပြီး ဖုန်းချသွားသဖြင့် အဲလစ်စတာသည် မကျေမနပ်နှင့် ဖုန်းခွက်ထဲကို ဟဲလို...ဟဲလိုနှင့် အော်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ

အသံမကြား ရတော့။

သို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ထံ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းနှင့် ချက်ချင်း အကြောင်း
ကြားလိုက်ပြီး လူကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ရုံးသို့ အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကားများ ရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလေးများသည် ဇက်၏
ညွှန်ကြားသင်ပို့ခဲ့သည့် အတိုင်း စည်းစနစ်ကျစွာ ထရပ်ကားပေါ်မှဆင်း၍ အိပ်ဇိုးဒပ်
သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ကြ၏။ တချို့သော စိတ်ဝင်စားသူများက ကြည့်နေကြ၏။
ဗြိတိသျှစစ်သားအချို့က မြင်ရ သော်လည်း သူတို့နှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို
ကြည့်နေကြ၏။

ကလေးအားလုံး သင်္ဘောပေါ် ရောက်သောအခါ ဂျော့က ထရပ်ကားများ
ငှားရမ်းသည့်အတွက် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်အား ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း
စာတစ်စောင်ရေး တာ ထရပ်ကားမှာ ချိတ်ထားခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင်
ကီရီနီးယားမြို့တစ်ခုလုံး ဗြိတိသျှ စစ်တပ် ဥဩဆွဲသံများဖြင့် ဆူညံသွားလေ၏။
ခဏအကြာတွင် ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းသို့ ဗြိတိသျှစစ်သားများ
အမြန်ရောက်လာ၏။ အချို့သော ဗြိတိသျှ အရာရှိများက ရေလယ်မှ
အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ကြ၏။ ချက်ချင်းပင် သေနတ်များ၊
စက်သေနတ် များနှင့် အိပ်ဇိုးဒပ်ကို ချိန်ထားလိုက်ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်သည် ကမ်းနားရောက်လာ၏။ ရောက်ရှိနေပြီး
ဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်က

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ အဲဒီသင်္ဘောမှာ ဂျူးတွေ ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဆပ်သာလင်သည် အခြေအနေကို
ကြည့်ပြီး ‘ဒါဆိုတော့လည်း တို့စစ်တပ်က ဇီဝိန်စံတပ် တစ်တပ်တောင်
ချေမှုန်းနိုင်မယ့် အခြေအနေပါလားကွ’

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

စောစီးစွာ ရောက်နေသော မေဂျာ ကတ်ဒပ်က “ဗိုလ်ချုပ်က ခွင့်ပေးရင်
သူတို့ကို ရေထဲမှာ ဖောက်ခွဲပစ်လို့ ရပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်” ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်က

“မင်းကို ဘယ်သူကမှ မခိုင်းပါဘူးကွာ၊ ကဲ...ဒီနေရာမှာ အစောင့်အရှောက် အားလုံးထားလိုက်၊ သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ အဖွဲ့ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ မျက်ရည်ယိုဗုံးနဲ့ လက်နက်ကလေးတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထား။ မေဂျာဖရက် ဒီသတင်းကို ဘယ်မှ မပေါက် ကြားအောင် လုပ်လိုက်”

မေဂျာအဲလစ်စတာသည် အခြေအနေ အကဲခတ်နေသည်ကို မြင်၍ ဗိုလ်ချုပ် က - ‘အခြေအနေကို ဘယ်လို သဘောရလဲ အဲလစ်စတာ’

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်သဘောမကျဘူး ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ တစ်ခုခု ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဒီလို ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်မယ် မထင်ဘူး”

“မင်းကလဲကွာ၊ ဘာကြောင့်များ အမြဲတမ်း အဆိုးမြင်ဝါဒကို စွဲနေတာတုံး” ထိုအချိန်၌ပင် မတ်ပါကားသည် လူတွေကြားထဲ တိုးဝှေ့ပြီး အနားရောက် လာ၏။

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာတုံးဗျာ၊ ဆူညံ ဆူညံနဲ့’ မတ်ကိုမြင်သည်နှင့် အဲလစ်စတာသည် အတွေးပေါက်သွားလေ၏။

“အလို မတ်ပါကား ပါလား၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ပြန်ရှင်းပြ ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ သတင်းပေးရင် အင်္ဂလိပ်သံ မဝီမသန့် မပေးပါနဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ မေဂျာအဲလစ်စတာ”

ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်သာလင်သည် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာ၏။ မိုးဇက် အဖွဲ့နှင့် မတ်ပါကားမှာ ညှိနှိုင်းပြီးသားမှန်း သူ သိလာ၏။

သို့နှင့် ‘အသံချဲ့စက် ပေးစမ်းကွာ’

ဆယ်မိနစ်အတွင်း အသံချဲ့စက်နှင့် မိုက်ကရိုဖုန်း ရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ချုပ် ဆပ်သာလင်က မိုက်ကရိုဖုန်းမှ ‘သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်သာလင် ပြောနေတယ်၊ ကြားရသလား’ သင်္ဘောမှ အယ်ရီကလည်း သူ့မိုက်ကရိုဖုန်းကို ဖွင့်၍ “ကြားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်သာလင်၊ အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောက ပြောနေပါတယ်။ ကျုပ်တို့သင်္ဘောပေါ်မှာ ကလေးသုံးရာနဲ့နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့

အင်ဂျင်ခန်းမှာ ဒိုင်းနမိုက်တွေ ဆင်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ သင်္ဘောတက်စစ်သား တစ်ယောက်ယောက် အနားရောက်လာရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သေနတ်က ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ထွက်ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောကို ကျုပ်တို့က ခွဲပြီး အားလုံး သတ်သေကြဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကမ္ဘာ့သတင်းစာတွေမှာ ဒီသတင်းက ပါနေပြီ သိလား”

အမှန်ပင် ထိုအချိန်၌ မတ်၏ ကြေးနန်းအရ အမေရိကန် သတင်းဌာနသည် တမ္ဘာအနှံ့ ထိုသတင်းကို ဖြန့်ချိနေပြီ ဖြစ်၏။

ဆပ်သာလင်၊ အဲလစ်စတာနှင့် ဗြိတိသျှစစ်သား ငါးရာသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ယူနီယံဂျက်အလံ၏ အလယ်တွင် နာဇီအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော စကြာ အမှတ်အသား ရေးထားသည့် အလံသည် လွင့်လျက်...။

အိပ်ဇိုးဒပ်၏ တိုက်ပွဲကား စ နေပြီ ဖြစ်၏။

အခန်း ၁၇

“၁၉၄၆ ခုနှစ်၏ ဒေးဗစ်နှင့် ဘီလူးကြီး ဂိုလိုင်ယက်၏ တိုက်ပွဲ”ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် တ်ပါကား၏ သတင်းသည် ကမ္ဘာ့သတင်းစာများတွင် ပါလာလေ၏။

ကျွန်တော်ဟာ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း ကီရီနီးယားမြို့က
ဒီသတင်းကို ရေးနေတာပါ။ ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းဟာ ဗြိတိသျှပိုင်
ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းရဲ့ ထောင့်စွန်းတစ်နေရာက
ဆိပ်ကမ်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းဟာ ထင်ရှားတဲ့ ရာဇဝင်များနဲ့
ကျွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆိုက်ပရပ်ကျွန်းမှာ စစ်ပြေး
ဂျူးလူမျိုးများကို ထိန်းသိမ်း ထားတဲ့ ဗြိတိသျှစခန်း ရှိပါတယ်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဆယ်နှစ်မှ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် အရွယ်ရှိကြတဲ့
ဂျူးလူမျိုး ကလေးတွေဟာ စစ်ပြေးစခန်းမှ ထွက်ပြေးလာပြီး၊

အိပ်ဇိုးဒပ် ဆိုတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ရောက်နေပြီး ပါလက်စတိုင်းကို
ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီ ကျူးကလေးအားလုံးဟာ
ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက် ကျန်ရစ်သူများ ဖြစ်ပါတယ်။
ဗြိတိသျှများက အချိန်မီ သိသွားသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှခွာရေးမှာ
ပြဿနာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျူးကလေးသုံးရာ တင်ထားသော အိပ်ဇိုးဒပ်
သင်္ဘောပေါ်မှ ပြောရေး ဆိုခွင့်ရှိသူက သင်္ဘောတစ်ခုလုံး
ဒိုင်းနမိုက်ဖြင့် ဆင်ထားပြီး ဗြိတိသျှ စစ်သားများက တစ်စုံတစ်ရာ
နှောင့်ယှက်ပါက သင်္ဘောတစ်ခု လုံးကို ဖောက်ခွဲပြီး အားလုံး
သေပစ်ကြရန် အဆင်သင့်ဟု ကြေညာနေပါ တယ်။
အခြေအနေမှာ သည်အတိုင်း ဖြစ်နေပါတယ်။

လန်ဒန်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာကလာရင် ထရေဗာ ဘရောင်းနှင့်သည် သတင်းစာကို
ပစ်ချလိုက်လေ၏။ သူသည် အစီအရင်ခံစာ အားလုံးကို ပြန်၍ စစ်ဆေးနေမိ၏။
မတ်ပါကား၏သတင်းသည် ဥရောပတစ်ခွင်လုံးသာမက အမေရိကန်ထိ
ရိုက်ခတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်သာလင်ထံမှ ညွှန်ကြားချက်
တောင်းလွှာသည် သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရေဗာသည် ထိုအဖြစ်မှာ သူ့ကြောင့် အဓိကဖြစ်ကြောင်း
သူ့ဘာသာသူ သိ၏။ သူကပင် ဆပ်သာလင်ကို ဆိုက်ပရပ်သို့ လွှတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။ မေဂျာ အဲလစ်စတာက တိုင်စာပို့ခဲ့သော်လည်း ဘာမှဖြစ်စရာမရှိဟု
အောက်မေ့ကာ သည်အတိုင်း ထားခဲ့မိသည်။ ပြဿနာမှာ မိုးမီးလောင်နေပြီဖြစ်၍
အရှေ့အလယ်ပိုင်းဆိုင် ရာ ကိုင်တွယ်နေရသူ ဗြိတိသျှတာဝန်ခံအားလုံး ဆွေးနွေးဖို့
ဖြစ်လာ၏။

ထိုအစည်းအဝေး၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရေဗာက 'ကျုပ်တို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေပြီ၊
ဒူးကလေးသုံးရာကို ပါလက်စတိုင်း လွှတ် လိုက်ပြန်ရင်လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်
အာရပ်နိုင်ငံတွေက မကျေမနပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မလွှတ်လို့ ဝင်တိုက်ပြန်ရင်
ကျူးတွေက တကယ်ဗုံးခွဲပြီး သတ်သေကြပြန်ရင်လည်း ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ကျုပ်တို့

အရှက်ကွဲမယ်၊ ဒီကိစ္စမယ် ဂျူးတွေက သူတို့ရဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာ။
ဒီတော့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကတော့ ဂျူးတွေ ဝါဒဖြန့်နိုင် အောင် အိပ်ဇီးဒပ်ကို
လွှတ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ထင်တယ်”

အရှေ့အလယ်ပိုင်း တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘရက်ရှော့ သဘောမတူနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် “ကျုပ် အကြီးအကဲ ဖြစ်နေသမျှ အိပ်ဇီးဒပ်သင်္ဘောကို ထွက်ခွင့်
မပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပဲ”

အခန်း ၁၈

သို့/

မတ်ပါကား လိပ်ခုံးဟိုတယ်

ကီရီနီးယားမြို့၊ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း။

သတင်းက တဖြည်းဖြည်း တန်ဖိုးတက်နေပြီ၊ ဆက်ပို့ပါ။

ကင် ဘရက်ဘူရီ လန်ဒန်။

ကီရီနီးယားမြို့၊ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း မတ်ပါကား၏ သတင်း

ရှုခင်းတစ်ခုလုံးမှာ အတော် ခွကျနေပါ၏။ စစ်သား တစ်ထောင် လောက်
ရှိသော ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် တင့်ကားများ၊ အမြောက်များ ကိုင်ဆောင်၍
ဘာလက်နက်မှ မပါသော အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောကို ငေးကြည့်နေ ရပါသည်။

အိပ်ဇီးဒပ်သင်္ဘော၏ တိုက်ပွဲမှာ ပထမပတ်တွင် ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ
အနိုင်မရဘဲ သရေဖြစ်နေသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ်
ရပ်၍နေကြသည်။ ယနေ့အထိ ဗြိတိသျှများမှာလည်း သင်္ဘောပေါ်တက်ရန်
မကြိုးစားကြ။ အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောပေါ်မှ ဂျူးကလေးများမှာလည်း ဂျူး သီချင်းများကို
ဆို၍နေကြ၏။ အခြေအနေမှာ သရေ အနေအထားမှာ ရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

မတ်၏ သတင်းများမှာ နေ့စဉ် ထုတ်ပြန်နေ၏။ သတင်းတစ်ခုပြီး တစ်ခုသည် ဤ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာ၏။

စိစိ ဘရက်ရှောသည် ဝါရင့်နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်သည့်အတိုင်း မတ်ပါကား၏ ဆောင်းကို ချေပရန် တခြားသတင်းဌာနများ အကူအညီဖြင့် သတင်းထုတ်ပြန်လိုက်၏။

ဂျူးများသည် တကယ်ရိုးသားရိုးမှန်ပါက ကလေးသုံးရာကို ဓားစာခံလုပ်ကာ ဤမျှရက်စက်သော အပြုအမူကို လုပ်၍ သတင်းဖန်တီးမည် မဟုတ်ပါ။ ဤအရေးအခင်းကို ခေါင်းဆောင်နေသော အယ်ရီဘင်ကင်နင်မှာ တရားမဝင်သော အရေးအခင်းများကို ဦးဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ဤသတင်းသည် အငြင်းအခုံဖြစ်ဖွယ်ရာ ပြဿနာ ဖြစ်လာ နယူးယောက်တွင် အိပ်ဇီးဒပ်သည် ဆိပ်ကမ်းမှ မခွာနိုင်ရ ဟူသော ဘက်မှ လေး၊ ဝ လေးဖြင့် အလောင်းအစား ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိပ်ဇီးဒပ်သင်္ဘော တာဝန်ခံ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က မတ်ပါကား အား သင်္ဘောပေါ်တက်၍ သတင်းယူခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။

အိပ်ဇီးဒပ် တာဝန်ခံ အယ်ရီဘင်ကင်နင်နှင့် မတ်ပါကားတို့၏ တရားဝင် ဆွေးနွေးချက်များ

ကျွန်တော် မတ်ပါကားသည် ပထမဆုံး သတင်းထောက်အဖြစ် အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်၍ သတင်းယူခွင့် ရပါသည်။ သင်္ဘောပေါ် သို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ် သတင်းထုတ်ပြန်ချက်အရ ဘင်ကင်နင်သည် ဂျူး အဖျက်သမားဖြစ်ပြီး ဂြိုဟ်ဟော ဆွေးနွေးချက်များကို ပိုမိုဆိုးရွားအောင် ဖန်တီးခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ကို စတင်မေးမြန်းပါသည်။

အယ်ရီဘင်ကင်နင် ဆိုသူမှာ အရပ်ခြောက်ပေ၊ ဆံပင်မည်းမည်း၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ထွားကျိုင်းလှသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူက

”ကျုပ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အရ တိုက်ခိုက်နေတာကို ကျုပ်
ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်ကို လူဆိုးလို့
ပြောနေကြတဲ့ ဗြိတိသျှတွေ ဟာ တစ်ခါက သူရဲကောင်းဆုတံဆိပ်
ရခဲ့တဲ့ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ရဲ့ ကက်ပတိန် တစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုတော့ လုံးဝ မဖော်ပြကြပါလား။ ဟုတ်ပါ တယ်၊
ကျုပ်ဟာ ပြဿနာလုပ်နေတဲ့ ဂျူး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
အမှန်ပါပဲ၊ ဆက်ပြီးတော့လည်း ကျုပ်တို့ ဂျူးတွေကို
နေရာမှန်ဖြစ်တဲ့ ပါလက်စတိုင်းကို ပြန်မပေးမချင်း
တိုက်ပွဲဝင်နေဦးမှာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ခံယူချက် မှန်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါ ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဗြိတိသျှတို့က အိပ်ဇီးဒပ်နှင့် ပတ်သက်၍
စွပ်စွဲချက် အကြောင်း မေးရာ၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က

”ကျုပ်တို့ ဂျူးတွေဟာ အားလုံး ယိုတဲ့ချေး
ပုစွန်ဆိတ်ခေါင်း ပုံချတာ မျိုးက ရိုးနေပါပြီ၊ ဝှိုက်ဟော
ဆွေးနွေးပွဲဟာ နှစ်တွေသာ ကြာလာတယ်။ ဘာမှ
မထူးခြားခဲ့ပါဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေဟာ ၁၉၁၇ ခုနှစ်က ပါလက်စတိုင်း
ဟာ ဂျူးတွေရဲ့ မွေးရပ်မြေဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့တဲ့
ကတိစကားတွေကို အခုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်၊ အခုမှ
ဗြိတိသျှတွေဟာ ဂျူးကလေး တွေရဲ့ အသက်ကို ညှာတာဖို့
ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ဟန်ဆောင် မျက်ရည်ကျ တာကိုပဲ
ကျုပ်ကဖြင့် အံ့သြပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောပေါ်မှာရှိတဲ့
ကလေးအားလုံးဟာ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ အသက်စွန့်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားကြ တာပါ၊ ဒီကလေးတွေဟာ ဟစ်တလာရဲ့
ရက်စက်မှုအောက်က လောကမှ လွတ်လာကြတာမို့ သူတို့အတွက်
လွတ်လပ်ရေးမရရင် သေတာဟာ မဆန်းဘူးလို့ ခံယူကြပြီးသား
ဖြစ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဝှိုက်ဟောအဖွဲ့ဟာ ဒီကလေးတွေကို
တကယ်သနားရိုးမှန်ရင် ကျုပ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပါလက် စတိုင်း
သွားခွင့်ပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် နောက်ဆုံး ပြောချင်တဲ့

စကားကတော့ သမ္မာကျမ်းစာထဲက အပိုဒ်ကလေးတစ်ခုကို
ဖတ်ပြချင်တာပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဘင်ကင်နင်က သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ
စာပိုဒ်တစ်ခုကို ပြပါသည်။

“ဘုရားသခင်က အစွရေးတိုင်းပြည်ကို တကွဲတပြားစီ
ဖြစ်နေသော ဂျူးများနှင့် တည်ဆောက်ရမည့် အရေးမှာ သူ၏
တပည့်ဖြစ်သူ ဂျက်ကော့နှင့် သူ၏ သားမြေးများ အစဉ်အဆက်
လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်ပေသည်”

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို
ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက ‘နှိုက်ဟောမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်
နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးတို့ကို ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း
ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ သည်စကားမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
သုံးထောင်က ပြောပြီးသားစကား ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
လူမျိုးတွေကို လွှတ်လိုက်ပါ” ဟူ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ လူမျိုးတွေကို လွှတ်လိုက်ပါ”ဟူသော သတင်းပါပြီးနောက်
မတ်ပါကားသည် ဝိုင်ဒီယွန်း စစ်ဆင်ရေး စခွဲပုံ အကြောင်းများကို ခရေစတုတွင်းကျ
အစမှပြန်၍ ဖော်ပြလိုက်လေသည်။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်တို့က မည်သို့မည်ပုံ ဗြိတိသျှ
ထရပ်ကားများ အသုံးချပုံများ ပါလာ၍ ဗြိတိသျှတို့သည် နောက်တစ်ခါ ထပ်၍
သိက္ခာကျပြန်၏။

မတ်၏ အကြံပေးချက်အရ အယ်ရီသည် ကမ္ဘာ့သတင်းထောက်များ
အိပ်ဇီးဒပ်ပေါ်သို့ တက်၍ သတင်းယူခွင့် ပြုလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာကလာရင် ထရေဗာ ဘရောင်းနင်းသည် ဆိုက်ပရပ်သို့
တိုးတိုးတိတ်တိတ် လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အစည်းအဝေး
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထိုင်ကြ၏။ အခုအချိန်မှာ အိပ်ဇီးဒပ်ကို ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါက
မဟာအရှက်တော်ကြီး ဖြန်းဖြန်းကွဲတော့မည် ဖြစ်၏။

ကီရီနီးယား၊ ဆိုက်ပရပ် (အေပီ သတင်းဖော်ပြချက်)

အရှေ့အလယ်ပိုင်း သဲကန္တာရ သူရဲကောင်းဖြစ်သော
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာကလာရင် ထရေဗာ ဘရောင်းနင်းသည်
ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းသို့ တိုးတိုးတိတ် တိတ် ရောက်လာ၏။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထရေဗာ ရောက်လာခြင်းသည် ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း၏
အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို လက်ပြောင်းယူခြင်းဟု အားလုံးက ခန့်မှန်း
နေကြ၏။ သူ ရောက်လာခြင်းသည် အိပ်ဇီးဒပ်
အရေးအခင်းအတွက် မူပြောင်းခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။
သို့တည်းမဟုတ် ဆိုက်ပရပ် အုပ်ချုပ်ရေး အတွက် လူပြောင်းခြင်း
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်ဟု အကဲခတ်သမားများက ယူဆနေ ကြပါသည်။

မတ်သည် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကာရင် ကလီမင့်ကို တွေ့လို၍
ခဏခေါ်ပေးရန် အယ်ရီကို ပြောလိုက်၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ကလေးများ အခြေအနေမှာ သိပ်မကောင်းပါ။ သူတို့တစ်တွေ
သည် ကျဉ်းကျပ်စွာ နေရခြင်း၊ ရေမချိုးရခြင်းနှင့် တခြားသော အကြောင်း
အကြောင်းများ ကြောင့် ညှိုးချိုးလျက် ရှိလေသည်။ အယ်ရီကမူ ဘာမှ
မထူးခြားသော အသွင်ကိုဆောင် လျက်။

“အပြင်ဘက်က အခြေအနေကို ပြောပါဦး မတ်”

‘သိပ်အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး၊ ထရေဗာ ဘရောင်းနင်း ဝင်လာပေမယ့် ဘာမှ
မထူးခြားဘူး၊ သတင်းကတော့ တစ်နေ့တခြား ပိုကြီးလာပါတယ်၊ ခင်ဗျား
အတွက်ရော ကျုပ်အတွက်ပါ အကျိုးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း
သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ် ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ဗြိတိသျှတွေရဲ့ အရှိုက်ကို
ဆော်နိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြားရ သလောက်ကတော့ ဗြိတိသျှတွေက
လျော့ပေးမယ်မထင်ဘူး”

“ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ မတ်”

“ဪ... ကျုပ် ပြောချင်တာက အခု အခြေအနေမှာ အင်္ဂလိပ်တွေထက်
လူစိတ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကမ်းကို ကပ်ပေးလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ သတင်းတွေကလည်း
အကြီးဆုံး ဖော်ပြနိုင်မယ်၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရဲ့ သနားခြင်းလည်း ခံရမယ်”

ဗျားကို ကစ်တီက လွှတ်လိုက်တာလား မတ်”

“အို ... မဆိုင်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကလေးတွေရဲ့ အခြေအနေတွေကို၊ လူရုပ်တောင် မပီတော့ဘူး”

“သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ဘာသာ သိပါတယ်”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်နော် အယ်ရီ၊ အခုနေတော့ ကျပ်တို့သတင်းက သတင်းကြီး၊ မျက်နှာ သတင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောနိုင်မှာလဲ။ နက်ဖြန်ပဲ ဖရင့်ဆင့်နာစထရာက ဘယ်သတင်းစာသမားကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာဖုံးသတင်းက ပြုတ်သွားမှာ”

ထိုအချိန်၌ ကာရင်သည် အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ “ဟဲလို... မစ္စတာ ပါကား”

ကာရင်သည် မတ် ပေးလိုက်သော ကစ်တီ၏ စာကို ယူ၍ လက်ဆောင်ထုပ် ကိုတော့ ငြင်းလိုက်သည်။ တခြား အလျင်က လက်ဆောင်များကိုလည်း ကာရင် ငြင်းခဲ့သည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မတ်က ‘ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်းက မယူတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်က ကမ်းပေါ်ရောက် ရင် ကစ်တီကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ ဒီမှာ အယ်ရီ၊ ဒီကလေးမကို ကြည့်စမ်း၊ သူ့မျက်လုံး မျက်ခွံတွေ ညိုပြီး အကွင်းလိုက်ကြီး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရဲ့လား၊ နောက်ထပ် နှစ်ရက် သုံးရက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သင်္ဘောပေါ်မှာ ပြဿနာ ဖြစ်လာတော့မှာပဲ”

အယ်ရီကမူ တိကျပြတ်သားစွာဖြင့် ‘ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပြည်သူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ယူနေတာ အဓိက မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ တစ်ခုတော့ ရှင်းရှင်းသိဖို့ လိုတယ် မစ္စတာပါကား၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကာရောင်လိုစခန်းကို မပြန်ဘူး၊ ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲကို ဥရောပမှာ နှံ့နေတဲ့ ဒုက္ခသည် တစ်သန်းလောက် စောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ ဒီတိုက်ပွဲဟာ သူတို့အတွက် အဖြေပဲ။ ဒီမယ် မတ်၊ သေသေချာချာ မှတ်ပြီး သတင်းသာ ရေးပေတော့၊ နက်ဖြန်ခါကစပြီး ကျုပ်တို့ကို မလွှတ်ရင် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး အစာငတ်ခံမယ်၊ ကျုပ်တို့ထဲက ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေ့မြောသွားရင် သူတို့ကြောင့်ဆိုတာ ဗြိတိသျှတွေ သိရအောင် သင်္ဘောကုန်းပတ် ပေါ်မှာ တင်ပြမယ်ဗျာ၊ ဒါပဲ”

“ခင်ဗျား ရက်စက်လှချည်လားဗျာ၊ ရက်စက်လှချည်လား၊ လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့

”ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ပေတော့၊ ကျုပ်က ဒုက္ခသည် မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့ ပြန်တိုက်နေရတာကို သဘောကျတယ်လို့များ အောက်မေ့နေ သေးလားဟင်။ တခြား လက်နက်တို့ တပ်တို့ မရှိတော့လို့၊ တင့်ကားတွေကို ဘာနဲ့မှ ပစ်စရာမရှိလို့ဘဲ။ စစ်သင်္ဘောကြီးတွေကို ဘာနဲ့ခွဲခံရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ယုံကြည်ချက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်က အတိုက်ထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ အခု ပြန်တိုက်ရမယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ နိုင်မှကို ဖြစ်မယ်”

အခန်း ၁၉

အိပ်ဇိုးဒပ်၏ တိုက်ပွဲခေါ်သံ

ကလေးများ အစာငတ်ခံကြပြီ။

ကလေးများသည် ကာရောင်လိုစခန်းသို့ ပြန်မည့်အစား

အစာ ငတ်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း။

ထိုသတင်းသည် ကမ္ဘာ့သတင်းစာ အားလုံး၏ မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အိပ်ဇိုးဒပ်ခေါင်းဆောင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ခုခံရေးစစ်ပွဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါမှာ အပြန်အလှန် စောင့်ကြည့်နေ သည့် အခြေအနေမှ တိုက်ပွဲခေါ်သံကို ကလေးများ အစာငတ်ခံခြင်းဖြင့် စ လိုက်ပေပြီ။

အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောနံဘေးတွင် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဟီဘရူး ဘာသာဖြင့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများ တင်လိုက်ကြ၏။

ဆိုင်းဘုတ်မှာအစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ၁ နာရီ ရှိပြီ...။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ၁၂ နာရီ ရှိပြီ...။

ဆယ် နှစ်အရွယ်၊ ဆယ့် နှစ်နှစ်အရွယ်၊ တစ်ဆယ့် ငါးနှစ် အရွယ်ရှိ ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တို့သည် အားပြတ် လဲကျသွား သဖြင့် အများပြည်သူ မြင်နိုင်စေရန် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ နာရီ ၂၀ ရှိပြီ...။

နောက်ထပ် ကလေးဆယ်ယောက် ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်လာပြန်လေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ကစ်တီရယ်၊ ထိုင်နေစမ်းပါဦး၊
လမ်းလျှောက်လိုက်...ထလိုက်...ထိုင်လိုက်နဲ့၊ ကစ်တီ ကြည့်ရတာ မောလိုက်တာ”

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ထိုင်နိုင်မှလဲ မတ်ရယ်၊ ဒီ အယ်ရီဆိုတဲ့ လူက ကလေး တွေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ အစာငတ်ခံခိုင်းမှလဲ၊ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကစ်တီ သင်္ဘောကို လှမ်းမကြည့်ရဲဘူး၊ ကာရင်များ ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်နေပြီလား မသိဘူး”

“ကာရင် မပါပါဘူးလို့ ကိုယ် ပြောနေတာ ဆယ်ကြိမ် မကတော့ဘူး”

“ကလေးတွေက နဂိုကမှ သန်သန်မာမာတွေ မဟုတ်ရတဲ့ အထဲမှာ သင်္ဘော ပေါ်မှာ ကျပ်တည်းကျပ်တတ်နဲ့ ရက်နှစ်ပတ် နေခဲ့ရပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ အစာငတ်ခံ ရပြန်တယ်ဆိုတော့ ကစ်တီဖြင့် တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး၊ ဒီ အယ်ရီဆိုတဲ့လူဟာ လူမှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး၊ လူစိတ်မှ ရှိရဲ့လား မသိဘူး”

“ကိုယ်လည်း ဒါကို တွေးနေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဂျူးတွေကို နားလည်ရဲ့လားလို့။ သူတို့ ဒီလောက် မက်မက်မောမော သွားချင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ပါလက်စတိုင်းဟာ ဘာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နေပူကျဲကျဲနဲ့ သဲတွေပဲရှိတဲ့ ကန္တာရကြီး ကစ်တီ၊ ဘုကြောင့်များ အသက်စွန့်ပြီး ကန္တာရကြီးထဲရောက်ဖို့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြပါလိမ့်”

“အို ...သူတို့ဘက်က ကာကွယ်မနေစမ်းပါနဲ့ မတ်ရယ်”

ကာကွယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကစ်တီ၊ အခြေအနေအားလုံးကို ပြန်ဆန်းစစ်

ကြည့်နေတာ၊ အခု အစာငတ်ခံတယ်ဆိုတာ အယ်ရီဘင်ကင်ရင် တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကာယကံရှင် ကလေးတွေကိုယ်တိုင် ပါမှဖြစ်တာ။ အခုဟာ ကလေးတွေက ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သူ့နောက်က ထောက်ခံနေကြတယ် ကစ်တီ”

“အဲဒါ ကစ်တီ ရင်နာတာပေါ့၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် သစ္စာကြီးနေကြပါလိမ့်”

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ မတ်သည် ကောက်ယူ နားထောင်ပြီး ပြန်ချလိုက်၏။ ကစ်တီက

”ဘာတွဲလဲဟင်...ဘာတွဲလဲ”

”ကုန်းပတ်ပေါ် နောက်ထပ် ကလေးတွေ တင်လိုက်ရသတဲ့”

”ဟုတ်လား ဘုရား ဘုရား၊ ကာရင်များ ပါနေမလား မသိဘူး”

”မသိဘူးလေ၊ အခု စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

”မတ်” ‘ဟင်...’ “ကစ်တီ အိပ်မိဒပ်ပေါ် သွားချင်တယ် မတ်ရယ်”

”အို ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲ” ‘ကစ်တီ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ကစ်တီ၊ ကစ်တီ သဘောပေါ်တက်ကြည့်ရင် ဇာတ်လမ်းက တစ်ခါတည်း ဆက်သွားတော့မှာ၊ ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

”မဟုတ်ပါဘူး မတ်ရယ်၊ ကာရင် အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိရရင် ကစ်တီ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကာရင်က သဘောပေါ်မှာ ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ကစ်တီက ဒီဟိုတယ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်မနေနိုင်ဘူး၊ စီစဉ်ပေးပါဦး နော်...နော်”

မတ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ “ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ် ကစ်တီရယ်”

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ၃၅ နာရီရှိပြီ...။ ရောမနှင့် ပဲရစ်မြို့တွင် ဒေါသဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီးက ဗြိတိသျှသံရုံးကို သွားဝိုင်းပြီး ဆန္ဒပြနေကြပြီး

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်မည့်အတွက် ရဲနှင့်ထိန်းသိမ်းရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏။ ကိုပီဟောင်မြို့၊ စတော့ဟုမ်းမြို့များတွင် ဆန္ဒပြပွဲများ ဖြစ်နေကြပြီ။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ၃၈ နာရီ ရှိပြီ...။

ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းမှာပင် ဗြိတိသျှများကို မကျေမနပ်နှင့် ဆန္ဒပြပွဲများ လုပ်နေကြ ရာ ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ ဇာတ်ရုံများ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ ပိတ်လိုက်ရလေ၏။ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း တစ်ခုလုံးမှာလည်း တစပြင်လို ဖြစ်လာ၏။

အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲ ၄၀ နာရီ ရှိပြီ...။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေသော သူ့ရဲဘော်များကို ကြည့်လိုက်၏။ ဇက်စ စတင်၍

“ကျုပ် စစ်သားပါဗျာ၊ တိုက်ရဲပါတယ်၊ သေရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးတွေ အစာငတ်ခံပြီး တစ်ခွဲစိမ့် သေကုန်မှာတော့ မကြည့်ရက်ဘူး”

အယ်ရီက

“ပါလက်စတိုင်းမှာဆိုရင် ဒီအရွယ် ကလေးတွေဟာ လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာပဲဟာ”

“လက်နက်ကိုင်ပြီး သူသေ ကိုယ်သေ တိုက်တာက တစ်မျိုးပဲ၊ အခုဟာက အစာငတ်ခံပြီး အသေခံနေတောက တစ်မျိုးပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါလည်း တိုက်ပွဲပုံစံ တစ်မျိုးပေါ့”

ဂျော့ယာကိုနီသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် အယ်ရီနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ မဆန့်ကျင်ဖူးပါဘူး၊ အယ်ရီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးသွားတာနဲ့ လူတွေက ကျုပ်တို့ကို အပြစ်တင်ကြတော့မှာပဲ ထင်တယ်” အယ်ရီက သင်္ဘောကပ္ပံတန် ဘင့်ရှောဘတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဘင့်ရှောဘတ်က

“ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်ပဲ အယ်ရီ၊ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ် တိုက်ပွဲဝင် နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောသားတွေကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြပြီလေ၊ သူတို့က ဒီပုံစံနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်လို့ ကြိုမသိခဲ့ရတာ”

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက အရှုံးပေးချင်ပြီလား’

တင့်ရှောဘတ်သည် သူကိုယ်တိုင် ပါးစပ်မှ အရှုံးပေးရန်လည်း ပြောမထွက်။ သူတို့၏ တိတ်ဆိတ်မှုမှာ အရှုံးပေးချင်သည့်အတွက် မဲပေးနေသည့်အလား။ အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်အား -

“ကဲ... ဒေးဗစ် ဆိုပါဦး၊ မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်လည်း မကြားရသေးပါလား”

ဒေးဗစ်သည် ပညာတတ် ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ အားလုံးရဲဘော်များသည် သူ့လောက် ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ သူသည် ကျိုးကြောင်း မြော်မြင်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်က

“နာဇီ ဟစ်တလာရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုး ၆ သန်းကျော်လောက် ဟာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိကြဘဲ အဆိပ်ငွေ့ အခန်းထဲမှာ သေခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ အိပ်ဇီးဒပ်ပေါ်က လူသုံးရာ သေသွားရင် ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကိုယ် တိုင်က သိတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိတယ်၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော် ကျော်က ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်နဲ့ ရှိနေတုန်းက ရောမ အင်ပါယာ၊ ဂရိ အင်ပါယာရှင်တွေကို တစ်ယောက်မကျန် ခုခံခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာရှိပါတယ်။ ဘာဆဲလားမြို့၊ ဂျေရုဆလင်မြို့တွေမှာ အသေခံ တိုက်ခဲ့ကြတာပဲ။ မာဆာဒါမြို့မှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ဂျူးတွေဟာ ရောမတပ်သားတွေကို လေးနှစ်လုံးလုံး ခုခံနိုင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး ရောမတွေနိုင်လို့ မြို့ထဲရောက်တဲ့ အခါကျတော့လည်း ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေကို တစ်ယောက်မှ အသက်နဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ အလောင်းတွေပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ဝါဆောဂက်တိုစခန်းမှာလည်း ကျုပ်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ မျိုးရိုး အစဉ်အလာအတိုင်း တစ်ယောက်မကျန် တိုက်ပွဲဝင် အသေခံသွားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကျုပ်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေလောက် လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် အသေခံတိုက်ရတဲ့လူမျိုး တစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ တကယ်လို့

ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အခု အနေအထား မှာ အရှုံးပေးပြီး သံဆူးကြိုးထဲ ပြန်ဝင်သွားကြမယ်ဆိုရင် ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ အစဉ်အလာ ပျက်သွားမှာပေါ့”

အားလုံးသည် ဘာမှ စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ငြိမ်သွားကြလေ၏။
အယ်ရိက

“ကဲ... ဘာပြောစရာ ရှိကြသေးလဲ” အားလုံး ဘာမှ မပြောတော့။
အစာငတ်ခံခြင်း ၄၂ နာရီရှိပြီ...။ အစာငတ်ခံခြင်း ၄၅ နာရီရှိပြီ...။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ နိုင်ငံအသီးသီးသည် ကလေးများအတွက် ဆန္ဒပြခြင်း၊
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။

အစာငတ်ခံခြင်း ၄၇ နာရီ ရှိပြီ...။ သတင်းသည် နာရီနှင့်အမျှ ပို၍
စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြစ်လာ၏။

ကစ်တီသည် အိပ်မိုးဒပ် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ခွင့်ရသည်နှင့် ချက်ချင်း
သင်္ဘောပေါ် ရောက်လာ၏။ သင်္ဘောတစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်ရှားမှု သိပ်မရှိကြ။
ကလေးအားလုံးသည် အားမရှိတော့သဖြင့် နေရာတွင်ပင် ခွေလျက်သား
လဲနေကြ၏။ ကစ်တီက အနားရှိ ဒေးဗစ်အား

“ကျွန်မ မေ့မြောသွားတဲ့ ကလေးတွေကို အရင်ကြည့်ချင်တယ်”

ဒေးဗစ်သည် ကစ်တီအား မေ့မြောနေသော ကလေးများထံ ခေါ်သွားလေ
သည်။ မေ့မြောနေသော ကလေးပေါင်းမှာ ခြောက်ဆယ်တိတိ ရှိသည်။ ကစ်တီသည်
ကလေးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွေးတိုးစမ်းလိုက်၊ မျက်ခွံလှန်ပြီး
မျက်သား မျက်ဆန်များကို ကြည့်လိုက်နှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။
တစ်ချိန်လုံး သူမကိုယ်တိုင်ပင် မေ့မြောသွားသည်ဟု မှတ်ထင်သွားလေသည်။

ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကာရင်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ နံဘေးတွင် ဒပ်သည်
အိပ်ပျော်နေ၏။ ကစ်တီသည် ရင်ခုန်ရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။
ကာရင်အနားတိုး ကပ်သွားကာ တိုးတိုးကလေး 'ကာရင် ကာရင်..
သတိရသလားဟင်၊ ကစ်တီပါ”

ကာရင်၏ မျက်လုံးများမှာ ပွင့်လာ၏။ “ကစ်တီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကာရင်၊ ကစ်တီပါ”

ကာရင်သည် အားမရှိတော့သော လက်များဖြင့် ကစ်တီကို မီသမျှ လှမ်းဖက် လိုက်၏။

“ကာရင်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော် ကစ်တီ၊ ကာရင် ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“အေးပါ ကလေးရယ်၊ ကစ်တီ အနားမှာ အမြဲ ရှိနေပါ့မယ်” ကာရင် ပြန်မှိန်းသွားသည်နှင့် ကစ်တီသည် အပြေးအလွှား ဆေးပစ္စည်းများ ထားရာ စတုရန်းသို့ ဒေးဗစ်နှင့်အတူ သွားလေသည်။ ဆေးပစ္စည်းများမှာလည်း အနည်း အကျဉ်းသာ ရှိ၏။

ကစ်တီက

“ဆေးဝါးကလည်း နည်းနည်းပဲ ရှိပါလား၊ ကဲပါလေ၊ ကလေးတွေ အတတ် နိုင်ဆုံး နေသာထိုင်သာ ရှိအောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ အဲဒါ ဒေးဗစ်နဲ့ ဂျော့တို့က ကူလုပ်ပေးမှ ရမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကစ်တီက ခိုင်းစရာ ရှိတာသာ ခိုင်းပါ”

‘တချို့ကလေးတွေက စိုးရိမ်ရတယ်၊ အဖျားဝင်လာမှာ စိုးရတယ်၊ ရေဖတ် တိုက်ပြီး အဖျားချပေးရမယ်၊ ကုန်းပတ်ပေါ်ကျတော့လည်း လေသိပ်တိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကုန်းပတ်ပေါ်က ကလေးတွေကို ခြုံစရာ ခြုံပေးထားရမယ်။ နောက်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ကလေးကြီးတွေနဲ့ လူကြီးတွေက သင်္ဘောတစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်မှ ဖြစ်မယ်’

ကစ်တီသည် ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း ဇယ်ဆက်သလို အလုပ် များကို တွန်းလုပ်လေရာ ဒေးဗစ်၊ ဂျော့နှင့် လှုပ်ရှားနိုင်သူတို့သည် ကစ်တီ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရတော့၏။

သို့သော် အခြေအနေက မကောင်းပေ။ ပင်လယ်ရေကို ခွက်နှင့် ခပ်ပစ်ရသလို တစ်ယောက်ကို ပြုစု၍ မဆုံးမီ သုံးလေးယောက်က လဲပြန်သည်။ ဆေးဝါးက မပြည့်စုံ၊ ရေးကလည်း နည်း၊ တခြား ပစ္စည်းပစ္စယကလည်း မရှိ။ အရေးကြီးဆုံး လက်နက်ဖြစ် သည့် အစာကိုလည်း သုံးခွင့်မရှိ။

အစာငတ်ခံခြင်း ၈၁ နာရီရှိပြီ...။

မေ့မြောသွားသော ကလေးများမှာ ဆယ်ယောက် တိုးလာပြီး၊ ခုနစ်ဆယ် ဖြစ်သွား၏။ သင်္ဘောကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်မှာ ဗြိတိသျှများကို အော်ဟစ် ဘိန်ဆဲ နေကြ၏။

ဗြိတိသျှ စစ်သားအချို့မှာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် ကလေးများ၏ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ ဤတာဝန်မှ တခြားသို့ ပြောင်းပေးပါဟု တောင်းဆိုခြင်းများ ဖြစ်လာကြ၏။

အစာငတ်ခံခြင်း ၈၂ နာရီရှိပြီ...။ ကာရင်သည် မေ့မြောသွားရာ ကုန်းပတ်ပေါ် ပို့လိုက်ရ၏။ အစာငတ်ခံခြင်း ၈၃ နာရီရှိပြီ...။

ကစ်တီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်၏။ ကစ်တီသည် ဆယ့်ငါးနာရီလုံးလုံး မနားဘဲ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နွမ်းပြီးပျော့ နေသည်။ အယ်ရီသည် ဘရန်ဒီတစ်ခွက် ငဲ့လိုက်ပြီး ကစ်တီအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားက ဆန္ဒပြတဲ့အထဲမှာ မပါဘဲဗျာ၊ ဒါလေးတော့ သောက်လိုက် ပါဦး”

ကစ်တီသည် ပေးလာသော ခွက်ကို တစ်ခါတည်း မေ့ပစ်လိုက်၏။ လည်ချောင်းထဲ ပူဆင်းသွား၏။ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်ပေးသည်ကို ယူသောက်လိုက် မှ လူသည် လန်းလာ၏။ ကစ်တီသည် အယ်ရီဘင်ကင်နင်ကို စိုက်ကြည့်၏။

အယ်ရီသည် သန်မာထွေးကျိုင်းလှသူ ဖြစ်သည်။ အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲ၏ ဒဏ်မှာ သူ့ကို မည်သို့မျှ မထိခိုက်သလိုပင်။ ကစ်တီသည် အယ်ရီ၏ အေးစက်သော မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး အယ်ရီ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် နောက်ထပ် ဘာတွေ ကြံစည်နေ မည်ကို ကစ်တီ မသိနိုင်။ သည် အယ်ရီဆိုသော လူတွင် ကြောက်လန့်သော စိတ်၊ ဝမ်းနည်းသောစိတ် ခံစားမှုများ ရှိမှရှိပါ့မလားဟု သံသယ ဝင်လာ၏။

အယ်ရီက“ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီကို လာတွေ့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်က

မျှော်လင့်ပြီးသားပါ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး အယ်ရီဘင်ကင်နင်၊ တောင်းပန် လို့ မရဘူးဆိုတာ သိပြီးသား၊ မေ့မြောနေတဲ့ ကလေးတွေထဲမှာ ဆယ့်လေးငါးယောက်ဟာ အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် မကြာခင် သေကုန်ကြတော့မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း အဖြစ်မှန်ကို ရှင့်ထံမှ လာတင်ပြတာ၊ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲဟင်”

“ကျုပ်ကို စော်ကား စွပ်စွဲတာတွေ ခံရဖန်များလွန်းလို့ ကျုပ် အရေထူနေပါပြီ။ ခင်ဗျားကရော ကလေးအားလုံးအတွက် လူစိတ် ရှိနေတာလား၊ တစ်ယောက်တည်း အတွက်လား”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာမှ ရှင်းပြစရာ မလိုဘူး”

“ခင်ဗျားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တောင်းပန်နေတဲ့လူ၊ ကျုပ်က တိုင်းပြည်မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေအားလုံးအတွက် တောင်းပန်နေတဲ့လူဗျာ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ကျွန်မဘာသာ လုပ်စရာရှိတာကို သွားလုပ်တော့မယ်။ ဒါထက် ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောပေါ်တက်ခွင့်ပေးတာလဲဟင်”

အယ်ရီသည် ပြတင်းပေါက်မှ စစ်သင်္ဘောများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ကစ်တီကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က တွေ့ချင်နေလို့လားမှ မသိဘဲ”
အစာငတ်ခံခြင်း ၈၅ နာရီရှိပြီ...။

ရှင့်ထံမှ လာ စော်ကား စွပ်စွဲ လူစိတ် ရှိနေတာ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များမှာလည်း ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြပါ၏။ သည်ပြဿနာ သူတို့ ထင်တာထက်ပိုပြီး ကြီးထွားလာသည်ကို ဘယ်ပုံ တားဆီးရမည် မသိ။ ယခုအချိန်မှ အလျှော့ပေးရန်ကလည်း သိက္ခာကျပေတော့မည်။ ထိုစဉ် ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှူး မေဂျာအဲလစ်စတာ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ထရေဗာ ဘရောင်းနင်းအား သတင်းတစ်ခု ပေးလိုက်၏။ ထရေဗာသည် စာကိုဖတ်ပြီး

”ဘုရားရေ ခုမှ ဒုက္ခပဲ ဟေ့” စာကို ဗိုလ်ချုပ်ဆပ်သာလင်ကို ပေးလိုက်၏။
စာမှာ .

အရေးတကြီး

အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောမှ တာဝန်ခံဖြစ်သည့်
အယ်ရီဘင်ကင်နင်က နက်ဖြန်နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ အချိန်မှ
အစပြုပြီး တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် ကလေးဆယ်ယောက်သည်
သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ
အစိုးရက အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောကို ပါလက်စတိုင်းသို့ ထွက်ခွာခွင့်
မပြုမချင်း တစ်နေ့ ဆယ်ယောက်တိတိဖြင့် သင်္ဘောပေါ်မှ
လူကုန်သည်အထိ သတ်သေကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြကြောင်း။

လန်ဒန် ဌာနချုပ်တွင်လည်း ထိုသတင်းကြောင့်ပင် ဘရက်ရှော၊ ကရော့ဖို့
အစရှိသော အာဏာပိုင်များသည် ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၏။ အချိန်မှာ
ဆယ့်လေးနာရီပဲ လိုတော့သည်။ အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ
ဒူးခေါင်းဆောင်များထံ ဤကိစ္စ ကြားဝင်၍ ဖျန်ဖြေပေးရန် ကြေးနန်းရိုက်လိုက်၏။
ကမ္ဘာ့ ဒူးခေါင်းဆောင်များ၏ ဒန်ဖြေခြင်းကို အယ်ရီဘင်ကင်နင်
ကျေနပ်တန်ကောင်းပါရဲ့ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်။

ခြောက်နာရီအတွင်း ကြေးနန်းများက ပြန်လာသည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ
ဒူးခေါင်းဆောင် များက တညီတညွတ်တည်း အဖြေပေးကြ၏။ “သူတို့
ဖျန်ဖြေမပေးနိုင်” ဟူ၏။

ဘရက်ရှာသည် ဆိုက်ပရပ် ရောက်နေသော ထရေဗာနှင့် ချက်ချင်း
ဘော်သွယ်ပြီး အိပ်ဇိုးဒပ်ထံ သွားပါ။ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့နှင့် ဆွေးနွေးရန်
စီစဉ်နေပါ သည်။ ရာဇသံကို နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရွှေ့ပါ ဟူ၍။

ထရေဗာဘရောင်းနင်းသည် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရာ အယ်ရီ
အင်ကင်နင်၏ အဖြေရသည်နှင့် လန်ဒန်ကို အကြောင်းကြားရပြန်၏။

အရေးတကြီး

ဘင်ကင်နင်က ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာ မရှိဟု အကြောင်းပြန်ပါသည်။
သူ့အနေနှင့် အိပ်ဇိုးဒပ်ကို ထွက်ခွင့်ပြုခြင်းနှင့် မပြုခြင်း
နှစ်လမ်းသာ ရှိသည် ဆိုပါသည်။ လိုလားချက်မှာ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး
ပါလက်စတိုင်းသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားခွင့်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဘင်ကင်နင်က သမ္မာကျမ်းစာမှ စာကို ထပ်မံကိုးကားပါသည်။
"ကျုပ်ရဲ့ လူမျိုးတွေကို လွတ်လိုက်ပါ"

ထရေဗာ ဘရောင်းနှင့်

စီစီ ဘရက်ရှောမှာ အိပ်မပျော်တော့။ အိပ်ဇိုးဒပ်မှ ပေးထားသော ရာဇသံ
ခြောက်နာရီသာ လိုတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကို
တင်ပြရန် သုံးနာရီပဲ အချိန်ရသည်။ ဖျန်ဖြေဆွေးနွေးဖို့ အချိန်မရှိတော့။

သူသည် အရူးတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေရပြီလား။ ဒီ အယ်ရီ
ဘင်ကင်နင် ဆိုသူမှာ အသည်းနှလုံး မရှိသောသူ၊ သူ့ကို ဒုက္ခရောက်သည်ထက်
ရောက်အောင် နှိပ်စက်နေသည့် လူလား။

“ကျုပ်ရဲ့ လူမျိုးတွေကို လွတ်လိုက်ပါ” ဘရက်ရှောသည် အိပ်ခန်းထဲမှ မီးကို
ပိတ်လိုက်လေ၏။

အရေးတကြီး

နက်ဖြန် နေ့မွန်းတည့်ချိန်မှ အစပြုပြီး တစ်နေ့ ဆယ်ယောက်တိတိ
သတ်သေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ အတည်ပြု ကြေညာချက်ကို
အယ်ရီဘင်ကင်နင်က ထုတ်ပြန်လိုက်ကြောင်း။

သတ်သေကြမည် ... သတ်သေကြမည်။

ဤအတွေးသည် သူ့အား တစ္ဆေလို ခြောက်လှန့်လျက် ရှိလေသည်။

ဘရက်ရှောသည် တွေဝေ ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာ၏။ ပြီးခဲ့သော သုံးလေးရက်မှာ
သူ့အတွက် လောကဓရဲလို ဖြစ်နေ၏။ အနှစ်သုံးဆယ်လုံးလုံး အရှေ့အလယ်ပိုင်း
ပြဿနာများနှင့် ပေါ်လစီများကို နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်လာခဲ့သူ တစ်ဦးက ဒီပွဲတွင်မှ
နှုပ်ပစ်ခံရမည့်ကိန်း ပေါ်နေသည်။

သူ့တွင် စစ်တပ်တစ်ခုလုံးနှင့် ရေတပ်တစ်ခုလုံး ရှိသည်။ အိပ်ဇီးဒပ်လို သင်္ဘောမဆိုထားနှင့်၊ ဂျူးလူမျိုးများ ခိုးဝင်သည် အားလုံးကို တားနိုင်သည့်အား ရှိ၏။ ယခု ပြဿနာက တစ်မျိုး။ နောက်ဆုံး ကရောဖို့ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ ပြီးနောက်

”ဆိုက်ပရပ်က ထရေဗာကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ အိပ်ဇီးဒပ်ကို ပါလက်စတိုင်း သွားခွင့်ပြုလိုက်တော့လို့”

အပိုင်း(၂)

မြေသည် ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏ ...

အကြောင်းမူကား မြေသည် ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်၏။

သင်တို့သည် ငါ့၌ တည်းသော ဧည့်သည် အာဂန္တု ဖြစ်ကြ၏။

သင်တို့သည် မြေကို ပိုင်လေရာရာ၌ ရွေးနုတ်ရ သော အခွင့်ကို
ပေးကြရမည်။

[“ဝတ်ပြုရာကျမ်း” ၌ ထာဝရဘုရားက

မောရှေအား ပြောကြားတော်မူသော စကား]

အခန်း ၁

အိပ်ဇီးဒပ်၏ တိုက်ပွဲသည် ပြီးသွားလေ၏။

အိပ်ဇီးဒပ်ကို ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သည် ဆိုသောအမိန့် ရသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ထိုသတင်းသည် ကမ္ဘာ့သတင်းစာ အားလုံး၏ မျက်နှာဖုံးသတင်း
ဖြစ်လာလေတော့၏။

ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းပေါ်မှ လူများသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ထ ခုန်ကြလေ၏။
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ အိပ်ဇီးဒပ်သတင်းကို စောင့်နားထောင်ကြသူများကလည်း ယခုမှ
အသက်ရှူနိုင်ကြတော့၏။

အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘောပေါ်မှ ကလေးများကား အောင်ပွဲခံရန် အတွက်ပင်
အားမရှိ တော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဗြိတိသျှ စစ်အာဏာပိုင်များသည် အယ်ရီဘင်ကင်နင်အား အိပ်ဇီးဒပ်ကို

ကမ်းသို့ ကပ်စေပြီး ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း၊ သင်္ဘော၏ လိုအပ်ချက်များ ဖြည့်တင်းပေး ခြင်း လုပ်ရန် တင်ပြရာ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က လက်ခံလိုက်၏။

အိပ်မိုးဒပ် ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ဆရာဝန်များ သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်ကာ ကလေးလူနာများအနက် အခြေအနေ ဆိုးရွားသူများကို ရွေးထုတ်၊ ဦးစားပေး ကုသက ကု၊ ကျန်ကလေးများအား ကုသက ကု စသည်ဖြင့် အလျင်အမြန် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော လိပ်ခုံးဟိုတယ်မှာ အရေးပေါ် ဆေးရုံတစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့၏။ သင်္ဘောပေါ်သို့လည်း အင်ဂျင်နီယာတပ်ဖွဲ့က တက်ရောက်ပြီး လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုများကို လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လေ့လာပြီးသည့်နောက် ဗြိတိသျှ စစ်အာဏာပိုင် များက ကလေးများ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် သင်္ဘော၏ အခြေအနေအရ လေ ငါး ဆယ်ရက်တန် နားပြီးမှ ပါလက်စတိုင်းသို့ ထွက်ခွာရန် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်အား အကြံပေး၏။ အယ်ရီက လက်ခံလိုက်ရပြန်၏။

ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းရှိ ဂျူး လူမျိုးများကလည်း မကြာမီရက်အတွင်း ကျရောက် မည့် ဘာသာရေး မီးထွန်းပွဲတော် ဖြစ်သော ချနူကာပွဲတော်၏ ပထမဆုံးရက်ကို ကလေး များ ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲခွင့်ပြုပြီးမှ ထွက်ခွာပါရန် တင်ပြရာ အယ်ရီက လက်ခံရပြန်၏။

ကစ်တီသည် ကာရင်၏ အခြေအနေမှာ လုံးဝ စိတ်ချရသော အခြေအနေသို့ အခိုင်အမာ ရောက်ရှိပြီဟု သူမကိုယ်တိုင် ယုံကြည်သောအခါမှ ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုတယ်အခန်းတွင် ရေနွေးနှင့် ရေချိုးခြင်း၊ အစားအသောက် စားခြင်း၊ ဝီစကီ ကောင်း ကောင်း တစ်ခွက် သောက်ပြီး ဆယ့်ခုနစ်နာရီကြာမျှ အနားယူ အိပ်စက်ပစ်လိုက်သည်။

ကစ်တီ နိုးလာသောအခါ ဤပြဿနာ၏ တိကျသော အဖြေကို ရှာရတော့မည် ဟု နားလည်လာ၏။ ကာရင်ဆိုသည့် ကလေးကိုမှ တွယ်တာချစ်ခင် အပိုင်လိုချင်သော သံယောဇဉ်ကို ယတိပြတ် ဖြတ်မည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ်

ထိုကလေးမနှင့်အတူ ပါလက်စတိုင်းအထိ လိုက်မည်လော ဟူ၍...။

ထိုနေ့ ညနေတွင် မတ်သည် ကစ်တီ အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။
ကစ်တီက “သတင်းရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ မတ်၊
လှုပ်ရှားတုန်းပဲလား”

“အမှန်ပြောရရင် မရှိတော့ဘူး၊ အကောင်ကြီးကြီးတွေဆိုရင် ပြန်ကုန်ကြပြီ။
အိပ်ဇိုးဒပ်သတင်းကလည်း ကနေ့ဆိုရင် နည်းနည်းဟောင်းသွားပြီလေ၊ အလွန်ဆုံး
လုပ်နိုင်လှရင် အိပ်ဇိုးဒပ်သဘော ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လာပုံဆိုပြီး
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လောက် ထည့်စရာ ကျန်တော့တဲ့ဟာ”

ကစ်တီသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်၏။ “လူတွေဟာ
ပြောင်းလဲတတ်လိုက်တာ နော်”

“ပြောင်းလဲတာ သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး ကစ်တီ၊ ကမ္ဘာ့နိယာမအတိုင်း
ကိုပဲ ဆက်ရှေ့ပြီး သွားနေကြတာပါ။ မနေ့က အဖြစ်အပျက်ဆိုရင် ကနေ့အတွက်
အဟောင်းပေါ့”

“မတ်ကော ဘာလုပ်မယ် စီစဉ်ထားလဲ”

“ဪ... ကိုယ်လား၊ မတ်ဆိုတဲ့ ငနဲလား၊ ဗြိတိသျှများရဲ့ မလိုလားမှု
ထပ်ခံရပြီ ဖြစ်နေတော့ အမေရိကန် ခဏပြန်မယ်၊ နောက် အဆင်သင့်ရင်
အာရှတိုက် လှုပ်ရှားမှုသတင်းသွားယူရ ကောင်းမလားလို့ပဲ”

“ဗြိတိသျှတွေက မတ်ကို ပါလက်စတိုင်း ဝင်ခွင့်မပေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မပေးဘူး၊ သူတို့လည်း အပြစ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သူတို့
ဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် မတ်ပါကားဆိုတဲ့ ငနဲ သူတို့ကို ဆော်သလို ဖြစ်နေတာကို
ဝယ်ကြည့်ဖြူမလဲလေ”

“ကစ်တီကို စီးကရက် တစ်လိပ်လောက်” မတ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
မီးညှိပြီး ကစ်တီအား ပေးလိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်သို့
ခြေထောက်နှစ်ဖက် တင်လိုက်ပြီး သူ့ခြေ ထောက်များကို လှုပ်ရှားရင်း၊
လှုပ်ရှားနေသော ခြေထောက်များကို သေနတ်ဟန် လက်ညှိုး ဖြင့် တခိုင်းခိုင်း

လိုက်ပစ်နေ၏။

ကစ်တီသည် သူ့စိတ်အတွင်းကို ထိုးဖောက်သိမြင်ပြီး ဘာမှ
မပြောဘဲနေသော မတ်ကို အူယားလာ၏။

“သွားစမ်း မတ်ရယ်၊ တကယ်ပဲ ကစ်တီတော့ ကစ်တီရင်ထဲက အတွေးတွေ
ကို မတ် ခုလို သိ သိနေတာကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

မတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် -

“ရင်ထဲက အတွေးကို သိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လုပ်ရပ်တွေကို သိတာပါ။
ကစ်တီဟာ ဒီရက်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တယ်၊ ဗြိတိသျှတွေဆီက ပါလက်စတိုင်းကို
ဝင်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်၊ ဗြိတိသျှတွေကလည်း ကစ်တီလို စင်းလုံးချော အမေရိကန်သူ
တစ်ယောက်ကို ဘယ်ငြင်းမလဲ၊ ထုတ်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့က ကစ်တီ
မိုးဇက်အဖွဲ့ကို စာပေး စာယူ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တာမှ မသိဘဲ၊ ကဲပါလေ၊ ဒါတွေ
ထားလိုက်ပါတော့၊ ကစ်တီ ပါလက်စတိုင်းကို လိုက်သွားမှာလား”

ကစ်တီသည် တွေ့သွား၏။ ‘မသိသေးပါဘူး မတ်ရယ်’

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရသေးတဲ့
သဘောလား”

‘တကယ် သိကို မသိသေးဘူး’ ‘ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘယ်ဘက်က ပါပေးရမလဲ
ပြော”

“တော်စမ်းပါ မတ်ရယ်၊ မင်းကိုယ်မင်း လူသားတွေရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို
သနားလှ ချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့”

မတ်သည် ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ခြေထောက်ကို ဖယ်ပြီး
ကောင်းစွာ ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ကစ်တီ ပါလက်စတိုင်း လိုက်သွားပေါ့၊ အဲဒီလို
ပြောတာကို ကစ်တီ ကြားချင်တယ် မဟုတ်လား”

“မသိသေးပါဘူးလို့ ကစ်တီ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကစ်တီလေ ဒီ

ကျူးလူမျိုးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ ဘဝင်ကို မကျဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“အင်းလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကာရင်နဲ့တော့ ဘဝင်ကျတယ် မဟုတ်လား၊ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ကစ်တီအနေနဲ့ ကာရင်ကိုမြင်တိုင်း ဆုံးသွားတဲ့ သမီးကလေးကို သတိရတုန်းပဲလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်တော့ဘူး မတ်၊ ကာရင်ဟာ သူပိုင်လက္ခဏာတွေနဲ့၊ အရည်အသွေးတွေနဲ့မို့ တခြား တစ်ယောက်ယောက်အတွက် အစားဝင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကစ်တီ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ လိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

မတ်သည် မျက်နှာတည်လိုက်၏။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးစရာရှိတယ် ဒေါ်ကစ်တီ ဖရီးမွန်’

‘မေးပါရင် မေးပါ’

“ခင်ဗျား အယ်ရီဘင်ကင်နင်ကို ချစ်နေပြီလား”

မတ်၏ မေးခွန်းသည် ကစ်တီအတွက် ခွကျသွားလေ၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်ကို ချစ်နေပြီလား၊ သည်မေးခွန်းမှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိသော မေးခွန်း ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီ သူ့ဘာသာသူ ပြန်စဉ်းစား၏။ အယ်ရီ သူမအနား လာတိုင်း၊ သူမကို ကြည့်တိုင်း၊ စကားပြောတိုင်း ရင်ထဲမှာ ထိုက်တန်သရွေ့ လှုပ်ရှားကြောင်း ကစ်တီ သိ၏။ ကစ်တီ အနေနှင့် အယ်ရီလို လူစားမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း သေချာသည်။ ကစ်တီ အနေနှင့် အယ်ရီ၏ အေးဆေးငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ကြီးမားသော အားမာန်ရှိခြင်းကို ကြောက် သည်ကို သိသည်။ အယ်ရီ၏ သတ္တိကို ချီးကျူးနေမိကြောင်း သိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်များတွင် ကစ်တီ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မမုန်းဖူးသည့် အမုန်းစိတ်နှင့် အယ်ရီအပေါ်တွင် မုန်းမိသည့် ကာလများ ရှိသည်ကို သိ၏။ ချစ်ရန်ဆိုသည်ကား ကစ်တီကိုယ်တိုင် မစဉ်းစားခဲ့မိ။

‘ကစ်တီ မသိဘူး မတ်ရယ်၊ ကစ်တီအဖြစ်က အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲကို မဝင်ရဲ

သလို မထွက်နိုင်ဘူးလည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲတော့ ကစ်တီလည်း
မသိဘူး၊ ကစ်တီလည်း မသိဘူး”

ခဏကြာသောအခါ ကစ်တီသည် ကာရင်ရှိရာ ခေတ္တ ဆေးရုံလုပ်ထားသော
ဟိုတယ် ဒုတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

ကာရင်သည် ကောင်းစွာ နေကောင်းစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ကာရင်သာ မဟုတ်၊
နေမကောင်းဖြစ်နေသော ကလေးများ အားလုံးလိုလို နေကောင်းစ ပြုနေကြပြီ
ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်များအနေနှင့် သူတို့ဆေးများအပြင် “အစွရေး”ကို သွားရတော့
မည်ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းသည် ကလေးများ နာလန်ထရန် အားဆေးတစ်ခွက်
ဖြစ်ကြောင်း သိသွားရလေ၏။

ကစ်တီသည် ကာရင်၏ ခုတင်နံဘေး၌ ထိုင်ရင်း နှစ်ဦးသား ဘာစကားမှ
လိုက်၏။

မပြောဘဲ နေနေကြ၏။ ကာရင်သည် ပါလက်စတိုင်းသို့ သွားရမည်။
သွားလျှင် ခွဲရတော့ မည် ဖြစ်၏။ ကာရင်အနေနဲ့ ကစ်တီကို မခွဲချင်သော်လည်း
လိုက်ခဲ့ပါခေါ်၍ မကောင်းလှ။ ကစ်တီအနေနှင့်လည်း ကာရင်ကို မခွဲချင်သော်လည်း
နေရစ်ခဲ့ရန် တား၍ မဖြစ်။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦး စကားမပြောဘဲ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွယ်တာစွာ ကြည့်နေ ကြ၏။ နောက်
အတော်ကြာသောအချိန် ရောက်သောအခါ ကာရင်သည် အိပ်ပျော်သွား၏။
ကစ်တီသည် ကာရင်အား ချစ်ခင်စွာ နဖူးကလေးကို နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်လိုက်သည်။

အခန်း အပြင်ဘက်တွင် ဒပ်လန်ဒေါသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက် နေ၏။ ကစ်တီနှင့် ဒပ်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မြင်တွေ့ကြသော်လည်း
နှုတ်မဆက်ကြ။

ကစ်တီသည် ဟိုတယ်အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး၊ ကမ်းနားအတိုင်း မီးပြတိုက်
ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့၏။ လမ်း၏ တခြားဘက်တွင် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးနှင့် ယာကိုနီ
တို့သည် ပစ္စည်း အတင်အချများ ကြီးကြပ်နေရာမှ ကစ်တီကို လှမ်းမြင်ကာ

နှုတ်ဆက် ကစ်တီကလည်း ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ မီးပြတိုက်
ရောက်ခါနီး ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူမှာ
သူ့အတွေးနှင့်သူ နှစ်မျောနေပုံရသည်။ အနားရောက်သောအခါ သူသည်
ဒေးဗစ်ဘင်အာမီ ဖြစ်နေ၏။ ဒေးဗစ်သည်လည်း အနားရောက်လာသော ကစ်တီကို
သတိမူမိသွားသဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'ကစ်တီပါလား၊ ကောင်းကောင်း အနားရသွားပြီ ထင်တယ်' 'ဆိုပါတော့၊
ဘယ်လိုလဲ၊ အိမ်ကိုတွေးနေတာလား'။

”ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ဟို အယ်ရီရဲ့ ညီမ ဆိုတာလေ၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်၊ သော် ...
ဂျော်ဒါးနား ဆိုလား”

ဒေးဗစ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကစ်တီက ဆက်၍ ‘ပါလက်စတိုင်းကို
ရောက်ရင် ဂျော်ဒါးနားနဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့လေ”

'အင်း ... ကံကောင်းရင်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့မှာက အချိန်က သိပ်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး ကစ်တီ၊ အလုပ်တွေက ပုံနေတာ”

“ဒေးဗစ်”

”ဗျာ”

”ဟိုရောက်ရင် ဒီကလေးတွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

”ဟိုမှာ သေသေချာချာ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အနာဂတ် သားကောင်းလေးတွေပါ 'ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ကတော့ ရှိသေးမှာပေါ့ နော်”

”ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိတုန်းပါပဲ” သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ခဏ ငြိမ်သွားကြ၏။ နောက်မှ
ဒေးဗစ်က “ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာလား” ကစ်တီသည် လန့်သွား၏။
နောက်”ဘာလို့ မေးတာလဲ ဒေးဗစ်”

“ဪ .. ကစ်တီဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အနားမှာ အမြဲမြင်နေကျ
ဖြစ်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ အယ်ရီက ခင်ဗျား လိုက်မလား မသိဘူးဆိုပြီး

ပြောဖူးသလိုလိုပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အယ်ရီကိုယ်တိုင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ဖွင့်မခေါ်တာလဲ”

ဒေးဗစ်က ရယ်လိုက်၏။ ‘အယ်ရီက ဘယ်တော့မှ ခွင့်တောင်းတယ်၊ ဖွင့်ပြီး ခေါ်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူး’ ကစ်တီသည် အလျင်အမြန် ဖြတ်၍ ‘ဒေးဗစ်၊ ကစ်တီကို ကူညီပါဦး၊ ကစ်တီကို ကူညီနိုင်တဲ့ လူဟာ ဒေးဗစ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်၊ ဒေးဗစ်တစ်ယောက်ပဲ ကစ်တီကို နည်းနည်း နားလည် နိုင်ပါတယ်၊ ကစ်တီ စိတ်ထဲမယ် ရှုပ်ထွေးနေလို့”

‘ဆိုပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိရင် အဆင်သင့်ပါပဲ”

“ကျွန်မဘဝမယ် ဂျူးတွေနဲ့ အဆက်အဆံ သိပ်မရှိဖူးဘူးလေ၊ ဒေးဗစ်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ ကစ်တီစိတ်ကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်စေသလိုလိုပဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က ပိုပြီး အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်စေနေတာကိုး”

“ဒေးဗစ်၊ ကျွန်မလေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ ဂျူးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ အပြင်လူ သူတစ်ပါးလူတစ်ယောက်လို အမြဲ ဖြစ်နေတယ်”

‘ဒါ မဆန်းပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ အတော်များများ လူတွေဟာ ဒီလို ခံစားကြရ မှာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တွေရဲ့ မိတ်ဆွေလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ လူတွေတောင်မှ အဲဒီလို စားကြရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတဲ့ လူမျိုး ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဒါထက် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ကကော ဘယ်လို လူမျိုးလဲဟင်၊ သူက နံရိုးသာမန်လူကော ဟုတ်ရဲ့လား”

‘အယ်ရီဟာ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်တော့ အမှန်ပါပဲဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေ ရာဇဝင်နဲ့ နေ့မစေ့ဘဲ မွေးတဲ့ ကလေးစာရင်းထဲ ပါတာပေါ့”

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောစမ်းပါ ဒေးဗစ်ရယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လျှောက်လာရင်း ဒေးဗစ်က အေးအေး ဆေးဆေးနှင့် ‘သူ့ အကြောင်းပြောရင် ရုရှားပြည် ဂျူးတွေနေတဲ့ ပါလီရပ်ကွက်က ဆိုင်မွန်ရာဘင်စကီးအကြောင်းက စ ရမယ်ထင်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ် ၁၈၈၄ ခုနှစ်လောက်က စပြီး ပြောမှ ဖြစ်မှာ”

အခန်း ၂

ဇီတိုမီးယား၊ ရုရှားပြည်၊ ၁၈၈၄ ခုနှစ်။

ဆိုင်မွန်အောင်စကီးသည် ဖိနပ်ချုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇနီးအမည်မှာ ရေချယ်။ သူ့တွင် သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သားကြီးမှာ ဂျီစီ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ထွားကျိုင်းအေးဆေးသူ၊ အငယ် ယာကွတ်မှာ ဆယ့်လေးနှစ်၊ သွက်လက် ဉာဏ်ထက်သူ။

သူတို့မိသားစုသည် ရုရှားပြည် အနောက်ပိုင်း ယူကရိန်းပြည်နယ်ရှိ ပါလီဂျူး ရပ်ကွက်၌ နေကြသည်။ ရာဘင်စကီး မိသားစုမှာ အလွန်ဆင်းရဲကြသည့် အထဲတွင် ထုံးစံအတိုင်း အနှိမ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံ ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်နေပြန်၏။ အာဏာပိုင်များက ဂျူးလူမျိုးဆိုရင် အမျိုးမျိုး နှိပ်ကွပ်နေ၏။

ဂျူးလူမျိုးများမှာ လူနည်းစုလည်းဖြစ်၊ အဖိနှိပ်ခံလည်း ဖြစ်၍ ပိုမို စည်းရုံးညီညွတ်ကြ၏။ ဂျီစီနှင့် ယာကွတ်တို့မှာလည်း သမ္မာကျမ်းနှင့်အတူ ဘာသာ ရေးစာပေများကို ကောင်းစွာ လိုက်စားလေ့လာနိုင်ကြ၏။ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒမှာ ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့ ပြန်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ တောင်စကီး မိသားစုသည်လည်း ထိုဆန္ဒရှိသည်ပင်။

ဂျူးမုန်းတီးရေး ဝါဒသမားများတွင် ဇီတိုမီးယားမြို့ အထက်တန်းကျောင်း အားကစားများ အင်ဒရီယက်သည် အသံမဲဆုံး။ သူသည့် သူ့ကျောင်းသားများကို စုဆောင်းပြီး ဂျူးများကို လိုက်လံနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ အင်ဒရီယက်နှင့် ကျောင်းသားများသည် ဂျူးများကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ လိုက်လံရိုက်ပုတ်ရာ ဂျီစီနှင့် ယာကွတ်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့်

သွားဆိုမိကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အိမ်ဘက်သို့ လူရမ်းကားများ လိုက်လာမည်စိုးသဖြင့် တခြားဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

‘လိုက်ဟေ့... သတ်ဟေ့၊ ဂျူးတွေကို အပြတ်ရှင်းကြ’ လူရမ်းကားများသည် ညာသံပေး၍ လိုက်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အုတ်ထရံတစ်ခု ပိတ်ထားသော နေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ပြေးပေါက်ကား မရှိတော့။

ဂျူစီယာမှာ အလွန်ထွားကျိုင်း သန်မာသူ ဖြစ်ရကား အနီးကပ်လာသော ကျောင်းသားများကို ဆွဲယမ်းလိုက်ပြီး ခွေးရူးကိုက်သလို တိုက်ခိုက်တော့၏။ ယာကွတ် မှာ အသင့်ဆောင်လာသော ခဲများဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ လူရမ်းကားများ အခြေမလှ ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

ဂျူစီနှင့် ယာကွတ်တို့မှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်တစ်အိမ်လုံးမှာ မှုစာကျဲနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

“မာမာရေ..ပါပါရေ”

သူတို့နှစ်ယောက် အသံကုန် ခေါ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ တုန်နေသော သူ့အမေကို တွေ့ရ၏။

“ပါပါကော ဟင်၊ မာမာ ... ပါပါကော”

”ဘုရားကျောင်းမှာ ...ဘုရားကျောင်းမှာ”

ထိုအချိန်၌ ခြောက်လမ်းကျော်လောက်ရှိ ဘုရားကျောင်းတွင် ဆိုင်မွန်ရာ တင်စကီးသည် ပိတ်မိနေ၏။

ရာဘင်စကီးသည် မြင့်မြတ်သော ကျမ်းစာကို ကိုင်ရင်း ဘုရားစာကို တွင်တွင် ရွတ်နေ၏။

ဂျူစီ၊ ယာကွတ်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဂျူးများ ရောက်ရှိလာသောအခါ အမျိုးမျိုး ဖျက်ဆီးခံရသော ဘုရားကျောင်းနှင့်အတူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ဆိုင်မွန်ရာ တင်စကီး၏ ရုပ်အလောင်းကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

ဂျူးလူမျိုးများသည် တခြားသော သေဆုံးသူ ဆယ့်လေးငါးယောက်နှင့်အတူ ဆိုင်မွန်ရာဘင်စကီးကို ကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်လိုက်ရပေတော့၏။

ဂျီစီနှင့် ယာကွတ်တို့သည် သေဆုံးသော ဖခင်ကြီးအတွက် ဘုရားကျောင်းမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုမွန်တောင်းကြ၏။ ဂျီစီသည် သူ့ဖခင်လို သဘောကောင်းသော၊ အေးဆေးသော လူတစ်ဦး ဘာကြောင့် သေဆုံးရပါလိမ့် တွေးတောနေ၏။

ယာကွတ်ကမူ တစ်မျိုး။ သူ့အသည်းနှလုံးတွင် မုန်းတီးမှုဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ သူက လက်စားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မည် ဆိုသည့် အမျိုးအစား။

တစ်ည ဂျီစီ လန့်နိုးလာသောအခါ ယာကွတ်ကို အိပ်ရာထဲ မတွေ့။ ချက်ချင်း ဆီသည် သူ့ညီအတွက် စိုးရိမ်လာသည်။ သူ့ညီ သွားမည့် နေရာကိုလည်း ခန့်မှန်းမိ၏။ ထို့ကြောင့် အမြန် အိပ်ရာမှ ထကာ အပြင်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ နံနက် လေးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ယာကွတ်သည် အင်ဒရီယက် အိမ်ပေါက်ဝ၌ ရောက်နေ၏။ တံခါးခေါက်သည်နှင့် အင်ဒရီယက်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တံခါး ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ယာကွတ်သည် ဘာမှ သတိပေးမနေတော့ဘဲ အသင့်ဆောင်လာ သော ဓားဖြင့် အင်ဒရီယက်အား ထိုးလိုက်လေ၏။

ဂျီစီ ရောက်လာသောအခါ ယာကွတ်သည် အင်ဒရီယက်၏ အလောင်းပေါ်၌ ကားရားကြီးရပ်ကာ တွေ့တွေ့ကြီး နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဂျီစီသည် သူ့ညီကို ဆွဲ၍ ထွက်ပြေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး သူတို့သည် ဂျူး ဓမ္မဆရာ၏ မြေအောက် ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေကြရလေ၏။ ရဲများသည် နေရာအနှံ့ လူသတ်သမားကို ရှာနေ ကြ၏။

ဂျူး လူကြီးများသည် ထိုကိစ္စကို တိုင်ပင်၍ နောက်ဆုံး၌ -

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မြင်သွားပုံရတယ်။ အခုဆိုရင် ရဲတွေက စုံစမ်းနေကြပြီ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဇီတိုမီးယားက ပြေးကြပေတော့”

၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား ဂျီစီနှင့် ဆယ့်လေးနှစ်သား ယာကွတ်တို့သည် ဝရမ်းပြေးအဖြစ် မွေးရပ်မြေကို ခွာခဲ့ရလေသည်။ သူတို့သည် သူတို့မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ရာ ဝေးသော ကာဒေါမြို့သို့ ပြေးကြ၏။ ကာဒေါမြို့ ဓမ္မဆရာထံ ခိုလှုံခွင့် တောင်းသည်။ ဓမ္မဆရာကလည်း ခိုလှုံခွင့်ပေး၏။ သို့သော် ရဲများ၏ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းမှုမှာ ကာဒေါမြို့ တိုင် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မလုံခြုံတော့။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မဆရာက

“ကဲ...ကလေးတို့၊ ဒီမှာလည်း မလုံခြုံတော့ဘူး၊ ဆရာအနေနဲ့ အကြံပေးနိုင် တာကတော့ တောရွာဘက် ပြေးကြပေတော့၊ တောရွာတွေမှာရှိတဲ့ ဂျူးမိသားစုတွေက မင်းတို့ကို ကူညီကြပါလိမ့်မယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဂျီစီက

“အခုလို ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို ဘယ်ကိုပြေးမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပါပြီ”

‘ဘယ်ကိုလဲကွယ့်’

“ပါလက်စတိုင်းကိုပါ”

“ဟင် ... ပါလက်စတိုင်းကို ဘယ်လိုသွားမှာလဲ၊ ဒီကနေ အော်ဒက်ဆာ ဆိပ်ကမ်းကို အနည်းဆုံး မိုင်သုံးရာ သွားရမယ်၊ အော်ဒက်ဆာမှာလည်း မင်းတို့ စာရွက် စာတမ်းရှိမှ သင်္ဘောစီးခွင့်ရမှာ”

“ကျွန်တော်တို့ အော်ဒက်ဆာလမ်းက သွားဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျာ”

“ဟေ တခြားလမ်းမှ မရှိတာ” `ကျွန်တော်တို့ ကုန်းလမ်းက သွားမယ်လို့”

“ကုန်းလမ်းက ခြေကျင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ မိုးဇက်ဟာ အနှစ်လေးဆယ် တိုင်တိုင် ခြေကျင်ခရီး သွားခဲ့ သေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလောက် သွားရမယ် မထင်ပါဘူး”

“အေး... မိုးဇက်က အနှစ်လေးဆယ် ခြေကျင်ခရီးနှင့်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။

လူကလေးတို့က ဘယ်လို သွားကြမှာလဲ”

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ ဂျော်ဂျီယာကို သွားပါ့မယ်၊
ဂျော်ဂျီယာကနေပြီးတော့ ကေဆပ်တောင်တန်းကို ဖြတ်ပြီး တူရကီဘက်က
လှည့်သွားမလို့ပါ”

“ဘာ...မင်းတို့ ရူးများနေကြပြီလား၊ မင်းတို့ဟာ စာရွက်စာတမ်းလည်း မရှိ၊
ငွေကြေးလည်း မရှိ၊ အကူအညီလည်း မရှိဘဲ မိုင်နှစ်ထောင်
လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ဆိုးရွားလှသော
ဆောင်းရာသီအတွင်းမှာပင် ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းတွင် အစာရေစာ ပြတ်လပ်လာလျှင်
တွေ့ရာ ရရာ ခိုးစားကြသည်။ ချမ်းအေးလွန်းလျှင် နှစ်ယောက်သား
ဖက်အိပ်ကြသည်။ သူတို့သည် ရဲများ၏ ဘေးမှ ပြေးရသူများဖြစ်နေရာ နေ့တွင်
ပုန်းအောင်းနေ၍ ညမှ ခရီးနှင်ကြရသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ အားနှစ်အား ရှိ၏။ ယာကွတ်မှာ ခိုင်မြဲသော
စိတ်အင်အား၊ ဂျီစီမှာ တောင့်တင်းသော ကိုယ်ကာယအား။ စိတ်အားငယ်သည့်အခါ
ယာကွတ်က တင်းပေးသည်။ ယာကွတ် လမ်းမလျှောက်နိုင်၍
လဲပြိုကျသွားသောအခါ ဂျီစီက ထမ်းပိုး၍ လျှောက်သည်။

သူတို့သည် ရွာတစ်ရွာရောက်တိုင်း ဂျူးလူမျိုး မိသားစု ရှိ မရှိ မေးသည်။
ရှိလျှင် သွား၍ အကူအညီ တောင်းသည်။ အကူအညီ တောင်းတိုင်း ရစမြဲ။

တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံ၍ ခရီးနှင်ခဲ့ရာ နွေဦးပေါက်ရာသီတွင်
ရုရှားပြည်၏ နယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ကြလေသည်။ ယာကွတ်သည်
နာကြည်းစွာဖြင့် ရုရှားပြည်ဘက်ကို တံတွေးထွေးလိုက်၏။

ယခုသော်ကား သူတို့ နေ့ဘက် ခရီးထွက်နိုင်ကြပြီ။ သူတို့သည် တူရကီပြည်
ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ မြို့တစ်မြို့၊ ရွာတစ်ရွာ ရောက်တိုင်း သူတို့
အမေးစကားမှာ ဝဲ ဖြစ်သည်။

“ဂျူးလူမျိုးများ ရှိပါသလား ခင်ဗျား”ဟူ၏။ ရှိ၍ တွေ့လျှင် သူတို့

စားသောက်စရာ တစ်ခုခု ရစမြဲပင်။

တူရကီပြည် ရောက်သည်နှင့် အာရပ် ဂျူးလူမျိုးများကို စတင်တွေ့ဖူးသည်။
အာရပ်များသည်လည်း ဂျူးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူတို့ကို ကူညီကြ၏။

၁၈၈၈ ခုနှစ် လ ပေါင်း လေးဆယ် ကြာမြင့်သောအခါ အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်ရှိ ဂျီစီနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ရှိ ယာကွတ်တို့သည် သူတို့၏
ခရီးပန်းတိုင်ဖြစ်သော ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

အခန်း ၃

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ပထမဆုံးတွေ့သော အာရပ် တစ်ခုသို့ဝင်၍
ခရီးလမ်းညွှန် တောင်းရာ အာရပ်တစ်ဦးက အိမ်တစ်လုံးထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။
အခန်းတစ်ခုထဲ၌ ထိုင်စေ၏။ ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲသို့ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ
လူရွယ်တစ်ဦး ဝင်လာ၏။ သူသည် ဝတ်ရုံရှည် ဖားဖား၊ ခေါင်းစည်းအဖြူနှင့်
ကြွယ်ဝပုံရလေသည်။ ထိုလူက ဟီဘရူးဘာသာဖြင့်

“ကျုပ်က ဒီ အာဘူ ယီးရှားရွာက လူကြီး ကင်မဲလ်ပဲ၊ မင်းတို့ ဘာလို
ချင်ကြသလဲ ...ပြော”

အမှန်အားဖြင့် ဤအာရပ်ရွာဘက်သို့ မည်သည့် ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦးမှ မလာ
ရောက်ဖူးချေ။ ဂျီစီက သူတို့အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြကာ၊
ဂျူးများနေထိုင်ရာသို့ ညွှန်ပြပါရန် အကူအညီ တောင်း၏။

ကင်မဲလ်သည် ဂျီစီတို့ ညီအစ်ကို၏ ရိုးဖြောင့်ခြင်းကို ယုံကြည်သွားသဖြင့် -
'အေး... သည်ကနေ တောင်စူးစူးကို ကီလိုမီတာ သုံးဆယ်လောက်သွားရင်
ဂျူးတွေနေတဲ့ အရပ် ရောက်မယ်၊ အဲဒီအရပ်ကို ရှိစပီနာလို့ ခေါ်တယ်” ။

ဂျီစီသည် ကင်မဲလ်၏ တည်ငြိမ်ရိုးဖြောင့်ပုံကို ကျေနပ် သဘောကျနေ၏။
ထို့ကြောင့် လမ်းညွှန်မှုရသည်နှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ဆို၍
ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေကုန် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် ရှိစပီနာသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာပြီး ခရီးစဉ်၏ အကျိုးအကြောင်း ကိုပါ သိရလေရာ ဂျူးတစ်ရွာလုံး အံ့သြချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးသည် သူတို့ရင်ထဲမှ ခံစားမှုများကို ထုတ်ဖော် မပြောနိုင်ကြသော်လည်း နို့စပီနာ ရွာကလေးကို တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှ ပေသည်။ ဖွံ့ဖြိုးသော ရွာတစ်ရွာကို တွေ့ရမည့်အစား ပျက်လုမတတ် ဖြစ်နေသော ရွာကို တွေ့နေရ၏။ သူတို့နည်းတူ ရုရှားမှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ရွာခံတစ်ဦးက

“ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါတလေ ရုရှားမှာ နေတာက ကောင်းဦးမယ်လို့ တွေးတွေးနေ မိတယ်၊ ဟိုမှာဆိုရင် ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့မှာ ဂျူးရပ်ကွက်ရယ်လို့ ရှိတယ်၊ ဖတ်စရာ စာအုပ်၊ နားထောင်စရာ သီချင်း၊ စကားပြောစရာ မိတ်ဆွေတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘာမှ မရှိဘူး”

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ညီအစ်ကို ရှိစပီနာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူတို့သည် သမ္မာကျမ်းစာထဲတွင်သာ တွေ့ဖူးသော ရာဇဝင် သမိုင်းဝင် နေရာများကို တွေ့ရပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့သည်ကတစ်မျိုး၊ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုဖြင့် အခြေမခိုင်မာဘဲ ဖြစ်ကတတ် ဆန်း အသက်ရှင်နေကြသော ဂျူးရွာကလေးများကို တွေ့ရ၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ရသည် တစ်ဖုံဖြင့် ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ဂျေရုဆလင်မြို့ကား ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်မြို့၊ မွတ်ဆလင်တို့၏ အထွတ်အမြတ်မြို့ ဖြစ်သည့်နည်းတူ ရေဝတီ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ အထွတ် အမြတ် မြို့လည်း ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့သည် ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ဆိုက်မြိုက်စွာ ရောက်လာကြလေ၏။ ဂျှိစီက “ပါပါသာ ပါလာခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ” ဟု တမ်းတ လိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ဂျေရုဆလင်မှ ဂျူးများထံ အကူအညီ တောင်းရ ပြန်၏။ သည်မှာ ပြဿနာက ပေါ်သည်။ ဂျေရုဆလင် ဂျူးများမှာ ဘာသာရေး

ည်မျဉ်းကပ်သူများ ဖြစ်ပြီး သူတို့မှလွဲ၍ တခြားများကို အရာမသွင်းချင် သူများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ အားထားရာ မြေတွင် သူတို့လူမျိုးများ၏ သူစိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ဂျေရုဆလင်မှ ခွာခဲ့ပြီး ဆိပ်ကမ်းမြို့ ဂျဗာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဂျဗာမြို့ ရောက်ကာမှ ဂျူးအဖွဲ့ အစည်းတစ်ခုမှ တစ်ဆင့် ပါလက်စတိုင်း ဒေသတစ်ခုလုံးတွင် ဂျူးလူမျိုး ငါးထောင်ခန့် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့် နေထိုင်ကြောင်း သိရလေ၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလည်း ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါး လုပ်ကိုင်စားသောက် နေကြရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ၁၈၉၁ ခု၊ ၁၈၉၂ ခု၊ ၁၈၉၃ ခု...စသည်ဖြင့် နှစ်တွေ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး မြို့ရွာအနှံ့ ရရာအလုပ် လုပ်ကိုင်နေကြစဉ် ကမ္ဘာ၏ တခြားဘက်တွင် ဂျူးလူမျိုးများ၏ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးမည့်ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိပေသည်။

အခန်း ၄

ပြင်သစ်ပြည်၊ ၁၈၉၄ မှ ၁၈၉၇ ခုနှစ်။

ပြင်သစ်ပြည်မှ ဂျူးများနှင့် အနောက်ဥရောပမှ ဂျူးများသည် အရှေ့ဥရောပမှ ဂျူးများထက် အနေအစား ချောင်သည်။ သူတို့သည် ကျန်လူမျိုးများနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေး ရရှိကြသည်။

၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် လူငယ်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အဲလ်ဖရက် ဒရေးဖတ်သည် ပြင်သစ်ပြည်၏ စစ်သတင်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဂျာမနီသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ရောင်းချခြင်း ပြုလုပ်သည်ဟု ဖမ်းဆီးရုံးတင်သည်။ နောက် ထောင်တစ်သက် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရသည်။ ' အဲဖလ်ရက် ဒရေးဖတ်ကား ဂျူးလူမျိုး။

ဂျူး ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒသည် ပြင်သစ်၌ ခေါင်းထောင်လာပြန်လေသည်။

မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း ဆန့်ကျင်ရေး ဆိုင်းဘုတ်များ ထူထောင်လာကြ၏။

“ဂျူးတွေကို ရှင်းပစ်ကြ”ဟူသော ကြွေးကြော်သံသည် ဂျယ်လောင်လာကြ ပြန်၏။

၊ နောက် နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ စာရေးဆရာကြီး အင်မလီဇီလာက ဒရေးဖတ် အမှုကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ပြီး အပြစ်မဲ့ကြောင်း တင်ပြရာ အမှုမှ ဒရေးဖတ် လွတ်လေသည်။

ဒရေးဖတ် အမှုတွင် သတင်းယူခဲ့သော ဟန်ဂေရီဖွား ဩစထရီးယားနိုင်ငံ ဗီယင်နာမြို့နေ သတင်းစာဆရာ ဂျူးအမျိုးသား သီအိုဒိုဟာဒဲလ်သည် ဒရေးဖတ်၏ “ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး” ဟု အော်ဟစ်ခဲ့သံကိုလည်းကောင်း၊ “ဂျူးတွေကို ရှင်းပစ်ကြ”ဟူသော ကြွေးကြော်သံကို လည်းကောင်း သူ မေ့၍ မရ။

ဟားလ်သည် အနိုင်နိုင်ငံရောက် အဖိနှိပ်ခံ ဂျူးတို့၏ အခြေအနေများကို လေ့လာပြီးနောက် စာတမ်းတစ်ခု ပြုစုသည်။ ထိုစာတမ်းမှာ “ဂျူးပြည်ထောင်စု တည်ထောင်ရန်”ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဟာဒဲလ်၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် ၁၈၉၇ ခုနှစ် ဆွစ်ဇာလန်ပြည် ဘောဆဲလ်မြို့တွင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဂျူးလူမျိုးခေါင်းဆောင်များ၏ ကွန်ဖရင့်ကို ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။ ထို ကွန်ဖရင့်မှ ဇီယွန်ဝါဒကို ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ဇီယွန်ဝါဒ၏ အနှစ်သာရမှာ “သမိုင်းကြောင်း၏ မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သော ပါလက်စတိုင်း ဒေသ၌ ဂျူး လူမျိုးများအတွက် တိုင်းပြည်တည်ထောင်ကာ ဂျူးလူမျိုးများ ၏ တရားဝင် လုံခြုံမှုကို ရရှိနိုင်ရေး” ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ တူရကီတို့၏ အော်တိုမန် အင်ပါယာ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေ၏။ ဟာဗဲလ်သည် ပြိုကွဲစပြုနေသော အော်တိုမန် အင်ပါယာရှင် စူလတန်ဘုရင် အပွဒူနှင့် ဆွေးနွေးခြင်းပြုပြီး ပါလက်စတိုင်းဒေသကို ဝယ်ယူရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ ရလု ရလုနှင့် နိဂုံးတွင် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရသော်လည်း ဟာဗဲလ်၏ လှုံ့ဆော်မှုအရ များစွာသော ဂျူးလူမျိုးတို့သည် ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့ အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့်

ပြောင်းရွှေ့ဝယ်ယူ နေထိုင်ခြင်းများ ပြုကြလေသည်။ ဟာဗဲလ်၏ ဇီယွန်ဝါဒ ကြွေးကြော်သံမှာ ဂျူးများ အတွက် အလင်းရောင် ဖြစ်လာသည်။

ဟာဗဲလ် ကိုယ်တိုင်ကား ဇီယွန်ဝါဒ အောင်မြင်ရေးအတွက် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားရင်း အသက် ၄၄ နှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားလေ၏။

ဇီယွန်ဝါဒ ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရာဘင်စကီး ညီနောင်တို့သည် ပါလက်စတိုင်း နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို ကျမ်းကျေပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ညီနောင် မရောက်ဖူးသော အရပ်မရှိ။ မလုပ်ဖူးသော အလုပ်သည်လည်း မရှိ။

ဂျီစီမှာ ရှည်လျား ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်အတူ သူ၏မှတ်ဆိတ်နီကြီးဖြင့် ထူးခြားသူ၊ အေးဆေးသူ၊ ဆွေးနွေးသူ ဖြစ်လာသည့်နည်းတူ ယာကွတ်သည်လည်း အာရပ်များ၊ တူရကီများအပေါ် နာကြည်းကာ တွေ့ရာလက်နက်ဆွဲ၍ ပြန်ချချင်သူ လူစုထဲမှာ ပါနေပြီ ဖြစ်နေ၏။

(၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပါလက်စတိုင်းဒေသ၌ ဂျူးလူမျိုးပေါင်း ငါးသောင်း ကျော် ရောက်ရှိ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်နေ၏။

ဇီယွန်ဝါဒသမားများက ဂျပာမြို့တွင် ရုံးစိုက်ကာ နောက်ထပ် ရောက်လာ သော ဂျူးများအတွက် မြေဝယ်ခြင်း၊ ရွာတည်ခြင်းများ လုပ်ဆောင်နေကြ၏။ ရို့စနီဗိုင်း၏ ဒါလက်စတိုင်း အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံရေး ကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် ဒေါက်တာရွှေမန်း၏ မြေဝယ်ရေး ဆောင်ဒေးရှင်းတို့ ပေါ်ပေါက်လာကြ၏။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒေါက်တာရွှေမန်း၏ ဖောင်ဒေးရှင်းသည် ဂျီစီနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဂျီစီအား မြေဝယ်ရေး တာဝန်ခံအဖြစ် လုပ်ပေးလေ၏။ ဂျီစီမှာ ဒါလက်စတိုင်းနယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် တူရကီများ၊ အာရပ်များနှင့် မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကိုပါ သိသောသူ ဖြစ်၍ပင်တည်း။

ဂျီစီသည် အာရပ်များထံမှ မြေများကို ရအောင်ဝယ်ပြီး ဂျူးရွာများ တည်ထောင်ပေးလေ၏။

အာရပ်များမှာလည်း အသုံးမကျဆုံး ဆိုသည့်မြေများကို ဂျူးတို့ကို ရောင်း လိုက်သော်လည်း ဂျူးများက အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရင်း သီးနှံဖွံ့ဖြိုးမှုများ ဖြစ်လာ

လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျူစီသည် အာရပ်လူမျိုးခေါင်းဆောင် အာဘူယီးရှား ဒေသပိုင်ရှင်ကင်မဲလ်နှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြကာ နှစ်ဦးသား ခင်မင်မှု ရှိလာကြ လေသည်။

၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် ရုရှားပြည် တော်လှန်ရေးတစ်ခု ဖြစ်ပွားရှုံးနိမ့်ရာမှ ကျူးလူမျိုး ပေါင်းများစွာသည် ရုရှားပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။ တချို့မှာ အမေရိကသို့ သွားကြ သော်လည်း၊ တချို့မှာ အမေရိကသို့ သွားကြသော်လည်း၊ တချို့မှာ ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်လာ၏။

သည်တစ်ခါ ရောက်လာသော ကျူးများမှာ လူငယ် လူရွယ်များ၊ ဇီယွန်ဝါဒကို မဖြစ်မနေ တည်ထောင်မည် ဟူသော ခံယူချက် ရှိသူများ ဖြစ်နေ၏။

မြို့သစ် ရွာသစ် တည်ထောင်နေကြသော ကျူးများသည် အေးဆေး ခိုင်မာပြီဟု မဆိုနိုင်။ သူတို့ အမြဲရင်ဆိုင်နေရသည်မှာ အတည်တကျ မနေသော လှည့်လည်သွားလာနေထိုင် လုယက်စားသောက်သည့် ဘီဒိုးရင်း အာရပ်လူမျိုးများ၏ဒဏ်ကို အမြဲခါးစီးခံနေကြရ၏။ ဘီဒိုးရင်း လူမျိုးစုသည် ခိုးတိုက်စားခြင်း အလုပ်မှလွဲ၍ တခြားလုပ်ကြသူများ မဟုတ် ကြ။ သူတို့သည် အတိုက်အခိုက် ကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ကျူစီ ရှိရာသို့ ယာကွတ် ရောက်လာ၏။ ယာကွတ်က

“အစ်ကို...အစ်ကိုလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကျူးတွေရဲ့ ရွာသစ်တိုင်း ဟာ ဘီဒိုးရင်းတွေရဲ့ အတိုက်အခိုက် ခံနေရတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ကျုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားတယ်၊ အဲဒီရန်တွေကို ပြန်တိုက်ဖို့” ဆိုပါဦးလေ... ဒီတော့”

“အခု ကျုပ်တို့ ကင်ရင်တောင်ထိပ်ကို အခြေပြုပြီး စခန်းဆောက်၊ ရွာသစ် တည်မလို့၊ အဲဒီစခန်းမှာ အစ်ကို ဦးဆောင်ပြီး နေပေးဖို့ လာပြောတာ”

“စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့လေ” ကျူစီသည် ယာကွတ်အား မယုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သော်လည်း သမိုင်းရာဇဝင် မှာ ထင်ရှားပြီးသားဖြစ်သော ကင်ရင်တောင်ခြေတွင် သူ နေချင်လှကြောင်း သူ သိသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရှုမန်း၏ ဖောင်ဒေးရှင်းမှ နုတ်ထွက်ကာ
ကင်ရင်တောင် ခြေစခန်းသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပေသည်။

ကင်ရင်တောင်ခြေစခန်းတွင် အခြေစိုက်ကာ ရွာသစ်တည်၏။ ထိုရွာကား
ရိုစပီနာပင်တည်း။

ဂျီစီအနေနှင့် အန္တရာယ်သည် မကြာခင် လာမည်ဆိုခြင်းကို သိ၏။
အကြောင်း မူ ဤဒေသတွင် ကျက်စားသူမှာ ဘီဒိုးရင်း လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်
ဆူလေမန် ဖြစ်သည်။ ဆူလေမန်မှာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ရာတွင် နာမည်ကြီး။

တစ်နေ့ ဂျီစီသည် တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီး၍ ဆူလေမန် စခန်းချရာ
အရပ်သို့ လာခဲ့၏။ ဘီဒိုးရင်းများသည် သူတို့စခန်းသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ်
တစ်ယောက် တည်း အရောက်လာသော မုတ်ဆိတ်နီနှင့် လူထွားကြီးကို အံ့သြ၏။

ဂျီစီသည် ဆူလေမန်၏ တဲအတွင်း၌ပင် ဆူလေမန်နှင့် တွေ့ခွင့် ရ၏။
အာရပ်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးအိုးရှူရင်း၊ သိုးသားကင် စားရင်း၊
တခြားထွေရာလေးပါး စကားများကို ပြောဆိုပြီးကြမှ ဆူလေမန်က ဂျီစီကို
လာရင်းကိစ္စ မေး၏။

ဂျီစီက သူသည် သူ့ရွာကို စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ယူထားကြောင်း
ပြောပြီး မနှောင့်ယှက်ရန် ပြောကာ ဆူလေမန်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ ၏။ ဆူလေမန်က
ပြုံး၍လက်ခံလိုက် လေသည်။

ထိုနေ့ညမှာပင် ရိုစပီနာသို့ လာကာ လယ်သမားအားလုံးကို စုစည်းစေပြီး
ယခုမှစ၍ သည်နားမှ ရွာနီးချုပ်စပ်များကို သူတို့ ကာကွယ်ပေးမည်ဟု ကြေညာ၏။
သားများက ဆူလေမန်၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်နေဆဲ။

ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဂျီစီ ပြောသမျှ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသူ
အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ပါ၏။ အစည်းအဝေးပွဲ အပြီးတွင်
ဂျီစီက မိန်းကလေးအား

“မင်းက ဒီမှာ လူသစ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ပိုလန်က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးပါဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်နာမည်က ဂျီစီရာဘင်စကီးတဲ့” ‘ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ဆာရာပါ”

ဂျီစီက ကြီးမားကြံ့ခိုင်သလောက် ဆာရာမှာ သေးသွယ်ပြီး၊ ဂျီစီ၏ ဆံပင်များ မှာ နီရဲနေသလို ဆာရာ၏ ဆံပင်များမှာ နက်မှောင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့တွေ့ ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ သို့သော် ဂျီစီမှာ မိန်းမနှင့်ပတ်သက် ၍ အတွေ့အကြုံမရှိ၊ အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်နေ၏။

အခန်း ၅

ကိုးရက်မြောက်သော ညတွင် ဘီဒိုးရင်း တစ်ဆယ့်လေးငါးယောက်သည် ရို့စပီနာရွာ အတွင်းသို့ဝင်၍ သီးနှံများကို ခိုးယူထွက်ပြေးကြလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဂျီစီမှာ ကင်းစောင့်လျက်ရှိသဖြင့် ဘီဒိုးရင်း လူသိုက် ဝင်လာ ခြင်းကိုလည်း မြင်၏။ ခိုးယူခြင်းကိုလည်း မြင်၏။ လက်ပူးလက်ကြပ် တစ်ခါတည်း ဖမ်းမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်သည်။ ဘီဒိုးရင်း လူမျိုးများကို ခိုးယူစဉ် ဖမ်းသည်မှာ ဘာမှ မထူးခြား။ ဂျီစီ ခေါင်းထဲ၌ တခြား အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဂျီစီသည် သူ၏လက်စွဲတော် ကျာပွတ်ကြီးနှင့် ဆူလေမန်၏ စခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းခဲ့ပြီး ဆူလေမန်၏ တဲရှေ့ တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်၏။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သူ့မြင်းကို လာယူသော ကျွန်တစ်ဦး ကိုလည်း ခြင်ကောင်တစ်ကောင် ယမ်းပစ်လိုက်သလို လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ နောက် သူ၏ ကျယ်လောင်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် -

“ဆူလေမန်၊ ဟေ့ ...ဆူလေမန်၊ အပြင် ထွက်ခဲ့ကွ”

ဘီဒိုးရင်းလူမျိုး တချို့မှာ ဂျီစီ၏ အော်သံကြောင့် သေနတ်ဆွဲကာ သူတို့၏ တဲများထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မုတ်ဆိတ်နီနဲ့ လူထွား ကြီးကို ဘယ်လို လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေကြ၏။

“ဟေ့...ထွက်ခဲ့လေကွာ၊ သတ္တိမရှိဘူးလား”

ဂျီစီက ဟိန်းဟောက် အော်ခေါ်နေသော်လည်း ဆူလေမန်သည် အချိန်အတော် ကြာ ယူပြီးမှ တဲအပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ နောက် ခါးထောက်လိုက်ကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာထား နှင့် 'ဘယ်သူလဲဟေ့၊ ငါ့တံရှေ့မှာ ဆိတ်အိုကြီးလို လာအော်နေတာ”

ဘီဒိုးရင်းများမှာ ဆူလေမန် စကားကြောင့် ပွဲကျသွားလေ၏။ ဂျီစီကမူ သူ့မျက်လုံးများကို ဆူလေမန် အပေါ်မှ လုံးဝ မလွှဲဖယ်ဘဲ

”အေး ...အော်နေတာက ဆိတ်အိုကြီး ဂျီစီရာဘင်စကီးပဲကွ၊ ဆူလေမန်ဟာ လူလိမ်ပဲ၊ သူ့ခိုးပဲလို့ အော်နေတာပေါ့”

ဆူလေမန်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်မှာ ပျောက်သွား၏။ နံဘေးမှ ဘီဒိုးရင်း များကလည်း သူတို့ဆရာ၏ အချက်ပြမှုကို စောင့်နေကြ၏။ ဂျီစီကမူ မျက်နှာ တင်းတင်းနှင့်ပင်။ 'ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းလူတွေကို အချက်ပြ အကူအညီ တောင်းမလို့လား၊ တောင်း လေကွာ၊ မင်းမှာ ဝက်တစ်ကောင်လောက်မှ သိက္ခာမရှိဘဲကိုးကွ၊ မိန်းမတစ်ယောက် လောက်မှ သတ္တိမရှိဘဲ”

ဆူလေမန်သည် ဒေါပွသွား၏။ “မင်းအမေကသာ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံး ပြည့်တန်ဆာကွ” 'ဟုတ်လား မိန်းမကြီးရဲ့၊ ဆက်ပြောလေ”

ဆူလေမန်၏ ဂုဏ်သရေမှာ ထိပါးစော်ကားခံနေရပြီ ဖြစ်၏။ ဆူလေမန်သည် သူ့ခါးမှ ငွေဓားကောက်ကို ထုတ်ပြီး မုတ်ဆိတ်နီကြီးထံ ပြေးဝင်ခုတ်လိုက်လေ၏။

ဂျီစီသည် သူ၏ ကျောပွတ်ကို တစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီး ပထမ တစ်ချက်နှင့်ပင် ဆူလေမန် ခြေထောက်ကို ရစ်ဖမ်းကာ ဆောင့်ခွဲလိုက်၏။ ဆူလေမန် မြေပေါ်လဲကျ သွားသည်နှင့် ကျောပွတ်နှင့် သိမ်းကျုံး ရိုက်လေ၏။

နံဘေးမှ ကြည့်နေကြသော ဘီဒိုးရင်းများသည် ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင် ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ ဆူလေမန်မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် တလွန်လွန် လူးလိုမှိုရင်းမှ

”ကျုပ်တို့က ညီအစ်ကိုတွေပါဗျာ ...ညီအစ်ကိုတွေပါဗျာ”

ဟု အော်မြည် တောင်းပန်နေလေ၏။ ဂျီစီသည် ကျာပွတ်ကို အရိုက်ရပ် လိုက်ပြီး ဆူလေမန်၊ မင်းဟာ ငါ့ကို ညီအစ်ကိုပါဆိုပြီး လက်ဆွဲကတိပေးပြီးမှ ကတိ က်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ ရွာတွေထဲကို ဝင်ပြီး မင်း လူတွေ တစ်ခုခု လာခိုးရင် မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဟောဒီကျာပွတ်နဲ့ လာဆုတ်ပစ်မယ် သိလား၊ ဒါပဲ”

ဂျီစီသည် သူ့ကိုဝိုင်းရံ၍ သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ငေးဝိုင်းရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသူများကို တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့မြင်းရှိရာသို့သွားပြီး တက်စီးကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့မှ အစပြု၍ ဆူလေမန်နှင့် အဖွဲ့သည် မည်သည့် ဂျူးရွာကိုမှ ခိုးတိုက်ခြင်း မပြုကြတော့ပေ။

နောက်ရက်များတွင် ကျာပွတ်ကြီးနှင့် မုတ်ဆိတ်နီဟု ထိုအရပ်ဒေသများတွင် ကျော်ကြားလာလေ၏။ ထိုသို့ ကျော်ကြားနေသော မုတ်ဆိတ်နီကြီးတွင် ပြဿနာတစ်ခုက ဝင်နေ၏။ ထိုပြဿနာကား “ဆာရာ”ဆိုသော မိန်းကလေး။

ထိုမိန်းကလေး ပြဿနာကား မုတ်ဆိတ်နီကြီး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည် မသိ။ သူ စွဲလမ်းနေပြီ သိသည်။ သူ့ကို တုံ့ပြန်နိုင်မည်ဟု ထင်မြင်နိုင်၏။ သို့သော် ဘယ်သို့ ဆယ်ပုံ စ ရမည်ကို သူ မသိ။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်သာ တိုင်ခဲ့၏။ ဂျီစီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ တစ်နေ့ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ရပ်မိနေကြ၏။ ဂျူးစီက

“ကျုပ် ပါလက်စတိုင်းကို ဒီလမ်းက ဖြတ်လာတာ” ဆာရာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဆာရာ၏ အရပ်မှာ ဂျီစီ ရင်ဘတ်ပင် မရှိ။ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ သေးသေးသွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းကလေး။ သို့တိုင် ဆာရာသည် သည်လူကြီးကို ရင်ထဲမှ ချစ်နေကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေ၏။

သည်လူကြီးက ယခုတိုင် မစဘဲ သူ၏ ပါလက်စတိုင်း လာခဲ့သော ခရီးရှည် ဇာတ်လမ်းကြီးကိုပင် စရန် ကြိုးစားနေပြန်၏။ ဆာရာသည် စိတ်မရှည်တော့။ သို့နှင့်

“ဂျီစီရာဘင်စကီး၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါလားဟင်” ဂျီစီ လန့်သွား၏။ ပြီးမှ ကပျာကယာ‘ဆာရာ...ကျုပ်ကလည်း အဲဒီစကား ပြောမလို့”

ဂျီစီနှင့် ဆာရာတို့၏လက်ထပ်ပွဲမှာ ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင် အကြီးဆုံး၊

အစည်ဆုံး ဖြစ်၏။ အစောင့်တပ်များ လာကြ၏။ ယာကွတ်သည်
ဝေးလံသောအရပ်မှ ပြန်လာသည်။ ဂျူးတွေ လာကြသည်။ တူရကီတွေလည်း
လာသည်။ ကင်မဲလ်လည်း လာသည်။ ဆူလေမန်ကြီးပင် လာသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ရာထောင် အခြေစိုက်လိုက်ပြီး နောက်တွင်လည်း ဂျီစီသည်
ထင်ရှားသော ဒူးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။

၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင် ဒူးခေါင်းဆောင်များ စုစည်းတိုင်ပင်၍ ဂျူးလူမျိုးတို့၏
ပထမဆုံး မြို့တစ်မြို့ တည်လိုက်ကြ၏။ ထိုမြို့က စမ်းရေတောင်ကုန်း အမည်ရှိ
“တဲလ်အဲဗစ်”ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း ၆

တည်ထောင်ကြိုးပမ်းခြင်းကား မှန်ပါ၏။ မအောင်မြင်။ စိုက်ပျိုးရေးခြံများ
ရစရာမရှိ အောင် ပျက်စီးသွားကြ၏။

မအောင်မြင်ခြင်း အကြောင်းရပ်တွေက အများကြီး။ နံပါတ်တစ်မှာ
ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက် မရှိခြင်း၊ နောက်ကိုယ်တိုင် မစိုက်ပျိုးဘဲ
အာရပ်အလုပ်သမားများကို ငှားရမ်းစိုက်ပျိုးကြ၏။ နောက် သီးနှံရွေးချယ်မှုကို
မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ မတိကျ။ သည်တော့ မအောင်မြင်။

အခြေအနေအားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ရာဘင်စကီး ညီအစ်ကိုတို့
ပါလက်စတိုင်းရောက်စနှင့် ဘာမှမထူး။ ထူးသည်က ဂျူးတွေ ပိုများလာခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ ပိုများလာကြသော်လည်း ဖရိုဖရဲနှင့် ရရာအလုပ် ဝင်လုပ်ကြရင်း ရွက်ကျပင်
ပေါက် ဖြစ်နေကြ၏။

သည်အချက်များကို ဂျူးလူမျိုးခေါင်းဆောင်များက မသိချင်သော်လည်း
သိနေရ၏။ ဂျူးအဖွဲ့ အစည်း ခေါင်းဆောင်များအနေနှင့် မြေများကို ဝယ်ပါ၏။
ထိုမြေများကို ပုဂ္ဂလိက လုပ်ပိုင်ခွင့် ချပေးခြင်းသည် မဟန်။ အနှစ်သာရအားဖြင့်
နိုင်ငံ တည်ထောင်ခြင်းနှင့်လည်း ဝေးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် - ၁။ မြေအားလုံးကို
ဇီယွန်အဖွဲ့ အစည်းက ဝယ်မည်။ ထိန်းသိမ်းမည်။ နောက်ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမည်။

တခြား ဂျူး အလုပ်သမားကိုလည်းကောင်း၊ အာရပ် သူရင်းငှားကို လည်းကောင်း
ငှားရမ်း မလုပ်ကိုင်ရ။

၂။ ဒုတိယအချက်မှာ အတွေးအခေါ်ကိစ္စ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်စီ ပိုင်ဆိုင်မှုမှ
စုပေါင်းပိုင်ဆိုင်မှု၊ လုပ်ဆောင်မှု၊ တစ်နည်းအားဖြင့် နိုင်ငံလုပ်ငန်း၊ ဘုံလယ်မြေ
လုပ်ငန်းအဖြစ် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ တခြားလမ်း
ရွေးရန်လည်း မရှိတော့။

ပထမဆုံးစခန်းမှာ နှင်းဆီရိုင်းများပွင့်ရာ ဒေသဖြစ်သောကြောင့် "ရှိရန်နာ"
စခန်းဟု မှည့်လိုက်သည်။ သည်စခန်းမှာ စုပေါင်းလုပ်၊ စုပေါင်းနေ၊ စုပေါင်း
စားကြရန် ဖြစ်သည်။

ဂျီစီက စခန်းမှာ ဦးဆောင်သည်။ ယာကွတ်လည်း ရောက်လာ၏။
ရုရှားစစ်ပွဲများတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော ဂျိုးဇက်ထရန်ပရီဒို ဆိုသည့် ခေါင်းဆောင်
လည်း လာသည်။

နှစ်နှစ်တာမျှ အခက်အခဲအစုံကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ သည်ကြားထဲမှ ဒိုးတူ
ပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်ရသော မိန်းမများက တန်းတူအခွင့်အရေး
တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

မိန်းမများကို ဦးဆောင်သူမှာ ရုစ်။ ရုစ်သည် လူကြမ်း စိတ်ကြမ်း၊
ဒေါင်းတည် မောင်းတည် မိန်းမမျိုး။ အခက်အခဲကိုလည်း ရင်ဆိုင်နိုင်သည်။
အငြင်းအခုံကလည်း သန်သည်။ ရင်ဆိုင်တိုးရသူမှာ တစ်ယူသန် သမားကြီး
ယာကွတ်ရာဘင်စကီး။

သူတို့နှစ်ဦး မည်သူက အနိုင်ရသည်၊ အရှုံးပေးရသည်တော့ မပြောတတ်။
သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဇာတ်ပေါင်းလိုက်ကြ၏။

ယာကွတ်ရာဘင်စကီးသည် ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ချမ်းသာမှု
ရသွားလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် မကျေနပ်မှုများသာ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုလေး
ရလာသည်။ သူ မျှော်မှန်းခဲ့သော ဂျူးလူမျိုးများ၏ အနာဂတ်ကိုလည်း သူ့ဘာသာ
ရေးရေးမြင်လာနိုင်ပြီ ထင်၏။ သူ ကျေနပ်သွားသည်။

ဂျူးများ၏ ဇီယွန်ဝါဒ ပထမခြေလှမ်းဖြစ်သော ရှိရန်နာသည် ပါလက်စတိုင်း ဒေသ၏ ပထမဆုံး ကိဘုရ် ဘုံလယ်မြေစခန်း ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ဂျူးတို့၏ ခံယူချက်မှာ ပို၍ပင် ခိုင်မာလာကြ၏။

ယာကွတ်ခိုင်စကီးသည် သူ့နာမည်ကို ဟီဘရူး ဘာသာဖြင့် "အာကီဗာ"ဟု ပြောင်းလိုက်၏။ ဂျီစီယာကလည်း သူ့မိန်းမ ဆာရာနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ စကားများ ပြီးနောက် "ဘာရက်ဘင်ကင်နင်"ဟု ပြောင်းလိုက်၏။

ဘာရက်၏ ဟီဘရူး အဓိပ္ပာယ်မှာ "မိုးကြိုး"ဟု ရသည်။ အာရပ်များက ဂျီစီကို သူ၏ ကျောပွတ်ကြီးကြောင့် "“မိုးကြိုး”ဟု ခေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ နောက် သူသည် ကင်နင်တောင်ကို မြတ်နိုးသူ။ သည်တော့ နာမည်မှာ "ဘာရက်ဘင်ကင်နင်"ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ တူရကီလူငယ်များသည် ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သော ဒုတိယမြောက် အဗ္ဗဒူဟာမစ်ကို ဖြုတ်ချ၍ အော်တိုမန်အင်ပါယာနှင့် မူဆလင်လူမျိုးများ၏ ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ပဉ္စမမြောက် မိုဟာမက်ကို ဆူလတန် ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်လေ၏။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်မီး တောက်လောင်လာလေတော့၏။

အော်တိုမန် အင်ပါယာ၏အရှင် ပဉ္စမမြောက် မိုဟာမက်သည် မူဆလင်ဘာသာ ဝင် နိုင်ငံအားလုံးကို ဗြိတိသျှအား တော်လှန်ကြရန် ကြေညာလိုက်လေ၏။

ပါလက်စတိုင်း ဒေသမှ ဂျူးများမှာ ဗြိတိသျှဘက်မှ ရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တူရကီစစ်ခေါင်းဆောင် ဂျမဲလ်ပါရှားသည် ဂျူးများ နှိမ်နင်းရေး လုပ်ငန်းကို ချက်ချင်း စတင် လိုက်လေသည်။

ဘာရက်ဘင်ကင်နင်သည် ပါလက်စတိုင်းမှ ထွက်ပြေးရန် အချိန် ခြောက်နာရီသာ ရ၏။ သူနှင့် သူ့ညီ အာကီဗာတို့သည် တူရကီ ရဲအဖွဲ့မှ အလိုရှိသူများ၏ စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးက ပါနေ၏။ ဆာရာသည် စိတ်မောနေ၏။

‘ဘယ်လောက် အချိန်ရသလဲဟင်’

‘မရဘူး၊ မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ထွက်မှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီတော့ ဆာရာအနေနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အိတ်တစ်လုံးပဲ ယူ၊ ကျန်တာတွေတော့ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရမှာပဲ’

ဆာရာသည် နံရံကို ကျောနှင့်မှီရင်း သူမ၏ စုထွက်နေသော ဗိုက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်၏။ ဆာရာ၏ ကိုယ်ဝန်မှာ ခြောက်လကျော်စ ပြုနေပေပြီ။ ယခင်က ဆာရာသည် ကိုယ်ဝန်ငါးကြိမ်မျှ ပျက်ကျဖူးလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အပျက်မခံနိုင်။ ဆာရာ ကလေးလိုချင်လှသည်။

“ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်နိုင်ရမှာလဲကွယ်၊ အချိန်မရှိရတဲ့ အထဲမှာ”

“ဘာရက်...အို...ဘာရက်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရင် ကျွန်မတော့ ရူးမှာပဲ၊ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဘာရက်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်နေမိ၏။ ဘာရက်သည် ဆာရာကို ခပ်ဖွဖွ ပြန်ဖက်ရင်း

“လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဆာရာ၊ တူရကီ ပုလိပ်တွေက မင်းကို ငါ့ မိန်းမအဖြစ် မိသွားရင် ဒုက္ခပဲ”

‘ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကိုယ်ဝန်တော့ ကျွန်မ အပျက်မခံနိုင်ဘူး ဘာရက်’

ဘာရက်သည် ဆက်မပြောသာတော့။ “ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ရစ်ရှိတဲ့ ရှိရန်နာကို သွားပြီး နေပေတော့”

ဘာရက်သည် သူ့ဇနီးကို နှုတ်ဆက်၍ ပါလက်စတိုင်းမှ ခွာရသည်။ ညီဖြစ်သူ အာကီဗာနှင့်အတူ ကိုင်ရှိသို့ သွားသည်။ ကိုင်ရှိတွင် ထရန်ပရီဒိုနှင့် ဆုံကြပြန်၏။ ဂျိုးဇက်ထရန်ပရီဒိုသည် ပါလက်စတိုင်း ဂျူးများကို စုစည်း၍ ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်နေ၏။

ဂျူးများသည် တပ်ရင်း ၃၈၊ ၃၉၊ ၄၀ စသည်ဖြင့် ဂျူးတပ်များ ဖွဲ့လိုက်ကာ ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ အလုံးအရင်းနှင့် ကူတိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်မှလည်း ခူးခေါင်းဆောင်များကို ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များနှင့် ဆွေးနွေးစေကာ ပါလက်စတိုင်းဒေသကို တောင်းဆိုနေ၏။ ရလဒ်ကား ဗြိတိသျှနိုင်ငံ ရေးဝန်ကြီး လော့ဒ်ဘဲလ်ဖို့က ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ ဂျူးလူမျိုးများ၏ ပိုင်ဆိုင်ထိုက် သော မြေဖြစ်ကြောင်း ကြေညာရလေ၏။

ထိုကြေညာချက်အရ ဘဲလ်ဖို့ကြေညာချက်ဟု အမည်တွင်ကာ ဂျူးများ အတွက် အခိုက်အတန့် နှစ်သိမ့်မှု ရသွားလေ၏။

အခန်း ၇

ဂျမဲလ်ပါရှား၏ ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့်၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဆာရာအား မွေးဖွားရန် ရက်နှစ်ပတ်အလိုတွင် ရှိရှိနံနာစခန်းမှ ဖမ်းဆီးရမိလေသည်။

နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟူ၍ တူရကီပုလိပ်များက မညှာတာပါ။ ဆာရာကို ညကြီးသန်းခေါင် အိမ်ထဲမှ ခွေးဆွဲသလို ဆွဲထုတ်ပြီး တိုင်တာရစ်မြို့သို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာ၏။

နောက် လုံးဝ အနားမပေးဘဲ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး စစ်ဆေးတော့၏။
“မင်းယောက်ျား ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ဘယ်လို ထွက်ပြေးတာလဲ”

“သူနဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်သလဲ” မင်းကရော အင်္ဂလိပ်တွေအတွက် စပိုင်လုပ်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား” ဆာရာသည် တည်ငြိမ်စွာပင် ပါသည်။
“ဘာရက်ဟာ ဗြိတိသျှတွေဘက် သဘောကျလို့ ပြေးတာ မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်လမ်းက ပြေးတာ မသိပါဘူး”

“ဘာရက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆက်အသွယ် မရပါဘူး သည်ထက် ဘာမှမပြော။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး စစ်ဆေးသော်လည်း ဆာရာသည် သည်မျှသာ ဖြေ၏။

ရိုးရိုးစစ်မေး၍မရလျှင် ခြိမ်းခြောက်မေး၏။ ဆာရာသည် မကြောက်။ သည်အတိုင်းသာ ဖြေ၏။

တူရကီ ပုလိပ်များမှာ ခြောက်မေး၍ မရသော ဆာရာကို
စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် ပက်လက်ချုပ်ထားပြီး ခြေဖဝါးကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်စစ်သည်။

ဆာရာ၏အဖြေမှာ သည်အတိုင်း။

အသည်းခိုက်အောင် နာသော်လည်း ဆာရာ မအော်။ တစ်ခွန်းမှ မအော်။
နှုတ်ခမ်းကိုသာ နာနာကိုက်ထား၏။

သုံးနေနှင့်ည တူရကီ ပုလိပ်များသည် ဆာရာကို နှိပ်စက်မေး၏။ ဆာရာ၏
အဖြေက သည်အတိုင်း။

နောက်ဆုံး နေ့စေ့လစေ့ကြီးနှင့် သတ္တိကောင်းလှသော ဆာရာကို တူရကီ
ပုလိပ်များက လွှတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။

ရဲစခန်းတွင် စောင့်ကာ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်နေသော ရုတ်သည် ဆာရာကို
အညင်သာဆုံး ပွေ့ဖက်သည်။ ရှိရှိနာစခန်းသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

စခန်းရောက်သည်နှင့် မီးနေခန်းသို့ ဝင်ရသည်။ မီးတွင်းရောက်ခါမှ မျိုသိပ်ခဲ့
ရသော ဒေါသကို အတိုးချ၍ ဆာရာ အသံကုန်အော်လေသည်။ တူရကီပုလိပ်များ
သုံးနေသုံးည ကျအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့သော မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာလေ၏။
ဆာရာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာအပြည့်နှင့်။

ဘယ်သူမှ ဆာရာကို မီးဖွားနိုင်မည်။ သည်တောင်မှ ကျော်မည် မထင်ကြ။
သို့သော် ဆာရာဘင်ကင်နှင့်သည် သားဦးကလေးကို ချောမော အောင်မြင်စွာ
မွေးလိုက်လေ၏။ ဆာရာကိုယ်တိုင်က မလှုပ်နိုင်တော့။ ရက်ပေါင်းများစွာ
သေငယ်စောနှင့် မြောနေ၏။ ရုတ်နှင့်တကွသော ရှိရှိနာစခန်းမှ လူများသည် သူတို့
စွမ်းသမျှ ပြုစုကြ၏။ ဆာရာသည် သားကလေး အောင်မြင်စွာ မွေးပြီးပြီဖြစ်၍
ထိုသားကလေးကို အဖေကြီး ဘာရက်ကို ပြချင်စိတ်ကြောင့်သာ သူမကိုယ်သူမ
အသက်ရှင်နေရန် ကြိုးစားလေသည်။

တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ ဆာရာသည် နေထိုင်ကောင်းလေတော့သည်။ သို့သော်
ခြေဖဝါးမှ ဒဏ်ရာများကြောင့် လမ်းလျှောက်ရာ၌ ခပ်ဆတ်ဆတ်
ဖြစ်နေလေတော့၏။

သားကလေးမှာ မွေးကင်းစမှာပင် ထွားကျိုင်းလှသူဖြစ်ပြီး ရက်များ လများ အတွင်း ကြီးထွားသန်မာလာ၏။ တစ်နှစ်ကျော်လာသောအခါ ကလေးထွားကြီး ဖြစ်လာ ၏။ လူတိုင်းက သူ့အဖေလို လာမှာပဲဟု သတ်မှတ်ကြ၏။

ဆာရာနှင့် ရစ်တို့သည် သူတို့၏ လင်သားများကို စောင့်နေကြရ၏။ ဘာရက်နှင့် အာကီဗာတို့သည် ကိုင်ရိုမှ အင်္ဂလန်၊ အင်္ဂလန်မှ အမေရိကန်အထိ တာဝန်ဝတ္တရားများ လုပ်ဆောင်ရန် လှည့်လည်သွားလာ နေကြရ၏။

၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့က ထိုးစစ်ဆင်တိုက်လေ၏။ ဗြိတိသျှစစ်တပ် သည် အီဂျစ်သို့ ဝင်သည်။ ဆိုင်နိုင်းကို ဖြတ်သည်။ ဂါဇာနှင့် တူရကီများက တောင့်ခံရန် ကြိုးစား၏။ မရ။ ခရစ္စမတ်ရက်များ ရောက်လာချိန်တွင် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်သည် ဂျေရုဆလင်ကို အောင်နိုင်သည်။ နောက် ဒမတ်စကတ်မြို့ ကျဆုံးသည့်အခါ တူရကီများ ၏ အော်တိုမန် အင်ပါယာကြီး ကျဆုံးသွားလေ၏။

ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့် အာကီဗာတို့သည် အိမ်ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ဘာရက်၏မုတ်ဆိတ်နီကြီးတွင် အဖြူပင်များ ပေါ်ပေါက်နေပြီဖြစ် သလို၊ ဆာရာ၏ မည်းမှောင်သော ဆံပင်များတွင်လည်း ဆံပင်ဖြူများ ပေါ်စပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

ဘာရက်နှင့် ဆာရာတို့ ပွေ့ဖက်နေကြသည်ကို သုံးနှစ်ရွယ်ကလေးက မော့ကြည့်နေ၏။

ဘာရက်သည် ကလေးကို မြှောက် ပွေ့ချီလိုက်ပြီး 'သား...သား ...' ဆာရာက နံဘေးမှ ဂုဏ်ယူစွာ ဖက်တွယ်ရင်း “ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါ ရင့်သားလေ... အယ်ရီဘင်ကင်နင် တဲ့”

အခန်း ၈

အဲလ်ဖို့ ကြေညာစာတမ်းကို နိုင်ငံပေါင်းငါးဆယ်က ထောက်ခံကြ၏။ သို့သော် အကောင်အထည်ကား ပေါ်မလာ။ များက နောက်ထပ် တိုးဝင်လာမြဲ။ နောက် ဘုံလယ်မြေစခန်း ကိဘုရ်များ တည်ထောင်ကြဆဲ။ နောက် များကို တရားဝင် စည်းရုံးရန်၊ စီမံခန့်ခွဲရန် ယီရှုဗဟိုအဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်၏။ ဘာရက်သည်လည်း

ဗဟိုအဖွဲ့၌ ပါသည်။

တစ်ချိန်တည်း၌ ပါလက်စတိုင်းသည် လက်နက်နိုင်ငံကြီးများ နိုင်ငံရေး ကစားရာ ကျားကွက် ဖြစ်လာ၏။

ပထမရွှေ့ကွက်မှာ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်တို့၏ စကိုက်ပိကော့ သဘောတူစာချုပ် ပေါ်ပေါက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းစာချုပ်အရ ဗြိတိသျှနှင့် ပြင်သစ်တို့သည် အရှေ့ အလယ်ပိုင်းကို ခွဲဝေယူရန်သာ ပါ၏။ ယခင်က ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း အာရပ်များ ကို လွတ်လပ်ရေးပေးရန်လည်း မပါလော။ အာရပ်များသည် မကျေနပ်ကြ။

သည်ကြားထဲတွင် ပါလက်စတိုင်း ပြဿနာက တစ်မှောင့်။ ဂျူးများကလည်း တိုင်းပြည် တည်ထောင်ချင်သည်။ အာရပ်များကလည်း သူတို့ ပိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဗြိတိသျှကလည်း လက်မလွှတ်ချင်။

ဂျူးများသည် စစ်ပြီးသည်နှင့် လက်နက်များကို အင်္ဂလိပ်တို့ထံ ပြန်အပ်ပြီး ဖြစ်သည်။ အာရပ်များအနေနှင့်ကမူ ဘယ်သူ့ထံမှ လက်နက်အပ်ရန် မလို။ ပါလက်စတိုင်း ဒေသတွင် ဗိုလ်လုပ်လာသူမှာ ဟာရန် အမင်းဘယ်လ်ဟူစိန်နီ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် ဂျူးများကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ သည်တွင် အကြမ်းဖက်မှုများ၊ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး လှုံ့ဆော်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

(အကာအကွယ်မဲ့သော ဂျူးမိသားစုများကို လုယက်တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ မြင့်မြတ်သောမြို့များ ဖြစ်သည့် ဆာဖက်၊ တိုက်ဘာရက်၊ ဟီဘရွန်နှင့် ဂျေရုဆလင်မြို့များတွင် ဂျူးများကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ အစုလိုက် သတ်ဖြတ် လုယက်မှုများ ဖြစ်လာတော့၏။

ထိုအထဲတွင် တိုက်ဘာရက်မှ ရှိရန်နာစခန်းသို့ ပြန်လာသော ရစ်နှင့် သမီးကလေးတို့သည် အာရပ်များက ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

အာကီဗာသည် မဖြေနိုင်တော့။ ယခင်က ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သော နာကြည်းစိတ် များသည် ဆယ်ဆ တိုးလာလေ၏။ ဘာရက်သည် ချက်ချင်းပြေးလာ၍ အာကီဗာကို ဖြေသိမ့်၏။ အာကီဗာသည် တစ်လလုံးလုံး သူ့တဲမှ မထွက်ဘဲ စိတ်ဒုက္ခ ခံစားနေ၏။

တစ်လကျော်ကြာမှ အပြင်လူများနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှ အနာကား မပျောက်တော့။

ဂျူးတို့၏ ယီရှုဗဟိုတွင် ဤသို့ လုယက်သတ်ဖြတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးကြ၏။ လန်ဒန်မှ ဒူးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဒေါက်တာဂိုက်ဇမန်လည်း လာ၏။ ဘာရက်၊ အာကီဗာ ညီအစ်ကိုလည်း ပါသည်။ အယူအဆရေးရာ ခေါင်းဆောင် ဒေးဗစ်ဘင်ဂူရီယန်လည်း ပါ၏။ တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် အာဗီဒန်လည်းပါ၏။

အယူအဆမှာ နှစ်မျိုးကွဲလာ၏။ တစ်မျိုးက ဓား ဓားချင်း အပြတ် ပြန်ချချင်သည့် လူများ။ သူတို့ခေါင်းဆောင်က အာကီဗာ။ တချို့က ညှိနှိုင်းအဖြေရှာကြရန် အဖွဲ့။

သူတို့သည် အငြင်းသန်သော ဂျူးများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ညလုံးပေါက် ငြင်းခုံကြ၏။ နောက်ဆုံးအဖြေကား လျှို့ဝှက်လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ရန်ပင် ဖြစ်လေသတည်း။ ထိုတပ်ဖွဲ့ ကို တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် အာဗဒန်ကို အုပ်ချုပ်စေ သည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့၏အမည်ကို “ဟက်ဂါနာ”ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်ကြလေ၏။

သို့နှင့် ရွာတည်သူက တည်၊ ဘုံလယ်မြေ ထောင်သူက ထောင်၊ ကာကွယ် သူက ကာကွယ်နှင့် ဂျူး အခြေကျဖို့ ကြိုးစားရင်း နှစ်တွေ ကြာလာ၏။

၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်သည် ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်လာ၏။ နောက် ညီမလေး ဂျော့ဒါးနား တစ်ယောက်လည်း ထွန်းကားရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီး ဘာရက်သည် သူ့သားနှင့် သမီးကို ဥရောပ ဂျူးရပ်ကွက်မှ ဂက်တိုဂျူးဘဝလို ကျီးလန့်စာစား အဖြစ်မျိုးမှာ မရှိစေချင်။ ပါလက်စတိုင်းကျူး ပီပီသသ သတ္တိနှင့် ဖြစ်စေချင်၏။ ထိုသို့လည်း မွေးမြူလာ၏။

တစ်နေ့ ဘာရက်က ဆယ့်လေးနှစ်သား အယ်ရီကို တစ်ဖက်ရွာသို့ သီးနှံများ လှည်းနှင့် ပို့စေ၏။ မိခင်ကြီး ဆာရာကမူ သားကလေး တစ်ယောက်တည်း သွားသည်ကို သဘောမတူ။

အယ်ရီကမူ တာဝန်တစ်ရပ် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည့် အတွက် လှည်းမောင်းပြီး ပျော်ရွှင်စွာ သွားလေသည်။ လမ်းတွင် အာရပ်ကလေး

များနှင့် တွေ့သွားပြီး အယ်ရီကို ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ကာ သီးနှံများကိုလည်း ခိုးယူသွားကြလေ၏။

အယ်ရီသည် ညဉ့်ဦးပိုင်းမှ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သည်။

ဆာရာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် သွေးသံရဲ့ရဲ ပြန်လာသောသားကို တွေ့ရလေတော့သည်။ ဆာရာသည် လန့်အော်လိုက်စဉ် အယ်ရီသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်ထား လိုက်၏။ သူ့အမေက အပြင်မှ ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်နေသော်လည်း အယ်ရီက တံခါးဖွင့်မပေးတော့။

ဘာရက်သည် မိုးချုပ်မှ အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာ၏။ ဘာရက်က တံခါးဖွင့် ခိုင်းသောအခါ အယ်ရီက ဖွင့်ပေး၏။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်း နာကြည်းသောမျက်နှာနှင့်

“ကျွန်တော့်သီးနှံတွေ အလုခံရတယ် ပါပါ။ ပါပါ ပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တော်မကျေပွန်ခဲ့ပါဘူး”

ဘာရက်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်၏။ ‘သား တာဝန်မကျေတာ မဟုတ်ပါဘူး သား၊ ဖေဖေ တာဝန်မကျေတာပါ’

ဆာရာကမူ သူ့သားကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး ဖအေကြီးကို ရန်တွေ့သော မျက်နှာ နှင့်

“ဒါပဲနော်၊ နောက် ကျုပ်သားကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်ရ တော့ဘူး”

ဘာရက်သည် ဘာမှမဖြေ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် သားကိုခေါ်ပြီး ကွင်းကျယ်တစ်ခုတွင် သူ၏ လက်စွဲတော် ကျာပွတ်ကြီးကိုယူပြီး ကျာပွတ်ရိုက်နည်း သင်ပေးတော့၏။ ဆာရာက ကန့်ကွက်သော်လည်း မရ။

အယ်ရီသည် ဖခင်လုပ်ပေးသော အရုပ်ကြီးကို မနက်မိုးလင်းမှ နေဝင်သည် အထိ ဖခင်ကြီး သင်ပေးသည့်အတိုင်း ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်ရလေသည်။ ကျာပွတ်၏

လွဲအား၊ လက်၏ အနေအထား၊ ရိုက်ချက်၊ ကျာပွတ်၏ လှုပ်ရှားပုံ၊ သွားလာပုံကအစ ဘာရက်က စနစ်တကျ ပြောပြသည်။ သင်ပြသည်။ အယ်ရီကလည်း ကြိုးစားလိုက်နာ သည်။

ညပိုင်း ရောက်သောအခါ အယ်ရီ၏ လက်များမှာ အန်သေ၍ လှုပ်မရတော့။ နောက်နေ့မနက် ရောက်သည်နှင့် ဘာရက်က အယ်ရီကို အနားမပေး။ ဆက်ရိုက်ခိုင်း သည်။ အယ်ရီကလည်း ဆက်ရိုက်၏။

ရသတ္တနှစ်ပတ်ကျော် ကြာသောအခါတွင်ကား ဘာရက်က သီးနှံများကို လှည်းနှင့်တင်စေပြီး တစ်ဖက်ရွာသို့ အယ်ရီအား တစ်ယောက်တည်း သွားခိုင်းပြန်၏။ သို့သော် လက်စွဲတော် ကျာပွတ်ကြီးကိုကား ပေးလိုက်၏။

'တစ်ခုတော့ ပါပါ မှာလိုက်မယ် သား၊ သားကို ဖေဖေ တရားတဲ့လက်နက် ပေးလိုက်တာ၊ ဒီလက်နက်ကို ဒေါသနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကလွဲစားချေတဲ့ အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သုံးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ဖို့'

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

အယ်ရီသည် လှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ဆာရာသည် သူ့သားကို စိတ်မချ၊ ရင်တမမနှင့် ကျန်ရစ်၏။ ဘာရက်ကမူ သူ မလုပ်တာ ကြာပြီဖြစ် သော သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ဖတ်နေလိုက်လေ၏။

အာရပ်ကလေးများသည် ထုံးစံအတိုင်း အယ်ရီလှည်းကို လမ်းမှဖြတ်၍ လှကြလေ၏။ သည်တစ်ကြိမ်၌မူ အယ်ရီက ပြင်ဆင်ပြီးသား၊ ပထမဆုံး ခဲလုံးကျ လာသည်နှင့် အယ်ရီ လှည်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

အာရပ်ကလေးထဲမှ ခေါင်းဆောင်ကိုကြည့်ပြီး၊ ရှာပြီး ဖြစ်သည်။ ကျာပွတ်ကို တစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီး ပထမဆုံးအချက်မှာပင် ခေါင်းဆောင်၏ လည်ပင်းကို ပတ်ဆွဲကာ မြေသို့ လှဲချလိုက်၏။ ကျန်းကလေးများဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှန်လိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင် ကို ဖိကာ ဘယ် ညာ လွှဲပြီး ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

ညနေမစောင်းမီပင် အယ်ရီ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့အဖေရှေ့

ရပ်လိုက်၏။ ဘာရက်က

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ သား၊ သီးနှံတွေ ပို့တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် မင်းအမေကို သွားတွေ့လိုက်ပါဦးကွာ၊ မင်းအမေက သိပ်စိတ်ပူနေတာ”

အယ်ရီသည် အေးဆေးစွာပင် သူ့အမေထံ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ရောက်သောအခါ လုယက်ဆိုးသွမ်းမှုများ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွား၏။ ဂျူးများကို အလွယ်တကူ လုယက်ရန် မလွယ်တော့ကြောင်း ထင်ရှား သွား၏။

အယ်ရီမှာ တစ်နှစ်အတွင်း ပိုထွားကျိုင်းလာကာ သူ့အဖေနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာပါမက စိတ်ဓာတ်ပါ တူသူဟု အပြောခံလာရသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်သား အယ်ရီသည် သူတို့ခြံနှင့် တစ်မိုင်ကျော်လောက်မှ ဒက်ဖနာ အမည်ရှိ မိန်းကလေးနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်။ နောက်တစ်နေ့သောအခါ သူတို့နှစ်ဦး လက်ဆက်ဖြစ်ကြမည်ဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ထားခြင်း ခံရလေသည်။

. ညီမလေး ဂျော်ဒါးနားမှာ ထိုအချိန်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆံပင်နီနှင့် ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်း၊ ယောက်ျားကလေးလို စွမ်းသူကလေး ဖြစ်လာ၏။

ဆယ့်ငါးနှစ်သားမှာပင် အယ်ရီသည် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။ ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ဒက်ဖနာသည်လည်း လက်နက်အားလုံး ကိုင်တွယ်ပစ်တတ်သူ ဖြစ်လာ၏။ သူတို့ခေတ်မှာ ခေတ်သစ်၊ သည်အရွယ်ကပင် လက်နက်ကိုင်၍ ကိုယ့်လူမျိုး ကို ကာကွယ်နိုင်ရမည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ထမ်းနေရပြီ ဖြစ်၏။

ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ခိုင်မာတောင့်တင်းလာ၏။ သူတို့ သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခုခံကာကွယ်နိုင်သည် မှန်၏။ သို့သော် လိုက်လံမနှိမ်နင်းနိုင်။ ဤအလုပ်ကား အာဏာပိုင် အင်္ဂလိပ်တို့ အလုပ်။ အင်္ဂလိပ်များအနေနှင့်လည်း

အာရပ်များ ၏ ငြိငြင်မှုကို မခံနိုင်၍ ဖိစီးစီး မလုပ်။ သည်တွင် ပါလက်စတိုင်းတွင် အာရပ်နှင့် တို့သည် ရန်ပြုသူနှင့် ခုခံသူအဖြစ် ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီ၌ ဟစ်တလာနှင့် သူ၏ နာဇီများ အာဏာရလာ၏။ ဟစ်တလာသည် ဂျူးများကို စတင်ဖိနှိပ်ရာ ဂျာမန်ဂျူးများ ပါလက်စတိုင်းသို့ ပြေးလာ ကြပြန်သည်။

အာရပ်ခေါင်းဆောင်များက စုစည်းပြီး များ ပါလက်စတိုင်းသို့ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ ဝင်လာနေထိုင်ခြင်းကို တားမြစ်ပေးပါဟု ဗြိတိသျှများကို ကန့်ကွက်၏။ ဗြိတိသျှများကလည်း များ ဝင်လာခြင်းကို ကန့်သတ်လိုက်၏။

သည်တွင် တို့သည် အလီယားဘက် လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ထပ်မံဖွဲ့စည်းပြီး၊ ဂျူးများကို ခိုးသွင်းခြင်း လုပ်ရပြန်လေတော့သည်။

လူများသာမက လက်နက်များလည်း ခိုးသွင်းကြလေသည်။ ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ သည် လူအား၊ လက်နက်အား ပိုမို တောင့်တင်းလာသည် မှန်သော်လည်း သည် တပ်ဖွဲ့မှာ ခုခံရေးတပ်ဖွဲ့၊ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ရမည်ဟု သံမဏိ စည်းကမ်းချထား ၏။ ဤအချက်ကို မကျေနပ်သူ၊ ပြန်ချပစ်လိုက်ချင်သူ တစ်စုကလည်း ရှိနေ၏။ ထိုအစု တွင် ဘာရက်၏ညီ အာကီဗာက ခေါင်းဆောင်။

ထိုအတောအတွင်း ဗြိတိသျှတို့က ပါလက်စတိုင်း ကမ်းခြေမှ ဂျူးလူမျိုးများနှင့် လက်နက်များ ခိုးမဝင်ရန် ပိတ်ဆို့ရေးတပ်များ ချလိုက်ရာ၊ အာကီဗာနှင့် သူ့လူတစ်စု ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားလေ၏။

၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ဘာရက်ကို ယီရှူဗဟိုမှ အရေးတကြီး ခေါ်သည်။ ရောက်သည်နှင့် တပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် အာဗီဒန်က

“အခြေအနေဆိုး တစ်ရပ်တော့ ပေါ်လာပြီ ဘာရက်၊ မင်းညီ အာကီဗာနဲ့ သူ့နောက်လိုက် တချို့ဟာ တို့ ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့က ခွဲထွက်သွားကြပြီ”

ဘာရက်သည် သက်ပြင်းသာ ချနိုင်တော့၏။ “အင်း..... အာကီဗာဟာ ဒီလို အကြမ်းဖက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်မယ်ကြံနေတာ ကြာပြီဗျာ၊ ဟို ကျုပ်တို့ ကလေးဘဝက အဖေသေဆုံးကတည်းက အကြမ်းဖက်ခဲ့တာ။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကလည်း အသတ်ခံရတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသအိုးကြီး ဖြစ်နေတာ”

“အင်းလေ၊ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကတော့ ရှိမှာပေါ့၊ သူ့မှာ ခံစားချက် ရှိသလို မင်းမှာရော ကျုပ်မှရော ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့လုပ်ရပ်က တို့တစ်တွေအားလုံးကို ထိခိုက်မှာနော်၊ အာကီဗာဟာ သူစိတ်ထဲရှိသလို အကြမ်းဖက်လိုက်ရင် ပြဿနာက တို့ ယီဗဟိုရဲ့ ခေါင်းကိုပဲ ပြေးဆောင့်မှာ”

ဘာရက်သည် ညီတော်မောင် အာကီဗာကို ရှာ၍ တွေ့ရပြန်၏။ တွေ့ပြန်တော့ ဖျောင်းဖျရပြန်သည်။ အာကီဗာသည် မကျေနပ်။ ‘ဘာလဲ၊ အစ်ကို့ကို ရွှေ့ပြည်အေး တရားဟောဖို့ လွှတ်လိုက်တာလား’

“ဘယ်သူလွှတ်မှ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း တဇောက်ကန်းတွေ လျှောက်လုပ်တာ သိရင် ငါ လာရမှာပဲ”

အာကီဗာသည် ဒေါသထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။

“မရဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ပြတ်တယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုကို နောက်ရွှေ့ မနေနိုင်ဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေဟာ ကျုပ်တို့ရန်သူပဲ”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အာကီဗာ၊ တို့ဟာ ဗြိတိသျှလက်အောက်မှာပဲ အခြေအနေ ကောင်းတွေ ရအောင် လုပ်ခဲ့နိုင်ကြသားပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ရူးနေလို့ပဲ၊ အာရပ်တွေက ကျုပ်တို့ကို သတ်နေတယ်၊ ဗြိတိသျှတွေက ကျုပ်တို့ကို ကာကွယ်ရမယ့်အစား အာရပ်တွေကို ကာကွယ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဖိနှိပ်တယ်”

“အင်းလေ၊ ဒီကြားထဲကပဲ တို့ဟာ ဆွေးနွေးဖြေရှင်းပြီး ပန်းတိုင်ကို ချီတက် ရမှာပေါ့ကွ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ မဆွေးနွေးဘူးဗျာ၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ တောင်းယူလို့ မရဘူးဗျာ၊ တိုက်ယူရမှာပဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ တောင်းပန်ပါရစေ အာကီဗာရယ်၊ အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့၊ မင်းတို့ ဒီလို အကြမ်းဖက်ရင် ရန်သူက တို့တစ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အပြစ်ရှာစရာ လုပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားမှာ”

“အို... မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဥပုသ်စောင့်နေချင်ကြတဲ့ လူတွေ၊ ဘာလဲ ...ဂျာမန်တွေ၊ အာရပ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက ခင်ဗျားတို့ကို လူဆိုးလေးတွေလို့ အထင်မခံချင်လို့လား”

“ဟေ့ကောင် မင်း စကားတွေဟာ လွန်လာပြီနော်”

“မလွန်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ သွေးမရှိဘူးလား၊ ဂက်တိုစိတ်ပဲ ရှိကြသလား၊ ခင်ဗျားတို့မှာ သတ္တိမရှိရင် ဖယ်နေကြပေါ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မှားတယ်ပြောလည်း ကျုပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ချစ်ရာရှိတာ ချမှားပဲ”

ဘာရက်သည် ရင်ထဲမှ တလိပ်လိပ် ဒေါသထွက်လာ၏။ စော်ကားသမျှ ငုံ့မခံတော့ဘဲ ပြန်ချတတ်သောစိတ်၊ ပြန်ချချင်သောစိတ်နှင့် ၎င်းစိတ်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ ချိုးနှိမ်ရသော သတ္တိစွမ်းရည်ကို ချိန်ဆ၍ ဒေါသကို ဖြေနေ၏။

ဘာရက်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး တံခါးရှိရာသို့ ထွက်လိုက်၏။ အာကီဗာက လှမ်းပြီး

“ဒီမှာ အာဗီဒန်နဲ့ ယီရှူဗဟိုက ဆွေးနွေးဖျန်ဖြေရေးသမား၊ ရွှေပြည်အေးသမား တွေကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ အာကီဗာနဲ့ သူရဲကောင်း “မက်ကက်ဗီး”တွေကတော့ ဗြိတိသျှနဲ့ အာရပ်တွေကို စစ်ကြေညာလိုက်ပြီလို့”

“မက်ကက်ဗီး”များ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့မှ ခွဲထွက်လိုက်သည်နှင့် မြေအောက် အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဗြိတိသျှအနေနှင့် မက်ကက်ဗီး အကြမ်းဖက်သမား များကို မတရားသင်း ကြေညာလိုက်လေ၏။

ဗြိတိသျှများအနေနှင့် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ကို တရားဝင် အသိအမှတ် မပြုသော် လည်း ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့သည် ဗြိတိသျှများကို ပြန်မတိုက်ဟု သိရသည်။ မက်ကက်ဗီး အကြမ်းဖက်အဖွဲ့ကမူ ဤသို့မဟုတ်။ ဗြိတိသျှကိုပါ ဆော်သည့်အဖွဲ့။

အာကီဗာနှင့် သူ့နောက်လိုက် မက်ကက်ဗီး အဖွဲ့သည် ဓားဓားချင်း အဖွဲ့၊ အပြတ်ရှင်းသည့်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ဂျူးများအပေါ်၌ လိုက်လံလုယက် သတ်ဖြတ်နေသည့် မတ်ဖတီ၏ အာရပ်တပ်သားများကို ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့လို လာတိုက်သည်အထိ စောင့် မနေ။ ကိုယ်က ရှာ၍ တိုက်သည်။ အာရပ်များနည်းတူ

သတ်သည်။ သူတို့ကို ဖမ်းဆီး နှိမ်နင်းရန်လာသော ဗြိတိသျှများကိုလည်း ပြန်လည်ခုခံသည်။ နောက် သတ်ဖြတ်သည်။

အခန်း ၉

ပါလက်စတိုင်း ပြဿနာက ဆက်လက်ရှုပ်ထွေးဆဲ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် နောက်ဆုံး သွေးထွက်သံယိုမှုများ များပြားလာခြင်းကို ကာကွယ်ရန် ဗြိတိသျှတို့သည် ပါလက်စတိုင်းကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းကာ ဂျူးများကို တဲလ်အဲဗ်မြို့မှ ဟိုက်ဖာအထိနှင့် ဂါလီလီဒေသ အပါအဝင် ပိုင်းခြားပေးလိုက်၏။

ကျန်ဒေသများကို အာရပ်များ သတ်သတ်နေစေ ဟူ၍။

ဂျူး ဗဟိုအဖွဲ့အနေနှင့် ဂျော်ဒန်မြစ်၏ နှစ်ဖက်စလုံးကို လိုလားတောင်းဆို နေသည် ဖြစ်သော်လည်း သွေးထွက်သံယိုမှုများ မဖြစ်စေချင်သည့်အတွက် ကျေနပ် လိုက်၏။

အာရပ်များက မကျေနပ်။ အာရပ်တို့မှာမူ ပါလက်စတိုင်းမှ ဂျူးများအားလုံးကို အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်ရေး ဖြစ်နေ၏။

ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များသည် လက်ဘနွန်နယ်စပ် တစ်လျှောက်တွင် လျှပ်စစ် ဓာတ်အားလွှတ်သော သံဆူးကြိုးများ ကာလိုက်၏။ နောက် အက်စသာခံတပ်ကို တည် ဆောက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အာရပ်လှုပ်ရှားမှုများ အနည်းငယ် လျော့သွား၏။ သို့သော် ရပ်မသွား။

ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ အနေနှင့်လည်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်၍ နောက် ဆုံး ခေါင်းဆောင် ဘင်ဂူရီယန်သည် အာဗီဒန်၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကား ဂါလီလီဒေသ၏ မြောက်ဖျား လက်ဘနွန်နယ်စပ် အနားတွင် အစောင့်တပ်စခန်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရန် ဖြစ်သည်။

ထိုတာဝန်ကို အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခါး ဖြစ်သော အယ်ရီဘင်ကင်နင်နှင့်

အဖွဲ့အား တာဝန်ပေးလိုက်လေ၏။

ထရပ်ကား ဆယ်စီးသည် တစ်ရာတိတိသော ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် ဂျူး လူငယ်ယောက်ျား၊ မိန်းမများကို တင်ဆောင်၍ လက်ဘနွန်နယ်စပ်ရှိ တောင်ကုန်း တစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဂျူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ခဏချင်းပင် နေရာယူခြင်း၊ ကတုတ်တူး ခြင်းနှင့် စခန်းတည်ဆောက်ခြင်း ပြုလုပ်လိုက်ကြလေ၏။

သူတို့ ရပ်တန့်လိုက်သော တောင်ကုန်း၏ အထက် တောင်ကုန်းများတွင် အာရပ် အကြမ်းဖက်စခန်းများ ရှိနေ၏။ သူတို့သည် ရောက်ရှိသော တောင်ကုန်းထက်မှာပင် အခိုင်အမာ စခန်းချကာ တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်နေကြလေ၏။

နောက်နေ့မနက်လင်းသည်နှင့် ဂျူးများ လက်ဘနွန်နယ်စပ် တောင်ခြေတွင် စခန်းချလာပြီဆိုသော သတင်းသည် တောမီးလောင်သကဲ့သို့ အာရပ်တစ်လောကလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဘီရွတ်မှာ ရှိနေသော တာဂျီအမင်းဟူစိန်နီအဖို့ နားရွက်ကို တံတွေးလာ ဆွတ်ခြင်း ခံရသလို ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားစေ၏။

ဤအပြုအမူမှာ မြောင် စစ်ကြေညာခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အလာဟူ အရှင်ကို တိုင်တည်ကာ ဂျူးများကို အပြတ်ရှင်း၍ ပင်လယ်တွင်း မျှောပစ်မည်ဟု သစ္စာဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် အစုသည် ကတုတ်ကျင်းများကို ခိုင်မာ သည်ထက် ခိုင်မာစေရန်၊ ကာကွယ်ရေး အခြေအနေများ ကောင်းသည်ထက် ကောင်း အောင် ပြုပြင်နေကြ၏။

ညများတွင် စနစ်တကျ ကင်းချထားကာ ရန်သူများကို ခုခံရန် အသင့်ပြင်နေ ကြ၏။ အယ်ရီနှင့်အတူပါလာသော ဒက်ဖနာတို့သည် ကင်းလှည့်မကျသော ညများတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်မှီ၍ အိပ်ကြလေ၏။

စတုတ္ထမြောက်ညတွင် အာရပ်များက တိုက်လေသည်။

အာရပ် တစ်ထောင်ခန့်က ရိုင်ဖယ်များ၊ စက်သေနတ်များနှင့် ဝိုင်းပစ်ကြ၏။

အယ်ရီတို့အဖွဲ့သည် တစ်ချက်မျှ ပြန်မပစ်ဘဲ အာရပ်များ၏ တိုက်ခြင်းကို စောင့်နေကြ၏။

ခုခံမှုနည်းပါးသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး မကြာမီပင် အာရပ်များသည် အလုံးအရင်းနှင့် အတင်းဝင်တိုက်တော့၏။ အာရပ်များ အနားရောက်သည်နှင့် အသင့်စီစဉ်ထားသော မီးမောင်းများက စစ်မြေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို လင်းထိန်သွားစေ၏။ သည်တွင် ဂျူးများ၏ တိကျသော သေနတ်သံများ ထွက်လာတော့၏။

ရုတ်တရက်ပင် အာရပ်ခြောက်ဆယ်ကျော် ကျဆုံးသွား၏။ ချက်ချင်း ကြောက်လန့်စွာ ဆုတ်ပြေးလေတော့၏။ တစ်ပတ်အကြာထိ အာရပ်များ မတိုက်ကြ။ တိုက်ကြည့်သော အခါတိုင်းလည်း အကျအဆုံးများနှင့် အထိနာကြသည်ပဲ ဖြစ်၍ ကြာတော့ အာရပ်များသည် မတိုက်ရဲတော့။ ခေါင်းဆောင်များက တိုက်ခိုင်းသော်လည်း တကယ်တိုက်ရမည့် တပ်သားများက မတိုက်ကြ။

အယ်ရီတို့ဘက်မှလည်း အကျအဆုံး ရှိသည်ပင်ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး အပါအဝင် ငါးဦးကျဆုံးပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အယ်ရီသည် စခန်းကို လက်လွှတ်မခံ။

နောက်ရက်များတွင် အာရပ်များက မတိုက်ရဲ ဖြစ်နေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး အာရပ်စခန်းများကို အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပစ်လေသည်။ မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်မို့ အာရပ်တို့ အထိနာပြန်သည်။ ဤသို့ ဤသို့ဖြင့် တောင်ထိပ်အထိ တဖြည်းဖြည်း စီးနင်း နိုင်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး တောင်ထိပ်တွင် အခြေတကျ စခန်းတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ကာ အာရပ်တို့၏ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို ပိတ်ဆို့လိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ယီရှုဗဟိုသည် တခြားသော အချက်အချာ ဒေသများတွင် လူငယ်တပ်သားများကို အခြေတကျ စခန်းဖွင့် အစောင့်ချခြင်းများ ဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

အယ်ရီတို့အနေနှင့် အခြေတကျ စခန်းဖွင့်နိုင်ပြီ ဆိုသော်လည်း ဗဟိုနှင့် ကွာလှမ်းသောအရပ်၊ အာရပ်များ ဝိုင်းရံနေသော ဒေသတွင် အထီးကျန်နေထိုင်ရသည့် သဘောဖြစ်ရာ အာရပ်များက စနစ်တကျ စစ်ခင်းတိုက်ခြင်းများ

မပြုလုပ်သော်လည်း အလစ်ဝင်တိုက်ခြင်း၊ အပြင်သို့ တာဝန်ကျသော
ရဲဘော်တစ်ဦးဦးအား အလစ်ဝင်သတ် ခြင်း စသည့် အနှောင့်အယှက်များကမူ
ထမင်းစား ရေသောက်သလို ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့ အယ်ရီသည် သူ့တဲမှာ အိပ်မောကျနေ၏။
“အယ်ရီ...အယ်ရီ...မြန်မြန် လာစမ်းပါဦး”

အယ်ရီသည် ချက်ချင်းထကာ ရိုင်ဖယ်ဆွဲပြီး တဲထဲမှ ထွက်လိုက်၏။
တောင်ဘက် စပျစ်ခြံစည်းရိုးနားတွင် ရဲဘော်တချို့ စုရုံးနေကြ၏။ သူတို့သည် တစ်စုံ
တစ်ရာကို ပိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။ အယ်ရီ ရောက်လာသောအခါ ရဲဘော်များသည်
နံဘေးသို့ ရှဲသွားလေသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် သွေးကွက်တစ်ကွက် တွေ့ရသည်။ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီအပြာ
တစ်ပိုင်းတစ်စကို တွေ့ရ၏။ သွေးစများက တောင်ခြေသို့ ဆင်းသွား၏။ အယ်ရီသည်
သူ့ရဲဘော်များ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်၏။ မည်သူမှ စကားမပြောကြ။
အယ်ရီသည် တုန်လှုပ်လာ၏။ ‘ဒက်ဖနာ မဟုတ်လား’ မည်သူမှ ပြန်မဖြေကြ။

နောက် နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ဒက်ဖနာ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
အလောင်းကို စခန်းအနီး လာပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒက်ဖနာ၏ နားရွက်၊
နှာခေါင်း၊ လက်များမှာ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်လျက်။ မျက်စိနှစ်လုံးစလုံးသည် မရှိတော့။
နောက် အကြိမ်ကြိမ် မတရား ကျင့်ခံထားရသည့် သာဓကများနှင့်။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ငိုလည်းမငို၊ မျက်ရည်လည်း မကျ။ သို့သော်
တစ်ခါတစ်ရံတွင် လစ်ခန့် လစ်ခနဲ ပျောက်သွားတတ်သည်။ အယ်ရီမျက်နှာမှာ အမြဲ
သွေးမရှိသလို ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီသည် ဒက်ဖနာအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊
ဒက်ဖနာအမည်ကို လည်းကောင်း တစ်ခါမှ မပြောတော့။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည်
ဒုက္ခကို၊ မတရားမှုကို ယီရှူဗဟို၏ ခံယူချက်အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး အောင့်ခံသည်။

အရေးကြီးသည်က သည်မြေမှာ အခြေစိုက်ရေး၊ သည်မြေမှ တစ်လက်မမှ
ဆုတ်မပေးရေး။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် စစ်သား၊ စစ်သားမှ
ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် တကယ့်စစ်သား။

အနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်မှ အာရပ်ရွာများသည် များ၏ ကလဲ့စားချေတိုက်ပွဲ

လာမည်ဟု ပြင်ဆင်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ ဂျူးများက လာမတိုက်၊ သူတို့၏ အခြေစိုက်စခန်းမှာပင် အခြေချနေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ ယီရှုဗဟိုတွင် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုလူက ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှ မေဂျာ ပီပီမယ်လကွန်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ မေဂျာ မယ်လကွန်မှာ ပထမ အာရပ်များကို ခင်၍ ဂျူးများကို သိပ် သဘောမကျသူ။ ပါလက်စတိုင်း ရောက်လာ သည်တွင်မှ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရှိ လေ့လာသုံးသပ်မိသည်နှင့် များကို သဘောကျလာ၏။ ထိုထက် စစ်သားကောင်းဖြစ်သော မေဂျာ မယ်လကွန် သည် ဂျူးစစ်သားများကို သဘောကျနေ၏။

တစ်နေ့ ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့် လာတွေ့၏။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သူက စတင်၍ 'ကျုပ် ဂျူးစစ်သားတွေကို သဘောကျတယ်ဗျာ၊ ဂျူးစစ်သားတွေဟာ ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိလို့ အကောင်းဆုံးစစ်သား ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ စည်းကမ်းလည်း ရှိတယ်’

ဘာရက်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မယ်လကွန်က ဆက်၍ 'ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေကို ကြည့်ဗျာ၊ တိုက်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတယ်၊ စည်းကမ်းကို လိုက်နာတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းတဲ့ အချက်တွေပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာတင် ရပ်သွားတော့ သူတို့မှာ ယုံကြည်ချက် မရှိတော့ဘူး၊ မူမရှိဘူး၊ အရက်သောက်မယ်၊ ပျော်ပါးမယ်ပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့က ဂျူးစစ်သားတွေကို ကျုပ်လက် ထဲသာ အပ်လိုက်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး စစ်တပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဗျာ’

“မေဂျာ မယ်လကွန်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကို လာရင်းကိစ္စက ဘာလဲခင်ဗျာ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ ဂျူးတွေနဲ့ စစ်တပ်ဖွဲ့ချင်လို့၊ အဲဒါ ကျုပ်ကို အာဗီဒန်နဲ့ တွေ့ပေး၊ ဒါပဲ”

မေဂျာ မယ်လကွန်သည် ရုတ်တရက် ဝင်လာသလို နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွား လေသည်။ ဘာရက်သည် ချက်ချင်း အာဗီဒန်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၏။ အာဗီဒန် ကလည်း ထူးဆန်းသော မေဂျာအကြောင်း ကြားဖူးပြီးသား။

နောက် မယ်လကွန်သည် ဘင်ဂူရီယန်ထံသို့ပင် သွား၏။

“ဒီမှာ ဘင်ဂူရီယန်၊ ခင်ဗျားဟာ အလကားနေရင်း ရန်သူတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ပြီး အကျိုးမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့တော့ စကားပြောဖို့ ငါးမိနစ် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

မေဂျာမယ်လကွန် နောက်ထပ်တွေ့သူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ချားလ် ဖြစ်သည်။ ပါလက် စတိုင်းဒေသတွင် ဂျူးများကိုသာမက အင်္ဂလိပ်များကိုပါ ထိပါးနေပြီဖြစ်သော မတ်ဖတီ၏ အာရပ်သူပုန်များကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ဂျူးလူမျိုးများနှင့် ပြန်တိုက်ခွင့် တောင်းလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ချားလ်သည် အာရပ်များဘက် ခပ်ပါပါ လူစားဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်များပါ ထိပါးလာပြီဖြစ်သော မတ်ဖတီ၏ အာရပ်သူပုန်များ အရေးအခင်း၌မူ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ရတော့မည်ကို သိနေ၏။ နောက် ဂျူးများကို ရဲအဖွဲ့တွင် သွတ်သွင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အောင်မြင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မေဂျာမယ်လကွန်ကို စမ်းသပ်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

မေဂျာ မယ်လကွန်သည် ရုတ်တရက်ပင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်၏ စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။

အယ်ရီသည် သူ့ရှေ့မှ အင်္ဂလိပ် မေဂျာတစ်ယောက်ကို အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေ၏။ မေဂျာ မယ်လကွန်ကမူ အယ်ရီ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

“မင်းကြည့်ရတာ လူတော်ကလေးပဲ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်၊ ငါ့ အမိန့် အတိုင်းလုပ်၊ ငါလုပ်တာတွေကို အတုယူ၊ ငါ မင်းကို ပထမတန်းစား စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ကဲ...မင်းရဲ့ စခန်းနဲ့ ခံတပ် အခြေအနေ ငါ့ကို ပြစမ်း”

အယ်ရီသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ထုံးစံအတိုင်းကမူ အင်္ဂလိပ်များသည် သူတို့ကင်းတပ်ကို မသိယောင်ဆောင် ကျောခိုင်းနေစမြဲ။ ယခု ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသူကို မည်သို့ ဆက်ဆံရမည် မသိဘဲနှင့် ဝတ်ကျေတမ်း တစ်ချို့တစ်ဝက် လိုက်ပြနေ၏။

မေဂျာ မယ်လကွန်က “မင်းတံက ဘယ်မှာလဲ သား”

တဲတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မေဂျာ မယ်လကွန်က ခပ်တည်တည်နှင့် အမြင့်သား ထိုင်နေ၍၊ အယ်ရီက

”ခင်ဗျား ဒီကို ဘာကိစ္စ လာတာပါလဲ” မေဂျာ မယ်လကွန်က အယ်ရီ၏ အမေးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ “ဒီနယ်မြေရဲ့ မြေပုံ ပေးစမ်း”

အယ်ရီသည် မတတ်သာ၍ မြေပုံ ထုတ်ပေးရပြန်၏။ မေဂျာက မြေပုံကို သေချာကြည့်ပြီးနောက်

”အာရပ် သူပုန်တွေရဲ့ အချက်အချာရွာက ဘယ်ဟာလဲကွ”

အယ်ရီသည် လက်ဘနွန်ပြည်ထဲ ဆယ့်ငါးကီလိုမီတာခန့် ဝင်နေသည့် ရွာကလေးတစ်ခု၏ တည်နေရာကို ပြလိုက်၏။

“အေး...ကနေ့ည အဲဒီရွာကို တို့ ချေမှုန်းပစ်မယ်” အယ်ရီက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ...။

ထိုနေ့ညတွင် ယောက်ျားရှစ်ယောက်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်ပါသော တပ်စုတစ်စု ကို မေဂျာမယ်လကွန်က ခေါင်းဆောင်ပြီး အယ်ရီတို့၏ စခန်းမှ လက်ဘနွန် ထဲ ဝင်ကြ၏။ ဂျူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ သူတို့ရှေ့မှ တစ်ခါ မနားဘဲ ခလုတ်ကန်သင်းများအကြား ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ သွားနေသော မေဂျာမယ်လကွန်ကို အံ့သြကြရပြန်၏။ သူ့ကို မီအောင် မလိုက်နိုင်သူကိုလည်း လှမ်းဆူလိုက်သေး၏။

သူတို့ရည်ရွယ်ထားသော စခန်းနှင့်နီးလာသောအခါ ရပ်လိုက်၏။ သူတို့အား ရပ်တန့်စေပြီး မယ်လကွန် တစ်ဦးတည်း ရှေ့ပြေးကင်းထောက် လုပ်၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ပြန်လာ၏။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကောင်တွေ စခန်းက အစောင့်တောင် ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိဘူး။ ကဲ...တို့ ဒီလို တိုက်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို စခန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို

အကြမ်းရေးပြလိုက်ပြီး"ငါမင်းတို့ထဲက သုံးယောက် ခေါ်သွားမယ်၊ စခန်းထဲ ဝင်မယ်၊ အနီးကပ်မှ ပစ်မယ်၊ လက်ပစ်ဗုံး လေးငါးလုံး ခွဲမယ်၊ ဒီတော့ ဒီအာရပ်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားတုန်း၊ ငါ့တပ်စုကလေးက ရွာ ဒီဘက်ထိပ်ရောက်အောင် မောင်းပြီးတိုက်ပေးမယ်။ အယ်ရီ တင်ကင်နင်...မင်းက အဲဒီထိပ်က စောင့်ပြီး ချုံခိုတိုက်ဖို့ပဲ။ အေး... တစ်ယောက် နှစ်ယောက် အရှင်ရအောင် ဖမ်းဦးနော်၊ ဒီတစ်ဝိုက်က လက်နက်ခိုးသွင်းတဲ့ အချက်အချာ နေရာကွ၊ စစ်ရ မေးရအောင်”

အယ်ရီသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ 'ခင်ဗျား အစီအစဉ် အောင်မြင်မယ် မထင်ပါဘူး” မယ်လကွန်က မျက်နှာတည်တည်နှင့် - 'ဒါဖြင့် မင်းပါလက်စတိုင်းကို လမ်းလျှောက်ပြန်ပေတော့...၊ ဒါပဲ။ ဒီမယ် တစ်ခါတည်း မှတ်ထား၊ ငါ့အဆုံးအဖြတ်ကို ဘယ်တော့မှ သံသယမဖြစ်နဲ့၊ မေးခွန်း မထုတ်နဲ့ ဤအကြိမ်သည် မယ်လကွန်၏ အဆုံးအဖြတ် အသိဉာဏ်ကို အယ်ရီ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး မေးခွန်းထုတ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မယ်လကွန်၏ ပိုင်နိုင်သေချာမှု က ကြီးမားလွန်းလှပေသည်။

မယ်လကွန်၏ အစီအစဉ်အတိုင်း တိုက်ကြ၏။

မေဂျာ မယ်လကွန်တို့ လေးယောက်အဖွဲ့သည် စခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ လက်ပစ်ဗုံးသံ၊ သေနတ်သံ ကြားရပြီးနောက် အာရပ်များ ဖရိုဖရဲနှင့် အယ်ရီ ချောင်းမြောင်း နေရာယူထားသည့်ဘက်သို့ ဝင်လာလေ၏။ တိုက်ပွဲမှာ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြီးသွား၏။

သို့ပင်နှစ်ယောက် စစ်မေးရန် မေဂျာထံ ခေါ်သွားကြ၏။ မေဂျာ မယ်လကွန်သည် အာရပ်တစ်ယောက်၏ ပါးကို ရိုက်လိုက်ပြီး“မင်းတို့ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာတုတ်ထားလဲ... ပြောစမ်း” အာရပ်က မဖြေဘဲ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

မယ်လကွန်က လေးငါးချက် ဆင့်ရိုက်လိုက်သောအခါ သူ မသိကြောင်း အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆို၍ ပြောလေသည်။ မယ်လကွန်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ပစ္စတိုလ်ကို ထုတ်ကာ ပထမလူကို ပစ်သတ်လိုက်၏။ ဒုတိယ လူအား

“လက်နက်တွေ ဘယ်မှာတုတ်ထားလဲ ပြောစမ်း”

ဒုတိယလူသည် ချက်ချင်း အမြန်အဆန် နေရာ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ အယ်ရီတို့ဘက် လှည့်ကာ မယ်လကွန်က 'ကနေ့ညတော့ မင်းတို့ အဖိုးတန်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ ရကြလောက်ပြီ ထင် တယ်၊ မနက်ကျမှ အသေးစိတ် ရှင်းပြမယ်။ အေး...သတင်း စစ်မေးတဲ့အခါမယ် ဘယ်တော့မှ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး မစစ်နဲ့၊ လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်ပြော၊ တိုက်ရိုက်လုပ်၊ သို့ပန်းနှင့်ကွန်သည် ဝက်ထားလဲ ဒါပဲ”

မယ်လကွန်၏ တိုက်ပွဲသတင်းမှာ ပါလက်စတိုင်း ဒေသတစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်း ပျံ့နှံ့သွား၏။ ယီရှ ဗဟိုဌာနချုပ်က သည်ရက်ကို ရာဇဝင်တွင်မည့်ရက်ဟု သတ်မှတ်လိုက် ၏။ သည်ရက်တွင် ဂျူးများသည် မိမိတို့စခန်းမှ ထွက်ခွာ၍ ပထမဆုံး ထိုးစစ်အဖြစ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အများစုကမူ ထိုးစစ်နှင့် တန်ပြန်ရခြင်း ယခုမှ လုပ်သည်မှာ အတော်နောက်ကျနေပြီဟု ယူဆကြ၏။

ဗြိတိသျှများ အတွင်းတွင်ကား ရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။ အများစုက မယ်လကွန် ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် တင်ပြကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ချားလ်ကမူ တွေဝေသည်။ အာရပ်များကို တိုက်နေသော ဗြိတိသျှတို့၏ ပုံစံမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလို ဖြစ်နေ၏။ မယ်လကွန်ကမူ အဖြေရှိနေသလိုလို။

ယခု မယ်လကွန်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မတ်ဖတီ၏ အကြမ်းဖက်သမားများ၊ ဟူစိန်နီ၏ တစ်ယူသန်များ ထင်တိုင်း မကြဲနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

မယ်လကွန်သည် ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များထဲမှ လက်ရွေးစင် တစ်ရာ ငါးဆယ်ကို ရွေးလိုက်၏။ ထိုအထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါသူမှာ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် မယ်လကွန်သည် သူ၏ ထိုးစစ်တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့လိုက်၏။

မယ်လကွန်၏ ထိုးစစ်တပ်ဖွဲ့မှာ အောင်မြင်မှုများစွာ ရသည်။ အာရပ်များသည် ထိုးစစ်အဖွဲ့ ဘယ်ကို တိုက်မည်ကို ခန့်မှန်း၍ မရ။ စုံစမ်း၍ မရ။ ထိုးစစ်တပ်ဖွဲ့က သုံးနေရာ ခွဲလွှတ်ပြီးမှ နံပါတ်လေးစခန်းကို တိုက်ချင်တိုက်သည်။

အာရပ် အကြမ်းဖက်သမားများ၊ တစ်ယူသန်များ၊ လက်နက်ကုန်သည်။ လူကုန်သည်များ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ဝပ်သွားလေ၏။

မယ်လကွန်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ၊ စစ်သေနင်္ဂဟဗျူဟာများကို ဆောင်ရွက်ရင်း သမ္မာကျမ်းစာလာ ရာဇဝင် သမိုင်းမှ ဟိဘရူး စစ်ဗိုလ်ချုပ်များက ပါလက်စတိုင်း နယ်မြေမှ သစ်ပင်၊ တောတောင် ရေမြေများကို အသုံးချ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြ လေသည်။ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်သည် မယ်လကွန်၏ အန္တဝါသိက တပည့်ကြီး ဖြစ်လာ လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ဗြိတိသျှအစိုးရတွင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် အာရပ်များ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော မယ်လကွန်ကို ပါလက်စတိုင်းဒေသမှ ပြောင်းမိန့် ပေးလိုက်၏။

မယ်လကွန်သည် သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ပြုပြီး သူတပ်ဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ စိတ်ထိခိုက်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်တို့ အဖွဲ့၏ ကြေကွဲမှုမှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။ ထိုးစစ် တပ်ဖွဲ့ ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်၏။ အယ်ရီသည် သူ့မိဘများရှိရာ ယက်အယ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခ ဦးစီးသည့် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့သစ်သည် ပါလက် စတိုင်းဒေသသို့ ရောက်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် တရားမဝင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှုဖြင့် ထိုးစစ်အဖွဲ့ဝင်များကို ဖမ်းဆီးကာ ထောင်ချပစ်လိုက်၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နိုင်မှာ အစောဆုံး အဖမ်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ အယ်ရီတို့ကို ချုပ်နှောင်ထားသော အက်ကရီ အကျဉ်းထောင်မှာ ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကြွက်များ၊ ကြမ်းပိုးများ၊ ပျော့များ၊ ကျွတ်များ ခိုအောင်းရာစခန်းဖြစ်ပြီး မှောင်နှင့် မည်းမည်းကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုးစစ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကမူ ဟက်ဂါနာ စစ်ချီသီချင်းများ ဆို၍ အကျဉ်းခံနေကြကုန်၏။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် အယ်ရီသည် ထောင်မှလွတ်ကာ မိဘရပ်ထံသို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် သွေးမရှိသော မျက်နှာနှင့် ပြန်ရောက်လာလေတော့၏။

အခန်း ၁၀

ဝန်ကြီးချုပ် ချိန်ဘာလိန် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့က ဂျူးများနှင့်

ပတ်သက်၍ စက္ကူဖြူ ကြေညာစာတမ်း ထွက်လာ၏။ ထိုကြေညာစာတမ်းမှာ ပါလက်စတိုင်း ဒေသတွင်းသို့ ဂျာမန် ဂျူးများ ဝင်ရောက်ခြင်းကို တရားဝင်ပိတ်လိုက်၏။ နောက် ဂျူးများ၏ မြေများ တိုးချဲ့ ဝယ်ယူခြင်းကိုလည်း ပိတ်လိုက်၏။

ယီရှူဗဟို အဖွဲ့ချုပ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲတွင် ဤသို့ ဂျာမန်ဂျူးများ လာခွင့်ကို ပိတ်လိုက်သည့်အတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား၏။

အကြမ်းဖက် မက်ကက်များကမူ ချက်ချင်းပင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များကို တိုက်ခြင်း၊ အဆောက်အအုံများကို ဗုံးခွဲခြင်းများဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်၏။ မခံရပ်နိုင်သော တော်တော်များများသည် မက်ကက်ဗီးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ဂျူးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ရဲအဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်းသည်။ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့၏ လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှုကို ရုပ်သိမ်း၍ ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ကိုလည်း မတရားသင်း ကြေညာသည်။ ယခင် ထိုးစစ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဟောင်းများ ကိုလည်း ဖမ်းဆီးထောင်ချပြန်၏။

ဘင်ဂူရီယန်သည် ယီရှူဗဟိုကို စုံညီစည်းဝေးခေါ်ပြီး ယခင်ကအတိုင်း ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် အနစ်နာခံ ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ကြရန်၊ ဖိနှိပ်မှုကို ရင်ဆိုင်ကြရန် ပန်ကြားဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယီရှူဗဟိုအနေနှင့် အကြမ်းဖက် လုပ်ဆောင်မှု များကို တရားဝင် ရှုတ်ချလိုက်၏။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်သည့်ကြားမှာပင် ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအနေနှင့် ချက်ချင်း ပြောင်ထပြီး တိုက်ချင်သူများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အာဗီဒန် ကိုယ်တိုင် စိတ်ချုပ်တည်းကာ သူ့တပ်ကိုသူ ထိန်းနေရ၏။

ဘရက်ဘင်နင်သည် လန်ဒန်သို့သွားပြီး ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇမန်နှင့်အတူ ဆွေးနွေးပွဲများ တက်ရပြန်၏။

ယီရှူဗဟိုက ဗြိတိသျှတို့ တရားဝင် ပိတ်ပင်သည့်ကြားမှ ဂျာမန် ဂျူးများကို ကယ်တင်ရန်၊ ခိုးသွင်းရန် အယ်ရီဘင်ကင်နင်အား ဥရောပတိုက်သို့ လွှတ်လိုက်၏။

အယ်ရီသည် ဂျာမနီမှာပင် ကယ်တင်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်နေ၏။

ဩဂုတ်လ အလယ်လောက်တွင် ဂျာမနီမှ ချက်ချင်းခွာပါ"ဟု
ကြေးနန်းရောက်လာ၏။

အယ်ရီက ဆက်လက် နေထိုင်ဆဲ။ ကြေးနန်းများ ထပ်ဆင့်ရောက်လာ၏။

ဂျာမနီမှာ နေခြင်းသည် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။
အယ်ရီသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကလေးများကို ဒိန်းမတ်သို့ ပို့ပြီးမှ သူကိုယ်တိုင်
ထွက်ပြေးလာခဲ့ လေသည်။

ပါလက်စတိုင်းသို့ ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့် အယ်ရီဘင်ကင် နှင့် သားအဖနှစ်
ယောက်တို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ရောက်လာ၏။
ဘာရက်သည် လန်ဒန် ဆွေးနွေးပွဲ၏ အရာမရောက်မှုများကြောင့် အယ်ရီမှာ ဂျာမနီ
ဂျူးတို့ကို မကယ်ဆယ်နိုင်တော့သည့်အတွက်.....။

စစ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယီရှူဗဟိုသည် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ဗြိတိသျှ
အစိုးရကို ထောက်ခံရန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် ကြေညာ
ခဲ့လေသည်။

ပါလက်စတိုင်းဒေသ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ဂျူးများကို ဗြိတိသျှ
စစ်တပ်အတွင်းသွင်းရန် ကန့်ကွက်၏။ သူ့အယူအဆမှာ ဂျူးများကို စစ်ထဲသွင်းခြင်း
အားဖြင့်၊ စစ်ပညာ သင်ကြားပေးခြင်းအားဖြင့် ကြောင်ကို အတောင်ပံ
တပ်ပေးသလိုဖြစ်၍ နောက်နောင် များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ရမည် မဟုတ်ပါလားဟု
ပြော၏။

စစ်ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပတ်အတွင်း လူမျိုး သုံးထောင်သည် ဗြိတိသျှ
စစ်တပ်အတွင်းသို့ဝင်ရန် လက်မှတ်ထိုးကြ၏။

အာရပ်များကမူ ဂျာမန်များကို ကယ်တင်ရှင်ဟု မြင်၏။ ထို့ကြောင့်
ဂျာမန်များ ဝင်အလာကို စောင့်နေကြ၏။

ဗြိတိသျှများအနေဖြင့် ဂျူးတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းဆိုရန်ကလည်း
အခက်။ ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခ၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း မေ့ထားရန်မဖြစ်။
ခွကျနေ၏။ နောက်ဆုံး ဂျူးများကို လက်သင့်ခံ၏။ သို့သော် ရှေ့တန်းမပို့။

စစ်တိုက်ရာ၌ ခေါက်ထား ၏။

ထိုအချိန်၌ ဂျေရုဆလင်မြို့ တစ်နေရာတွင် လူနှစ်ယောက် ဆုံကြ၏။
တစ်ယောက်မှာ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့မှူး အာဗီဒန်နှင့် မက်ကက်မီးခေါင်းဆောင်
အာကီဗာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆွဲ
နှုတ်မဆက်ကြ။ နောက်ဆုံး အာဗီဒန်က စကားစသည်။

'ကျုပ်လာတာက ကိစ္စတစ်ခုတည်းပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားတို့
မက်ကက်မီးတပ်တွေက စစ်အတွင်းမှာ ဗြိတိသျှတွေကို မတိုက်ဖို့ဘဲ”

အာကီဗာသည် ဘာမှမပြော။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသများနှင့် ပြည့်နေ၏။
အာဗီဒန်ကပင် ဆက်၍

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမယ် ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်တွေ
ရဲ့ အန္တရာယ်က ပိုကြီးတယ်နော်၊ ဗြိတိသျှတွေကမှ ကျုပ်တို့ရဲ့ တည်ရှိနေမှုကို
အသိအမှတ်ပြုသေးတယ်၊ ဂျာမန်တွေ နိုင်သွားရင် ဂျာမနီမှာလို ကျုပ်တို့ ဂျူးတွေကို
အပြတ်ရှင်းမှာ”

အာကီဗာသည် တွေ့သွား၏။ သို့သော် စိတ်မလျှော့ချင်။ “ဗြိတိသျှတွေ
အခုလို အခက်တွေ့နေတုန်း ဝင်တိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဂျာမန်တွေ နိုင်သွားရင် ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဦးနော်”

“ဗြိတိသျှတွေ နိုင်တော့ကော ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ထူထောင်ခွင့်
ပေးမှာမို့လား”

“ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ ရွေးစရာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ ပိုပြီး ဆိုးရွားတဲ့
ဂျာမနီတွေကို တိုက်ဖို့ပဲ”

အာကီဗာသည် တွေ့နေ၏။ သူ့အနေနှင့်လည်း ဂျာမန်တို့က
ဂျူးလူမျိုးများကို ကမ္ဘာပေါ်မှ အပျောက်ရှင်းနေကြသည့် သတင်းများကို
ကြားပြီးသား။ သည်တော့ ဗြိတိသျှများကို မကျေနပ်သည့်တိုင်.....။

“ကောင်းပြီလေ၊ မက်ကက်မီးတွေက ဗြိတိသျှတွေကို မတိုက်ပါဘူး၊ ဂျာမန်

တွေကို တိုက်ပါ့မယ်”

သည်တွင် နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

စစ်ကြီးဖြစ်ပွားပြီး လပေါင်းများစွာကြာသော ရက်တစ်ရက်တွင် အယ်ရီ၊ ဘာရက်နှင့် အာဗီဒန်တို့ ဆုံကြ၏။ အာဗီဒန်က ‘ကျုပ် ဒီကို ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်’

“သိသလိုလိုပါပဲ”

“သလိုလို လုပ်မနေနဲ့လေ၊ အရှင်းဆုံးကတော့ ဗြိတိသျှတွေက အယ်ရီကို လိုချင်တယ်၊ သူတို့တပ်ထဲမှာ သုံးပါရစေလို့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ကို တောင်းနေတယ်”

အယ်ရီက ပြုံးလိုက်၏။ “ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး ။

“စဉ်းစားပါဦး အယ်ရီ၊ သူတို့က မင်းရဲ့ အာရပ်နယ်မြေ အတွေ့အကြုံတွေကို သိပ်လိုချင်နေကြတာ၊ တို့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ အတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တခြား ဂျူးစစ်သားတွေကို အမှိုက်ကျုံးဖို့ လိုနေလို့လား”

“အယ်ရီ၊ ငါ မင်းကို အမိန့်ပေးတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ”

“အမိန့်ပေးရင်လည်း ခင်ဗျား အံ့ဩစရာ တွေ့ရမယ် ထင်တယ်”

အာဗီဒန်အနေနှင့်လည်း ခွကျသွား၏။ ယခုအခြေအနေတွင် ရှေ့တိုးရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရခက် ဖြစ်နေ၏။ ဘာရက်က ကြားဝင်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြစ်သွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ အယ်ရီကလည်း ဂျာမန်က ပြန်လာပြီးကတည်းက ရင်နာနေတာ၊ စိတ်နာနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားပါဦး”

အယ်ရီက သူ့အဖေနှင့် အာဗီဒန်ကို ကြည့်၏။

“နေပါဦး၊ ကျွန်တော်က ဘာလို့ ဗြိတိသျှ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ရမှာတုံး ဖေဖေရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက အာကီဗာက ဗြိတိသျှတွေဟာ ရန်သူလို့

ကြည့်အံ့ ပြီးသားပဲ”

ဘာရက်သည် ဒေါပွသွား၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဦးလေး အာကီဗာရဲ့နာမည်ကို အိမ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ကွ၊ သိလား”

အာဗီဒန်က ဝင်ရပြန်၏။

“အေး ... မင်း ဦးလေး အာကီဗာရဲ့ မက်ကက်ဗီ တပ်တွေကတောင် ဗြိတိသျှတွေကို မတိုက်ပါဘူးလို့ အခု သဘောတူပြီးပြီကွ”

အယ်ရီသည် အဖြေခက်သွား၏။ နောက်မှ “ကောင်းပြီလေ၊ ဂျာမန်တွေ ဝင်တိုက်ပြီဆိုရင် လာခေါ်ပေါ့”

စစ်ဖြစ်သည်နှင့် ဗြိတိသျှတို့ အရေးနိမ့်လေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် ဂျူးစစ်သားများကို ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင် ဟတ်ခ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို လျစ်လျူရှု၍ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပို့ရတော့၏။ အယ်ရီသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် စာရင်းသွင်းလိုက် ရ၏။ နောက် စစ်မှုထမ်းရ၏။ အယ်ရီသည် လက်ဖက်နှင့် ရာထူးရ၏။ တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခ စခန်းသို့ ရောက်လာပြီး အယ်ရီကို ခေါ်တွေ့၏။ အယ်ရီ ရောက်လာပြီး အလေးပြု၏။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ခပ်စိမ်းစိမ်း၊ ဗိုလ်ချုပ်က 'ကဲ...ထိုင်ပါ လက်ဖက်နှင့် ဘင်ကင်နှင့်၊ မင်းကို ဂျူးစစ်သားတွေကို အုပ်ချုပ်ပြီး အထူးတာဝန်တစ်ရပ် ပေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ယခု ဗြိတိသျှ စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘယ်တာဝန်ပဲပေးပေး ထမ်းဆောင်ဖို့အသင့်ပါပဲ”

'အေး...ကောင်းတယ်၊ အခု ဆီးရီးယားနိုင်ငံမှာ ဂျာမန်တွေ အင်အားစုပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် ပါလက်စတိုင်းကို ဝင်စီးဖို့ ကြံနေတယ်လို့ ယူဆရတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဆီးရီးယား၊ လက်ဘနွန်နိုင်ငံတွေရဲ့ ရေမြေ အခြေအနေ

ကော ဘာသာစကားပါ ကျွမ်းပြီးဖြစ်လို့ အဲဒီကို အထူးတပ်ဖွဲ့အဖြစ် လျှို့ဝှက်သွား
စေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊ ပြဿနာက တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရေးပါ
တဲ့ ဂျူးစစ်သားတချို့ဟာ အခုဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို လွတ်ပေးရမှာပေါ့”

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် သူ၏လက်ထောက် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါး၊ ဒေးဗစ်
ဘင်အာမီနှင့် ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများနှင့်အတူ ဒမတ်စကပ်မြို့ သို့
တိတ်တခိုး ထွက်လာခဲ့၏။

အယ်ရီနှင့်သူ၏ တပ်ဖွဲ့သည် အာရပ်တောကျွန်းကျင်မှု၊ နယ်မြေကျွန်းကျင်မှု
အားကိုးဖြင့် ဆီးရီးယားပြည်တွင်းသို့ အရောက်ဝင်ကာ ပြင်သစ်လွတ်မြောက်ရေး
တပ်မတော် ချီတက်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရန် ဖြစ်၏။

အကြောင်းမညီညွတ်၍ ပြင်သစ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မှာ ခြောက်နာရီ
နောက်ကျရောက်လာသဖြင့် အယ်ရီတို့ တပ်ဖွဲ့ကလေးမှာ
သူတို့စောင့်ဆိုင်းတာဝန်ယူရသော တံတားများကို ထိန်းသိမ်းရင်း အဆမတန်
များပြားသော ဂျာမန်များကို လူနည်းစုကလေး နှင့် ခုခံနေကြရလေ၏။ ရန်သူများ
လေးရာကျော် ကျဆုံးသော်လည်း အယ်ရီတို့ တပ်ဖွဲ့ ကြုံကြုံခိုင်လျက်...။

ပြင်သစ် လွတ်မြောက်ရေးတပ် ရောက်လာသော အခါတွင်ကား အယ်ရီ၏
တပ်ဖွဲ့ဝင်ငါးဦးသာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်၏။ အယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း သူ
ကိုယ်တွင်းမှာ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် ဝင်လျက်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာအပြည့်နှင့်
တိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပြင်သစ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့မှာ ဆီးရီးယားကို အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်
သွားလေတော့၏။

စစ်ကြီးပြီးသောအခါမှ အယ်ရီသည် ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရသည်။

အယ်ရီကို မေဂျာရာထူးအထိ တိုးမြှင့်ပေးကာ သူ၏ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း
ဆောင်ရွက်မှုအတွက် ဘွဲ့တံဆိပ်လည်း ချီးမြှင့်ခံရသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့်နောက်တွင်လည်း ဂျူးတို့၏
လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကား မပြီးဆုံးလေသေး။

အခန်း ၁၁

အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်၏ အကြောင်းကို ဒေးဗစ်သည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြောပြလိုက်၏။

ကစ်တီသည် နားထောင်ရင်း တွေ့နေ၏။ ရက်များ တဖြည်းဖြည်း
ရွေ့လာသည်။

အိပ်မီးဒပ် သင်္ဘောသည် အခြေအနေကောင်းပြီး၊ ကလေးများ၏
ကျန်းမာရေး အခြေအနေလည်း ကောင်းမွန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။

အယ်ရီက သင်္ဘောကို ချနုကာ မီးထွန်းပွဲသဘင် အခမ်းအနား၏
နောက်ရက် တွင် ထွက်ရန် ကြေညာလိုက်၏။

မီးထွန်းပွဲကို လိပ်ခုံးဟိုတယ်ရှေ့တွင် ကျင်းပမည် ဖြစ်၏။

ကလေးသုံးရာသည် ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာများနှင့်။ ဆိုက်ပရပ် ဂျူးများ
ကလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်။ စိတ်ဝင်စားကြသော ဂရိလူမျိုးတချို့နှင့်
ဗြိတိသျှ စစ်သားများက ဟိုတယ် ဝရန်တာမှ ကြည့်လျက်။

ကာရင်သည် နံဘေးဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်နေရာ ကစ်တီကို တွေ့ခါမှ
ပြီးသွားပြီး အနားသို့ တိုးလာ၏။

“လာလေ ကစ်တီ၊ ဒီမှာ ကစ်တီဖို့ နေရာလုပ်ထားတယ်”

“အိုကွယ်၊ ဒါမင်းတို့ရဲ့ ပွဲပဲ၊ ကစ်တီ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ပါ့မယ်” ကလေးအားလုံး
သူတို့၏ လက်ဆောင်များကို ဖွင့်ပြီးသည့်နောက် ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည်
စားပွဲထိပ်မှာ ရပ်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ည ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ချနုကာ မီးထွန်းပွဲတော်ရက် ပထမည

အဖြစ် ဆင်နွှဲကြပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘေးတော် ဘိုးတော်များ လက်ထက် က ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေကို ကျွန်လုပ်ဖို့လာတဲ့ ဂရိတွေကို တိုက်ခိုက်တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ဂျူးဒပ်မက်ကက်ဗီးနဲ့ သူ့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်များ ရဲဘက်တွေကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျင်းပတာပါ။ ကနေ့ညမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပထမဆုံး ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းပါမယ်၊ နောက် ရှစ်ညမြောက်သည်အထိ ဆက်ထွန်းကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကစ်တီသည် ကာရင်နှင့် ဒပ်လန်ဒေါတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူ့ကို ကြည့်နေ သော မတ်၏မျက်လုံးနှင့်ဆုံသောအခါ မျက်လွှာချလိုက်၏။

ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည် ပထမဆုံး ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိထွန်းလိုက်ရာ ကလေးများက “အို”၊ “အာ” အသံများ ထွက်လာကြ၏။

ဒေးဗစ်က

”နက်ဖြန်ကျရင် ချနုကာ မီးထွန်းပွဲတော်ရဲ့ ဒုတိယ ဖယောင်းတိုင်ကို ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ညှိထွန်းကြပါမယ်၊ တတိယ ဖယောင်းတိုင်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေရဲ့ မွေးရပ်မြေ အစွဲရေးမှာ ညှိထွန်းကြရအောင်ပါ”

အိပ်ဇီးဒပ် သင်္ဘော၏ ဟောင်းနွမ်းသော စက်များဖြင့် ကီရီနီးယား ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ပြင်၌ တစ်ညအိပ်ခဲ့ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ပါလက်စတိုင်း ကမ်းခြေကို မြင်ရတော့၏။

“ပါလက်စတိုင်းပါလား ...”

“အစွဲရေးပါလား...” ကလေးများ၏ ဝမ်းသာအားရအသံများသည် နံဘေးဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံ သွား၏။

ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်ခဲနက် ကြိုဆိုနေကြသော ပရိသတ်များက ကမ်းလုံးညွတ်မျှ။

ကာရင်ဟန်ဆင် ကလီမင့်၏ မျက်လုံးတွင် အလိုအလျောက် မျက်ရည်များ

ပြည့်လာ၏။ နံဘေးမှ ပါလာသော ကစ်တီကို ကြည့်လိုက်၏။

အိပ်ဇိုးဒပ်သည် ပြည်တော်ဝင်လေပြီတကား။

အပိုင်း (၃)

မျက်စိအတွက် မျက်စိကို လည်းကောင်း ...
အသက်အတွက် အသက်ကို လည်းကောင်း၊
မျက်စိအတွက် မျက်စိကို သော်လည်းကောင်း၊
သွား အတွက် သွားကိုလည်းကောင်း၊
လက်အတွက် လက် ကို လည်းကောင်း၊
ခြေအတွက် ခြေကို လည်းကောင်း၊
မီးလောင်ခြင်း အတွက် မီးကိုလည်းကောင်း။
[“လွတ်မြောက်ရာကျမ်း”၌ ဘုရားသခင်က
မောရှေအား ပြောကြားတော်မူသော စကား]

အခန်း ၁

ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်း တစ်ခုလုံးသည် ဂျူး အမျိုးသားသီချင်းဖြစ်သော
“မာတိဗာ” အသံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ငွေရောင်နှင့် အပြာရောင် နှစ်ရောင်စပ် ဘတ်စ်ကားကြီးများသည်
ကလေးများ ကို သယ်ဆောင်ရန် အသင့်စောင့်နေကြ၏။ ကလေးတို့သည်
ဘတ်စ်ကားများပေါ်သို့ အသီးသီး တက်ကြ၏။ ကာရင်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်
ရောက်သည်နှင့် တံခါးဖွင့်၍ ကစ်တီကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်၏။ လူအုပ်ကြီး
အကြားတွင် ကစ်တီ မကြားရ။

ကံတီသည် အိပ်ဇိုးဒပ်၏ လက်ရန်းကို ကိုင်ရင်း၊ ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်းကို ကြည့်ရင်း သူမကိုယ်သူမ အံ့သြနေ၏။ ဆိပ်ကမ်းကမူ အလှသား။

ဇက်၊ ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော့တို့သည် ကံတီ၏အတွေးကို ဖြတ်ကာ ကံတီအား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကံတီ၏ အကူအညီများကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ နောက်ထပ် တွေ့ဆုံလိုပါသေးကြောင်းနှင့် ပြောကာ ကမ်းပေါ်တက်သွားကြ၏။ ကံတီ ကမူ ငိုငင်လျက်။

‘ဆိပ်ကမ်းက လှတယ် မဟုတ်လား’

ကံတီသည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏နံဘေးတွင် ရပ်နေ သော အယ်ရီကို တွေ့ရ၏။ အယ်ရီက

“ဟုတ်တယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို ပါလက်စတိုင်းကိုခေါ်တိုင်း ကျွန်တော်တို့က ဒီဆိပ်ကမ်းကနေပြီး ခေါ်တာချည်းပဲ၊ ဒါမှ ပထမ အထင်အမြင် ကောင်းတာပေါ့ “

ကံတီက အသက်တစ်ချက် ရှူလိုက်၏။ “ကလေးတွေ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ ဟင်”

“ကလေးတွေလား၊ သူတို့က ကိဘုရှ် စုပေါင်းလယ်ယာတွေမှာရှိတဲ့ ကလေး ဂေဟာတွေကို ခွဲပြီးသွားကြမှာပေါ့၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ကာရင် ဘယ်ရွာရောက် တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ” ‘ဒါထက် ခင်ဗျားမှာ ဘာအစီအစဉ်များ ရှိပါသလဲ ကံတီ” ကံတီသည် သူ့ကိုယ်သူ သရော်သလို ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း ဒီမေးခွန်းကို မေးနေတာပဲ၊ ကျွန်မဟာ မရောက်ဖူး တဲ့ အရပ်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား၊ အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဟာနဲ့သူတော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား နေသားတကျ ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော် ကူညီပါရစေလားဗျာ”

“ရှင့်မှာက အလုပ်တွေက အများကြီးနဲ့၊ နေပါစေရင်၊ ကျွန်မဘာသာလည်း ဖြစ်သွားမှာပါ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကလေးဂေဟာ တွေက အသင့် လျော်ဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ကလေးဂေဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ။ ဂျေရုဆလင် ရောက်ရင် သူနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

‘အားနာစရာကြီးရှင်၊ ရှင့်မှာက...’ ‘ထားစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ ကူညီပါရစေ” ကစတီသည် လက်ခံရလေသည်။ အယ်ရီက

“ကနေ့ညတော့ ကျွန်တော်တို့ ဟိုက်ဖာမှာပဲ နေရမှာပဲ၊ ဒီမှာက ညမထွက်ရ အမိန့် ထုတ်ထားတယ်” ။

ထို့နောက် တက္ကစီတစ်စီးရှာ၍ ဂျူးများနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သို့ လာခဲ့သည်။ နောက် တောင်ခြေအတက် တစ်နေရာ၊ တိုက်အိမ်တစ်လုံးရှေ့ ရပ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ တည်းတာပေါ့ဗျာ၊ မြို့ထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော်က သိပ်လူသိများလွန်းလို့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ ကဲ...ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ နက်ဖြန်အတွက် ကား သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ ညစာစားဖို့ လာခေါ်ပါ့မယ်”

ထိုနေ့ညနေတွင် အယ်ရီသည် ကစတီကိုခေါ်၍ ကာမဲလ်တောင်ထိပ်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ ဟိုတယ်မှာ တောင်ထိပ်၌ တည်ရှိရကား ဝန်းကျင်တစ်ခု လုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရ၏။

ကစတီသည် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို မြင်နေရ၍ လည်းကောင်း၊ မမျှော်လင့်ဘဲ အယ်ရီ၏ ဂရုစိုက်မှုကို တွေ့ရ၍ လည်းကောင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသား ညစာစားကြ၏။ နောက် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်စီ သောက်ရင်း အယ်ရီက

“ဘယ်လိုလဲ ကစတီ၊ ပါလက်စတိုင်းကို ဘာလို့ လိုက်လာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတုန်းပဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုထိ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့ဩနေတုန်းပဲ”

“အေးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေဟာ လူရိုင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ထွန်တော်တို့ဟာ လူယဉ်ကျေးတွေဆိုတာ ခင်ဗျားတွေ့ရမှာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတလေတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျွန်တော်လည်း ခုထိ ကစတီကို ကျေးဇူးတင်စကား မပြောရသေးဘူး”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ အခုပဲ ကျေးဇူးတင်ပြီး ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျွန်မတော့လေ ဒီနေရာကို မြင်တိုင်း တစ်ခုပဲ သတိရတယ်” ။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကို မဟုတ်လား” ‘ဟင် ...အယ်ရီ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုရောက်ဖူးလို့လား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုက်ဖာကို ရောက်တဲ့ အမေရိကန်တိုင်းက ပြောကြလွန်းလို့ပါ”

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး နောက်ထပ် စကားမပြောဖြစ်တော့။ သူတို့နှစ်ဦး နောက်ထပ် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်စီယူပြီး ဖန်ခွက်ချင်း တိုက်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် ထရပ်ကားတစ်စင်း အပြည့် ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် ရက်စတောရင့်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ကပ္ပတိန် တစ်ယောက်နှင့် စစ်သားခြောက်ယောက်သည် အထဲသို့ ဝင်လာပြီး တချို့စားပွဲများမှာ ရပ်၍ မှတ်ပုံတင်များ တောင်းကြည့်စစ်ဆေး၏။ အယ်ရီက ကစ်တီအား လေသံနှင့် ‘ဒါက နေ့တိုင်း လုပ်နေကျအလုပ်ပါ၊ နောက်ဆို ကစ်တီလည်း ရိုးသွားမှာပါ” ထိုစဉ် ကပ္ပတိန်သည် သူတို့စားပွဲသို့ ရောက်လာ၏။

“အလို အယ်ရီဘင်ကင်နင်ပါလား၊ ကျုပ်တို့ မင်းကို အမြဲမျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတာနော်၊ ထောင်ထဲက မင်းရဲ့နေရာဟောင်းကလေးကလည်း အခုထိ စောင့်နေ တုန်းပါပဲဗျာ၊ အဲ...ဒီတစ်ခါတော့ ကော်မရှင်နာကြီး ကြိုးပေးပစ်လိုက်ရင်တော့ မတတ်နိုင် ဘူးပေါ့လေ”

ကပ္ပတိန်သည် သရော်တော်တော် ဆလံပေးပြီး ထွက်သွားလေ၏။ အယ်ရီသည် ကစ်တီ နား နား ကပ်ပြီး

“သူ့နာမည်က ကပ္ပတိန် အာလန်ဘရစ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဟက်ဂါနာအဖွဲ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ အခု လုပ်သွားတာတွေက နံဘေးအမြင် ကြည့်ကောင်းအောင်လို့ပါ”

ကစ်တီသည် ဘာကိုယုံရမှန်း မသိတော့။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခု ပေါ်လာပြီး မီးတောက်မီးလျှံ ပေါ်လာ၏။ နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု

ပေါ်လာပြန်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက

“ဓာတ်ဆီချက် စက်ရုံဟေ့၊ မက်ကက်ဗီးတွေက ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တာကွ”
အယ်ရီသည် ကစ်တီလက်ကို ဆွဲလိုက်၏။ “က်...အခြေအနေက မလှတော့ဘူး
ကစ်တီ၊ လစ်ကြမှပဲ၊ နောက် ဆယ်မိနစ် လောက်ကြာရင် ဒီနေရာတစ်ခုလုံး
ဖြိုတိသျှစစ်သားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတော့မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို အယ်ရီသည် ကစ်တီအားခေါ်၍ တည်းခိုရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့
ရပေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်အထိ ဓာတ်ဆီချက်စက်ရုံမှ မီးသည် မသေ
သေးပေ။ သတင်းပြန့်ပွားချက်အရ ဖောက်ခွဲမှုသည် မက်ကက်တီးအဖွဲ့မှ တင်မွန်ရှိ၏
လက်ချက်ဟု သိရသည်။

ဘင်မွန်ရှိမှာ အာကီဗာ၏ လက်ရုံးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခင်က ဟီဘရူး
တက္ကသိုလ် မှ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ဓာတ်ဆီချက်စက်ရုံကို
ဖောက်ခွဲမှုနှင့်အတူ လိုက်ဒါလေယာဉ်ကွင်းကို ဖောက်ခွဲလိုက်ကြ၏။ နှစ်ခုစလုံးမှာ
မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့က အိပ်ဇိုးဒပ်၏ အောင်မြင်မှုကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့် အကြမ်းဖက်
ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အယ်ရီသည် ဖီးယက်ကားနက်ကလေးတစ်စီးကို ကြံဖန်ရခဲ့သည်နှင့် သူတို့
နှစ်ဦးခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းခရီးတွင် စုပေါင်းလယ်ယာများကြောင့်
စိမ်းလန်း စိုပြည်နေသော ရွာခင်းများကိုပြရင်း အယ်ရီက

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တုန်းကဆိုရင် ဒီနေရာတွေဟာ
သဲကန္တာရ ကြီးပေါ့ ကစ်တီ”

နေ့ခင်းပိုင်းလောက်တွင် သူတို့ တဲလ်အဲဗစ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။
အယ်ရီ သည် ဂက်ရီမွန်ဟိုတယ်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆိုင်များ ပြန်ဖွင့်ကြပြီဖြစ်၍ အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည်
ဈေးတန်းများတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ ကစ်တီသည် သူပါသော ငွေများကို လဲ
လှယ်ပြီး တောက်တိုမည်ရများကို ဝယ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဆူညံနေသော ဝန်းကျင်၌ လျှောက်သွားနေကြစဉ် ရုတ်တရက် အသံများ အားလုံး တိတ်သွား၏။ ဗြိတိသျှ သံချပ်ကာ ကားတစ်စီးသည် လမ်းလယ်မှာ ရပ်လိုက် ၏။ ကားပေါ်မှ စစ်သေနတ်သည် အရပ်ရစ်မျက်နှာကို ချိန်လျက်၊ ကားပေါ်ရှိ လော့စပီကာ 'ဂျူးများသိသာရန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အနေနဲ့ ကာဖြူးအော်ဒါ ထုတ်ပြန်ထားပါတယ်။ ညနေမိုးချုပ်သည်နှင့် ဂျူးများ လမ်းပေါ်၌ သွားလာခြင်း မလုပ်ရပါ။ တွေ့ရှိပါက အရေးယူမည် ဖြစ်ပါသည်”

ကြေညာချက်ဆုံးသည်နှင့် လှောင်ရယ်သံ တချို့က လွင့်ပျံ့၍ လာပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက

“ဟေ့ကောင်တွေ သတိထားနော်၊ ရှေ့နားက မိုင်းဗုံး ထောင်ထားတယ်” ကစ်တီသည် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရင်း -

“ကဲ...ဟိုတယ် ပြန်ကြပါစို့ အယ်ရီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကစ်တီကို ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ အရပ်က လှုပ်ရှားမှုတွေ များလွန်းလို့ တော်ကြာအနေကြာလာရင် ဒီလိုလှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့ အရပ်မှာ နေလို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး...သိလား”

“ကျွန်မတော့ ဒီမှာ နေသားကျနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး အယ်ရီ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကစ်တီ ဝယ်ခြမ်း လာသမျှဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှာ အထုပ်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကောက်တေးအရက် အနည်းငယ် သောက်ကြပြီး ညစာ အတူစားကြသည်။ စားပြီးနောက် ဝရန်တာမှ တဲလ်အဲဗစ်ကို ကြည့်နေရင်း ကစ်တီက

“ဗြိတိသျှ စစ်ကားတွေ၊ လမ်းက အတားအဆီးတွေကလွဲရင် ကနေ့ဟာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ။ အယ်ရီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

‘ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခဏခွင့်ပြုဦးနော်၊ ကျွန်တော် သွားစရာ လုပ်စရာ ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိလို့”

“ဟင် ...ညမထွက်ရ ကာဖြူးအမိန့် ထုတ်ထားတယ် မဟုတ်လား” အယ်ရီက ပြုံးလိုက်၏။

အယ်ရီသည် ကစ်တီအား ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့ပြီး သူ့နောက်မှ
နောက်ယောင်ခံ လိုက်သူ ရှိ မရှိကို အသေအချာ အကဲခတ်ပြီးမှ မွန်တီဖရိုရီလမ်းရှိ
ဒေါက်တာ တာမီယား ၏ အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာ
တာမီယားကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့် ပေးပြီး အယ်ရီကိုတွေ့သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ နောက်အထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

တာမီယား၏အိမ်ကား ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့၏ ဌာနချုပ် ဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ ပုံနှိပ်စက်ရိုက်နေသူများ၊ ရေဒီယိုဆက်သွယ်နေသူများ၊
“အစ္စရေးအသံ”အမည်ရှိ အသံလွှင့် အစီအစဉ်ကို စီစဉ်နေကြသူများ၊
လက်နက်ပစ္စည်း များ တပ်ဆင်နေကြသူများနှင့် ပြည့်နေ၏။

ဒေါက်တာ တာမီယားနှင့်အတူ ဝင်လာသော အယ်ရီကို မြင်သည်နှင့်
အလုပ်များကို ရပ်ကြပြီး အယ်ရီထံသို့ ဝိုင်းလာကြကာ၊ အိပ်ဇီးဒပ်၏ သတင်းစုံကို
မေးမြန်းကြလေသည်။ တာမီယားက

“နေကြပါဦးကွ၊ ဖြည်းဖြည်းမေးကြပေါ့ ” အယ်ရီကမူ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊
ကျုပ် အာဗီဒန်နဲ့ တွေ့ပါရစေဦး” ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုလူများကို ကျော်ဖြတ်၍
ရုံးခန်းတစ်ခု၏ တံခါးကို ခေါက်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲတွင် ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ပုပုတောင့်တောင့်နှင့်
စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်နေသူမှာ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး
အာဗီဒန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အာဗီဒန်သည် အယ်ရီကို မြင်သည်နှင့်

“ဟာ..အယ်ရီပါလား ဟေ့”

အာဗီဒန်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး အယ်ရီကို ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“မင်းကို ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ ဗြိတိသျှတွေကိုတော့ မင်းရဲ့ အိပ်ဇီးဒပ်က
အရှိုက်ကို ဆော်လိုက်တာပဲဟေ့၊ ဒါထက် မင်းလူတွေကကော...”

“သူတို့အိမ်တွေ ခဏ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ သူတို့လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နားခွင့်ရဦးမှပေါ့။

မင်းလည်း သုံးလေးရက် နားဦးလေ”

အယ်ရီသည် အာဗီဒန်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။
နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လုံး လုံး တစ်ရက်မှ ကိုယ်တိုင်အနားမယူခဲ့သော အာဗီဒန်၏
နှုတ်မှထွက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ အာဗီဒန်ကမူ ဘာမှ မသိသလိုနှင့်

“မင်းနဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲကွ” အယ်ရီသည် ရှက်သွား၏။
‘အာရပ် စပိုင်မ တစ်ယောက်လေ၊ မစပ်စုချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ’ ‘သူက တို့မိတ်ဆွေလား’

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လမ်းကြုံ ခရီးသွားတောင် မဟုတ်ဘူး”

‘ဟုတ်လား၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမေရိကန်လူမျိုးဆိုတော့ တို့အတွက်
အသုံးဝင်နေလို့”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ ဂျူးတွေကို တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက
ကျားတွေ၊ မျောက်တွေကို သနားလို့ ကြည့်သလို ကြည့်နေတာပါဗျာ။
နက်ဖြန်ခါကျရင် သူ့ကို ဂျေရုဆလင်က လူငယ်ဂေဟာ တာဝန်ခံ ဗဲရီယက်နဲ့
တွေ့ပေးမလို့”

‘ဒါဖြင့် အယ်ရီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပေါ့လေ”

“ဘုရားရေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ စပ်စုတတ်တဲ့ ဂျူးစိတ်တွေကို
တခြားအကြောင်းအတွက် ထားပါဦး”

အာဗီဒန်သည် လူကြီးပီပီ အယ်ရီ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေသည်ကို
ပြုံးလိုက်ရာမှ မျက်နှာတည်တည် ပြန်ထားကာ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများထဲမှ
တချို့ကို အယ်ရီအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

အယ်ရီက ကြည့်လိုက်ရာ ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင် တပ်စွဲထားသည့်
တဖြည်း စည်း များလာသော ဗြိတိသျှစစ်သားများ၏စာရင်း။ အယ်ရီသည်
ဒေသတကြီးနှင့် စာရင်းများကို အာဗီဒန် စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ သူတို့က ရုရှားတပ်တွေနဲ့ တိုက်မှာမို့ ဒီလောက် တပ်တွေ
ပို့နေတာလား”

'အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း လူငယ်ပိုင်းက ကျုပ်တို့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ဘာကြောင့် ဗြိတိသျှတွေကို မြောင်မတိုက်တာလဲ မေးမေးနေကြတယ်၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလုံးကို ဒီမှာတွေ့ပြီး တပ်စွဲနေကြတာကွ။ အေး မက်ကက်ဗီးတွေကတော့ လွယ်တာပေါ့လေ၊ သူတို့က တိုက်လို့လည်း လွယ်တယ်၊ ပုန်းလို့လည်း လွယ်တယ်။ တို့ကတော့ သောင်းနဲ့ချီ သိန်းနဲ့ချီပြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပုန်းလို့ ရှောင်လို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ချပြီဆိုရင် ဘုရင့်နောင်ထုံး နှလုံးမူဖို့ပဲ ရှိတော့ တယ်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ တို့မှာ လက်နက်အားလုံးပေါင်းလို့ ရိုင်ဖယ်တောင် တစ်သောင်း မပြည့်ချင်ဘူး၊ တို့က ဗြိတိသျှတွေကို အပြတ်တိုက်လို့လည်း မဖြစ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လို့လည်းမဖြစ်၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်ပဲ ရှိတယ် အယ်ရီ”

အယ်ရီသည် စာရွက်များကို ပြန်ကြည့်နေစဉ် အာဗီဒန်က

“ဗြိတိသျှတွေကလည်း ကျုပ်တို့ ဂျူးတွေကို အဓိကပစ်မှတ် ထားနေတာကိုး၊ သူတို့နောက်ကွယ်မှာ အာရပ်တွေကလည်း လက်နက်တွေ စုဆောင်းနေကြပြီ မဟုတ်လား”

အယ်ရီသည် မျက်နှာတင်းသွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ “ကျွန်တော် ဒီကနေ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“အခုတော့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပါလေ၊ နှစ်ရက် သုံးရက် နားဦးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရွာတိုင်း၊ စုပေါင်းလယ်ယာ ကံဘုရ်တိုင်းမှာ ရှိတဲ့အင်အားတွေကို စုထားပါ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် တောင့်ခံနိုင်တယ်၊ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေ အပြည့်အစုံကိုလည်း သိချင်တယ်”

“ခင်ဗျား အရင်က ဒီလို မပြောဖူးပါဘူး အာဗီဒန်”

“အေး...အခု ပြောရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီကွ၊ အာရပ်တွေဟာ လန်ဒန်မှာ တို့နဲ့ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ပြီးတောင် မဆွေးနွေးနိုင်ဘူး ပြောလာကြပြီ”

အယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထွက်မည်ပြုခိုက် အာဗီဒန်က

“အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘာရက်နဲ့ ဆာရာကို ငါ သတိရကြောင်း၊ မေတ္တာပို့ကြောင်း ပြောပါကွာ။ ဂျော်ဒါးနားကိုလည်း ဒေးဗစ်အပေါ် သိပ်မနိုင်ပါနဲ့လို့ ပြောပါ”

အယ်ရီ၏စိတ်သည် ဒေါသဖြစ်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်နေချိန်တွင် မိသားစုအကြောင်း ပါလာ၍ အနည်းငယ် ပျော့ကျသွား၏။ အာဗီဒန်ကို လေးစားခင်မင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဂျေရုဆလင်ကို ကျွန်တော် နက်ဖြန်ရောက်မယ်၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“ရှေ့တန်းပို့လို့ရတဲ့ တပ်သားတစ်သောင်း၊ လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ပေါ့ကွာ”

အယ်ရီသည် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့။ အာဗီဒန်အား နှုတ်ဆက်၍၊ အပြင်မှ ရဲဘော်များနှင့် အထိုက်အလျောက် စကားပြော၍ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကစ်တီက လှမ်းမြင်၍ နှုတ်ဆက်သော်လည်း အယ်ရီ မကြားတော့။ အယ်ရီ၏ ရင်ထဲမှာ ဗြိတိသျှများ အရေး၊ အာရပ်များ အရေးများနှင့် ရှုပ်ထွေးလေးလံနေပြီ ဖြစ်၏။

အခန်း ၂

ကာရင်နှင့် ဒပ်တို့အပါအဝင် ကလေးငါးဆယ် တင်ဆောင်လာသော ဘတ်စ်ကားကြီး နှစ်စီးသည် အခြားသော ဘတ်စ်ကားများနည်းတူ လူငယ်ဂေဟာများဆီသို့ ဦးတည် ထွက်ခဲ့ပေသည်။ သူတို့သည် “ဒက်ဖနာဥယျာဉ်”အမည်ရှိ လူငယ်ဂေဟာသို့ ရောက်လာ လေ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာဟူသော ရွာအမည်မှာ ဤတောင်ကုန်းဒေသတွင် ခုခံရင်း အသက် စွန့်ခဲ့သော ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးလေး ဒက်ဖနာကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မှည့်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာ၏ အလယ်တွင် ရိုင်ဖယ်ကိုင်းထားသော ဒက်ဖနာ၏ သက်ရှိရွယ်တူ ရုပ်တုတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုရုပ်တုပိုင်ရှင် ဒက်ဖနာမှာ အယ်ရီ၏ ချစ်သူဟောင်း ကျဆုံးသွားခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

လူငယ်ဂေဟာ တာဝန်ခံ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းသည် ကျောတွင်

ဘုကြီးနှင့် ပုပုသေးသေးကလေး ဖြစ်သည်။ သူသည် ကလေးများအားလုံးကို တစ်ဦးစီ၏ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ မေးခွန်းကလေးများ မေးပြီးနောက် ကလေးတိုင်းကို ရွာခံကလေးများ တစ်ယောက်စီနှင့် တွဲဖက်၍ အခန်းများ စီစဉ်ထားကြောင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ကာရင်နှင့် အတူကျသူမှာ အီဂျစ်ဂျူးမလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကာရင်ထက် အသက်အနည်းငယ် ကြီးလေသည်။ သူက

“ရှင့်နာမည်က ကာရင်ကလီမင့်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ အခန်းဖော် ယွန်နာပါ။ ရှင် နေဖို့ အခန်း လိုက်ပြမယ်လေ၊ ၎င်း သဘောကျမှာပါ”

ကာရင်သည် ဒပ်အား နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး သူနေရမည့်အခန်း ကြည့်ရန် ယွန်နာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ကာရင်သည် သူနေရမည့် အခန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး မယုံသလို ဖြစ်သွား၏။ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း သန့်သန့်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ သူမအတွက် ခုတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဗီရိုတစ်ခု သတ်သတ် ရှိနေ၏။

ကာရင်သည် ဤအခန်းကလေးကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံး၊ အကောင်းဆုံး အခန်းဟု ယူဆနေမိလေတော့၏။

ညနေပိုင်း ကလေးအားလုံး စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ကြိုဆိုဧည့်ခံသည့် ကပွဲတစ်ခုကျင်းပရန် ရွာခံများက စီစဉ်ထား၏။ ကပွဲမှာ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းမှာ ပြုလုပ်မည် ဖြစ်သည်။ ညစာ စားပြီးနောက် ခဏအနားယူပြီးချိန် ကျင်းပရန် စီစဉ် ထား၏။

ကာရင်သည် ဒပ်ကို ဒက်ဖနာရုပ်တုအနားတွင် တွေ့ရ၏။

“အို...ဒပ်ရယ်၊ ကနေ့ဟာ ကာရင်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ၊ အခန်းဖော် ယွန်နာကလည်း သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ ဂေဟာတာဝန်ခံ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်း ကလည်း သိပ်သဘောကောင်းတာပဲတဲ့” ဒပ်ကမူ ထိုင်နေရာမှ

မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“တော်စမ်းပါ” ကာရင်သည် ဒပ်၏ မကျေနပ်မှုကို ဖြေသိမ့်ရန် တွေးလိုက်ပြီး ဒပ်ကိုဆွဲ ထိုင်ခိုင်းကာ

“ထိုင်ပါဦး ဒပ်ရယ်၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါဦး”

“ဘာကိစ္စ ပျော်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ငါ ပျော် မပျော် အရေးစိုက်မှာမို့လဲ”

“ကိုယ်က အရေးစိုက်ပါတယ် ဒပ်ရယ်”

“အို...မင်းကိုယ်မင်းသာ အရေးစိုက်စမ်းပါ ကာရင်၊ ကိုယ့်အတွက် အရေး မစိုက်စမ်းပါနဲ့”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒပ်ရယ်၊ တို့ဘဝမှာ ဒီလို ခုတင်နဲ့ မွေ့ရာနဲ့ အခန်းနဲ့ မတွေ့ဖူးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ စဉ်းစားပါဦး။ ကာရောင်လိုစခန်း မရှိတော့ဘူး၊ သံဆူးကြိုးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ တရားမဝင်တဲ့ သဘောလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်မြေ ရောက်နေပြီပဲ”

ဒပ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အေး မင်းအတွက်တော့ ဒီနေရာမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ တခြားစီမံကိန်းတွေ ရှိသေးတယ်” ကာရင်သည် ဒပ်၏ နာကြည်းသောစိတ်ကို သိနေသဖြင့် “မေ့ထားပါဦးလား ဒပ်ရယ်” ဒပ်သည် ဘာမှမဖြေ။ ထိုစဉ် တီးဝိုင်းမှ စတင်တီးမှုတ်လိုက်သဖြင့် ကာရင်က ဒပ်၏လက်ကို ကိုင်ရင်း

“ကဲ..လာပါ၊ ဟိုမှာ ကပွဲ စ တော့မယ်”

တဲလ်အဲဗစ်မြို့မှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကစ်တီသည် ကြီးမားသော ဗြိတိသျှစခန်းကို တွေ့ရ၏။ နောက် ရာမလီ အာရပ်မြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားစဉ် အာရပ်တို့၏ မကျေနပ်နှင့် ကြည့်ခြင်းကို ခံရ၏။ နောက်ဆုံး ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ရောက်လာ၏။ ဂျေရုဆလင်သည် မူဆလင်၊ ခရစ်ယာန်နှင့် ဂျူးတို့၏ အထွတ်အမြတ် ဖြစ်လေသည်။ ကစ်တီကိုယ်တိုင်ပင် သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ ထွတ်မြတ်သော

မြို့တော်သို့ ရောက်လာသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှား ကြည်နူးလာလေသည်။

သူတို့ကားသည် မြို့သစ်ဘက်သို့ ရောက်လာ၏။ ဒေးဗစ်ဘုရင်
ဟိုတယ်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ ကစ်တီသည် ပြိုကျပျက်စီးနေသော ဟိုတယ်
ညာဘက်ခြမ်းကို ကြည့်ပြီး အံ့သြသွား၏။ အယ်ရီက

“အရင်တုန်းက ဒါ ဗြိတိသျှ စစ်ဌာနချုပ်ပေါ့၊ မက်ကက်ဗီးတွေရဲ့ ဗုံးခွဲတဲ့
ဒဏ်လေ”

နောက် ကစ်တီနှင့် အယ်ရီတို့သည် နေ့လယ်စာ အတူစားကြ၏။ ကစ်တီမှာ
လမ်းခရီးမှာ ဝတ်လာသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်လိုက်ပြီးဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့
လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အယ်ရီအတွက် လှချင်တိုင်း
လှနေတော့သည်။

အယ်ရီက

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဟဲရီယက် ဆော့မန်နဲ့ ချိန်းပြီးပါပြီ၊ နေ့လယ်စာ
စားပြီးရင် သွားကြတာပေါ့၊ သူကလည်း ကစ်တီလို အမေရိကန်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟဲရီယက်ဟာ အခုဆိုရင် ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိရောပေါ့၊ ဟစ်တလာ
အာဏာရလာကတည်းက ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ ကလေးတွေ ကယ်ဆယ်ရင်း
လုပ်ငန်းစ လာတယ်၊ ဟောဟိုက မြင်ရတဲ့ စကော့ပတ်တောင်ခြေက ခေတ်မီ
အဆောက်အအုံ တွေဟာ အရှေ့အလယ်ပိုင်း တစ်ခုလုံးမှာ ခေတ်အမီဆုံး ဆေးရုံပေါ့၊
ဟဲရီယက်ပဲ ကမကထလုပ်၊ အလှူခံ၊ ရန်ပုံငွေကောက်ပြီး ဆောက်ထားတာပေါ့”

“တယ်လည်း စွမ်းပါလား” အယ်ရီသည် စကားပြောနေရင်း ခန်းမကြီး
တံခါးဝ၌ အညိုရောင် အသားအရေရှိ လူတစ်ယောက်ရပ်၍ သူ့ကို အချက်ပြ
ခေါ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် ဘားရက်အစွရေး၊
မက်ကက်ဗီးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးမှန်း သိ၏။ အယ်ရီသည် ကစ်တီအား

“ခဏနော်” အယ်ရီသည် စီးကရက်ရောင်းသော ကောင်တာဘက်ထွက်ပြီး
ဆေးလိပ် တစ်ဘူး ဝယ်လိုက်ပြီးနောက် အနားရှိ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ယူ၍

ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဘားအစွရေးကလည်း သူ့နား လာရပ်၏။ သူက လေသံဖြင့် -

“ခင်ဗျားရဲ့ဦးလေး အာကီဗာ ဂျေရဆလင်မှာ ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ကျုပ် တစ်နေရာ သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါပြီးရင် အားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရုရှားဝင်းမှာ လာဆုံလေ” ဘားအစွရေးသည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်သွား၏။

အယ်ရီနှင့် ကစ်တီသည် ဟဲရီယက် အလုပ်လုပ်သော ဇီယွန် အခြေချအသင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဟဲရီယက်သည် အယ်ရီကို မြင်သည်နှင့် ဖက်လိုက်ပြီး အယ်ရီ၏ပါးကို အသာလေး နှမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ဆိုက်ပရပ်မှာ မင်းလုပ်လိုက်ပုံကတော့ သိပ်တော်ပါလားဟေ့’

ကစ်တီမှာ သူတို့နှစ်ဦးကို တံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်နေ၏။ အယ်ရီကို ဖက်ရာမှ ခွာလိုက်စဉ် ဟဲရီယက်သည် ကစ်တီကို မြင်သွား၏။

“အို...ဒါက ကစ်တီဖရီးမွန့် မဟုတ်လား၊ သမီးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေ ပါလား ဟေ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်ဆော့မန်”

“မစ္စက်ဆော့မန်လို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဒီလိုခေါ်ရင် အသက်က ကြီးကြီးသွားလွန်းလို့ ဟဲရီယက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ကဲ...က် ထိုင်ပါဦး၊ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်မယ်လေ၊ ဪ ကော်ဖီများ သောက်ချင်မလား မသိဘူး”

‘လက်ဖက်ရည်ပဲ ကောင်းပါတယ်ရှင်’

“ကဲ...ကိုရွှေအယ်ရီ...တို့ အမေရိကန် မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာ သိချင်ရင် ကစ်တီကို ကြည့်ပေတော့ဟေ့”

“ဟဲရီယက်တို့ အမေရိကန်သူတွေ အားလုံးတော့ ကစ်တီလောက် လှမယ်မထင် ပါဘူးဗျာ”

ကစ်တီသည် ရှက်သွား၏။

“နှစ်ယောက်စလုံး တော်ကြပါတော့ရှင်၊ ဒီလောက်လည်း
မြောက်မနေကြပါနဲ့”

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ မိန်းမသားနှစ်ဦးအတွက် ကျွန်တော် မလိုအပ်တော့ရင်
ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

ဟဲရီယက်သည် ကစ်တီခါးကို ဖက်ရင်း

“ကြွပါရှင် ကြွပါ။ ကစ်တီနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ညစာစားပြီးမှ
ပြန်လွှတ်မှာပါ။ ရှင်လည်း မလိုပါဘူး ။

အယ်ရီသည် ပြီး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဟဲရီယက်သည် အယ်ရီ
ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက်

“တကယ်တော်တဲ့ ကလေးကွယ့်၊ ဒါထက် ကစ်တီက ဘယ်အရပ်သူလဲဟင်”

“အင်ဒီယားနားကပါ”

“အေးကွယ်၊ ကစ်တီနဲ့တွေ့မှ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်မြေ ပြန်ချင်စိတ်
သိပ်ပေါ်လာတာ ပဲ၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ပြန်မရောက်တာ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိပါပကော၊
အလုပ်တွေကလည်း အမြဲ လက်နဲ့ ပြတ်ရတယ်ကို မရှိပါဘူး၊ ဒုက္ခသည်
ကလေးတွေကလည်း အမြဲရောက် ရောက်လာတာကိုး”

ကစ်တီသည် ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ဦးလို လူမှုဝန်
ထမ်းအလုပ်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်နိုင်သော ဟဲရီယက်ကို ကြည်ညိုလေးစား
စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဟဲရီယက်က ဆက်၍

“ဂျူနီင် ပြန်လည်မွေးဖွားဖို့ လုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာ ဂျူးတစ်ယောက်
ဖြစ်ရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်
ဖြစ်ရတာကလည်း ဂုဏ်ယူစရာပဲဆိုတာ မင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ ကစ်တီ။
အိပ်မီးဒပ် အရေးအခင်းပေါ် ကတည်းက ကစ်တီကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ကစ်တီရဲ့
လုပ်ဆောင်မှုတွေကတော့ အံ့ဩစရာ ပါပဲကွယ်”

‘သတင်းတွေက ကားတာနေမှာပါ ဟဲရီယက်ရယ်’

နောက် သူတို့နှစ်ဦးသား လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း၊
သောင်းပြောင်းတွေလာ စကားများ ပြောဖြစ်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပို၍
ရင်းနှီးခင်မင်လာကြ၏။ သူတို့ပြော စကားများမှာ အများအားဖြင့်
အမေရိကန်ပြည်အကြောင်း ဖြစ်၏။ ဟဲရီယက်က

“နောက်နှစ်တော့ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်ဆုံး
အကြောင်းရှာ မရရင်တောင် ရန်ပုံငွေ ရှာမယ်ဆိုပြီး သွားမယ်။ ဪ...
ရန်ပုံငွေဆိုလို့ ကြုံတုန်း ပြောရဦးမယ် ကစ်တီ၊ အမေရိကန် ဂျူးတွေကလေ ဒီကို
ဘယ်လောက်လှူ သလဲဆိုရင် အမေရိကန်တစ်ပြည်လုံးက ကြက်ခြေနီအသင်းကို
လှူတာထက်တောင် ပိုသေးတယ် ကစ်တီရဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့် ပေါက်တတ်ကရတွေ
နားထောင်ရလို့ ကစ်တီ ပျင်းနေပြီ ထင်တယ်”

“မပျင်းပါဘူး ဟဲရီယက်ရဲ့” ‘ကစ်တီ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်
မဟုတ်လားဟင်’

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ကစ်တီရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အောင်လတ်မှတ်တွေ ဘာတွေ
လည်း ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး”

“မလိုပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ ကစ်တီအကြောင်း တို့ အားလုံး သိပြီးသားပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကစ်တီအကြောင်း အစီရင်ခံစာ ဆယ့်လေးငါးစောင်လောက်
ရှိနေပြီ၊ ဖိုင်တောင် တွဲပြီးရောပေါ့”

“ဘုရားရေ၊ ကစ်တီတော့ ဂုဏ်ယူရမှာလား၊ စိတ်ဆိုးရမှာလားတောင်
မပြော တတ်တော့ဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကစ်တီရယ်၊ အခြေအနေကြောင့်ပါပဲ၊ ဟဲရီယက်တို့
အခြေအနေ က လူတိုင်းကို ယုံလို့မဖြစ်လို့ပါ၊ အမှန်တိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်
ကစ်တီမလာခင် ကလေးမှာပဲ ကစ်တီအကြောင်းရေးထားတဲ့ အစီရင်ခံစာကိုဖတ်ပြီး
ကစ်တီ ဘာကြောင့် တို့ဆီ လာတာလဲလို့တောင် စဉ်းစားနေမိသေးတယ်” ။

“ကစ်တီက သူနာပြုပဲဟာ၊ ဟဲရီယက်တို့မှာလည်း သူနာပြုတွေ လိုတယ်

မဟုတ်လား”

ဟ်ရီယက်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘အပြင်လူတွေဟာ ဒီအကြောင်းလောက်နဲ့ တို့ဆီကို မလာကြဘူး ကစတီ၊
တခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိရဦးမယ်၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင်အတွက် ပါလက်စတိုင်းကို
လိုက်လာတာလား ကစတီ’

‘မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ် ဟ်ရီယက်’

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ကစတီရဲ့ ဇာတိ အင်ဒီယားနားနဲ့ အယ်ရီဇာတီ
ယက်အယ်ဟာ ဝေးလံလွန်းလှပါတယ်၊ အယ်ရီက “ဆာဘရာ”ကွယံ၊ တခြား
“ဆာဘရာ” တစ်ယောက်မှ သူ့ကို နားလည်နိုင်မယ်”

‘ဆာဘရာဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

“ဪ ဒီမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းတဲ့ လူတွေကိုခေါ်တဲ့ အခေါ်တစ်ခုပေါ့ကွယ်။
အဓိပ္ပာယ်အစစ်ကတော့ ပါလက်စတိုင်း တစ်နယ်လုံးမှာ ပေါက်တဲ့
တစောင်းပင်တစ်မျိုး က သီးတဲ့ အသီးပေါ့၊ ဆာဘရာအသီးဟာ အပြင်ပ
အလွန်မာပေမယ့် အတွင်းကတော့ အလွန်နူးညံ့ပြီး ချိုပါတယ်”

“ဥပမာကတော့ ကောင်းပါ့ ရှင်”

”

ဒီတော့ အယ်ရီနဲ့ အယ်ရီလို ဆာဘရာတွေဟာ အမေရိကန်တွေရဲ့ ဘဝကို
နားမလည်နိုင်သလို ကစတီအနေနဲ့လည်း အယ်ရီဘဝကို နားလည်နိုင်မယ် မထင်ဘူး
ကွယ်”

ဟ်ရီယက်သည် ကစတီမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်၍

”ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီကို သူစိမ်းတစ်ယောက်
လာမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေဖြစ်မှ လာကြတယ်။ ကစတီဟာ ဂျူးလူမျိုးလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဂျူးတွေရဲ့မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်တော့
ကစတီဟာ အလွန်ချောတဲ့ အမေရိကန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့

ဂျူးဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို အံ့သြနေတဲ့လူ။ ကစ်တီ ဒီကိုလာတာ ကိုယ်တော့ အံ့သြထူးဆန်းနေတယ်”

“မထူးဆန်းပါဘူး ဟိရိယက်၊ ကစ်တီဟာ အိပ်ဇိုးဒပ်သင်္ဘောနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်မင်နေမိတယ်။ သူနဲ့က ကာရောင်လိုစခန်းမှာ တွေ့ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ စစ်အတွင်းက ပျောက်ဆုံးကွဲကွာခဲ့တဲ့ ဖအေကြီးကို ပါလက်စတိုင်းမှာ တွေ့မယ်ထင်ပြီး လာတာပါ။ တကယ်လို့များ သူ့ဖအေကြီးနဲ့ မတွေ့လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝမ်းနည်းစရာ အဖြေတစ်ခုခု ရလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကစ်တီအနေနဲ့ သူ့ကို အပိုင်မွေးစားပြီး အမေရိကား ခေါ်သွားချင်တယ်လေ”

‘ဒါဆိုတော့လည်း ရှင်းပါတယ်လေ၊ ကစ်တီအနေနဲ့ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း ကလေးဂေဟာမှာ အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်၊ နေရာကလေးက ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ သိပ်လှတာပဲ။ အဲဒီမှာ ကလေး လေးရာရှိတယ်လေ၊ အများစုက အကျဉ်း စခန်းထွက် ဒုက္ခသည် ကလေးတွေချည်းပဲ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆွပ်၊ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဟို...ဟိုလေ...”

”ဘာလဲ ကာရင်လား”

”ဟင်...ဟဲရိယက် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ဟင်”

“ဪ...စောစောက ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်တို့က လူနည်းစုကလေးပါ၊ အားလုံး အချက်အလက်သိမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကာရင်က ဒက်ဖနာ ကလေးဂေဟာမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတော့ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ချင်ရင်တော့ အယ်ရီကို တင်ပေတော့ ကစ်တီရေ၊ ဒါတွေ အားလုံး သူ့အစီအစဉ်ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ အယ်ရီကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ အယ်ရီတို့ရွာက အဲဒီနားမှာပဲ”

ကစ်တီသည် ဘာမှ မပြောတော့။ ဟဲရိယက်သည် လက်ဖက်ရည်ကို

လက်စသတ်လိုက်ပြီး

“ကိုယ် ကစ်တီကို နောက်ဆုံး အကြိတ်ခဲ ပေးနိုင်သလားဟင်” “ပေးပါရှင် ပေးပါ”

“ကိုယ်ဟာ ၁၉၃၃ ခု ကတည်းက ဒီမိဘမဲ့ ဒုက္ခသည်ကလေးတွေကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ လူလေ၊ သူတို့တစ်တွေ ဒီပါလက်စတိုင်းကို ခင်တွယ်ပုံက တစ်မျိုးနော်၊ ကစ်တီမှန်းဆထားတာနဲ့ တူမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီ ပါလက်စတိုင်းရောက်ပြီး ဒီလွတ်လပ် တဲ့လေကို ရှူပြီးတာနဲ့ ဒီကပြန်ခွာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်က ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်ကြတာနော်။ အမေရိကန်လူမျိုး တွေ အမေရိကန်ပြည်ကို ချစ်ကြတာပဲ၊ ဘာမဆို လိုတာရနေကြပြီးသား။ ဒီမှာက စိုးရိမ်စိတ် သံသယတွေနဲ့ အိပ်ရာက နိုးလာရတဲ့ အဖြစ်မျိုး၊ သူတို့ အမျိုးမျိုး ရုန်းကန်ခဲ့ တာလေးတွေ အားလုံး ဘယ်အချိန် ပျောက်ဆုံးသွားရမလဲလို့ စိုးရိမ်နေတာမျိုး။ ဒီမှာက တစ်နေ့မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ချစ်နေရတာမျိုး”

ကစ်တီ တွေ သွား၏။

“နေပါဦး၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ကာရင်ကို ခေါ်သွားဖို့ ပြောလို့မရနိုင်ဘူးလို့ ဟဲရီယက်က ဆိုလိုတာလား ဟင်”

“အဲဒီလို တိတိကျကျ မဟုတ်တဲ့တိုင်အောင် ကစ်တီအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မလွယ်ကြောင်းကို ပြောနေတာပါ”

ထိုအခိုက်တွင် တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ဒေးဗစ်ဘင်အာမီ ဝင်လာ၏။

“ရှာလွန် ဟီရီယက်၊ ရှာလွန် ကစ်တီ၊ အယ်ရီက ဒီမှာ တွေ့မယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ။ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား ဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး ဒေးဗစ်ရယ်။ တို့အလုပ်ကိစ္စရော၊ ထွေရာလေးပါး စကားတွေ ရော ပြောပြီးကြပါပြီ”

‘ဒါဖြင့် အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်က ကစ်တီကို ကျွန်တော်တို့

ဥပုသ်ချိန်ကလေးမှာ ဘယ်လို ဝတ်ပြုကြတယ်ဆိုတာ လိုက်ပြမလားလို့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပေါ့ ဒေးဗစ်ရယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် အချိန်မရှိဘူး၊ သွားကြမှ ထင်တယ်၊ ဟိရီယက်ကော လိုက်မှာလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဒေးဗစ်ရယ်၊ ကစ်တီကိုသာ ညစာအမီ ဒီကိုပြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ပါပဲ”

ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ဟိရီယက်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ဒေးဗစ်နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့၏။

ဒေးဗစ်သည် ကစ်တီအား ဂျေရုဆလင်မြို့ ဂျူးတို့၏ ဥပုသ်ချိန်တွင် မိမိတို့ ဒေသအလိုက်၊ လူမျိုးအလိုက် ဝတ်ပြုနေကြကုန်သော ဂျူးလူမျိုးများကို လိုက်လံပြသ နေလေ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ရှုရှားဝင်းအတွင်းရှိ ဂရိ ဘုရားကျောင်းအနီးမှ စောင့်နေ၏။ မိုးချုပ်စပြုချိန်တွင် ချိန်းထားသော ဘာအစွရေးသည် မိုးပေါ်က ကျလာသလို ပေါက်လာ၏။ အယ်ရီသည် ထိုသူနှင့်အတူ တက္ကစီကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ဘားအစွရေးက ကြီးမားသော လက်ကိုင်ပဝါ အမည်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်သောအခါ အယ်ရီက

“မျက်လုံးစည်းဖို့ လိုသလားဗျာ”

“အယ်ရီကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမိန့်ဟာ အမိန့်မို့ပါ”

အယ်ရီသည် ဘာမှမပြောတော့။ ဘားအစွရေးက အယ်ရီ၏ မျက်လုံးများကို စည်းနှောင်ပိတ်လိုက်၏။

တက္ကစီကားသည် ဟိုဝင်ဒီထွက်နှင့် ကွေ့ကောက် လျှောက်မောင်းနေပြီးနောက် တစ်နေရာ၌ ရပ်၏။ ဘားအစွရေး၏ အကူအညီနှင့် အိမ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြီး အခန်းထဲ ရောက်ခါမှ အယ်ရီမျက်လုံးကို ပိတ်နှောင်ထားသော အဝတ်ကို ဖယ်ရှားပေး လေသည်။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ ဘရန်ဒီတစ်လုံးနှင့် ရှေ့တွင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ချထား၏။

အမှောင်ထဲတွင် မျက်စိကျင့်သားရလာသောအခါ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် သူ့ဦးလေး အာကီဗာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အာကီဗာ၏ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များမှာ ဖြူဆွတ်နေပြီး မျက်နှာမှာ အိုမင်းရင့်ရော်လျက် ခါးလည်း အနည်းငယ် ကုန်းနေ၏။ အယ်ရီသည် သူ့ဦးလေး ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားရပ်လိုက်ပြီး

”ဟဲလို ဦးလေး”

”အယ်ရီ...ငါ့တူ လူကလေး”

သူတို့နှစ်ဦး ဖက်လိုက်ကြသည်။ အာကီဗာသည် ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံလာသော ခံစားမှုများကို ကြိုးစားချုပ်တည်းနေရ၏။ နောက် လူချင်းခွာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကို မြှောက်၍ အယ်ရီ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလိုက်၏။

“အယ်ရီ၊ လူကလေး ကြည့်ရတာ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းပဲဟေ့၊ ပြီးတော့ ဆိုက်ပရပ်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကလည်း ကောင်းပါကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

”ဒါထက် နေပါဦး၊ မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လာတာဆို”

”ဪ... ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်တစ်ယောက်ပါ။ မိတ်ဆွေလို့တောင် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါထက် ဦးလေး နေကောင်းတယ်နော်”

”အင်း မြေအောက်မှာ ပုန်းလှို့နေရတဲ့ လူတစ်ယောက် နေကောင်း သလောက်ပေါ့ကွာ။ ဒါထက် လူကလေး အယ်ရီ၊ မင်းကို မတွေ့ရတာ အဲ... နှစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီ ထင်တယ်နော်၊ ဂျော်ဒါးနား တက္ကသိုလ်တက်ကုန်း ကတော့ နှိပ်တယ်ဟေ့၊ ငါ့တူမနဲ့ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်တိုင်း တစ်ခါတစ်ခါ မှန်မှန်တွေ့နေရတယ်၊ ဒီကောင်မလေးတောင် နှစ်ဆယ်နားနီးနေပြီ ထင်တယ်၊ သူကော နေကောင်းရဲ့လား၊ ဒါနဲ့ သူနဲ့ တွဲတွဲနေတဲ့ကောင်လေးကော”

“ဒေးဗစ်ဘင်အာမီလေ ဦးလေးရဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကိန္နရီမောင်နှံလို ချစ်ခင်နေကြတုန်းပါပဲဗျာ၊ သူလည်း ဆိုက်ပရပ်မှာတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပဲလေ”

“ဟုတ်လား၊ သူ့အစ်ကိုကတော့ တို့ မက်ကက်တပ်ထဲမှာလေ၊ ဒါထက် အခု ဂျော်ဒါးနားကကော”

‘ဂန်ဒက်ဖနာ ကလေးဂေဟာမှာ တာဝန်ကျတယ်လေ၊ နယ်လှည့်အသံလွှင့်တဲ့ တာဝန်လည်း ယူနေတယ်”

“အင်း တစ်နေ့နေတော့ အဲဒီနေရာတွေရော ပြန်တွေ့ရဦးမှာပေါ့လေ”

အာကီဗာသည် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား၍ တုန်ယင်သော လက်နှင့်ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ အရက်ထည့်ကာ သူတစ်ခွက်၊ အယ်ရီတစ်ခွက်ယူ၍ ဖန်ခွက်ချင်းတွေပြီး ဆုတောင်းသောက်လိုက်ကြ၏။

အယ်ရီက

“မနေ့က ကျွန်တော် အာဗီဒန်နဲ့ တွေ့တယ် ဦးလေး၊ ဗြိတိသျှစစ်ဆင်ရေး အမိန့်တွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဦးလေးတို့ကော တွေ့ပြီးပြီလား”

“တို့မလဲ ဗြိတိသျှစုံထောက်အဖွဲ့ထဲမှာ လူယုံမိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်လေ”

အာကီဗာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ နောက် အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း

“ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခကတော့ တို့မက်ကက်ဗီးတွေကို အပြတ်ဆော်တော့မှာပေါ့ကွာ၊ တို့ထဲက မိသွားတဲ့ အကျဉ်းသားဆိုရင်လည်း အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ကြတာပဲ၊ နောက် ကြိုးပေးသတ်လိုက်သေးတယ်။ အေးပေါ့လေ၊ တို့ မက်ကက်ဗီး တွေကတော့ ဗြိတိသျှတွေကို သတ္တိပြောင်ပြောင်နဲ့ တိုက်နေရရုံ မကသေးဘူး၊ ကိုယ့်လူမျိုးတွေထဲက သစ္စာဖောက်တွေလည်း တိုက်ရသေးတယ်။ ဒီမယ် အယ်ရီ၊ ဟက်ဂါနာတွေက တို့ကို လက်ညှိုးထိုးနေတာတွေ အားလုံး သိပြီးသားကွ”

“ဒါတော့ လုံးလုံးမဟုတ်ဘူး ဦးလေး”

”ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်ကွ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးလ၊ တစ်နေ့ တောင် ယိရှ ဂျူဗဟိုဌာနချုပ်မှာ
ဟေဗင်ဟတ်ခက မက်ကက်ဗီးတွေကို တိုက်ပစ်ဖို့ တောင်းဆိုတာကို ယိရှ ဗဟိုက
ငြင်းလိုက်သေးတယ်”

အာကီဗာသည် အယ်ရီစကား နားထောင်၍ ပိုဒေါသကြီးလာ၏။

“ဒါဖြင့် နေပါဦးကွ၊ ဗြိတိသျှတွေက ဟက်ဂါနာတွေဆီက တို့သတင်းတွေ
မရရင် ဘယ်ကရမှာတုံး ဟင်၊ မင်းတို့ ယိရှဗဟိုက လူတွေက သွေးကြောင်လို့ တို့
မက်ကက်ဗီးတွေပဲ အသေခံ စတေးခံ နေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီသွေးကြောင်တွေက
သစ္စာဖောက်နေတာကွ၊ သစ္စာဖောက်နေတာ”

”

ဒါတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့
ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ နဲ့ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့တွေက ဗြိတိသျှတွေကို ပြန်ချချင်လွန်းလို့
အူရော အသည်းရော ယားနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွေးတွေ ချွေးတွေနဲ့
တည်ဆောက်ခဲ့ရတာတွေကို အပျက်အစီး အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်လို့ သိလား”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့က မဖျက်ဆီးရင် တို့က ဖျက်ဆီးနေတယ်ပေါ့လေ”
အယ်ရီသည် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး စကားမပြောမိရန် စိတ်ထိန်းနေလိုက်၏။ “
အာကီဗာသည် အယ်ရီကို အတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ကိုလျှော့ဖြေချလိုက်
၏။

“အေးကွာ ဦးလေးလည်း အငြင်းဝိဇ္ဇာကြီး ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့”

”ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးလေးရယ်”

“တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဆုံကြတုန်း ခုလိုငြင်းခုန်ရတဲ့အတွက် ဦးလေး
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ကံ တို့ ဆက်သောက်ရအောင်... အရက်ထည့်ပါ ဦးကွ”

“တော်ပါပြီ ဦးလေးရယ်”

“ဒါထက် ငါ့ နောင်တော်ကြီးကောကွ”

“ဖေဖေလား၊ အရင်တစ်ခေါက်က ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တုန်းကအထိ မာမာချာချာ ပါပဲ၊ အခုလည်း လန်ဒန်က ဆွေးနွေးပွဲ တက်မယ်လို့ ကြားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ ဗျာ၊ ငါ့နောင်တော်ကြီး ဘာရက်ကတော့ ဆွေးနွေးပြီးရင်း ဆွေးနွေး ဦးမှာပါပဲလေ၊ ဒါထက် မင်းတို့မောင်နှမနဲ့ ဆာရာ ငါ့ကို လာလာတွေ့နေကြတယ် ဆိုတာ သူသိလား”

“သိမယ် ထင်ပါတယ် ဦးလေး” အာကီဗာသည် သူ့တူမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာလေ၏။ “ငါ့အကြောင်းကိုတော့ တစ်ခါမှမမေးဘူးလား”

“မမေးဘူး ဦးလေး”

အာကီဗာသည် နာကြည်းသောအသံနှင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ပြန်၏။ နောက် သူ့အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်လောင်း ထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“အင်း...လောကကြီးဟာ အဆန်းသားကွ၊ ငါက အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးတတ် တဲ့လူ၊ ဘာရက်က အမြဲတမ်း တရားပြတဲ့လူ၊ ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့လူလေ။ အခုတော့ အယ်ရီ၊ ဦးလေးလည်း ပင်ပန်းလှပြီ လူလေး၊ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ခံမလား နှစ်နှစ်ခံ မလားပဲ၊ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခုလို ဖြစ်နေကြတာက အဆိုးဆုံးပဲကွ၊ အမှန်တော့ သူ့အနေနဲ့က တို့အဖေမျက်နှာထောက်ထားပြီး ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

အခန်း ၃

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည် ဂျေရုဆလင်မြို့မှ မြောက်စူးစူး ဂါလီလီဒေသဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ညနေပိုင်းလောက်တွင်မှ အယ်ရီတို့သည် ယက်အယ်ရွာကလေးသို့ ရောက်လာ ပြီး ပန်းပင်များစွာ စိုက်ပျိုးထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့

ရပ်လိုက်၏။ ကစ်တီက

“အိမ်ကလေးက လှလိုက်တာ အယ်ရီရယ်” ။

အိမ်တံခါးဖွင့်၍ ဆာရာဘင်ကင်နှင့် ပြေးထွက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းစပြု
နေသော အယ်ရီကို ဖက်လိုက်၏။

‘အယ်ရီ...သား...သား...အယ်ရီ’

“ရှာလွန် မာမာ...ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ မာမာရဲ့၊ အို မာမာကလဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ကစ်တီသည် ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင် ဘာရက်
ဘင်ကင်နှင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘာရက်သည် သူ့သားထံ
ပြေးထွက်လာပြီး ဖက်လိုက်၏။ အယ်ရီက ‘ရှာလွန် ပါပါ...ရှာလွန်’

ဘာရက်သည် သူ့သားကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး“သားကတော့
ကျန်းကျန်းမာမာပဲဟေ့” ဆာရာသည် သူ့သားမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး“အဖေကြီးကလဲ၊
သားလေး ပင်ပန်းလာတာကို မတွေ့ဘူးလားဟင်” အယ်ရီက သူ၏
အမေနှင့်အဖေကို တစ်ပြန်စီ ကြည့်ပြီး“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရဲ့...ကျွန်တော်နေလို့
ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဖော်ပါလာသေးတယ် မေမေ၊ သူကတော့ မစွက်
ကက်သရင်းဖရီးမွန်နဲ့ လေ၊ ဂန်ဒက်ဖနာ ကလေးဂေဟာမှာ အလုပ်လုပ်မလို့”

ဘာရက်သည် ကစ်တီကို သူ၏ ကြီးမားသောလက်ကြီး
လှမ်းပေးလိုက်ပြီး“အိုး မင်းက ကက်သရင်းဖရီးမွန်ကိုး၊ တို့ ယက်အယ်ရွာက
ကြိုပါတယ်ဗျာ”

ဆာရာသည် သူ့သား အယ်ရီကို ကြည့်ပြီး ‘အယ်ရီရယ်၊ ဘာလို့
ကြိုကြိုတင်တင် ဖုန်းဆက်ပြီး မစွက်ဖရီးမွန် ပါလာမယ့်အကြောင်း မပြောရတာတုံး၊
ကဲ ကဲ အိမ်ထဲလာကြ၊ လာ မိန်းကလေး၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး အစားတစ်ခုခု
စားလိုက်မှ လန်းသွားမှာ။ အယ်ရီကတော့ တကယ်ပဲ ကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကစ်တီကို ဖက်၍ အိမ်ထဲ ခေါ်သွားရာမှ“ဘာရက်၊
မိန်းကလေး ပစ္စည်းတွေ အထဲယူခဲ့နော်”

ကျော်ဒါးနား ဘင်ကင်နင်သည် အိပ်ဇိုးဒပ်နှင့်ပါလာသော ကလေးများရှေ့တွင် မတ်တတ် ရပ်လျက်ရှိသည်။ ကျော်ဒါးနားသည် ရှည်လျားသော အရပ်၊ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်လုံးနှင့် နီရဲသော ဆံပင်များက ပခုံးအထိ လွတ်လပ်စွာ လွင့်ပျံ့လျက်ရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်ဒါးနားသည် အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်မှထွက် ကတည်းက ပါးလိမားတပ်ဖွဲ့ မှာ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ကျော်ဒါးနား၏ တာဝန်မှာ ဂန်ဒက်ဖနာနယ် တစ်ဝိုက်ရှိ ဆယ့်လေးနှစ်နှင့်အထက် ကလေးများကို စစ်ပညာသင်ပေး ရသူဖြစ်သည်။ နောက်တာဝန်တစ်ရပ်မှာ လျှို့ဝှက်နယ်လှည့် အစွဲရေးအသံလွှင့်ဌာနတွင် ဖြစ်သည်။

ကျော်ဒါးနားသည် ကလေးများကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မဟာ ကျော်ဒါးနားဘင်ကင်နင်ပဲ၊ ကျွန်မဟာ ဒီဒေသရဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူးဖြစ် ပါတယ်၊ နောက် မကြာခင် ရက်အတွင်းမှာ မင်းတို့အားလုံးဟာ လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင်တွယ် ပစ်ခတ်နည်း၊ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းနည်း၊ ပြောက်ကျားစစ် စတဲ့ စစ်ပညာတွေကို သင်ကြားရပါမယ်။ အခု မင်းတို့အားလုံးဟာ ပါလက်စတိုင်းကို နင်းမိကြပြီဖြစ် ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းညွှတ်ပြီး ဆက်ဆံစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ရလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်ကျခံစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ အပင်ပန်းခံပြီး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားထားရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစွဲရေးနိုင်ငံဟာ ကျွန်မတို့ အားလုံးရဲ့ စွမ်းအားတွေ လိုနေလို့ပဲ။ နက်ဖြန်ပဲ ကျွန်မတို့အားလုံး တယ်လ်ဟိုင်းနားက တောင်ခြေကို နယ်မြေစူးစမ်း ခြေကျင်ခရီးထွက်ကြမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ် လောက်က ကျွန်မအဖေဟာ ဒီနယ်မြေရောက်အောင် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ခြေကျင်လာ ခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဂျူးတွေရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ထရန်ပရီဒိုဟာလည်း အဲဒီနေရာမှာ ကျဆုံးခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူမှာ ကျောက်ဆစ်ခြင်သံရုပ်ကြီး တစ်ရုပ် ထုလုပ်ထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်တုမှာ “မိမိနိုင်ငံအတွက် သေရခြင်းဟာ မြတ်တယ်”ဆိုတဲ့ ကမ္ပည်းစာတစ်ခု ရေးထိုးထားတယ်။ ဒီမှာ ရဲဘော်တို့၊ ကျွန်မ စာတစ်လုံးလောက် ထပ်တိုး လိုက်ချင်ပါတယ်၊ “မိမိနိုင်ငံ ဖြစ်မြောက်တည်ထောင်ရေးအတွက် သေရခြင်း ဟာလည်း မြတ်ပါတယ်””လို့ ပါပဲ”

အိပ်ဇိုးဒပ်မှ ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာကြသော ကလေးများ၏ အသည်း နှလုံးများမှာ ဂျော်ဒါးနား၏ စကားကြောင့် တုန်လှုပ်ခါယမ်းသွားရင်း လက်ခုပ်တီး လိုက်ကြ၏။

ဂျော်ဒါးနားသည် ကလေးများကို စကားပြောပြီးနောက် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသည်ဆို၍ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဂျော်ဒါးနား ပြောနေပါတယ်" ။ "ရှာလွန် ဂျော်ဒါးနား၊ မာမာ စကားပြောနေတာ၊ အယ်ရီ အိမ်ပြန်ရောက် နေပြီပေါ့"

"အယ်ရီ...ဟုတ်လား" 'အေး'

ဂျော်ဒါးနားသည် ကဗျာကယာ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ စောင်းထဲမှ သူမ၏ဖခင် စီးလေ့ရှိသော မြင်းဖြူကြီး ကျောပေါ်သို့ အမြန်တက်လိုက်ပြီး ရွာဆီသို့ တအားနှင့်လိုက်လေ၏။ သူမ၏နီထွေးသော ဆံပင်များမှာ လေ၌ လွင့်ပျံနေလေ၏။

အယ်ရီသည် ကစ်တီ၏လက်ကို အသာကိုင်ဆွဲပြီး 'ကဲ...လာ၊ နေရောင်လေးရှိတုန်း အပြင်ဘက်ခြံထဲက စိုက်ခင်းတွေ သွား ကြည့်ရအောင်"

ဆာရာက သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း"စားလို့သောက်လို့ ကောင်းရဲ့လား၊ ဝကော ဝရဲ့လား ဟင်" ကစ်တီက'ဝပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မဖြင့် စားတာများလို့ ဗိုက်တောင် အင့်နေပါတယ်"

"ပေးထားတဲ့ အခန်းကော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်ရှင့်" 'ကဲကဲ...ဒါဖြင့် သွားကြ သွားကြ၊ ညနေစာအမီ ပြန်လာကြနော်"

အယ်ရီနှင့်ကစ်တီတို့သည် ကလေးများသဖွယ် ခြံထဲ ထွက်သွားကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို ဘာရက်နှင့်ဆာရာတို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ရာမှ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်၏။

ဆာရာက

“မိန်းကလေးက သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့သားကလေး အယ်ရီနဲ့ ဆိုရင်တော့...”

ဘာရက်သည် ပြုံးဖြဲဖြဲ မျက်နှာနှင့်ဆာရာကို ကြည့်ကာ

“ဘယ်လိုလဲ မိန်းမရဲ့၊ ဂျူးမိန်းမ အချိုးတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ တို့သား အယ်ရီအတွက် အောင်သွယ် သွားလုပ်မနေနဲ့ဦးနော်”

“အို...ဘာရက်၊ ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ရှင့်မှာ မျက်စိမပါဘူးလား၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ရှင့်သား ဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ကိုယ့်သားအကြောင်းတောင် ကိုယ် မသိဘူး”

အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည် ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် လမ်းအတူလျှောက် လာရင်း စိမ်းလန်းလှပသော ရှုခင်းများတွင် နစ်မြောနေကြ၏။ သစ်ပင် ပန်းမန်များမှ ရေးပန်းများဖြင့် ပက်ဖျန်းထားသောကြောင့် စိမ်းလန်းနေ၏။ ဆာရာ၏လက်ရာဖြစ်သော ဆောင်းနှင်းဆီများ၏ ရနံ့မှာလည်း လေ၌ပျံ့နှံ့နေ၏။

သည်မြေ သည်ကွင်းတို့ကို ကြည့်နေသော အယ်ရီ၏မျက်နှာကို ကစ်တီတွေ့ သွား၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသည့် အချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ ဤမျှ အေးချမ်းသော အယ်ရီ၏မျက်နှာကို ကစ်တီမမြင်ဖူးချေ။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ အယ်ရီ အတွက် အမှန်ရှားပါးပေလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို ကစ်တီသိပါ၏။ အယ်ရီကမူ ကစ်တီဘက် သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် ‘ကစ်တီရဲ့ မွေးဇာတိဖြစ်တဲ့ အင်ဒီယားနားနဲ့တော့ ကွာနေမှာပဲနော်’

“ကွာတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ တစ်မျိုးစီပါပဲ”

“အင်းလေ၊ ခင်ဗျားတို့ အင်ဒီယားနားကတော့ နွံတောကို ပို့ပြီး ဆောက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး”

အယ်ရီသည် ကစ်တီကို အများကြီး ပြောပြလိုက်ချင်၏။ အယ်ရီအနေနှင့် သည်မြေကို ဘယ်လောက်ချစ်ပုံ၊ သည်ခြံကို ပြန်လာပြီး လှသည်ထက် လှအောင်၊ ဖွံ့ဖြိုးသည်ထက် ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ချင်ပုံကို ပြောချင်သည်။ သူတို့ ဂျူးလူမျိုး တစ်မျိုးလုံး၊ သည်လို ကိုယ့်ခြံကိုယ့်မြေနှင့် ရှိစေချင်ပုံတွေ ပြောပြချင်လှ၏။

ကစ်တီကမူ ဘာမှမသိ။ သဘာဝ အလှတရားကို ခံစားရင်း
ခြံစည်းရိုးအတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ စပါးကျိုလို အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့
ရောက်သောအခါ တံခါးဆွဲဖွင့် လိုက်ရာ ပတ္တာတစ်ခုက ပြုတ်နေ၏။

အယ်ရီက

“တံခါးက ပြင်စရာလိုနေပြီကိုး၊ အင်းလေ တံခါးတင်မကပါဘူး၊ ပြင်စရာတွေ
ကတော့ အများကြီးပေါ့လေ။ ကိုယ်ကလည်း အမြဲ အပြင်မှာပဲ နေရတယ်။
ဂျော်ဒါးနားကလည်း အိမ်မကပ်နိုင်၊ ဖေဖေကျတော့လည်း ညီလာခံတွေ၊ ဆွေးနွေးပွဲ
တွေမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရတော့ ရွာက လူတွေရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ
တာဝန်ကျနေတာပေါ့လေ။ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်တို့အားလုံး ဒီမှာ
အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြန်လာပြီး ခြံလုပ်ခွင့်ရဦး မှာပေါ့လေ”

သူတို့နှစ်ဦး ဆက်လျှောက်ရာမှ ခြံဝင်းခတ်ထားပြီး ရွံ့တောထဲ၌ လူးနေကြ
သော ဝက်ခြံထဲသို့ ရောက်လာ၏။ အယ်ရီက

“မြင်းကျားတွေလေ” ကစ်တီက အံ့သြသွား၏။ “ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မ
တွေ့ရတာတော့ ဝက်တွေပဲ”

“တိုးတိုး ကစ်တီ၊ အယူသီးသမားတွေ ကြားသွားဦးမယ်။ ကိုယ်တို့တစ်တွေ
အနေနဲ့ ဒီအကောင် အဲ... မြင်းကျားတွေကို မွေးခွင့်မရှိဘူးကွယ့်၊ ဂျူးအမျိုးသားပိုင်
နယ်မြေထဲမှာ ဂန်ဒက်ဖနာက ကလေးတွေက ဒီအကောင်တွေကို ပဲလီကင်လို့
ခေါ်ကြတယ်၊ ကိဘူရှ် စုပေါင်းခြံမြေတွေမှာ ပိုဆိုးသေးတယ်၊ သူတို့ကို ရဲဘော်လို့
ခေါ်ကြတယ်လေ”

သူတို့သည် ခြံဝင်းအပြင် ကွင်းစပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။
အယ်ရီက“ကစ်တီသွားရမယ့် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ဒီက လှမ်းမြင်ရတယ်”

ကစ်တီသည် အယ်ရီပြောရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လက်ဘနွန်နယ်စပ်
တောင်အခြေအနားတွင် အိမ်ဖြူဖြူများ မြင်ရ၏။

“အဲဒီ အိမ်အဖြူတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက အာဘူယီးရှားဆိုတဲ့ အာရပ်ရွာ၊ ဟိုဘက်က

တောင်ကလပ် ကလေးပေါ်ကလေး”

“ဟယ်...လေထဲမှာ ဆောက်ထားသလိုပါလားဟင်၊ နေပါဦး၊ ဟိုတောင်ထိပ်က အဆောက်အအုံကြီးကရော” ‘အဲဒါလား၊ အက်စသာ ခံတပ်လေ၊ ဗြိတိသျှစခန်းတစ်ခုပေါ့။ ကဲ လာ၊ ကစ်တီကို ပြစရာရှိတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် နေဝင်ချိုးဖျ အချိန်ကလေးတွင် ဆက်လမ်းလျှောက်ပြီး တောအုပ်ကလေး တစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်၏။ သူတို့ရှေ့တွင် စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အယ်ရီက

“ကစ်တီတို့ အမေရိကန်မှာ ဒီစမ်းချောင်းရဲ့ ကြီးမြတ်ပုံတွေကို သီချင်းဖွဲ့ပြီး သီဆိုကြတာပေါ့”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဒါ ဂျော်ဒန်မြစ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ ဗျာ”

အယ်ရီသည် ညနေရီဆည်းဆာတွင် လှချင်တိုင်းလှနေသော ကစ်တီအနားသို့ တိုးသွား၏။

“ကိုယ့်ရုပ်မြေကို သဘောကျရဲ့လားဟင်၊ ကိုယ့်မိဘတွေကော သဘောကျရဲ့ လား”

ကစ်တီသည် နှုတ်မှမဖြေ။ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ အယ်ရီ၏လက်များမှာ ကစ်တီပခုံးပေါ်သို့ ကျလာ၏။ ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ခြင်းကို ငဲ့လင့်နေ၏။

ထိုစဉ် အဝေးမှ အသံတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ “အယ်ရီရေ.. အယ်ရီ”

အယ်ရီသည် ကစ်တီကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဖြန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဝင်ဆဲနေကို ကျောပေးပြီး မြင်းတစ်ကောင်ကို လူတစ်ယောက် ဒုန်းစီးလာ၏။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ လူရုပ်က ပီလာ၏။ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာ၊ မီးတောက်များ သဖွယ် နီရဲသော ဆံပင်များနှင့်။

အယ်ရီက“ဂျော်ဒါးနား”

ဂျော်ဒါးနားသည် မြင်းပေါ်မှ မရပ်ဘဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အယ်ရီကို ဝမ်းသာအားရ ခုန်ဖက်လိုက်၏။ ဂျော်ဒါးနား၏ အရှိန်မှာ ပြင်းလှသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး မြေပေါ် လုံးထွေးကျသွား၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် အယ်ရီ၏အပေါ်မှ ဖိပြီး အယ်ရီမျက်နှာ ကို နေရာမလပ် လိုက်နမ်းနေ၏။

အယ်ရီသည်ပြန်ရုန်းရင်း“ဟေ့...ဟေ့ ..နေပါဦး”

“အယ်ရီ ...အယ်ရီ” ဂျော်ဒါးနားသည် အနမ်းလည်း မရပ်သည့်အပြင် အယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံးကို လိုက်ပြီးကလိထိုးနေ၏။ အယ်ရီသည် အတင်းရုန်းကန်ပြီး ဂျော်ဒါးနားကို ပြန်ချုပ် ဖိထားခါမှ ငြိမ်သွားတော့၏။

ကစ်တီသည် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ အပြုအမူများကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိ၏။ ရုတ်တရက်ပင် ဂျော်ဒါးနားသည် သူတို့ကို ကြည့်နေသော ကစ်တီကို တွေ့သွားပြီး ဂျော်ဒါးနား မျက်နှာမှာ အေးစက်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အယ်ရီက ကစ်တီရှိနေခြင်းကို သတိရသွားပြီး ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ကာ ညီမကိုတွဲ၍ ထလိုက်၏။ နောက်မှ 'ဒါကတော့ ကိုယ့်ညီမ သူပုန်မလေ၊ ကိုယ့်ကို ဒေးဗစ်ဘင်အာမီနဲ့ မှားပြီး ဖက်နမ်းလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်”

ကစ်တီက ပြုံးလိုက်၏။

'ဟဲလို ...ဂျော်ဒါးနား၊ လူချင်း မတွေ့ဖူးပေမဲ့ ဒေးဗစ်က ပြောလွန်းလို့ ဂျော်ဒါးနားနဲ့ သိပြီလို့တောင် အောက်မေ့နေတာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကစ်တီက လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဂျော်ဒါးနားက

“ရှင်က ကက်သရင်း ဖရီးမွန် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်အကြောင်းတွေ ကြားဖူးနေပါတယ်”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရုံမှာ အေးစက်လွန်းလှသဖြင့် ကစ်တီသည် အံ့သြသွား ၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် အနားမှ မြင်း၏ဧကကြိုးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ အယ်ရီနှင့် ကစ်တီလည်း နောက်မှလိုက်လာကြရလေ၏။ ရှေ့မှ ဂျော်ဒါးနားက နောက်လှည့်ပြီး 'ဒေးဗစ်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား၊ ဘာ မှာလိုက်သလဲ”

'သူ ဂျေရုဆလင်မှာ လေးငါးရက် နေရဦးမယ်ထင်တယ်၊ ညကျရင် ညီမလေး ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့၊ တစ်ပတ်ကုန်လောက်မှာ ဒီကိုလာမယ်တဲ့၊ ညီမလေး ဂျေရုဆလင်ကို မသွားရင်ပေါ့လေ”

ဂျော်ဒါးနားသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ 'အစ်ကိုတို့ရဲ့ အိပ်ဇိုးဒပ်နဲ့ ပါလာတဲ့ ကလေးအသစ်တွေ ဂန်ဒက်ဖနာမှာ ရောက်လာတော့ ညီမလေး ဂျေရုဆလင်ကို မသွားနိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်” ။

အယ်ရီသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေသော ကစ်တီကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြ လိုက်ပြီးမှ ဂျော်ဒါးနားအား

”ဪ...စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ အစ်ကို တဲလ်အဲဗစ်မှာ ရှိတုန်းက အာဗီဒန်နဲ့တွေ့တယ်၊ သူကလေ ဟိုကွာ...ဘာအကြောင်းပါလိမ့်၊ အဲ...အဲ...ဒေးဗစ်ကို အင်...ဟိုနားက ဂါလိုင်လီတပ်ဖွဲ့ ကို ပြောင်းဖြစ်မယ်ဆိုလားပဲ”

ဂျော်ဒါးနားက အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ အယ်ရီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ရုတ်ခြည်း စကားမထွက်။ နောက်မှ

”အယ်ရီ တကယ်ပြောတာနော်၊ နောက်နေတာ စ နေတာလား” 'ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ ဟဲ”

ဂါလိုင်လီတပ်ဖွဲ့မှာ ဂျော်ဒါးနား တာဝန်ကျသော ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းနှင့် ဘာမှမဝေးလှ။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အမြဲလိုလို ဝေးလံသော အရပ်များတွင် အမှုထမ်း နေကြရသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံခွင့် သိပ်မရကြ။ အခု ဒေးဗစ် အနီးအနား ပြောင်းလာမည်ဆိုသောအခါ ဂျော်ဒါးနားသည် အယ်ရီအား ဒေါပွပွနှင့် 'ဒါကို ဘာကြောင့် စောစောစီးစီး မပြောတာလဲ” အယ်ရီကမူ မသိဟန်ဆောင်ကာ “မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ညီမအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်းမှန်းမှ မသိတာ”

ဂျော်ဒါးနားသည် ရုတ်တရက် အယ်ရီကို ခုန်အုပ်တော့မည်ဟု ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဧည့်သည်ကို သတိရကာ တန့်သွား၏။ ပြီးမှ

”ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အယ်ရီ၊ ညီမ တကယ်ဝမ်းသာသွားပါပြီ”

သူတို့သုံးဦးသား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြလေ၏။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဆာရာက ညစာအသင့်စီစဉ်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီမှာ
ငြင်းရန်ခက်သဖြင့် ကြိုးစား စားရပြန်၏။ ခဏအကြာတွင်
ယက်အယ်တစ်ရွာလုံးနီးပါး ဘင်ကင်နှင့်၏ အိမ်သို့ရောက်လာကြပြီး အယ်ရီကို
ကြိုဆိုချီးကျူး နှုတ်ဆက်ရင်း အယ်ရီနှင့်ပါလာသော အမေရိကန်မိန်းမကို မသိမသာ
လာ၍အကဲခတ်ကြ၏။ ရွာသူရွာ သားအများစုမှာ ကြမ်းတမ်းခင်မင်တတ်သူများ
ဖြစ်ကြသော်လည်း ဂျူးလူမျိုးများ၏ စရိုက်အတိုင်း ကစ်တီကို စပ်စပ်စုစု
မေးကြမြန်းကြ၏။ ကစ်တီသည် ထိုမေးခွန်းများကို လိမ္မာလွယ်ကူစွာပင်
ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

အချိန်များ ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကစ်တီအပေါ် ဂျော်ဒါးနား၏
အေးစက်စက်နိုင်မှုမှာ သိသာလာ၏။ ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနား၏
ဟန်ပန်မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး ဂျော်ဒါးနား၏ ရင်ထဲကအတွေးကို မှန်းဆ၍နေ၏။

'ငါ့ အစ်ကို လိုချင်တဲ့မိန်းမပဲ၊ ညည်းက ဘယ်လို ကောင်မမျိုးပါလိမ့်’
ဟူသောအတွေး.....။

အမှန်ပင် ဂျော်ဒါးနားသည် ထိုသို့ တွေးနေမိ၏။ ကြမ်းတမ်းခက်တရော်
ရိုးသားသော တောသူတောင်သားများ၏ မျက်စိတွင် လှပဖြူစင်
သိမ်မွေ့ချစ်စရာကောင်း လှသော ကစ်တီအသွင်မှာ တင်ချင်တိုင်း တင့်နေ၏။
ကစ်တီအသွင်မှာ ဗြိတိသျှ စစ်အရာရှိ ကတော်တစ်ဦး ဒေးဗစ်ဘုရင် ဟိုတယ်တွင်
လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း ထိုင်နေဟန်နှင့် တူလှ၏။

ညမိုးချုပ်သည်နှင့် ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားလေတော့၏။
ထိုအခါမှ အယ်ရီနှင့် ဘာရက် သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ကာ
လယ်အကြောင်း၊ ခြံအကြောင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။ ဘာရက်သည်
ကော့ညက်ပုလင်း လက်ကျန်ထဲမှ အရက်အချို့ကို သူ့သားတစ်ခွက်၊ သူတစ်ခွက်
ငဲ့လိုက်ပြီး မနေနိုင်၍ 'ကဲ...သား ဆိုပါဦး၊ မင်းရဲ့ မစွက်ဖရီးမွန်က ဘယ်လိုလဲကွ၊
တို့ကတော့ သိချင်လွန်းလို့ အူယားနေပြီ’

“အူယားမနေနဲ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ သူ

ပါလက်စတိုင်း လိုက်လာတာက အိပ်ဇီးဒပ်နဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီး မွေးစား ချင်လို့။ ကျွန်တော်နဲ့က ရိုးရိုးမိတ်ဆွေအဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီထက်မပိုဘူးနော်”

”မပိုပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အေးကွာ ဖေဖေအနေနဲ့တော့ ဒီမိန်းကလေးကို သဘောအကျသားကွ၊ ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေရဲ့ အမျိုးအစားတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါထက် မင်း တဲလ်အဲဗစ်မှာ အာဗီဒန်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးသလား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ နေဖို့နဲ့ ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက် မှာ ရှိသမျှ ရွာတွေရဲ့ အင်အားကို စုထားဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်”

‘အေး ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဒါမှ မင်း အိမ်မှာမရှိတိုင်း တပူပူ တဆူဆူ လုပ်နေတဲ့ မင်းအမေအတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဖေဖေကရော...”

“ဖေဖေကတော့ လန်ဒန် ထပ်သွားဖို့ အာဗီဒန်က ပြောနေတာပဲ၊ အေးလေ တို့မှာလည်း နိုင်ငံရေး အမြတ်ထွက်နိုင်အောင်ပဲ လုပ်ရဦးမှာပဲ၊ စစ်ရေးအမြတ်ကလည်း မရနိုင်သေးဘဲကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေစိတ်ထဲမှာ ဗြိတိသျှတွေဟာ ဖေဖေတို့ကို နောက်ဆုံးကျ ရင် ရောင်းစားသွားလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

အယ်ရီသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ ဘာရက်က

”ဒါထက် သား၊ သား အာဘူယီးရှားရွာကိုသွားပြီး မင်းသူငယ်ချင်း တာဟာကို သွားတွေ့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်သားပဲ ဖေဖေ၊ ညနေကတည်းက ကျွန်တော့်ကို သူဘာလို့ လာမတွေ့ တာလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြတာတုံး ဟင်”

ဘာတွေဖြစ်ရမှာလဲ သားရယ်၊ တစ်ပြည်လုံးမှာ ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပေါ့ ၊
သားသိတဲ့အတိုင်း အာဘူယီးရှားရွာက အာရပ်တွေနဲ့ ဖေဖေတို့ဟာ အနှစ်
နှစ်ဆယ်ကျော် အတူတူနေခဲ့ကြတာပဲ၊ ရွားခေါင်းဆောင် ကင်မဲလ် ဆိုတာလည်း
တစ်သက်လုံး ဖေဖေ မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲဟာ၊ သူတို့တစ်တွေ အားလုံးကို
နာမည်နဲ့တကွ ဖေဖေတို့ သိခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ နှစ်ရွာတစ်ရွာ နေခဲ့ကြတာပဲ။
အခုတော့ သူတို့က စိမ်းယောင်ယောင် ပြလာပြီ သား၊ ဒါကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းအောင် တို့ လုပ်ကြရမယ်” ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ နက်ဖြန် မစ္စက်ဖရီးမွန်ကို ဂန်ဒက်ဖနာ ပို့ပြီးရင်
ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါ့မယ်”

အယ်ရီသည် လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အဖေ စာအုပ်စင်ရှိ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊
ဂျာမနီ၊ ရုရှား၊ ဟီဘရူး ဘာသာနှင့် စာအုပ်များကို ကြည့်နေရာမှ သူ့အဖေဘက်လှည့်
လိုက်ပြီး

“ဂျေရုဆလင်မှာ ကျွန်တော် ဦးလေးအာကီဗာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

ဘာရက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်းသွား၏။ ချက်ချင်း ယောင်မှားပြီး
ညီ၏သတင်းကို မေးမည်ပြုပြီးမှ ရပ်လိုက်၏။ စိတ်ကို ထိန်းပြီးနောက်

“သူ့အကြောင်း ဒီအိမ်မှာ မပြောနဲ့ သား” အယ်ရီသည် စိတ်မောသွား၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ ဦးလေး အာကီဗာဟာ အရွယ်ကလည်း
ထောက်လှ ပါပြီ၊ ဘယ်တော့ ဆုံးပါးမလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။ ပြီးတော့
သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘိုးဘိုးမျက်နှာထောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့
မှာလိုက်တယ်”

“သူ့အကြောင်း ငါ မကြားချင်ဘူးကွ” ဘာရက်၏ အသံမှာ တုန်ခါနေ၏။
အယ်ရီကမူ ဆက်၍“ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး စကားမပြောကြတာနဲ့
မလုံလောက်သေးဘူးလားဖေဖေ”

ဘာရက်သည် ရုတ်တရက် ထ လိုက်ပြီး သူ့သား၏ မျက်လုံးများကို
မိုးကြည့်လိုက်၏။

“သူက ဂျူးလူမျိုးအချင်းချင်း သွေးကွဲအောင် လုပ်နေတဲ့သူ၊ အခုဆိုရင် သူတို့ မက်ကက်ဗီးတပ်တွေကြောင့် အာဘူယီးရှား အာရပ်တွေက တို့အပေါ် စိမ်းကားစ ပြုနေပြီ၊ ဘုရားသခင်ကသာ ခွင့်လွှတ်ချင် လွှတ်မယ်၊ ဖေဖေတော့...”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး ဖေဖေ”

“ကောင်းသောညပဲ သား၊ အိပ်တော့” ဘာရက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကစ်တီသည် ဘင်ကင်နှင့် မိသားစုကို နှုတ်ဆက်၍ အယ်ရီနှင့် အတူ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ထွက်လာခဲ့၏။ အာဘူယီးရှားရွာသို့ ရောက်သောအခါ အယ်ရီက သူ မကြာခင် ပြန်လာတွေ့မည်ဟု တာဟာအား အမှာစကား ပေးထားခဲ့၏။

တောင်ကုန်းကို လှည့်ပတ်၍ တက်လာသော မော်တော်ကားပေါ်မှာထိုင်ရင်း ကစ်တီသည် ကာရင်နှင့်တွေ့ဖို့ စိတ်စောသည့်စိတ်က တစ်ဖက်၊ စိတ်ဓာတ်ကျသည်က တစ်ဖက် ဖြစ်နေ၏။ ဂျော်ဒါနား၏ စိမ်းကားသော အပြုအမူများမှာ မနာလိုဝန်တို တတ်သော ညီမတစ်ဦး၏ အပြုအမူမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ သူတို့နှစ်ဦး၏ ကွာခြားသော ဘဝနှစ်ခုကြောင့်များလေလား။

မော်တော်ကားသည် လူသူလေးပါး ကင်းရာသို့ ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ ကစ်တီ၏ စိတ်များမှာ အထီးကျန်ဖြစ်၍ ဖြစ်၍ လာ၏။ အယ်ရီကမူ ဘာမှ မသိ။ “ကိုယ် အဲဒီမှာ ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး နော်၊ ချက်ချင်း ပြန်ရမှာ” `အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်မတို့ ပြန်မှ ဆုံပါဦးမလား”

တစ်ခါတလေပေါ့ ကစ်တီရယ်၊ ကစ်တီအနေနဲ့ကကော ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်ရဲ့ လား”

“တွေ့ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ် ကြိုးစားပါမယ်”

မော်တော်ကား ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းထဲ ဝင်လာသည်နှင့် ဒက်ဖနာ၏ ကြေးရုပ် ခြေရင်း မြက်ခင်းပြင်တွင် လူငယ်ဟာမှူး ဒေါက်တာလိုက်တာမင်းနှင့် အိပ်ဇီးဒပ်မှ ကလေးများသည် တီးဝိုင်းအဖွဲ့နှင့်အတူ ကစ်တီအလာကို

ကြိုဆိုနေကြ၏။ သူတို့၏ လှိုက်လှဲသော ကြိုဆိုမှုကြောင့် ကစ်တီ၏ အားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်များ လွင့်ပါးသွား လေ၏။ ကာရင်သည် ကလေးအုပ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ကစ်တီကို ဖက်ပြီးနောက် အသင့်ယူလာသော ဆောင်းနှင်းဆီ အစည်းကို ပေးလိုက်လေ၏။

ကစ်တီသည် အယ်ရီ ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ထွက်သွားသည်ကို ကလေးများ အကြားမှ မျက်ရည်များဝဲသော မျက်လုံးများနှင့် မြင်လိုက်ရ၏။

ကြိုဆိုပွဲပြီးသောအခါ ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းက ကစ်တီနေထိုင်ရမည့် မြေစိုက်အိမ်ကလေးကို လိုက်ပြ၏။ အိမ်ကလေးသည် ပန်းပင်များ၏ အလယ်တွင် လှချင်တိုင်း လှနေ၏။

ကာရင်သည် ကပျာကယာ ရှေ့မှသွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးကာ ပြုံးစစ အမူအရာ ဖြင့် စောင့်နေ၏။ အိမ်ကလေးမှာ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း သီးခြားစီဖြင့် ချစ်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ အိမ်အလယ်မျက်နှာကြက်မှ ပန်းစက္ကူလိပ်များမှာ နံဘေးသို့ တွန့်လိမ်သွယ် တန်းထားကြ၏။ မျက်နှာစာတွင် “ရှာလွန် ကစ်တီ”ဟူသော ဟီဘရူး နှုတ်ဆက်စကား ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက အထင်းသားဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်လည် လာ၏။

အလိုက်သိတတ်သော ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းက ကစ်တီ ဂါဝန်ဆွဲကာ တရစ် ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသော ကာရင်အား

“ကံ... ကလေးရယ် ကစ်တီ နားပါစေဦး၊ နောက်တွေ့ရမှာပဲဟာ”

ကာရင် အပြင်ထွက်သွားမှ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းက “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အိမ်ကလေးကို သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောကျပါတယ်”

“အိပ်ဇိုးဒပ်နဲ့ ပါလာတဲ့ ကလေးတွေကတော့ ကစ်တီ လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားကတည်းက ဒီအိမ်ကလေးကို နေ့မအား ညမအား အလှပြင်နေတော့တာပဲ။ ဆေးသုတ်ကြ၊ ခန်းဆီးအသစ်တွေ လဲကြ၊ ပန်းအိုးတွေ သယ်ကြတာလည်း ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းတစ်ခုလုံးက ပန်းပင်တွေ ကုန်မလောက်ပဲ။

သူတို့ ကစ်တီကို သိပ်ချစ်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မဖြင့် သူတို့ ဘာကြောင့် ချစ်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရ တောင် ခက်နေတယ်” ။

“ကလေးဆိုတာ သူတို့မိတ်ဆွေ၊ သူတို့ချစ်သူကို အလိုလို သိတယ်နော်။ ခွေးကလေးတွေလိုပေါ့၊ ကဲ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို လှည့်ကြည့်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်”

နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်လာကြသောအခါ ကစ်တီသည် ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းထက် ခေါင်းတစ်လုံးခန့် မြင့်နေ၏။ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းက

”ကျုပ် ၁၉၃၃ ခုနှစ်က ဂျာမနီက ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ ကျုပ်မိန်းမ ဆုံးပါးသွားတယ်လေ၊ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်အထိ တက္ကသိုလ်မှာ လူမှုရေးဘာသာ စာပြသေးတယ်။ နောက် ဟ်ရီယက်ဆော့မန်နဲ့တွေ့ပြီး ကလေးဂေဟာ ဖွင့်မယ်၊ လာလုပ်ပါဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်းလက်ခံမိတာပဲ၊ ဒီတောင်ကတုံး တစ်ခုလုံးက ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ အာဘူယီရှားရွာရှင် ကောင်းမှုပေါ့၊ ဒီနယ်မှာလို အာရပ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ ပူးတွဲနေထိုင်ရေး ကျင့်သုံးကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် အမြင့်မှ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုလုံး၏ လှပသော ရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း ကြေးရုပ်အနား ရောက်လာ၏။ ဒေါက်တာက

”ဒီကြေးရုပ်ကတော့ ဒက်ဖနာရုပ်တုလေ၊ သူဟာ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဒီတောင်တန်းတစ်ဝိုက်အတွက် အသက်ပေးသွားခဲ့သူမို့ သည်စခန်းကလေးကို သူ့နာမည်ပေးထားတာ၊ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပေါ့”

ကစ်တီရင်သည် ဒီတံခနဲ ခုန်သွား၏။ မနာလိုစိတ်များလေလား။ ဒက်ဖနာ၏ အားမာန်သည် ရုပ်တုတွင်းမှာပင် ရှိနေသယောင်။ မာကျောသော ကြေးရုပ်တု၏ အသွင် ကို ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနားထံမှ လည်းကောင်း၊ ဘင်ကင်နှင့်တို့ အိမ်မှာ သူ့ကိုလာတွေ့ ကြသော မိန်းကလေးတိုင်းမှာလည်းကောင်း တွေ့နေရ၏။

တစ်နေရာတွင် သူတို့သည် လှပသော ရှုခင်းတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးနေသလို ဖြစ်သည့် ကတုတ်ကျင်းများကို တွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာက 'အရပ်ဆိုးတယ်နော်၊ အလှအပကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုပဲ၊ ဒီမှာလည်း ကလေးတချို့ဟာ တိုက်ရေးခိုက်ရေးတွေကို ယုံကြည်ကိုင်တွယ်မှုတွေ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်တို့လွတ်မြောက်ပြီး နိုင်ငံတစ်ခု တည်ထောင်ပြီးတဲ့နောက်တော့ မေတ္တာတရားဟာ လက်နက်ထက် စွမ်းအင်ကြီးကြောင်း နားလည်နိုင်ကြကောင်းပါရဲ့”

ကစ်တီသည် အရာရာကို အံ့သြနေ၏။ ဂျူးများကိုလည်း အံ့သြနေ၏။ ဝန်းကျင်ကိုလည်း အံ့သြနေ၏။ ကတုတ်ကျင်းတစ်နေရာတွင် ကျင်းသည် သစ်ပင်ခြေရင်း တစ်ခုတွင် တူးထားသည် ဖြစ်ရကား သစ်ပင်၏ အမြစ်များကို မြင်ရ၏။ သစ်မြစ်များ သည် အပေါ်လွှာမြေထု တောင်ဆုပ်ခန့်ကို ကျော်လာသည်နှင့် ကျောက်သားထု တစ်ထပ် ကို တွေ့ရ၏။ သစ်မြစ်များသည် ကျောက်သားထု အထပ်ကြီးကို တွယ်ကပ်ဖက်တွယ်ပြီး ကျော်လွန်ကာ အောက်မှာရှိသော မြေသားဆီသို့ မရမက ကုတ်ကတ်ရှင်သန်ရန် ကြိုးစား ထားခြင်းကို အထင်းသား မြင်နေရ၏။ ကစ်တီသည် တအံ့တသြနှင့်

“ကြည့်စမ်းပါဦးနော်၊ ဒီသစ်ပင်နှယ် အသက်ရှင်ဖို့အတွက် ကုတ်ကုတ် ကတ်ကတ် ကြိုးစားထားလိုက်တာ” . ။

ဒေါက်တာ လိုင်ဘားမင်းက ခဏတွေလိုက်ပြီးမှ

“ဒီသစ်ပင်ဟာ ပါလက်စတိုင်းကို ပြန်လာပြီး၊ နိုင်ငံတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ရာဇဝင်ကို ပြောနေသလိုပါပဲဗျာ”

အယ်ရီသည် တာဟာတို့အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ရောက်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ငယ်သူငယ် ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ညီအစ်ကိုလို နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောက်ကတည်းက သောင်းပြောင်းထွေလာ စကားများကို ပြောနေကြသော်လည်း တောင်စဉ်ရေမရ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ

“ကဲ...တာဟာ မင်းနဲ့ငါက လန်ဒန်ဆွေးနွေးပွဲတွေလို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်

တွေ လုပ်နေဖို့ မလိုဘူး ထင်တယ်ကွ၊ တဲ့တိုးပဲ ပြောကြရအောင်။မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ...ပြောစမ်း”

တာဟာသည် စားလက်စ သစ်သီးကို ချလိုက်၏။

“အယ်ရီကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်ကို အခြေအနေတွေက ဝိုင်းပြီးတောင်းဆိုနေကြတယ်၊ ကျုပ်လည်း ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါပဲ”

“မငြင်းလို့ စိမ်းလာတာပေါ့ တာဟာရဲ့”

”အချိန်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီ အယ်ရီ”

“ဟေ့ဟေ... နေပါဦးကွ၊ ငါပြောမယ်၊ တို့နှစ်ရွာဟာ အာရပ် ဂျူး ပဋိပက္ခ နှစ်ကြိမ်လုံးလုံး ကျော်ဖြတ်ပြီး တရင်းတနှီး နေခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ မင်းဆိုရင် တို့ယက်အယ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့တယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ ညီအစ်ကိုလို အတူနေခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့မိသားစုရဲ့ အရိပ်အာဝါသမှာ ကြီးပြင်း လာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရွာကို ခင်ဗျားတို့ ရွာနဲ့အတူ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အတူနေဖို့ လာပြောနေတယ် ထားပါ။ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က လက်နက်တွေ စုဆောင်းနေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မစုရတော့ဘူးလားဟင်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာရှိတဲ့ သေနတ်ပြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်သလို ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ သေနတ်ကို ခင်ဗျားတို့ မယုံဘူးလား ဟင်”

‘ဒါကိုက မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စကား မဟုတ်သေးပါဘူး တာဟာ”

“အင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း တိုက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်လာ မှာကိုပဲ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သည်းခံတယ်ဆိုတဲ့ ရက်တွေဟာ ကုန်သွားပြီ ဆိုတာ အယ်ရီ အသိသားပဲလေ”

အယ်ရီသည် ဒေါသတကြီးနှင့် တာဟာကို ကြည့်လိုက်၏။

“တာဟာ၊ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟင်။ ကဲပါ...ကဲပါ ငါ ထပ်ပြောပါဦး မယ်၊ မင်း နားထောင်စမ်းပါဦး။ အခု မင်းနေတဲ့ ဟောဒီ ကျောက်တုံးအိမ်ကို ဘယ်သူပုံဆွဲ ပြီး ဆောက်ပေးခဲ့တာလဲ၊ တို့မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းရော

မင်းသားသမီးတွေရော စာရေး တတ် ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာလည်း တို့ပဲ၊
နောက်ဆုံး ခြံမြေကိုင်းကျွန်းတွေ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးတတ်အောင်လည်း တို့ပဲ
သင်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းအဖေဟာ စနစ်တကျစိုက်ပျိုးတတ်အောင်လည်း
တို့ပဲ သင်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းအဖေဟာ ဒါကိုသိလို့ အာရပ်တွေကို
သွေးစုပ်တဲ့လူတွေဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ အာရပ်တွေပဲလို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။
တွေဟာ သူနဲ့ သူ့အာရပ်တွေရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ကူညီသူလို့ ရဲရဲကြီး
ပြောရဲတဲ့လူကွ။ မင်းလက်ထက် ကျမှ ဘာဖြစ်လာတာတုံး” တာဟာသည် ထိုင်ရာမှ
ထ လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မက်ကက်ဗီးတွေဟာ အာဘူယီရှားရွာကို ဝင်စီးပြီး
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို မသတ်ဘူးလို့ အာမခံနိုင်သလားဟင်”

‘ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ငါ့ အနေနဲ့ မက်ကက်ဗီးတွေအတွက်
ဘယ့်နှယ်အာမခံလို့ ဖြစ်မလဲ၊ မင်းအနေနဲ့လည်း မတ်ဖတီ အကြမ်းဖက်
အာရပ်တွေကို အာမ မခံနိုင်သလိုပေါ့”

‘ထားပါတော့ အယ်ရီ၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကတိတစ်ခုပေးနိုင်ပါတယ်၊
ဘာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ယက်အယ်ရွာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ
ရန်မလုပ် ဘူးဆိုတာပဲ”

အယ်ရီသည် ထ၍ပြန်ရလေတော့၏။ တာဟာအနေနဲ့ သူ့စကားကို တကယ်
တည်မည်ဟု သူ သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် တာဟာသည် သူ့အဖေ ကင်မဲလ်၏
သတ္တိလောက်တော့မရှိ။ ကင်မဲလ်ကမူ ပြတ်သားသည်။ သူက အာရပ်-ဂျူး
ရန်မပြုရေး အထိ လုပ်ဆောင်ရဲသည်။

ထားပါတော့...။

တာဟာသည် သူ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့အစ်ကိုလိုဖြစ်သော အယ်ရီပြန်သွားခြင်းကို
ကြည့်ပြီးနောက် ဗလီအနီးရှိ စမ်းချောင်းနားအထိ လမ်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

နေ့တိုင်း ပြဿနာက ကြီးထွားနေသည်ထက် ကြီးထွားလာပြီ ဖြစ်သည်။
ဝန်းကျင်အားလုံးက သူ့ကို အာရပ်လူမျိုးဖြစ်၍ အာရပ်လူမျိုးများဘက်မှ ရပ်တည်ဖို့
တောင်းဆိုနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သို့တိုင် သူ့ကို သားအရင်း၊ ညီအရင်းလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော
ဘာရက်နှင့် အယ်ရီတို့ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ခက်ခဲနေပြန်၏။

သူ့အနေနှင့် ဂျူးများထံမှ အကျိုးအမြတ် ရခဲ့သည်က မှန်ပါ၏။
သူ့အဖေသည် ဂျူးများက သူတို့လူမျိုးများအတွက် အကျိုးအမြတ်ရနိုင်ကြောင်း
သိကာ အသုံးချ ပေါင်းသင်းခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်...သို့သော် သူသည်
ဂျူးတစ်ယောက်နှင့်အတူ တန်းတူ အခွင့်အရေး ရခဲ့ပါသလား၊ ဤအချက်မှာ
စဉ်းစားစရာ။ အယ်ရီသည် သူ့ကို တကယ့်ညီအရင်းလို ဆက်ဆံနိုင်ပါသလား၊
တွေးစရာ။ ညီအစ်ကိုဆိုသည်မှာ ပညတ်သဘော သာသာကလေး မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းပါပြီ။ တကယ်လို့များ သူ့အနေနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်း
တပ်မက်လာခဲ့သော ဂျော်ဒါးနားကို ချစ်နေသည်ဆိုပါက အယ်ရီတို့ သဘောတူနိုင်ပါ
မည်လား။ မလွယ်ပါ။

မှန်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် အယ်ရီတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူး၍ပင် မရသလို
ဂျော်ဒါးနားကို ချစ်ခွင့်တောင်းရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

မိတ်ဆွေများကို တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်သကဲ့သို့ သူ့ရဲ့ဝန်းကျင်က
အာရပ်လူမျိုး များအနေနှင့် ဂျူးတိုင်းကို ရန်သူအဖြစ် သဘောထားရမည်
ဆိုခြင်းကကော မှန်ပါသလား။

သော်...ခက်ပါတိ။

အခန်း ၄

ခါးကုန်းကုန်း လူပုကလေးဖြစ်သော ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းသည် သူ၏
ချစ်မေတ္တာကို ဂန်ဒက်ဖနာရှိ ကလေးများအား အပြည့်အဝ ပေးလိုက်နိုင်သူ
ဖြစ်ပါ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာသည် ကလေးများ၏ ကျောင်းဆိုပေမယ့်
လွတ်လပ်သောကျောင်း၊ ပြည့်စုံသောကျောင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဂန်ဒက်ဖနာတွင်

နိုင်ငံတကာ ဂျူးဆရာများ အစုံရှိနေ၏။ ထူးခြားသူမှာ ကစ်တီ။ ကစ်တီသည် အမေရိကန်ဖြစ်ရုံမက ဂျူးလူမျိုးမဟုတ်။ ကစ်တီ သည် ကလေးများအတွက် အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ ကျန်းမာရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်လာ၏။

ကစ်တီသည် ကျန်းမာရေးတာဝန်ခံ ဒေါက်တာတစ်ဦး။ သူ့လက်ထောက် သူနာပြုဆရာမ လေးဦး၊ စိတ်ပညာအတိုင်ပင်ခံ တစ်ဦးနှင့် ကလေးများကို စောင့်ရှောက် ပေးရုံမက ယက်အယ်ရွာသူရွာသားများအထိ ကုသပေးနေ၏။ အိပ်ဇီးဒပ်မှ ကလေးများ အတွက်ကား ကစ်တီမှာ အလိုအလျောက် သူတို့၏မိခင် ဖြစ်သွားလေ၏။

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ကစ်တီသည် အာဘူးယီးရှား အာရပ်ရွာသို့သွားပြီး ဆေး ကုသပေး၏။ အာရပ်များ၏ နိမ့်ကျသော ဘဝကိုတွေ့သဖြင့် ကစ်တီသည် အာရပ်များကို သနား၏။

သို့နှင့် ရက်များသည် ရွှေ့ပြောင်း၍ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းသို့ ရောက်လာ ၏။

ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့သည် ရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာ၏။ ဒပ်လန်ဒေါက မူ ပြဿနာ။ ကစ်တီသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကာရင်နှင့် ဒပ်တို့နှစ်ဦး၏ သံယောဇဉ် အကြားတွင် ကြားဝင်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် ချုပ်တည်းနေရ၏။

ကာရင်သည် ဒပ်ကို အလွန်ခင်နေ၏။ ဒပ်အနေနှင့်လည်း ယခုထိ ကာရင်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်။ ဒပ်သည် ပညာကို အထူးလိုလား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒပ်သည် ပညာရေးကို ဇောက်ချ၍လိုက်နေ၏။ နောက် သူ၏ ပန်းချီပညာကိုလည်း တိုးမြှင့်လေ့လာနေ၏။ ကျောင်းချိန်အပြင်တွင် ဒပ်သည် ကာရင်မှလွဲ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါင်း။

အချိန်များ ကုန်ဆုံးသော်လည်း ကစ်တီအနေနှင့် အယ်ရီကို မတွေ့မမြင်ရ။ အယ်ရီသည် စခန်းသို့ လုံးဝ ပေါ်မလာ။

တစ်ညနေ ကစ်တီ သူ့အိမ်ကလေးသို့ ပြန်လာသောအခါ ဂျော်ဒါးနားရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနားလာခြင်းကို အံ့သြစွာဖြင့် - ‘ဆိုပါဦး၊ လာတဲ့ကိစ္စက...’

“ကိစ္စကတော့ ကျွန်မတို့ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့တွေမှာ သူနာပြုသင်တန်းပေးဖို့ လိုနေလို့ ရှင်များ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက် သူနာပြုသင်တန်း လာပေးနိုင်မလားလို့ လာမေးတာ”

ကစ်တီသည် ခန်းဆီးယင်းလိပ်ကို တင်လိုက်ပြီးမှ “မင်းတို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ သိပ်မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“ငြင်းရတာတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ တပ်ဖွဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မပါချင်ဘူး”

‘ထင်သားပဲ၊ အကူအညီတောင်းရင် မရဘူးလို့’

‘ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ကိုတော့ နားလည်ဖို့ကောင်းတာပေါ့’

ဂျော်ဒါးနားသည် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီမှာ မစွက်ဖရီးမွန်၊ ရှင့်အနေနဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်လုပ်ငန်း လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ လုပ်လုပ်ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေဆီ လာလုပ်နေပြီးမှ ကြားနေမယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ၊ ကြားနေမယ်ဆိုရင် ဒီကို ဘာလို့လာလုပ်နေ တာလဲ ဟင်”

ကစ်တီ ဒေါပွသွား၏။ “ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သဘောပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း သိပါတယ်၊ ရှင် အယ်ရီကို လိုချင်လို့ မဟုတ်လား”

ကစ်တီသည် နာသွား၏။ “မင်းဟာ အတော်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလား”

ဂျော်ဒါးနားကမူ မတုန်လှုပ်။ “ရှင် ကျွန်မအစ်ကိုကို ကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေက သက်သေပြနေတာပဲဟာ” ကစ်တီ၏ မာနသည် ထိခိုက်လာ၏။

“ဟုတ်လား၊ အေး ... တကယ်လို့ ငါ့အနေနဲ့ လိုချင်ရင်လည်း မင်း ဘယ်လို

တားတား မရပါဘူး'

“အေးလေ၊ ရှင်က အယ်ရီကို မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောချင်ရင် တခြားမှာ သွားပြော ပေါ့။ ကျွန်မကိုတော့ လာမပြောနဲ့၊ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ အယ်ရီအတွက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင်က ကျွန်မတို့လိုမှ မဟုတ်တာ”

ကစ်တီသည် ဘာမှမပြောဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိနေရာ ဂျော်ဒါနားက 'ဒက်ဖနာမှ အယ်ရီအတွက် လိုက်ဖက်တဲ့မိန်းမ၊ ဒက်ဖနာကမှ အယ်ရီကို နားလည်နိုင်တာ။ ရှင်တို့လို အမေရိကန်မိန်းမတွေ ဘယ်တော့မှ အယ်ရီကို နားမလည်နိုင် ဘူးရှင်”

“ဟုတ်လား၊ မင်းတို့လို့ ဘောင်းဘီကိုဝတ်ပြီး သေနတ်မပစ်လို့လား။ ဒီမှာ ဂျော်ဒါနား၊ အဲဒါတွေ မလုပ်လည်း ငါက မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဟေ့၊ တစ်ရွေးသားမှ မလျော့ဘူး။ မင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီစခန်းထိပ်က ကြေးရုပ်ရှင် ဒက်ဖနာပဲဖြစ်ဖြစ်ထက် မိန်းမ ပီသတဲ့မိန်းမပဲ...မှတ်ထား၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါပြောပြမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ကြောက်နေတာ”

'ဟင်း...ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

'အေး...ရယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုး ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းမသိလို့ဘဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းမစစ်စစ် မဟုတ်လို့ဘဲ။ မင်းတို့က တောတွင်းတာဇံရဲ့အဖော် မိန်းမမျိုး၊ တောခေါင်ခေါင်ထဲမှာပဲ နေဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ဘီးလေး၊ မှန်လေးနဲ့ မိန်းမဖြစ်အောင် ပြန်စဖို့ ကောင်း တယ်”

ကစ်တီသည် သူ၏ အဝတ်အစားဗီရိုကို ဖွင့်ပြလိုက်ပြီး“ဒီမှာ သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ မိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးမှ ဝတ်တာ”

ဂျော်ဒါနားသည် ဒေါပွလွန်းလို့ ဘာမှမပြောနိုင်။ မျက်ရည်များသာ လည်လာ ၏။ ကစ်တီက

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် ရုံးခန်းကိုလာ၊ ငါက မင်းတို့ စုပေါင်း ကျေးရွာသူမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်မှာ မလာပါနဲ့”

ကျော်ဒါးနားသည် ဒေါပွဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်ကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားရာ အိမ်ကလေးမှာ သိမ့်ခါ၍ ကျန်ရစ်၏။

ကာရင်သည် ကစ်တီရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။ ကစ်တီက

“ဟဲလို...ဘယ့်နှယ်လဲ ကနဲ့” ကစ်တီက နွားနို့ညှစ်ဟန် ပြုပြီးမှ

“ကစ်တီ၊ ကျွန်မ နွားနို့ညှစ်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ လက်က သိပ်နာတယ် ကစ်တီ၊ ကစ်တီကို ကျွန်မပြောစရာ စကားရှိတယ်”

“ပြောလေ”

‘အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ခဏနေရင်’ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ ဟန်ဂေရီ ရိုင်ဖယ်တွေကို ဆေးရဦးမယ်” ။

“ဟန်ဂေရီ ရိုင်ဖယ်တွေကို ခဏမေ့ထားစမ်းပါ ကာရင်၊ ကလေး ဘာစိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်မရဲ့ အခန်းဖော် ယွန်နာက နောက်အပတ်ဆိုရင် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ထဲ ကစ်တီသည် စိတ်အားလျော့သွား၏။ ဘယ်အချိန်များ ကာရင်ကိုယ်တိုင် လည်း ပါးလ်မားတပ်ထဲ ဝင်မည်ဟု ပြောလာမယ်ကို စိုးရိမ်နေရ၏။ ကစ်တီသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို သိမ်းလိုက်ရင်း

“ဒီမယ်...ကာရင်၊ အခု ကိုယ့်မှာ အကူအညီသူနာပြုဆရာမတွေ လိုနေတယ်။ ကလေးလည်း ဆိုက်ပရပ်မှာတုန်းက ကိုယ့်ကိုကူညီပြီး လုပ်ဖူးသားပဲ၊ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းကိုပြောပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အကူအညီအဖြစ် သူနာပြုသင်တန်း လာတက်ပါလား”

ကာရင်သည် ပြီးသွား၏။ “ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

‘ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ နောက်နေ့ကျောင်းဆင်းရင် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးတာဝန် မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ဆီကိုလာဖို့ စီစဉ်ပေးမှာပေါ့’

“ဒါဆို တခြားလူတွေထက် အခွင့်အရေး ပိုယူရမှာများ ကျနေမလား မသိဘူး နော်”

“မကျပါဘူး ကလေးရယ်၊ တို့အမေရိကန်စကားတစ်ခုလိုပေါ့၊ လယ်သမား တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပဲဟာ”

“ကစ်တီ ဘယ်သူ့ကို မှတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မဟာလေ အညံ့ဆုံးစိုက်ပျိုးရေးသမား ဖြစ်မှာပဲ၊ ကျွန်မ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာပါ”

ကစ်တီသည် ထိုင်နေရာမှ ထ လိုက်ပြီး ကာရင့်ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မင်း အခန်းဖော် ယွန်နာ ပြောင်းသွားရင် ကိုယ်နဲ့အတူ ဒီအိမ်ကလေးမှာ လာနေပါလား”

ကာရင့်၏ ပြုံးရွှင်သွားသော မျက်နှာကလေးမှာ အဖြေစကား ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကစ်တီသည် ကာရင့်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒကို ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းကလည်း သဘောတူ၏။ ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ကစ်တီသည် ကာရင့်အား သတင်းကောင်းပေးပြီး နောက် အခန်းသို့ပြန်ခဲ့ရာ ကွင်းလယ်မြက်ခင်းကို ဖြတ်ရပြန်၏။ ဒက်ဖနာ၏ရှေ့တွင် ကစ်တီ ရပ်လိုက်၏။ ယနေ့ ဒက်ဖနာကို ကစ်တီ အနိုင်ရလိုက်သောနေ့ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ကစ်တီအနားတွင် ကာရင့်ရှိနေပါက ကာရင့်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ကြမ်းတမ်း သော ဆာဘရာမိန်းမကြမ်းကြီး မဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဒက်ဖနာနှင့် ဂျော်ဒါးနားတို့မှာ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြ သည်။ သို့သော် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်း ရှေ့တန်းသို့ သိပ်ရောက်နေပြန် ကလည်း မိန်းမတည်းဟူသော စရိုက် ပျောက်ဆုံးတတ်ပြန်သည်။ ဂျော်ဒါးနားသည် မွေးကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကို ဘာမှပြန်မမေးရဘဲ လိုက်နာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

မနေ့ကအဖြစ်အပျက်မှာ ဂျော်ဒါးနား၏ အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြသလို နာသွားကြောင်း ကစ်တီ သိပါ၏။ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုတည်းသာ နားလည်နေသော

ကျော်ဒါးနားအတွက် မိန်းမ ပီပီသသ မိန်းမဖြစ်နေသော ကစ်တီကို
ဘယ်လိုပြိုင်ရမှန်းမသိ။ ကျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီကို မုန်းနေခြင်းမှာလည်း
ကျော်ဒါးနား၏ ရင်ထဲက ကစ်တီလို မိန်းမလှလှလေး ဖြစ်ချင်နေသော
မနာလိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကစ်တီသိ၏။

ကစ်တီသည် ညနေရီ အမှောင်ပျိုးစတွင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်
လာခိုက် အမှောင်ထုထဲမှ ခေါ်သံတစ်ခု ထွက်လာ၏။

‘ကစ်တီ’

”ရှင်”

”ကိုယ် ခေါ်လိုက်လို့ လန့်မသွားပါဘူးနော်”

ခေါ်လိုက်သူမှာ အယ်ရီ ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီသည် အယ်ရီ ဤသို့
အနားရောက် လာတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်မရှိတော့သလို ဖြစ်ဖြစ်သွားလေ၏။
အယ်ရီကမူ ညင်သာစွာဖြင့် -

”ကိုယ် လာမယ် လာမယ်နဲ့ မလာဖြစ်တာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကိုယ်
မှာလိုက်တာ ကျော်ဒါးနား ပြောပြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျော်ဒါးနားနဲ့ မှာလိုက်တာ၊ ဪ...အင်း ပြောတယ်၊ ပြောပါတယ်”

”ဘယ့်နှယ်တုံး၊ နေရ ထိုင်ရတာ”

“နက်ဖြန် ခွင့်တစ်ရက် ယူပါလားလို့ ကစ်တီကို လာပြောတာ၊ နက်ဖြန်
ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ တာဘိုးတောင် တက်ကြမလို့၊ အဲဒါ ကစ်တီ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့
ပါလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ၊ လိုက်ခဲ့မယ်”

အခန်း ၅

အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည် တာဘိုးတောင်ခြေကို စုပေါင်းကျေးရွာ
ဘိသ်အလိုနီ ဘုရ်သို့ ရောက်လာ၏။

တာဘိုးတောင်မှာ တောင်ဆိုသော်လည်း ပြည့်ဝသော
တောင်ကြီးတစ်ခုတော့ မဟုတ်။ သို့သော် တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုထက်လည်း
မကပေ။ မြေပြန့်ကွင်းခေါင် ခေါင်တွင် လက်မကြီးတစ်ခု ထောင်ထားသလို
ထိုးထွက်နေသော တောင်တစ်ခု ဖြစ် သည်။

ကိဘုရ်တွင် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် အယ်ရီသည် အစာရေစာ၊ အခင်းနှင့်
အတူ စတင်းတစ်လက်ယူ၍ တောင်ပေါ်စ တက်လေသည်။ အယ်ရီ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့
တွေထက် တောင်ပေါ် စောစောရောက်နှင့်ချင်၏။ သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့်
တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြ၏။ တာဘိုးတောင်၏ အမြင့်ပေမှာ နှစ်ထောင်ကျော်ဖြစ်ရကား
မြန်မြန်ကြီး ထိပ်သို့ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။

တော်တော်မြင့်သော နေရာသို့ရောက်သည်နှင့် အယ်ရီသည် ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေ၏။ ကစ်တီက
လန့်သွားပြီး

”ဘာလဲဟင်”

”ဘာရမှာလဲ...ဆိတ်နဲ့လေ၊ ကစ်တီ မရဘူးလား” ကစ်တီသည် နှာခေါင်း
ပွစိပွစိလုပ်ကာ အနံ့ခံကြည့်၏။ ဘာမှ မထူးခြားပေ။ “ဟင့်အင်း၊ ဘာနဲ့မှလည်း
မရပါဘူး”

အယ်ရီသည် ကစ်တီအား ဘာမှမပြောတော့။ သူ့ဘာသာ နံဘေးနံဘီကို
အကဲခတ်နေ၏။

‘ဘီဒိုးရင်းတွေနဲ့ တူတယ်၊ ကိဘုရ်မှာတုန်းက သူတို့ ဒီဘက်ဝင်လာတဲ့
အကြောင်းသတင်းရတယ်၊ လာ...လာ’

အယ်ရီသည် ကစ်တီအားခေါ်ပြီး ကမူတစ်ခုကို ကွေ့ပတ်လိုက်သည်နှင့် ဆိတ်ရေတ်တချို့ကို မြင်ရ၏။ တဲနံဘေးတွင် ဆိတ်မည်းမည်းအုပ်ကလေးက အစာစားနေ ကြ၏။ ရိုင်ဖယ်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက်က အယ်ရီတို့ကို မြင်သည်နှင့် အနားသို့လျှောက် လာ၏။ အယ်ရီက အာရာဗစ်ဘာသာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြီးနောက် အကြီးဆုံးတဲရှိရာ သို့ သွားကြလေသည်။ ထိုကဲတွင် အမည်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားကို သီကုံး ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတချို့နှင့် ပေတူးစုတ်ပြတ်နေသော ကလေးတချို့ကို တွေ့ရ၏။ အကြီးအကဲ ဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အယ်ရီနှင့် နှုတ်ဆက်ကြ ပြန်၏။ အယ်ရီက ကစ်တီဘက်သို့လှည့်ပြီး

”ကဲ...ကိုယ်တို့ တဲထဲဝင်ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ မဝင်ရင် သူ့ကို စော်ကားတယ်လို့ ထင်မှာ၊ အထဲကျရင် ကျွေးသမျှ ဘာမှမငြင်းဘဲ စားပေတော့၊ ငြင်းတာကို သူတို့မကြိုက် ဘူး”

တဲအတွင်းမှာ အနံ့များ ပို၍ထွက်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသား ဆိတ်သားရေပြား ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ အကြီးအကဲရှိတ်က ကစ်တီမှာ အမေရိကန်သူ ဖြစ်သည်ကို သိရသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ တစ်ခါတုန်းက သူ့ထဲတွင် သမ္မတ ရုစဗွဲကတော် ဓာတ်ပုံရှိဖူး ကြောင်း ကြွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် အစားအသောက်များ လာလေ၏။ ဆီဝေ့နေသော သိုးဆောင်တစ်ချောင်း ကစ်တီလက်ထဲရောက်လာ၏။ ဆန်ထမင်း တချို့လည်း ပါသည်။ ကစ်တီသည် မတတ်ဘဲ သူ့ကို အကဲခတ်နေသော ရှိတ်ကို မချီတရီ ပြုံးပြီး စားလိုက်ရ ၏။ နောက် မဆေးကြောရသေးသော သစ်သီးတချို့ ကျွေးပြန်၏။ နောက်ဆုံးမှ ရှုံ့တွနေသောခွက်များနှင့် စေးပျစ်ချိုရဲသော ကော်ဖီလာလေသည်။ စားသောက်ပြီးကြ သူများမှာ ပါးစပ်ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်၍၊ လက်ကို ဘောင်းဘီဖြင့် သုတ်လိုက်ကြ သည်။ ခဏအကြာ စကားပြောပြီးနောက် အယ်ရီတို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကစ်တီက “သူတို့ကြည့်ရတာ သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်”

“မသနားပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွတ်လပ်ဆုံး

လူသားတွေလို သတ်မှတ်ထားကြတာ၊ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန် သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် ရှိပါသေးတယ်လေ၊ “သဲကန္တာရသီချင်း”ဆိုတာ”

‘အဲဒီသီချင်းလည်း ကြားဖူးပါတယ်၊ တစ်ခုသေချာတာကတော့ အဲဒီ သီချင်းရေးဆရာဟာ ဘီဒိုးရင်းစခန်းကို မမြင်ဖူးလို့ နေမှာပဲ။ ဒါထက်နေပါဦး၊ တဲထဲက အထွက်မှာ အယ်ရီနဲ့ ရှိတ် ဘာပြောနေကြတာလဲဟင်၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့’

“ဪ...သူက ကစ်တီကို ဝယ်ချင်လို့တဲ့၊ ကုလားအုပ်ခြောက်ကောင် ပေးမယ်တဲ့”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ အဘိုးကြီးကများ၊ ဒီတော့ အယ်ရီကဘာပြောလိုက် သလဲဟင်”

‘ဘာပြောရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ မျက်စိမပါဘူးလား၊ ကစ်တီဟာ အနည်းဆုံး ကုလားအုပ်ဆယ်ကောင်တန်တဲ့ မိန်းမလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့’

ကစ်တီသည် ရှက်သွား၏။ “ကြည့်စမ်း...ပေါက်တက်ကရ စကားတွေ “ကဲပါ နေထွက်လာပြီ၊ ခဏနေ ပူတော့မှာ၊ ကိုယ်တို့ အနွေးထည်တွေ ချွတ်ပြီးထုပ်ပိုးထားမှပဲ”

အယ်ရီနှင့်ကစ်တီတို့ ချမ်းချမ်းစီးစီး မနက်ပိုင်း ဝတ်လာကြသော အနွေးထည် များကိုချွတ်၍ ထုပ်ပိုးလိုက်၏။ ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း ဂန်ဒက်ဖနာစတိုးမှ ဝယ်ထား သော ဇင်ဟံဘောင်းဘီတိုနှင့်။ အယ်ရီသည် ကစ်တီကိုကြည့်ရင်း

“ကြည့်စမ်း၊ ခုလိုကျတော့လည်း ကစ်တီက တကယ့် ဆာဘရာအတိုင်း ပါလားဟေ့”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် တောင်ထိပ်ဆီသို့ တက်ခဲ့ကြရာ မွန်းလွဲပိုင်းလောက်တွင် ပေနစ်ထောင် အမှတ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ တာဘိုးတောင်ထိပ် မှာ ညီညာကျယ်ပြန့်သော ကွင်းရှိပြီး၊ တစ်ဖက်တွင် ဂျဇရီ တစ်ဒေသလုံးကို မြင်နေရ၏။ လေးထောင့်စပ်စပ်ကွင်းများ၊ ဂျူးရွာတစ်ဝိုက်မှ အစိမ်းရောင်သစ်ပင်အုပ်များ၊ အဖြူရောင် အာရပ်ရွာများမှစပြီး ကာမဲလ်

တောင်တန်းမှသည် မြေထဲပင်လယ်အထိ မြင်နေရ၏။ တခြားမျက်နှာကို ကြည့်ရာ ဂါလီလီပင်လယ်နှင့်တကွ ပါလက်စတိုင်းဒေသတစ်ခုလုံးကို မြင်ရသည်။

ကစ်တီသည် အယ်ရီညွန့်ပြသော သမိုင်းဝင် သူရဲကောင်းကြီး ဂိုင်ဒီယွန်း ကျဆုံးရာ ဂီလ်ဘိုးဝါး တောင်ထိပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ အယ်ရီက ရှေးဟောင်းကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ကစ်တီက

“အလို...အယ်ရီက တကယ့်ကဗျာဆရာပါလား”

“ရှုခင်းရဲ့အလှကြောင့်ပါ။ ဒီနေရာ ဒီဒေသတွေမှာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ် ထောင်ကျော်က ဟီဘရူး(ဂျူး)ရာဇဝင်သမိုင်းကို ထွန်းပြောင်ခဲ့စေတာပေါ့”

တောင်ထိပ်တွင် ဖြစ်သဖြင့် လေအရမ်းတိုးနေ၍ ကစ်တီဆံပင်များကို တိုးငွေ့ကစားနေရာ အယ်ရီအနေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။ လေမှာအေးစပြုပြီ ဖြစ်သဖြင့် အနွေးထည်များ ပြန်လည်ထုတ်ဝတ်ပြီးစမှာပင် ပါးလ်မာတစ်စုံ အဖွဲ့ဝင်များ - သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ဂျော့ယာကိုနီနှင့် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးတို့သည် ကစ်တီရောက်နေကြောင်းကြား၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာနှုတ်ဆက်ကြ၏။

ဒေးဗစ်နှင့်ဂျော်ဒါးနားတို့လည်း လာကြသည်။ ဂျော်ဒါးနားအနေနှင့် ဒေးဗစ်က ကစ်တီကို တရင်းတနှီး ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေ၍ ရင်ထဲက အောင့်သက်သက်တော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အကျယ်အကျယ် မဖြစ်လို၍ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ညပိုင်းရောက်သည်နှင့် တောင်ထိပ်တွင် မီးပုံပွဲကျင်းပကာ ရှေးဟောင်း ဟီဘရူးသီချင်းများနှင့် ခေတ်ပေါ် အစွဲရေးသီချင်းများ သီဆိုကခုန်ကြလေ၏။ ခဏအကြော တွင် အဖွဲ့သားများက ဂျော်ဒါးနားကရန် တောင်းဆိုကြလေ၏။ အကော်ဒီယံက ဟန်ဂေရီရိုးရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးပြီး အဖွဲ့သားအားလုံး၏ လက်ခုပုံနှင့်အတူ ဂျော်ဒါးနားသည် လေထဲမှာ ဝှေ့ဝဲကပြီး အဖော်တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး တွဲကလေ၏။ နောက်ဆုံး မော့၍ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဖွဲ့သားများသည် တောင်သူရိုးရာ “ဟိုရာ”သီချင်းကို သီဆို ကခုန်ကြပြန်၏။

ဒေးဗစ်နှင့်ဂျော်ဒါးနားတို့သည် ကခုန်နေကြသူများထံမှ မသိမသာ ခွဲထွက် လိုက်ပြီး တောင်ထိပ်တစ်နေရာတွင် အခင်းတစ်ခုခင်းလိုက်ကာ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ၏။

ကျန် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့များမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆက်လက် ကခုန်လျက်။ တစ်တီသည် အားလုံး၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘယ်လိုစစ်တပ်များပါလိမ့်၊ သမိုင်းကြောင်း ဟီဘရူးသူရဲကောင်းများ စုစည်းဖွဲ့စည်းထားသော တပ်ဖွဲ့များလေလား၊ ဤတပ်ဖွဲ့သည်ပင် အစွဲရေး၏ စစ်တပ်ဖြစ် ပေရာ ဘုရားသခင်၏ လက်နက်တပ်ဆင်ထားသည် ဖြစ်ရကား တခြားရန်သူတို့သည် မည်သို့ရန်မူအန်တုနိုင်ပါမည်နည်း"

ဟု တွေးနေမိလေ၏။

အခန်း ၆

လန်ဒန်မြို့ ချားလ်သမ်ဟောက်စ် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးအဖွဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပါရဂူ စီစီဘရက်ရှာသည် ဆိုင်ရာအသီးသီးမှ ပေးပို့လိုက်သော အစီရင်ခံစာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာနေ၏။ ကိုလိုနီဌာန ဝန်ကြီးဌာနမှ အစပြုပြီး ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး အပါအဝင် အားလုံးက သူ့ကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ရန် ဆော်ဩနေကြ၏။ ပါလက်စတိုင်းအရေး အခင်းမှာ ယခုထိ မပြီးပြတ်သေး။ တိကျသော မူဝါဒတစ်ခု ချမှတ်ရန် လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘရက်မှာ ထိုဒေသအတွေ့အကြုံ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျူးများနှင့်လည်းကောင်း၊ အာရပ်များနှင့်လည်းကောင်း ဆွေးနွေးပွဲပေါင်းရာကျော် ထိုင်ခဲ့ပြီးသူဖြစ်သည်။ ဘရက်ရှောအနေနှင့် အခြားအခြားသော ဗြိတိသျှများနည်းတူ အာရပ်တို့ဘက်မှ ရပ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် အာရပ်အကြမ်းဖက်မှု များက ဆိုသည်ထက်ဆိုးလာရာ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေ၏။ အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်က

ကိုင်ရိမြို့တွင် ခိုလှုံ၍ ဘာဂျီအမင်းအဲလ် ဟူစိန်နီသည် မတ်ဖတီအာရပ် အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်၍ ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ သွေးချောင်းစီးနေ၏။ မတ်ဖတီ အကြမ်းဖက်သူ စစ်တရားခံများအဖြစ် အပြတ်အရေးယူရန်ကလည်း ဘာသာရေးပေါက် ကွဲမှု ဖြစ်မည်စိုးရိမ်ရသည်။ မွတ်ဆလင် ဘာသာဝင်များမှာ ဘာသာစွဲကြီးလှသူများဖြစ် ၏။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ဤကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးရန်မှာ အာရပ်တို့က ကြိုတင်အခွင့် အရေး မရဘဲနဲ့ ဂျူးများနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်မဆွေးနွေးနိုင်ဟု ပြတ်သားစွာ ငြင်းနေ၏။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ယီရှေဗဟို ဂျူးအဖွဲ့ချုပ်အား အကြမ်းဖက် သမားများဖြစ်သည့် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့များကို အရေးယူရန် တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း ယီဗဟိုကိုယ်နှိုက်က တာဝန်ယူနိုင်ခြင်းမရှိ။ မက်ကက်ဗီးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားလာရကား မရှိမဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမှ လွဲ၍ တခြား အင်္ဂလိပ်များကို ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သလောက် ဖြစ်နေ၏။

အစီရင်ခံစာတွင် မက်ကက်ဗီးတို့၏ ရက်စက်သော လှုပ်ရှားမှုများ၊ ယီရှေဗဟို လက်အောက်မှ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့တို့၏ ဂျူးတပ်ဖွဲ့ တည်ထောင်မှုများ၊ ကိဘု၍စုပေါင်း ကျေးရွာ တည်ထောင်မှုများ စသည်စသည်ဖြင့် အစီရင်ခံစာများ စုပုံနေသည်။

ဘရက်ရှော ဦးနှောက်ခြောက်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ထရေဗာဘရောင်းနင်း ရောက် လာ၏။ ဘရက်ရှောက

”ကျုပ် အစီရင်ခံစာတွေ ဖတ်နေတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့ ဗျာ၊ ဂျူးတွေကတော့ ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပင်လယ်ထဲ ပြန်ဆင်းပေးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ကျုပ်သဘောကတော့ ပါလက်စတိုင်း တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဂျူးတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် နှိမ်ဖွဲ့ကောင်းပြီ ထင်တယ်”

ဘရက်ရှောသည် စိတ်ကို ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ စာထဲမှာ ပါလက်စတိုင်းဒေသတာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ဆာအာနိုလ်

ဟေဗင်ဟတ်ခထံသို့ ရေးထားသော စာဖြစ်၏။ စာမှာ “အခြေအနေမှာ ဆက်လက်ဆိုးရွား နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာသော အဖြေကို ကျုပ်တို့မရှာနိုင်ပါက ထိုပြဿနာကို ကုလသမဂ္ဂ တင်ပြရန်သာ ရှိတော့သည်။ အဖြေအမြန်ဆုံးရှာ၍ ပေးပို့ပါရန်”ဟူ၏။

ဆာဖက်မြို့၊ ပါလက်စတိုင်း

ဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆပ်သာလင်၏ အနားယူခွင့်ပင်စင်သည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရောက်လာ ၏။ ဘရစ်ဆပ်သာလင်သည် ပါလက်စတိုင်းဒေသ ဆာဖက်မြို့အနီး ကင်နှင့် တောင်ခြေသို့ လာရောက်အခြေစိုက် နေထိုင်လေသည်။ သူ့အမေသေဆုံးပြီးကတည်းက ဆပ်သာလင်သည် ယုဒအကြိမ် စိတ်အေးချမ်းမှု ရလေသည်။ သူသည် ပန်းပင်စိုက်လိုက်၊ အနားယူလိုက်ရင် အမောဖြေနေ၏။ သူသည် ဂန်ဒက်ဖနာမှ ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်း၊ ကစ်တီဖရီးမွန်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ အဘူဟီးရှားရွာမှာ ကင်နင်မိသားစုနှင့်လည်းကောင်း ကျွမ်းဝင်လျက်ရှိနေ၏။

တစ်နေ့ ဆပ်သာလင်တစ်ယောက် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ အပြန်တွင် သူ့အိမ်၌ ယခင်က သူ့လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သော မေဂျာဖရက်ကတ်ဒဲက စောင့်နေသည် ကိုတွေ့ရ၏။

“ဟဲလို...ဖရက်ဒီ၊ ပါလက်စတိုင်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ဘယ်တပ်မှာ တာဝန်ကျသလဲဟေ့”

“ဂျေရုဆလင် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှာပါ၊ ကျွန်တော် လာတာကတော့ ရိုးရိုးအလည်လာတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခက ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ် လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းဖူးတာ သိလို့ လွှတ်လိုက်တာလည်းပါပါတယ်”

“ဪ... ဪ”

“ဒီလိုပါဗိုလ်ချုပ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ပေါ်လီစစ်ဆင်ရေးအရ တာဝန်မရှိတဲ့ ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေကို ပါလက်စတိုင်းဒေသကနေပြီး ထွက်ခွာဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်”

“အင်း...ကြားတော့ကြားမိသလိုပါပဲ”

“အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခက ဆရာအနေနဲ့
ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့”

“ဘယ်လိုစီစဉ်ရမှာလဲ၊ မရှိပါဘူး၊ ဒါငါ့အိမ်ပဲဟာ၊ ဒီမှာပဲ နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့တပ်အနေနဲ့ တာဝန်မရှိတဲ့
ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူရလေတော့
ဆရာဒီမှာ နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက်က ပြဿနာဖြစ်နေပါတယ်”

ဆပ်သာလင်က ပြုံးလိုက်၏။

“အေးကွာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခကို အခုလို ငါ့အတွက်မေးမြန်းဖော်ရ
တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအားလုံး
ငါသိပါတယ်၊ ငါ့အတွက် ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုပါဘူး”

ဖရက်ဒီက ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း ဆပ်သာလင်က
အဆွေးနွေးမခံတော့သဖြင့် မေဂျာကတ်ဒဲမှာ ထွက်ခွာသွားရလေ၏။
ဆပ်သာလင်သည် သူ၏ပန်းခြံအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်နေ၏။ ပန်းခြံထဲတွင်
နွေဦးနှင်းဆီပန်းများက ပွင့်ဖူးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်
ဆာဖက်မြို့ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သူ့အနေနှင့် ဤအရပ်၊ ဤဒေသ၌
ငြိမ်းအေးမှုကို ရနေ၏။ ယခုအိပ်မက်သည် ပျက်လေပြီလော။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့အနေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာ ချလိုက်၏။ သူသည် ငြိမ်းအေးမှုရသော
ဤအရပ် ဒေသမှ နက်ဖြန်လည်း မပြောင်း၊ ဘယ်တော့မှလည်း မပြောင်းတော့။

မေဂျာကတ်ဒဲ၏ ကားသည် ထိုဒေသ၏ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနတွင်းသို့
ရောက်သည်နှင့် တာဝန်ခံအရာရှိက

“ကနေည မေဂျာကတ်ဒဲ ဂျေရုဆလင်ကို ပြန်ဦးမှာလားဟင်” မေဂျာက
နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ “ပြန်မယ်စိတ်ကူးတာပဲ၊ အခုနေပြန်ရင် မိုးမချုပ်ခင်
ရောက်နိုင်သေးတယ်လေ”

‘ဒါဖြင့် အတော်ပဲ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဖမ်းမိထားတဲ့ မက်ကီဗီး

ဂျူးကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ။ မက်ကီဗီးတွေက သူ့ကို ကျွန်တော် တို့က အစောင့်အရှောက် အချုပ်ကားနဲ့ ပို့မယ်လို့ ထင်ပြီး စောင့်နေကြမှာ၊ ဒီတော့ မေဂျာကားထဲ အသာကလေး လျှို့ဝှက်သွားရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးပဲ မေဂျာ၊ ဟေ့...ဂျူးကောင်လေးကို ခေါ်ခဲ့ကြစမ်း”

စစ်သားနှစ်ဦးသည် ခြေရောလက်ပါ သံကြိုးများနှင့်တုပ်နှောင်ထားသော ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် ဂျူးကလေးတစ်ယောက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်လာကြ၏။ ဒူးကလေး၏မျက်နှာမှာ စီအိုင်ဒီတို့၏ လက်ရာဖြင့် ဖူးရောင်နေ၏။ အင်စပက်တာသည် ဂျူးကလေးအနားသို့ တိုးသွားပြီးမှ မေဂျာဘက်လှည့်ပြီး 'ဒီ တင်ဆော်လမွန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးမျက်နှာက လှည့်စားမသွားစေနဲ့ဦးနော်၊ ဒီကောင်လေးက အန္တရာယ်ကောင်လေး’”

“ဘင်ဆော်လမွန် ဟုတ်လား၊ မကြားဖူးပါလား”

“မကြားဖူးဆို မနေ့ညကမှ မိထားတာကိုး၊ မနေ့ညက ဆာဖက်ရဲစခန်းထဲ လက်နက်ဝင်ခိုးရင်း မိလာတာ၊ သူ့ရဲ့ လက်ပစ်ဗုံးလက်ချက်နဲ့ ရဲနှစ်ယောက်တောင် ကျဆုံးသွားသေးတယ်”

မေဂျာဖရက်သည် ဂျူးလေးကို စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ ဂျူးကလေး ဘင်ဆော်လမွန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသမီးတောက်လျက်ရှိ၏။ အင်စပက်တာက

“သူ့ပါးစပ်ထဲ ဆို့ထားတဲ့ အဝတ်ကိုလည်း မထုတ်လိုက်နဲ့နော်၊ ထုတ်လိုက်တာ နဲ့ သံကုန်အော်ပြီး ဟီဘရူးသီချင်းတွေ ဆိုနေမှာ” ခဏအတွင်း ဂျူးတရားခံကလေးကို ကားခြေနင်းခုံမှာတင်လျက် မေဂျာ ဖရက်ဒီ၏ ကားသည် ဆာဖက်မြို့မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကားမောင်းသူ၏ နံဘေးတွင် မေဂျာဖရက်က ထိုင်လျက်၊ နောက်ခန်းတွင် သေနတ်ကိုင် စစ်သားတစ်ဦးက ကား၏ အလယ်ကြမ်းပြင်မှာ လဲလျက်ရှိသော ဒူးကလေးပေါ်သို့ ခြေတင်လျက် လိုက်ပါလာ၏။

ဒရိုင်ဘာနှင့် နောက်ကစစ်သားတို့သည် ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင် ဗြိတိသျှ

စစ်သားဖြစ်ရတာ မလွယ်ကြောင်းနှင့် ဂျူးများလက်ချက်ဖြင့် သူတို့ရဲဘော်များ ကျဆုံးခဲ့ ရခြင်းများကိုပြောပြီး ဂျူးများကိုမုန်းတီးကြောင်း ပြော၍လာကြ၏။

မေဂျာဖရက်ဒီသည် ခြေနှင်းခုံမှ ကလေးကို စက်ဆုပ်စွာကြည့်လိုက်ရင်း ဂျူးမုန်းတီးစိတ်များ ပေါ်လာ၏။ ဆိုက်ပရပ်စခန်းမှာ မုန်းခွဲပုံများမှအစ ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ အစပြုပြီး သူ့စိတ်၌ မုန်းစရာကောင်းသော ဂျူးများ အကြောင်းကို တွေးရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ လူတိုင်းက ဟစ်တလာကို မှားသည်ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသော်လည်း မေဂျာဖရက်အနေနှင့်မူ ဟစ်တလာသည် သူလုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်ခြင်းဟုသာ မြင်၏။ စစ်ကြီး စောစောစီးစီး ပြီးသွားသဖြင့်သာ ဟစ်တလာ၏ ဂျူးအမြစ်ဖြုတ်ရေး အစီအစဉ် မအောင်မြင်ဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်အတွက်ပင် မေဂျာဖရက်က စိတ်မကောင်း။

သို့နှင့် သူတို့၏ကားကလေးသည် ဂျူးမုန်းတီးရေးတွင် နာမည်ကြီးလှသော အာရပ်ရွာတစ်ရွာတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။ သည်ရွာမှာ အာရပ်အကြမ်းဖက်သမား ဟူစိန်နီ၏ အမာခံရွာဖြစ်သည်။ မေဂျာဖရက်ကတ်ဒဲက ကားသမားအား

“ကား ရပ်လိုက်စမ်း ဟေ့” ကားသည် ရပ်သွား၏။ မေဂျာက

“ကဲ...မင်းတို့နှစ်ယောက် နားထောင်၊ တို့နဲ့ပါလာတဲ့ ငနဲသားကို ဒီရွာမှာ ကန်ချထားခဲ့မယ်”

အစောင့်က မျက်ကလူးဆန်ပျားနှင့်“သူတို့က ဝိုင်းသတ်ကြမှာပေါ့ မေဂျာ” ဒရိုင်ဘာကမူ သူ့ဆရာ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း

“ကျွန်တော်လည်း ဂျူးတွေကို မုန်းတာတော့အမှန်ပါပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ပို့ရတဲ့ စခန်းအထိရောက်အောင် သယ်သွားဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

မေဂျာဖရက်ကတ်ဒဲသည် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်

“လျှာမရှည်နဲ့ တိတ်ကြစမ်း၊ ငါက ကန်ချဆိုရင် ကန်ချလိုက်၊ တို့အနေနဲ့ မက်ကက်ဗီးတပ်တွေက လမ်းပိတ်ပြီး သူ့ကိုပြန်ဆွဲသွားတယ်လို့ ပြောရင်ပြီးတာပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်ဟရင်တော့

သေဖို့သာပြင်ကြပေတော့၊ ငါပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

စစ်သားနှစ်ဦးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ရူးချင်ချင် ဖြစ်နေသော မေဂျာ ကတ်ဒဲ၏ မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ဘာမှမပြောရဲတော့။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ဂျူး တရားခံကလေး ဘင်ဆော်လမွန်ကို သံကြိုးများ ဖြေလိုက်ပြီး ရွာအလယ် မှာ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းကာ ကားပေါ်မှ ကန်ချလိုက်၏။

မေဂျာကတ်ဒဲ ထင်မြင်ထားသလိုပင် ခဏအတွင်း တင်ဆော်လမွန် တစ်ယောက် တစ်စစီ တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘင်ဆော်လမွန်၏ ခေါင်းပြတ်ကြီး ကိုကိုင်၍ အာရပ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြ၏။ ၎င်းဓာတ်ပုံကို ဂျူးမှန်သမျှ မကြာမီ ဤသို့ဖြစ်မည်ဟူသော သတိပေးချက်အဖြစ် ပေးပို့လိုက်၏။

မေဂျာဖရက်ကတ်ဒဲသည် တစ်ခုအမှားကြီး မှားသွား၏။ ထိုအမှားမှာ ဘင်ဆော်လမွန်ကို ကားပေါ်မှ ကန်ချလိုက်ချိန်မှာ ကော်ဖီဆိုင်မှ အာရပ်များထံမှ အာရပ်တစ်ဦးက မြင်လိုက်၏။ ထိုအာရပ်မှာ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်း ပင်တည်း။

ဗိုလ်ချုပ်ဆာအာနိုလ်ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ဒေါပွနေ၏။ သူသည် လန်ဒန်စီစီဘရက်ရှော့ ထံမှ ကုလသမဂ္ဂသို့ ပို့ရမည်ဆိုသော စာကိုဖတ်၍ ဒေါပွနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့် ဂျူးစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို ပိတ်ပင်ရန် အမိန့်ထုတ်အံ့ဆဲဆဲမှာမှ ရောက်လာ၏။ သူ့အနေနှင့် ငါးနှစ်လုံးလုံး ဂျူးတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် ကျေးဇူးကို ဌာနချုပ်က ဤသို့ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဂျူးတွေကို ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင်းသို့ မသွင်းရန် သူကတားခဲ့ဖူး၏။ မရ။ ယခု ပါလက်စတိုင်း အရေးအခင်းတွင်လည်း အလျှော့ပေးရမည့်ပုံ။ ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ဒေါပွပွနှင့် စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စီစီဘရက်ရှော့ထံ အကြောင်းပြန်ကြားစာ ရေးလိုက်၏။

ပါလက်စတိုင်းဒေသ အခြေတကျ ငြိမ်သက်စေရေးအတွက် အောက်ပါအချက်များ ကျင့်သုံးရန် လိုသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည် ကြောင်း

တင်ပြသည်။

၁။ အရပ်သား ရုံးပြင်ကနားမှ အပြစ်ဒဏ်ပေးစေမည့်အစား စစ်တပ်မှ လုံးဝ ထိန်းသိမ်း ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခွင့်ပြုရန်။

၂။ ဂျူးတို့၏ ယိရှုဗဟို အပါအဝင် မည်သည့်ဂျူးအဖွဲ့ အစည်းမဆို တရားဝင် ဖွဲ့စည်းခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းပစ်ရန်။

၃။ ဂျူးတို့၏ သတင်းစာနှင့်တကွ သတင်းဖြန့်ချိရေးဌာနအားလုံး ပိတ်ပစ်ရန်။

၄။ ယိရှုဗဟိုမှ ခေါင်းဆောင်ခြောက်ဆယ်ခန့်ကို တိုးတိတ်မြန်ဆန်စွာ လက်စတုံး စီရင်ပစ်ရန်၊ ဟာကျော်အမင်း အဲလ်ဟူစိန်နီသည် ဤနည်းဖြင့် သူ၏ရန်သူ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များကို ရှင်းလင်းအောင်ခွဲဖူး ပါသည်။ ဤစီမံချက်ကို မိတ်ဆွေအာရပ်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ ထရ် ဂျော်ဒန်မှ အာရပ်လီဂျင်တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုလုံးကို အပြည့်အဝ အသုံးချရန်။

၆။ ဒုတိယတန်းစား ယိရှုဗဟိုခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီး၍ အာဖရိက တောခေါင်ခေါင် အရပ်များသို့ နယ်နှင်ထဲ ပို့ရန်။

၇။ စစ်တပ်၏ တာဝန်ခံကို မည်သည့်လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း တွေ့ရှိရသည့် ကိဘုရ်၊ မိုးဇက်အစရှိသော ကျေးရွာအားလုံး ဖျက်သိမ်းခွင့်ပြုရန် နှင့် ဒေသတစ်ခုလုံးရှိ တရားမဝင် လက်နက်များကို ဖမ်းဆီးသိမ်း ယူခွင့်ပြုရန်။

၈။ မက်ကက်ဗီး အကြမ်းဖက်သမားများ ပြုလုပ်သမျှအတွက် ဂျူးလူမျိုးများ အားလုံးက စုပေါင်းဒဏ်ခံကြစေရန်၊ နောက်နောင်တွင် ဂျူးလူမျိုးများသည် အကြမ်းဖက်သမားများကို နှိမ်နင်းရာ၌ ကူညီလာဖွယ်ရာ ရှိသည်။

၉။ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့၊ အလီယားဘက်တပ်ဖွဲ့၊ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့မှ အရေးပါသော ခေါင်းဆောင်များ ဖမ်းမိရေးအတွက် ကြီးမားသောဆုငွေ ထုတ်ရန်။

၁၀။ မက်ကက်ဗီး အကြမ်းဖက် သမားများကို ဖမ်းဆီးမိသောနေရာတွင်ပင် ကြိုးပေး၍ဖြစ်စေ၊ ပစ်သတ်၍ဖြစ်စေ သေဒဏ်ပေးရန်။

၁၁။ ဂျူးလူမျိုးများ၏ စီးပွားရေးအားလုံးကို သပိတ်မှောက်ရန်၊ ဂျူးတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးယာဉ် အားလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားရန်။

၁၂။ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ ဟူသမျှကို စစ်တပ်ဖြင့် အပြတ်ချေမှုန်းပစ်ရန်။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ဖွဲ့မှာ အလွန်ခက်ခဲသော အခြေအနေများကို ရင်ဆိုင်၍ ဖြေရှင်းနေရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စည်းကမ်း ဥပဒေများ ကိုလိုက်နာ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စွမ်းအားကို အပြည့်အဝ မသုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေပါသည်။ ထိုအချိန်၌ တခြားတစ်ဖက်မှ မက်ကက်ဗီး၊ ဟက်ဂါ နာ၊ ပါးလ်မား၊ အလီယားဘက် တပ်ဖွဲ့များကမူ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ ထင်သလို ကြမ်းရမ်းနေကြပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါ အကြံပြုချက်များအတိုင်း အာဏာကုန် အသုံးပြုခွင့်ပေး ပါက ပါလက်စတိုင်းဒေသသည် တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း အေးချမ်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဆာအာနိုလ် ဟေဗင်ဟတ်ခ

KB.E,CB,DSO,MC

ချားလ်သမ်ဟောက်စ်

နိုင်ငံတကာဆက်သွယ်ရေးရုံး၊ လန်ဒန်။

စီစီဘရက်ရှော့၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူရောင်လျက် ရှိလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ထရေဗာဘရောင်းနှင်းကမူ 'ကဲ...ခင်ဗျားပဲ ဟေဗင်ဟတ်ခထံ အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့တာပဲ၊ အခုရောက် လာပြီလေ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘုရား ...ဘုရား ...ဒီလူ စိတ်မှနွံသေးရဲ့လား မသိဘူးနော်၊ သူ့အစီရင်ခံစာ က ဟစ်တလာရဲ့ အပြတ်ရှင်းစီမံကိန်းနဲ့ ဘာများထူးသေးလို့တုံး”

ဘရက်ရှော့သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဟေဗင်ဟတ်ခ၏ ဆယ့်နှစ်ချက် အကြံပြုလွှာကို ထပ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နောက် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်

“ကျုပ်တို့ ပါလက်စတိုင်းကို လက်မလွှတ်ချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။

ဒါပေမဲ့ လူသတ်၊ မီးရှို့၊ အငတ်ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်လို ကျင့်သုံးဖို့ကိုတော့ ကျုပ်တာဝန် မပေးနိုင်ဘူးဗျို့။ ကျုပ်ဟာ ဗြိတိသျှအင်ပါယာအတွက် တစ်သက်လုံး အမှုထမ်းလာ တဲ့လူပါဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အင်အားကိုသုံးရတာ၊ မတရားလုပ်ရတာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဆိုးဆိုးရွားရွား အကြံတော့ မကြံခဲ့မိရိုးအမှန်ပါဗျာ၊ ကျုပ် ဘုရားသခင် ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ပါလက်စတိုင်းကိုတော့ ကျုပ် မထိန်းချင်ဘူး။

တော်ပြီတို့၊ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျုပ်တော့ မပါဘူး၊ ဟေဗင်ဟတ်ခ ကိုတော့ တစ်ယောက် ယောက်က ပြောကြပေတော့၊ ကျုပ်တော့ မလုပ်ဘူးဗျာ”
ဘရက်ရှာသည် ခေါင်းလည်တခါခါနှင့် စကားပြောပြီးနောက် ဟေဗင် ဟတ်ခ၏ အစီရင်ခံစာကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲထည့်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။ နှုတ်မှတိုးတိုး ကလေး -

“ကျုပ်တို့ ဒီအဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိ ရှိနေတာကိုပဲ ဘုရားသခင် ကျေးဇူး ပဲ” ပါလက်စတိုင်း အရေးအခင်းမှာ ကုလသမဂ္ဂ၌ ဆွေးနွေးရန် တင်ပြလိုက်လေ၏။

အခန်း ၇

၁၉၄၇ ခုနှစ် နွေဦးကာလ၏ နောက်ပိုင်းရက်များ ရောက်လာ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် တာဘိုးတောင်ထိပ်မှာ နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့ကြပြီးနောက် ကစ်တီ၏ ဘဝအတွင်းသို့ ပြန်မလာတော့။ အကယ်၍ ဂျော်ဒါးနားထံမှတစ်ဆင့် သတင်းစကား ပါးလိုက်သည်ဆိုပါကလည်း ကစ်တီ မရ။ ဂျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီက မှန်မှန်ဆက်ဆံသည့်တိုင် စိမ်းစိမ်းပြန်ဆက်ဆံနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပါလက်စတိုင်းပြဿနာမှာ ကုလသမဂ္ဂသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ကုလသမဂ္ဂ ဘက်မလိုက် နိုင်ငံငယ်များမှ ကိုယ်စားလှယ်များ စုစည်းပြီး စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်တစ်ခုဖွဲ့ကာ ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့ စုံစမ်း၍ အထွေထွေညီလာခံသို့ အစီရင် ခံစာ တင်သွင်းရန် စီစဉ်၏။ ယီဂျဗဟိုနှင့် ကမ္ဘာ့ဇီယွန်အဖွဲ့ချုပ်မှ စုံစမ်းရေးကော်မရှင်ကို သဘောတူ၏။ အာရပ်များကမူ သဘောမတူကြ။

ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းတွင် စစ်သင်တန်းမှာ ဆက်လက်ပို့ချမြဲ။

အရပ်ရပ်မှ ရောက်လာသော ရိုင်ဖယ်နှင့် တခြားလက်နက်များကို ဆေးကြော တပ်ဆင်၍ အနီးအနားရှိ ကျူးကျေးရွာများသို့ သိုဝှက်ထားရန် ပို့နေရမြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆောင်ရေး အဖွဲ့များတွင် ကာရင်တာဝန်ကျပါက ကစ်တီတစ်ယောက် ရင်ဖိုနေရကာ ကာရင်ပြန်ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်ရှာ၏။

ကာရင်သည် သူ့အဖေ၏ သတင်းကို အမြဲမပြတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်း နေပါသော်လည်း ယခုထိ ဘာမှမထူးခြားသဖြင့် စိတ်လျှော့ရမည့်ပုံလို ဖြစ်နေ၏။

ကာရင်အနေနှင့် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံမှ ဟန်ဆင်မိသားစုနှင့်မူ စာအဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ သူ့ကို မွေးစားခဲ့ကြသော မိတာနှင့် အက်ဟန်ဆင်တို့ထံမှ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် စာ သို့မဟုတ် လက်ဆောင်ထုပ်များ ရောက်လာစမြဲ။ သို့သော် ကာရင်၏မွေးစားမိဘများမှ ဘရင်ကို ပြန်လည်ရရှိရန် မမျှော်လင့်ရဲတော့။ ကာရင်၏စာထဲမှ ပါလက်စတိုင်းသည် တစ်ယောက်အတွက် ပြီးပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်၏။ ကစ်တီအတွက်သာ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေဆဲ။

ဒပ်လန်ဒေါဘဝမှာ အချိုးအဆစ် များလှ၏။ သူ့အနေနှင့် အခြေအနေပြောင်း ရင်း မူပြောင်း၍ လူတွေနှင့်ပေါင်းရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ အောင်မြင်မှုဆဲဆဲတွင် ဒပ်သည် နောက်ဆုတ်သွားပြန်၏။ သူ ပေါင်းလိုရသည်က တစ်ယောက်တည်းသော ကာရင်ဖြစ် နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း၌ ကစ်တီဖရီးမွန်သည် အရေးပါအရာ ရောက်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာလေ၏။ ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းသည် တစ်နေ့တခြား ကစ်တီ ကို မှီခိုအားထားလာရ၏။ ကစ်တီသည် ကလေးများအတွက် အရာရာ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

သို့သော် သူတို့တစ်တွေနှင့် ကစ်တီမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခြားမဲခြားနေ၏။ ဤသို့ ခြားနေခြင်းမှာလည်း ကစ်တီကိုယ်နှိုက်က ခြားထား၍ဖြစ်သည်။ ကစ်တီအနေနှင့် အငြိမ်းစားဗိုလ်ချုပ် ဘရစ်ဆပ်သာလင်နှင့်မူ အရောတဝင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါင်း၍ရနေ၏။ ဆပ်သာလင်၏ အိမ်ကလေးတွင် မကြာခဏ လည်ပတ်အနား ယူနေရခြင်းကို စည်းစိမ်တစ်ခု မှတ်ထင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး

အတူရှိနေစဉ်များတွင်မှာ သူမနှင့်ဂျူးလူမျိုးများ၏ စရိုက်မတူညီကြပုံကို ကစ်တီမြင်သည်။

ဟဲရီယက်သည် ဂန်ဒက်ဖနာသို့ နှစ်ကြိမ်မျှ ရောက်ရှိလာ၏။ ရောက်ရှိလာတိုင်း ကစ်တီကို တခြားဒေသတစ်ခုတွင် လူငယ်ဂေဟာ တာဝန်ခံ အုပ်ချုပ်ပါရန် တိုက်တွန်း၏။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကစ်တီက ရှင်းရှင်းပင် ငြင်း၏။ သူ့အနေနှင့် ကာရင်ရှိရာမှာပင် နေလို ကြောင်း ပြော၏။ ကစ်တီအနေနှင့် လူမှုရေး အကူအညီသာ ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ဂျူးတို့၏ တိုက်ပွဲခံယူချက်၌ ပါဝင်ရန် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေး စွက်ဖက်မှု၊ ကူညီမှု၌ မပါချင်း ကာရင်ကလီမင့်အတွက်မူ ကစ်တီမှာ အလွန်အားကိုးရသော အစ်မရင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ ဒိန်းမတ်မှ မွေးစားမိဘများမှ တဖြည်းဖြည်း သံယောဇဉ် နည်းပါးစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဖခင်ရင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့။ သတင်း မကြားရသေး။

သူ့တွင် ခင်တွယ်စရာ နောက်တစ်ဦးရှိသူကား ဒပ်။ ဒပ်ကမူ သူ့ကိုပြန်၍ ခင်တွယ်မှုမပေး။ ကစ်တီအနေနှင့်ကလည်း ကာရင် သူ့ကိုခင်တွယ်မှီခိုအားကိုးလိုစိတ် ရှိနေစေချင်၏။ သို့မှသာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ကာရင်အနေနှင့် အစွဲရေးနိုင်ငံ၊ ဂျူးနိုင်ငံဟူသော ယုံကြည်ချက်ထက် သူ့အပေါ် အားကိုးရပါလား ဟူသော စိတ်ကလေး ပေါ်လာစေနိုင်ရေး ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့၏။ မေလသို့ ရောက်သောအခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သစ်ပင်ပန်းမန်များဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်း၌ နှစ်ဦး၏ ပထမဆုံး အသီးအပွင့်ရသော အထိမ်းအမှတ် ပွဲတော် ကျင်းပ၏။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဧည့်သည်များ လာကြ၏။ ဟဲရီယက်လည်း ရောက် လာ၏။ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းက အဘူဟီးရှားရွာမှ အာရပ်အဖွဲ့သည် နှစ်တိုင်းထက် နည်းပါးသည့်အပြင် တာဟာလည်းမပါကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြနေ၏။

တစ်နေ့လုံး ပျော်ပွဲများ ကျင်းပကြ၏။ ပြေးခုန်ပစ် အားကစားပြိုင်ပွဲများ လုပ်ကြ၏။ အခန်းများတွင် ရိုးရာ ဟိုရာအကများ က နေကြ၏။

ညတွင်ကား...ကပ္ပဲ။ ကာရင်သည် ကပ္ပဲကို ခေါင်းဆောင် က နေ၏။

ကာရင် ကနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကစ်တီစိတ်၌ ကာရင်ကို သူဆုံးရှုံးတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်နေ၏။ ထိုစဉ် ရုံးခန်းမှ လူတစ်ဦးက ကစ်တီနံဘေးမှ ထိုင်၍ ပွဲကြည့်နေသော ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းကို တိုးတိုးလာခေါ်၏။ ခဏအကြာတွင် ကစ်တီကို လာခေါ်ပြန်၏။

ကစ်တီသည် ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်း၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း လန့်သွား၏။

“ဘုရားရေ၊ ရှင့်မျက်နှာက အလန့်တကြား ဘာများ ဖြစ်နေလို့တုံး” ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းက တီးတိုးလေသံနှင့် “သူတို့ ကာရင်ရဲ့ အဖေကို စုံစမ်းလို့ တွေ့ပြီတဲ့” ကစ်တီ ရင်သည် ခုန်သွား၏။

အခန်း ၈

နောက်နေ့ ဘရစ်ဆပ်သာလင်သည် ကစ်တီနှင့် ကာရင်ကို ကားနှင့်တင်ဆောင်၍ တဲလ်အဲဗစ်မြို့ သို့ လိုက်ပို့၏။ ကစ်တီက သူ့အနေနှင့် မဝယ်ဖြစ် မခြမ်းဖြစ်၊ လိုအပ် သမျှများကို ဈေးဝယ်ရန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကာရင်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြို့ကြီး ပြကြီးကို မြင်တွေ့ဖူးရန် အလည်အပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း အကြောင်းပြချက်များဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် ရောက်ပြီး၊ ဂက်ရီမွန် ဟိုတယ်တွင် ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့ တည်းခိုကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆိုင်များ ပိတ်လေ့ရှိသဖြင့် ကစ်တီနှင့်ကာရင်တို့သည် ဟိုတယ်အနီး ကမ်းခြေတွင် အပန်းဖြေ ရေကူးနေလိုက် ကြ၏။

နေ့လယ် သုံးနာရီတွင် ကစ်တီသည် အငှားကားတစ်စင်း မှာလိုက်ပြီး အာရပ်ဂျာဖာဈေးသို့သွားကာ အာရပ်ကြေးအိုး တချို့ကို ဝယ်လိုက်၏။ ဝယ်လိုက်၏ ဆိုရာ၌ လွယ်လင့်တကူ ဝယ်ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကစ်တီနှင့်ကာရင်တို့က တစ်ဖက်၊ ဆိုင်ရှင်ကတစ်ဖက်၊ အလယ်မှ စကားပြန်ကတစ်ဖက်၊ သုံးဦးသုံးဖလှယ် ရန်ဖြစ်သလို ဆစ်ပြီးမှ ဝယ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝယ်ပြီးပြန်တော့လည်း ဈေးသည်နှင့် ဈေးဝယ်ပါ

စိတ်ချမ်းသာစွာ ခွဲခွာခဲ့ကြရ၏။

ကစ်တီနှင့်ကာရင်တို့သည် အာရပ်ဈေးထဲ၌ အတန်ကြာ
လျှောက်သွားနေကြစဉ် မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်ဟု ယူဆရသူတစ်ဦးက
မြန်မြန်ပြန်ကြရန် သတိပေးသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် လစ်ပြေးခဲ့ရရာ
ဒူးရပ်ကွက်ဒေသဘက် ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင် တော့၏။

ဂျူးရပ်ကွက်ရောက်သည်နှင့် နေရာတကာ များကိုသာ တွေ့နေရသဖြင့်
ကာရင် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ

“ကျွန်မတော့ အခုလို လာမိတာကို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒီမယ်ဆိုရင် အားလုံး
ဈေးသည်ရော၊ ဈေးဝယ်ရော၊ ကားဒရိုင်ဘာရော၊ စားပွဲထိုးရော၊ အားလုံး ဂျူးတွေ
ချည်းပဲ။ နောက်ဆုံး အဆောက်အအုံတွေတောင်မှ ဂျူးတွေက ဆောက်ထားတာ
တွေ့နေရ တယ်လေ၊ တစ်မြို့လုံးကို ဂျူးတွေက ပိုင်တဲ့မြို့ ပဲနော်”

ကာရင်၏ စကားလုံးများမှာ ကစ်တီစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလေသည်။
သို့နှင့် ကစ်တီက 'တို့ အမေရိကန်မှာလည်း အရေးကြီးတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။
သူတို့တစ်တွေဟာဆိုရင် အလွန်စိတ်လက်ချမ်းသာပြီး အမေရိကန်
ဖြစ်ရတာကိုလည်း ထပ်တူ ကျေနပ်နေကြတာပါပဲ”

'ဒါပေမဲ့ ဂျူးတိုင်းပြည်နဲ့တော့ ဘယ်တူမှာလဲ ကစ်တီ”

ကစ်တီသည် ကာရင်နှင့် ထပ်မံငြင်းခုန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်ကိုင်အိတ်
ကလေးထဲမှ လိပ်စာတစ်ခုကို ထုတ်၍ ပြလိုက်၏။

“ဒီလိပ်စာက ဘယ်နားမှာလဲ ဟင်” လိပ်စာမှာ ဟီဘရူးလို ရေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကာရင်သည် လွယ်လင့်တကူပင် ကြည့်ကာ

“ဟိုဘက်က နှစ်လမ်းကျော်လောက်မှာတဲ့၊ ကစ်တီ ဘယ်တော့ကျမှ
ဟီဘရူး ဘာသာ သင်မှာလဲ ဟင်”

“သင်ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး ကာရင်ရယ်၊ တစ်နေ့က စကားနှစ်လုံး
ပြောကြည့် တာတောင် လျှာကိုက်မိတော့မလို့”

သူတို့နှစ်ဦးသား လိပ်စာအတိုင်း သွားကြရာ နာမည်ကြီး
အဝတ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ခု ဖြစ်ရသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကာရင်က ကစ်တီကို ကြည့်ပြီး "ဘာဝယ်မလို့လဲ ဟင်"

“ကိုယ့်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကာရင်ကို မိန်းကလေးဝတ်စုံတစ်ခု ဝယ်ပေးမလို့၊
ကိုယ်နဲ့ ဘရစ်ဆပ်သာလင်ရဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့ကွယ်”

ကာရင်သည် တို့ခနဲ ရပ်သွား၏။ 'ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး၊ မဝယ်ချင်ပါဘူး’
'ဘာဖြစ်လို့' 'အခု ကျွန်မဝတ်ထားတာလည်း အဆင်ပြေနေသားပဲဟာ”

“ကွယ်...အခု ကာရင် ဝတ်ထားတာတွေက ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း
အတွက်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

'အို...တော်ပါပြီ ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်မှာ အခုရှိတာနဲ့ပဲ လုံလောက်နေပါပြီ”

ကာရင် စကားများကိုနားထောင်ရင်း ဂျော်ဒါးနား ဘင်ကင်နင်ကို ပြေး၍
သတိရမိလေသည်။ မထူးပါလား။ သို့သော် တွေးနေ၍ မရသေးပါ။

“ဒီမယ် ကာရင်၊ မင်းဟာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ
မေ့မပစ်လိုက်နဲ့ဦး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးလို လှလှပပ
ဝတ်တာဟာ ယုံကြည်ချက်ကို သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

'ဒါ...ဒါ...ပေမဲ့ ကျွန်မအခု အဝတ်တွေကို...”

“ဟေး တော်ပြီ၊ တဖြည်းဖြည်း မင်းကလေးဟာလေ ဆာဘရာ အမျိုးသမီး
ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာပြီ။ ဂန်ဒက်ဖနာနဲ့ ဝေးနေတုန်း ကိုယ်တို့၊ ဘရစ်တို့အကြိုက်
ဝတ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

ကာရင်က သူ့အဖော်မိန်းကလေးများကို အားနာကြောင်း
ပြောသေးသော်လည်း ကစ်တီက လက်မခံဘဲ အဝတ်သစ်ညနေပိုင်းဝတ်
ဂါဝန်ရှည်လှလှတစ်စုံ ဝယ်ပေးလိုက် လေသည်။

နောက်ခဏအကြာ မှန်ရှေ့တွင် ကာရင် ရင်ဖိုနေ၏။ မှန်ထဲတွင် မိန်းမလှ
လေးတစ်ယောက် ဂါဝန်ရှည်လှလှလေးနှင့် ကျက်သရေရှိနေလေသည်။ ကာရင်

စိတ်များ မှာ ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီ၏တိုက်တွန်းမှုကို လက်ခံခဲ့သည့် အတွက်လည်း ဝမ်းသာသွား၏။ ဤသို့ ဂါဝန်လှလှပပ မဝတ်ဖူးသည်မှာ ကြာပြီ။ ဒိန်းမတ်ပြည်မှ ခွာကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပြီး လမ်းဘေး ရေခဲ မုန့်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ ဖြတ်သန်းဖြတ်လာသော လူများကိုကြည့်ရင်း အပန်းဖြေ နေကြ၏။ ကာရင်က

“ကနေဟာ ကျွန်မမှတ်မိသမျှထဲမယ်တော့ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပဲ ကစ်တီရယ်၊ ဒပ်နဲ့အယ်ရီသာရှိရင် ပိုပျော်စရာကောင်းမှာ”

ကစ်တီက မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။ “ဘာ...ဘယ်လို”

“ဪ...ဒပ်နဲ့ အယ်ရီရှိရင် ကာရင်တို့နှစ်တွဲဖြစ်တာပေါ့”

“အလိုတော် မရွှေ့ကာရင်၊ ရှင့်ဘာသာ ဒပ်ကိုတမ်းတရင် တမ်းတပါ။ ဘာဆိုင်လို့ ကျုပ်ကို အယ်ရီနဲ့ ဇွတ်တွဲပေးနေရတာတုံး”

ကာရင်က ရယ်လိုက်၏။

“ဟား...ဟ...ဟ ဘာအခုမှ ဖုံးနေရတာလဲ ကစ်တီရဲ့၊ မသိတာမှတ်လို့၊ စခန်းထဲ ကားဝင်လာတိုင်း လည်ပင်းရှည်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူများလာပါလိမ့်လို့ ကစ်တီ မျှော်တာတွေလေ၊ အယ်ရီကို မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီမယ် ကစ်တီ ငြင်းမယ်တော့မကြံနဲ့၊ လယ်ပြင်ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတဲ့ ကိစ္စကို လူတိုင်းသိတယ်၊ အယ်ရီကို ကစ်တီ ကြည်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ငြင်းရဲငြင်းကြည့်လေ၊ ကာရင်တော့ လမ်းပေါ်မှာ အရူးလို အော်ပြီးလျှောက်ပြောပစ်မှာ”

ကစ်တီက လက်မြှောက်လိုက်သည်။

“မငြင်းတော့ပါဘူး ရှင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာရင်တစ်ခုသိဖို့ ရှိတယ်နော်၊ အယ်ရီကို ကိုယ်ခင်တွယ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကစ်တီတို့အရွယ် သုံးဆယ်တစ်ဝိုက် မိန်းမကြီး တွေအတွက်တော့ ခင်တွယ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ် ပြောလို့မရ တော့ဘူး ကာရင်ရေ”

ကာရင်သည် တွေ့သွား၏။

'ဘာပဲပြောပြော အယ်ရီဘာဝမှာ ကစ်တီကို လိုအပ်နေတာအမှန်ပဲ ကစ်တီ၊ ကာရင် သေသေချာချာ ပြောရဲတယ်”

ကစ်တီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဪ...ကာရင်ရယ်၊ ကစ်တီလေ ကာရင်လို ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြန်ဖြစ် ချင်လိုက်တာ၊ သည်တုန်းကတော့ ချစ်တာတစ်ခုပဲ ရှိတာကိုး၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ။ အခုမဟုတ်တော့ဘူး ကာရင်၊ ပြီးတော့ အယ်ရီဘင်ကင်နင်က စူပါမင်းကွယံ၊ သူရဲကောင်း မျိုးထဲက မွေးလာတာမျိုး ကာရင်၊ သူတို့အတွက် ဘယ်သူမှမလိုဘူး၊ သူ့သွေးသားတွေက သံမဏိနဲ့လုပ်ထားတာ၊ သူ့အသည်းနှလုံးကလည်း ဟိုရှေ့က ဘတ်စ်ကားရဲ့စက်မျိုး၊ သူ့မှာ လူသားတွေလို ခံစားမှုမရှိဘူး ကာရင်ရဲ့” ကာရင်သည် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် ကစ်တီနှင့် ကာရင်နှစ်ဦးကို ပြင်သစ်ဘဲလေးအဖွဲ့၏ “ငန်းတို့ပျော်ရာ ရေကန်သာ’ဘဲလေးကို လိုက်ပြ၏။

ကာရင်သည် ပွဲတစ်ချိန်လုံးတွင် ရှေ့မှကုလားထိုင်၏ နောက်မှိုကိုကိုင်ရင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကာရင်၏ အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးမှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမှုအတိ ပြည့်နေ၏။ ကာရင်ဘဝတွင် ဘဲလေးအကသည် ပျောက်နေပြီဖြစ်ရာ၊ ပြင်ပလောကတွင် ဘဲလေးအကရှိနေခြင်းကိုပါ မေ့နေခဲ့၏။ ယခုသော်ကား ကစ်တီ၏ကျေးဇူးဖြင့် ဘဲလေးအက၊ ဘဲလေးအလှကို တွေ့နေရပြီဖြစ်ရာ ရင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လများ အိပ်ပျော် နေသော အလှစိတ် တရားများမှာ နိုးကြားလာလေ၏။ ဇာတ်စင်တစ်ခုလုံးမှာ မီးအပြာရောင်များ လွှမ်းခြုံထား၏။ ဆိုးသွမ်းသူ ဗွန်ရောဗတ်ကို မုန်တိုင်းနှင့်အတူ အနိုင်တိုက်လိုက်ရာ ငန်းဖြူမယ်ကလေးသည် ငန်းအသွင်မှ မိန်းမပျိုအသွင်သို့ ကူးပြောင်း လာလေတော့သည်။ ကာရင်၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျလာသော မျက်ရည် များ စီးဆင်းလာလေတော့၏။

ကစ်တီကမူ ဘဲလေးဇာတ်စင်ထက် ကာရင်၏မျက်နှာကလေးကို ကြည့်နေ လိုက်၏။ ကစ်တီအနေနှင့် ကာရင်၏ရင်ထဲမှာ ပုန်းခိုနေသောစိတ်ကလေးကို နိုးထ လာနိုင်ခဲ့ပြီကို သိလိုက်၏။

မနက်ဖြန်တွင် ကာရင်သည် သူမ၏အဖေကို တွေ့ရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်တွင် ကာရင်၏စိတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာလိမ့်ဦးမည်။ ယနေ့ပွဲတွင် ကစ်တီသည် တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာအထိ အနိုင်ရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် မိုးချုပ်ခါမှ ဟိုတယ်အခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြ၏။ ကာရင်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုလျက်ရှိ၏။ ကာရင်သည် ဟိုတယ်တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခန်းမဆောင် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဝဲ၍ ဝဲ၍ ကလိုက်၏။ ကစ်တီသည် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်ရန် ကာရင်ကို အတင်းအဓမ္မ အခန်းဆိတ်လိုက်ပြီး လိုက်ပို့သူ ဘရစ်ဆယ်သာလင် နှင့် ဘားကောင်တာဆီသို့ လာခဲ့၏။ ဆပ်သာလင်က 'ကာရင်ကို သူ့အဖေအကြောင်း ပြောပြီးပြီလားဟင် ကစ်တီ'

”ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူး”

”နက်ဖြန် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရဦးမှာလား”

”နေပါစေ၊ ကျွန်မပဲ လိုက်ပို့မယ်” ‘အင်းလေ ဟုတ်တာပေါ့’

”ဒါပေမဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်တော့ ရှိနေဖို့လိုတယ်” ‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ရှိနေပါ့မယ်’ ကစ်တီသည် အရက်ခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ထ လိုက်၏။ ”ဂွတ်နိုက်...ဘရစ်”

ကစ်တီသည် နှုတ်ဆက်၍ အခန်းသို့ တက်လာခဲ့၏။ ကစ်တီ အခန်းတံခါး ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သောအခါ ကာရင်မှာ က နေဆဲဖြစ်၏။ ကာရင်က က ရင်း တန်းလန်းမှ ကစ်တီ၊ နောက်ဆုံးခန်းမှာ အို ကစ်တီရဲ့ ကကွက်တွေ တွေ့တယ်နော်၊ ဒီလို က တာ ပြောရင်း ကပွဲကအတိုင်း လိုက်ကပြနေ၏။ ကစ်တီက “ကဲ...ကျောင်းအမ၊ မိုးချုပ်လှပြီ၊ မမောသေးဘူးလား ဟင်”

ကာရင်သည် ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်ရင်း “ကနေ့ကတော့ တကယ့်နေ့ပါပဲ ကစ်တီရယ်”

ကစ်တီသည် စိတ်ကိုချုပ်တည်းရင်း အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ညဝတ်များ ကို လဲနေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကာရင်၏ခုတင်ထက်မှ

ဘဲလေးသီချင်းများသည်းနေသံ ကြားရ၏။ ကစ်တီရင်သည် တုန်ခါလာ၏။

ဘုရား ...ဘုရား၊ ဘာကြောင့်များ ဒီသူငယ်မလေးကို ဒီလိုဒုက္ခပေါင်းစုံ ကြုံနေရပါလိမ့်။ အို...ဘုရားသခင်၊ ဒီသူငယ်မလေးကို ဒုက္ခအပေါင်း ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် သတ္တိခွန်အား ပေးသနားတော်မူပါ ရှင်”

ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်၏။

ကစ်တီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲလိုက်သော်လည်း မှောင်ထဲတွင် မျက်စိများ ကကြောင်နေ၏။ ထိုအချိန် ကာရင်၏ခုတင်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ကြားလိုက်ရပြီး၊ ခဏအကြာတွင် ကာရင် ထလာပြီး ကစ်တီခုတင်နံဘေးမှာ ပထမ ခူးထောက်ချ လိုက်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။ ကာရင်သည် ကစ်တီ၏ ရင်ခွင်ပေါ်သို့ ခေါင်းထိုး ဂွေချလိုက်ရင်း

“ကစ်တီကို သိပ်ချစ်တာပဲ ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်ကို မွေးထုတ်တဲ့အမေကိုတောင် ဒီလောက်ချစ်မယ် မထင်ဘူး”

ကစ်တီရင်သည် တစ်ဆို့ကြီး ဖြစ်လာ၏။ ကာရင်၏ခေါင်းကလေးကို ပြန်ရွှေ့လိုက်ပြီး ဆံပင်များကိုသပ်ရင်း

“ကဲပါ ကလေးရယ် သွားအိပ်ချေပါတော့၊ နက်ဖြန်ကျတော့လည်း တို့မယ် သွားစရာတွေက တစ်ပုံကြီး”

ကာရင်သည် ကစ်တီ၏စကားကို နားထောင်စွာဖြင့် သူ့ခုတင်သို့ သူပြန်သွားပြီး အိပ်လေ၏။ မအိပ်နိုင်သူက ကစ်တီ။ ကစ်တီသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာနေမိ၏။ နောက် မနေနိုင်၍ ထပြီးလမ်းလျှောက်ရင်း အိပ်ပျော်နေသော ကလေးကို ကြည့်နေလိုက်၏။ ကစ်တီ၏ အသည်းနှလုံးများမှာ တင်းကျပ်နေ၏။ ကစ်တီသည် ပြတင်းမှ အပြင်သို့ကြည့်ရင်း ပင်လယ်လှိုင်းရိုက်သံများကို နားထောင်နေမိ၏။ နံနက် လေးနာရီထိုးခါမှ ကစ်တီတစ်ယောက် ပင်ပန်းရင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကစ်တီသည် ပင်ပန်းမှုများဖြင့် လေးလံနေ၏။ အိပ်ရေးမဝသော မျက်ခွံများမှာ ညိုမှောင်ဖူးရောင်နေကြ၏။

ကစ်တီနှင့်ကာရင်တို့သည် နံနက်စာကို ဟိုတယ်လေသာဆောင်တွင်
စားသောက်နေလိုက်ကြ၏။ ကာရင်က

“ဒီနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဘရစ် မလာပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ ဒီနေ့အလုပ်ရှိတယ် ပြောတယ်လေ၊ နေ့လယ်ပိုင်း
လောက်ကျမှ လာမှာပေါ့”

‘ဒါဖြင့် ကာရင်တို့ ကနေ့ ဘယ်သွားမှာလဲဟင်’

“အို...ဟိုလေ၊ အဲ...ဟို...ဟိုဟို ဒီဒီပေါ့ ကလေးရယ်”

ကာရင်သည် အိပ်ရေးပျက်နေသော ကစ်တီ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်ရင်း စိုးရိမ်စွာဖြင့် -

“ကစ်တီ၊ ကာရင်အဖေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း မဟုတ်လားဟင်”

ကစ်တီသည် ကာရင်၏မျက်လုံးများနှင့် ရင်မဆိုင်လို၍ မျက်လွှာချလိုက်၏။
ကာရင်က ရင်ခုန်စွာဖြင့် -

“ကာရင်လေ တစ်ချိန်လုံး ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်လို့
အလိုလို သိနေပါတယ် ကစ်တီ” ၊ ‘အို...ကလေးရယ်၊ ကစ်တီလေ
ကလေးကိုလှည့်ဖြားဖို့၊ ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစား နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါပြီကစ်တီ၊ ပြောစမ်းပါ ကစ်တီရယ်၊ ဖေဖေအကြောင်းက ဘာလဲ
ဟင်၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ”

“ကလေးရဲ့ ဖေဖေဟာ သိပ်...သိပ် နေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ် ကာရင်”

ကာရင်သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့လက်သည်းများကို ကိုက်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှ

“ကာရင် ဖေဖေကို တွေ့ပါရစေ ကစ်တီရယ်” ကစ်တီသည်
သက်ပြင်းချလိုက်၏။ “သူက ကာရင်ကို မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူးကွယ့်”

ကာရင်သည် ကစ်တီကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်၏။
“ကျွန်မဟာ ဖေဖေကို တွေ့ရမယ့်ရက်ကို တစ်သက်လုံး စောင့်ခဲ့ရပါတယ်”

”အို...ကလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ကစ်တီ၊ စစ်ကြီးပြီးတယ် ဆိုကတည်းက ကာရင်လေ ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကလေး မက်ပြီး အသက်ရှင်နေခဲ့ရတာပါ။ ညအိပ်ရာဝင် တိုင်း ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ရင် ဘာတွေပြောကြဆိုကြမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးနေခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဘယ်စခန်းရောက်ရောက်၊ ဘယ်မှာပဲ နေရနေရ၊ နေနေ့ညည ဖေဖေနဲ့ တစ်နေ့ပြန် တွေ့ရမယ်၊ ဖေဖေဟာ အသက်ရှိထင်ရှားနေတယ်လို့ ယုံယုံကြည်ကြည် စောင့်စားနေ ခဲ့ရတာပါ”

ကစ်တီသည် တုန်လှုပ်သည်ထက် တုန်လှုပ်လာ၏။ သို့နှင့်

“တော်စမ်း ကာရင်၊ တကယ့်အဖြစ်ဟာ မင်းစိတ်ကူးထဲကလို ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကာရင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဖျားမှခေါင်းအထိ ဆတ်ဆတ်တုန်လာရင်း “ကျွန်မကို ဖေဖေဆီ လိုက်ပို့ပါနော်...နော်” ကစ်တီသည် တုန်ယင်နေသော ကာရင်ကို ပွေ့လိုက်ပြီး - “ကလေး၊ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိ မွေးထားပါနော်” ‘အင်းပါ အင်းပါ၊ သွားကြပါစို့’

‘တစ်ခု သတိအမြဲရနေစမ်း ကာရင်၊ ဘာပဲတွေ့ရတွေ့ရ၊ မြင်ရမြင်ရ ကစ်တီ ဟာ ကာရင်နံဘေးမယ် အမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာကို သတိရနေနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သတိရနေမယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား တုန်ယင်စွာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဆေးရုံလို အဆောက်အအုံ တစ်ခုရှိရာသို့ ဖြစ်၏။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသော ဆရာဝန်တစ်ဦးက သူတို့နှစ်ဦးကို ထိုင်နေရန် နေရာပေးပြီးမှ ကာရင်အား ဖျောင်းဖျသောလေသံဖြင့် -

“မင်းရဲ့အဖေဟာ ဂက်စတာပိုတွေ့ရဲ့ အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရတယ် ကာရင်၊ စစ်ဖြစ်စက ဂျာမန် ဂက်စတာပိုတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ မင်းအဖေလုပ်ပေးဖို့ သူတို့က မတရားနှိပ်စက်ခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့က လက်လွန်သွားခဲ့ပြီး မင်းအမေနဲ့ မောင်လေးတို့ရဲ့ အသက်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်လို့တောင် မရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်လေ”

ကာရင် မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှတ်မိပါပြီ၊ ကျွန်မ ဒိန်းမတ်မှာနေတုန်းက ဖေဖေ့ဆီက စာတွေလာနေရက ရုတ်တရက် ရပ်သွားတာကို”

“အေး...သူတို့က မင်းအဖေကို ချက်ကိုစလိုဗက်က အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုကို ပို့လိုက်တယ်၊ မင်းအမေနဲ့ မောင်လေးကတော့...”

“သူတို့အကြောင်း ကျွန်မကြားပြီးပါပြီ” ဆရာဝန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။
နောက်မှ 'ဂက်စတာပိုတွေဟာ မင်းအဖေစိတ်ပြောင်းနှိုးနှိုးနဲ့
အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ကြိုးစား ခဲ့ပေမယ့် မရခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါကျတော့
မင်းဖေဖေဟာ မင်းအမေနဲ့ သားလေးရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို သိလိုက်ရတာနဲ့ သူ ဂျာမနီက
ထွက်ပြေးနိုင်လျက်နဲ့ မထွက်ပြေးခဲ့ရ လို့သာ သူတို့ဆုံးရတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ
အပြစ်တင်ရင်း နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေနဲ့ စုပေါင်းလိုက်တော့ ဦးနှောက်လုံးလုံး
ပျက်သွားတော့တာပါပဲကွယ်”

“ဖေဖေ ဒီရောဂါက ပျောက်ဦးမှာလား ဟင်” ဆရာဝန်က
ကစ်တီကိုကြည့်ရင်း ‘သူ့မှာက ဆိုက်ကိုတစ်ဒီဗရက်ရှင်း ရနေပြီ၊
မင်လီကိုလီယားကလည်း သိပ်ဆိုးနေတယ်”

ကာရင်သည် ကစ်တီဘက် လှည့်လိုက်ပြီး“ဘာတဲ့လဲဟင် ကစ်တီ၊
ဘာတဲ့လဲ”

“ကလေးရယ်၊ မင်းဖေဖေရဲ့ ရောဂါဟာ မပျောက်နိုင်ဘူးတဲ့”

“အို...ကျွန်မတော့ မယုံဘူး၊ ကျွန်မဖေဖေကို တွေ့ပါရစေရှင်” ဆရာဝန်က
ကြားဝင်၍

“ကလေး...ကလေးဖေဖေကို မှတ်မိသေးရဲ့လားဟင်”

“နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“မှတ်မိသလောက်ကလေးကို စိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားတာကမှ
တွေ့ရတာ ထက် ကောင်းဦးမယ် ထင်တယ်”

ကစ်တီက မနေသာတော့ပါ။

“ဒီမယ် ဆရာ၊ အခုအခြေကျတော့မှ မတွေ့ရလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး ဆရာ၊ တွေ့ခွင့်ပေးပါတော့”

ဆရာဝန်သည် သက်ပြင်းချရင်း သူတို့နှစ်ဦးအား သော့ခတ်ထားသော အခန်း တစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၏။ အခန်းသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ကာရင်သည် အချုပ်ခန်းနှင့်တူသော အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် ၏။ အခန်းထဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ခုံတစ်ခု၊ ခုတင်တစ်လုံး ရှိသည်။ ကာရင်သည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားလေ၏။ ဖိနပ်မပါ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၏။ ထိုလူ သည် သူ၏ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဖက်ထားရင်း အုတ်ထရံတစ်ခုကို ကျောပေးကာ တခြားအုတ်ထရံတစ်ဖက်ကို ကြည့်နေ၏။

ကာရင်သည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်၏။ ထိုလူမှာ မုတ်ဆိတ် ကျိုးတိုးကျဲ့တ် ပေါက်နေပြီး မျက်နှာမှာ အမာရွတ်များနှင့် ပြည့်နေ၏။ ကာရင်၏ နှလုံးသားများမှာ ဆတ်ဆတ်ခုန်လာပြီး ရုတ်တရက် ရပ်သွားသလို ဖြစ်လာ၏။

ကာရင်၏စိတ်ထဲတွင် “ဒါတွေ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ၊ သူဟာ မင်းအဖေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မှားယွင်းလို့ပါ”ဟု တစ်ယောက်က ပြောလာလိမ့်နိုး မျှော်ကိုးနေမိ ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးချင်၏။ “ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်မဖေဖေ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဂျီဟန်ကလီမင့်မှ မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေဟာ တစ်နေရာရာမှာ အသက်ရှင်လျက်ရှိပြီး ကျွန်မကိုရှာနေမှာ”ဟု အော်ပြောလိုက်ချင်၏။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးက ထိုလူကြီးထံမှ ခွာ၍မရ။ သူ့အနေနှင့် ဖေဖေရုပ်သွင်ကို ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမှတ်မိသော်လည်း သူ့အိပ်မက်များထဲမှာ တွေ့နေ ရသူမှာ ဒီလူကြီးမဟုတ်ပါ။) ထိုလူကြီးက နှုတ်မှ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ရွတ်နေ၏။

“ဟိုတုန်းက မီးလင်းဖိုရှေ့မှာဆိုရင် ဆေးတံသောက်ဆေး အနံ့က အမြဲရတယ်၊ ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က မက်ဆီဗီလန်တဲ့၊

တခြားခန်းက ကလေးငိုသံ ကြားရတယ်။ “မာရီယန်ရေ ဟန်ကိုသွားကြည့်ပါဦးဟေ့၊ ဒီမယ် သမီးလေးကို ပုံပြင်ဖတ်ပြနေလို့ပါ”

ကာရင် ဟန်ဆင်ကလီမင့်သည် တဖြည်းဖြည်း ထိုလူကြီးနံဘေးမှာ ဒူးထောက်ချလိုက်၏။

စိတ်မနှံ့သော ထိုလူကြီးသည် အုတ်နံရံကိုကြည့်ရင်း၊
သူတစ်ဦးတည်းရှိသူပမာ ဆက်၍

”ကိုလုံးတိရစ္ဆာန်ရုံထဲက မျောက်တွေဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲနော်
ကလေး၊ ကိုလုံးမြို့က တကယ်ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံရှိတာကွ”

ကာရင်သည် ထိုလူကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေမိ၏။
သူ့အဖေနှင့်မတူ၊ ဘာဆို ဘာမှ မတူ။ ထိုလူကြီးကမူ သူ့ဘာသာ ‘ဂျူး...အူး...ဂျူး’တွေ
လူအုပ်ကြီး အော်သံနှင့်အတူ ကလေးဟာ မျက်နှာမှာ သွေးတွေနဲ့
အိမ်ထဲဝင်လာတယ်လေ။ တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ ကာရင်ရယ်၊ ဖေဖေရှိပါ တယ်၊
သမီးလေးကို ဘယ်သူမှ ရန်မရှာစေရဘူး”

ကာရင်သည် လက်ဆန့်လိုက်ပြီး ထိုလူကြီး၏ပါးကို အသာကိုင်ရင်း ‘ဖေဖေ
ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ထိုလူကြီးကမူ မသိ။ ပါးစပ်မှသာ ဆက်၍

”မီးရထားကြီးက ကလေးတွေတင်ပြီး ထွက်သွားပြီ၊ သမီးလေး ကာရင်
ကလေ၊ “ဖေဖေ သမီးအရပ်ကလေးကို ယူထားလိုက်၊ သူက ဖေဖေကို စောင့်ရှောက်
လိမ့်မယ်””လို့ မှာခဲ့တယ်”

ကာရင်သည် ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ

”ဖေဖေ ဖေဖေ၊ ဒီမှာ ကာရင်လေ...သမီးလေသမီးကြီး လာပြီ ဖေဖေရဲ့၊
မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ထိုလူကြီးကမူ မလှုပ်။

ဆရာဝန်က ကာရင်အနား သွားမည်အပြု ကစ်တီကပင် ကြားဖြတ်၍

ကာရံအနား သွားလိုက်၏။ ကာရင်သည် တုန်လှုပ်တွေဝေနေရာမှ အားလုံးပြန် မှတ်မိသွားပြီ။

“ဟုတ်တယ်...သူဟာ ဖေဖေပဲ၊ ကျွန်မ ဖေဖေပဲ။ အို...ဖေဖေရဲ့”

ကာရင်သည် သူ့အဖေကို တအားဖက်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ဖေဖေ...သမီးကို စကားပြောပါဦး ဖေဖေရယ်၊ သမီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေ သမီးကို စကားပြောပါဦး”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါသော ကာလက ဂျိုးဟန်ကလီမင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်၏။ သူ့အတွေးစဉ်တွင် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာ ဖျတ်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုးစားစဉ်းစားဟန်ရှိ၏။ နောက်ခဏအတွင်းပင် မူရင်းပကတိ ဘာမှမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကာရင်သည် “ဖေဖေ...ရေ၊ ဖေဖေရေ နှင့် အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး ငိုနေလေသည်။ ကာရင်၏လက်များမှာ သူ့အဖေကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား၏။ တစ်ဖက်လူကမူ ဘာမှမသိ၊ ဘာမှ မဖြစ်သည့်အတိုင်း။

ဆရာဝန်နှင့် ကစ်တီတို့သည် ကာရင်၏လက်များကို ကြိုးစားပြီး အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကာ အခန်းကို ပြန်သေခတ်လိုက်၏။ ကာရင်ဘဝတွင် ဂျိုးဟန်ကလီမင့်သည် မရှိလေတော့။ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီ။ သေခတ်လိုက်ပြီ။ ကာရင်သည် ချုံးပွဲချငိုရင်း ကစ်တီရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။

“ဖေဖေဟာ ကျွန်မကို မသိတော့ဘူး ကစ်တီရဲ့၊ ဘုရားရေ...ဘာလို့များ ကျွန်မလို သူ့သမီးကိုတောင် သူ မသိတော့တာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့၊ ကစ်တီကလေးအနားမှာ ရှိပါတယ်”

‘အို...ကစ်တီ၊ ကျွန်မကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်၊ ဘယ်တော့မှ ပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ ကစ်တီရယ်’

“ကောင်းပါပြီ ကလေးရယ်...စိတ်ချပါ၊ ကစ်တီ ကလေးကို ဘယ်တော့မှ

ပစ်မထားခဲ့ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ...စိတ်ချ နေစမ်းပါတော့”

အခန်း ၉

ကာရင်၏ အဖေ့သတင်းမှာ ကာရင်နှင့်ကစ်တီတို့သည် ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ပြန်မရောက်မီကပင် ပျံ့နှံ့ကြားသိနေကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းသည် ဒပ်လန်ဒေါအား ကြီးစွာတုန်လှုပ် စေ၏။ ဒပ်အနေနှင့် ဝါဆောတွင် သူ့အစ်ကို မန်ဒက်အား ပွေ့ဖက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် လောကအလယ်တွင် သံယောဇဉ်ရှိသူမှာ ကာရင်တစ်ယောက်သာပဲ ဖြစ်သည်။ ကာရင် သည်သာ သူ၏မည်းမှောင်သော ဘဝအတွက် တစ်ကွက်တည်းသော အလင်းရောင် ကလေး ဖြစ်သည်။

ဘုကြောင့်များ လောကဓံတရားသည် ကာရင်ကို ထပ်မံနှိပ်စက်ချင်ပါ သနည်းဟု ဒပ် တွေး၍မရ။ ကာရင်သည် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခုဖြင့် အသက်ရှင် နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုသော်ကား ကာရင်ဘဝတွင် သူနှင့်ကစ်တီတို့နှစ်ဦးသာ ကျန်ပေတော့မည်။ သူ့အနေနှင့်ကလည်း ကာရင်အတွက် ဘာများတန်ဖိုးရှိပါသနည်း။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ဒပ်အနေနှင့် ကစ်တီကို မနာလိုစိတ်ဖြင့် မုန်းတီးရန် ကြိုးစားဖူးပါသည်။ သို့သော် ကစ်တီသည် ကာရင်ကို တကယ်ချစ်မှန်းသိနေသဖြင့် မုန်း၍မရခဲ့ပါ။

ယခု ကာရင်ဘဝတွင် အဖေ မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကစ်တီသည် ကာရင်ကို အမေရိကသို့ ခေါ်ချင်ခေါ်သွားပေလိမ့်မည်။ သည်အကြားတွင် ခွေးကျိုးကန့်လန့်ဖြစ်နေ သူမှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် မဟုတ်ပါလား၊ ဒပ်လန်ဒေါပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒပ်သည် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းမှာပင် မက်ကက်ဗီး မြေအောက်အဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူ လူငယ်တစ်ဦးရှိသည်။ ဒပ်သည် အတူနေမိတ်ဆွေများထဲမှ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ပစ္စည်းတချို့ကို လမ်းစရိတ်အတွက် ခိုး၍ ဂျေရုဆလင်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ဘရစ်ဆယ်သာလင်သည် ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းထံမှ ခွင့်တောင်း၍ ကစ်တီနှင့်ကာရင် တို့ကို သူ့အိမ်ကလေးမှာ အပန်းဖြေ၊ အလွမ်းဖြေ ခေါ်ထား၏။

ကာရင်သည် ဒုက္ခတောမှာ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲမှုကို သတ္တိဖြင့် ရင်ဆိုင်သည်။ ကစ်တီကလည်း အမြော်အမြင်ကြီးသူဖြစ်ရာ ကာရင်နားမှ မခွာပေ။

တစ်နေ့ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်သည် ဘရစ်ဆယ်သာလင်တို့ အိမ်ကလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ကစ်တီအနေနှင့် တာဘိုးတောင်ထိပ်တွင် အယ်ရီကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်ရီက “ကာရင်ကော ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”

“ကလေးက သတ္တိရှိပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ကစ်တီက အုတ်ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ အယ်ရီက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။ ကစ်တီက

“အယ်ရီကို ကစ်တီ အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“တောင်းပါဗျာ...တောင်းပါ ။

“ကာရင်အနေနဲ့ သူ့အဖေကိစ္စကတော့ သေစာရင်း သွင်းထားရပြီမို့ သေသော သူကိုကြာရင်မေ့ဆိုသလို မေ့သွားတန်ကောင်းပါရဲ့၊ သူ့ဘဝမယ် နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဒပ်လန်ဒေါက ဂန်ဒက်ဖနာက ထွက်ပြေးသွားပြန်ပြီလေ၊ ကစ်တီ ကြားသမျှတော့ ဒပ်ဟာ ဂျေရုဆလင်သွားပြီး မက်ကက်ဗီးအဖွဲ့ထဲဝင်မယ် ကြားတာပဲ၊ အယ်ရီမှာတော့ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ အဲဒါရအောင်ပြန်ခေါ်ပေးပါဦး”

အယ်ရီသည် စီးကရက်ဖွာရင်း ကစ်တီကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

“ကစ်တီ ခင်ဗျားကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ အခုဆိုရင် ကာရင်ကို ခင်ဗျားပိုင်နေပြီပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကာရင်အကြားမှာ ခပ်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အခု

သူထွက် သွားပြီဆိုတော့...”

ကစ်တီက အယ်ရီကို တည်တည်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် အခုလိုပြောတာ နာစရာကောင်းပေမယ့် အမှန်တွေဖြစ်လို့ ကျွန်မ မနာပါဘူး၊ ကျွန်မအလိုဆန္ဒက သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ မတည်ဆောက်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒပ်ကီစွ မရှင်းလင်းဘဲနဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို အမေရိကန် ခေါ်မသွားရက်ဘူး”

“ဗျာ...မဆိုင်တာဘဲ”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက်ရှိတာပဲ၊ ကာရင် အားနည်း ချက်ဟာ ဒပ်ပဲ၊ ဒပ်တစ်ယောက် ဂန်ဒက်ဖနာမှာ ရှိနေမှ ကာရင်စိတ်ချမ်းသာ နိုင်မှာ၊ မက်ကက်ဗီးထဲမှာ ရောက်နေရင် နောက်ဆံတင်းနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ အယ်ရီက ရအောင် ပြန်ခေါ်ပေးပါနော်”

အယ်ရီသည် အတန်ကြာ တွေ့နေ၏။ နောက်မှ “မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒပ်က အယ်ရီကို လေးစားပြီးသားပါ”

“လေးစားတာက ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သွားပြီး “ဟေ့ကောင် ဒပ်၊ မင်း ပြန်လိုက်ခဲ့၊ အမျိုးသမီးတွေက အခုလို သူပုန်ထနေတာ မကြိုက်ဘူး”ဆိုပြီး ပြောလို့ဖြစ်မယ်တဲ့လား၊ ဒပ်ဟာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စပဲဟာ၊ ကျုပ်အဖေနဲ့ ဦးလေးဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ စကားမပြောကြဘူး၊ ပါလက်စတိုင်းမှာ လူတိုင်းဟာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ လုပ်ကြတာပဲ၊ အလကားမှမဟုတ်တာ၊ ဒပ်ကို ဘုရားသခင်နဲ့ ကျည်ဆန်ကပဲ တားလို့ရမယ်”

‘ဟင်...ရှင်ပြောပုံက အကြမ်းဖက်သမားတွေ လေသံအတိုင်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျုပ်ဟာ သူတို့ဘက် လုံးလုံးရပ်ချင်တယ်၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူတို့ကို မုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှားတယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ ကစ်တီတို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒပ်လန်ဒေါရဲ့ အပြုအမူကို ဆုံးဖြတ် လို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူ ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရပြီး ဘယ်လောက် နာကြည်းနေတယ်ဆိုတာ ကစ်တီအသိပဲ၊ သူ့ကို ပြန်ခေါ်လာရင်လည်း

ကာရင်အတွက် ပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သူ လုပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ကစ်တီသည် အုတ်ခုံပေါ်မှ ထလိုက်ပြီး သူ့စကပ်မှာ ပေကျံသော ဖုန်မှုန့်များကို ခါပစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ အယ်ရီ၊ အယ်ရီပြောတာ အမှန်ပါပဲ” ထိုစဉ် ဆပ်သာလင်သည် သူတို့အနားရောက်လာ၏။ ဆပ်သာလင်က “အယ်ရီ ဒီနယ်မှာ ကြာဦးမှာလား” အယ်ရီက ပြုံးပြုံးနှင့် ‘ဆာဖက်’မှာ နည်းနည်းတော့ လုပ်စရာ ရှိသေးတယ်လေ” ‘ဒါဆို ညစာ ဒီမှာ လာစားပါလား ဟင်”

“အင်း...ညစာ လာစားဖို့က” ကစ်တီက ကြားဝင်၍ “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ လာစားပါဦး” အယ်ရီက ပြုံးသွား၏။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်” အယ်ရီသည် သူတို့နှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေ၏။ ကစ်တီက ‘အစ္စရေးနိုင်ငံကို စောင့်ရှောက်ရသူသည် နားနေခြင်း၊ အိပ်စက်ခြင်း ပြုရလိမ့်မည် မဟုတ်”

“အလို ကစ်တီကတောင်မှ သမ္မာကျမ်းစာထဲက ကိုးကားတတ်နေပါပြီကော”

‘ဒါထက် ဘရစ်၊ ကျွန်မတော့ ဘရစ်တစ်ယောက် အယ်ရီတို့ အရေးအခင်း ထဲမှာ ဝင်ပြီပတ်သက်နေတာကို အံ့သြမိတယ်လေ”

ဆပ်သာလင်က ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်ရင်း

“တကယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပါတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကစ်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့က ကိုယ့်ဆီကိုလာပြီး စစ်ရေးစစ်ရာ အကြံဉာဏ်တောင်းတဲ့သဘောပါပဲ။ အမှန်တော့ ကစ်တီဘာသာ ကစ်တီလည်း ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့ ကောင်းနေပြီနော်”

“အို ကစ်တီကတော့ ဘက်မလိုက်ရေးမူပဲ”

“ဪ ကစ်တီ ကစ်တီ၊ ကစ်တီဟာလေ ငှက်ကုလားအုပ်လို သဲထဲမှာ ခေါင်းမြှုပ်ပြီး စစ်ပွဲအလယ်မှာနေရက်က “ကျုပ်ကိုတော့ မပစ်ကြနဲ့နော်၊ ကျုပ်

ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး”လို့ အော်နေတာပဲ”

“မနေတော့ပါဘူး ဘရစ်ရယ်၊ သွားတော့မှာပါ”

“သွားရင်လည်း မြန်မြန်သွားနော်၊ ဒီနယ်မှာနေပြီး ဘက်မလိုက်ရေးမှုကို ကြာကြာကိုင်ထားဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်တာဖြစ်မှာပဲ ကစ်တီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့က ကာရင်ရဲ့ သောကမီး နည်းနည်း အေးသွားစေချင်တယ်၊ ဒါကို စောင့်နေတာပါ”

ညစာစားရန် အယ်ရီ တကယ်လာခဲ့ပေသည်။ ဆပ်သာလင်၏ ဂေဟာကလေးမှာ တောင်ကုန်းပေါ်၌ ရှိနေသဖြင့် လရောင်အောက်တွင် မြို့ကလေးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မြင်နေရ၏။ ဆပ်သာလင်၊ အယ်ရီ၊ ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့ ထိုင်နေကြ၏။

ဆပ်သာလင်က

“ဘုရားသခင်က ဣသရေလ(အစ္စရေး)တို့အား ဆုသုံးဆု ချီးမြှင့်တော်မူ၏။ ဆုတိုင်းကို ဒုက္ခ၊ သွေး၊ ချွေးတို့နှင့်ပေးဆပ်၍ ရယူကြရမည်ဖြစ်သည်။ ဆုတစ်ခုကား ဣသရေလ(အစ္စရေး)နယ်မြေ ဖြစ်သည်။ ဒီစကားတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် ကျော်က ဘားရွာဟိုင်းရဲ့ ပြောကြားချက်တွေပဲ။ ဘားရွာဟိုင်းဟာ ပညာရှိတစ်ယောက်ပဲ”

အယ်ရီက နားထောင်ရင်း

“ဪ ပညာရှိဆိုလို့ နက်ဖြန် ဂါဂါလီ ပင်လယ်ဘက်သွားမလို့၊ ကစ်တီ ရောက်ဖူးလားဟင်”

‘ဟင့်အင်း၊ ...မရောက်ဖူးသေးဘူး’

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အမြန်ဆုံးသွားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်နေရင် သိပ်ပူသွားတော့မှာ”

ကာရင်သည် အမြန်ကြားဖြတ်၍“ဒါဖြင့် အယ်ရီ၊ ကစ်တီကို ခေါ်သွားပါလား ဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကလေး၏စကားကြောင့် ရှက်စိတ်ဖြင့် ကြောင်ရပ်
ရပ်သွား၏။

အယ်ရီက အမြန်ဆုံး ဣန္ဒြေဆည်ပြီး

“ကောင်း...ကောင်းသားပဲ၊ သုံးလေးရက် နေနိုင်အောင် စီစဉ်ကြည့်မယ်လေ၊
လေးယောက်စလုံး သွားကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကာရင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မကတော့ မလိုက်ချင်ပေါင်၊ နှစ်ခေါက်တောင် ဂန်ဒက်ဖနာကနေ
သွားဖူးပေါ့”

ဆပ်သာလင်ကလည်း အမြန်အထက်

“ကျုပ်လည်း မလိုက်ချင်ပေါင်ဗျာ၊ အသက်ကလည်း ကြီးပါပြီ၊ ခဏခဏ
လည်း ရောက်ဖူးနေတဲ့ဟာကို”

ကာရင်က ပြုံးစစနှင့် ကစ်တီအား “ဒါဖြင့် ကစ်တီပဲ အယ်ရီနဲ့
လိုက်သွားပါလား ဟင်” ကစ်တီက မျက်နှာကို ကြိုးစားတည်ရင်း “ကိုယ်လည်း
ကာရင်နဲ့ အတူပဲနေတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်” ဆပ်သာလင်က ဝင်၍

“အို အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ၊ ကာရင်နဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေး
ဆေးဆေးနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာ၊
ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူရင်း အပန်းဖြေပါဦး”

ကစ်တီသည် ဆပ်သာလင်နှင့် ကာရင်တို့၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို
ကြည့်ပြီး သဘောကျကာ ရယ်လိုက်၏။

“အယ်ရီရေ၊ ကစ်တီတို့ကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အောင်သွယ်လုပ်နေပြီ
ထင်တယ်နော်”

အယ်ရီက ပြုံးလျက်နှင့် “ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းသားပဲ”

အခန်း ၁၀

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အယ်ရီနှင့်ကစ်တီတို့သည် ဂါလီလီပင်လယ်သို့ ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ သည်ပင်လယ်မှာ ဘုရားသခင်၏ ကိုယ်ပိုင်ပင်လယ်ဟု ကစ်တီ တွေးမိလေသည်။ သမ္မာကျမ်းဟာ ပင်လယ် မဟုတ်ပါလား။

ကစ်တီသည် နောက်တစ်ကြိမ် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိနေပြန်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဝန်းကျင်တစ်လောကလုံးမှာ အချိန်မဲ့ဒေသအဖြစ် ရပ်တန့်သွားသလို ခံစားသွားရပြန်၏။ ဘုကြောင့်များ အယ်ရီနှင့်တွေ့ရတိုင်း ဤသို့ ခံစားရပြန်သည်ကို ကစ်တီကိုယ်တိုင် မတွေးတတ်တော့။

ကမ်းခြေအစပ်သို့ရောက်သည်နှင့် အယ်ရီသည် ကိတ်ပါနမ်းဘုရားကျောင်းကို လိုက်ကြသည်။ ဤနေရာသို့ ယေရှုသခင် သွားရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ဤနေရာ၌ တရားပြခဲ့၏။ ရောဂါဘယ ပျောက်ကင်းသက်သာစေခဲ့၏။

ဤနေရာတွင် ဘုရားသခင်သည် ပီတာနှင့်အင်ဒရူး တံငါသည် ညီအစ်ကိုကို တရားဟောတော်မူခဲ့ပေသည်။ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် ဘုရားသခင်သည် ပေါင်မုန့်နှင့် ငါးများကို ပွားများရာအရပ်ကို အယ်ရီက ပြသပြန်၏။ နောက် သူတို့သည် ဘာသာရေး အထွတ်အမြတ် နေရာများကို ဖြတ်၍ ဟေတင်ကွင်းပြင်ကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် အနီရောင် ပန်းတောကြီးကို တွေ့ရလေတော့၏။ ကစ်တီက ‘ကား ခဏရပ်ပါဦး အယ်ရီရယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကော်ဇောကြီး ခင်းထား တာ ကျနေတာပဲ’

“ရှေးတုန်းက မက်ကက်ဗီးတွေ ဒီနားက ဂူတွေမှာ နေခဲ့တယ် ကစ်တီရဲ့၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဒီနေရာတစ်ခုပဲ ဒီပန်းရိုင်းအနီတွေပေါက်တာ၊ ဒီပန်းတွေကို မက်ကက်ဗီး သွေးတွေလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ”

ကစ်တီသည် အနားသို့သွား၍ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ယူကြည့်လိုက်၏။ အဟုတ်ပင် သွေးရောင်ပါကလား။ ကစ်တီသည် ထိတ်လန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်ပြီး လက်ကို စကပ်နှင့်သုတ်လိုက်၏။

သည်ဝန်းကျင်၊ သည်မြေ၊ သည်လေသည် ကစ်တီအား လွှမ်းမိုးလှပါကလား။ တောပန်းရိုင်းတို့သည် ပြုစားနိုင်ပါကလား။ ကစ်တီသည် တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာ၏။ ကစ်တီအနေနှင့် ပါလက်စတိုင်းမှ အမြန်ဆုံးခွာမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ကြာရင် ခက်ရချည့်...။ ကစ်တီသည် ဂါဂါလီပင်လယ်ကို အယ်ရီနှင့်လိုက်ခဲ့မိသည်မှာ မှားပြီဟု တွေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ အယ်ရီက 'ကစ်တီကို အရေးအကြီးဆုံး ကြီးကျယ်တဲ့နေရာကို မပြရသေးဘူး’

”ဘာများပါလိမ့်”

”ကိုယ့်ရဲ့ မွေးဇာတိ ရှိရန်နာ ကိဘုရှ်လေ”

အယ်ရီသည် ကစ်တီ၏ တုန်လှုပ်မှုကို မြင်တွေ့နေရ၍ အလျင်အမြန် ပြက်လုံးထုတ်လိုက်ခြင်းပင်။ ကစ်တီလည်း ငိုနေရာမှ ပြုံးရွှင်သွား၏။ ထို့ကြောင့်

”အို...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ရာဇဝင်တွင်လောက်တဲ့ နေရာကြီးကို ပြစမ်းပါဦး အယ်ရီရယ်”

ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ကမ်းခြေနဖူးရှိ ဂါဂါလီဟိုတယ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ အယ်ရီက "ကဲ...ရေကူးရအောင်လား”

”ကောင်းသားပဲ၊ ကူးလေ”

ဟိုတယ်၏အစွန်တွင် ကျောက်စွန်းတစ်ခုသည် ပေလေးဆယ်ခန့် ပင်လယ်တွင်းသို့ တိုးထွက်နေ၏။ အယ်ရီသည် ရေကူးဘောင်းဘီတိုနှင့် ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ အလျင်ရောက်လာ၏။ ကစ်တီဟိုတယ်မှ ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လျှင် လှမ်းလက်ပြလိုက်၏။ ကစ်တီအနေနှင့် အယ်ရီ၏ ကျစ်လျစ်မာကျောသော ကာယအလှ ကို တွေ့ရ၏။

ကစ်တီက “မကူးသေးဘူးလား”

”ကစ်တီကို စောင့်နေတာ”

”ဟုတ်လား၊ ကျောက်စွန်းထိပ်က ဘယ်လောက်နက်သလဲဟင်”

“ဆယ်ပေလောက် ရှိမှာပေါ့၊ ဒီကနေပြီး ဖောင်အထိ ကစ်တီကူးနိုင်ပါ့မလား
ဟင်”

’ဒါ...စိန်ခေါ်တာပေါ့လေ”

ကစ်တီသည် ခြုံလာသော တဘက်ကို ခွာချလိုက်ပြီး ရေကူးဦးထုပ်ကို
စွပ်လိုက်၏။

အယ်ရီသည် ကစ်တီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကြည့်ခွင့်ရ၏။
ကစ်တီ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပြေပြစ်တောင့်တင်းသည် မှန်သော်လည်း
နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းပုံ ရ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးချင်း ရုတ်တရက် ဆုံမိသွားရာ နှစ်ဦးစလုံး ရှက်သွေး
ဖြာသွားကြလေ၏။

ကစ်တီသည် အယ်ရီအနားမှဖြတ်၍ ရေထဲသို့ ခိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်လေ၏။
အယ်ရီသည် နောက်မှလိုက်၍ ရေထဲဆင်းလိုက်လေသည်။

အယ်ရီသည် ရေထဲတွင် တစ်ချက်နှစ်ချက် ကူးလိုက်ရုံနှင့် ကစ်တီကို မီလိမ့်
မည်ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း တကယ်မှာ မလွယ်ကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ကစ်တီသည် တကယ်ရေကူးနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။
သူတို့နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူလောက် ဖောင်ကို မောပန်းကြီးစွာ ရောက်လာကြပြီး
ဖောင်ကိုကိုင်ရင်း ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်မိကြလေသည်။

အယ်ရီက “ကစ်တီက ကိုယ့်ကို ကျော်သွားတာပေါ့လေ”

”ဟုတ်လား၊ ကစ်တီက ဟို တက္ကသိုလ်တုန်းက...”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တက္ကသိုလ်ရေကူးလက်ရွေးစင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့မေ့

သွားတယ်မဟုတ်လား”

ရေသည် အေးမြလှသဖြင့် ကစ်တီ၏ လေးလံသောစိတ်များ ကွာကျသွားကာ လန်းဆန်းသွားလေ၏။ သူတို့သည် ရေကိုတဝကြီးကူးလိုက်ကြပြီး နေအတော်စောင်းမှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြလေသည်။ ဟိုတယ်ဝရန်တာတွင် ကောက်တေးတစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ဝင်ပြီး အနားယူလိုက်ကြ၏။

အယ်ရီသည် အမြဲပင်ပန်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အခန်းထဲရောက်၍ ခေါင်းချ လိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်မပျော်ဘဲ အခန်းထဲမှာ လူးလာဆန်ခတ် လမ်းလျှောက်နေရသူမှာ ကစ်တီပင် ဖြစ်ပါ၏။ မနက်ပိုင်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် ထိုက်တန်သရွေ့ ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ကိုလွမ်းမိုးစပြု နေသော သည်အရပ် သည်မြေကို လန့်လာ၏။ အေးဆေးပုံမှန်ဘဝကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကစ်တီတွေးသည်။ ကာရင်အတွက်လည်း ဤသို့ပင် ယူဆ၏။ ကစ်တီ သည် ကာရင်ကို အမေရိကန်ခေါ်ရေးကို ရက်ရွှေ့မနေတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ရင်ဆိုင် ပြောလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ညနေပိုင်းရောက်သည်နှင့် ညစာအတွက် ဗီရိထဲမှ အဝတ်အစားတွေ ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအထဲမှ ဝတ်စုံတစ်စုံ ထုတ်လိုက်၏။ ထိုဝတ်စုံမှာ ဂျော်ဒါးနား ဘင်ကင်နှင့်နဲ့ စကားများသည့်နေ့က ဂျော်ဒါးနား ကိုင်တွယ်ကြည့်ခဲ့သော ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ ကြိုးသိုင်းမပါသော ဝတ်စုံဖြစ်ပြီး ရင်သားအလှကို ပို၍ပေါ်စေသော ဝတ်စုံဖြစ်သည်။

ကစ်တီ ဟိုတယ်ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ယောက်ျားလေးတိုင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမောပြီး ကစ်တီကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကစ်တီ အနားရောက်လာမှ စကားပြောဖို့ သတိရပြီး 'ကန်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းက အင်ဂက်ကီဘုရ်မှာ ကပ္ပရိတယ်၊ ညစာစားပြီးရင် သွားရအောင်လား’

“သည်အဝတ်နဲ့ သွားဖို့ကောင်းရဲ့လား”

”ကောင်း...ကောင်းပါတယ် ကံတီ”

သူတို့ထွက်လာသောအချိန်တွင် လမင်းသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။
ငြိမ်သက်သော ရေပြင်ကျယ်ကို ငွေရောင်ဆမ်းထားသလို ဖြစ်နေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်လာ၏။ အင်ဂက်ကိဘုရ်
သည် ပါလက်စတိုင်းနှင့် ကင်းလွတ်၍ ဆီးရီးယား တောင်ခြေရွာများနှင့်
နီးကပ်စွာတည် ရှိရကား စွန့်စားရခြင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ဂါလီလီပင်လယ်အတွက်
အချက်အချာ ကျသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ဂျူးများအနေနှင့် တပ်စွဲထားခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကိဘုရ်မှ အများစုမှာ ဂျာမန်ဂျူးများဖြစ်ပြီး ဂီတသမားများ ဖြစ်ကြလေ
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအဖွဲ့ဝင်များမှာ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်းအပြင်
တီးဝိုင်းထောင်ပြီး အပန်းဖြေဧည့်သည်များကို ဖျော်ဖြေခြင်းဖြင့်လည်း
စီးပွားရှာကြ၏။

တီးဝိုင်းမှာ လဟာပြင်ဇာတ်ခုံဖြစ်သည်။ နံဘေးဝန်းကျင်မှာ
မြက်ခင်းပြင်ရှိ၏။

အယ်ရီသည် အသင့်ယူလာသော အခင်းကို ကပ္ပဲအစွန်းမြက်ခင်းပြင်မှာ
ခင်းကာ နှစ်ဦးသား လဲလျောင်းလိုက်ကြ၏။

ကောင်းကင်ထက်တွင် လမင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာရင်း
ကြယ်ပေါင်းစုံနှင့် ညီလာခံနေ၏။

တီးဝိုင်းမှ ဘီသိုဗင်၏ ကွန်ဆပ်ကို တီးနေ၏။ အချိန်အခါကလေးမှာ
အားလုံးပြီးပြည့်စုံနေ၏။ ငွေလရောင်လည်း ရှိသည်။ သာယာသော တေးဂီတလည်း
ရှိသည်။ ပြီးတော့ အယ်ရီက အနားမှာရှိသည်။ သည်ထက်လှပသော ဝန်းကျင်ကို
ဖန်ဆင်း၍မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ကံတီထင်၏။ ကံတီအနေနှင့်
ဤသာယာမှုအလုံးစုံကို မပြီးဆုံးပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိ၏။

သို့သော် တီးဝိုင်း၏ဖျော်ဖြေမှုသည် ပြီးသွားလေသည်။ အယ်ရီသည်
ကံတီလက်ကိုကိုင်၍ လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ကန်ရိရာသို့

လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ ရေပြင်အစတွင်
ရှေးဟောင်းကျောက်သားဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်ခု တွေ့ရသည်နှင့် နှစ်ဦးသား
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ရှေ့မှရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ မှန်သားလို ကြည်လင်ပြောင်လက်နေ၏။
လေထဲတွင်ကား ထင်းရှူးတောမှ ထင်းရှူးရနံ့သည် ရှိနေဆဲ။ ကစ်တီသည်
သူနံ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော အယ်ရီကို ကြည့်လိုက်၏။

အယ်ရီ ဘင်ကင်နင်မှာ လူချောလူခုံကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါကလား။
ရုတ်တရက်ပင် ကစ်တီအသည်းနှလုံးများက အယ်ရီကို ပွေ့ဖက်ပြီး
အယ်ရီဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း သိပ်ပြီးအပင်ပန်းမခံဖို့ ပြောချင်လာသည်။

အယ်ရီရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းသော့ခတ်ထားသော အချစ်စိတ်များကို
ဖွင့်ပြပါဟု တောင်းဆိုချင်လာသည်။ အယ်ရီနှင့်အတူရှိနေတုန်း
ဘယ်လိုခံစားရပုံများကို ဖွင့်ပြ လိုက်ချင်၏။

သူတို့နှစ်ဦးသား အသည်းနှလုံးချင်း ပေါင်းစပ်ကြဖို့ အကြောင်းကလေးကို
သူစိမ်းကြီးလို မနေဘဲ ဖွင့်ပြလိုက်ချင်၏။ သို့သော် ပြောရန်မဖြစ်။ အယ်ရီသည်
အမှန်အားဖြင့် သူစိမ်းသာ ဖြစ်နေ၏။ ရင်ထဲမှာရှိသမျှ ဖွင့်ဟ၍မဖြစ်နိုင်။

ထိုစဉ် ရေပြင်သည် လှုပ်လာ၏။ အသံတစ်ခုလည်း ကြားရ၏။ အယ်ရီသည်
ထ လိုက်၏။ “ကူးတို့ လာပြီနဲ့ တူတယ်”

ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် လေသည်တဖြူးဖြူး တိုက်နေ၏။ ရေစက်ရေမြွှာ
ကလေးများသည် အပေါ်သို့တက်၍ စဉ်လာ၏။

အယ်ရီသည် ရေစက်ကလေးများကို ကာကွယ်သောအားဖြင့်
ကစ်တီကိုယ်လုံး ကလေးကို ပွေ့လိုက်၏။ နောက် အယ်ရီသည်
ကစ်တီကိုသိုင်းဖက်ထားခြင်းကို မလွှတ်တော့။ ကစ်တီကလည်း
အယ်ရီ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းမှီ၍ အယ်ရီ၏ရင်ခုန်သံ များကို နားထောင်ရင်း
လိုက်ခဲ့၏။

ကူးတို့ဆိပ်မှ ဟိုတယ်သို့ သွားရာလမ်းကလေးပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသား

တစ်ဦးခါးကိုတစ်ဦး ဖက်၍လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းထိပ် အုပ်ဆိုင်းသော သစ်ပင်အခြေတွင် နှစ်ဦးသား ရပ်လိုက်မိ၏။

ကစ်တီသည် စကားပြောရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တစ်ဆိုပြီ အသံမထွက်။ အယ်ရီက ကစ်တီ၏ဆံယဉ်စများကို ပွတ်သပ် မ တင်လိုက်ရာ နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ဖြစ်သွား၏။

ကစ်တီက လေသံဖြင့်

“အယ်ရီ...ကိုယ့်ကို နမ်းစမ်းပါ”

နှစ်ရှည်လများ ဖုံးဝှက်ထားကြသော ချစ်မေတ္တာစိတ်များသည် ပထမအနမ်း နှင့်ပင် ပေါက်ကွဲသွားကြလေ၏။

ကစ်တီရင်မှာ လှုပ်ရမ်းနေ၏။ အယ်ရီ၏ သန်မာသော၊ နူးညံ့ သော အထိအတွေ့မှာ ရင်ခုန်ရလွန်းသဖြင့် ငယ်ချစ်ဟောင်းတွန်နှင့် ထိတွေ့စဉ်ကထက် လှုပ်ရှား နေကြောင်း ကစ်တီသိ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ထပ်၍ ထပ်၍ နမ်းကြပြန်သည်။

ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကစ်တီသည် သက်ပြင်းချပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်၏။ အဝတ်အစားများချွတ်၍ ညဝတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်လိုက်၏။ နောက် လေသာဆောင်ဝရံတံတားထွက်လိုက်သည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ ကပ်လာသော အယ်ရီခြေသံ ကြားရ၏။ ပြီးတော့ အယ်ရီစကားသံ။

“ကစ်တီကို လိုချင်တယ်ကွယ်”

ကစ်တီသည် အယ်ရီရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ အယ်ရီသည် ကစ်တီ၏ပါး၊ လည်တိုင်များကို နမ်းနေ၏။ ကစ်တီကလည်း အငမ်းမရ ပြန်နမ်းနေမိ သည်။ အယ်ရီသည် ကစ်တီကို ပွေ့ချီ၍ ခုတင်ပေါ် ခေါ်သွားသည်။ အနမ်းမိုးများ ဆက်ရွာနေပြန်သည်။ ကစ်တီ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မွန်းကျပ်နေ၏။

ကစ်တီသည် ဆတ်ဆတ် တုန်နေရာမှ ထွန်ခနဲ မတ်လိုက်၏။

'မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး" အယ်ရီသည် ကြက်သေ သေသွား၏။

ကစ်တီသည် မျက်ရည်များဖြင့် တုန်ယင်စွာ ထပြီး၊ နံဘေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်၏။ ကစ်တီက အားယူပြီး

"ဒီလိုချစ်ကြတာမျိုး ကစ်တီ လက်မခံနိုင်ဘူး အယ်ရီ၊ လရောင်နှင့်ဝန်းကျင် အလှက ကစ်တီကို ဖြားယောင်းသွားလို့ပါ"

'ဘာလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ရည်းစားစကားပြော သလို ပြောနေရဦးမှာလား၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အရွယ်ရောက်နေကြပြီးသားပဲ"

"အရွယ်ရောက်နေကြပေမယ့် ခုတွေ၊ ခု အိပ်ရာထဲ လိုက်တဲ့အစားထဲမှာ ကစ်တီအပါမခံနိုင်ဘူး"

'ဒါဖြင့် ကျုပ်က အခု ခင်ဗျားအခန်းထဲက ထွက်ပေးရမှာလား"

ကစ်တီအနေနှင့် အယ်ရီကို ချစ်စိတ်၊ တပ်မက်စိတ်များ ရှိပါ၏။ တစ်ချိန် တည်းတွင် အယ်ရီတို့တစ်တွေ၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခါတည်း အိပ်ရာထဲ အိပ်ကြသည့် အဖြစ်ကိုလည်း လက်မခံနိုင်။ အယ်ရီသည် ယနေ့တစ်ည သူ့ကိုအလိုရှိပြီ၊ နက်ဖြန် ဘယ်ရောက်သွားမည်မှန်း မသိ။ သည်လို ဆက်ဆံပုံမျိုးကို ကစ်တီ လက်မခံနိုင်။

အယ်ရီသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

ကစ်တီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်၏။ လှိုက်ဖိုသော ရင်မောစိတ်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်သည် ငြိမ်သက်စွာ ရောက်လာ၏။

ကစ်တီသည် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း၊ အယ်ရီကို စောင့်နေ၏။ အယ်ရီက ပေါ်မလာ။ မနေနိုင်သဖြင့် စာရေးအား

"ဒီမနက်များ မစွတာဘင်ကင်နင်ကို မြင်မိပါသလားရှင်"

“မစ္စတာဘင်ကင်နင် ကနေ့မနက်ပဲ ဟိုတယ်က ထွက်သွားပါပြီ”

“ကျွန်မကို ဘာများ မှာခဲ့သလဲ”

“ဘာမှ မမှာခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဪ...ဪ...ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အခန်း ၁၁

ဒပ်လန်ဒေါသည် ဂျေရုဆလင်မြို့ဟောင်းရှိ ချိန်းလမ်းမှ အပေါစားဟိုတယ်တစ်ခု၏ အခန်းတွင် တည်းခိုလိုက်၏။ သူသည် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆာလာဒင် ဟိုတယ် သို့သွားပြီး သူ့လိပ်စာနှင့် သူ့နာမည်ကို ဘား အစွဲရေးအား ပြောပါရန် သတင်းပို့ခဲ့သည်။

ဒပ်သည် ဂန်ဒက်ဖနာမှ ယူလာခဲ့သော ရွှေတိုရွှေစများကို ပေါင်လိုက်ပြီး ဂျေရုဆလင်ကို လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပိုလန် နောက်ဖေးလမ်းကြား ကြမ်းပိုးဖြစ်ခဲ့ သူ ဒပ်အတွက် ဂျေရုဆလင်မြို့မှာ အသေးစား၊ အလွယ်စား ဖြစ်သွားသည်။ နောက် လက်လျင်ပြီးသားဖြစ်သော ဒပ်အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးမှာ ပြဿနာ မဟုတ်။ ရှုပ်ထွေးသော လမ်းကြိုလမ်းကြားနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လူစည်ကားလှသော ဈေးပရိသတ်များက သူ့အတွက် ပို၍လွယ်ကူစေသည်။

ဒပ်သည် ရသမျှငွေများကို စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် ပန်းချီပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်း ခြင်းဖြင့် ဖြုန်းပစ်လိုက်၏။ သူသည် ဂျပားလမ်းမတစ်လျှောက်မှ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် အနုပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ အတတ်ပညာနှင့် ဗိသုကာဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို မွေနှောက်ဝယ်ယူလိုက်သည်။ နောက် အခန်းတံခါးပိတ်၍ ဝယ်ပြီးသမျှ စာအုပ်များကို မျက်စိမီးပွင့်မတတ် ဖတ်ပစ်လိုက်၏။ သစ်သီးခြောက်များနှင့် အချိုရည်များကိုသာ သောက်စားပြီး အခန်းအောင်းကာ မက်ကက်ဗီးတို့ အဆက်အသွယ်ကို စောင့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ပြောင်းလာမှ စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း ကာရင်

အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်၏။ ကာရင်နှင့် သူတို့ အတူနေခဲ့သော ရက်များမှာ သူ့ဘဝ အတွက် အရေးပါလွန်းလှသဖြင့် ကာရင်နှင့်ခွဲခွာရသောအခါ သူ့ဘဝတွင် ဘယ်လောက် ဆိုးရှုံးသွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုသည် ဘယ်လောက်ကြီးမားပုံကို လည်းကောင်း တသ သတိရနေမိတော့သည်။ ကာရင်နှင့်အတူတကွ နေခဲ့ရပုံများအားလုံး ကို အစမှအဆုံး အသေးစိတ် ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

ကာရင်တစ်ယောက် ဂန်ဒက်ဖနာ ရောက်ရောက်ချင်း ရွှင်ပြုံးသွားသော အလှကလေးကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ချိုသာသော အပြုံးကလေးများ၊ နူးညံ့သော အထိအတွေ့များသာမက စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သော မာဆတ်ဆတ် စူးစူးအသံကလေး ကအစ မှတ်မိနေ၏။

ဒပ်သည် အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီး ကာရင်၏ပုံအမျိုးမျိုးကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ မရေတွက်နိုင်အောင် ဆွဲပြီးတိုင်း ဆုတ်ခြေကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ အကြောင်းမှာ ဘယ်ပုံမှ ဒပ်ရင်ထဲမှာရှိနေသော ကာရင်၏အလှကို ပြည့်စုံအောင် မဖော်ပြနိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ရက်နှစ်ပတ်တာမျှ ဒပ် အခန်းအောင်းနေ၏။ နောက် ငွေနှင့်ရိက္ခာ လိုအပ်လာ ပြန်သောကြောင့် အပြင်လောကသို့ ထွက်ရပြန်၏။ အဆောက်အအုံ၏ အပေါက်ဝ အမှောင်တွင်းဝယ် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အရိပ်ကို တွေ့ရ၏။ ဒပ်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် အိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကို မြဲမြဲဆုပ်၍ ဖြတ်အသွားတွင် အမှောင်ရိပ်က အသံထွက်လာ၏။

“မလှုပ်နဲ့၊ လှည့်မကြည့်နဲ့ နောက်မှ အမိန့်သံကြောင့် ဒပ်သည် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်လိုက်၏။ “မင်း ဘား အစွဲရေးကို စုံစမ်းတာ မဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဒပ်သည် အသက်ဖြည်းဖြည်း ရှူလိုက်၏။ “ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသားပါ”

“မင်းနာမည်၊ ဘယ်သူလဲ”

“လန်ဒေါ၊ ဒပ်လန်ဒေါ”

“မင်း ဘယ်က လာတာလဲ”

“ဂန်ဒက်ဖနာက”

“ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ” ‘မောဒီကိုင်းက’

“မင်း ပါလက်စတိုင်းကို ဘယ်လိုဝင်ခဲ့တာတုံး”

“အိပ်ဇီးဒပ်နဲ့” ဒပ်ခေါက်သံက ခတ်ကာ မှိန်းနေလိုက်၏။

“ရှေ့ဆက်လျှောက်၊ နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့၊ မင်းကို တို့နောက်လာ ဆက်သွယ် မယ်” ။

ဒပ်သည် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သူ၏စိတ်များမှာ မငြိမ်သက်လွန်းသဖြင့် နောက်ဆုံး အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ပြန်ပြေးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက် လာသည်။ ကာရင်ကိုလည်း အလွန်အမင်း တမ်းတနေမိပြန်သည်။ သူသည် ကာရင်ထံသို့ စာတစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရေးပြီး ဆုတ်ခြေလုပ်နေပြန်၏။ မောသွားသောအခါ စာဖတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲကာ မှိန်းနေလိုက်၏။

အခန်းတံခါး ခေါက်သံက ခတ်ဆတ်ဆတ် ပေါ်လာ၏။

ဒပ်သည် အိပ်ရာထဲမှ ဖျတ်ခနဲထလိုက်ပြီး ပစ္စတိုကိုဆွဲကာ သော့ခတ်ထား သော တံခါးနံဘေးသို့ အသာကပ်လိုက်၏။

“မင်း မိတ်ဆွေပါ”

ဒပ်သည် သူ့အား မှောင်ရိပ်ထဲမှ ပြောလိုက်သော ထိုအသံကိုမှတ်မိသည်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အပြင်၌ မည်သူမှမရှိ။

“နောက်ပြန်လှည့်ပြီး နံရံကို မျက်နှာမူထားပါ”

အမှောင်တွင်းမှ အသံရှင်၏ အမိန့်ပေါ်လာသည်။ ဒပ်သည် အမိန့်အတိုင်း နာခံလိုက်၏။ နောက်မှ လူနှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ပဝါတစ်ခုနှင့် စည်းနှောင်ခံရသည်။ ပြီး သူ့လက်များကိုတွဲ၍ ကားတစ်စီးရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ထည့်ပြီးသည်နှင့် ကားစ၍ထွက်၏။

ဒပ်သည် မျက်လုံးများ ပိတ်ထားသော်လည်း သူ့ကို ခေါ်သွားရာ ခရီးကို မှန်းဆလိုက်ပါလာ၏။

ဝါဆော မြေအောက်ရေမြောင်းထဲမှ ကြွက်ကလေးဖြစ်သော ဒပ်အတွက် သိပ်မခက်လှ။ နောက်ဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီး ခရီးတစ်ခုထဲ၌ ထိုင်ခိုင်း၏။ အခန်းထဲတွင် လူ လေး ငါး ခြောက်ယောက်ရှိမည်ဟု ဒပ် မှန်းဆမိသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မေးခွန်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် မေးသည်။

ဒပ်ကလည်း ဖြေသည်။ ထိုမေးခွန်းများကို ပေါင်းစုလိုက်သောအခါ ဒပ်သည် မက်ကက်ဗီးတို့၏ ဆန္ဒကို ရိပ်စားမိလာသည်။

မက်ကက်ဗီးများသည် ဒပ်၏သတင်းနှင့် စွမ်းရည်ကို ကြားသိပြီးဖြစ်သည်။ ဒပ်ကဲ့သို့ ထူးချွန်သော အတုဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ကို လိုချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဒပ်ကို မေးမြန်းတွေ့ဆုံသူများမှာ မက်ကက်ဗီး ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း သေချာ၏။ သူတို့သည် စစ်မေးသမျှ အားလုံးစုပေါင်း၍ ဒပ်၏အရည်အသွေးနှင့် လုံခြုံမှုကို စိတ်ချသွားပုံရသည်။ အသံတစ်ခုက “မင်းရှေ့မှာ ကန့်လန့်ကာတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲကို လက်ထည့်လိုက်”

ဒပ်သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ထည့်လိုက်ရာ တစ်ဖက်က ပစ္စုတိတစ်လက်ကို စမ်းမိပြီး၊ တစ်ဖက်က သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို စမ်းမိသည်။ ဒပ်သည် နားလည်သွား၏။ အသံတစ်ခုထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း နောက်မှလိုက်၍ ကျမ်းကျိန် လိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် ဒပ်လန်ဒေါသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာရော ဝိညာဉ်ပါ မက်ကက်ဗီး လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဖွဲ့အတွက် ပေးလှူပါ၏။ ပေးအပ်သမျှ သော အမိန့်ဟူသမျှကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါမည်။ အထက်အာဏာ ပိုင်များတို့လည်း လေးစားယုံကြည်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပေးအပ်သော တာဝန်များကို လည်းကောင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်ကို လည်းကောင်း သစ္စာစောင့်သိ ရှိစေပါမည်။ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ ရန်သူအားလုံးကို ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ နောက်ဆုံးအသက်တစ်မျှင်အထိ တိုက်ခိုက်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သမိုင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့် ဣသရေလနိုင်ငံတော်ကြီး တည်ထောင်နိုင်သည့် အထိ

တိုက်ခိုက်ပါမည်။ ရန်သူဟူသမျှ အသက်ကိုအသက်ချင်း၊ မျက်လုံး တစ်ဖက် တစ်ဖက်ချင်း၊ လက်တစ်ဖက် တစ်ဖက်ချင်း လက်စားချေပါမည်။

‘ဤကတိသစ္စာကို ကျွန်ုပ် ဂျူးလူမျိုးများ၏ ပရောဖက်နာယုတ်များကို တိုင်တည်၍ လည်းကောင်း၊ လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် အသက် ပေးစွန့်ခဲ့ကြသော ညီအစ်ကိုတော်များ၏ အမည်နာမများကို တိုင်တည်၍ သော်လည်းကောင်း ကတိသစ္စာ ပြုပါ၏’

ထိုအချိန်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်လုံးကို ပိတ်ထားသည့်ပဝါကို ဖြေလိုက် သဖြင့် အခန်းကို တွေ့ရတော့၏။ သူ့ရှေ့တွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ငြိမ်းလိုက် ပြီး မီးဖွင့်လိုက်သောကြောင့် တစ်ခန်းလုံးကို မြင်ရ၏။ အခန်းထဲတွင် လူကြီး ခြောက်ယောက်နှင့် မိန်းမနှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အားလုံး ဒပ်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း မိတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ အဘိုးကြီး အာကီဗာကိုယ်တိုင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါနေ သည်။ တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် တင်မွန်ရှိလည်း ပါ၏။ နာဟန်ဘင်အေမီကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အဘိုးကြီး အာကီဗာသည် ဒပ်ရှေ့ရပ်လိုက်၏။ “မင်းဟာ တို့အတွက် တန်ဖိုးရှိမှာပဲ ဒပ်လန်ဒေါ၊ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း သင်တန်းတွေ ဘာတွေ မတက်စေတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း တို့ လက်ခံလိုက်တာပေါ့ “

ဒပ်သည် တွေ့သွား၏။ "ကျုပ် မက်ကက်ဗီထဲဝင်တာ ပုံဆွဲဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တိုက်ဖို့ သတ်ဖို့” ဘင်မွန်ရှိက မှင်တည်တည်ဖြင့်“မင်းတာဝန်က ခိုင်းတာလုပ်ဖို့ပဲ” ဒပ် ဘာမှမပြောရသေးမီ အာကီဗာက

“ကဲ မင်း အခု မက်ကက်ဗီး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီမို့ ဟီဘရူး သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ယူပိုင်ခွင့်ရှိပြီ၊ ဘယ်သူရဲကောင်းနာမည် ရွေးမလဲ”

ဒပ်သည် မဆိုင်းမတွပင်“ဂျီအိုရာ” အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသဖြင့် ဒပ်ဒေါပြုသွား၏။ အာကီဗာက

“ဂျီအိုရာ ဟုတ်လား၊ မင်းရှေ့မှာ ဒီနာမည်ကို ရွေးပြီးသား လူတွေက အများကြီးကွ၊ ဒါကြောင့် တို့ရယ်ကြတာ”

နာဟန်ဘင်အေမိက ဝင်၍

“ဂျီအိုရာလေးလို့ ယူရင်ကောကွာ၊ နောက် ဒပ်ရဲ့စွမ်းရည် ပြနိုင်တဲ့အခါကျတော့ ဂျီအိုရာကြီး ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဒပ်ကမူ အံ တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကသာ ကျုပ်ကို အခွင့်အရေးပေးရင် ကျုပ် မကြာခင်မှာ ဂျီအိုရာကြီး ဖြစ်လာရစေ့ပါ့မယ်”

ဘင်မွန်ရှိက

“ကဲလေ၊ အခု မောင်ရင့်တာဝန်က အတုလုပ် ဌာနတစ်ခု ဦးစီးပြီး ဖွင့်ဖို့ပဲ။ တို့နဲ့အတူ သွားလာနေထိုင်ရမယ်၊ မင်းရဲ့ အနေအထိုင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကြည့်ပြီး အပြင်တိုက်ပွဲတွေမှာ တိုက်ခွင့်ပေးမှာပေါ့”

မေဂျာ ဖရက်ကတ်ဒဲသည် ဂျေရုဆလင်မြို့တော် ဗြိတိသျှ အရာရှိများ ကလပ်တွင် ဘရစ်ဖဲရိုက်နေ၏။ သူသည် ဖဲဝိုင်းမှာ စိတ်မရောက်ဘဲ စီအိုင်ဒီဌာနချုပ်သို့ စိတ်ရောက် နေ၏။ စီအိုင်ဒီ ဌာနချုပ်တွင် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က မက်ကက်ဗီး မိန်းမတစ်ဦး ဖမ်းမိထားသည်။ ထိုမိန်းကလေးအသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး သူမအမည်မှာ အေယာလာဖြစ်သည်။ သူမသည် တက္ကသိုလ်မှာ တေးဂီတကို လေ့လာခဲ့သူဖြစ်ပြီး ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ချောမောခြင်းသည် စီအိုင်ဒီနှင့် မတွေ့မီက ဖြစ်ပေတော့မည်။ သုံးရက်လုံးလုံး မက်ကက်ဗီးတို့ထုံး နှလုံးမူ၍ မေးမြန်းသမျှ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဖြေခဲ့ဘဲ သမ္မာကျမ်းစာမှ စာများကို အော်၍ရွတ်နေခဲ့လေသည်။

ယနေ့မနက်တော့ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့သည် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ပါးစပ်ဖြင့် မေးခြင်းမလုပ်တော့ဘဲ နှိပ်စက်မေးမြန်းခြင်း စ ကြတော့၏။

“မေဂျာ အလှည့်လေ”

နံဘေးမှ ဖဲဝိုင်းသားတစ်ဦး၏ ပြောဆိုသတိပေးချက်ဖြင့် မေဂျာဖရက်သည် ဖဲတစ်ချပ်ကို မစဉ်းမစား ချလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ မနက်က ရော်ဘာတုတ်နှင့်

အေယာလာ၏ မျက်နှာကို ရိုက်သည့်အသံ ကြားနေမိသည်။ မျက်လုံးများဖူးရောင်ပြီး နှာခေါင်းရိုးသွင်သွင်ကျိုးသွား၏။ သွားများလည်း ကျိုးပဲ့ထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဘာမှမေး၍ မရ။ အေယာလာသည် ဖော်မည့်သတ္တဝါတစ်ကောင် မဟုတ်။ မေဂျာဖရက်ဒီသည် “မက်ကက်ဗီး ဂျူးမ” ဖော်ခြင်း၊ မဖော်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်ပေ။ ဂျူးမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ရိုက်ပုတ်နေခြင်းက သူ့စိတ်ကို ပျော်ရွှင်မှုပေးသည်။

အော်တလီ ရဲဘော်တစ်ဦး သူ့နံဘေး ရပ်လာ၏။ “မေဂျာအတွက် ဖုန်းလာနေပါတယ်” မေဂျာဖရက်သည် ဖဲများကိုချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။ “ခဏနော်” ဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်၏။ “ကတ်ဒဲ ပြောနေပါတယ်”

“မေဂျာ ဖရက်ကတ်ဒဲလား ခင်ဗျာ၊ စီအိုင်ဒီရုံးက တာဝန်ကျ ဆာဂျင် ပြောနေပါတယ်။ အင်စပက်တာ ပါကင်တန်က ဆရာ့ကို ဌာနချုပ် ခဏ ပြန်လာပါတဲ့၊ ဟို မ ဖော်နေပြီတဲ့ဆရာ”

“ဟေ့...ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ လာမယ်လေ”

“ဆရာဖို့ ကြိုတဲ့ကား လွှတ်လိုက်ပါပြီဆရာ၊ ခဏကြာရင် ကလပ်ကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

မေဂျာဖရက်ဒီသည် ဖဲဝိုင်းရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး ‘ကဲ...အရေးပေါ် သွားရဦးမယ်ဗျာ၊ တာဝန်က ခေါ်နေပြန်ပြီ’ ဖဲသမားများက ‘ကံဆိုးတာပေါ့ ဖရက်ဒီရာ’

“ဘာကံဆိုးရမှာလဲ” ဟု ထွက်လာရင်း ဖရက်ဒီ တွေး၏။ အပေါက်ဝမှ အစောင့်က သူ့အား ဆလုရိုက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကားတစ်စီး ကလပ်ရှေ့ ရပ်လာပြီး စစ်သားတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ဆလုရိုက်၏။

“မေဂျာ ကတ်ဒဲပါလား ခင်ဗျာ” ‘အေး...ဟုတ်တယ်’

“စီအိုင်ဒီက လွှတ်လိုက်တဲ့ကား ခင်ဗျာ”

“အေး...အေး”

စစ်သားသည် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ မေဂျာ တက်ပြီးမှ တံခါးပိတ်၍ ရှေ့ခန်းဒရိုင်ဘာနေရာ ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်လာ၏။ ကလပ်မှထွက် လာခဲ့ပြီး နှစ်လမ်းအကွာလောက် လမ်းဆုံတစ်ခုတွင် ကားအရှိန်လျော့သွားစဉ် နောက်တံခါးပေါက်မှ လူသုံးယောက် ခုန်ဝင်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်လာပြန်သည်။

မေဂျာဖရက်ဒီသည် ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် လည်ပင်းများ တင်းကျပ်လာ၏။ နောက် သတိရကာ သူ့နံဘေးမှာရှိသော ဘင်မွန်ရှိကို ကျော်၍ အပြင်ထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ ရှေ့တန်းမှ မက်ကက်ဗီးတစ်ဦးက ပစ္စတိုဖြင့် ခေါင်းကိုရိုက်လိုက်၏။ ဘင်မွန်ရှိက မေဂျာဖရက်ဒီ၏ နောက်မှ ကော်လံစကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

မေဂျာဖရက်ဒီသည် ကြောက်ရွံ့လာ၏။ “ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ ဟင်” ‘မေဂျာဖရက်ဒီက စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားလွယ်တာကိုး”

“ကားကို အခု ရပ်လိုက်၊ ကျုပ် ဆင်းမယ်”

“ဘာလဲ၊ အာရပ်ရွာထဲမှာ ကျုပ်တို့ရဲဘော် ဆယ့်လေးနှစ်သား တင်ဆော်လမွန် ကို ခင်ဗျားကားထဲက ကန်ချထားခဲ့သလို ထားခဲ့ရမှာလား။ ဘင်ဆော်လမွန်ရဲ့ ဝိညာဉ်က သူ့အတွက် ကလဲ့စားချေဖို့ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာ”

မေဂျာ၏ မျက်လုံးများထဲသို့ ဇောချွေးများ ဝင်လာ၏။ “အဲဒါ လိမ်ပြောတာ နေမှာပါဗျာ၊ အလိမ်တွေပါ”

ဘင်မွန်ရှိက အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မေဂျာလက်ထဲ ထည့်ပြီး လက်နှိပ်မီး ဖြင့် ထိုးပြလိုက်၏။ ပုံမှာ ဘင်ဆော်လမွန်ကို တစ်စစီ ဆုတ်ဆွဲထားသော ရုပ်အလောင်းပုံ ဖြစ်လေသည်။

မေဂျာဖရက်ဒီသည် တစ်မိနစ်ကြာကာလပြီး တောင်းပန်လေတော့၏။

“ကဲဟေ့ တို့မေဂျာကြီးက စကားပြောချင်ပုံ ရတယ်၊ ဘင်ဆော်လမွန်အတွက် ကလဲ့စားချေခင် ဌာနချုပ်ခေါ်ပြီး စစ်ရ မေးရအောင်”

မက်ကက်ဗီ ဌာနချုပ်၌ မေဂျာဖရက်ဒီသည် သူသိသမျှ ဗြိတိသျှစစ်ဆင်ရေး များကို လည်းကောင်း၊ စီအိုင်ဒီ လုပ်ရပ်များကို လည်းကောင်း ဖော်လေ၏။ နောက် တင်ဆော်လမွန်ကို သတ်မိကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံလတ်မှတ်ထိုးလိုက်လေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောအခါ မေဂျာဖရက်ဒီကတ်ဝဲ၏ ရုပ်အလောင်းကို မြို့ဟောင်းတစ်နေရာ၌ တွေ့ရလေ၏။ အလောင်းတွင် ဘင်ဆော်လမွန်၏ အလောင်း ဓာတ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထားသည့်အပြင် မေဂျာဖရက်၏ ဖြောင့်ချက်ကိုလည်း ဆွဲထား၏။ ၎င်းစာပေါ်တွင် “မျက်လုံးတစ်ဖက် မျက်လုံးတစ်ဖက်ချင်း၊ သွားတစ်ချောင်း သွားတစ် ချောင်းချင်း”ဟူသော စာတန်းရေးထား၏။

အခန်း ၁၂

မေဂျာဖရက်ကတ်ဒဲကို မက်ကက်ဗီများက လက်စားချေ သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေ၏။ မည်သူမှ တရားမျှတခြင်း ရှိ မရှိ မဝေဖန်ကြ။ သို့သော် မက်ကက်ဗီတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကမူ ကြက်သီးမွေးညင်း ထဖွယ်ရာဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းကို ကျော်လွန်သွား၏။

အင်္ဂလန်တွင် တိုင်းသူပြည်သားများက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို အော့နှလုံး နာလာကြ၏။ လေဘာအစိုးရအား ပါလက်စတိုင်း အရေးအခင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေရှင်းရန် တောင်းဆိုလာကြ၏။ ပါလက်စတိုင်းဒေသ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင်ကား စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ရောထွေးခံစားနေကြရ၏။

မေဂျာ၏အလောင်း ပြန်ရသည့်နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် မက်ကက်ဗီ အကျဉ်းသမ အေယာလာသည် ရိုက်နှက်မှု အတွင်းကြေဒဏ်ရာဖြင့် အချုပ်ထဲမှာ ဆုံးသွား၏။ ထိုသတင်းကို မက်ကက်ဗီတို့ကြားသည်နှင့် မက်ကက်ဗီတပ်ဖွဲ့တို့သည် လက်တုံ့ပြန်ရန် ဆယ့်လေးရက် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ဂျေရုဆလင် တစ်မြို့လုံးမှာ လက်မရွံ့တိုက်ပွဲများကြောင့် သိမ့်သိမ့်ခါနေ၏။ နောက်ဆုံးရက်တွင် မက်ကက်ဗီတို့သည် စီအိုင်ဒီရုံးချုပ်ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင်

ဖောက်ခွဲတိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထိုရဲနှစ်ပတ်ကို မက်ကက်ဗီးတို့ ဆင်နွဲ့သည့် တိုက်ပွဲကာလအတွင်း ဒပ်လန်ဒေါ၏ စွမ်းရည်များ ပြသနိုင်ခွင့် ရှိသွားကာ ဒပ်၏အကြောက်ကင်းမှု၊ စွန့်စားမှု၊ စွမ်းစွမ်းတမံ တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် “ဂျီအိုရာကလေး”၏သမိုင်းကို စတင်မွေးဖွား လိုက်နိုင်လေတော့သည်။

ပါလက်စတိုင်း တစ်ဒေသလုံးသည် နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အရေး အခင်းများကို ရင်မပြီး စောင့်နေကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အာနိုလ်ဟေဗင်ဟတ်ခ သည် လက်ဦးအစဉ် ရုတ်တရက် ကြောင်နေခဲ့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် မာရှယ်လော ထုတ်ပြန်၍ လည်းကောင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ဝရမ်းထုတ်ခြင်း၊ လက်နက်များဖြင့် ယီရှူဗဟိုကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မေဂျာ ကတ်ဒဝဲ အသတ်ခံရခြင်း၊ ငရဲရက် နှစ်ပတ်နှင့် စီအိုင်ဒီဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခံရခြင်းတို့သည် ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားအတွက် သရော်စရာ၊ လှောင်စရာ ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

မက်ကက်ဗီးတို့ လက်စားချေ တိုက်ပွဲဝင်နေစဉ်မှာပင် အလီယားဘက်တို့ ကလည်း သင်္ဘောသုံးစင်းတိတိ ဂျူးတို့ကို အောင်မြင်စွာ ခိုးသွင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ခိုးသွင်းခြင်းမှာ တိုက်ပွဲကဲ့သို့ မကြီးကျယ်သော်လည်း ဂျူးလှုပ်ရှား မှုတို့အတွက်မူ ထိုက်ထိုက်တန်တန် အကျိုးပြုနိုင်ပေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် ဒူးရပ်ကွက်တိုင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ကင်းလှည့်နေကြ၏။ ကင်းလှည့်တိုင်းလည်း ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုပုံ ချုံခိုတိုက်မလဲက မသေချာ။

ဤသို့ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေးကော်မရှင် အဖွဲ့က ရောက်လာ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟေဗင်ဟတ်ခသည် ယီရှူဗဟိုကို စုံစမ်းရေးကော်မရှင် မလာမီ အလဲထိုးရန် ကြံလိုက်၏။ သူ့တပ်တွင်းမှ အယုံကြည်ရဆုံး၊ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် အပြင်းဆုံး လက်ရွေးစင် အရာရှိနှစ်ဦး၊ တပ်သားလေးဦး ရွေးချယ်လိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ကျမ်းကျိန် ကတိသစ္စာပြုစေ၏။ နောက်ငါးရက်ကြာ ပြင်ဆင်မှုများပြုပြီး ခြောက်ရက် မြောက်တွင် အကောင်အထည်ဖော်လိုက်၏။

လက်ရွေးစင် ခြောက်ယောက်ကို အာရပ်လူမျိုးများကဲ့သို့ ဝင်ဆင်စေ၏။
ထိုထဲမှ နှစ်ယောက်သည် ဒိုင်းနမိုင်း နှစ်တန်ကျော် တင်ထားသည့် ကားတစ်စီးကို
ဂျူးလူမျိုး နေရာချထားရေး အဆောက်အအုံသို့ ဦးတည်မောင်းလိုက်ပြီး
အနားရောက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

မိုင်းဗုံးကားကြီးသည် ဝင်းတံခါးကို တိုက်ဖျက်ပြီး အဆောက်အအုံကြီးကို
တိုက်ကာ ဗုံးကွဲ၍ အဆောက်အအုံကြီး ပျက်စီးသွားလေ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် တခြားဗုံးတင်ကားတစ်စီးကို လက်ရွေးစင်နှစ်ဦးက
မောင်းပြီး ယီရှူဗဟို၏ အဆောက်အအုံနှင့် တည့်တည့် ချိန်၍ အနားကပ်
လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ယီရှူဗဟိုတွင် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေး
ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်၍ လူစုံတက်စုံ ခေါင်းဆောင်စုံ ရှိနေ၏။

ဗုံးတင် ကားသည် အဆောက်အအုံနားရောက်ခါမှ လမ်းချော်သွားပြီး
ကပ်လျက်တိုက်တန်းလျားကြီးကို ဝင်တိုက်ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ ကားပေါ်မှ
ခုန်ချခဲ့သောလေးဦးကို နောက်ကားတစ်စီးဖြင့် အသင့်လိုက်ပါ လာသူနှစ်ဦးက
အမြန်တင်ဆောင်ကာ ဗြိတိသျှပိုင် လျော်ပန်မြေထဲသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခသည် တစ်ချိန်တည်း ဂျူးနေရာချထား
ရေးအဖွဲ့ကြီးနှင့် ယီရှူဗဟိုကို ကိစ္စတုံး လုပ်လိုက်ခြင်းပင်။ နေရာချထားရေး
အဖွဲ့ကြီးတွင် လူပေါင်းတစ်ရာကျော် သေဆုံးခဲ့ပြီး၊ ယီရှူဗဟို၌မူ အသေအပျောက်
မရှိခဲ့ချေ။

သေဆုံးသူများထဲတွင် အလီယက်လူငယ်စုခေါင်းဆောင်၊ ဂျူးတို့၏ ချစ်ခင်
မြတ်နိုးမှုအရဆုံး၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးသူရဲကောင်း ဟဲရီယက်
ဆော့မန် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ဗုံးများကွဲပြီးသည်နှင့် ပျားအုံကို တုတ်နှင့်ဆွလိုက်သလို ဟက်ဂါနာနှင့်
မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့မှ ထောက်လှမ်းရေးသမားများသည် ဖောက်ခွဲရေးစနက်ကို
ပါလက်စတိုင်း တစ်ဒေသလုံး မြေလှန်စုံစမ်းကြတော့၏။

ထိုနေ့မကုန်မီပင် နှစ်ဖွဲ့စလုံးသည် အာရပ် အဝတ်အစားဝတ် ဖောက်ခွဲရေး သမားခြောက်ဦးမှာ ဗြိတိသျှစစ်သားများဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားတော့၏။

ထိုနေ့ကုန်သောအခါ ဖောက်ခွဲရေးသမားတို့၏ ပင်မရေစီးကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟေဗင်ဟတ်ခ ဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြလေ၏။ သို့သော် ခိုင်လုံသော သက်သေပြစရာကမူ တစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခ၏ ယိရူဗဟိုကို အပြတ်ရှင်းစီမံကိန်းမှာ အပြတ် မရှင်းနိုင်ရုံသာမက ပြောင်းပြန်ရလဒ် တစ်ခုကိုသာ ဖြစ်ထွန်းစေ၏။ ထိုရလဒ်ကား ပါလက်စတိုင်းဒေသရှိ ဂျူးအားလုံးကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပေါင်းစည်းမိစေ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ ယခုလောက် မပေါင်းစည်းမိခဲ့သော ဟက်ဂါနာနှင့် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့သည် ပေါင်းစည်းထောက်လှမ်းမှုများ ပြုလုပ်ကြ၏။

ဟက်ဂါနာတို့သည် “ဟေဗင်ဟတ်ခ၏ အစီရင်ခံစာ”ကော်ဖီတစ်ခုကို လက်ဝယ်ရပါ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ဗုံးခွဲရုံသာမက သူတို့ကသာ ကြိုတင်မသိရပါက ဂျူးလူမျိုး အားလုံးကိုပါ ဖောက်ခွဲပစ်မည်ကို သိပါ၏။ ဟက်ဂါနာ တပ်မှူးအာဗီဒန်သည် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးအား ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ လွှတ်၍ ဘားအစ္စရေးမှ တစ်ဆင့် မက်ကက်ဗီးခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆို၏။

အစီအစဉ်မှာ ထူးခြားလှပေသည်။ ရှေးအစဉ်အလာဆို၍ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ဖြစ်ခါစက အာဗီဒန်က မက်ကက်ဗီးခေါင်းဆောင် အာကီဗာအား အတွင်းတိုက်ပွဲများ မတိုက်ရန် တောင်းဆိုစဉ်က တစ်ကြိမ်သာ ဆုံးဖူးကြ၏။

ဆွေးနွေးပွဲကို ဂျေရုဆလင်မြို့ တစ်နေရာတွင် နေ့လယ်တစ်နာရီ၌ ကျင်းပကြ၍ တက်ရောက်သူများမှာ လေးဦးသာ ရှိ၏။

မက်ကက်ဗီးတို့ဘက်မှ အာကီဗာနှင့် တင်မွန်ရှိတို့ တက်ရောက်ကြပြီး ဟက်ဂါနာ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အာဗီဒန်က လည်းကောင်း၊ ဟက်ဂါနာ တိုက်ခိုက်ရေး ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးက တက်သည်။ နှစ်ဖွဲ့စလုံးသည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ လက်ဆွဲမနှုတ်ဆက်ကြဘဲ မယုံကြည်စိတ် အသီးသီးဖြင့် ရပ်နေကြ၏။ (အာဗီဒန်က

“ကနေ့ အခြေအနေအရ တိုက်ဖွဲ့နှစ်ခု ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်နိုင်မယ့်

ကိစ္စတွေရှိလို့ အခုလို တွေ့ဖို့စီစဉ်လိုက်တာပဲ”

ဘင်မွန်ရှိက မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် - 'ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့တပ်ဖွဲ့ရဲ့ လက်အောက်မှာလာပြီး အမှုထမ်းဖို့ ပြောမလို့လား”

အာဗီဒန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုဆန္ဒမျိုးက ကုန်သွားတာ ကြာပါပြီ၊ အခုဟာက စုပေါင်းအင်အားက ပိုပြီးတောင့်တင်းမလားလို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ မက်ကက်ဗီးတပ်အနေနဲ့ မြို့ကြီးသုံးမြို့မှာ အခြေခံကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ထက်ပိုပြီး လှုပ်ရှားရတာလွယ်တယ်”

'ဘာလဲ၊ မင်းတို့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်လို့လဲ”

ဒေါသတကြီးနှင့် အာကီဗာက ဝင်ပြောသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးခေါင်းဆောင် ဘင်မွန်ရှိက

“သူ့စကား ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး အာကီဗာရယ်” အာကီဗာသည် သူ့ရဲဘော်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ကျုပ်ကလေ သဘောကိုမကျဘူး၊ အခုလိုတွေ့ရတာ လည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့ဟာ အရင်တုန်းကလည်း သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပဲ၊ နောက် ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်ဦးမှာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မယုံဘူး”

အဘိုးကြီးအာကီဗာ၏ စွပ်စွဲသောစကားကြောင့် အာဗီဒန်သည် ဒေါပွသွား၏။

‘ကျုပ် ကနေ့ညမို့ ခင်ဗျား စော်ကားတာကို သည်းခံလိုက်တာ အာကီဗာ၊ ပြဿနာက သိပ်အရေးကြီးလွန်းလို့ ကျုပ်တို့နှစ်ဖက်စလုံး ဘယ်လောက်ပဲ အယူအဆ မတူကြပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ အစွဲရေးပြည်ကြီး တည်ထောင်ရမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တယ်လို့ ယူဆလို့။ ရှေ့...ဒီမှာ ကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆို ဟေဗင်ဟတ်ခ အစီရင်ခံ မိတ္တူကို လှမ်းပေး၏။ အဘိုးကြီး

အာကီဗာသည် တစ်ခေါက်မျှ ဖတ်လိုက်ပြီး ဘင်မွန်ရှိကို ကမ်းလိုက်၏။ ဘင်မွန်ရှိက သေချာစွာ ဖတ်နေ၏။ အာကီဗာက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်က အင်္ဂလိပ်တွေဟာ တို့ရန်သူပါ။ မင်းကို လာပြောဖူး ပါတယ် အာဗီဒန်ရယ်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းက မယုံခဲ့ဘူး”

အာဗီဒန်က ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ နိုင်ငံရေးခံယူချက် ဆွေးနွေးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုကိစ္စ မှာ ကျုပ်တို့နှစ်ဖွဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လုပ်မလားလို့ လာတိုင်ပင်တာ”

ဘင်မွန်ရှိက စကားပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ “အင်းလေ၊ ဒီအခြေအနေမှာတော့ ပူးပေါင်းစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့”

ထိုအစည်းအဝေးပြီးသည်နှင့် ကြားကိုယ်စားလှယ်များမှတစ်ဆင့် နှစ်ဖွဲ့ ပေါင်းလှုပ်ရှားမှုတိုက်ပွဲကို အကောင်အထည် ဖော်ကြလေ၏။ ဗြိတိသျှတို့၏ ဖောက်ခွဲ ရေးတိုက်ပွဲကို တန်ပြန်အဖြေ ပေးလိုက်ကြလေ၏။

ညတစ်ညတွင်းမှာတွင် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ တို့သည် ပါလက်စတိုင်းဒေသမှ ဝင်ထွက်ရာရထားလမ်းကြောင်း အားလုံးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်ညတွင် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့များက ဗြိတိသျှစစ်စခန်းခြောက်ခုနှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသရှိ ဗြိတိသျှသံရုံးများကို တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ဟက်ဂါနာတို့၏ ပါးလံမားတပ်ဖွဲ့ က မိုဆိုးလ် ရေနံပိုက်လိုင်းများကို ဆယ့်ငါးနေရာမှ ဖောက်ခွဲလိုက်ကြပြန်၏။

ဤမျှ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲအဖြစ် သူတို့က ရန်သူတော် နံပါတ်တစ်ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခကို အပျောက်ရှင်းမည်ဟု မက်ကက်ဗီး တို့က ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မက်ကက်ဗီးတို့သည် ဟေဗင်ဟတ်ခ နေထိုင်သော ဌာနချုပ် နေအိမ်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး လှုပ်ရှားမှုများကို လည်းကောင်း၊

အဝင်အထွက်များ ကို လည်းကောင်း အားလုံးတိကျစွာ မှတ်သားနေကြ၏။

လေးရက်ကြာမျှ စူးစမ်းထောက်လှမ်းပြီးသည်အထိ ဟေဗင်ဟတ်ခကို လုပ်ကြံ ရေးမှာ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် လက်မှိုင့်ချရမလို ဖြစ်နေ၏။ ဟေဗင်ဟတ်ခသည် သူ၏ အထပ်ထပ် လုံခြုံရသော ခံတပ်တွင်းမှ ဘယ်မှမထွက်။ သူ့နေရာသို့ ရောက်အောင် သွားဖို့ကလည်း ဂုမ္ဘဏ်တစ်ထောင် စောင့်ရှောက်ထားသော မသကနတ်ပန်းလို ဖြစ်နေ၏။

ဟေဗင်ဟတ်ခ ခံတပ်တွင်းမှ ထွက်ပြန်သည့်အခါတွင်လည်း အစောင့် အရှောက်က ထူပြောလွန်းသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ ကိုယ့်ဘက်မှ ရာဂဏန်းအထက် အကျအဆုံးမရှိဘဲ မဖြစ်နိုင်။ ဤသို့ ဤသို့ဖြင့် လုပ်ကြံရေး အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့ ရတော့မည့်ကိန်း ဆိုက်နေ၏။

ထိုစဉ် ယိုပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရတော့၏။

အရပ်ကားတစ်စီးသည် ခံတပ်တွင်းမှ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်တိတိ ညဉ့်သန်း ခေါင်ယံ တစ်နာရီခန့် အချိန်မှန် ထွက်လေ့ရှိပြီး နံနက်လင်းအားကြီးခန့်ကျမှ ပြန်၍ ဝင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအရပ်ကားကို အရပ်ဝတ် ကားမောင်းသမားတစ်ဦးက မောင်းနှင်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့ ထူးခြားမှုသည်ပင် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြစ်လာ၏။

မက်ကက်ဗီးအဖွဲ့တို့က ထိုကားပိုင်ရှင်ကို စုံစမ်းရာ ကြွယ်ဝသော အာရပ် လူမျိုးတစ်ဦးပိုင် ကားဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုအချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ ထိုကား သည် ဂျူးတို့ကို မလိုလားသော အာရပ်တစ်ဦးဦးသည် ဗြိတိသျှတို့နှင့် ထိပ်တန်း ဆက်သွယ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆစရာ ဖြစ်လာသည်နှင့် ထိုယိုပေါက်မှတစ်ဆင့် ဟေဗင်ဟတ်ခထံ ဝင်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆလာကြ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်၊ အမူအကျင့်၊ အနေအထိုင်၊ ရာဇဝင်ကြောင်းတို့ကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ လေ့လာကြပြန်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟေဗင်ဟတ်ခသည် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အရေးပါသော အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ဦးနှင့် ရွေးချယ်လက်ထပ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ထောင်ပြု လိုက်သည့်အတွက်

ငွေရေးကြေးရေး၊ အဆင့်အတန်းအားလုံး ချောမောပြေပြစ်ခဲ့သည်။
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြဲလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနှင့် နေထိုင်ခဲ့ပြီး
စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ရာ မရှိသော လူတစ်ယောက်ဟု အပေါ်ယံ သတ်မှတ်နိုင်၏။

သို့သော် အတွင်းသို့ လေ့လာကြည့်သောအခါ ဟေဗင်ဟတ်ခသည်
အပြင်ပန်း ငြိမ်သလောက် အတွင်းငြိမ်သူ မဟုတ်ပေ။ အငယ်အနှောင်း
တစ်ယောက်တလေ ထားဖူး ကြောင်း သတင်းသဲ့သဲ့ရ၏။

သည်တွင် မက်ကဗီးတို့ အယူအဆတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ဟေဗင်ဟတ်ခသည်
ခံတပ်အတွင်း၌ ပိတ်လှောင်နေရခြင်းအတွက် ငြီးငွေ့လာပေလိမ့်မည်။
သူ့အခြေအနေ၊ သူ့ဘဝအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခံတပ်တွင်း
ခေါ်သွင်းလာဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ သည်တော့ ဟေဗင်ဟတ်ခ အနေနှင့် အပြင်သို့
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်ရမည်။

တစ်ပတ် သုံးကြိမ်၊ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်တွင် အပြင်ထွက်လေ့ရှိသော
ကားထဲမှ မမြင်ရသော ခရီးသည်မှာ ဟေဗင်ဟတ်ခ ဖြစ်ရမည်ဟု
တွေးတောယူဆဖွယ် ရှိလာ၏။

ဤအယူအဆသည် မှန်ကန်ပါက ဟေဗင်ဟတ်ခနှင့် အတူနေမည့်
မိန်းကလေး မှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဂျူးမကလေး မဖြစ်နိုင်။

နောက် ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ အင်္ဂလိပ်မိန်းမ မရှိ။ သည်တော့ အာရပ်မသာ
ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပေသည်။ မက်ကဗီးတို့သည် မော်တော်ကား နံပါတ်ဘက်မှ
ဆက်လက်ထောက် လှမ်းကြပြန်ရာ ကားနှင့်ပတ်သက်သည့် ကြေးရတတ်
အာရပ်မိသားစုတစ်စုတွင် ငယ်ငယ် ချောချော၊ ပညာတတ် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ဤမိန်းကလေးနှင့် ဆိုလျှင်ကား
ဟေဗင်ဟတ်ခ ဖြစ်လောက်သည်။

မက်ကဗီးတို့သည် အာရပ်မိသားစုကို စောင့်ကြည့်ပြီး ထိုမိန်းကလေး၏
လှုပ်ရှားမှုကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြရပြန်၏။

ဒုတိယည၌ သူတို့၏ ကြိုးစားမှုသည် အကျိုးထူးလာ၏။ မိန်းကလေးသည်
ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် အိမ်မှထွက်၍ ဂျေရုဆလင်မြို့ ချမ်းသာသော

အာရပ်အိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ထိုအိမ်သို့ ထူးဆန်းသော အရပ်ကားတစ်စီး ဝင်လာ၏။

စောင့်နေသူများ၏ သိမ်းငှက်မျက်လုံးအောက်တွင် ဟေဗင်ဟတ်ခကို အမှောင် ထဲမှ အော်သံတစ်ခုကြောင့် လန့်နိုးလာ၏။

ထိုအော်သံကား

“အစ္စရေးလူမျိုးများအတွက် လက်စားချေသူများကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါစေ”

ဟေဗင်ဟတ်ခသည် အိပ်ရာထဲမှ ဆတ်ခနဲ ထ ထိုင်လိုက်၏။ အာရပ် မိန်းကလေးသည်လည်း ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မက်ကက် တို့၏ ကျည်များက ဒလဟော သွန်ထွက်လာပြီ ဖြစ်၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ဗြိတိသျှဌာနချုပ်သို့ မက်ကက်ဗီးတို့ထံမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်လာ၏။

သူတို့၏ သေဆုံးပြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်၏ အလောင်းရှိသော နေရာနှင့် အကယ်၍ ဤကိစ္စအတွက် ယီရှူဗဟိုကို အကြောင်းပြညှဉ်းဆဲပါက ဟေဗင်ဟတ်ခ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ပြည်သူအများသို့ တင်ပြမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များအနေနှင့် သူတို့၏ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကို ပြည်သူအား အသိမပေးလို၍ ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခ သည် မော်တော်ကားနှင့် တိုက်ခိုက်မိပြီး မတော်တဆ ကွယ်လွန်သွားရကြောင်း ကြေညာ လိုက်ကြလေသည်။

မက်ကက်ဗီးများကလည်း ထိုကြေညာချက်များကို ရေငုံရင်း သဘောတူ လိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဟေဗင်ဟတ်ခ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တိုက်ခိုက်မှုများသည်

လျော့နည်းလာလေသည်။ ကုလသမဂ္ဂ ကော်မတီ၏အလာကို ပါလက်စတိုင်း ဒေသက မအီမလည် ငြိမ်သက်စွာ ကြုံနေလေ၏။

၁၉၄၇ခုနှစ် ဇွန်လ နောက်ဆုံးပတ်တွင် ကုလသမဂ္ဂ ပါလက်စတိုင်း အထူးကော်မတီအဖွဲ့ သည် ဟိုက်ဖာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ကြားနိုင်ငံများ ဖြစ်ကြသော ဆွီဒင်၊ နယ်သာလင်း၊ ကနေဒါ၊ ဩစတြီးယား၊ ကတီမာလာ၊ ဥရုဂွေး၊ ပီရူး၊ ချက်ကိုစလိုဗီးယား၊ အီရန်နှင့် အိန္ဒိယတို့မှ ဖြစ်ပေသည်။

ဂျူးလူမျိုးတို့အတွက်ကား ကြားနေမည်ဟု မမျှော်လင့်နိုင်သော အခြေရှိနေ၏။ သူတို့ဘက်မှ အလေးလျော့ ရှုံးနေပေသည်။ ကနေဒါနှင့် ဩစတြီးယားတို့မှာ ဗြိတိသျှတို့၏ နေသဟာယ အဖွဲ့ဝင်၊ ချက်ကိုနှင့် ယူဂိုတို့မှာ ဆိုဗီယက်အုပ်စု၊ ဆိုဗီယက် အုပ်စုကား အစဉ်အလာအရ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေးသမားများ၊ တောင်အမေရိက နိုင်ငံများဖြစ် သည့် ဥရုဂွေး၊ ပီရူး၊ ဂွာတီမာလာတို့က ခရစ်ယာန်နိုင်ငံများဖြစ်၍ ဂျူးတို့အပေါ် ကြက်သီးမွေး ဆက်ဆံရေးမျှသာ ရှိနိုင်သည်။

အီရန်က မူဆလင်နိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယ တစ်ဝက်တစ်ခြမ်း မူဆလင်အုပ်စု၊ ဆွီဒင်နှင့် နယ်သာလင်းတို့ကသာ ဂျူးတို့အပေါ် ကျေနပ်နိုင်သူများ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယိရှုဗဟိုသည် ကုလသမဂ္ဂ ကော်မတီကို ကောင်းစွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။

စစ်သားဟောင်းကြီး၊ ဖျန်ဖြေရေးသမားကြီး ဘာရက်ဘင်ကင်နင်သည် ယိရှုဗဟို၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဒေါက်တာ ပိုက်ဇေန်၊ ဘင်ဂူရီယန်တို့နှင့်အတူ ကော်မတီကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါရပြန်လေသည်။

အခန်း ၁၃

ကစ်တီနှင့်ကာရင်တို့သည် ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကစ်တီအနေနှင့် ကာရင်အား ပြောဆိုဖို့ အချိန်အခါ စောင့်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဒပ်လန်ဒေါထံမှ စာရောက်သည်နှင့် နောက်ထပ်မစောင့်တော့ရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

ကာရင်သည် ခေါင်းလျှော်ပြီးသည်နှင့် ညိုမှောင်သော ဆံပင်ရှည်များကို ခြောက်သွေ့အောင် မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ပွတ်သပ်နေ၏။

ကစ်တီမှာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငိုငိုရင်း လက်သည်းကလေးများကို တံစဉ်း နှင့်တိုက်ပြီး ညီညာစွာ ဆေးဆိုးနေ၏။

ကာရင်က ကစ်တီကိုကြည့်ရင်း“ကစ်တီ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”
'အလိုတော်...ဘာမှမဖြစ်ရပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်တောင် မနေရပါ လားနော်”

'မဟုတ်ပါဘူး ကစ်တီ၊ ဂါလီလီပင်လယ်ကမ်းခြေက ပြန်လာကတည်းက ကစ်တီကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အယ်ရီနဲ့များ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့သလားဟင်”

“ကိုယ်နဲ့ အယ်ရီအကြားမှာ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာတွေကတော့ အများကြီးပဲ ကာရင်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းက ကစ်တီနဲ့ ကာရင်နဲ့ အကြောင်း၊ တို့နှစ်ယောက်.....ပြောနေ ကြာတယ်ကွာ၊ ခုပဲ ပြောကြစို့” ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှထ၍ စီးကရက် မီးညှိလိုက်၏။

"ဒီမှာ ကာရင်၊ ကာရင်ကို ကစ်တီဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ကစ်တီဘဝ အတွက် ကာရင်ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

'ကာရောင်လိုစခန်းမှာ ကာရင်ကို စတွေ့ကတည်းက ကာရင်ကို ကိုယ့် သမီးလေးလို ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်လေ”

'ကာရင်လည်း အဲဒီလို သိပ်ဖြစ်ချင်ပါတယ် ကစ်တီ”

'ဒါဖြင့် အခု ကိုယ်ပြောမယ့် စကားတွေဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ထားတာဆိုတာ ကာရင်သဘောပေါက်မှာပါ၊ ကာရင်ရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် ဆုံးဖြတ်တာပါ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ယုံပါ ကာရင်”

“ယုံပါတယ် ကစ်တီရယ်” ။

“သေသေချာချာ နားထောင်ပါ ကာရင်၊ အခု ကိုယ်ပြောမယ့် စကားက အခု ရုတ်တရက် ကြားရရင် ကာရင်နားလည်ဖို့ ခက်ချင်ခက်နေမယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့လည်း အခုလိုပြောဖို့ ခက်တာ အမှန်ပါပဲကွယ်။ ကိုယ်လေ ဒီမှာရှိတဲ့ ကလေးတွေအားလုံးကို ချစ်ပါတယ်၊ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ အမေရိကားက ကာရင်ရဲ့အိမ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်တာ”

ကာရင်သည် ဆတ်ခနဲ တုံ့သွား၏။ သူ ကြားလိုက်ရသော စကားများကို မယုံသလို ဖြစ်သွား၏။ “ကာရင်ရဲ့ အိမ်၊ ကာရင်ရဲ့ အိမ်က ဒီမှာပဲဟာ၊ တခြားဘယ်မှာမှ မရှိတော့ဘဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ဟာ ကာရင်ရဲ့ အိမ်ပါပဲ၊ ကာရင်နဲ့ကိုယ်လေ ..ကာရင်ကို တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားပြီး အတူနေချင်တာ”

“ကာရင်လည်း အတူနေချင်ပါတယ် ကစ်တီရယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ကြီးပဲ”

“ဘာများလဲ ကလေးရယ်”

“ဪ...ကစ်တီက အမေရိကားက အိမ်လို့ဆိုတော့’

“ဟုတ်တယ်လေ ကာရင်ရဲ့၊ ကိုယ်က အမေရိကန်သူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်အိမ် က အမေရိကားမှာ ရှိရမှာပေါ့၊ ကိုယ်လည်း အိမ်ကိုလွမ်းတာပေါ့”

ကာရင်သည် မငိုမိစေရန် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“အင်းနော် ဟုတ်သားပဲ၊ ကာရင်စိတ်ထဲမှာက ဒီမှာပဲ အခုလို အတူနေကြ ရမယ်၊ ကစ်တီက ဂန်ဒက်ဖနာမှာ နေမယ်၊ ကာရင်က...”

ကာရင် စကားမဆုံးမီ ကစ်တီက ဝင်ဖြတ်လိုက်၏။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကာရင်က နောက်တော့ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ တစ်ခုခုသွားရမယ်။ နောက်တာဝန်အရ ကိဘူရှ်တစ်ခုခု၊ နယ်ခြားတစ်နေရာ သွားရမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ကစ်တီရယ်၊ ဒီမှာက ထုံးစံပဲဟာ”

“ဒီမယ် ကာရင်၊ ကစ်တီလေ ဒီမှာ ချစ်စရာတွေအများကြီး တွေ့ရတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ကစ်တီရဲ့ နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး ကာရင်၊ ဂျူးလူမျိုးတွေကလည်း ကစ်တီလူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

ကာရင်သည် ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။

“ကာရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားပါတယ် ကစ်တီရယ်၊ ကာရင် စိတ်ထဲ မယ် ကစ်တီ အခုလို အိမ်ပြန်ချင်မယ်၊ ကစ်တီ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ချင်တာလေးတွေ ရှိမယ်ဆိုတာ ထည့်မတွေးမိဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကာရင်၊ ကာရင် အခုပြောတဲ့ စကားဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပါပဲ”

ကာရင်သည် လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ကို ငဲ့ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ကစ်တီသည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် သည်မှခွာရမည်ဆိုတော့

“ကာရင်တော့ ဘာပြောရမှန်း မသိပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်လေ ဒိန်းမတ်မှာ စာရေးတတ် ဖတ်တတ် အရွယ်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျူးဖြစ်ရတဲ့ ဘဝအကြောင်းကို အမြဲစဉ်းစားကြည့်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ အဖြေမရခဲ့ပါဘူး၊ ခုလည်း မသဲကွဲပါဘူး။ ကာရင် တစ်ခုပဲသိတယ်၊ ဒီမှာ ကာရင်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေတယ်၊ ဒီရှိနေတာ ကလေးကို ဘယ်သူယူသွားတာမှ မခံနိုင်ပါဘူး ကစ်တီ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်လာရပါပြီ။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဘာဆိုတာ ကာရင်လည်း သိချင်သိလာမှာပေါ့၊ ခုတော့ဖြင့် ပါလက်စတိုင်းက မခွာနိုင်ဘူး ကစ်တီရယ်”

“အင်းလေ ကာရင်မှာ ရှိတာကတော့ အမြဲရှိနေရမှာပေါ့ ကာရင်ရယ်၊ အမေရိကားမှာရှိတဲ့ ဂျူးဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ ဂျူးတွေအားလုံးမှာပဲ ရှိရတော့ မှာပေါ့၊ ပါလက်စတိုင်းက ခွာရုံနဲ့ ဘာမှပြောင်းလဲမသွားနိုင်ပါဘူး”

“သူတို့က ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်နေရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ကာရင်၊ အမေရိကန်မှာ နေကြတဲ့ ဂျူးတွေဟာ

အမေရိကားကို ချစ်ကြတယ်၊ သူတို့တိုင်းပြည်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြပါတယ်”

‘ဂျာမနီက ဂျူးတွေကလည်း ဂျာမနီကို ချစ်ကြတာပဲ ကစ်တီ”

‘တော်တော့ ကာရင်၊ ကစ်တီတို့ အမေရိကန်တွေဟာလည်း အဲဒီလူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အမေရိကန်က ဂျူးတွေ သူတို့ရဲ့ အမေရိကန်တိုင်းပြည်အတွက် အသက်နဲ့ လဲပြီး ချစ်ခွံတဲ့သူတွေပါ။ အမေရိကားကိုများ လာကြည့်စမ်းပါဦး ကာရင်ရယ်၊ မထူးခြား ရင် ကိုယ်ပြောပါ့မလား ကာရင်၊ ကာရင်အတွက် ထိခိုက်နစ်နာမယ့် ကိစ္စတစ်ခုကို ကိုယ်လုပ်မယ် ထင်သလား ဟင်”

‘မ...မထင်ပါဘူး ကစ်တီ” ကို ကစ်တီသည် ကာရင်ရှေ့ ကုလားထိုင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ‘အို...ကလေးရယ်၊ မင်းဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကိုတောင် မသိခဲ့ရပါလားကွယ်၊ မင်းဘဝဟာ နေရောင်အောက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းလျှောက်ရတဲ့ အရသာကိုတောင် မတွေ့ခဲ့ရပါကလား၊ ဒီမှာကော သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝကို တွေ့ရမယ်လို့ ထင်နေသလား။ ကာရင်ရယ်၊ ကိုယ်လေ ကာရင် တစ်သက်ပတ်လုံး ဂျူးမကလေးပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဂျူးလူမျိုးတွေကို ချစ်ခင်စေချင်ပါတယ်၊ ဂျူးတိုင်းပြည်ကို ချစ်စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ တခြားကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ တခြားအကြောင်းအရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ သာယာမှု၊ ချမ်းမြေ့မှုတွေလည်း ရှိသေးတယ် ဆိုတာကို မင်းလေး တွေ့စေချင် သိစေချင်လို့ပါကွယ်”

ကာရင်သည် ကစ်တီနှင့် မျက်နှာချင်း လွှဲလိုက်၏။ ကစ်တီကမူ ဆက်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် - ‘ဒီမှာပဲ ကာရင် ဆက်နေမယ်ဆိုရင် ကာရင်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ သေနတ် တစ်လက်ကိုင်ပြီး ကျီးလန့်စာစားနေရမယ်၊ တဖြည်းဖြည်း နာကြည်းပြင်းထန် လာပြီး အယ်ရီတို့၊ ဂျော်ဒါးနားတို့လို ဘဝမျိုး စိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွယ်”

ကာရင်သည် ခေါင်းငုံ့နေရင်း ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကာရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပါ၊ ကစ်တီ ဒီမှာပဲ အမြဲနေမှာပဲဆိုတာကိုက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေတာပါ”

‘ထားပါကွယ်၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ကာရင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
ဘဝကို အခွင့်အရေးပေးပါဦးကွယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခခံရတာ
များလှပါပြီ”

“ကာရင်တော့ ဘာမှမသိတော့ဘူး ကစ်တီရယ်၊ မသိတော့ဘူး၊ ဒီကနေပြီး
ခွာနိုင်ဖို့ အင်အား ရှိ မရှိလည်း မသိတော့ဘူး” ကာရင်သည် တုန်ယင်စွာ
ပြောလိုက်လေ၏။ ကစ်တီက

“ကာရင်ရယ်၊ မင်းကလေးကိုလည်း အဝတ်အစား ရောင်စုံကလေးတွေ
ဝတ်စေချင်တယ်၊ အမိုးဖွင့်ကားကလေးနဲ့ ဘောလုံးပွဲတွေ၊ ကစားပွဲတွေ
သွားစေချင်တယ်။ မင်းရဲ့ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတွေဆီက တယ်လီဖုန်း
တဝှမ်းဝှမ်း မြည်စေချင်တယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ဖုန်းခွက်ကလေးကို တတွတ်တွတ်
ပြောနေတဲ့ အသံကလေး ကြားချင် တယ်ကွယ်၊ မင်းကိုလေ မြီးကောင်ပေါက်မလေး
တစ်ယောက်လို မဟုတ်တရုတ် ပြောဆို လုပ်ကိုင်နေစေချင်တယ်လေ။ မင်း
လက်ကလေးတွေက သေနတ်တွေ ကိုင်နေတဲ့ ဘဝ၊ ခိုးသွင်းလာတဲ့
လက်နက်ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်နေရတာကို မမြင်ချင်ဘူးကွယ်။ မင်းဘဝမှာ
မတွေ့မကြုံ မပြည့်စုံသေးတာတွေ အများကြီးကွယ်၊ မင်း နောက်ဆုံး
မဆုံးဖြတ်သေးခင်မှာ လောကကြီးမှာ တခြား ဒီလိုကိစ္စတွေ ရှိနေသေးကြောင်း
မင်းသိသင့်ပါသေးတယ်ကွယ် ကလေးရယ်”

ကာရင်သည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ ကစ်တီနားမှ ခွာလိုက်ရင်း
တုန်ယင်စွာဖြင့် ‘ဒပ်ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဟင်”

ကစ်တီသည် သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှ ဒပ်၏ စာကလေးကို ထုတ်ပြီး
ကာရင်လက်ထဲ သို့ ထည့်လိုက်၏။

“အဲဒီစာကို ကိုယ့်စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုရောက်
တာလဲတော့ မသိဘူး”

ကာရင်သည် စာကိုဖြန့်လိုက်၏။

မစ္စက်ဖရီးမွန်

ဒီစာကို ကျွန်တော့်ထက် အင်္ဂလိပ်စာ ရေးတတ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ရေးချင်တာတွေ ပြောပြီး
ရေးခိုင်းထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရေးတာဖြစ်ကြောင်း
သေချာအောင် ကျွန်တော့်လက်ရေးနဲ့ ကူးပြီး ရေးပေး
လိုက်ပါတယ်။

ဒီစာကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်အောင်
လျှို့ဝှက်စွာ ပို့ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အခု
အလုပ်သိပ်များနေပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက် အခုအခါမှာ
မိတ်ဆွေတွေ၊ ရဲဘော်တွေ အကြားမှာ ရောက်နေ ပါပြီ။

ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ပထမအကြိမ် ခိုင်မာသေချာတဲ့
ရဲဘော် မိတ်ဆွေတွေကို တွေ့ရပါပြီ။ အခုလို နေသားတကျ
ဖြစ်တော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့ ဂန်ဒက်ဖနာ ကလေးစခန်းဟာ
ကလေးဆန်တယ်ဆိုတာ သိတော့တယ်။

စခန်းကိုလည်း မုန်းမေ့နေပါပြီ။ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ
ခင်ဗျားရော ကာရင်ပါ ပါသွားပါပြီ။ အခု ကျွန်တော့်ဘဝဟာ
တကယ့်လူကြီးဘဝ၊ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ ဘဝ
ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရေးချင်တာက
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သူငယ်နှစ်စားအရပ်ကို ဘယ်တော့မှ
ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ကာရင်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးထံလည်း ပြန်လာစောင့်ရှောက်တာတွေ
မလုပ်နိုင်တဲ့အကြောင်း သိစေချင်လို့ပါ။

တကယ်တော့ ကာရင်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးလေးပဲ။
အခု ကျွန်တော့်ဘဝမယ် ကျွန်တော်နဲ့ ယုံကြည်ချက်တူတဲ့၊
အရွယ်တူတဲ့ တကယ့်ဘဝကြင်ဖော်တစ်ယောက်
ရွေးချယ်အတူနေလိုက်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား
ပျော်ရွှင်နေကြပါတယ်။

ဒီမယ် မစ္စက်ဖရီးမွန်၊ ခင်ဗျားလည်း ဘာကြောင့်
ကာရင်ကလေးမို့ ကိုခေါ်ပြီး အမေရိကားကို မပြန်သေးတာလဲ။

ကာရင်လို အပျော့စားကလေး တစ်ယောက်ဟာ ပါလက်စတိုင်းနဲ့
မဆိုင်ပါဘူး။

ဒါပါပဲ ဒပ်လန်ဒေါ

ကစ်တီသည် ငေးငိုင်းနေသော ကာရင်လက်ထဲမှ စာကိုယူပြီး တစ်စစီ
ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ 'ကဲ...ကိုယ်တော့ ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းဆီကို
နုတ်ထွက်စာ သွားတင် လိုက်တော့မယ်၊ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးရင် အမေရိကားကို ပြန်ဖို့
လက်မှတ်ယူလိုက် တော့မယ်”

ကာရင်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ 'ကောင်းပါပြီ ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်
လိုက်ပါတော့မယ်”

အခန်း ၁၄

မက်ကက်ဗီးတို့သည် တစ်လတစ်ကြိမ်လောက် သူတို့ဌာနချုပ်ကို
ပြောင်းရွှေ့လေ့ရှိသည်။

“ငရဲရက် နှစ်ပတ်”နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဟေဗင်ဟတ်ခ လုပ်ကြံမှု ပြီးဆုံးသည်နှင့်
တစ်လတစ်ကြိမ် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းပင် မလုံလောက်ချင်တော့။ မက်ကက်ဗီးတို့မှာ
မြေအောက်အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ရကား တင်းပြည့် လှုပ်ရှားကြသူများ တစ်ရာခန့်သာ
ရှိသည်။ အရန်အင်အား သုံးလေးထောင်နှင့်မိတ်ဆွေ သုံးလေးထောင်မျှသာ ရှိသည်။
ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များမှာလည်း လေး ငါး ခြောက်ယောက်သာ ထားကြ၏။

ရန်သူ၏ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေမှုအောက်တွင် ဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များပင်
ထပ်ဆင့် လူခွဲကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့၏ ပထမဆုံးလုပ်ရပ်မှာ ဂျေရုဆလင်မှ ခွာကြရန် ဖြစ်သည်။
ဌာနချုပ်ခေါင်ထဲက လေးယောက်သာ တဲလ်အဲဗစ်မြို့သို့ သွားကြ၏။ သူတို့လေး
ယောက်မှာ အာကီဗာ၊ ဘင်မွန်ရှိ၊ နာဟန်ဘင်အာမီ (ဘယ်ရီ၏ညီ)နှင့်
ဂျီအိုရာကလေး ခေါ် ဒပ်လန်ဒေါတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့လေးဦးသား တဲလ်အဲဗစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဈေးဟောင်း

ဘတ်စ်ကား ဂိတ်အနီးရှိ မက်ကက်ဗီ ဘက်တော်သား၏ အိမ်အောက်ခန်းကို ရွှေ့လာကြ၏။

အိမ်အခြေအနေမှာ တစ်ဖက်အန္တရာယ်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အစောင့်ထားရန်သော် လည်းကောင်း၊ မလွယ်ပေါက်သို့ ပြေးရန်အတွက် လည်းကောင်း အဆင်ပြေသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

အာကီဗာသည် ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး အင်္ဂလိပ်စုံထောက် စီအိုင်ဒီများလက်မှ ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း နှစ်ဖက်ငြိမ်းချမ်းရေးကာလ ခဏကလေးမျှသာ မြေပေါ်၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုက်ရပြီး၊ ကျန်ရှေ့ပိုင်း နောက်ပိုင်း အချိန်အားလုံးမှာ မြေအောက်မှာ နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ " အာကီဗာသည် ဗြိတိသျှစုံ ထောက်များ၏ ထောင်ချောက်တစ်မျိုးကို ရှောင်တိမ်းလွတ်မြောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အကြီးဆုံးသော အလိုရှိသူ ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကို အသေအရှင် ဖမ်းမိဖို့အရေး ဝရမ်းပြေးဆုငွေမှာ ပေါင်သောင်းဂဏန်း ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှစီအိုင်ဒီတို့အတွက် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ စီအိုင်ဒီတို့သည် ယခုလတ်တလော မက်ကက်ဗီးဌာနချုပ်နှင့် သုံးလေးအိမ်အကွာရှိ အိမ်တစ်လုံးကို မှောင်ခိုကုန်သည်တစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ သတိကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသော စီအိုင်ဒီတို့မျက်လုံးတွင် သူတို့အကဲခတ်နေသော အိမ်နှင့်သုံးလေး အိမ်အကွာတွင် ဝန်းကျင်ကို အမြဲအကဲခတ်နေသော အစောင့်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

တယ်လီစကုပ် ကင်မရာနှင့် လှမ်းကြည့်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြည့်သောအခါ အရေး ကြီးသော အလိုရှိသူ စာရင်းဝင် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စုံထောက်များအတွက် ယုံထောင်ကြောင် မဟုတ်ဘဲ ယုံထောင်ကျားမိ ဖြစ်နေပြီ။ ရှေးယခင် အတွေ့အကြုံများအရ အပြောင်းအရွှေ့ လျင်လှသော မက်ကက်ဗီးစခန်းကို ချက်ချင်း ဝိုင်းဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်အထိ ဤစခန်းမှာ မက်ကက်ဗီးတို့၏ ယာယီဌာနချုပ်ဟူ၍ စီအိုင်ဒီတို့ မသိကြ။

ဒပ်သည် အောက်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းတွင် ပတ်စပို့ [နိုင်ငံကူးလက်မှတ်] တစ်ခု အတုလုပ်နေ၏။ အခန်းထဲတွင် သူနှင့်အတူ အာကီဗာတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။ ဘင်မွန်ရှိနှင့် နာဟန်တို့သည် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့မှ ကြားလူအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးနှင့် တွေ့ဆုံရန် အပြင်ထွက်သွား၏။

အာကီဗာသည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ဟေး...ဘယ်လိုလဲကွ ဂျီအိုရာကလေးရ၊ မင်း ဘယ်လိုများ ဘင်မွန်ရှိကို ကနေ့ကိစ္စထဲမှာ မင်းပါလာအောင် ပြောလိုက်တာလဲ ဟင်”

ဒပ်သည် ညည်းတွားလိုက်၏။ “ခဏလေးဗျာ၊ ဒီ ပတ်စပို့ကလေး အပြီးသတ်စမ်းပါရစေ”

အာကီဗာသည် နာရီကြည့်လိုက်ရာမှ နံဘေးမှာရှိသော ခင်းပြင်တစ်ခုပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။ ပြီးမှ

“သူတို့တစ်တွေ သိပ်မကြာဘူး၊ ခဏနေ ပြန်ရောက်လာကြမှာပါကွ”
ဒပ်သည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော်ကတော့ ဟက်ဂါနာတွေကို မယုံဘူးဗျာ”

“ကွာ မင်းကလည်း အခြေအနေအရပေါ့၊ အခုနေ သူတို့ကိုပဲ ယုံရတော့မှာပေါ့”

ဒပ်သည် ဘာမှအငြင်းအခုံ မလုပ်တော့ဘဲ ရေးလက်စ ပတ်စပို့ကို ထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ ရေစာနှင့် တံဆိပ်များကို ခွဲခြား၍ရ မရ ကြည့်နေ၏။ ဤပတ်စပို့ အတုမှာ အစစ်နှင့်ခွဲ၍ မရနိုင်လောက်ပါပေ။ အိတ်စပတ်ဆိုသည့် ကျွမ်းကျင်သူများ စစ်ဆေးဦးတော့၊ အတုနှင့်အစစ် ခွဲခြားနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။ ဒပ်သည် ပတ်စပို့ကို စားပွဲပေါ်မှ ချလိုက်ပြီး အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။

အာကီဗာက ဒပ်ကိုကြည့်ရင်း

“စိတ်ရှည်ရှည် ထားစမ်းပါကွာ၊ တို့မြေအောက်လုပ်ငန်းမှာ စောင့်စားရတာဟာ အကြာဆုံး အပင်ပန်းဆုံးပဲကွ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း တို့တစ်တွေ ဘာကိုများ စောင့်နေရတာလဲလို့ ငါတွေ့မိတယ်”

ဒပ်က အလျင်အမြန်ပင်"ကျွန်တော်လည်း မြေအောက်မှာ
နေဖူးပါတယ်နော်”

“အေးပါကွာ မင်းနေဖူးမှန်း ငါသိပါတယ်၊ ဒီတော့ စောင့်ပြီးတော့ စောင့်၊
နောက်တော့လည်း စောင့်ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ဖူးလား၊ ဘာပဲပြောပြော မင်းက
ငယ်သေးတယ် ဒပ်၊ အခုလောက် အလေးအနက် သိပ်မထားနဲ့ကွ၊ ငါ့ရဲ့
အားနည်းချက်ကလည်း အလေးအနက်ထားလွန်းလို့ကွ”

“ဗျာ၊ ဒီစကားက အာကီဗာ ပါးစပ်က ထွက်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဗျာ”

“အေးလေ ပြောပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလာတော့ အဖြစ်တွေက
ပြောင်းလာတယ်ဟေ့၊ တို့တစ်တွေ စောင့်စရာကို အမြဲစောင့်နေရတာပဲ၊
ရန်သူတွေက တို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် တစ်ကျွန်းလား ထောင်တစ်သက်လားပဲ၊
နှိပ်စက်တာတို့ ကြိုးပေးတာတို့ကတော့ ခုခေတ်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဖြစ်နေပြီပဲ။
ဒါကြောင့် ငါပြော တာပေါ့၊ သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားနဲ့ကွာ၊ မင်းက
ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။ တို့ မက်ကက်ဗီးထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ ရှိတာပဲ၊
အချိန်ရှိတုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ”

“ဪ...ဪ...ဒါဖြင့် မင်းမှာ တို့ကိုမပြောဘဲ ထားတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ်”

“အင်း...အရင်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အခု မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘင်မွန်ရှိကို ပြောမှထင်တယ်၊ မင်းအတွက် တစ်ယောက်လောက်
ရှာပေးပါလို့”

”

ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဌာနချုပ်မှာပဲ နေပါရစေ၊
ဌာနချုပ်နေရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ”

အာကီဗာသည် သက်ပြင်းချရင်း

“အင်း...ဘယ်လောက် လွဲလိုက်သလဲကွာ၊ မင်း ဘယ်လောက် အယူလွဲနေပါလိမ့်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးဆိုတာ အလုပ်ခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လာရင် ကိုယ့်ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရ မြင်လိုက်ရတာပဲကွ၊ အဲဒါ အရသာပဲ”

ဒပ်သည် အဘိုးကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဒီအဘိုးကြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပါပြီဟု တွေးလိုက်၏။ နောက် ပတ်စပို့ကို ကြည့်လိုက်ရာ မင်များ ခြောက်နေပြီဖြစ်၍ ဓာတ်ပုံနေရာတွင် ကပ်လိုက်၏။ အာကီဗာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အာကီဗာသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မှိန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဒပ်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိပြန်၏။ ဒပ်အနေနှင့် မစ္စက်ဖရီးမွန် (ကစ်တီ)ထံသို့ စာရေးလိုက်မိပြီးဖြစ်၍ စိတ် ပိုခံစားနေရ၏။ သူ့အနေနှင့် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆက်၍ ဆင်နွှဲလိုက်ချင်၏။ ဒါမှ တစ်ပွဲမဟုတ်တစ်ပွဲ ဗြိတိသျှတို့က ဖမ်းမိသွားပြီး သူ့ကိုကြိုးစင်ပို့လိုက်လျှင် မြန်မြန် ဇာတ်သိမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ သူ့ရဲဘော်တို့သည် သူ၏သတ္တိမှာ သေစမ်းပါစေကွာဆိုသော တရားမှ လာကြောင်း မရိပ်မိကြချေ။ သူ့အနေနှင့် ရန်သူ့ကျည်ဆန်သည် သူ့ကိုတည့်တည့်မှန်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ အိပ်မက်များကလည်း အခုတလော မကောင်း။ ဘာပဲပြောပြော ကာရင်တစ်ယောက် ကြိုးစင်နှင့် သူ့အကြားမှာ မရှိတော့ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။

ယခုအတိုင်းတော့ ပြဿနာ မရှိတော့ပါ။ မစ္စက် ကစ်တီဖရီးမွန်သည် ကာရင်အား အမေရိကားသို့ ခေါ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ခေါ်သွားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူ သူ့ဘက်က ဇာတ်လမ်းက ရှင်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ သူသည် တိုက်ပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်မည်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သူသည် တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးကောင်း ကျဆုံးမည်။ သို့မဟုတ် ဖမ်းမိပြီး ဇာတ်သိမ်း ရပေလိမ့်မည်။

ကာရင် မရှိသည့်နောက် အသက်ရှင်ခြင်းသည် ဘာများ ထူးပါတော့သနည်း။

အဆောက်အအုံ၏ အပြင်ဘက်တွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် ဗြိတိသျှ

စစ်သား များသည် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သူတို့သည် မက်ကက်ဗီးတို့၏ အစောင့်ကင်းများကို အရင်ဦးဆုံးရှာ၍ စာရင်းရှင်းလိုက်၏။ မည်သူမှ အတွင်းရှိ ခေါင်းဆောင်များကို အချက်မပေးနိုင်မည့် ထိုဒေသတစ်ခုလုံးကို စီးနင်းလိုက်၏။

နှစ်လုံးပြုသောနတ်များ၊ မျက်ရည်ယိုဗုံးများ၊ ရဲတင်းများနှင့် ခေတ်မီလက်နက် များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော ဗြိတိသျှရဲသား ဆယ့်ငါးဦးသည် အောက်ထပ်ကို ဝိုင်းလိုက်၏။ နောက် တံခါးပေါက်ကို ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။

တံခါးခေါက်သံ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အာကီဗာသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။ ပျင်းရိသောအသံဖြင့် -

”ဘတ်မွန်ရှိနဲ့ နာဟန် ပြန်လာကြပြီ ထင်တယ်ကွ၊ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဒပ်ရာ”

ဒပ်သည် တံခါးကိုမဖွင့်ဘဲ ဟ ရုံတင် ဟကာ အပြင်ကလူကို ကြည့်နိုင်ရန် သံကြိုးချိတ်ပြီးမှ တံခါးကို ဟ လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ တံခါးရွက်ကို အပြင်မှ ပုဆိန်နှင့် ထုခွဲလိုက်၏။

“ဟာ...ဗြိတိသျှတွေပျို့” ဒပ်သည် အလန့်တကြား အောက်လိုက်လေသည်။

အာကီဗာနှင့် ဂျီအိုရာကလေးတို့ မိသွားပြီ။

ထိုသတင်းမှာ ပါလက်စတိုင်း ဒေသတစ်ခုလုံး တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထဲမှ ခေတ်အဆက်ဆက် လွတ်အောင် ပုန်းရှောင်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော၊ ပုံပြင်သဖွယ် ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်းသော အာကီဗာသည် မိသွားပြီ။

မက်ကက်ဗီးတို့က ဟက်ဂါနာများကို သစ္စာဖောက်ဟု စွပ်စွဲလိုက်ကြ၏။ တင်မွန်ရှိနှင့် နာဟန်တို့သည် ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်က သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဟက်ဂါနာ တစ်ဦးဦးကသော်လည်းကောင်း ဘင်မွန်ရှိနှင့် နာဟန်တို့ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့ဖူး၍သာ မက်ကက်ဗီးတို့၏ ဌာနချုပ်စခန်းကို သိသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်။ တခြားနည်းနှင့် မည်သို့သိရပါမည်နည်း။

မက်ကက်ဗီးတို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွပ်စွဲလိုက်၏။ ကောလာဟလ

သတင်းပေါင်း တစ်ရာလောက်ကလည်း ဟက်ဂါနာတို့ မည်သို့မည်ပုံ
သစ္စာဖောက်ကာ မက်ကက်ဗီးတို့ဌာနချုပ်ကို
သစ္စာဖောက်ရောင်းစားလိုက်သည်ဟူ၍ ပြန့်ပွားနေ၏။

ဗြိတိသျှဘုရင်ခံသည် ဤအမှုကို ချက်ချင်းစစ်ဆေး အပြစ်ပေးခြင်းဖြင့်
မက်ကက်ဗီးတို့ကို စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစေမည်ဟု ယူဆကာ အပူတပြင်း စီစဉ်နေ၏။

အလျင်အမြန် စစ်ဆေး အပြစ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှအတွက်
သိက္ခာတက် လာစေမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

အကြောင်းမှာ အဘိုးကြီး အာကီဗာသည် မက်ကက်ဗီးတို့၏ အကြမ်းဖက်မှု
အားလုံးနောက်ကွယ်မှ ကြိုးဆွဲဆရာကြီးဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဗြိတိသျှဘုရင်ခံသည် လျှို့ဝှက်သော ခုံရုံးတစ်ရုံး ဖွဲ့လိုက်၏။ စစ်ဆေးမည့်
တရားသူကြီး၏ အမည်ကို သူ၏လုံခြုံရေးအတွက် မကြေညာဘဲ ထား၏။

သို့နှင့် မက်ကက်ဗီးသူရဲကောင်းကြီး အာကီဗာနှင့်ဂျီအိုရာလေးတို့
နှစ်ဦးစလုံး အား ဖမ်းမိသည်နှင့် ရက်နှစ်ပတ်အတွင်း မသေမချင်း ကြိုးပေးသတ်ရန်
အမိန့်ချမှတ် လိုက်လေ၏။

တရားခံနှစ်ဦးစလုံးကို အလုံခြုံဆုံး အက်ကရီထောင်ထဲ၌
သွင်းထားလိုက်၏။

ဤသို့အလောသုံးဆယ် ဘုရင်ခံ၏ စီရင်လိုက်ခြင်းသည် အဆိုးရွားဆုံး
အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ
သတင်းသမား တစ်ဦးမှ လက်တွေ့သတင်းယူခွင့်မရ၊ စီရင်ခြင်းကို
နားထောင်ခွင့်မပြု။ ကမ္ဘာ့သတင်းစာ သမားများက မကျေနပ်ကြ။ အထူးသဖြင့်
မက်ကက်ဗီးတို့နှင့် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူ ပေါသော အမေရိကန် သတင်းသမားများက
ပို၍ကဲပေတော့သည်။

သတင်းသမား မကျေနပ်လျှင် သတင်းကလည်း မကျေနပ်ဖွယ် သတင်း
ဖြစ်လာတော့၏။

အာကီဗာနှင့် ဂျီအိုရာလေးတို့ အပြစ်ရှိ မရှိ ဆိုသည့်အချက်က

မှေးမှိန်သွားပြီး ဗြိတိသျှတို့ တရားမဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး စစ်ဆေး
အပြစ်ပေးလိုက်ခြင်းကသာ ရက်စက်မှုအဖြစ် အထင်းသား ပေါ်လာတော့၏။

“အိပ်ဇီးဒပ်” “တုန်းက ကဲ့သို့ပင် ထိုသတင်းသည် ကမ္ဘာသို့ ရိုက်ခတ်သွား၏။
အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီးအာကီဗာနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သား
လေးဖြစ်သော ဂျီအိုရာ အမည်ခံ “ဒပ်လန်ဒေါ”တို့ကို ခုခံပိုင်ခွင့်မရှိ၊ တရားမဝင်သော
နည်းဖြင့် သေဒဏ်ပေးလိုက်သည်ဟူသော သတင်းက ပို၍ကျယ်ပြန့်လာသည်။

တချို့သော သတင်းသမားများတို့က အာကီဗာ၏ ရာဇဝင်ကြောင်းများကို
လည်းကောင်း၊ ဒပ်လန်ဒေါ ပိုလန် ဂျူးရပ်ကွက် တိုက်ပွဲသတင်းများက အစ
အမြစ်လှန်၍ ဖော်ပြကုန်ကြ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သတင်းသမားများအနေနှင့်
အပြစ်ပေးခံရသော အဘိုးနဲ့မြေးကို တွေ့လိုသည် ဟုတောင်းဆိုလာတော့၏။

စီစီဘရက်ရှာသည် ထိုအချိန်၌ ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့နှင့်
လိုက်ပါခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်း ဘုရင်ခံနှင့် ခေါ်တွေ့သည်။

ဤအမှုအခင်းသည် အိပ်ဇီးဒပ်တုန်းကလို ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ် ကြုံနိုင်
ကြောင်းသိပြီး ဗြိတိသျှပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးနှင့် အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ကာ
အကြံတောင်း၏။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ပင်ကိုက ကိုးလုံးကန့်လန့် အခြေအနေသို့
ရောက်နေသော ဗြိတိသျှတို့အတွက် ကသိကအောက် ဖြစ်စေသည်ကား အမှန်ပင်။
ပြီး ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်က ပါလက်စတိုင်းဒေသသို့
ရောက်နေသောအချိန် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစီရင်ချက်သည် မက်ကက်ဗီးတို့က အကြမ်းဖက်တိုက်ပွဲကို
တုံ့မသွားသည့် အပြင် ပို၍ကဲလာပါက မခက်ပါလား။

ဘရက်ရှောနှင့် ဘုရင်ခံတို့သည် ဗြိတိသျှတို့၏ တရားစီရင်မှုသည် သက်ညှာ
ထောက်ထားမှု ရှိပါသည်ဟု ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ဖွင့်ပြရန် ရယ်ရွယ်၏။ ထို့ကြောင့်
အသက် အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော အာကီဗာနှင့် လူမမည် ဂျီအိုရာတို့နှစ်ဦးကို
ငဲ့ညှာသနားသော အားဖြင့် သူတို့အပြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အသနားခံပါက
သေဒဏ်မှ လွတ်ပေးမည် ဟု ကြေညာလိုက်လေ၏။

ကမ္ဘာသတင်းများ၏ ကန့်ကွက်မှုမှာ ထိုကြေညာချက်ကြောင့်
တန့်သွားသည် ကမူ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရင်ခံနှင့် ဘရက်ရှောတို့ နှစ်ဦးသည် သူတို့ကိုယ်တိုင်
အက်ကရီထောင်တွင်း သို့ တရားခံနှစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့ဆုံသည်။ အာကီဗာနှင့်
ဂျီအိုရာတို့နှစ်ဦးအား ထောင်ဝါဒင် များက ထောင်မှူးရုံးခန်းသို့ ခေါ်လာ၏။
အာဏာပိုင်နှစ်ဦးက တရားခံနှစ်ဦးကို သတင်းထူးပေးလိုက်လေ၏။

'ကျုပ်တို့ဟာ စာနာတတ်တဲ့ လူတွေပါဗျာ၊ ဟောဒီမှာ အခု အသနားခံလွှာ
နှစ်စောင် ယူခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရုံပဲ၊ ဒါက
ဥပဒေအကျိုးဝင်ရုံပါဗျာ ဒါပါပဲ" ဟု ဘုရင်ခံက ပြောသည်။ ဘရက်ရှောကမူ ဝင်၍

"ခင်ဗျားတို့က အသနားခံစာကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့
နှစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ကလွှတ်လိုက်မယ်၊ အာဖရိကမှာရှိတဲ့ ကိုလိုနီတိုင်းပြည်
တစ်ခုခုမှာ ခြောက်လ တစ်နှစ်တန်သည် ချုပ်ထားမယ်၊ အဲဒီအချိန်ဆိုရင်
ပြဿနာတွေက ပြီးသွား မှာပါ"

အာကီဗာက မသိနားမလည်သော မျက်နှာနှင့်

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ပြောတာတွေ နားမလည်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က
ဘာကိစ္စ အာဖရိကတိုက်က ကိုလိုနီနိုင်ငံတစ်ခုမှာ အချုပ်ခံရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့က
ဘာအပြစ်ရှိလို့တုံး၊ ကျုပ်တို့ဟာ သမိုင်းအစဉ်အလာအရ ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တဲ့
တိုင်းပြည်တစ်ခုအတွက် လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ ဝင်နေကြတာပဲဟာ၊
တိုင်းပြည်တစ်ပြည်အတွက် စစ်သားတစ် ယောက်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊
စစ်အကျဉ်းသားအဖြစ် ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဘာစီရင်ချက်မှ
ခင်ဗျားတို့ ချပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဗျာ"

ဘုရင်ခံသည် ချွေးပြန်လာ၏။ ဤပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ခေါင်းမာတော့မည့်ပုံ
ပေါ်နေ၏။ ဘုရင်ခံအနေနှင့် မက်ကက်ဗီးတို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို သိနေပြီးသား
ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်

"ဒီမယ် အာကီဗာ၊ ဒီကိစ္စဟာ နိုင်ငံရေး အငြင်းအခုံ လုပ်နေဖို့မဟုတ်ဘူး၊
ခင်ဗျားရဲ့ အသက် မသေရအောင် ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ အသနားခံလွှာကို

လက်မှတ် ထိုး၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း ကတိတည်မယ်” ။

အာကဗာသည် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်နှစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များကို မြင်သည်။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လာကြံနေကြောင်း ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြော။

ဘရက်ရှောက ဒပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

‘ချာတိတ်၊ မင်း ကြိုးစင်ပေါ်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ မသေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းက အရင်လက်မှတ်ထိုးကွာ၊ အာကီဗာက နောက် လက်မှတ်ထိုးလိမ့်မယ်”

ဘရက်ရှာသည် အသနားခံလွှာကို ဒပ်ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်၏။ ဒပ်သည် အသနားလွှာကို ခဏမျှ တွေ့ကြည့်နေသည်။ နောက် ထိုစာရွက်ကို တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်၏။

အာကီဗာနှင့် ဂျီအိုရာလေးတို့ နှစ်ဦးက အသနားခံလွှာကို လက်မှတ်ထိုးရန် ငြင်းပယ်လိုက်သည့် သတင်းမှာ ကမ္ဘာ့သတင်းစာများတွင် ခေါင်းကြီးပိုင်းမှ ပါလာလေ တော့၏။ ထောင်သောင်းမကကုန်သော ယီရှုဗဟိုမှ မူလက မက်ကက်ဗီးတို့အပေါ် အထင်ခပ်သေးသေးလူများကပင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အပြုအမူကို လေးစားသွားကြရ လေသည်။

နေ့ချင်းညချင်းပင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဂျူးလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ၏ သူရဲကောင်း များ ဖြစ်လာကြလေ၏။

မက်ကက်ဗီးတို့ကို ရှုတ်ချရန် ကြံစည်စီစဉ်လိုက်သော ဗြိတိသျှတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ သူရဲကောင်းနှစ်ဦး ဖြစ်လာအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ယခု အခြေအနေရောက်မှ မထူးတော့ပြီ။ ကြိုးပေးသတ်မည့် ရက်ကို ဆယ်ရက်အကွာတွင် သတ်မှတ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ရလေတော့၏။

ပါလက်စတိုင်းဒေသတစ်ခုလုံး ငြိမ်သွား၏။ မက်ကက်ဗီးနှင့် ဟက်ဂါနာတို့ ၏ တိုက်ပွဲများမှာ ရပ်သွား၏။ သို့သော် ထိုသို့ငြိမ်နေခြင်းမှာ မုန်တိုင်းမကျမီ ငြိမ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

(တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက သူတို့တစ်တွေသည် စနက်တံ တိုတိုကလေး မီးညှိထားသော ဗုံးကြီးတစ်ခုအပေါ် ထိုင်နေကြရကြောင်း သိကြပြီးသား ဖြစ်နေကြ၏။

အက်ကရီထောင်မှာ ဘာသာရေးစစ်ပွဲခေတ်က ဆောက်ထားသော ခံတပ် ဟောင်းတစ်ခုကို ထောင်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အာရပ်လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ အက်ကရီမြို့၏ မြောက်ပိုင်းမှာ တည်ရှိ၏။

တူရကီ အော်တိုမန်ခေတ်က နွားသတ်သမားဘွဲ့ရ အာမက်အယ်လ်ဂျက်နာ သည် ထိုရဲတိုက်ကြီးကို နပိုလီယံကို ခုခံရေးစစ်ပွဲတွင် ခံတပ်ကြီးအဖြစ် လုပ်ခဲ့ဖူး လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤထောင်တွင် မြေအောက်နှိပ်စက်ခန်းများ၊ လိုဏ်ခေါင်းများ၊ ခန်းနေပြီဖြစ်သော ကျုံးများ၊ ထူထဲခိုင်ခံ့သော အုတ်နံရံကြီးများ အတိဖြစ်နေ၏။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ဗြိတိသျှတို့က သူတို့၏ အင်ပါယာတစ်ခုလုံးတွင် အဆိုးရွားဆုံး ထောင်တစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားကြလေသည်။

ဒပ်နှင့် အာကီဗာတို့ကို ထောင်မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော အချုပ်ခန်းလေးတစ်ခုတွင် ချုပ်ထား၏။ အချုပ်ခန်းမှာ အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် ၆ပေ x ၈ပေခန့်ရှိပြီး အပြင်နံရံကမူ ၁၈ ပေခန့် ထူထဲလေသည်။ အခန်းထဲ၌ မီးမရှိ၊ အိမ်သာမရှိ။ အနံ့ဆိုးများက တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိလေသည်။ တံခါးပေါက်မှာ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးပါသော သံမဏိပြားကြီးနှင့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။

အာကီဗာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေသည် မကောင်းပေ။ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းသော အချုပ်ခန်း၏ အေးမြမှုကား အသက် ၈၀ အရွယ်ရှိသော အာကီဗာ၏ အရိုးအဆစ်များကို ကိုက်ခဲစေသည်။

ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့သည် တစ်နေ့နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ လာ၍ အသနားခံလွှာကို လက်မှတ်ထိုးရန် လာပြောကြ၏။ ဒပ်သည် သူတို့လာတိုင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

အာကီဗာကမူ သမ္မာကျမ်းထဲမှ စာပိုဒ်များကို ရွတ်နေလိုက်၏။

ကြိုးပေးမည့်ရက်ကား ခြောက်ရက်မျှသာ လိုတော့သည်တွင်
သူတို့နှစ်ဦးအား ကြိုးတိုက်သို့ ပြောင်းထားလေသည်။ ကြိုးတိုက်နှင့်ကပ်လျက်
အဆောက်အအုံမှာ ကြိုးစင်ဖြစ်၏။

ကြိုးစင်မှာ တစ်ပြေးညီသော ကွန်ကရစ်မျက်နှာပြင်အလယ်တွင်
အောက်သို့ ဖွင့်ချ၍ရသော တံခါးရှင်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုတံခါးရှင်၏ အထက်တွင်
သံမဏိထုပ်တန်း တစ်ခုရှိ၏။ ထိုထုပ်တန်းတွင်
မနီလာကွင်းလျှာကြိုးတစ်ချောင်းရှိပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူ၏အလေးချိန်နှင့်ညီမျှသော
သဲအိတ်ကိုချ၍ စမ်းသပ်လေ့ရှိသည်။

ဒပ်နှင့်အာကီဗာတို့သည် ကြက်သွေးရောင် ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီဆင်တူ
ဝတ်ထားရသည်။ ဤဝတ်စုံမှာ ဗြိတိသျှတို့၏ ရိုးရာကြိုးပေးဝတ်စုံ ဖြစ်ပေသတည်း။

အခန်း ၁၅

အချိန်ကား ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီခန့် ဖြစ်သည်။
ဘရစ်ဆပ်သာလင်သည် သူ၏စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေ၏။
ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကြား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကာရင်ကလီမင့် ဖြစ်နေ၏။
ဆပ်သာလင်က သူ၏အိပ်ချင်မှုတူး မျက်စိကိုပွတ်သပ်၍

“ဟာ...ဘာကိစ္စ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် ရောက်လာရတာတုံး”

ကာရင်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သူ့ရှေ့တွင် တုန်ယင်စွာ ရပ်နေသဖြင့်
ဆပ်သာလင်က ဆက်၍

“မင်း အခုလို လာတာကို ကစ်တီသိရဲ့လား” ကာရင်သည်
ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ဆပ်သာလင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ကာရင်ကို ကုလားထိုင်
တစ်လုံးမှာ ထိုင်စေ၏။

ကာရင်သည် သွေးဆုတ်သလိုဖြစ်ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။
ဆပ်သာလင်က “မင်း တစ်ခုခု စားခဲ့ပြီလား ကာရင်”

“ကျွန်မ မဆာပါဘူးရှင်”

ဆပ်သာလင်က သူ၏တပည့်တစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး နွားနို့နှင့်
ဆင်းဒဝစ် များ ယူခဲ့ရန် မှာလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ကဲ မိန်းကလေး...ဘာကိစ္စလဲ ဆို”

“ကျွန်မ ဒပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်တဲ့
မိတ်ဆွေရှိပါတယ်”

ဆပ်သာလင်သည် ခေါင်းယမ်းလျက် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေလိုက်ပြီးမှ

“ဪ...ငါက ကူညီနိုင်တယ်ထားဦး၊ သူနဲ့တွေ့ရင် မင်းပဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရ

မှာပေါ့ ကာရင်ရယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ကစ်တီတို့ဟာ မကြာခင် ပါလက်စတိုင်းက ခွာပြီး အမေရိကကို သွားကြတော့မယ် မဟုတ်လား၊ ဒပ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့လား ကလေးရယ်”

“ကျွန်မကို သနားပါဦး ရှင်ရယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရင် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ အဖမ်းခံရပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရပြီးကတည်းက ကျွန်မ နေလို့မရတော့ဘူး၊ သူနဲ့ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပါရစေ”

“အေးလေ၊ ငါ တတ်နိုင်တာတော့ ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ကစ်တီကို မင်းဒီမှာရောက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရမယ်၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် မင်းပျောက်လို့ ကစ်တီ ခေါင်းမီးတောက်နေရော့မယ်”

နောက်နေ့မနက်တွင် ဆပ်သာလင်သည် ဂျေရုဆလင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ဗြိတိသျှဘုရင်ခံက အလျင်အမြန် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးလိုက်၏။ ဗြိတိသျှတို့သည် ဒပ်နှင့် အာကီဗာတို့အား စိတ်ပြောင်းလဲရန် ကြိုးစားနေကြသည်ဖြစ်ရာ ကာရင်နှင့်တွေ့ဆုံ ပေးလိုက်ခြင်းသည် ဒပ်စိတ်အား ပြောင်းလွှဲကောင်း ပြောင်းလွှဲနိုင်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကစ်တီသည် ဂန်ဒက်ဖနာမှ ကပျာကယာ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

သူတို့သုံးဦးသားသည် အာဏာပိုင်များမှတစ်ဆင့် အက်ကရီထောင်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရ၏။ ကြိုးတိုက်ရှေ့ ရောက်သောအခါ ကစ်တီက

“ကိုယ်လည်း ကာရင်နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ကာရင်က ခေါင်းခါလိုက်၏။ ‘ကျွန်မ သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း တွေ့ပါရစေ’ ကစ်တီသည် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ အစောင့်နှစ်ဦးနှင့် ကာရင်သည် ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ကာရင်ကို ဒပ်တို့ထားသည့် အခန်းရှေ့သို့ ပို့လိုက်၏။

ကာရင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အာကီဗာကို အလျင်တွေ့ရ၏။ ဒပ်ကမူ ကြမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လှန်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

အစောင့်တစ်ယောက်က လှမ်း၍အော်ကာ“ဟေ့လူ ခပ်လန်ဒေါ့၊ ခင်ဗျားကို တွေ့ဖို့ ထောင်ဝင်စာလာတယ်” ဒပ်သည် လှည့်မကြည့်ဘဲ စာဆက်ဖတ်နေ၏။

အစောင့်က“ဟေ့လူ ဧည့်သည် လာနေတယ်၊ ပြောတာ မကြားဘူးလား” ဒပ်သည် လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ကျုပ်ကို လာတွေ့တဲ့ ခင်ဗျားအရှင်သခင်တွေကို ကျုပ် မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်”

“ကျုပ်တို့ အရှင်သခင်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ မင်းတို့လူကွ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး...သိလား”

ဒပ်၏လက်သည် စာအုပ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
သူ၏နှလုံးသား များသည် တဆတ်ဆတ် ခုန်လာ၏။ သို့သော် သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ

“ကျုပ် မအားဘူးလို့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ပြောလိုက်” အစောင့်သည်
ကာရင်အား ပခုံးတွန့်ပြရင်း“ကဲ ကြားလား၊ သူက မင်းကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

ကာရင်သည် အဝေးကပင် လှမ်း၍‘ဒပ်...ဖပ်...ကာရင်ပါ ဒပ်ရဲ့၊
လှည့်ကြည့်ပါဦး”

အာကီဗာသည် ဒပ်၏အခန်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဒပ်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး
နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အာကီဗာက

“သွားတွေ့လိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ ငါ့အစ်ကိုက ငါ့ကိုစကားမပြောဘဲ
နေတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့က သေကြရတော့မှာပါ၊ သွားတွေ့လိုက်ပါ”

ဒပ်သည် စာအုပ်ကိုချ၍ ကျောပေးရာမှ လှည့်လိုက်၏။
ကြိုးတိုက်အခန်းပေါက် သို့ လာခဲ့ရာ အခန်းဝတွင် ကာရင်ကို တွေ့ရသည်။
သူတွေ့ရသည်မှာ ချောင်းကြည့်ပေါက် ကလေးမှ ဖြစ်ရကား ကာရင်၏
မျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ရ၏။

ကာရင်သည် ဒပ်၏ အေးစက်ပြာလဲ့ စိမ်းစိုနေသော မျက်လုံးအစုံကို တွေ့
ရ၏။

ဒပ်က

“ကျုပ်ကို လှည့်စားတာတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေက ကျုပ်တောင်းပန်ဖို့ အပြောခိုင်းလိုက်တာဆိုရင် မင်း လှည့်ပြန်သွားပေတော့၊ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ဒီခွေးကောင် တွေကို မတောင်းပန်ဘူး”

“ကျွန်မကို ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဒပ်ရယ်”

“မင်းကို သူတို့က လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ကျွန်မ ကျိန်ပြောပါ့မယ် ဒပ်ရယ်၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်းက ဘာလို့လာရတာတုံး’

“ကျွန်မ ရှင့်ကို နောက်ဆုံး တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဒပ်သည် အံ့ကြိတ်ပြီး သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းနေရ၏။ ဘာလို့များ သူ ငါ့ကို တွေ့ချင်လိမ့်မလဲနော်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကာရင်၏ပါးကလေးကို လှမ်းကိုင်ချင်စိတ်က သေမလောက် ဖြစ်နေသည်။

ကာရင်က “နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်...ကောင်းပါတယ်” သူတို့နှစ်ဦး ငြိမ်သွားကြပြန်၏။ ကာရင်က ‘ဒပ် ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခုမေးမယ်၊ ကစ်တီဆီကို ရှင်ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲက အကြောင်းတွေဟာ တကယ်ပဲလားဟင်’

‘တကယ်ပေါ့ ။ “ကျွန်မက သိချင်လို့ပါ”

“အေးလေ၊ အခု မင်းသိပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မသိပါပြီ ဒပ်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း ကစ်တီနဲ့ မကြာခင် အမေရိက သွားကြတော့မှာပါ”

ဒပ်သည် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီကိုလာဖို့ မကောင်းဘူးနော်၊ ကျွန်မ အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ရပါတယ်၊ ကာရင်အနေနဲ့ ကျုပ်အပေါ်မှာ စေတနာနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်အမျိုးသမီးနဲ့တော့ တွေ့ချင်တာပေါ့ ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်ဆိုတော့ လာတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ သူက ကျုပ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်ပဲဗျာ..သိလား”

“ ဪ... သော် ” 'အင်းလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ ကာရင်ရယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ကပ်တီနဲ့ အမေရိကသာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်သွားပါတော့ဗျာ၊ ဒီက ကိစ္စတွေအားလုံးလည်း မေ့ပစ်လိုက် ပါတော့၊ ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ”

“ကျွန်မ သွားတော့မှပဲ ထင်တယ်”

ကာရင်သည် မတ်မတ်ရပ်လိုက်သော်လည်း ဒပ်၏မျက်နှာကမူ ဘာမှ မပြောင်း။ ကာရင် တစ်ဖက်လှည့်လိုက်မှ ဒပ်က

”ကာရင်”

ကာရင်သည် ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ဒပ်က

”ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ အစောင့်က ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရအောင်”

ကာရင်သည် ချောင်းကြည့်ပေါက်ထဲမှ သူမ၏လက်ကလေးကို ထည့်လိုက်၏။ ဒပ်သည် ကာရင်၏လက်ကို သူးလက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ နံရံနှင့်နဖူးအပ်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထား၏။

ဒပ် ရင်ထဲမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေ၏။

ကာရင်သည် ဒပ်၏လက်ကို သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကပ်ကာ နမ်းလိုက်၏။ နောက် သူမ၏ပါးနှင့်အပ်ထားရာ မျက်လုံးမှကျလာသော မျက်ရည်များသည် သူးလက်ကို လာ၍ စွတ်စိုစေသည်။

ဒပ်၏ရင်သည် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေ၏။ ထိုစဉ် ကာရင်သည်

သူ၏လက်ကို ဖြေလိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ပြေးလေ၏။

ဒပ်သည် သူ၏ခုတင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ကျသွားလေ၏။ သူ၏ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒပ်သည် တစ်ခါမှ မျက်ရည်ကျဖူးသည်ကို သူမမှတ်မိ။ သူသည် မည်သို့သော လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ မျက်ရည်ကျတတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။

ယခုသော်ကား မည်သည့်အကြောင်းကမှ သူ့မျက်ရည်များကို မတားနိုင် တော့ပေ။

သူသည် အစောင့်နှင့်အာကီဗာတို့ မမြင်ရလေအောင် နံရံဘက်သို့ လှည့်ပြီး သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှ မျက်ရည်များကို သဲ့သဲ့ရှိက်ရင်း သွန်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဘာရက်ဘင်ကင်နင်သည် ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်တွင် ယီရှူဗဟိုမှ အကြံဉာဏ် ပေး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပါဝင်လေသည်။ ကုလသမဂ္ဂကော်မရှင်အား ယီရှူဗဟိုက သူတို့၏ လုပ်ရပ်များကို အားပါးတရ ထုတ်ပြကြလေသည်။ မြေယာမရှိသူများကို မြေရိုင်းများ ထွန်ယက်၍ စိုက်ခင်းများအဖြစ် ပြုလုပ်ခြင်း၊ စုပေါင်းရွာများ၊ စုပေါင်းစက်ရုံများ တည်ထောင်ခြင်းမှအစ မြို့ကြီးပြကြီးများ တည်ထောင်သည်အထိ အားရပါးရ လိုက်ပြကြလေသည်။

ဘင်ဂူရီယန်၊ ဝိုက်ဇေန်၊ ဘာရက်ဘင်ကင်နင်တို့က ဂျူးများ၏ဘက်မှ တင်ပြနေချိန်တွင် အာရပ်များဘက်မှ ဟူစိန်နီမိသားစုက ဦးဆောင်၍ ဆန္ဒပြပွဲများ၊ ကန့်ကွက်ပွဲများ ပြုလုပ်နေကြ၏။

ကုလသမဂ္ဂကော်မရှင်က အာရပ်မြို့ရွာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုမည် ဆိုခြင်းကို လည်း လက်မခံကြ။

သို့နှင့် ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေးကော်မရှင်သည် စုံစမ်းရချက်များကို ကုလသမဂ္ဂသို့ တင်ပြရန်အတွက် ဂျနီဗာမြို့တွင် ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ရှိနေ၏။ ဘာရက်ဘင်ကင်နင် သည် ထုံးစံအတိုင်း ဂျနီဗာမြို့သို့ လိုက်ရန် စီစဉ်ရပြန်၏။

ဘာရက်သည် ဂျနီဗာမြို့သို့ မသွားမီ အိမ်သို့ပြန်လာ၍ ချစ်ဇနီးဆာရာနှင့်တကွ မိသားစုများနှင့် သုံးလေးရက် အတူနေရန် ပြန်လာ၏။

အယ်ရီနှင့် ဒေးဗစ်ဘင်ကင်နင်တို့သည် ဘာရက်တို့ရွာနှင့် သိပ်မဝေးသော အရပ်၌ တာဝန်ကျနေသည်ဖြစ်ရာ ဘာရက်အား နှုတ်ဆက်ရန် ပြန်လာကြ၏။
ထို့အတူ ဂန်ဒက်ဖနာမှာ အလုပ်လုပ်နေသော ဂျော်ဒါနားသည်လည်း သူမအဖေကို နှုတ်ဆက်ရန် ပြန်လာ၏။

သူ တို့ မိသားစု တွေ့ဆုံ ပွဲ ကလေးတွင် ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်ရှိ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုလည်းကောင်း မပြောကြပေ။

ညစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဂျော်ဒါနားက

“မစ္စက်ဖရီးမွန် ပါလက်စတိုင်းက သွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို အယ်ရီ ကြားပြီးပြီလား”

အယ်ရီသည် အံ့ဩစွာဖြင့် - “ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတော့ မကြားမိသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသွားတော့မှာမို့ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းဆီကို ထွက်စာပေး ပြီးပြီလေ၊ သူက ဟို ကာရင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်သွားမှာ။ အင်းလေ တကယ့် အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အစကတည်းက သိပါတယ်”

“သူက ဘာကြောင့် သွားတာပါလိမ့်”

“အို...ဘာပဲပြောပြော ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်အသုံးကျတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဤစကားကိုမူ ဒေးဗစ်က သဘောမတူ။ “ ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး ဂျော်ဒါနား”

“ဒေးဗစ်နော်၊ အဲဒီ မိန်းမဘက်က အမြဲ ရှေ့နေမလိုက်နဲ့” ဤတွင် ဆာရာဘင်ကင်နင်က ဝင်၍

“ဒီမိန်းကလေးဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ တော်လည်း တော်ပုံရပါတယ်။ အမေ သိသလောက်တော့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကလေးတွေက သူ့ကို ချစ်ကြဆိုပဲ”

ကျော်ဒါးနားကမူ သိပ်မကျေနပ်။

“အို...သူ သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်မလေးကို ခေါ်သွားတာလည်း ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ”

အယ်ရီသည် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အိမ်ကလေးထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာသည် သူ့သား ထွက်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကျော်ဒါးနားအား

“သမီးကလည်း အယ်ရီ စိတ်ထိခိုက်မယ့်အကြောင်း ဘာလို့ ပြောရတာတုံး၊ အဲဒီ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ မင်းအစ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သမီးလည်း သိသားနဲ့၊ မိန်းကလေးက မိန်းမကောင်းလေးပါ”

ကျော်ဒါးနားကမူ မလျှော့သေး။ ‘အစ်ကိုအနေနဲ့ သူ့မေ့ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲဟာ’ အဖေကြီး ဘာရက်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကလေးတွေစကားဝိုင်း၌ ဝင်၍

“ဒီမယ် သမီး၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သမီးက ဘာမို့လို့ ဝင်ဆုံးဖြတ်ချင်တာတုံး”

ဒေးဗစ်သည် ပြဿနာမပေါ်လာစေရန် ကျော်ဒါးနား၏ လက်ကိုကိုင်ရင်း

“ကျော်ဒါးနား၊ မင်း ကိုယ်နဲ့အတူ မြင်းစီးသွားကြမယ်လို့ ကတိပေးထားတာကို မေ့ပြီလား”

ကျော်ဒါးနားက“အို...ရှင်ကလည်း သူ့ဘက်သားပဲ မဟုတ်လား”

“ကစ်တီဖရီးမွန်ကို ကိုယ်တော့ သဘောကျတာ အမှန်ပဲ ကျော်ဒါးနား၊ ကဲပါလေ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မြင်းစီးသွားရအောင်ပါ”

ကျော်ဒါးနားသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရာ ဒေးဗစ်သည် ကျော်ဒါးနားနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဆရာက တားမည်အပြုတွင် ဘာရက်က“သွားပါလေ့စေ ဆရာ၊ မတားနဲ့၊ မင်းသမီး ဒေါသအိုးကို ဒေးဗစ်က ဖျောင်းဖျ လိမ့်မယ်၊ အမှန်က တို့သမီးက ကစ်တီဖရီးမွန်ကို မနာလို ဖြစ်နေတာကွ၊ ဟိုမိန်းမက သူလို

ကျားကျားလျားလျားကြီး မဟုတ်ဘဲ တကယ်မိန်းမလို ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ အင်း.....
တစ်နေ့တော့ တို့ဂျူးမိန်းကလေးတွေလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို နေကောင်း
တယ်ဆိုတာ ပြန်သင်ပေးရဦးတော့မှာပဲ”

ထိုနောက် ဘာရက်နှင့် ဆာရာတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာမှမပြောကြဘဲ
ထိုင်နေကြ၏။ ဘာရက်က သူ၏လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မသောက်ဘဲ
လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ လှည့်ကစားနေ၏။ ဆာရာသည် နေရာမှထကာ သူ၏ယော်ကျား
ကုလားထိုင်နောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ဘာရက်၏ ခေါင်းပေါ်သို့
မှေးတင်လိုက်၏။

‘အဖေကြီး ရှင့်သားကိစ္စကို ရှင် အခုပြောဦးနော်၊ နောက်ကျမှ
မပြောလိုက်ရဘူး ဆိုပြီး နောင်တရနေဦးမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ အယ်ရီကို လိုက်တွေ့လိုက်ပါ့မယ်”

အယ်ရီသည် ခြံထောင့်တစ်ခုရာ၌ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းရှိရာ တောင်ကုန်းဆီသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်နေစဉ် ဘာရက်သည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာ၏။ ဘာရက်က

”ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါ့သားအတွက် သိပ်အရေးပါနေသလား သား”
အယ်ရီသည် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ ဘာရက်က ဆက်၍ ‘အဖေလည်း သူ့ကိုတော့
သဘောကျတယ်ကွ”

“ဘာထူးတော့မှာလဲ အဖေရယ်၊ သူက ပိုးဖဲကတ္တီပါနဲ့ ရေမွှေးနံ့တွေ
သင်းနေတဲ့အရပ်ကလာတဲ့ မိန်းကလေးပါ အဖေ၊ အခု သူ အဲဒီကို ပြန်သွားမယ့်ဟာပဲ၊
ကဲပါ အဖေရယ်၊ အိမ်ထဲ ပြန်ကြပါစို့၊ အိမ်မှာ အမေတစ်ယောက်တည်းရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အယ်ရီသည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်မည်အပြု
သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ကြီးမားသည့် သူ့အဖေ၏ လက်သည် လှမ်းတင်လိုက်၏။

အယ်ရီသည် ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အဖေက
ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာဖြင့် ‘အဖေ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ဂျနီဗာကို သွားရတော့မယ်၊
ဒီတစ်ခါတော့ အဖေ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းနဲ့ သွားရမှာ
သား၊ ဆယ့်ငါးနှစ် လုံးလုံး တို့အိမ်က ထမင်းစားပွဲမှာ လူတစ်ယောက်

အမြဲလိုနေခဲ့တယ်။ အဖေဟာ အင်မတန် မာနကြီး ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ မာနအတွက် ဝေဒနာနဲ့ ပေးဆပ်နေခဲ့ရပါတယ်။ အခုတော့ ငရဲတမျှ ဖြစ်နေပြီ သား။ ဒီမယ် အယ်ရီ ငါ့သား၊ ငါ့ညီအာကီဗာကို ဗြိတိသျှတွေပေးတဲ့ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ မသေပါစေနဲ့ သား

အခန်း ၁၆

ဂျေရုဆလင်မြို့သည် ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေးကော်မရှင် ပြန်မည့်ညတွင် ပွက်ပွက်ဆူသော ရေနွေးအိုးပမာ ဗလောင်ဆူနေ၏။ အာရပ် ရပ်ကွက်များတွင် မကျေမနပ် ကန့်ကွက်သံများ ဆူညံလျက်၊ တစ်မြို့လုံးမှာ အကွက်လိုက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ၏။ သံဆူးကြိုးများ၊ တော်မိဂန်းကိုင် အစောင့်များကလည်း ပွပွတက်နေ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ဂျေရုဆလင်မြို့ တစ်ရပ်ကွက်ပြီး တစ်ရပ်ကွက် ကူးနေ၏။ သူသည် မက်ကက်ဗီးတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် ဘားအစ္စရေးကို လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘားအစ္စရေးသည် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ၏။ အာကီဗာတို့ကို ဖမ်းမိသွားပြီးနောက် မက်ကက်ဗီးနှင့်ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိကြတော့။ ကြားလူများလည်း မရှိတော့။ သို့သော် အယ်ရီ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သတင်းမရှာနိုင်သူ မဟုတ်ရကား နောက်ဆုံး ဘားအစ္စရေး နေထိုင် သည့်အခန်းကို သိသွားလေ၏။

အယ်ရီသည် ထိုအခန်းတံခါးကို ခေါက်မနေဘဲ တွန်းတိုက်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် ဘားအစ္စရေးက လူတစ်ယောက်နှင့် စစ်တူရင် ကစားနေ၏။ အယ်ရီသည် ထိုလူကို အခန်းအပြင်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ မသိဘူးလား”

ဘားအစ္စရေးက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။

“မသိ နေပါ့မလား၊ ခင်ဗျားက အသံချဲ့စက်နဲ့ လူပျောက်ကြေညာတာလို

လုပ်နေတဲ့ဟာပဲ”

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကို ဘာလို့မဆက်သွယ်ရတာတုံး၊ ကျုပ် ဂျေရုဆလင်ကို ရောက်နေတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရှိနေပြီ”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့တွေ့ချင်တာတုံး”

”ကျုပ်ကို တင်မွန်ရှိဆီကို ခေါ်သွားဖို့”

”ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့နဲ့ မပူးပေါင်းတော့ဘူး အယ်ရီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဟက်ဂါနာ ခေါင်းဆောင်တွေကို ကျုပ်တို့ဌာနချုပ် ခေါ်ခဲ့မိလို့ တစ်ခါသေဖူးရပြီ”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား အခုပြောနေတာဟာ ဟက်ဂါနာခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အယ်ရီဘင်ကင်နင်ဗျာ၊ အာကီဗာရဲ့တူ”

“အယ်ရီ ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမိန့်ဟာ အမိန့်ပဲ ဗျာ”

အယ်ရီသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ဘားအစ္စရေးကို သူ့ကုလားထိုင်မှ ဆွဲမလိုက်၏။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တင်မွန်ရှိဆီ ခေါ်သွားရင်သွား၊ မသွားရင်တော့ ခင်ဗျား ဇက်ပြုတ်ပြီမှတ်ပေတော့”

ဂရိရပ်ကွက်အတွင်းရှိ မက်ကက်ဗီးဌာနချုပ်တွင် တင်မွန်ရှိသည် သူ၏စားပွဲ၌ ထိုင်နေ၏။ သူ့နံဘေးတွင် နာဟန်ဘင်အာမီ ရပ်နေ၏။ နှစ်ဦးစလုံးသည် ဖြုန်းစားကြီး ပေါ်ပေါက် လာသော ဘားအစ္စရေးနှင့် အယ်ရီဘင်ကင်နင်တို့ကို ကြည့်နေ၏။

ဘာအစ္စရေးက “ကျုပ်တို့အားလုံး အယ်ရီကို သိပြီးသားမို့ ကျွန်တော်လည်း ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

တင်မွန်ရှိက

“ခင်ဗျား ထွက်သွားဗျာ၊ နောက်မှ ခင်ဗျားနဲ့ရှင်းမယ်၊ ကံ အယ်ရီဘင်ကင်နင်၊ အခု ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ...ဆို”

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အာကီဗာနဲ့ ချာတိတ်အတွက် ဘာအစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ဘာအစီအစဉ်ရှိရမှာလဲ၊ မရှိပါဘူး၊ ဘာမှလုပ်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ခင်ဗျားတို့ လိမ်နေတာပဲဗျာ” `ကျုပ်တို့ဘာသာ ဘာလုပ်ထားလုပ်ထား ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဘင်ကင်နင်” အယ်ရီသည် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုလိုက်၏။ ‘ဘယ့်နှယ် မဆိုင်ရမှာလဲ၊ အာကီဗာက ကျုပ်ဦးလေးဗျာ” ဘင်မွန်ရှိကမူ မတုန်လှုပ်...။ “ကျုပ်တို့ သစ္စာဖောက်တွေနဲ့ တွဲပြီးအလုပ်မလုပ်ဘူး”

အယ်ရီသည် တင်မွန်ရှိ၏ မျက်နှာနားသို့ လက်မလောက် အကွာအထိ သူ့မျက်နှာကို ကပ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း မုန်းတာပဲ ဘင်မွန်ရှိ၊ နာဟန်ဘင်အာမိ လုပ်ရပ်လည်း မုန်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အစီအစဉ်ကို ကျုပ် မသိရမချင်း မပြန်ဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားက ကျည်ဆန်တောင်းနေတာလား ဘင်ကင်နင်”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း နာဟန်၊ မပိတ်ရင် ငါ မင်းကို တစ်စစီ ဆုတ်ပစ် လိုက်မယ်”

ဘင်မွန်ရှိသည် သူ့ဖန်ခွက်ယူပြီး လက်နှင့်သုတ်သည်။ ပြီးမှ စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်၏။

`အယ်ရီ ခင်ဗျားဟာ အတော် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း တောင်းဆိုတတ်တဲ့ လူပါလား၊ ကဲ...ကဲ...ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်ကတော့ အက်ကရီထောင်ကို ဖောက်ပြီး အာကီဗာနဲ့ ဂျီအိုရာကလေးကို ကယ်ဖို့ပါပဲ”

“ကျုပ် ထင်ပြီးသားပါ၊ ဘယ်တော့လဲ”

“သန်ဘက်ခါ” ‘ဒါဆို ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်” နာဟန်က ကန့်ကွက်ရန်

ပြင်သည်တွင် တင်မွန်ရှိက လက်တားလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီလာတာကို ဟက်ဂါနာတပ်က မသိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ကတိပေးမလား”

“ပေးတယ်” နာဟန်က“ဒါ သူ့စကားပဲဗျာ၊ ဘယ်ယုံရမလဲ”
တင်မွန်ရှိက‘ကျုပ်တော့ ဘင်ကင်နင်စကားမို့ ယုံတယ်ဗျာ’ နာဟန်က“ကျုပ်တော့ ဘဝင်မကျသေးဘူးဗျာ”

“မကျ မရှိပါနဲ့လေ၊ က် အယ်ရီ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဘာလို့ ပါခွင့်ပြုတာလဲဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ အက်ကရီထောင်ထဲ နေလာခဲ့တဲ့လူမို့ အထဲက အနေအထားကို ခင်ဗျားသိမယ်၊ တကယ်လို့သာ ဒီလုပ်ရပ်များ အောင်မြင်လိုက်ရင် ဗြိတိသျှတွေတော့ ပက်လက်လန်ပြီ မှတ်ပေတော့”

“အက်ကရီက အာရပ်မြို့ ပဲဗျာ၊ အက်ကရီထောင်ကလည်း ပါလက်စတိုင်းဒေသ တစ်ခုလုံးမှာ အခိုင်အမာဆုံး ထောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကို ပြဗျာ”

တင်မွန်ရှိသည် အံ့ဆွဲထဲမှ မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ပြ၏။ အက်ကရီမြို့ တစ်မြို့လုံးကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့တွင်း လမ်းမကြီးများမှသည် လမ်းကြို လမ်းကြားများ၊ ထောင်တည်ရှိရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အဆောက်အအုံများ၊ ထွက်ပြေး လမ်းပေါက်၊ ထောင်တွင်းအနေအထား အသေးစိတ်များ၊ အစောင့်တဲမှအစ အားလုံးတိကျ မှန်ကန်စွာ ရေးဆွဲထားသည်ကို အယ်ရီတွေ့ရ၏။

အယ်ရီသည် ကယ်ထုတ်ရေးတိုက်ပွဲ၏ အချိန်ဇယားကို လေ့လာပြန်၏။ စေ့စပ်သေချာလှပါ၏။ ပြင်းထန်သော ဖောက်ခွဲရေးဗုံးများ၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ မိုင်းများကို စနစ်တကျ အသုံးချရန် စီစဉ်ထားကြ၏။

‘ကဲ...ဘယ့်နှယ် သဘောရလဲ အယ်ရီ’

‘အားလုံး တိတိကျကျ ရှိပါပေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ သူတို့ရှိတဲ့ ထောင်ထဲကို ဖောက်ဝင်ဖို့ စီစဉ်ထားတာရော၊ သူတို့ကို ကယ်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပုံရော

ပိရိပါပေတယ်။ ရေပက်မဝင်နိုင်အောင်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အက်ကရီမြို့ထဲကို
ဖောက်ထွက်ဖို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

နာဟန်ဘင်အာမီက မကျေမနပ်ဖြင့်

“ကျုပ်တို့ မက်ကက်ဗီးတွေအနေနဲ့ အနီးဆုံး ကိဘူရှ်စခန်းတစ်ခုကို
ပြေးခိုလို့မှ မရဘဲကိုးဗျာ”

ဘင်မွန်ရှိကမူ အေးဆေးစွာဖြင့်

“ကျုပ်တို့လည်း ထွက်လမ်းက လုံးဝလွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေး
နည်းတယ်လို့ လက်ခံပြီးသားပါ”

“အခွင့်အရေးက နည်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့
မက်ကက်ဗီးတွေအကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်လေ၊ သေရဲတာ မက်ကက်ဗီး
လုပ်ချင်ကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ထွက်ပေါက်အစီအစဉ်
မရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ သေရဲတာ မက်ကက်ဗီးဖြစ်မှာ အသေအချာပဲ”

နာဟန်ကမူ မကျေနပ်သေး။

‘သူက အကြံပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ကို
ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းပါ၊ ကိဘူရှ်စခန်းတွေရဲ့ အကူအညီကို ယူပါလို့ပြောမှာပဲ”

အယ်ရီက

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် အဲဒီအတိုင်း အကြံပေးမလို့ပဲ၊ ကျုပ်ပေးတဲ့အကြံကို
မလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျဆုံးလေပြီးသော သူရဲကောင်းတွေ အများကြီး
ထွက်လာမှာနော်။ တင်မွန်ရှိ ခင်ဗျားဟာ သတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်ရှူးရဲတော့
မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ခင်ဗျားအစီအစဉ်က လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်း
နှစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိမယ်။ ကျုပ်ထွက်ပေါက် အစီအစဉ်ဆွဲပေးရင် ငါးဆယ်
ငါးဆယ် ရှိသွားမယ်”

နာဟန်ကမူ လက်မခံသည့်ဘက်က။

“ကြည့်ပါဗျာ၊ အပြောကတော့ ဩလုပ်ပါလိမ့်မယ်” တင်မွန်ရှိက ဂရုမစိုက်။

“ပြော အယ်ရီ” အယ်ရီသည် မြေပုံကြီးကို ပြန်၍ဖြန့်လိုက်ပြန်၏။

နံပါတ်တစ် အစီအစဉ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ထောင်ထဲမှာ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ် နေမယ်၊ အဲဒီအချိန်က တစ်ထောင်လုံးမှာရှိတဲ့ ထောင်သားတွေ လွှတ်ဖို့ပဲ။ ဒါမှ ထောင်သားတွေဟာ နေရာအနှံ့ ထွက်ပြေးကြမှာမို့ လိုက်ဖမ်းရတဲ့ ဗြိတိသျှအင်အားစုတွေကလည်း ကွဲသွားမယ်”

ဘင်မွန်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဘက်ကလည်း လူစုခွဲ ရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း အဖွဲ့ငယ်ကလေးတွေ အများကြီးခွဲပြီး အက်ကရီက ထွက်မှရမယ်၊ ကျုပ်က အာကီဗာကိုခေါ်ပြီး ထွက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဒပ်ကိုခေါ်ထွက် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ နာဟန်သည် မဆန့်ကျင်တော့။ အယ်ရီ၏ အစီအစဉ်မှာ ဖြစ်နိုင်သော၊ အောင်မြင်နိုင်သော အစီအစဉ်ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သူက ဝင်မပြော။ အယ်ရီက ဆက်၍ ‘ကျုပ် ထွက်ပေါက်ကတော့ လမ်းမှာ ယာဉ်အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး၊ ဟိုက်ဇာဒေသရဲ့ တောင်ဘက် ဂေါမယ်တောင်ကုန်းဒေသက ဒရစ်ကျေးရွာတွေမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေရှိတယ်။ ကျုပ်ကပဲ စီစဉ်ပေးမယ်”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ နာဟန်က ထောက်ခံ၏။ အယ်ရီက ဆက်၍

“ဒုတိယတစ်ဖွဲ့ ကတော့ ဒပ်လန်ဒေါကို ခေါ်ပြီး လက်ဘနွန်နယ်စပ်က မစ်ရှာမာကီဘုရှ်စခန်းကို အရောက်သွား၊ အဲဒီအရပ်မှာ ဂူတွေရှိတယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် တုန်းက ကျုပ်နဲ့ နာဟန်ညီ ဒေးဗစ်တို့တစ်တွေ အဲဒီဂူတွေမှာ ပုန်းနေခဲ့တာပေါ့”

ဘင်မွန်ရီတစ်ယောက်သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ အစီအစဉ်နှင့် မြေပုံများကိုကြည့်ပြီး အယ်ရီပြောသည့် ထွက်ပေါက်များ မရှိဘူးဆိုလျှင် သူ့အစီအစဉ်မှာ သေမင်းတစ်လမ်းသာရှိသည့် ခရီးဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီ၏ အကူအညီနှင့်ဆိုလျှင် စွန့်စားရကျိုးနပ်နိုင်သည်။ သို့နှင့် ဘင်မွန်ရီက

“ကောင်းပြီလေ၊ အယ်ရီ ထွက်ပေါက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားပေတော့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်တာက ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ဟာ ဘင်ကင်နင် ဖြစ်လို့ပဲ”

တိုက်ပွဲဝင်ရမည့် ၄ရက်အလို။

အာကီဗာနှင့် ဂျီအိုရာလေးကို ကြိုးပေးရန် လေးရက်သာ လိုတော့သည်။
ကုလသမဂ္ဂ စုံစမ်းရေး ကော်မရှင်သည်လည်း ဂျီနီဗာသို့ ပြန်သွားပြီ။ ပါလက်စတိုင်း
တစ်ဒေသလုံး ငြိမ်နေ၏။ နေရာတိုင်းတွင် ဗြိတိသျှအစောင့်များက
အရပ်ဝတ်နှင့်တစ်မျိုး၊ စစ်ဝတ်နှင့် တစ်ဖုံ ပြည့်ကျပ်နေ၏။

တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၃ ရက်အလို။

ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အာကီဗာနှင့်
ဂျီအိုရာကလေးတို့က ငြင်းပယ်လိုက်၏။

တိုက်ပွဲနေ့။

အက်ကရီမြို့ ဈေးနေ့ဖြစ်သည်။ အာရပ်လူမျိုးများသည် ဈေးထဲတွင်
ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အာရပ်အသွင်ဆောင်၍
လည်းကောင်း၊ အာဖရိက ဂျူးများအသွင်ဆောင်၍ လည်းကောင်း
နေရာအနှံ့အပြားတွင် သူတို့၏လက်နက်များကို အင်္ကျီရှည်ကြီးများထဲတွင် ဝှက်၍
ထောင်ကြီးရှိရာသို့ မသိမသာ ရွေ့လျားသွားနေကြသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီ၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၂ နာရီ အလို။

အာရပ်များသဖွယ် ဝတ်စားထားသော မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသား
အမျိုးသမီး နှစ်ရာ့ငါးဆယ်သည် အက်ကရီနေရာအနှံ့၌ နေရာယူပြီး ဖြစ်နေကြ၏။

၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်အလို။

အက်ကရီထောင်ထဲတွင် အစောင့်များသည် ထုံးစံအတိုင်း လဲကြ၏။
ထောင်တွင်းမှာ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးဦးသည် တာဝန်ပေးထားသည့်နေရာ၌
အသီးသီးနေရာယူပြီး ဖြစ်နေ၏။

၁၁ နာရီ ၃၀၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၁ နာရီ ၃၀ မိနစ်အလို။

အက်ကရီအပြင်ဘက် နပိုလီယံတောင်ကုန်းတွင် မက်ကက်ဗီ ဒုတိယတပ်ဖွဲ့
သည် ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားသည့်

မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ထရပ်ကားသုံးစီးဖြင့် ထောင်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

စစ်သားများသည် လေးယောက်တစ်တွဲ ခွဲ၍ လုံခြုံရေးအတွက် လှည့်လည် နေကြရာ မည်သူကမျှ သတိမမူမိဘဲ ရှိကြသည်။ နေမွန်းတည့် ၁၂ နာရီ၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၁ နာရီအလို။

ဗြိတိသျှ မေဂျာယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်သည် ထောင်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ မော်တော်ကားနှင့်ရောက်လာ၏။ သူသည် စိတ်အေးလက်အေးဟန်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဆေးလိပ်သောက်နေလိုက်၏။

၁၂ နာရီ ၅ မိနစ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၅၅ မိနစ်အလို။

နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ ဈေးဆိုင်များ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပိတ်လိုက်ကြ၏။ အာရပ်များသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ကြ၏။ ဗြိတိသျှတို့ကား အပူဒဏ်ကြောင့် ချွေးဒီးဒီးကျနေ၏။

၁၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၅၀ မိနစ်အလို။

ဗလီထက်မှ မူဆလင် ဘာသာဝင်တစ်ဦးသည် ဘုရားစာများ ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ မူဆလင်ဘာသာဝင်များသည် မက္ကာမြို့တော်မြတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု လိုက်ကြ၏။

၁၂ နာရီ ၁၂ မိနစ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၄၈ မိနစ်အလို။

မက်ကက်ဗီးတို့သည် သူတို့၏ နေရာအသီးသီး၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။ အဖွဲ့တစ်သည် အဘူကရစ္စတိုရပ်ကွက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ပင်လယ်ကွေ့တစ်ခုလုံးကို လည်းကောင်း၊ ဟိုက်ဖာဒေသ ဘက်ကိုလည်းကောင်း မြင်နေရ၏။

အဖွဲ့နှစ်သည် လူများစု ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အာရပ်များနှင့် ရောနှော၍ ဗလီဝင်းထဲမှာ ဝင်နေလိုက်ကြ၏။

အဖွဲ့ သုံးသည် ကုန်သည်များ စုပေါင်းနားခိုရာ ကွက်လပ်ကြီးထဲတွင်

တခြားကုန်သည်အုပ်စုများနှင့် ရောနှောနေကြ၏။

အဖွဲ့လေးသည် ကမ်းနားတွင် တံငါလှေများနှင့် ဆိုက်ထား၊ ကပ်ထားကြ၏။
အဖွဲ့ငါးသည် ပင်လယ်နံရံဘက်မှ တံခါးဝ၌ အဆင်သင့်စောင့်နေကြ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဗြိတိသျှစစ်ယူနီဖောင်းဝတ် မက်ကက်ဗီးတို့သည် သူတို့
တာဝန်ပေးထားသော နေရာများတွင် အသင့်နေရာယူလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည်
အက်ကရီထောင်ကြီး၏ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းကို ထိန်းလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မြို့ပြင်တွင် ရုပ်ဖျက်စရာမလိုသော မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည်
လမ်းမကြီးများတွင် မိုင်းဗုံးများ ထောင်ထားပြီး စက်သေနတ်များဖြင့်
အက်ကရီမြို့တွင်းသို့ စစ်ကူရောက်လာမည့် ဗြိတိသျှစစ်ကူများကို
ဟန့်တားရန်ဖြစ်သည်။

၁၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ၁၅ မိနစ်အလို။

အက်ကရီထောင်ကြီးကို ပိတ်ဆို့ထားသူများသည် အဆင်သင့်။ မြို့ပြင်မှ
လူများ သည်လည်း အဆင်သင့်။

စစ်ဆင်ရေးလုပ်ကြမည့် ရဲဘော် ရဲဘော်မ နှစ်ရာငါးဆယ်တို့သည် အာရပ်
အဝတ်များ ဝတ်ဆင်၍ အဓိကနေရာတွင် နေရာယူပြီး။

တိုက်ပွဲခေါင်းဆောင် တင်မွန်ရီနှင့် နာဟန်တို့သည် ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်ရှိကာ
နံဘေးဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ တိုက်ခေါင်မိုး၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင်
သူတို့လူများသည် အဆင်သင့်။ ထောင်တွင်းမှ သူတို့လူ လေးယောက်ကလည်း
အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြနေပြီ။

အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်ကလည်း တိုက်ပွဲ အဓိကတိုက်မှတ်ရှိရာသို့
အရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဓိကတိုက်မှတ်သည် တူရကီရေချိုးသည့်
အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ ထိုအဆောက် အအုံမှာ အက်ကရီထောင်၏
တောင်ဘက်နံရံနှင့် ကပ်လျက် ဖြစ်သည်။

နေခင်း ၁ နာရီ၊ တိုက်ပွဲဝင်ချိန်။

တင်မွန်ရှိက အချက်ပြလိုက်လေ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်နှင့် လူပေါင်း ငါးဆယ်တို့သည် ရေချိုးကန် အဆောက် အအုံတွင်းသို့ အတင်းဝင်လိုက်၏။ ရေချိုးနေကြသူများမှာ အလန့်တကြား ဘေးသို့ ရဲသွားကြ၏။ သူတို့သည် ထောင်နှံရံကို ကပ်ဗုံး၊ စနက်ဗုံးများနှင့်ကပ်ပြီး အမြန်ဆုတ်ခွာ၊ မြေ၌ ဝပ်လိုက်ကြ၏။

၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်။

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး ကြားရပြီးနောက် မီးခိုးများ စင်သွားသော နှစ်မိနစ်အကြာတွင် ထောင်နှံရံကြီးမှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

ထောင်တွင်းမှ မက်ကက်ဗီး လူလေးယောက်တို့အနက် ပထမလူသည် တာဝန် ပေးချက်အတိုင်းနှင့် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေးကို လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ထုခွဲဖျက်ဆီးလိုက်၏။

ဒုတိယလူက လျှပ်စစ် မိန်းခလုတ်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သတိပေး ခေါင်းလောင်းသံများနှင့် မီးများကို မှိတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

တတိယလူက အချုပ်ခန်းသော့များကို အပိုင်စီးလိုက်၏။ စတုတ္ထလူက ဝင်လာမည့် မက်ကက်ဗီးတို့ကို လမ်းပြရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။ အယ်ရီတို့အဖွဲ့သည် ထောင်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်သွားကြသည်။ လူအင်အား တစ်ဝက်သည် လက်နက်တိုက်ကို ဝင်စီးလိုက်ရာ သူတို့အားလုံးတွင် လက်နက်ကြီးများ တပ်ဆင်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

ကျန်တစ်ဝက်က ပင်မအစောင့်တပ်ကို ဝင်ရောက်ပြီး နောက်ထပ် စစ်ကူမလာ စေရန် ဟန့်တားလိုက်ကြ၏။

ဘင်မွန်ရှိ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် လူနှစ်ဆယ် တစ်အုပ်စုခွဲ၍ ထောင်မကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားကြသည်။ သူတို့သည် နေရာအနေအထားအားလုံးကို နှစ်တကျ လေ့လာ ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရန်သူ၏ လက်နက်အင်အား၊ လူဦးရေ အင်အား၊ အနေအထားများ အားလုံးကို သိပြီးဖြစ်၍ တရစပ်ပစ်ခတ် တိုက်ပွဲဝင်နေကြ၏။

အပြင်ဘက်မှ မက်ကက်ဗီးများကလည်း စနစ်တကျ လေ့လာထားပြီးဖြစ်ရာ

ထောင်ကြီး ရှိရာသို့ ဗြိတိသျှ စစ်အင်အား မရောက်လာအောင် တားဆီးနေကြ၏။

ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေကြပြီးဖြစ်သော မက်ကက်ဗီး နှစ်ရာသည် ထောင်ထဲရှိ အချုပ်သားအားလုံးကို တံခါးဖွင့်၍ လွှတ်လိုက်ကြရာ ထောင်ကျများ၊ အာရပ်များ သည် အရပ် ရှစ်မျက်နှာသို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

လက်ရွေးစင် တပ်သား ငါးယောက်နှင့် အယ်ရီတို့သည် ကြိုးတိုက်ဆီသို့ အပြင်းချီတက်ကြ၏။ လမ်းခရီးမှာ ခုခံသူများကို အလျင်အမြန် ဖယ်ရှားပစ်ကြသည်။ သော့နှင့် ဖွင့်မရသော တံခါးများကို မိုင်းနှင့် ဖောက်ခွဲ ဖွင့်လိုက်ကြ၏။

အစောင့်များ ကျဆုံးပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အာကီဗာနှင့် ဒပ်တို့သည် အချုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြ၏။ သူတို့သည် လာရာလမ်းအတိုင်း ရေချိုးတိုက်ခေါင်မိုး ပေါ်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်ကြ၏။

ဒပ်လန်ဒေါကို လူအပြည့်ပါသည့် ထရပ်ကားပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကြပြီး၊ ဘင်မွန်ရှိက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ထရပ်ကားသည် နာမာရီးယားအရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး အပြင်းမောင်းသွားတော့၏။

နှစ်မိနစ်အကွာတွင် အယ်ရီသည် သူ၏ မော်တော်ကားရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး၊ သူ့ဦးလေး အာကီဗာကို တင်ပြီး ဆန့်ကျင့်ဘက်သို့ အတင်းမောင်းထွက်လာလေ၏။

ဘင်မွန်ရှိသည် အရန်သင့်ကိုင်ထားသော ခရာကို အချက်ပေးထားသည့် အတိုင်း မူတ်လိုက်၏။ စစ်ဆင်ရေးက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးပေပြီ။ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ခြေရာဖျောက်တပ်ဆုတ်ကြရန် အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလုံးမှာ ထောင်နံရံ မိုင်းဗုံး စက္ကသည့်အချိန်မှ ၂၁ မိနစ်အတွင်း အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဒပ်လန်ဒေါတို့၏ ထရပ်ကားမှာ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း အပြင်းမောင်းနှင်နေရာ ဗြိတိသျှ များမြင်တွေ့သွားပြီး နောက်မှ တရကြမ်းလိုက်လေတော့၏။ ရှေ့ကပြေးသူများကား ထရပ်ကားတစ်စီး၊ နောက်က

လိုက်သူများက အင်အားအများကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ထရပ်ကားသည် လမ်းတစ်နေရာ၌ အရှိန်လျှော့လိုက်သည်နှင့် မက်ကက် တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့ သည် ခုန်ချ ကျန်ရစ်ကြ၏။

ဒပ်နှင့် နာဟန်တို့သည် ထရပ်ကားပေါ်၌ ပါသွားပြီး လက်ဘနွန်နယ်စပ်ရှိ ကိဘူရှ်စခန်းရှိရာသို့ အပြင်းမောင်းသွားကြလေ၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဒပ်တို့ လွတ်မြောက်စေရန် ခုခံကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူတို့နှင့် အဆမတန်သော ဗြိတိသျှတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ၏။ မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်၊ ရဲဘော်မ ခုနစ်ယောက်တို့သည် ကျဆုံးသွားကြလေ၏။ အာကီဗာနှင့် အယ်ရီတို့သည် အရာရှိကား၏ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြ၏။ ရှေ့ခန်းတွင် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ဦးက မောင်း၍ တစ်ဦးက နံဘေးမှာထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာကြ၏။ သူတို့သည် အက်ကရီမြို့မှ ပစ်ရှာမာကီဘူရှ် ဘက်သို့ အတင်း မောင်းပြေးကြ၏။

နပိုလီယံတောင်ကုန်းနားတွင် မက်ကက်ဗီးလမ်းစောင့်များနှင့် တွေ့ကြ၏။ မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သူတို့အား လမ်းမကြီးပေါ် မသွားကြရန် ညွှန်ကြားလိုက် ကြ၏။ လမ်းမကြီး တစ်ဝိုက်တွင် ဗြိတိသျှ စစ်ကူများကို ခုခံရန် မိုင်းဗုံးများ ထောင်ထား သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အယ်ရီသည် အလျင်အမြန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကားဆရာ လမ်းမကြီးဘေးကို ဆင်းပြီး ကွင်းထဲက ဗြိတိသျှ စစ်ကူတွေကို ရှောင်မောင်းလို့ မရနိုင်ဘူးလား။”

“စမ်းကြည့်တာပေါ့လေ”

သူတို့ကားသည် ကွင်းထဲကို ဖြတ်မောင်းရာ ခလုတ် ကန်သင်းများ များလှ၍ မော်တော်ကားလေးမှာ ဆန်ကောထဲတွင် ဆီးဖြူသီး ထည့်လှုပ်သကဲ့သို့ လှုပ်ခါယမ်း နေ၏။ သူတို့သည် လမ်းမကြီးနှင့်ဝေးရာမှာ ကားကို ကွေ့ဝိုက်မောင်းခဲ့ပြီးမှ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှစ်တပ် ကျော်ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကားလမ်းမပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့၏ ကံကြမ္မာကား သူတို့ကို မျက်နှာသာမပေးပေ။ နောက်မှာ

ကျန်ရစ်သူ တပ်စုတစ်စုနှင့်ဆုံမိပြီး သူတို့ကားကို တရစပ် ပစ်ခတ်လေတော့၏။
အယ်ရီတို့ကားသည် လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တရစပ်ရောက်လာသော
ကျည်ဆန်များနှင့် ဆုံရလေတော့၏။ မော်တော်ကားသည်
ကျည်ဆန်များအကြားတွင် ချာလပတ်ယမ်းပြီး ဗြိတိသျှစစ်သားများကို
ကားနောက်မြီးနှင့် ဆိုင်မိသွားလေသည်။ ထိုအချိန်နှင့် စက်သေနတ်ကိုင်
ဗြိတိသျှစစ်သားနှစ်ဦးမှာ သူတို့ကားကို ကျည်ဆန်ကုန် သွန်တော့မည့်
အခြေအနေနှင့် ဆုံနေ၏။

အယ်ရီသည် ကားနောက်ပေါက်မှ သူ့တွင်ပါလာသော သေနတ်ဖြင့်
စက်သေနတ်ကိုင် ဗြိတိသျှစစ်သားနှစ်ဦးရှိရာသို့ အမြန်လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။
စစ်သားတစ်ဦးမှာ အယ်ရီ၏ကျည်ထိပြီး နောက်သို့ လွင့်သွားလေ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျန် ဗြိတိသျှစစ်သားသည်
သူ၏စက်သေနတ်မောင်းကို ဆွဲလိုက်လေ၏။ ကျည်ဆန်များသည် အရှိန်နှင့်
အယ်ရီတို့ကားတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

အာကီဗာသည် ကျည်ထိသွားပြီး အီးခနဲ အော်လိုက်သည်။

ဗြိတိသျှစစ်သားသည် နောက်ထပ် ကျည်တစ်ကပ်ဆွဲလိုက်ရာ အယ်ရီသည်
ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဦးလေးပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏
မော်တော်ကားသည် လမ်းပေါ်မှာ အခြေကျသွားပြီ ဖြစ်ရကား အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်
လာလေ၏။

ရှေ့ခန်းက ရဲဘော်က 'နောက်ခန်းက လူတွေ ဘယ့်နှယ်လဲ'

"ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိသွားပြီ"

အယ်ရီသည် သူ့ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ
သူ၏ညာဘက်ခြေထောက် ကို ထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်သည် တစ်ဖက်သို့ ဖောက်ထွင်းသွားခြင်းမရှိ။ ဒဏ်ရာမှ သွေးများ
သိပ်မထွက်။ မခံမရပ်နိုင်အောင်လည်း မနာ။ ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ပူလောင်၍
ထုံနေသည်။

အယ်ရီသည် သူ့နံဘေး ကားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသော သူ့ဦးလေး
အာကီဗာကို လှမ်းပွေ့လိုက်၏။

အာကီဗာသည် သူ၏ဒဏ်ရာရထားသော ဝမ်းဗိုက်ကို
လက်နှင့်ပွေ့ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရှေ့ခန်းမှ 'အာကီဗာ ဘယ့်နှယ်လဲ'

“မကောင်းဘူး၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး” ထိုအချိန်၌ အာကီဗာ
သတိလည်လာ၏။ သူသည် အယ်ရီကို အနားဆွဲလိုက်ပြီး“အယ်ရီ၊ ငါ မျှော်လင့်ချက်
ရှိသေးလားဟင်”

“မရှိဘူး၊ ဦးလေး” 'ဒါဖြင့် ငါ့ကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားပေတော့၊ မင်း
နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်” ။

သူတို့၏ မော်တော်ကားသည် မကြာမီအတွင်း ကိဘူရှ်စခန်းတစ်ခုသို့
ရောက်သွား၏။ သူတို့၏ ရဲဘော်များက သူတို့၏ကားကို အလျင်အမြန်
ဝှက်လိုက်ကြပြီး သူတို့ခရီးဆက်ရန် ထရပ်ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေး၏။
ထိုအတောအတွင်း အယ်ရီသည် သူ့သေနတ်ဒဏ်ရာထဲသို့ ဆာလ်ဖာမှုန့်များသိပ်ပြီး
ပတ်တီးစည်းလိုက်၏။ အာကီဗာကား သတိမရ။ မက်ကက်ဗီး
ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အနားသို့ ရောက်လာ ၏။ တစ်ယောက်က
'အဘိုးကြီး အခြေအနေဟာ ခရီးဆက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဒီမှာ
ထားခဲ့ပြီး ဆေးကုခိုင်းရင် ကောင်းမယ်”

အယ်ရီက ပြတ်သားစွာ“မထားခဲ့ဘူး”

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီ ထင်တယ်”

“ကဲ..ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သေသေချာချာ နားထောင်ကြ၊ သူက
ကျပ်ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ဗျာ၊ သူ့မှာ အသက်ရှင်ဖို့လမ်း မရှိတော့ဘူး၊
ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ရှိနေခဲ့သေးလို့ ဒီမှာထားခဲ့ရင်လည်း ဗြိတိသျှတွေ
တွေ့သွားမယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ သူ့သေသွားရင် ဒီသတင်းဟာ ပါလက်စတိုင်း
တစ်ဒေသလုံး သိသွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ကလွဲရင် အာကီဗာ အသက်ရှင်ရက်

လွတ်မြောက်မသွားနိုင်ဘူး ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူးဗျာ၊ အထူးသဖြင့် သူကျဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို ဗြိတိသျှတွေ လုံးဝမသိစေရဘူးဗျာ၊ ရှင်းပြီလား”

မက်ကက်ဗီးရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် သဘောပေါက်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်လိုက်ကြ၏။

အယ်ရီနှင့် သူ့ဦးလေးကမူ ကားနောက်ခန်းတွင် နေရာယူထားကြပြီးဖြစ်သည်။ ကားသည် တစ်ရှိန်ထိုး ထွက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အယ်ရီ၏ ခြေထောက်ဒဏ်ရာသည် စတင် နာကျင်လာလေ၏။

သူတို့ကားလေးသည် ကာမဲလ်တောင်ကုန်း လမ်းများအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း အမြင့် ဆီသို့ မောင်းတက်လာကြ၏။ သူတို့ ၏ ရည်မှန်းချက်ခရီးမှာ ချောင်ကျဝေးလံလှသော ဒရစ်ရွာများဆီသို့ ဖြစ်လေသည်။ အာကီဗာသည် သတိလည်လာပြီး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရပေ။ သို့ သော် အယ် ရီကို မူ ကောင်းစွာမှတ်မိသည်နှင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး အယ်ရီလက်ပေါ်တွင် ဇက်ကျိုးကျသွားလေ၏။

ထရပ်ကားသည် ဒရစ်ရွာခေါင်းဆောင် မူဆာ၏တရံရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်၏။ မူဆာသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် အသင့်စောင့်နေသူဖြစ်သည်။

အယ်ရီသည် ကားပေါ်မှ တွား၍ဆင်းလိုက်၏။ ဒဏ်ရာရထားသော ခြေထောက် ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းထား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အာကီဗာ၏သွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေ၏။

မူဆာသည် သူ့ထံပြေးသွား၏။ အယ်ရီက လက်ကာပြရင်း“ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အာကီဗာကို သွားသယ်ကြ၊ သူတော့ ဆုံးသွားပြီ”

သူတို့တစ်တွေသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး နှမ်းလျသော အာကီဗာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကားပေါ်မှ သယ်ချကာ မြင်းလှည်းပေါ် ပြောင်းတင်လိုက်ကြ၏။ အယ်ရီက မက်ကက်ဗီး ရဲဘော်နှစ်ဦးအား

”ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ မက်ကက်ဗီး ရဲဘော်တွေပဲ၊ အာကီဗာ ကျဆုံးသွားတဲ့ သတင်းကို တင်မွန်နဲ့နာဟန်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး၊ အခု

ထရပ်ကားကို ယူသွားပြီး ဆေးကြောလိုက်ကြ၊ မူဆာနဲ့ ကျုပ်တို့က
ဦးလေးအလောင်းကို မြေမြှုပ် သဂြိုဟ်လိုက်ဦးမယ်”

ထရပ်ကားသည် ထွက်သွားလေ၏။ အယ်ရီတို့ မြင်းလှည်းသည်
ကာမဲလ်တောင်ကြီးထိပ်ဆီသို့ တက်လာခဲ့ လေသည်။

တောင်တန်းကြီး တောင်ဘက်တောင်ကျောတွင် တောအုပ်တစ်ခု ရှိသည်။
ထိုတောအုပ် အလယ်တွင် ဟီတရူးပရောဖက် အယ်လီဂျာ၏ ဗိမာန်ရှိ၏။ အယ်ရီနှင့်
မူဆာတို့သည် အာကီဗာ၏အလောင်းကို အယ်လီဂျာ၏ဗိမာန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
တွင်းတူး မြှုပ်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

အယ်ရီက“ကျုပ်တို့ သူဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံနီကြီးကို ချွတ်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် ဗြိတိသျှတို့၏ ကြိုးပေးဝတ်ရုံနီကို ချွတ်လိုက်ကြပြီး
အာကီဗာ၏အလောင်းကို မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။ မြေမြှုပ်ထားသော နေရာကို
တစ်ပါးသူများ မသိစေရန် သစ်ကိုင်းများနှင့် ဖုံးထားလိုက်လေ၏။

မူဆာသည် သူ၏မြင်းလှည်းနားသို့ သွား၍ အယ်ရီကို စောင့်နေလိုက်၏။

အယ်ရီသည် သူ့ ဦးလေး သင်္ချိုင်းမြေနံဘေးမှာ ဒူးတုပ်ပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ်
ဂါရဝပြုနေလိုက်၏။ သူ့ဦးလေး အာကီဗာ ခေါ် ယာကွတ်ရာဘင်စကီးသည်
ဒေါသနှင့် မွေးဖွားလာပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြင့် လောကမှ ခွာသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး
နောက်ဆုံး အနားရလေပြီ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မငြိမ်းချမ်းခဲ့သမျှ ယခုမှ
သူချစ်သော ဂျူးလူမျိုးများ နေထိုင်ရာကို အမြင့်မှ အေးဆေးစွာကြည့်ရင်း
အနားရလေပြီ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အာကီဗာ လဲလျောင်းရာ မြေ
နေရာကို သိရှိသွားကြပြီး ထိုနေရာသည် ဂျူးလူမျိုးတို့၏ မွန်မြတ်သော နေရာတစ်ခု
ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

အယ်ရီသည် သူ့ဦးလေး လဲလျောင်းရာကို ကြည့်ပြီး

“ဦးလေးကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးရဲ့ အစ်ကိုဟာ ဦးလေးကို ခွင့်လွှတ်တဲ့အကြောင်းကိုတောင် ဦးလေးကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် အချိန်မရခဲ့ပါဘူး”

အယ်ရီသည် စိတ်ဓာတ်နှင့် ထ လိုက်ရာ ဒဏ်ရာက သိပ်နာသွားသဖြင့် သူ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ယိမ်းထိုးသွားလေ၏။ မူဆာသည် ထိုအဖြစ်ကို မြင်၍ ပြေးလာလိုက် သော်လည်း အယ်ရီမှာ တစ်ချက်မျှအော်ရင်း မြေပေါ်သို့ လဲကျ မေ့မြောသွားလေ၏။

အခန်း ၁၇

ကစ်တီနှင့် ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းတို့သည် အလုပ်များ လုပ်နေကြသော်လည်း နှစ်ဦး စလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

ဒေါက်တာက “ကစ်တီ ဒီက ခွဲမသွားအောင် စကားရှိရင် ကိုယ်ပြောလိုက်ချင်တာ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မခွဲရခက်အောင် မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒီစခန်းက ခွဲရမယ် ဆိုခါမှ ဒီစခန်းဟာ ကျွန်မဘဝမယ် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့နေရာက ပါဝင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မ ညည အိပ်မပျော်ဘဲ ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲတွေကို လှန်ကြည့်တော့ သူတို့တစ်တွေရဲ့ တိုးတက်မှုကို တွေ့ပြီး ပီတိဖြစ်မိပါတယ်”

“သူတို့ကလည်း ကစ်တီကို လွမ်းနေကြမှာ”

“ကျွန်မကလည်း အတူတူပါပဲ၊ အင်းလေ၊ ထားပါတော့၊ သူတို့အားလုံးရဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်မ စနစ်တကျ ရေးသား တင်ပြထားခဲ့ပါတယ်၊ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတချို့ကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာကို ပြောပြပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ” ကစ်တီသည် ထ လိုက်၏။ ဒေါက်တာက

“ကနေ့ညတော့ ညစာမစားခင် နာရီဝက်လောက် ကြိုရောက်အောင်

ထမင်းစား ခန်း လာပါ နော်”

ကစ်တီက

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မ မလာချင်ဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ သဘောက
နှုတ်ဆက်ပွဲမျိုး ဖြစ်မသွားစေချင်ဘူး”

“ကလေးတွေက အတင်းတောင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲဗျာ၊ မထူးပါဘူး...လာခဲ့ပါ”

‘ဒါထက် ကာရင် အခြေအနေကကော’

“ကာရင်လား၊ သူ စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားနေတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊
ထောင်ကြီးထဲ မှာ ဒပ်ကို တွေ့ကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ၊ မနေ့ညက
ထောင်ဖောက်တဲ့သတင်း ကို ကြားရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒပ်လွတ် မလွတ်
သတင်းကိုတော့ မကြာခင် ကြားရတန် ကောင်းပါရဲ့၊ ကလေးဟာ သူ့ဘဝနဲ့ ဒုက္ခ
မမျှအောင် ခံစားခဲ့ရပါတယ်ရှင်၊ ဒီတော့ အချိန်တော့ နည်းနည်းယူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
စိတ်ချပါ ဒေါက်တာ၊ အမေရိကားရောက်ရင် ကျွန်မ သူ စိတ်ပျော်လာအောင်
ထားမှာပါ”

ဒေါက်တာက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် -

“ကျုပ် အသည်းနှလုံးထဲမှာတော့ ကစ်တီ ကျုပ်တို့ကို ခွဲသွားတာ
မမှန်ဘူးလို့ ပြောချင်နေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပါးစပ်က ပြောလို့မရဘူး”

ကစ်တီသည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လမ်း
လျှောက်ရင်း ကမ္ဘာကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ သော ထောင်ဖောက်သတင်းကို
စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ မက်ကက်ဗီးရဲဘော့၊ ရဲဘော့မ နှစ်ဆယ်မျှ
ကျဆုံးခဲ့ပြီး ဆယ့်ငါးယောက် ဖမ်းမိသွားလေသည်။ မည်ရွှေမည်မျှ
ဒဏ်ရာရသွားသည်ကို မပြောနိုင်။ သည် ထက် ဆိုးသည်ကား တိုက်ပွဲခေါင်းဆောင်
ဘင်မွန်ရှိကိုယ်တိုင် ကျဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူနှစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်ရန် ပေးဆပ်ရခြင်းမှာ ကြီးမားလှပေ၏။
သို့သော် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဗြိတိသျှတို့၏ စိတ်ဓာတ်၊

ပါလက်စတိုင်းမှာ ကုတ်ကတ်နေချင်သည့် စိတ်ကလေးကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည့် တိုက်ပွဲအဖြစ်ကား မြတ်စွန်းပါ၏။

ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါနား၏ အခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ တံခါးခေါက်ရန် ဝန်လေးသော်လည်း တံခါးခေါက်လိုက်၏။

‘ဝင်ခဲ့လေ’ ကစ်တီသည် တံခါးဝမှာ ဖွင့်၍ ရပ်လိုက်၏။ ဂျော်ဒါနားက သူ့စားပွဲတွင် အေးစက်စွာ ထိုင်နေ၏။

“ဪ ဂျော်ဒါနား၊ ဒပ်လန်ဒေါ သတင်းဆက်ကလေးများ သိသလားလို့”

“ကျွန်မ မသိဘူး” ကစ်တီသည် လှည့်ထွက်မည် ပြုပြီးမှ သတိရကာ ‘အယ်ရီကော ဒီတိုက်ပွဲမှာ ပါသေးသလား’

“အယ်ရီက သူ ဘယ်တိုက်ပွဲသွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကိုကြိုပြီး ပြောမထားဘူး”

“ဂျော်ဒါနားများ သိမလားလို့ပါ”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်သိရမှာလဲ၊ အခုတိုက်ပွဲက မက်ကက်ဗီး တိုက်ပွဲပဲဟာ”

“ဪ...မင်းတို့တစ်တွေဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့သတင်း၊ သိချင်တဲ့သတင်းဆိုရင် ရအောင် ယူတတ်လို့ မေးကြည့်ရတာပါ”

“ကျွန်မ သိရင်လည်း ရှင့်ကိုမပြောဘူး မစွက်ဖရီးမွန်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင် ပါလက်စတိုင်းက ထွက်သွားတဲ့နေရာမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိစေချင်ဘူး သိလား”

“အင်း တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာရတဲ့အချိန်မှာ ခင်ခင်မင်မင် ခွဲခွာကြရရင် ကောင်း တာပေါ့ လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီအခွင့်အရေးကို လုံးလုံး မပေးချင်ဘဲကိုး”

ကစ်တီသည် ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။ အပြင်ဘက်၌ ကလေးများ သည် ပြေးဆော့ကစားနေကြ၏။ ကလေးတစ်သိုက်သည် သူ့ထံသို့ ပြေးလာ၍ ‘ရှာလွန် ကစ်တီ’ ဟု ဆိုကာသူ့ကို ကျော်ဖြတ်ပြေးကြ၏။

ကလေးတစ်ယောက်ကမူ သူ့ကို တွယ်ကပ်၍ ကျန်ရစ်ရာ
ထိုကလေး၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး ရှေ့မှ ကလေးအုပ်နောက်သို့ လွှတ်လိုက်ရ၏။

သူမ၏ ဆေးရုံ အဆောက်အအုံသို့ ရောက်သောအခါ ကစ်တီသည်
စိတ်ဓာတ် ကျလျက် ရှိလေသည်။ ဤ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ ခွဲခွါရန် ကိစ္စမှာ
မျှော်မှန်းထားသည် ထက် ပို၍ ခက်ခဲလှပါတကား။

ကစ်တီသည် သူမ၏ ရုံးခန်းထဲမှ ဖိုင်များကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် စစ်ဆေး
နေ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကစ်တီသည် ယခင် မိဘမဲ့ကလေးများဂေဟာများမှ ခွဲခွာ
ခဲ့ရစဉ်ထက် ဂန်ဒက်ဖနာမှ ခွဲခွာရေး ခက်နေပုံကို တွေးနေ၏။

ကစ်တီအနေနှင့် သူမ၏ စွန့်ခွာခြင်း ပြီးဆုံးသည့်အတွက်ပေလောဟု
တွေးတော စရာပင်။ ကစ်တီအနေနှင့် ဘင်ကင်နှင့်အား သတိရနေဦးမည်ကား
အမှန်။ အချိန် ကြာမြင့်စွာ သတိရနေဦးမည်ပင်။ တစ်သက်လုံး သတိရနေမည်လား
မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် အချိန်သည် ရောဂါစုံကို ကုစားတတ်ပါ၏။

ကာရင်ကလေးကို လူ့ လောကစည်းစိမ်များ ပြသရပါဦးမည်။ နောက်
ကာရင် ဆက်လက်သင်ကြားနိုင်ခဲ့သည့် အကပညာကို သင်ကြားပေးမည်။
တဖြည်းဖြည်း တော့ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့်၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် လည်းကောင်း၊
ပါလက်စတိုင်းဒေသသည် လည်းကောင်း မှေးမှိန် ပျောက်ဆုံး သွားရမည်ပင်။

ခွဲခွာရမည် ဆိုပါက တသ တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်ဟု ကစ်တီ
တွေးလိုက်၏။

ကစ်တီသည် စိတ်ငြိမ်စေရန် ကလေးများ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲများကို
ကြည့်မိပြန်သည်။ နောက် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်ရာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်(ပတ်စပို့)
နှစ်စောင် ကို တွေ့ရ၏။

ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့၏ လက်မှတ်များ ဖြစ်သည်။
လက်မှတ်နှစ်စောင်လည်း ရှိသည်။ သွားမည့်ခရီး နယူးယောက်မြို့ ဟူသတည်း။

နယူးယောက်မြို့တွင် မတ်ပါကားသည် ကြိုနေပေလိမ့်မည်။ ကြိုရန်လည်း
အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကစ်တီသည် အံ့ဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ကစ်တီသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ရှိနေစဉ် တံခါးဝသို့ လှည့်လိုက်ရာ အာရပ်တစ်ဦး ကို တွေ့၍ လန့်သွား၏။ အာရပ်လူမျိုးသည် အင်္ဂလိပ်ဝတ်စုံ ပုံဆိုးဆိုးကို ဝတ် ထားလေသည်။

သို့သော် သူ၏ခေါင်းပေါ်တွင် မူဆလင် ဘာသာဝင်တို့ ဆောင်းသော ဦးထုပ်နီ ကလေး ဆောင်းထား၏။

ထိုအာရပ်က

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လန့်သွားဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

“ကစ်တီသည် လူပြန်ဆည်လိုက်၏။ ‘ဝင်ပါ ကြပါ’”

“ခင်ဗျားက မစ္စက်ဖရီးမွန် ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် မူဆာပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒရစ်လူမျိုးစုက ဖြစ်ပါတယ်။ ဒရစ်တွေ အကြောင်းတော့ ကြားဖူးမှာပါ”

ကစ်တီသည် ကာမဲလ် တောင်တန်းတွင် ဂျူးများကို စေတနာရှိသော ဒရစ်လူမျိုး စုကို ကြားဖူး၏။

“ရှင်တို့နေတဲ့ အရပ်နဲ့ အဝေးကြီးပါလား” “ကျွန်တော်က ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပါ” ကစ်တီသည် အယ်ရီ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟု အလိုလို သိသွား၏။ သို့နှင့် လန့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“အယ်ရီ...”

“အယ်ရီဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ပုန်းနေပါတယ်၊ သူဟာ အက်ကရီထောင် တိုက်ပွဲမှာ ခေါင်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူက ခင်ဗျားကို ခေါ်ခဲ့ပါဆိုလို့”

ကစ်တီ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ မူဆာက ဆက်၍“သူ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရလာပါတယ်၊ ခင်ဗျား လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

”ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်မယ်လေ”

ဆေးပစ္စည်းတွေ သိပ်ယူခဲ့လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဗြိတိသျှ စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့တွေက သိပ်များတာ၊ ဆေးတွေ တွေ့လို မသင်္ကာဖြစ်မှာ စိုးရတယ်၊ အယ်ရီ မှာလိုက်တာက နက်ဖြန်မှာ ကျင်းပမယ့် ဒရစ်မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို ကလေး တွေနဲ့ လာတယ်ဆိုပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးတိုက်လောက် ကလေးတွေ ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်၊ ကလေး ဆယ့်ငါးယောက်လောက် အိပ်ရာလိပ်ပါ ယူခဲ့ရင် ကောင်းမယ်” ‘ကျွန်မတို့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပါစေမယ်’”

ကစ်တီသည် မူဆာကို ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စီစဉ်ရန် ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်း အခန်းသို့ အပြေးလေး ထွက်ခဲ့လေသည်။

မူဆာတို့ ဒရစ်ရွာမှာ ကစ်တီတို့ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းနှင့် ကီလိုမီတာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသည်။ လမ်းခရီးမှာ တောင်ပေါ်လမ်း ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး တွေ ဖြစ်၍ ကားသည် ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်း၍ရ၏။

ကားနောက်ခန်းမှ ကလေးများမှာ ရုတ်တရက် ကျောင်းပိတ်ရက် ပျော်ပွဲစား ခရီးထွက်ရသည့်အတွက် အပျော်ကြီးပျော်ကာ အသံကုန်ဟစ်၍ သီချင်းဆိုရင်း လိုက်ပါ လာကြ၏။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ကစ်တီနှင့်အတူ ထိုင်နေသော ကာရင်တစ်ယောက်သာ ခရီးစဉ်၏ အစစ်အမှန် ဇာတ်လမ်းကို သိသဖြင့် တည်ငြိမ်နေလေ၏။

ကစ်တီသည် တစ်ချိန်လုံး မူဆာကို အယ်ရီအကြောင်း အပြည့်အစုံ မေးမြန်းပါသော်လည်း အဖြေက တိုတိုပင် ရ၏။

အယ်ရီသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီက ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ သည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင်၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ပဲ သိရ၏။

ဒပ်လန်ဒေါအကြောင်း လုံးဝ မသိ၊ မေး မရ။ အာကီဗာ ကျဆုံးကြောင်းကိုလည်း ပြောမပြ။ အယ်ရီက မည်သို့ ညွှန်ကြားလိုက်သည်ဖြစ်စေ ကစ်တီသည် ရှေးဦးသူနာပြု ဆေးအိတ် သေးသေးကလေးနှင့် ပတ်တီး၊ ဆာလ်ဖာ

ဆေးမှုန့်များနှင့် အိုင်အိုင်ဒင်းများ ထည့်ယူခဲ့လေသည်။

ကလေးများနှင့် ခရီးသွားရာ၌ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့မှုကို ကုသရန်
ဟူသောအကြောင်း ပြချက်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ကစ်တီဘဝတွင် နှစ်ကြိမ် ကြောက်ရွံ့ ခဲ့ဖူး၏။ တစ်ကြိမ်မှာ ချီကာဂို ကလေး
ဆေးရုံ ပိုလီယိုရောဂါကု အခန်းတွင် သမီးကလေး စန္ဒရာ အသက်လူ နေရစဉ်က
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ကား အိပ်ဇိုးဒပ် သင်္ဘောပေါ်မှ ကလေးများ
အစာငတ်ခံသည့် သတင်းကို ဟိုတယ်ပေါ်မှ စောင့်နားထောင်နေရစဉ်က ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကလေးများ၏
သီချင်းသံသည် လည်းကောင်း၊ နံဘေးမှ ကာရင်၏ ဖျောင်းဖျူသည်လည်းကောင်း
ကစ်တီအတွက် အရာ မထင်ပေ။

ကစ်တီသည် မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆုတောင်းစကား တစ်ခုကိုသာ ထပ်တလဲလဲ
ရွတ်နေ၏။

'ဘုရားသခင်၊ အယ်ရီအသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ၊ သူ့ကို အသက်ရှင်လျက်
တွေ့ပါရစေ'

နောက်ဆုံး ကစ်တီမှာ စိတ်ပင်ပန်းလှသဖြင့် ကာရင်၏ ပခုံးပေါ်မှာ လှဲမှီရင်း
လိုက်ပါလာရလေသည်။

တစ်နာရီ...နှစ်နာရီ...သုံးနာရီ ကြာလာ၏။ လမ်းခရီးမှာ အစောင့်များ ပို၍
များလာ၏။

ပထမ ဗြိတိသျှ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ သည် ကလေးအားလုံးကို ကားပေါ်မှ
ဆင်းစေပြီး အိပ်ရာလိပ်ပါမကျန် ရှာဖွေ၏။ သူတို့မှာ အကြောင်းပြချက်က
ကောင်းနေ၏။

နောက် တစ်နေရာလည်း စစ်ပြန်၏။

တဖြည်းဖြည်း တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။ နောက်ဆုံး မူဆာတို့ရွာသို့

ရောက်လာ၏။

တစ်ရွာလုံးမှာ မင်္ဂလာဇဉ်းခံပွဲအတွက် ဝန်းကျင်ရွာများမှ လူများ၊ ဇဉ်းသည်များနှင့် စည်ကားနေ၏။

မူဆာသည် သူ၏ကားကို ဇဉ်းခံမဏ္ဍပ်ကျော်ကျော်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဌာခံလူများက ကလေးများကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကလေးများ ဆင်းသွားသည်နှင့် မူဆာသည် သူ၏ ထရပ်ကားကို ရွာစွန်လမ်းကြားထဲအထိ မောင်းခဲ့၏။ ကားဆက်မောင်း၍ မဖြစ်နိုင်သောအခါမှ ကားထိုး ရပ်လိုက်ရာ မူဆာ၊ ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ကစ်တီသည် ဆေးအိတ်ကလေးကို ဆွဲ၍ မူဆာနောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။ သူတို့သည် မြင့်မားသော တောင်ပေါ်လမ်းကလေးကို ဆက်တက်ခဲ့ရာ အစွန်တစ်နေရာတွင် အစောင့် ချထားသော အိမ်တစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

မူဆာသည် အစောင့်များကို ကြည့်ပြီး ရှေ့မှသွား၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အတွင်းမှာ အစောင့်နှစ်ယောက် တွေ့ရပြန်၏။ ကစ်တီက ကာရင်ကို အပြင်ထားခဲ့ပြီး မူဆာနှင့် အထဲသို့ ဝင်သွား၏။

အိပ်ခန်းများ မှောင်မည်းအေးစိမ့်နေ၏။ အခန်းထဲမှ ညည်းသံကြားရသည်။ ကစ်တီသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို အမြန်ဖွင့်လိုက်ရာ အလင်းရောင် ဝင်လာ၏။

အယ်ရီသည် နှစ်ယောက်အိပ် ကြေးခုတင်ပေါ်မှာ လဲနေ၏။ သူသည် သူ့ကို ခြုံထားသော စောင်နှစ်စကို ဆုတ်ခြေထားရာ စောင်စများမှာ အလုံးလိုက်ဖြစ်နေ၏။

ကစ်တီသည် ခြုံထားသောစောင်ကို လှစ်လိုက်၏။ အိပ်ရာခင်း တစ်ခုလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ပေကျံနေ၏။ ကစ်တီက

“သူ့ဘောင်းဘီချွတ်ပေးရအောင်” မူဆာသည် အံ့သြသွားပုံရသည်။ ကစ်တီက ‘ကဲ ..ကဲ ..နေပါစေတော့၊ နံဘေးမှာသာ ရပ်နေ၊ ရှင့် အကူအညီကို လိုရင်ကျွန်မပြောမယ်”

ကစ်တီသည် သတိကြီးစွာဖြင့် အယ်ရီ၏ ဘောင်းဘီကို ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။

နောက် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အသွေးအရောင်မပျက် ကောင်းဆဲ။
သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ မဆိုးလှ။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ယှဉ်ကြည့်ရာ
ဒဏ်ရာရထားသော ခြေထောက်သည် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ရောင်ကင်း မနေ။
သွေးသိပ်ထွက်ပုံလည်း မရ။

ကစ်တီသည် ချက်ချင်းပင် သက်ပြင်းချသွားနိုင်၏။ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး
အနေနှင့် ဤမျှ မြင်ရ သိရခါမျှနှင့်ပင် အယ်ရီသည် မသေနိုင်သေးဟု ယူဆပြီး
ဖြစ်သွား၏။ နံဘေးမှ မူဆအား

“မူဆာ ကျွန်မကို ဆပ်ပြာရယ်၊ ရေရယ်၊ သန့်ရှင်းတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတချို့
ယူခဲ့ပါ။ သူ့ဒဏ်ရာကို အသေအချာ ကြည့်ရအောင်”

မူဆာက အဆင်သင့် ယူလာသည်နှင့် ကစ်တီသည် ဒဏ်ရာနားတစ်ဝိုက်ကို
သေချာစွာ ဆေးကြောလိုက်၏။ အယ်ရီ၏ ပေါင်မှာ အရောင်လျော့နေပြီး
ဒဏ်ရာများ တစ်ဝိုက်တွင် ရောင်နေ၏။ အယ်ရီသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။
‘ကစ်တီလား’

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရောက်လာပါပြီ”

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ရှင် ဒီဒဏ်ရာ ဘာလုပ်ထားသလဲ”

“မနေ့တုန်းက ဆာလ်ဖာအမှုန့်ထည့် ပြီး ပတ်တီးစည်းထားတာပါပဲ။
သွေးကသိပ်တော့ မထွက်ဘူး

“ကျွန်မ နည်းနည်း စမ်းကြည့်မလို့၊ နာမယ်နော်”

“စမ်းလေ”

ကစ်တီသည် ကျည်ဆန်ဝင်သွားသည့် နေရာကို စမ်းကြည့်ရာ အယ်ရီသည်
နာလွန်းသဖြင့် ကြေးခုတင် ခေါင်းရင်းတန်းများကို အားကုန်ဆုပ်ရင်း ချွေးပြန်လာ၏။
ကစ်တီက သူ့လက်ကို အမြန်ဖယ်လိုက်၏။ အယ်ရီသည် သုံးမိနစ်ခန့် တုန်နေ၏။
ကစ်တီက တဘက်စုံဖြင့် အယ်ရီ၏ မျက်နှာကို သုတ်ပေးလိုက်၏။

‘စကားပြောနိုင်ရဲ့လား အယ်ရီ’

“ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး .. ဒဏ်ရာ အခြေအနေက”

“ကျွန်မအသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျည်ဆန်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ ပြောရခက်တယ်၊ အထဲ ရောက်သွားရင် သွားချင်ရာ သွားတာ။ အယ်ရီ သွေးခုန်နှုန်း၊ အသက်ရှူနှုန်း ကောင်းပါတယ်၊ ရှင့်ခြေထောက်ကလည်း ကျည်ဆန်ဝင်သွားတဲ့ နေရာက ရောင်နေတာက လွဲရင် တခြားနေရာ မရောင်ဘူး”

‘အဓိပ္ပါယ်က’

“အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ကျည်ဆန်ဟာ အတွင်းသွေးကြောကြီးတစ်ခုကို မမှန်ဘူး၊ အတွင်းသွေး မထွက်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ကံကောင်းတယ်ခေါ်ရမလားပဲ။ ကျွန်မစိတ်ပူတာက ရှင် နာနေတယ် ဆိုတာပဲ”

“နာတာကတော့ သုံးလေးနာရီ တစ်ခါလောက် သတိလစ်လစ်သွားအောင် နာတယ်”

“ဒါဆို ခဏ အောင့်ထားလေ၊ ကျွန်မ ထပ်စမ်းကြည့်မယ်”

ကစ်တီသည် အနာတစ်ခုကို စမ်းကြည့် ပြန်၏။ အယ်ရီသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှအောင့်ထားနိုင်သော်လည်း ဆက်လက်မခံနိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်ရာ ကစ်တီသည် လက်ရုပ်လိုက်၏။ အယ်ရီက

“ဒီဒဏ်ရာက ကျုပ်ကို သတ်နေတာပဲ ကစ်တီ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျုပ် မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် ဒဏ်ရာရပြီးခါစ လမ်းလျှောက်နိုင်သလား”

“လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာတွေကများ ဒီလောက် နာနေရပါလိမ့် ကစ်တီ”

“ကျွန်မလည်း ဆရာဝန် မဟုတ်တော့ အသေအချာလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ကစ်တီ သိသလောက် ပြောဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ထင်တာပြောမယ်၊ ကျည်ဆန်က ရှင့်ရဲ့ အပြင်ဘက်

ပေါင်က ဖောက်ဝင်လာပြီး အထဲရောက်တော့ အရိုးကို သွားထိတယ်နဲ့ တူတယ်၊
အရိုးကျိုးတော့ မသွားဘူး၊ ကျိုးသွားရင် ရှင် ဘယ်လမ်းလျှောက်နိုင်မှာလဲ၊
ကျည်ဆန်ဟာ တစ်ဖက်လည်း ထွက်မသွားဘူး၊ သွေးကြောကြီး တစ်ခုခုကိုလည်း
မှန်ပုံ မရဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အရိုးကိုထိတုန်းက အရိုးနည်းနည်းပဲ့သွားတာ ကြေသွားတာ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါက နာနေတာပေါ့၊ ကျည်ဆန်ကတော့ အရိုးထိပြီး
ပြန်လည်ထွက်လာရင်း အကြော တစ်ခုခုနဲ့ ထိရပ်သွားပုံ ရတယ်”

“ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ၊ ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

“ပထမဆုံး အလုပ်ကတော့ ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ရမှာပဲ၊ ခုအတိုင်း ဆက်နာ
နေရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ရှင် တောင်အောက်ကို ဆင်းဖို့ကလည်း
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လမ်းမှာတင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဆရာဝန်တစ်
ယောက်ကို အမြန်ခေါ်ရမှာပဲ”

အယ်ရီသည် မူဆာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မူဆာက

”ဒီ ဂါလီလီ ဒေသတစ်ဝိုက်လုံးမှာ မနေ့က တိုက်ပွဲတုန်းက ဒဏ်ရာရလာတဲ့
လူတွေ ပုန်းနေတာ အများကြီးပဲ၊ ပါလက်စတိုင်း ဒေသတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ဆရာဝန်
အားလုံးကို ဗြိတိသျှတွေက စောင့်ပြီးနေကြတာ၊ ကျုပ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်
သွားခေါ်ရင် သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာမှာ အသေအချာပဲ”

ကစ်တီသည် အယ်ရီကို တစ်လှည့်၊ မူဆာကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း
စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ် မီးညှိလိုက်၏။ ပြီးမှ

”ဒါဖြင့်လည်း အဖမ်းခံလိုက်ပေါ့၊ ဒဏ်ရာကို သူတို့ ကုပေးလိမ့်မယ်”

အယ်ရီသည် မူဆာအား အချက်ပြလိုက်ရာ မူဆာ အခန်းအပြင်ဘက်
ထွက်သွား ၏။ အယ်ရီက 'ကစ်တီ’

ကစ်တီသည် အယ်ရီအနားကို တိုးလာ၏။ အယ်ရီက ကစ်တီလက်ကို

ကိုင်လိုက်ပြီး

“သူတို့က ကျုပ်ကို ကြိုးပေးသတ်ကြမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးဟာ ကပ်တီအပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ ကပ်တီပဲ ခွဲထုတ်ပေါ့”

“အို .. ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကပ်တီမှ ဆရာဝန် မဟုတ်တာ”

“ကပ်တီ ခွဲရမှာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မရှိဘူး”

“မရှိ ရှိတာနဲ့ ခွဲပေါ့” .

“အို ..ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး အယ်ရီ၊ ဒီအတိုင်း အစိမ်းခွဲမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် နာမလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ အယ်ရီရယ် ကျွန်မ မခွဲချင်ဘူး၊ ကြောက်တယ်”

ကပ်တီသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ ခုတင်နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သို့သော် သူမ၏ အတွေးကား မရပ်။ အယ်ရီသည် ထောင်တိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်တိုက်ခဲ့သူဖြစ်ရာ ဗြိတိသျှများ မိသွားပါက အယ်ရီ ပြောသလို ကြိုးပေးသတ်မည်မှာ သေချာသည်။

ကပ်တီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဆေးအိတ်နှင့်အတူ တင်ထား သော ဘရန်ဒီပုလင်းကိုယူကာ အယ်ရီအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

‘ကဲ .. စ သောက်တော့၊ ဒီတစ်လုံးကုန်ရင် နောက်တစ်လုံး ရှာပေးမယ်၊ သောက်နိုင်သလောက် အစွမ်းကို သောက်ထားပေတော့”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကပ်တီ” ကပ်တီသည် အလျင်အမြန် တံခါးဖွင့်လိုက်၏။
“မူဆာ”

“ဗျာ”

“ဆေးပစ္စည်းတွေ ဘယ်ရွာက ရနိုင်မလဲ”

“အနီးဆုံး ရှိတာကတော့ ရက်ဂါ ကိဘုရှ်ပဲ”

“လူတစ်ယောက် သွားယူခိုင်းရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“အသွားက မကြာဘူး၊ ကားနဲ့သွားရင် ခဏလေးပဲ၊ အပြန်က ခက်တာ၊ ကားနဲ့ ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အစစ်အဆေး များတယ်၊ ဒီတော့ သွားယူမယ့် သူက လမ်းကနေပြီးခြေကျင် လာရမှာ၊ ညကြီးမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ ဆေးစာရင်းတွေ ရေးပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီရွာကို အမြန်ဆုံး သွားယူခိုင်းပေတော့”

ကစ်တီသည် စဉ်းစား၏။ ဆေးသွားယူသူသည် ညကြီးမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်မည်။ အကြောင်းမညီညွတ်က ရောက်ချင်မှလည်း ရောက်မည်။ သွားယူသော ဆေးခန်း တွင်လည်း သူလိုချင်သော ဆေးများရှိချင်မှရှိမည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ့အနေနှင့်လည်း စောင့်ရင်း အချိန်မဖြုန်းနိုင်။ ကစ်တီသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ ဆေးထိုးအပ်၊ ပင်နီစလင်၊ မော်ဖိန်း၊ ပတ်တီးများ၊ သာမိုမီတာနှင့် အခြား လိုအပ်သော ကိရိယာများကို ရေးပေးလိုက်၏။

မူဆာက အနားမှာရှိသော အစာငုံကို ထိုစာရွက် ပေးလိုက်ရင်း လိုအပ်သည်များ ကို ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ကစ်တီက နံဘေးမှာ ရပ်နေသော ကာရင်အား

“ကာရင် မင်းရဲ့ အကူအညီ လိုနေပြီ၊ နည်းနည်းတော့ ပန်းမယ်ပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ခိုင်းတာ လုပ်မှာပေါ့” ‘အေး .. ကောင်းပြီ၊ မူဆာ ရှင်တို့ဆီမှာ ဆေးနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာများ အလွယ်တကူ ရနိုင်မလဲ”

နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိမှာပါပဲ”

“ကဲ .. ရှိတာနဲ့ပဲ စ ရမှာပေါ့၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အားကောင်းကောင်း တစ်ခုလိုတယ်၊ သင်တုန်းခါးဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား ခပ်ထက်ထက် သေးသေးလေးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်ရမလား”

‘ရပါတယ်” ‘ဒါဆိုရင် ရသမျှ ဓားတွေကို ရေနွေးဆူဆူနဲ့ ပြုတ်ထားပေတော့” မူဆာသည် ကျန်အစောင့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ ကစ်တီက

“စောင့်သန့်သန့် တချို့ကို ကြမ်းပေါ်မှာခင်း၊ ခုတင်က လှုပ်တယ် မဖြစ်ဘူး၊ အယ်ရီ ကြမ်းပေါ်ရောက်ရင် ကာရင်က သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထား”

မူဆာက ဝင်၍ “နောက်ထပ် ဘာလိုသေးလဲ”

“လိုတာကတော့ ယောက်ျားကြီးကြီးမားမား ရှစ်ယောက်လောက် အယ်ရီကို ချုပ်ကိုင်ထားဖို့ခေါ်ထားပါ”

နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်လာတော့၏။ အယ်ရီသည် ဆက်တိုက် မှန်မှန်သောက်နေခဲ့၏။ ရေနွေးနှင့် ပြုတ်ပြီးဖြစ်သော ဓားများကို ယူလာကြ၏။

ကစ်တီသည် သူ့လက်ကို ပထမ စင်ကြယ်အောင် ဆေးလိုက်၏။ နောက် အယ်ရီ၏ အနာကိုလည်း အိုင်အိုဒင်း (တင်ချာ)နှင့် သုတ်လိုက်၏။

ကစ်တီသည် အယ်ရီတစ်ယောက် အရက်အတော်မူးအောင် စောင့်နေ၏။ သိပ်မူသောအခါမှ အယ်ရီခေါင်းအောက်တွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးခံလိုက်၏။ အယ်ရီ ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ကိုင်ပဝါထူထူ တစ်ခုကို ကိုက်ရန် ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ..ကျွန်မ အဆင်သင့်ပဲ၊ သူ့ကို ကိုင်ထားကြပေတော့”
လူတစ်ယောက်သည် အယ်ရီ၏ခေါင်းမှ ကိုင်ထား၏။ လက်တစ်ဖက်ကို နှစ်ယောက်စီ ချုပ်ထားပြီး ကောင်းသော ခြေထောက်ကို လူနှစ်ယောက်က ဖိထား၏။ ဒဏ်ရာနှင့် ခြေထောက်ကို လူတစ်ယောက်က ထိန်းထား၏။

သို့ဖြင့် လူရှစ်ယောက်သည် အယ်ရီအား ကြမ်းပေါ်မှာ မလှုပ်နိုင်အောင် ထိန်းထားကြ၏။

ကာရင်က ကျန်တစ်စုနှင့် အတူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဘရန်ဒီပုလင်းနှင့်ဂွမ်းစ များကို ကိုင်စောင့်နေ၏။ ကစ်တီသည် ဒဏ်ရာအနားသို့ ခူးထောက် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ဒဏ်ရာကို ထိုးပြလိုက်၏။

ကစ်တီသည် သင်တန်းဓားကို ကိုင်လိုက်၍ ချုပ်ထားသူများကို အချက်ပြ လိုက်၏။ ချုပ်ထားသူများက အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် ပထမ လျာလိုက်သော နေရာအတိုင်း ကျည်ဆန်ဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်၍ တစ်ချက်တည်း နာနာ ဖိခွဲလိုက်၏။

အယ်ရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွား၏။ ချုပ်သူများသည် အားထုတ်ကာ ချုပ်ထားကြ၏။

ကစ်တီ ကိုယ်တိုင်လည်း နှုတ်ခမ်းများ ဖြူသွားသည်ကို ကာရင် တွေ့ရ၍ နဖူးမှဆစ်များ သပ်ပေးပြီး ပါးစပ်နားသို့ ဘရန်ဒီပုလင်း တွေ့ပေးလိုက်၏။ ကစ်တီသည် ဘရန်ဒီတစ်ငုံ မျိုးချလိုက်၏။

အယ်ရီသည် မျက်လုံးတစ်ချက် ပြဲသွားပြီး မေ့သွားလေ၏။ ကာရင်သည် ဒဏ်ရာရှိရာကို မီးထိုးထားပြန်၏။ ကစ်တီသည် သူ၏လက်တစ် ဖက်ဖြင့် ဓားနှင့် ခွဲထားသည့် အတိုင်း အသားနှစ်ဖက်ဖြလိုက်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်မှ လက်မနှင့် လက်ညှိုးဖြင့် အတွင်းသို့နှိုက်ကာ ကျည်ဆန်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေ၏။

ကစ်တီ၏လက်ဖျားထိပ်သည် မာမာအရာတစ်ခုကို စမ်းမိ၏။ ကစ်တီသည် ထိုမာမာအရာကို ကြိုးစားဖိညှပ်ကိုင်တွယ်၍ အယ်ရီပေါင်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ကစ်တီသည် ကြမ်းပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှာ ပါလာသော ကျည်ဆန်ကိုကြည့်၍ အော်ရယ်လိုက်မိလေသည်။ နံဘေးမှ ဒရစ်များသည်လည်း ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ ကာရင်တစ်ယောက်သာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုမိလေ၏။ နောက်မှ သတိရကာ ကာရင်က

“မူဆာ သူ့ကို ခုတင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးကြပါဦး၊ အဲဒီ ဒဏ်ရာများကိုတော့ မထိကြနဲ့နော်”

ကာရင်သည် ကစ်တီကို တွဲခေါ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်စေ၏။ နောက် အယ်ရီ အနားသို့ သွားကာ အယ်ရီ၏ ဒဏ်ရာထဲသို့ ဆာလ်ဖာမူန့်များ လောင်းထည့်ပြီး အပေါ်မှ ပတ်တီးနှင့် ခပ်ဖွဖွ စည်းလိုက်၏။ နောက် အယ်ရီမျက်နှာမှ ချွေးများကို ရေစိုတဘက်ဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်၏။

ကစ်တီသည် ယခုမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရှိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကာရင်သည် အခန်းထဲမှ လူအားလုံးကို အပြင်ထွက်ကြရန် ပြောလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ကစ်တီအား ဘရန်ဒီ တစ်ခွက်ထည့်ပေးကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့လေ၏။

ကံတီသည် ဘရန်ဒီ တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီးမှ အယ်ရီ ခုတင်နားသို့ လာခဲ့၏။ အယ်ရီ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်၏။ နောက် ပိတ်နေသော မျက်ခွံကို ဖွင့်၍ မျက်သားများကို ကြည့်၏။

'ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ သူ ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး'

ကံတီသည် အယ်ရီ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ခေါင်းကလေး အသာ မေ့လိုက်ပြီး ရှိုက်သံများ ကြားမှ 'အယ်ရီ ..အယ်ရီ ..အယ်ရီ ..အယ်ရီ..' ဟု တိုးတိုးလေး ခေါ်နေမိလေ၏။

အခန်း ၁၈

အယ်ရီသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံနေရဆဲ။ မှာလိုက်သော ဆေးများသည်လည်း ရောက်မလာသေး။ ကံတီသည် အယ်ရီအား တစ်စက္ကန့်မျှ ပစ်ထား၍ မဖြစ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကံတီသည် မူဆာနှင့် သူ့ရဲဘော်များကို ခေါ်၍ အကူအညီ တောင်းရ လေသည်။

အကြောင်းမှာ အယ်ရီသည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ဒဏ်ရာကို စည်းနှောင် ထားသည့် ပတ်တီးများကို ဆုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရွာလယ်တွင်ကား မင်္ဂလာပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကခုန်နေကြသည်။

တစ်နေကုန် ဂှက်ထားခဲ့သော သတို့သမီးကို ဂှက်ထားရာမှ ထုတ်လာ၏။ သတို့သားသည် ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်မာကို ဆောင်းပြီး၊ ဖောင်းဝပ်မြင်းကြီးကို စီးပြီး ပန်းများခင်းထား၍ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် စည်းလိုက် ဝန်းရံထားသည့် လမ်းကြောင်း အတိုင်း လာနေ၏။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည်နှင့် ဂန်ဒက်ဖနာမှ ကလေးများနှင့် ဂျူးဇည့်သည်များ စုပေါင်း၍ မီးပုံပွဲကျင်းပရာ အိမ်ခံရော ဇည့်သည်ပါ တေးသီချင်းများ တကြော်ကြော်နှင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေကြလေသည်။

ကာရင်သည် အပြင်ခန်းမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေ၏။ အတွင်းခန်း၌ ကံတီက

အယ်ရီကို စောင့်နေသည့်နည်းတူ အပြင်ခန်းမှ ကာရင်ကလည်း ကပ်တီကို စောင့်နေ၏။ တစ်ညလုံးလိုလို အယ်ရီ လိုတာ မရှိအောင် ကပ်တီ ပြုစုသည့်နည်းတူ ကပ်တီ မလိုရအောင် ကာရင်က စောင့်နေ၏။ သို့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တစ်ညလုံး ပင်ပန်း ကြရ၏။

မနက် မိုးလင်းလာသော်လည်း ဆေးဝါးများက ရောက်မလာကြ။ ကပ်တီက မူဆာအား -

“ဒါဆိုရင် ရှင်က ကလေးတွေအားလုံး ခေါ်ပြီး ဂန်ဒက်ဖနာကို ပြန်ပို့ပေတော့၊ ဒါထက် ဒီမှာ ကျွန်မနဲ့ ထားခဲ့ဖို့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တဲ့ လူများရှိရင် “

“ရှိပါတယ်၊ ထားခဲ့ပါ့မယ်” ။

“နောက်ပြီး ခုတင်သေးသေး တစ်လုံးလောက်ရရင် ဒီအခန်းထဲမှာ ထားပေးပါ လား၊ ကျွန်မ လှဲတဲ့အခါ လှဲနိုင်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စီစဉ် ပေးပါမယ်”

ကပ်တီသည် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လိုက်ရာ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် မှေးနေသော ကာရင်ကို တွေ့သည်နှင့် ပါးကလေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်လိုက်၏။

ကာရင်သည် ဆတ်ခနဲ ထ လိုက်၏။ `အယ်ရီ ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲဟင်၊ အခြေအနေ ကောင်းသွားပြီလား”

“မကောင်းသေးဘူး ကာရင်၊ သူ့ဒဏ်ရာက နာနေတုန်းပဲ၊ ကာရင်က ကလေး တွေနဲ့အတူ စခန်းပြန်မှ ဖြစ်မယ်”

“အို .. ဒါဆိုရင် ဒီမှာ ကပ်တီတစ်ယောက်တည်း”

“ကိုယ်ပြောတာကို ပြန်ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ ကာရင်ရယ်၊ နားထောင်ပါ၊ စခန်းကို ပြန်၊ ဟိုရောက်ရင် ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၊ ဒီက အခြေအနေ စိတ်ချရမှ ကပ်တီ ပြန်လာမယ်လို့”

“အင်း .. ကာရင်တို့ ပါလက်စတိုင်းက ထွက်ရမယ့်ရက်က သန်ဘက်ခါနော် ကပ်တီ”

"သိပါတယ် ကလေးရယ်၊ အဲဒီ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ဖျက်လိုက်ပါတော့၊ ခရီးသွားဖို့က နောက်မှ စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ကိုယ်အနေနဲ့ အယ်ရီကို စနစ်တကျ ပြုစု ဆေးကုပေးတဲ့လူ မရမချင်း ဒီမှာရှိနေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကလည်း ဘယ်လောက်ကြာ ဦးမလဲ မသိတာ"

ကာရင်သည် ကစ်တီကို ပွေ့ဖက်နမ်းလိုက်ပြီး ထွက်သွားမည်ပြုခါမှ ကစ်တီက သတိရပြီး ဪ .. ကာရင်၊ မင်းစခန်းရောက်ရင် အဲဒီက တစ်ဆင့် ဆာဖက်မြို့ကို သွားပြီးတော့ ဘရစ်ဆယ်သာလင်ကို ဒီက အဖြစ်အပျက် ပြောပြ၊ သူ့အနေနဲ့ ကစ်တီကို တွေ့ဖို့ ဟိုက်ဖာကို လာမယ်ဆိုရင် အကြီးဆုံး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းပါလို့၊ ကစ်တီသူ့ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ပြီးတော့ ကစ်တီဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား တချို့လည်း ယူခဲ့ပါဦးလို့ မှာပါ"

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် တစ်ရွာလုံးမှ ဧည့်သည်များသည် တာဖြည်းဖြည်း ပြန်ကြရာ ကုန်သလောက် ဖြစ်လာလေ၏။

ထိုအခါမှ အယ်ရီ၏တဲကို တင်းကျပ်စွာ စောင့်နေသော အစောင့်များ နည်းနည်းလျှော့လိုက်၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သော လူတစ် ယောက်က အဆင်သင့် ရပ်လျက်။

ကစ်တီသည် မရောက်ဖူးသောဒေသ၊ မသိကျွမ်းသောသူများ အလယ်တွင် သတိမရသော လူနာတစ်ဦးနှင့် ကျန်ရစ်၏။ ပထမဆုံး တွေးလိုက်သည်နှင့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို ပြန်မြင်လာ၏။

ကစ်တီသည် အယ်ရီ ခုတင်အား သွားပြီး အယ်ရီကို ကြည့်လိုက်၏။
“ဘုရားရေ၊ ငါ ဘာတွေများ လုပ်နေမိတာပါလိမ့်” ဟု တိုးတိုးကလေး ရွတ်လိုက်မိသည်။

လပေါင်းများစွာ အယ်ရီအပေါ်မှာ ထားခဲ့သည့်စေတနာ၊ မေတ္တာများကို ခုခံတိုက် ခိုက်ခဲ့သည်များမှာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်နှင့် ပေါက်ကျိုးကုန်ပြီး အယ်ရီအပါးမှာ ကစ်တီ ရောက်နေပြီကော။ သည်အချိန်တွင် သူ့အပေါ်မှာ အယ်ရီ၏ လွှမ်းမိုးနိုင်သော အင်အားကို ကြောက်လာ၏။

ညနေပိုင်းရောက်ခါမှ ယူခိုင်းလိုက်သူက ဆေးများနှင့်တကွ ရောက်လာ၏။

သူလည်း တောလမ်းမှ လျှို၍ တစ်ဖုံ၊ ပုန်း၍တစ်သွယ် လာရသဖြင့် ကြန့်ကြာနေခြင်း ဖြစ်၏။

လမ်းခရီးတစ်ခုလုံးမှာ အက်ကရီထောင် တိုက်ပွဲမှ ဒဏ်ရာရသူများကို ဗြိတိသျှစစ်သားများက ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကစ်တီသည် ဆေးများ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အားရှိသွား၏။

ဖန်ဆေးရေနှင့် အနာကို ဆေးသည်။ ပင်နင်စလင်က ရောဂါကို ခုခံ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မည်။ အနာသက်သာစေရန် မော်ဖိန်းတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး ကစ်တီသည် အယ်ရီ အနာသက်သာစေရန် မော်ဖိန်းများ ပေးနေရ၏။

အယ်ရီ၏ တစ်မိနစ်ချင်း တိုးတက်လာမှုကို စောင့်၍ကြည့်နေ၏။ အနာသည် တဖြည်းဖြည်း ကျက်လာ၏။ ကြီးမားသောအန္တရာယ်ရှိပုံ မရတော့။

အယ်ရီ အခိုက်အတန့် သတိရလာသောအခါတွင် အာဟာရဖြစ်စေမည့် အစာတချို့ ကျွေးသည်။

ဒရစ်ရွာသားများမှာ ကစ်တီ၏ စနစ်တကျ သေသပ်စွာ ပြုစုဆေးကုသနေပုံကို လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ စောင့်ရှောက်နေသောဇွဲသတ္တိကို ချီးကျူး အံ့သြနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကစ်တီက တစ်စုံတစ်ရာ ခိုင်းလိုက်သောအခါတွင် ချက်ချင်း ဖျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင်ပေးကြ၏။

အယ်ရီ၏ ရောဂါအခြေအနေ စိတ်ချရပြီဟု ကစ်တီ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်မိသော အခါမှ စိတ်တုံးတုံးချနိုင်တော့၏။ ထိုအခါတွင် သူ၏ မူလခရီးစဉ် ဖြစ်သော ဂန်ဒက်ဖနာမှ ထွက်ခွာသွားရေးကိစ္စ သူ့ခေါင်းထဲ ပြန်ပေါ်လာလေ၏။

ကစ်တီကို တကယ်လိုအပ်နေသော ဂန်ဒက်ဖနာမှ ကလေးများကို ပစ်ခွာသွား ရေးမှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။ လုပ်ငန်းသဘောနှင့် လူမှုရေး အသိစိတ်တို့ နှစ်ခုကြားတွင် ဖျာများနေရ၏။

ကာရင်ကိုလည်း ထည့်၍မစဉ်းစားဘဲ မဖြစ်၊ ကာရင် သူနှင့် အမေရိကားသို့

လိုက်ပါခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ကို ဆုံးရှုံးမှာကြောက်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။

ထိုအတွေးပေါင်းများစွာတို့အနက် မသိဟန်ဆောင် ချန်ထား၍မရသော အချက်က ပေါ်လာသည်။

ဟိုယခင် အခါတုန်းက ဤထူးဆန်းသော လူမျိုးများအတွက် ကစ်တီ ဘာမှ လုပ်ကိုင် မပေးချင်။ ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းတွင် သူတို့အတွက် မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှ သူသည် ကာရင်ကို တွေ့ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ပါလက်စတိုင်းကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်း သံသရာတစ်ပတ် ကျော်လာပြန်ပြီ။ အမေရိကားသို့ ထွက်ခွာမည့်ဆဲဆဲမှ အယ်ရီ၏ အိပ်ရာနံဘေးသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီကော။

ဤအချက်ကို တိုက်ဆိုင်မှုဟု သတ်မှတ်ရမည်လား။ မသိနိုင်သော တန်ခိုးရှင် တစ်ဦး ဖန်ဆင်းလိုက်သည့် ကံကြမ္မာပေးလား။

ကစ်တီသည် အသိစိတ်ဖြင့် ကံကြမ္မာကို တိုက်ဖျက်နေသည့်တိုင် ကောင်းစွာ မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ ကစ်တီအနေနှင့် ပါလက်စတိုင်းဒေသ၏ စွမ်းရည်ကို ကြောက်နေရပါပြီကော။

ကစ်တီ၏ ဂရုတစိုက် ကုသမှုအောက်တွင် အယ်ရီ၏ ကျန်းမာရေးတိုးတက်မှုမှာ မြန်ဆန်လှပေသည်။ အယ်ရီ၏ ပင်ကို ခန္ဓာတည်ဆောက်မှုကလည်း ကောင်းမွန်လှပေ သည်။ အယ်ရီ ခံစားနေရသော နာကျင်မှုဒဏ်သည် တော်ရုံတန်ရုံလူ ဆိုပါက အသက်ထွက် သွားလောက်ပေပြီ။

လေးရက်ပြည့်သည့်နေ့တွင် ကစ်တီသည် မော်ဖိန်းပေးခြင်းကို လျှော့လိုက်၏။ ပင်နင်စလင် ထိုးခြင်းကိုမူ ရပ်လိုက်၏။ အနာကျက်နေပြီဟု ကစ်တီ ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် “အယ်ရီသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ နိုးလာ၏။ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ပယ်ချင်စိတ် အပါအဝင် လန်းဆန်းသောစိတ်မှာ နိုးလာခြင်း ဖြစ်၏။

အယ်ရီက နေကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကစ်တီ၏စိတ်သည်

ပြောင်းပြန်ဖြစ်လာ ၏။ ကစ်တီ၏ အပြုအမူများမှာ အေးစက်လာ၏။
အလုပ်သဘော ဆန်လာ၏။

နောက်တစ်ပတ်အတွင်း လုပ်ဆောင်စရာ ရှိသည်များကို စစ်တပ်ထဲမှ
ဆာဂျင် တစ်ယောက် အမိန့်ပေးသလို အမိန့်ပေးလာ၏။ ဆက်ဆံပုံမှာ
သူစိမ်းလူနာတစ်ဦး ပမာ ..။

"ဒီတစ်ပတ်ကုန်ရင် မော်ဖိန်းပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။
ရှင်က ရှင့်ခြေထောက်ကို တဖြည်းဖြည်း လေ့ကျင့်ယူပေါ့၊ သိပ်ပင်ပန်းပန်း
ခိုင်းလို့တော့ မရနိုင်ဘူး၊ အနာက ကျက်ရုံသာ ကျက်နေတာ ချုပ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး။

“လမ်းက ဘယ်တော့ လျှောက်ရမှာလဲ”

“ဓာတ်မှန် ရိုက်မကြည့်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ
အထင်တော့ ရှင့်အရိုးဟာ အက်ရုံအက်သွားတယ် ထင်ပါတယ်၊ ကြေသွားပုံ
မရပါဘူး၊ ကြေသွားရင် ရှင် ခုထိ မခံနိုင်အောင် နာနေမှာပဲ၊ ဘာပဲပြောပြောလေ ရှင်
တစ်လလောက် အနည်းဆုံး ဘယ်မှသွားလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အယ်ရီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကစ်တီက အယ်ရီအား
စောင်ခြုံပေးပြီးနောက်

“ကျွန်မ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ နာရီဝက်လောက် ကြာရင်
ပြန်ရောက်မယ်”

“ကစ်တီခဏ .. ခဏလောက် နေပါဦး၊ ကစ်တီဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အလွန်
ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို မေခလာ နတ်သမီးလို ကယ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ခုမနက်ကျမှ
ကစ်တီကြည်ရတာ တစ်ခုခုကို စိတ်ဆိုးနေသလိုပဲ၊ ကိုယ် ဘာအမှားများ
လုပ်မိလို့လဲ။ ဘာများ မကျေနပ်စရာ ရှိလို့လဲ ဟင်”

“ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီရှင့်၊ ကျွန်မ ငါးညစလုံး ရှင့်ကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာကိုး ထပ်ပြီး ရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် သိချင်းဆို ကပြ
မနေနိုင်ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ ဒီထက် ရှိပါဦးမယ်၊ ကစ်တီ ကိုယ့်အတွက် အခုလို လိုက်လာမိတာကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ..ဟုတ်လား” ကျွန်မ ရှင့်အပေါ်မယ် ဘယ်လိုသဘောထား ရှိနေတယ်ဆိုတာ မထင်ရှားသေး ဘူးလားဟင်၊ ကဲပါရှင် တော်ပါတော့၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းလှပြီ”

“ခဏဗျာ .. ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင့်ကို ဒီလောက် အရေးပေးနေမိလို့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မုန်းနေတာရှင် သိပြီလား၊ နောက်ထပ် ဘာများ သိချင်သေးလဲ”

‘ကစ်တီ ခင်ဗျားဟာလေ တစ်ခါတလေ သိပ်ပြီး အသိရခက်တဲ့ မိန်းမပဲ”

”ဟုတ်မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကလည်း ဘယ်ဝဋ်ကြွေးက ပါလာသလဲ မသိပါ ဘူး၊ ဆုံစည်းလိုက်တိုင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားနာထိုးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဝေးရာကို ပြေးဖို့ရယ်ပဲ”

ကစ်တီသည် ခဏမျှ တွေ့တွေ့ကြီး စဉ်းစားပြီးမှ -

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကပဲ ရှင်တို့တစ်တွေကို “မင်းကို ငါချစ်တယ်၊ သာဓက ကောက်ရိုးပုံကိုဟေ့” ပုံစံမျိုး လိုရင်းကို ရှင်းမနေတတ်လို့ နေမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ရဲ့ ပါးလ်မား စာအုပ် စာမျက်နှာ (၄၄၄) ပါအတိုင်း မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားကလေး ချစ်ကြရင် ရှုပ်မနေနဲ့၊ အိပ်ပစ်လိုက် ဆိုတာမျိုးလေ”

“ကျုပ်က ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုက ရှင့်ညီမ ဂျော်ဒါနားတို့လို၊ ရှင့်ထာဝရချစ်သူကြီး ဒက်ဖနာလိုမှ မမြင့်မားဘဲကိုး”

‘တော် ..ကစ်တီ တော်၊ ဘာလို့ မဆီမဆိုင် ကျုပ်ညီမနဲ့ ဒက်ဖနာကို

ဆွဲပြောရတာလဲ၊ သူတို့ကလည်း ကလေးကချေတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဂျော်ဒါနား တစ်သက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း ချစ်ဖူးတယ်၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာ သေရမှန်း မသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူအိပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ၊ ကျုပ်ကရော ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ ယက်အယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာပေါ့၊ ဘယ်သူကများ ကိုယ့်ချစ်သူကို အာရပ်တွေ အသတ်ခံချင်မှာလဲ”

‘ကျွန်မဘဝကတော့ ရှင်းတယ်၊ ဘာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အတွက်မှ အသက်ရှင်နေတာ မဟုတ်ဘူး အယ်ရီ၊ ကျွန်မချစ်သူဟာ ကျွန်မကို တောင့်တ အလိုရှိနေတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”

‘တော်ကြပါစို့ ကစ်တီရယ်၊ ကိုယ်က ကစ်တီကို တောင့်တ အလိုရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကစ်တီသည် နာကြည်းစိတ်နှင့် အသံထွက်ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ - ‘ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင် ဟုတ်ပါသတဲ့၊ အယ်ရီ ရှင် ကျွန်မကို ဆိုက်ပရပ်ကျွန်းမှာ တောင့်တသလို ရှိတုန်းက မှတ်ပုံတင် အတူတွေ ကာရောင်လိုစခန်းထဲ ခိုးသွင်းပေးဖို့လေ၊ အခုတစ်ခါ တောင့်တအလိုရှိပြန်တာက ရှင့်ခြေထောက်ထဲက ကျည်ဆန်ထုတ်ပေးဖို့ မဟုတ်လား၊ ရှင့်ဦးနှောက်ကတော့ ချီးကျူးစရာပါပဲရှင်၊ ဒီလောက်တောင် ဝေဒနာ ခံစားနေရပြီး သေမလောက် ဖြစ်နေတာတောင် ထရပ်ကားတစ်စီးနဲ့ ဗြိတိသျှတွေ စစ်ရင် သံသယကင်းအောင် ကလေးတွေကို ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ စီစဉ် ပေးလိုက်သေးတယ်၊ အယ်ရီ အယ်ရီ ရှင့်ဘဝမယ် ကျွန်မ မလိုပါဘူးရှင်”

အယ်ရီသည် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ကစ်တီက ဆက်၍

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အပြစ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျွန်မကသာ ထိပ်ဆုံးက နံပါတ်တစ် တုံးတဲ့လူပဲ၊ အေးလေ လူတစ်ကိုယ် အားနည်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိစမြဲပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်က ရှင်ကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင်တို့ရဲ့ ဆာဘရာ ကျင့်စဉ်လိုတော့ မကျင့်နိုင်ဘူးရှင်”

“ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို တိရစ္ဆာန်လို ဆက်ဆံရသလားဗျာ”

‘ဆက်ဆံရတယ်ရှင့်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်က စက်နဲ့လုပ်ထားတဲ့

တိရစ္ဆာန်မျိုးပဲကိုး၊ ခေါင်းထဲမှာ ဣသရေလနိုင်ငံကြီး
ဘယ်လိုတည်ထောင်ရမယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်း ရှိတဲ့ အမျိုးပဲဟာ။ လူစိတ်မှ မရှိဘဲ၊
ရှင်တို့မှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ပေးအပ်ခြင်း ဆိုတာကို
နားမလည်ဘူး၊ ရှင်သိတာ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်၊ တိုက်တာပဲ၊ ဒီတော့
ရှင်သိတဲ့နည်းနဲ့ပဲ ကျွန်မက ပြန်တိုက်ရတော့မှာ၊ ဒီမှာ အယ်ရီ ဘင်ကင်နှင့်၊
ကျွန်မရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပဲ”

အယ်ရီသည် ကြက်သေ သေနေလေ၏။ ကစ်တီသည် ခုတင်အနားသို့
လျှောက်လာ၏။ ကစ်တီမျက်လုံးမှာ ဒေါသမျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။

“ဒီမယ် အယ်ရီ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ကျရင် ရှင့်ဘဝမယ်
လိုလားတောင့်တ ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြုံလာဦးမှာပါ။ အဲဒီအခါကျမှ ရှင်က ဘယ်လို
တောင်းဆိုရမှန်း မသိတဲ့ ဒုက္ခကြုံရပါလိမ့်မယ်” ။

အယ်ရီသည် နာကြည်းလာ၏။ “စောစောက ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်မလို့
..ဆို”

“လျှောက်မှာပါ၊ မပူပါနဲ့ လျှောက်မှာပါ၊ လျှောက်သမှ ပြန်မလာတော့ဘဲ
လျှောက်မှာပါ၊ သူနာပြုဆရာမကြီး ဖရီးမွန်စိတ်ကုန်သွားပါပြီ၊ ရှင်တို့
ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ရှင့်ကို ပြုစုဖို့လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ
စောင့်ပေါ့”

ကစ်တီသည် တံခါးဖွင့် ထွက်မည်ပြုသည့်အခိုက် အယ်ရီက
လှမ်းအော်လိုက်ပြီး

”ကစ်တီ .. မသိလို့ မေးလိုက်စမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စံချိန်မီ ချစ်သူကြီးဆီက
ဘာများမျှော်လင့်ထားတာတုံး”

“ကျွန်မအတွက် ချစ်သူလား၊ ကျွန်မချစ်သူဟာ ငိုဖို့ အကြောင်း ဆိုက်လာရင်
ငိုတတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်ရမယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အယ်ရီ
ဘင်ကင်နှင့်”

ကစ်တီသည် ထိုနေ့ပင် ဒရစ်ရွာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း ၁၉

ဘရစ်ဆပ်သာလင်သည် ဟိုက်ဖာမြို့ ဇီယွန်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုရင်း ကစ်တီကို စောင့်နေသည်မှာ နှစ်ရက် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ကစ်တီသည် ဘရစ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သိပ်ဝမ်းသာသွား၏။

သူတို့နှစ်ဦးသား ညစာ စားပြီးသည့်နောက် ကာမဲလ်တောင်တန်း၏ အမြင့် တစ်နေရာသို့ ကားနှင့် မောင်းတက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ညကလပ်တစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကလပ်သည် အပေါ်စီးမှ ဆောက်ထားရာ လမ်းမကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ဟိုက်ဖာတစ်မြို့လုံးကို လည်းကောင်း၊ ဆိပ်ကမ်းကို လည်းကောင်း၊ အက်ကရီဒေသကို လည်းကောင်း၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာ လက်ဘနွန်တောင်ကို လည်းကောင်း မြင်နေရ၏။

ဘရစ်က "ကာရင်ကော နေကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့အတွက် အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ပါလက်စတိုင်းကို ရောက်ရောက်ချင်း ညက ဒီနေရာ ကို အယ်ရီနဲ့ အတူ လာဖူးတယ် ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမြဲသတိရနေရတဲ့ ဂျူးတွေ ဘဝအကြောင်း ပြောမိကြသေးတယ်"

"ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွ ဘေ့စ်ဘောဘက်တံနဲ့ ကြီးလာသလို ဂျူးတွေကလည်း သေနတ်ပြောင်းဝမှာကြီးလာတာကိုး၊ သူတို့ဘဝကို ကြမ်းတမ်း လာစေတော့တာပေါ့"

'ဒီ ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ ကျွန်မတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကို မတွေးနိုင်တော့ဘူး၊ တွေးတိုင်း မသိမမြင်နိုင်တဲ့ အင်အားတစ်ခုခုက ထောင်ချောက်ထဲ တွန်းပို့နေသလိုပဲ။ မြန်မြန်ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မှာ၊ ကြာရင် ကျွန်မနစ်သွားလိမ့်မယ်"

"ဪ .. ဒါထက် ဒပ်လန်ဒေါ်တစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားပြီး မစ်ရှာမာ ဘူး"

ဒေသမှာ လုံလုံခြုံခြုံ ပုန်းနေတဲ့ သတင်းကို ရထားပြီ၊ ကျုပ် ကာရင်ကိုတော့

မပြောသေး

“ကာရင်သိထိုက်တဲ့ သတင်းပဲလေ၊ ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါထက် အခုအခြေအနေ အတိုင်းဆိုရင် ပါလက်စတိုင်းမှာ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ဟင်”

“ဘယ်ပြောတတ်မလဲ ကစ်တီ”

“ကုလသမဂ္ဂက အာရပ်တွေကို အနိုင်ပေးလိုက်ရင်ကော”

“စစ်ဖြစ်မှာပေါ့”

ညကလပ်တွင် ကျူးကပွဲသဘင်ရှိနေ၍ တီးကြမှုတ်ကြ၊ ကကြ ခုန်ကြ လုပ်နေ ကြသည်။ အဆိုတော်ကလေး တစ်ယောက်သည် ဂျူးလူမျိုးများ အမိမြေ ပါလက်စတိုင်း ကို အရောက်ပြန်လာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပုံကို ဖွဲ့နွဲ့ဆိုနေ၏။

ကစ်တီက

“ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပ်သိချင်တာပဲ။ ဒီစခန်းဟာ ကျွန်မရဲ့ ၁၀ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေပြီ”

“အာရပ်တွေ အနေနဲ့ကတော့ ချက်ချင်း ငါးသောင်းရှိတဲ့ ပါလက်စတိုင်း စစ်တပ်ထူထောင်နိုင်တယ်၊ နယ်ခြားတွေ ဟိုဘက်က နှစ်သောင်းလောက် ထပ်ရဦးမယ်။ အခုဆိုရင် ၁၉၃၆-၃၉ ခုနှစ်လောက်က ဆူပူသောင်းကျန်းခဲ့တဲ့ အာရပ်ခေါင်းဆောင် ကာဂူရှိက လူစုနေပြန်ပြီ ကြားတယ်၊ အာရပ်တွေ အဖို့က လက်နက်ရှာရတာ လွယ်တာပေါ့၊ ဘေးပတ်လည်မှာက အာရပ်နိုင်ငံတွေချည်းပဲကိုး”

“သူတို့ အခြေအနေကကော”

“အီဂျစ်နဲ့ အီရတ်နိုင်ငံက တစ်နိုင်ငံမှာ အမြဲတမ်း စစ်တပ် ငါးသောင်းစီလောက် ရှိတယ်၊ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယား၊ ဆီးရီးယား၊ လက်ဘနွန်က စစ်သားနှစ်သောင်း၊ ဂျော်ဒန်ကလည်း ခေတ်မီလက်နက် တပ်ဆင်ထားတဲ့ စစ်တပ်ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိအခြေအနေ အမှတ်အတိုင်းက အာရပ်နိုင်ငံတွေမှာလည်း ပထမတန်းစားစစ်တပ် မရှိပါဘူး။ ရှိတဲ့ စစ်တပ်မှာလည်း ခေတ်မီလက်နက်ကြီးတွေ လေယာဉ်တွေ မရှိဘူး”

‘ဘရစ်၊ ရှင်ပဲ ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့တွေကို အကြံပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ကို ဘာအကြံပေးထားလဲ’

‘ကျုပ် အကြံပေးထားနိုင်တာက တဲလ်အဗစ်နဲ့ ဟိုက်ဖာကို ခုခံရေးစစ်ကြောင်း မျဉ်းသားပြီးပြီ၊ နယ်မြေ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ပေါ့။ ဂျူးတွေမှာ ပါးလ်မား တပ်ဖွဲ့ဝင် လေးငါးထောင်လောက် အမာခံရှိတယ်၊ စာရွက်ပေါ်မှာ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင်က ငါးသောင်းရှိမယ်၊ အဲဒီငါးသောင်းမှာမှ ရှင်ဖယ်က တစ်သောင်းရှိတာ၊ မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်ကလည်း အပေါ့စားလက်နက်တွေနဲ့ အလွန်ရှိလှ ထောင်ပေါ့၊ လက်နက်ကြီး ဆိုလို့ အမြောက်တောင် မရှိဘူး၊ လေတပ်ဆိုလို့ ကလေးကစားတဲ့ လေယာဉ်သာသာရှိတဲ့ ပိုက်ပါသုံးစင်းရှိတယ်၊ ရေတပ်ဆိုတာကတော့ လူတွေ ခိုးသွင်းနေတဲ့ ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောအစုတ်တွေသာ ရှိတာ။ ဒီတော့ ဂျူးတွေဟာ အာရပ်နဲ့ စစ်တပ် ချင်းတစ်ဆ လေးဆယ်ဆ ကွာမယ်၊ လူဦးရေတွေချင်းက တစ်ဆနဲ့ အဆတစ်ရာ ကွာမယ်၊ လက်နက်ပစ္စည်းချင်းက တစ်ဆနဲ့ အဆတစ်ထောင် ကွာမယ်၊ မြေအကျယ် ဆန်းချင်းက တစ်ဆနဲ့ အဆငါးထောင်ကွာမယ်။ အဲဒီအထဲကလည်း ဟင်္သာနာတွေဟာ ကျုပ် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း စုပြုံပြီး ခုခံဖို့ ငြင်းလိုက်တယ်၊ သူတို့က အစုတိုင်းစခန်း တိုင်းက ခုခံကြမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းကလည်း သူ့ကြမ္မာ သူဖန်ရမှာပဲ။ နောက်ထပ် ကြားချင်သေးသလားဟင်’

‘တော်ပါပြီရှင်၊ အခုလောက်နဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ ဘရစ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ဆန်းကြယ်တယ်နော်၊ တစ်ည တဲတော့တောင်ထိပ်မှာ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် လူငယ်တွေ ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ဟာ ဘုရားသခင်က ဖွဲ့ထားတဲ့တပ်ဖွဲ့ပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိုင်ဘူး လို့ မှတ်ထင်ဖူးတယ်၊ လရောင်နဲ့ မီးပုံက အရောင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ လေ’

‘ဒီလိုပါပဲ ကစ်တီ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီလို ထင်မိတာပါပဲ၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး စစ်သားအဖြစ် စစ်တိုက်လာတဲ့လူပါ။ ကျုပ်သိသမျှ စစ်ဥပဒေ၊ စစ်ထုံးစံနဲ့ ဂျူးတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဒီမြေကြီးကို အောင်နိုင်ပုံကို ကြည့်လေ၊ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ’

“အို .. ဘရစ်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီလို ယုံလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အင်းလေ ဂျူးတွေမှာ ဘာစစ်တပ်ရှိသလဲ၊ သေနတ်မရှိ၊ ယူနီဖောင်းမရှိ၊ လခ မရတဲ့ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေပဲ ရှိတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ တပ်မှူးက အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ သူ့လက်ထောက်တွေက အသက် နှစ်ဆယ်အစိတ် ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အာရပ်စစ်သားမှ မရှိနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဂျူးတွေဟာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးပါမကျန် သူတို့ရထားတဲ့ မြေအတွက် အသက်ပေးရဲတယ်”

“သူတို့ နိုင်နိုင်ရဲ့လားဟင်၊ ဘရစ် ... ရင် တကယ်ယုံသလား” ‘အင်း .. ဘုရားသခင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လို့ ခေါ်ရမလားပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တွေမှာ အယ်ရီဘင်ကင်နင်တွေ အများကြီး ရှိနေတယ် ကစ်တီ”

နောက်တစ်နေ့ ကစ်တီ ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ ရုံးခန်းတွင် ဂျော်ဒါးနား စောင့်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရ၏။ ဆံပင်နီနှင့် ဂျော်ဒါးနားသည် အနေခက်နေ ပုံရ၏။

ကစ်တီက အေးဆေးစွာဖြင့် - “ဘာလိုချင်လို့လဲ ဂျော်ဒါးနား၊ ကျုပ် ကနေ့အလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ရှင် အယ်ရီကို ကူညီခဲ့တာ ကျွန်မတို့ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ”

‘သော် .. မင်းတို့ရဲ့ သတင်းဌာနက သတင်းပြန်ရပြီကိုး၊ အေး .. ကျုပ်အတွက် တော့ အမေရိကကို သွားရဖို့ ရက်ရွှေ့သွားရတာပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဂျော်ဒါးနားသည် ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကျွန်မလုပ်ပေးခဲ့တာတွေကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလို့ ထင်မနေနဲ့နော်၊ ဘယ် တိရစ္ဆာန်ပဲ ဒဏ်ရာရလာလာ ကျွန်မ ပြုစုရမှာပဲ”

ကစ်တီသည် ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်နေ၏။ ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းက နောက်ရောက်သော ကလေးများကြောင့် ရက် နှစ်ပတ် သုံးပတ် ရွှေ့ပါရန် တောင်းပန်သဖြင့်သာ ခဏ နေနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကစ်တီသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ခွာရေးအစီအစဉ် ရေးဆွဲပြန်၏။

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လကုန်လောက်တွင် ကုလသမဂ္ဂ ကော်မရှင်၏ ဂျီနီဗာ ဆွေးနွေး ပွဲသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ကျလာ၏။ စီမံကိန်းမှာ အာရပ်များနှင့် များကို နေရာခွဲ ကန့်သတ်ပေးရေး ဖြစ်၏။

ဂျေရုဆလင်မြို့ကိုမူ ကုလသမဂ္ဂနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဂျူးများ အနေနှင့် ဥရောပ အကျဉ်းစခန်းများမှ တစ်လ ခြောက်ထောင် ပြန်ဝင်ခွင့်ပေးရန် သဘောတူသည်။

ဂျူးများက နဂဲသဲကန္တာရကို သူတို့ပိုင်နက်ထဲ ထည့်ပါရန် တောင်းပန်၏။

ကုလသမဂ္ဂက သဘောတူလိုက်၏။ ယီရှုဗဟိုနှင့် ကမ္ဘာ့ဇီယွန်အဖွဲ့က လက်ခံ လိုက်၏။

ဂျူးများက အဖြေ ဤသို့ပေးလိုက်၏။

အာရပ်များကလည်း အဖြေပေးပါ၏။ ပေးသည့်အဖြေက ထိုသို့ခွဲဝေပေးပါက စစ်တိုက်မည် ဟူသတည်း။ အာရပ်နိုင်ငံများ၏ မကျေနပ်မှုများ အကြားမှပင် ကုလသမဂ္ဂ ကော်မရှင်က ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို စက်တင်ဘာလမှာ ပြုလုပ်မည့် (၄၅၉)ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ ညီလာခံသို့ တင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကစ်တီနှင့် ကာရင်တို့ ထွက်ခွာကြရမည့် နောက်ဆုံးအစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီးကြပြီ ဖြစ်၏။

ကစ်တီသည် သူ၏ရုံးခန်း စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဖိုင်များကို သိမ်းဆည်းနေ၏။ ဤဖိုင်များကို အံဆွဲများထဲထည့်ပြီး ပိတ်လိုက်ရုံသာ ကျန်တော့၏။ နောက်ဤနေရာမှ ထာဝရခွဲခွာရန်သာ ရှိတော့၏။

ကစ်တီသည် ပထမဆုံးဖိုင်ကို လှန်လိုက်၏။ သူမ၏လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်စုများမှာ မိနာ (မိဘအမည် မသိ)၊ အသက် ၇ နှစ်။ မိနာသည် အော့စစစ် အကျဉ်းထောင်မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိဘအမည် မသိ၊ Asssss ပိုလန်လူမျိုးဟု ယူဆရသည်။

တိုင်းသို့ နှစ်ဦးပိုင်းက ခိုးသွင်းခဲ့ မိနာကို အလီဘက်အဖွဲ့ က ပါလက သည်။
ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ရောက်သောအခါ ကျန်းမာရေး အလွန်ချို့တဲ့သည်။ စိတ်
အနှောင့်အယှက်များစွာ ရှိပုံရသည်။

ရောဘတ်ဒူဘိုင်း၊ အသက် ၁၆ နှစ်။

ပြင်သစ်လူမျိုး၊ ရောဘတ်ကို ဘာဂျင်ဘယ်လ်ဆင် အကျဉ်းစခန်းမှာ
ဗြိတိသျှစစ်သားများ တွေ့၍ ခေါ်ယူခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က ရောဘတ်သည် ၁၃ နှစ်ရှိပြီး အလေးချိန်မှာ ၅၈ ပေါင်သာ
လေး၏။ ထိုကလေးသည် သူ့အဖေ၊ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့အား သတ်ဖြတ်ခြင်းကို
သူ့မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရ၏။ သူ့အစ်မတစ်ယောက်မှာ ဂျာမန်စစ်သားများနှင့်
လွှတ်ပေးခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွား၏။

ရောဘတ်သည် ဆင်ဖြူရယ် ကက်စနိုဝ်စ်၊ အသက် ၁၂ နှစ်။ မိဘဆွေမျိုး
သက်ရှိထင်ရှား ရှာမတွေ့။ ရောဘတ်တို့ ပူစီလီ၊ အသက် ၁၂ နှစ်။ အီတလီလူမျိုး၊
မိဘဆွေမျိုး သက်ရှိထင်ရှား ရှာမတွေ့။

ဟန်စဘဲလ်မင်း၊ အသက် ၁၀ နှစ်။ ဒပ်ချ်လူမျိုး၊ မိဘမရှိ။

ဤသို့နာမည်များစွာ များစွာ။

“ဤကလေးသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို သိမ်းဆည်းရသည်ဟု
အိပ်မက်မက်သည်။ ထိုအချက်သည် သေခြင်းအထိမ်းအမှတ်ဟု ကျွန်ုပ်တို့
သိပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ လက်ဆွဲအိတ်သည် ဓာတ်ငွေ့ခန်းထဲ မပို့ခင်
တစ်ညတွင် သိမ်းဆည်းရမမြဲ”

“မီးခိုးများကို အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် ဓာတ်ငွေ့လောင်တိုက်ထဲမှာ
အရှင်လတ်) လတ် သွင်းခြင်း၏ နိမိတ်ပုံ”

အိပ်မက်များ... ရောဂါများ... ကစ်တီသည် တစ်ခါက သူ
ဟဲလီယက်ဆော့မန်ထံ ရေးခဲ့သည့် သူ့စာ၏ မိတ္တူကို တွေ့ရသည်နှင့်
ဖတ်ကြည့်ပြန်ရာ.. ချစ်မိတ်ဆွေကြီး မိတ်ဆွေကြီးက ဤစခန်းရောက်
ကလေးသူငယ်များ သူတို့ စွဲကပ်လာသော ရောဂါဝေဒနာများ ဘာကြောင့်

အလျင်အမြန် ပျောက်ကင်း ကြောင်း ထင်မြင်ချက် တောင်းခဲ့ပါသည်။ အဖြေမှန်ကို ကျွန်မထက် မိတ်ဆွေကြီးက ပို၍သိမည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မပါလက်စတိုင်းရောက်၍ မိတ်ဆွေကြီးကို ဂျေရုဆလင်မှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့စဉ်က ထိုအဖြေကို မိတ်ဆွေကြီးက ပေးပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသော ဆေးမှာ "တို့ အစွရေးပြည်"ဆိုသည့် မဟောသခာ ဆေးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏မြေတွင် နေထိုင်၍ အသေခံတိုက်ပွဲဝင်ရဲခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ထိုကြီးမားလှသော စွမ်းအင်ကို လူကြီး လူငယ်မရွေး ကစ်တီသည် ဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်၏။

ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ရုံးတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။ နောက်မှ ရုံးခန်းမီးပိတ်ကာ တံခါးပိတ် အပြင်ထွက်လိုက်၏။ အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်မှာ ခဏ ရပ်နေမိပြန်၏။ ဟို...ခပ်ဝေးဝေးတွင် မီးပုံပွဲကျင်းပနေသည်ကို ပျံ့မြင်ရ၏။

ကစ်တီသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် မြေပြင်ကို ထိုးကြည့်၏။ ကတုတ်ကျင်းများ၊ ဗုံးခိုကျင်းများသည် ကလေးဂေဟာ အနီး၌ တူးထားကြပြီးဖြစ်သည်။

ကစ်တီသည် သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။ အိတ်များ၊ သေတ္တာများမှာ တန်းစီနေ၏။

“ကာရင်...ဟေ့...ကာရင်၊ ကလေး” ကာရင်၏ ထူးသံမကြားရ၊ မီးဖိုချောင် စားပွဲပေါ်တွင်ကား စာတစ်စောင်...။

အချစ်ဆုံးကစ်တီ... ။

အဖွဲ့တွေက နှုတ်ဆက်ပွဲ၊ မီးပုံပွဲ လုပ်မယ်ဆိုလို့ သွားတယ်။ မိုးမချုပ်စေရပါဘူး။

အချစ်များစွာဖြင့် ... ကာရင်

ကစ်တီသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိကာ အခန်းထဲမှ ဂနာမငြိမ် လူးလာ ခေါက်တို့ လျှောက်နေ၏။ အပြင်ဘက် မီးပုံမှ အရောင်မလာစေရန် ပြတင်းမှ

ယင်းလိပ်ကို ချလိုက်၏။

ကလေးများမှာ သူ့အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ချုပ်ပေးထားသော ခန်းဆီးကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုခန်းဆီး ပေးခဲ့ကြသူများအနက် ဆယ်ဦးမှာ ဂျူးတို့၏ ဝမ်းနည်း စရာကောင်းသော ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့သို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်၏။

အခန်းထဲ နေရသည်မှာ မွန်းကျပ်လာ၏။ သို့နှင့် အပြင်ဘက်မှ ခုံတမ်းရှည်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အပြင်ဘက် လေတွင် နှင်းဆီရနံ့က သင်းထုံနေ၏။

ကစ်တီသည် အကြောင်းမဲ့ အပြင်၌ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ လမ်းထိပ် ရောက်သောအခါ ပြန်လှည့်မည်အပြု ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်း၏ တဲကလေးမှ အလင်းရောင်က ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

ကစ်တီသည် ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းကို သနားသွား၏။ ဒေါက်တာ၏ သားနှင့်သမီးမှာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဟို...အရပ်ဝေးသို့ သွားကြပြီ။

ကစ်တီသည် တံခါးဝသို့သွား၍ ခေါက်လိုက်၏။ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အဘိုးကြီး သည် အိုးတစ်လုံးပေါ်မှ ဟီဘရူးစာများ ဖတ်နေ၏။ သူ့စားပွဲပေါ်မှ ရေဒီယိုသည် ရှမန်း၏ ဆင်ဖိုနီတေးများကို တိုးတိုးကလေး မြည်နေ၏။

ဒေါက်တာသည် ကစ်တီကိုမြင်သည်နှင့် မှန်ဘီလူး ချလိုက်၏။ ကစ်တီက “ရှာလွန်” ဒေါက်တာက ပြုံးလိုက်သည်။ ကစ်တီအနေနှင့် သူ့ကို တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ ဟီဘရူးဘာသာဖြင့် နှုတ်မဆက်စဖူး။

သူက

“ရှာလွန် ကစ်တီ၊ ဒီစကားလုံးလေးဟာ မိတ်ဆွေချင်း ခွဲခွာတဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံးနှုတ်ဆက်နည်းပါပဲ ကစ်တီရယ်”

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ “ရှာလွန်”ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးဟာ လှပပါတယ်၊ ဒီစကားလုံး ဟာ ခွဲခွာဖို့ နှုတ်ဆက်တဲ့ စကားလုံးအဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုလို့ရသလို မိတ်ဆွေကောင်းများကို ““ဟဲလို”လို့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့လည်း အသုံးပြုလို့ရပါတယ်”

ဒေါက်တာ မျက်နှာသည် အံ့သြသွား၏။ နောက် မယုံသလိုနှင့် - 'ကစ်တီ၊
ဟင်...မင်း...မင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ရှာလွန်ပါပဲ၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မ ဂန်ဒက်ဖနာက
ခွဲမသွားတော့ပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ ကျွန်မ နေပါတော့မယ်”

အပိုင်း(၄)

အို...ငါ့ဝိညာဉ် နီးလော့ အို...ဘုရားသခင်၊ အကျွန်ုပ်ကို သနား
တော်မူပါ၊ သနားတော်မူပါ။ ဘေးမလွန်မီ တိုင်အောင် အကျွန်ုပ်၏
ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်တော် ကို ခိုလှုံပါ၏။ အတောင်တော်၏ အရိပ်၌
ခိုလှုံပါ၏။ ငါသည် အမြင့်ဆုံးသော ဘုရားသခင်၊ ငါ့အမှုကို ပြီးစီး
စေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို အော်ဟစ်မည်။ ကောင်း ကင်က
လက်တော်ကို ဆန့်တော်မူမည်။ ငါ့ကို ကိုက်စားအံ့ သော သူကို
အရှက်ခွဲသဖြင့် ငါ့ကို ကယ်တင်တော်မူမည်။ ကရုဏာ တော်နှင့်
သစ္စာတော်ကို ဘုရားသခင် စေလွှတ်တော်မူမည်။ ငါ့ ဝိညာဉ်သည်
ခြင်္သေ့စုထဲမှာ နေရ၏။ ဒေါသမီး လောင်လျက်ရှိသော လူသားတို့တွင်
ငါ အိပ်ရ၏။ သူတို့ သွားတို့သည် လှံနှင့်မြား ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့
လျှာသည်လည်း ထက်သောသန်လျက် ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ငါသွားရာလမ်း၌ ကျော့ကွင်းကို ပြင်ဆင် ကြပြီး
ငါ့ဝိညာဉ်သည် နှိမ့်ချလျက် ရှိ၏။ ငါ့ရှေ့၌ တွင်းကို တူးကြပြီးမှ
ကိုယ်တူးသော တွင်းထဲသို့ ကိုယ် ကျကြပြီ။ အို...ငါ့ဝိညာဉ် နီးလော့၊
တယောနှင့်စောင်းတို့ နီးကြလော့၊ ငါလည်း စောစော နီးမည်။

ဒါဝိဒ် စပ်ဆိုသော ဆာလံ ငါးဆယ့်ခုနစ်

အခန်း ၁

၁၉၄၇ နွေနှောင်းရာသီ (အော်တွန်)။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံ၊

နယူးယောက်မြို့။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း “ခြောက်ထောင်”က ဂျူးလူမျိုးတို့၏ အမှုကို ယနေ့လူသားများ၏ လိပ်ပြာတရားခွင့်၌ တင်လိုက်ကြလေပြီ။

ကမ္ဘာ့ဇီယွန်အဖွဲ့မှ ဝိုက်ဇမန်နှင့် အဘိုးကြီး ဘာရက်ဘင်ကင်နင် ခေါင်းဆောင် သော ဂျူးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင် တစ်ဆယ့်နှစ်ဦးသည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန် ကုလသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်နေကြ၏။

နှစ်ရည်လများ တိုက်ပွဲဝင်လာကြသော ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင်မှ မပြကြ။

တခြားကိစ္စ အရေးအခင်းများ ပြီးသည့် နောက် ပါလက်စတိုင်းအရေး အစီအစဉ်ရောက်လာ၏။

အာရပ်များဘက်မှ နိုင်မည် သေချာသလောက်နှင့် အစည်းအဝေး တက်လာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ အာရပ်နိုင်ငံများနှင့် မူဆလင်နိုင်ငံများ တစုတရုံးတည်း ဘဲ မဲ ရှိနေ၏။ ယီရွာတွင် ကိုယ်ပိုင်မဲပေးပိုင်ခွင့် မရှိ။

ပါလက်စတိုင်းနယ်မြေကို ဂျူးတို့ခွဲ၍ နေထိုင်ရန်ဆိုသည့် ခွဲရေးအဆိုမှာ မဲအားလုံး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံရမှ ဖြစ်ပေမည်။ ဂျူးတို့ဘက်မှ သရေကျရန် အနည်းဆုံး ၂၂ မဲ ရမှ ဖြစ်ပေမည်။ သို့မှ အာရပ် မူဆလင် ၁၁ မဲနှင့် ညီပေမည်။

နောက်ထပ် အာရပ်တို့ တစ်မဲရတိုင်း ဂျူးတို့က နှစ်မဲရမှ ညီမည်။ သင်္ချာနည်း နှင့်တွက်ပါက ဂျူးများ ၁၂ မဲရတိုင်း အာရပ်တို့ဘက်မှ ၆ မဲရလျှင် ဖူလုံပေပြီ။

အာရပ် မဟုတ်သော တခြားနိုင်ငံများကမူ ခွဲရေးဘက်မှ အလေးသာလေသည်။ အရေးအကြီးဆုံး ကြီးလေးကြီးက ပြဿနာဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်အနေဖြင့် ဂျူးများ ပါလက်စတိုင်းသို့ ခိုးသွင်းနေသည်ကို ကူညီခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် သူ၏ ကိုလိုနီများဖြစ်သော မော်ရကို၊ အယ်ဂျီးရီးယား၊ တူနီးရှားတို့မှာ အာရပ်အများစု ဖြစ်နေ၏။ ထို ကိုလိုနီများကလည်း မငြိမ်မသက်။ ပြင်သစ်သည် အာရပ်အုပ်စု၏ မကျေနပ်မှုကို ခံနိုင်ပါမည်လား။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံကမူ အစဉ်အလာအရ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေးသမား။ ဆိုဗီယက်က
မထောက်ခံလျှင် အရှေ့ဥရောပ တစ်ပိုင်းလုံးက ကန့်ကွက်တော့မည်မှာ သေချာ၏။

အမေရိကန်က မထောက်ခံခဲ့သော် ယီရှူတို့ ခံရပြီသာ။ အမေရိကန် သမ္မတ
ဖြစ်သူနှင့် သတင်းစာများသည် များကို စေတနာထားသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်
ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ကျားကွက်ကား ပြောရခက်ပါဘိ။

အမေရိကန်သည် သူ၏ မဟာမိတ်ဖြစ်သော ဗြိတိသျှတို့၏ အငြိအငြင်
ခံပါမည်လား။ ဗြိတိသျှတို့ကမူ အစကတည်းက ပါလက်စတိုင်းကို
သူ့လက်အောက်မှာ ထားချင်သူ။ ဂျူးများကို ဘာကြောင့် ပေးရမည်နည်း။ သူ၏
အရေးအကြီးဆုံး အရှေ့အလယ်ပိုင်း အာရပ်မိတ်ဆွေများကို မျက်နှာပျက်ခံနိုင်မည်
မဟုတ်။

ဗြိတိသျှတို့၏ ဓနသဟာယအဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံများသည်လည်း ဗြိတိသျှတို့နှင့်
ဆန့်ကျင်၍ ထောက်ခံပါမည်လား။ အခြေအနေက ဂျူးတို့အတွက် မကောင်းလှပေ။

အခြေခံ ဆွေးနွေးပွဲများက အကြိတ်အနယ် နှစ်ကြရ၏။ ၁၉၄၇ ခု
နိုဝင်ဘာလတွင် တိုက်ပွဲ စ တော့၏။

ပထမဆုံး သတင်းကောင်းမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ထောက်ခံမည့်
သတင်း။

ဒုတိယသတင်းသည် ကမ္ဘာလောကကို တုန်လှုပ်သွားစေ၏။ ရာစုနှစ်
နှစ်ကြိမ် လုံးလုံး ဇီယွန်ဝါဒကို ပြတ်သားစွာ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံက
ထောက်ခံမဲ ပေးမည့်သတင်း။

ရုရှားအနေနှင့် အခုလတ်တလော ဗြိတိသျှကို ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ လူဆိုးကြီး
ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ချဖို့သည် အာရပ်များနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်းထက် အရေးကြီးသည်ဟု
ယူဆပုံ ရ၏။

ယခု အာရပ်အုပ်စုကို ဆန့်ကျင်သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထောက်ခံ၍၊
မဲဝယ်၍ရသည်ဟု ယူဆထားပုံရ၏။

ဤသို့ဖြင့် နိုင်ငံရေးကျားကွက်များ ကစားနေကြလေသည်။

အာရပ်များအနေနှင့် သူတို့၏ ရေနံလက်နက်၊ ပထဝီဝင် အခြေအနေ
လက်နက်၊ ဘာသာရေးလက်နက်များ ရှိနေရာ နောက်ဆုံး ကုလသမဂ္ဂ
အထွေထွေညီလာခံ စင်မြင့်မှာပင် အပြတ်ရှင်းမည့် အခြေအနေ ရောက်နေ၏။
၁၉၄၇ ခု နိုဝင်ဘာလ ၂၇ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

နောက်ဆုံး အချေအတင် စကားစစ်ထိုးပွဲကြီး ကျင်းပကြ၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အားပေးမှုကို လိုလားသော ဂရိနိုင်ငံသည်
ရုတ်တရက်ပင် ကန့်ကွက်မည့်လေသံ ထွက်လာ၏။ သူ့တွင်လည်း
အာရပ်နိုင်ငံများတွင် နေထိုင်သော ဂရိလူမျိုး များစွာကို ကြည့်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံကလည်း ကန့်ကွက်စကား ပြောလာ၏။
ယိုးဒယားက အာရပ်အုပ်စုဘက် ရောက်သွား၏။ ထိုနေ့ကား ဂျူးတို့အတွက်
“မည်းမှောင်သော ဗုဒ္ဓဟူး”” နေ့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ
စိတ်လှုပ်ရှားနေကြရ၏။

၁၉၄၇ ခု နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက် သောကြာနေ့။

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကြီး စတင်နေပြီဖြစ်သည်။
ပါလက်စတိုင်းအရေး မဲခွဲရန် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတစ်ခုစီ အမည်ခေါ်ပြီး ခွဲရေးအဆိုကို မဲခွဲဆုံးဖြတ်ပါမယ်။
ခွဲရေးအဆိုဟာ မဲအရေအတွက်နဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံရမှ အနိုင်ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
နိုင်ငံတိုင်းက ကိုယ်စားလှယ်တော်မင်းဟာ ထောက်ခံတယ်၊ ကန့်ကွက်တယ်၊
ကြားနေတယ်ဆိုပြီး သုံးမျိုး မဲပေးနိုင်ပါတယ်”

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ “အာဖဂန်နစ္စတန်”

“ကန့်ကွက်ပါတယ်” ဂျူးတို့သည် ပွဲဦးထွက်ထွက်ချင်း ခံရပြီ။ ဘာရက်က
မှတ်ထား၏။ “အာဂျင်တီးနား”

“အာဂျင်တီးနား အစိုးရက ကြားနေလိုပါတယ်”

ဘာရက်က သူ့လူများအား “ကြားနေတွေများရင် တို့ ခံရလိမ့်မယ်နော်” ဟု

တီးတိုးပြောလိုက်၏။ "ဩစတြေးလျ ဗြိတိသျှဓနသဟာယအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး၏ ပထမဆုံးမဲမို့ အားလုံးက ရင်ထိတ် နေရ၏။

“ခွဲရေးကို ထောက်ခံပါတယ်” ပရိသတ်က လှုပ်ရှားသွား၏။ “ဘဲလ်ဂျီယံ”

”ထောက်ခံတယ်”

”ဗော်လီးဗီးယား”

”ထောက်ခံတယ်”

”ဘရာဇီး” ‘ထောက်ခံတယ်’

တောင်အမေရိကမှမဲများသည် ဂျူးတို့အတွက် တစ်စုတစ်စည်းတည်း ရနေ၏။ ယခုအချိန်ထိ ထောက်ခံမဲ ၄ မဲ၊ ကန့်ကွက်မဲ ၁ မဲ၊ ကြားနေမဲ ၁ မဲ ဖြစ်နေ၏။ နောက်လာမည့်နိုင်ငံမှာ ဘိုင်လိုရရှား ဖြစ်၏။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည် တကယ်ဘာလုပ် မည်ဆိုခြင်းကို သိရပေတော့မည် ဖြစ်၏။

“ဘိုင်လိုရရှား “ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်”

ဂျူးများသည် ယခုမှ အသက်ရှူနိုင်တော့၏။ ယခုပုံဆိုလျှင် အရှေ့ဥရောပမဲများ သူတို့ရပေတော့မည်။ အခြေအနေက သာယာနေသည်။

“ကနေဒါ”

”ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်” ဒုတိယမြောက် ဓနသဟာယမဲကို ဂျူးတို့ ရပြန်၏။ “ချီလီ”

”ကြားနေပါတယ်”

”တရုတ်ပြည်”

”ကြားနေပါတယ်” ‘ကိုစတာရီကာ’ “ထောက်ခံပါတယ်”

”ကျူးဘား” ‘ကန့်ကွက်မဲ ပေးပါတယ်’

”ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယား” ‘ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်’

“ဒင်းမတ်” ‘ထောက်ခံတယ်’

“ဒိုမီနီကန်”

ထိုအချိန်က ပြည်သူ့တရုတ်သမ္မတနိုင်ငံ ကုလသမဂ္ဂဝင် မဟုတ်သေး၊
ဤတရုတ်ပြည်မှာ ဖော်မိုဆာ ဆုတ်ပြည် ဖြစ်သည်။] ‘ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်’
‘အီဂျစ်’

“အီဂျစ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်တယ်” ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး
ဆူဆူညံညံဖြစ်ပြီး ခဏအကြာမှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ‘အီဂျေဒေါ’ ၇ “ထောက်ခံတယ်”

“အီသီယိုးပီးယား “ကြားနေပါတယ်”

အာရပ်အုပ်စုမှာ မကျေမနပ်နှင့် အီသီယိုးပီးယား ကိုယ်စားလှယ်ကို
ကြည့်နေ၏။ “ပြင်သစ်”

ကြီးလေးကြီး၏ ပထမဆုံးကြီး မဲပေးရပြီ။ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြရ၏။
ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်က မတ်တတ်ထပြီး ထောက်ခံမဲ ပေးပါတယ်”

“စွာတီမာလာ” “ထောက်ခံတယ်”

“ဂရိစ်”

“ကန့်ကွက်တယ်”

“ဟွန်ဒူရပ်စ်”

“ကြားနေပါတယ်”

“အိုက်စလင်း” ‘ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်’

“အိန္ဒိယ”

“ကန့်ကွက်မဲပေးပါတယ်” ‘အီရန်”

“ကန့်ကွက်တယ်”

“အီရတ်”

“အီရတ်အနေနဲ့လည်း အခုလည်း ကန့်ကွက်တယ်၊ ဂျူးတွေကို ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး”

“လက်ဘနွန်”

“ကန့်ကွက်တယ်” ဒေါက်တာဝိုက်ဇမန်းက ဘာရက်ကို လက်တို့၍ “မဲအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ ထောက်ခံမဲ ၁၅၊ ကန့်ကွက်မဲ ၈၊ ကြားနေ ၇ မဲ” ယခုပုံအထိ မဆိုးလှ။ ဂျူးတို့သည် လက်ရှိသုံးပုံနှစ်ပုံ မဲအခြေအနေအရ တစ်မဲအသာ ရနေ၏။ .

“လိုင်ဘားရီးယား”

“ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်”

လူဇင်ဘတ်”

“ထောက်ခံတယ်”

“မက်ဆီကို”

“ကြားနေပါတယ်”

“နယ်သာလင်”

“ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်”

“နယူးဇီလန်”

“ထောက်ခံတယ်”

“နော်ဝေ”

“ထောက်ခံတယ်”

“ပါကစ္စတန်”

”ကန့်ကွက်တယ်”

“နောက်ထပ်လေးမဲလောက် ကျွန်တော်တို့ရရင်
အခြေအနေကောင်းပါပြီ”ဟု ဘာရက်က ပြောလိုက်၏။

“နားမား “ထောက်ခံတယ်”

”ပါရာဂွေး”

”ထောက်ခံတယ်”

”ဖိလစ်ပိုင် “ထောက်ခံတယ်”

မဲ လိုက်ရေတွက်နေသူများက ဝုန်းခနဲ ဆူညံသွားကြ၏။ မဲ အခြေအနေမှာ
၂၅ မဲ ၉ မဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာရက်က

”ဘုရားသခင် ကျေးဇူးနဲ့ ရပြီထင်ပါရဲ့”

”ပိုလန်”

”ထောက်ခံမဲ ပေးပါတယ်”

”ယိုးဒယား” အစည်းအဝေးမတက်ပါ’

”ဆော်ဒီ အာရေဗီးယား “ကန့်ကွက်တယ်”

”ဆွီဒင်”

’ထောက်ခံမဲပေးပါတယ်”

’ဆီးရီးယား”

”ကန့်ကွက်တယ်”

”တူရကီ”

”ကန့်ကွက်တယ်”

ဘာရက်သည် လန့်သွား၏။ “အလို အာရပ်တို့ မဲအခြေအနေမှာ အသက်ရှိနေပါသေးလား၊ ယခုထိဆိုလျှင် ထောက်ခံမဲ ၂၇၊ ကန့်ကွက်မဲ ၁၂ မဲ၊ နောက်ဆုံးအခြေအနေ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခဲ့ပါလျှင် ...ဒုက္ခ”

“ယူကရိန်း”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“တောင်အာဖရိက “ထောက်ခံပါတယ်”

“ဆိုဗီယက် ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတနိုင်ငံ”

“ထောက်ခံပါတယ်”

“ဗြိတိန်”

ဗြိတိသျှကြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူ့ဓနသဟာယ နိုင်ငံများကလည်း ထွက်ပြေးပြီ၊ သူ့မိတ်ဆွေ အမေရိကန်ကလည်း မရှိတော့ပြီ။

“ကြားနေပါတယ်”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု” “ထောက်ခံပါတယ်” ဇာတ်လမ်းက ဆုံးချေပြီ။ သတင်းထောက်များသည် အပြေးအလွှား သတင်းခေါင်းစဉ်များ ပို့နေကြပြီ။ နောက်ဆုံး မဲကျန်ကလေးများ ဆက်ပေးနေကြ၏။

“ယီမန်နိုင်ငံက အာရပ်အုပ်စုအတွက် ၁၃ မဲမြောက် မဲပေးပြီး၊ ဥရုဂွေးနှင့် ဗင်နီဇွေးလားနိုင်ငံများက ခွဲရေးအတွက် ၃၂ မဲ၊ ၃၃ မဲဖြစ်စေအောင် ထောက်ခံမဲ ပေးလိုက်ကြလေ၏။

တဲလ်အဲဗစ်မှာ ပျော်ပွဲကြီး ပေါက်ကွဲသွားတော့၏။ တကယ့်တကယ် မဲရွေးလိုက်သောအခါ ဂျူးများက အပြတ်အသတ် နိုင်သွား၏။ အာရပ်အုပ်စုမှာ ၁၃ မဲရပြီး၊ ၁၁ မဲမှာ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံနှင့် မူဆလင်နိုင်ငံမဲ၊ အမှတ် ၁၂ မဲမှာ ဂရိစ်နိုင်ငံမှ ရပြီး၊ အမှတ် ၁၃ မဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ကျူးဘားနိုင်ငံမှ ရလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုလသမဂ္ဂစင်မြင့်တွင် တိုက်ပွဲဝင်ကြသူ ဂျူးများအနိုင်ရရှိသွားကြပါပြီ။

တဲလ်အဲဗစ်မှာရှိသော ဂျူးလူမျိုးများလည်း ပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်နိုင်ကြပါပြီ။

သို့သော် ဘင်ဂူရီယန်နှင့် ယီရှုခေါင်းဆောင်များကမူ အမိ နိုင်ငံ(ဝါ) အစ္စရေးနိုင်ငံတစ်ခု လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထူထောင်နိုင်ဖို့ ဒီထက် ထူးဆန်းသော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြနိုင်ပါမှ ဖြစ်မည်ကို သူတို့သိကြ၏။

အကြောင်းကား နံဘေးဝန်းကျင် အာရပ်နိုင်ငံအားလုံးမှ ““ဂျူးများကို အပြတ်ရှင်းပစ်””ဟူသော အသံသည် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ ဟိန်းနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

အခန်း ၂

ဆီးရီးယားသမ္မတ။ ။ “ကျုပ်တို့ ပါလက်စတိုင်းမြေနဲ့ အတူနေမယ်၊ သေမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ကိုင်ရိုထုတ် အယ်လ်ကူဇာ သတင်းစာ။ ။ “အီရတ်လူမျိုး ငါးသိန်းဟာ ဘာသာ ရေးစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သိန်းငါးသောင်းရှိတဲ့ ဆီးရီးယား တပ်ဖွဲ့ဝင် တွေဟာ ပါလက်စတိုင်းနယ်စပ် ရောက်နေကြပြီ။ အီဂျစ်၏ ကြီးမားသော စစ်တပ်ကြီး ကလည်း ဂျူးများ သူတို့နိုင်ငံတည်ထောင်ကြောင်း ကြေညာလျှင် ဂျူးတွေမှန်သမျှ ပင်လယ်ထဲ မောင်းချမည်။”

ဆီရီယန် ဝန်ကြီးချုပ်။ ။ “စကားပြောတာ ရပ်ကြစို့၊ ညီအစ်ကိုတော် မူဆလင် များ ထ ကြကုန်လော့၊ ဇီယွန်လူမျိုးများအား မောင်းထုတ်ကြကုန်လော့”

ဆော်ဒီအာရေးဗီးယန်း ဘုရင်။ ။ “ကျုပ်တို့မှာ အာရပ်လူမျိုးသိန်းငါးဆယ်ရှိတယ်။ ဒီဂျူးတွေကို သတ်ပစ်ဖို့ ဘာလို့ လူဆယ်သန်း လောက် မဖြုန်းနိုင်ရမှာလဲ၊ တန်ပါတယ်”

ဆီလားဟတ်တ်ဟရှား၊ မူဆလင်လူငယ်။ ။ “ဓားအိမ်မှ ဓားများထုတ်ကြ၍ ဂျူးများ ကို ခုတ်ကြလော့၊ ဂျူးများ ကျဆုံး ရမည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမယ်”

စသည် ...စသည်ဖြင့် အာရပ်ခေါင်းဆောင်များ၊ အာရပ်သတင်းစာများ၊ အာရပ်ရေဒီယိုများက ကုလသမဂ္ဂ၏ ခွဲရေးအဆို အကောင်အထည်ဖော်မည့် ကိစ္စကို ဤသို့ တုံ့ပြန်လိုက်ကြ၏။

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်နေ့။

ကုလသမဂ္ဂ မဲခွဲဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် နောက် တစ်နေ့တွင် ပါလက်စတိုင်းဒေသ အာရပ်အဖွဲ့ အစည်းများက ဂျေရုဆလင်မြို့ရှိ ခူးရပ်ကွက်၊ ဂျူးဈေးဆိုင်များကို ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး မီးရှို့ပစ်ကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သား များက ဘာမှဝင်မစွက်ကြဘဲ ကြည့်နေကြ၏။

အာရပ်ကမ္ဘာအတွင်းရှိနေသော ဂျူး(ဂက်တို)ရပ်ကွက်များတွင် လူယက် သတ်ဖြတ် နှိပ်စက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ၏။

ထိုအပြုအမူများတွင် ကုလသမဂ္ဂဝင် စစ်တပ်များနှင့် ထိန်းသိမ်းရမည့်အစား ကုလသမဂ္ဂတွင် စကားဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်ကြရ၏။

ဂျူးများကား လက်တွေ့သမား၊ ဂျူးများအနေနှင့် နေထိုင်ရာ ဒေသတစ်ခု တရားဝင်ရလေပြီ။ သို့သော် ဗြိတိသျှများ ထိုဒေသမှ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် တိုင်းပြည် မကြေညာခဲ့ပါက ဘေးဝန်းကျင် အာရပ်နိုင်ငံအားလုံးကို သူတစ်ကိုယ်တည်း ရင်ဆိုင် ရမည်ဖြစ်သည်။

ဂျူးများကို မုန်းတီးသတ်ဖြတ်၍နေသော အာရပ်သန်းငါးဆယ်ကို မီးကျိုး မောင်းပျက် လက်နက်စုတ်များသာရှိသော တစ်သန်းခွဲမျှသော ဂျူးလူမျိုးတို့က ဘယ်ပုံ ခုခံပါမည်နည်း။

ဂျူးများသည် ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင် ရှိနေသော အာရပ်များကိုသာ ရင်ဆိုင် ရမည်မဟုတ်။ သူတို့နံဘေးဝန်းကျင် အာရပ်အားလုံးမှာ စစ်မျက်နှာပေါင်း တစ်ရာဖွင့် ရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားသော စစ်တပ်များကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်လေ၏။

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇမန်သည် ကမ္ဘာ့ဇီယွန်အဖွဲ့ချုပ်အနေဖြင့်

ရန်ပုံငွေရသလောက် ကောက်ကာ လက်နက်များ စုဆောင်းဝယ်ယူနေရလေ၏။

ဘာရက်ဘင်ကင်နင်ကမူ ကုလသမဂ္ဂတွင် ဆက်လက်နေရကာ အသေးစိတ် ခွဲရေးအစီအစဉ်များအတွက် တိုက်ခိုက်နေရပြီး တစ်ချိန်တည်းတွင် ရသမျှလက်နက် အကူကို နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ တောင်းနေရလေသည်။

အရေးအကြီးဆုံး မေးခွန်းသည် ပေါ်ပေါက်လာ၏။
ထိုမေးခွန်းကား“ဂျူးတို့သည် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ် ကြေညာပါမည်လား”

အာရပ်များအနေနှင့်ကား မေလရောက်ခါမှ သိရမည့် ထိုမေးခွန်း၏အဖြေကို မစောင့်ပေ။ သူတို့ တရားဝင် စစ်တပ်များနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော်လည်း

“လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့”အမည်ခံထားသည့် ပါလက်စတိုင်း အာရပ်များကို လက်နက် များ ထုတ်ပေးလေတော့၏။

ယခင် နာဇီတို့၏ လက်စွဲတော်ကြီး ဖြစ်သော ဟူစိန်နီသည် တစ်စခန်း ထ လာပြန်တော့၏။ သူသည် ဒမတ်စကပ်မှာ ဌာနချုပ်ဖွင့်လိုက်၏။ “လွတ်မြောက်ရေး အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့”အတွက် ရန်ပုံငွေများမှာ အာရပ်ကမ္ဘာမှ လှိမ့်လှူဒါန်းကြလေ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂျူးများသည် လက်နက်ငတ်နေရရှာ၏။
ဗြိတိသျှတို့သည် ပါလက်စတိုင်းကမ်းခြေများကို ပိတ်ဆို့ထားဆဲ။ ဗြိတိသျှတို့သည် ဆိုက်ပရပ်ကျွန်း ဂျူးအလီယားဘက် ကိုယ်စားလှယ်များက စစ်လေ့ကျင့်ပေးနေသည့် ဂျူးများကိုသော်မှ ပါလက်စတိုင်းသို့ လာခွင့်မပြု။

ယီရှူဗဟိုမှ ကိုယ်စားလှယ်များသည် ကမ္ဘာအနှံ့ဖြန့်၍ လက်နက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေရ၏။

ထိုအချိန်၌ အမေရိကန်အစိုးရက နှစ်ဖက်စလုံးအား လက်နက်မကူညီဟု ကြေညာလိုက်၏။ ထိုကြေညာချက်သည် ဘယ်နေရာကမဆို လက်နက်ရနိုင်သော အာရပ်များအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပေ။

စစ်မြေပြင်ကို သတ်မှတ်လိုက်ပြီးနောက် ယီရှူဗဟိုအနေနှင့် သူတို့တွင် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ လေးထောင်သာ စနစ်တကျ လက်နက်ကိုင်ဆောင်

တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိကြောင်း တွေ့ရပြီး မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့မှ တစ်ထောင်မျှ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် အကူအညီရနိုင်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဂျူး စစ်ဦးစီးမှူး အာဗီဒန်အနေနှင့် စိတ်သက်သာစရာအချို့ ရှိပါသည်။ ထိုအချက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားသော ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် ထောင်ပေါင်းများစွာကို အသုံးချနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့တွင် နေထိုင်ကြရာ စခန်းအလိုက် ခုခံကာကွယ်မှု အတွေ့အကြုံရှိသည်။ ၎င်းအတွေ့အကြုံမှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တည်ဆောက်လာရသော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။

နောက် သူ့၌ ကောင်းမွန်စနစ်ကျသော စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင်ကား လူအင်အားများပြားသော်လည်း သွေးဆာသည့် လူပေါက်သောက်နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကာရဂျီတပ်ဖွဲ့များပင်။

အာရပ်များဘက်တွင် အဗ္ဗဒူကာဒါ တစ်ယောက်သာ ထူးချွန်သော စစ်ဦးစီးမှူး ရှိ၏။

ဤရွေ့ဤမျှ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်နေရသည်ကို မကျေနပ်သည့်အလား ဗြိတိသျှတို့က လာပြန်ချေသေး၏။ အကယ်၍ ဂျူးတို့၏ ယီရှုဗဟိုမှ ခွဲရေးကို မေ့ထားပြီး ဗြိတိသျှတို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါဟု တောင်းဆိုပါက နေပေး၊ စောင့်ရှောက်ပေးပါမည်ဟု ဆိုလာ၏။ အလံမလွဲလိုသော ဂျူးတို့မှာ ဗြိတိသျှတို့၏ အကူအညီကို မတောင်းခံ တော့ချေ။

သီဝရီအရ ဗြိတိသျှတို့ ဆုတ်ခွာချိန်တွင် တဲဂတ်ခံတပ်ကို လူများစုရှိရာ ဂျူးများလက်၌ ထားခဲ့ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှတို့သည် အရေးပါသော နေရာများကို ဂျူးတို့လက်သို့ မလွှဲပေးဘဲ အာရပ်များလက်သို့ ထိုးအပ်ခဲ့လေသည်။

မကြာမီ ကာလအတွင်း သေနတ်သံ ကြားလာရတော့၏။ ဟူလာဒေသတွင် အာရပ်ရွာခံများနှင့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့ ဆိုသူတို့ ပူးပေါင်းကာ ဂျူးစခန်းများ၊ ဂျူးရွာများကို စတင်ပစ်ခတ်လာကြတော့၏။

တစ်နေ့တခြား အပစ်အခတ်များ တိုးလာ၏။ ဂျူးတို့၏ ခရီးလမ်းများတွင်လည်း ချုံခိုတိုက်ပွဲများ တစ်နေ့တခြား များပြားလာ၏။

မြို့ကြီးများတွင်လည်း တိုက်ခိုက်မှုများ ပို၍ ပို၍ များလာ၏။ ဂျေရုဆလင်မှာ ယမ်းငွေ့နံ့က လွှမ်းနေ၏။ အာရပ်များက သူတို့နေထိုင်ရာ မြို့ဟောင်းဘက်မှ လှမ်း၍ပစ်ခတ်ကြ၏။

တစ်မြို့လုံးမှာ နေရာအနှံ့အပြား တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြ၍ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ ကူးလူးဆက်ဆံရေးမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား ဖြစ်နေ၏။ တဲလ်အဲဗစ်နှင့် ဂျဗာမြို့တွင် ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်မှုများနှင့်အတူ ကတုတ်ကျင်း၊ ဘန်ကာများလည်း ပေါ်လာ၏။

ဟိုက်ဖာတစ်ဝိုက်တွင်လည်း တိုက်ပွဲများဖြစ်နေသည်။ မက်ကက်ဗီးတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို တန်ပြန်သောအားဖြင့် အာရပ်များက စက်ရုံ တစ်ခုကို ဝင်ရောက်သောင်းကျန်းကြရာ ဂျူးငါးဆယ်ကျော် သေဆုံးသွားရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အာရပ်ခေါင်းဆောင် အဗ္ဗဒူကာဒါ၏ စည်းရုံးရေးမှာ အောင်မြင် လာ၏။ သူသည် ဂျေရုဆလင်တစ်ဝိုက် ခြေကုပ်ယူ အခြေခံထား၏။

သူသည် အာရပ်လူမျိုးများ သူ့ဘက်သို့ တိမ်းညွှတ်စေရန် အောင်ပွဲများ ပြသဖို့ လိုသည်။ ကာဒါသည် နည်းဗျူဟာနှစ်ခု သတ်မှတ်လိုက်၏။ ပထမနည်းမှာ ဂျူးတို့နေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသများကို ပိတ်ဆို့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်သွားလာကြသော ယာဉ်များကို အလစ်တိုက်ခိုက်၊ မနိုင်လျှင် ထွက်ပြေးသောမူကို ကျင့်သုံးခြင်းဖြစ်သည်။

ကာ၏နည်းမှာ အောင်မြင်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ ဂျူးတို့သည် သူတို့ နေထိုင်ရာအရပ်ကို သံမှိုစွဲထားပြီး ခုခံကြသူများဖြစ်၍ အာရပ်များအနေနှင့် အလွယ်တကူ ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျူးရပ်ကွက်၊ ဂျူးစခန်းများမှာ အပိတ်အဆို့ အတိုက်အခိုက် ခံနေကြရ၏။ ကာဒါ၏ အဓိကပစ်မှတ်များမှာ ဂျေရုဆလင်မြို့ သစ် ဖြစ်သည်။ ဂျေရုဆလင်မြို့ ဝင်ထွက်သွားလာရာ ခရီးလမ်းပန်းများကို ဖြတ်တောက်ခြင်းအားဖြင့် ဂျေရုဆလင် မြို့သစ်၌ နေထိုင်သော

ဂျူးသုံးသောင်းလောက်ကို အငတ်ထားရန်ဖြစ်သည်။

ဂျေရုဆလင်မှ ဂျူးများ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ယီရှုဗဟိုဌာနချုပ်အတွက် အရှိက်ကို လက်သီးနှင့်အထိုးခံရခြင်း ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဂျူးများဘက်မှလည်း ထိုအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေခြင်းငှာ အစောင့်အရှောက် ကြီးမားစွာဖြင့် စုစည်း၍ ကွန်ဂျိုလ်စနစ်ဖြင့် သွားလာကြရသည်။ - ကားများ စုစည်းသွားလာရခြင်းမှာ မြင်သာသော ပစ်မှတ်များ ဖြစ်ရကား ဂျေရုဆလင်သို့ဝင်ရာ လမ်းမကြီးများတွင် ကားပျက်များ ပုံနေလေတော့၏။

ဂျေရုဆလင်မြို့တွင်းတွင်ကား ခရီးသွားလာမှုကို ကျည်ကာသံပြားများ၊ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်မှု မမီရာ အိမ်ထဲ၌သာ ကစားကြရလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အာရပ်များ၏ အင်အားမှာ တဖြည်းဖြည်း လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား ကြီးမားလာပြီး ဂျူးတို့ဘက်မှ ဘာမှမျှော်လင့်ချက် မရှိချေ။

ဤတွင် ကာဒါသည် သူသေကိုယ်သေ အပြတ်ရှင်းတိုက်ပွဲ မဆင်နွှဲဘဲ ဆောင်း တွင်းဒုက္ခကို ဂျူးများလှလှကြီး ရောက်စေပြီးမှ နွေဦးပေါက်တွင် ဂျူးတို့၏စခန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားလေ၏။

ယီရှုဗဟိုမှ ခေါင်းဆောင်များသည် ဂျေရုဆလင်မှ ဂျူးများ ငတ်မသေစေရန်နှင့် ဂျေရုဆလင် တဲလ်အဲဗစ်သွား လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာ ဗြိတိသျှတို့၏ အစောင့်အရှောက် ထားပေးပါရန် ပန်ကြား၏။ သို့သော် ဗြိတိသျှတို့က ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တိုက်ပွဲများကား ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေ၏။ ဂျူးတို့၏ လွတ်လပ် သောနိုင်ငံ ကြေညာရေး မကြေညာရေးမှာလည်း မသေချာသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အယ်ရီဘင်ကင်နင်၏ ဒဏ်ရာမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်းသာ သက်သာနေ၏။ သည့်အတွက် စစ်ရေးခေါင်းဆောင် အာဗီဒန်အတွက် လက်ရုံးတစ်ဖက် ပြုတ်နေခြင်းပင်။ အာဗီဒန်က အယ်ရီကို သူ၏ပါးလ်မားတပ်ရင်း သုံးခုရှိသည့်အနက် တစ်ခုကို ဦးဆောင်စေချင်သည်။

ပါးလ်မားတပ်များကို ဦးဆောင်တိုက်နေသော စစ်ခေါင်းဆောင်များမှာ များ

သောအားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပိုင်း ဖြစ်ကြရာ ခေါင်းမာခြင်း၊
တစ်ယူသန် ခြင်း၊ တစ်စွတ်ထိုးနိုင်ခြင်းများ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အာဗီဒန်က အတွေ့အကြုံ များပြီး ချင့်ချိန်နိုင်သော အယ်ရီကို
ခေါင်းဆောင်စေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုကြီးမားသော တာဝန်ကို အယ်ရီသည် မထမ်းဆောင်နိုင်သေး။
ပါးလ်မားတပ်ရင်း တစ်ရင်း၏ ရွှေ့လျား တာဝန်ယူရသော နယ်မြေမှာ ကျယ်ပြန့်
ကြမ်းတမ်းလွန်းသဖြင့် အယ်ရီ၏ ခြေထောက်သည် ထိုမျှသောဒဏ်ကို မခံနိုင်သေး။

ထို့ကြောင့် အာဗီဒန်သည် ပါလက်စတိုင်းဒေသ၏ အချက်အချာဖြစ်သော
ဟူလာဒေသ၏ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်၏။

အယ်ရီ တာဝန်ယူရသော နယ်မြေမှာ အာရပ်များ၏ အဓိက ဝင်ပေါက်
ဖြစ်နေ ၏။ အကယ်၍ တကယ့်စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အာရပ်စစ်တပ်များ အနေနှင့်
ပါလက် စတိုင်းကို ဝင်ရေးအတွက် ပထမဆုံးပစ်မှတ်မှာ အယ်ရီ တာဝန်ယူရသော
ဟူလာဒေသ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ အာရပ်တို့အနေဖြင့် ဟူလာဒေသကို
အပိုင်စီးနင်းနိုင်ပြီ ဆိုလျှင် ဟိုက်ဖာနှင့် တဲလ်အဲဗစ်ရှိ ဂျူးတို့ကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီးသား
ဖြစ်သွားနိုင်သောကြောင့် ပင်။

အယ်ရီ၏ ဒေသတစ်ဝိုက်တွင် မြေပြန့်၌ ဂျူးတို့၏ ကိဘုရှ်စခန်းများမှာ
စီတန်း၍ ရှိသည်။ အယ်ရီတို့ရွာ ဖြစ်သော ယက်အယ်သည်လည်း ထိုစခန်းများထဲမှ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤဒေသမှာ ပြန့်ပြူးသော ဒေသဖြစ်၍ ဂျူးစခန်းတို့သည် တစ်ခုနှင့်
တစ်ခု နီးကပ်နေသောကြောင့် အာရပ်များအနေနှင့် ပိတ်ဆို့သောဗျူဟာ ကျင့်သုံး၍
မဖြစ်နိုင်ပေ။

သို့သော် လက်ဘနွန်နယ်စပ်ရှိ တောင်ကုန်းဒေသမှာ ပြဿနာတစ်မျိုး
ဖြစ်သည်။ ဤတောင်ကုန်းဒေသကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှတို့၏
အက်စသာ ခံတပ်မှာ သော့ချက်ဖြစ်သည်။ မူလအခြေခံသဘောတူညီမှုအရ
အက်စသာ ခံတပ်ကို အယ်ရီတို့၏ လက်သို့ လွှဲပေးရမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ဟူလာဒေသတစ်ခုလုံးသည် အဓိကအားဖြင့် ဒေသ ဖြစ်သော
ကြောင့်ပင်။ အက်စသာခံတပ်ကို ရရှိသည်နှင့် အယ်ရီသည် နယ်စပ်ဒေသကို

ထိန်းသိမ်းနိုင်သလောက် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အယ်ရီသည် သူ၏ဌာနချုပ်ကို သူ့ဦးလေး အာဗီဒန် တည်ထောင်သွားသော အင်အိုက်ဘုရှ်စခန်းမှာ ထားလိုက်၏။ သူ့လက်အောက်တွင် ဒေးဗစ်၊ ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးနှင့် ဂျော့ယာကိုနီတို့ ရှိကြ၏။ သူ့ကို ကူရန်ပါးလ်မားတပ်သား တစ်ရာကျော်လည်း ရှိနေသေး၏။ ထို့ပြင် စခန်းတိုင်းရှိ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ များမှာ တောင့်တင်းကြသည်။ စစ်ပညာကို ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

လက်နက်က ပြဿနာဖြစ်သည်။ စခန်းတိုင်းမှာ လက်နက်က လိုနေသည်။ စခန်းတိုင်းမှ ခေါင်းဆောင်များက အယ်ရီထံတွင် လက်နက်လာတောင်းကြ၏။

အယ်ရီတွင် မရှိ။ ပါလက်စတိုင်း တစ်နယ်လုံးရှိ စစ်ခေါင်းဆောင်များက အာဗီဒန်ထံမှ လက်နက်တောင်းနေကြ၏။ အာဗီဒန်တွင်လည်း လက်နက် မရှိ။

အယ်ရီတာဝန်ယူသော နယ်မြေတစ်ခုလုံးတွင် အားနည်းချက်နှစ်ချက် ရှိသည်။ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းနှင့် ဆာဖက်မြို့ပင်တည်း။

အယ်ရီ အနေနှင့် သူ့လက်ထဲသို့ အက်စသာခံတပ် လွှဲပေးလိုက်သည်နှင့် ကလေးများနှင့်တကွသော ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို စောင့်ရှောက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထို့ပြင် အဘူဟီးရှား အာရပ်ရွာကို ဖြတ်၍သွားသော လမ်းပွင့်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကလေးတို့စခန်းမှာ လုံးခြုံပေသည်။

ဆာဖက်မြို့ ကမူ ပြဿနာပင်။ ပါလက်စတိုင်း နယ်မြေတစ်ခုလုံးတွင် ပြဿနာ အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဂျူးများ အနေနှင့် မိမိတို့ ရောက်ရှိနေထိုင်သော စခန်းများကို တစ်လက်မမှ မခွာစတမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရာတွင် မဖြစ်နိုင်သော နေရာများစွာ ရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် ဆာဖက်မြို့က အဆိုးဆုံး။

ဆာဖက်မြို့မှာ အာရပ် လေးသောင်းတို့ အလယ်တွင် ရောက်နေသော ကျွန်း ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။ ဆာဖက်မြို့တွင်းမှာ နေထိုင်ကြသော ဂျူးများမှာ စစ်တိုက်ခြင်းကို မကျွမ်းကျင်ဆုံးသော လူမျိုးစု ဖြစ်သည်။ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင်က နှစ်ရာကျော်မျှသာ ရှိပြီး ရင်ဆိုင်ရမည့် အာရပ် အကြမ်းဖက်တပ်ဖွဲ့ မှာ နှစ်ထောင်ကျော် ရှိနေ၏။

အာရပ် အကြမ်းဖက်ခေါင်းဆောင် မက်ဖတီသည် ဆာဖက်ကို အဓိက ပစ်မှတ်အဖြစ် ဗြိတိသျှ စစ်တပ် ရုပ်သိမ်းမည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်နေ၏။ မြို့တွင်း စစ်မျက်နှာ အနေအထားမှာ ပို၍ ဆိုးရွားသေး၏။ အဓိကနေရာ သုံးနေရာမှာ အာရပ်တို့ လက်သို့ ရောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ လက်နက်အနေနှင့်ကလည်း အာရပ်တို့ လက်ထဲ တွင် တစ်လကြာမျှစစ်တိုက်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေကြချိန်တွင် ဂျူးများလက်၌ကား ရိုင်ဖယ် လေးဆယ်၊ ပြည်တွင်းဖြစ် လုပ်စတင် လေးဆယ့်နှစ်လက် စက်သေနတ် တစ်လက်၊ မော်တာတစ်လက်နှင့် ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ထားကြသော လက်ပစ်ဗုံး တစ်ရာ ကျော်သာ ရှိလေရာ လူတစ်ရာခန့်သာ လက်နက်တပ်ဆင် ပေးနိုင်၏။

ဆာဖက်ရှိ ဂျူးတို့၏ လုံခြုံရေးမှာ လုံးဝ မရှိရကား ဗြိတိသျှတို့အနေနှင့် အယ်ရီအား ဂျူးတို့ကို ထိုမြို့မှ စွန့်ခွာပါရန် အကြံပေးထား၏။

ဆာဖက်မြို့မှ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဟက်ဂါနာခေါင်းဆောင် ရီမက်သည် အယ်ရီ စားပွဲရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။ သရစ်ဆပ်သာလင်သည် ခပ်လှမ်း လှမ်း ထောင့်ခုံတစ်ခုတွင် ဆေးပြင်းလိပ် ဖွာနေ၏။

အယ်ရီအနေနှင့် စိတ်မရှည်တော့ပေ။ သို့နှင့် - 'ကဲ...ဆိုဗျာ' ရီမက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်လိုက်၏။ “ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဆာဖက်မှာပဲ နေချင်တယ် အယ်ရီ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်သည်အထိ ခုခံချင်တယ်”

“ကြားရတာ အားရှိစရာပါပဲဗျာ” 'ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်မရှိဘူးဗျာ၊ လက်နက်ပေးပါ”

အယ်ရီသည် ကုလားထိုင်မှ ထ လိုက်၏။ သူသည် တစ်နေ့ အကြိမ်နှစ်ဆယ် လက်နက်တောင်းသည်ကို ရင်ဆိုင်နေရသူ ဖြစ်သည်။

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ ကျုပ်တို့ကို လက်နက်ထပ်ပေးပါ၊ ဒါပဲ ခင်ဗျားတို့ တောင်းနေကျ ကျုပ်ဆီမှာ လာတောင်းမယ့်အစား ဘုရားသခင်ဆီ ဆုတောင်းကြပါလား ဗျာ၊ ဘုရားသခင်ကမှ ကျုပ်တို့အားလုံးကို လက်နက်မိုး ရွာပေးလိမ့်မယ်”

ဆပ်သာလင်က ဝင်၍ 'အယ်ရီ၊ မင်းအနေနဲ့ ဗြိတိသျှက ဂျာဟော့ကို

ယုံသလား”

“ဟော့ဟာ တစ်သက်လုံးကတော့ မိတ်ဆွေလို နေခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါဖြင့် သူ ပေးတဲ့အကြံကို လိုက်ပေါ့ကွာ၊ သူကတော့ ဂျူးတွေအနေနဲ့ ဆာဖက်မြို့ကို စွန့်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ အကြံပေးထားတယ်လေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ဗြိတိသျှစစ်တပ် ရုပ်သိမ်းလိုက်တာနဲ့ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်”

အယ်ရီသည် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ “ဗြိတိသျှတွေ ဘယ်တော့ ရုပ်သိမ်းမယ်လို့ ဟော့က ပြောသလဲ”

“မပြောသေးဘူး၊ သူမှ မသိသေးတာ”

“အင်း...ဟော့ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး အာရပ်တွေက မြောင်အကြမ်း မဖက်တန်ကောင်းဘူးလို့ ယူဆရတာပဲ၊ သူ ဒီက မရုပ်သိမ်းမီ အခြေအနေ ပြောင်းလာ ကောင်းပါရဲ့လို့ အောက်မေ့ရတာပဲလေ”

ဆပ်သာလင်က

“မေဂျာဟော့အနေနဲ့ ဂျူးတွေအပေါ်မှာ သူ့ရင်ထဲက စေတနာ ရှိချင်မှရှိပေမယ့် သူ့အပေါ်က အာဏာပိုင်တွေ ရှိသေးတယ်နော်”

အယ်ရီသည် ငြိမ်နေ၏။ ရီမက်က “အာရပ်တွေက အခုကတည်းက ကျုပ်တို့ကို ချောင်းပစ်နေကြပြီနော်”

“ပစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သေနတ်သံကြားတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ပြေးချင်ပြီလား” ရီမက်သည် အယ်ရီ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ အယ်ရီ၊ ကျုပ်ဟာ ဆာဖက်မြို့မှာ မွေးလာခဲ့တဲ့လူ၊ တစ်သက်လုံး ဆာဖက်မှာ နေခဲ့တဲ့ လူပါ၊ ၁၉၂၉ ခုနှစ်က အာရပ်သောင်းကျန်းမှုဖြစ်တုန်းက မျက်စိ ရှေ့မှောက်မှာတင် ဂျူးတွေ အသတ်ခံရတာကို ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတာပါ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် အာရပ်တွေ သောင်းကျန်းတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ တစ်ခါသေဖူးပြီးသားမို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး တူရကီခံတပ်တွေထဲမှာ ခွေးလိုပြေးပြီး ပုန်းနေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ အမြီးကုပ်ပြီး မပြေးချင်

တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ အာရပ်တွေ ကျပ်တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မနိုင်စေရဘူး အယ်ရီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တောင့်ခံနိုင်မလဲ ဆိုတာက ပြဿနာဗျာ”

အယ်ရီသည် ရီမက်ကို စကားမာမာ ပြောမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ပြန်၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဆာဖက်မှာ နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရဲခြင်းကပင် ကြီးမားသော စွန့်စားမှုဖြစ်ကြောင်း အယ်ရီ သိ၏။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြန်ပါတော့၊ အဲဒီက အခြေအနေတွေ အားလုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထားပေါ့ ဗျာ၊ လောလောလတ်လတ် တော့ မေဂျာဟော့ ရှိနေတော့ ပြဿနာ သိပ်မကြီးတန်ကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒီအတော အတွင်း ခင်ဗျားတို့အတွက် အဓိက ဦးစားပေးပြီး ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပါ့မယ်”

သူတို့ ထွက်သွားသောအခါ အယ်ရီသည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး အံ့ကြိတ် လိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် ဗြိတိသျှစစ်တပ် ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးဆယ်လောက် လွတ်နိုင်ရုံပဲ ဖြစ်ပေမည်။ ဘာမှ မလွတ်နိုင်တာထက်တော့ တော်ပေဦး မည်။ သို့သော် ဒီထက် ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ဆာဖက်တို့လို အခက်အခဲရှိနေသည့် နေရာများက ပါလက်စတိုင်း ဒေသတွင် နှစ်ရာလောက် ရှိပေမည်။ ငါးဆယ်လွတ်တန်သည့် နေရာလွတ်၊ ဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက် လွတ်တန်သည့် နေရာလွတ်၊ ဒါပဲ သူ လုပ်နိုင်သည်။

ကာဂူဂျီ၊ ဆာဝတ်၊ ကာဒါ စသော အာရပ်ခေါင်းဆောင်များကသာ ဂျူးတို့၏ အခြေအနေမှန်ကို သိရလျှင် မြှောင်တိုက်ပစ်လိုက်မည် ဖြစ်၏။

အယ်ရီ အနေနှင့် အာရပ်များက ပထမအကြိမ် စမ်းတိုက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် များ၏ လက်နက် အခြေအနေသည် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားနိုင်ပေသည်။ အခြေအနေ မှန် ပေါ်သွားသည်နှင့် မိုးတော့မည် ဖြစ်၏။

ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည် မြောက်ပိုင်းဒေသများကို စစ်ဆေးရာမှ ပြန်လာရင်း

အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

'ရှာလွန် အယ်ရီ၊ လမ်းထိပ်မှာ ဆပ်သာလင်နဲ့ ရီမက် တွေ့လိုက်ပါတယ်၊
ရီမက်က မျက်နှာတွေ ဘာတွေ ပျက်လို့ပါလား”

“မျက်နှာပျက်စရာ အကြောင်းတွေကလည်း ရှိနေတာကိုးကွ၊ ဒါထက် မင်း
သွားစစ်တဲ့ မြောက်ပိုင်းအခြေအနေ ပြောပါဦး”

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲဗျာ၊ အာရပ်တွေက ချောင်းပစ်တယ်၊ စခန်းတိုင်း
ကတုတ်ကျင်းတွေ ဆောက်ထားရတယ်၊ အားလုံးက လက်နက်ပဲ
တောင်းနေကြတာပဲ”

“အင်း ...လက်နက်ပဲ၊ နေပါဦး ချောင်းပစ်တာက ဘယ်ဘက် ရွာတွေဘက်
ကလဲ”

'အက်တာ”

“အင်း...အက်တာကတော့ကွာ ဗြိတိသျှတွေ ထွက်သွားသွားချင်း ပထမဆုံး
စာရင်းရှင်းရမည့် ရွာပဲကွ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါနဲ့ ရန်ကြွေးရှိတယ်၊
ကာရချီရဲ့လူတွေ တစ်ဝက်လောက်ဟာ အက်တာက ဖြတ်ဖြတ်သွားနေတာ
ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“အက်တာက ဖြစ်ဖြစ်၊ အဘူဟီးရှားက ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ”

အယ်ရီသည် ဆတ်ကနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဒေးဗစ် အနေနှင့်လည်း
ဘူလီးရှား ရွာမှာ အယ်ရီ၏ အားနည်းချက်မှန်း သိသည်။

အယ်ရီက “ကဲ...အဘူဟီးရှားမှာ ငါယုံကြည်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်”

'ဒါဆိုရင် သူတို့ရွာကနေ အာရပ် ပြောက်ကျားတပ်တွေ
ဖြတ်ဖြတ်သွားတယ်လို့ အယ်ရီကို သတင်းလာမပို့ဘူးလား”

အယ်ရီက မဖြေ။ ဒေးဗစ်က 'အယ်ရီ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ခဏခဏ
ပြောလေ့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေမှာ စိတ်ကူးယဉ်မှုက
လွှမ်းမိုးနေတတ်တယ် ဆိုတာလေ၊ အဘူဟီးရှား ရွာကလူတွေနဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ

ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုသွားပြီး အခြေအနေမှန်ကို လေ့လာကြည့်ဦးနော်”

“အေးပါကွာ၊ အဲဒီ ရွာသူကြီး တာဟာကို ငါ သွားတွေ့ပါ့မယ်”

ဒေးဗစ်သည် အယ်ရီစားပွဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို တစ်ခုချင်း ကြည့်နေပြန်၏။ ဂျေရုဆလင်မြို့ အခြေအနေ အစီရင်ခံစာကို ကြည့်ပြီးနောက် 'ဂျေရုဆလင်မြို့ရဲ့ အခြေအနေက တယ်ဆိုပါလား၊ ဒီအတိုင်းသာ ကွန်ဘွိုင် ကားတွေ ပိတ်ဆို့ တိုက်ခိုက်ခံနေရရင် မြို့ထဲက လူတွေတော့ ငတ်သေတော့မှာပဲ”

အယ်ရီ အနေနှင့် ဒေးဗစ်တစ်ယောက် ဂျေရုဆလင်မြို့ပေါ် မည်မျှ သံယောဇဉ် ရှိကြောင်း သိသည်။ 'ဒေးဗစ်၊ မင်း ဂျေရုဆလင်ကို သွားချင်မှာပဲနော်”

”ဟုတ်တယ် သွားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းလည်း မထားခဲ့ နိုင်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ဒီက အခြေအနေပေးရင် မင်းကို လွှတ်ပါ့မယ်”

”စီစဉ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ကျေးဇူးပေါ့ဗျာ”

'အေးပါကွာ၊ ငါ့ခြေထောက် နည်းနည်းကောင်းလာတာနဲ့ မင်းကို လွှတ်ပေး ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားခြေထောက်ကောင်းမှ သွားမယ်”

ဪ...ဟေ့ ဒေးဗစ်၊ မင်း ဂျော်ဒါနားနဲ့ မတွေ့တာ တယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

”ကြာပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် နက်ဖြန် ဂန်ဒက်ဖနာကို သွားပြီး အဲဒီက အခြေအနေကို သွားလေ့လာ ပါဦးလား၊ အခြေအနေ အသေးစိတ် သိရအောင် နှစ်ရက်သုံးရက်တန်သည် နေပေါ့”

ဒေးဗစ်၏ မျက်နှာသည် ပြီးသွား၏။ "ခင်ဗျား တော်တော် တာဝန်ပေးကောင်းတဲ့ လူ”

ကစ်တီ၏ ရုံးခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါက်လာသည်။

ကစ်တီက 'ဝင်ခဲ့လေ’

ဂျော်ဒါးနားဘင်ကင်နှင့်သည် ဝင်လာ၏။ “မစ္စက်ဖရီးမွန်၊
အလုပ်သိပ်များဘူးဆိုရင် ကျွန်မ စကားနည်းနည်း ပြောချင် "ပြောလေ”

'ဒီက အခြေအနေတွေ လေ့လာဖို့ ဒေးဗစ် လာပြောတယ်၊ ပြီးရင် အားလုံး
ထိုင်ပြီး အခြေအနေကို စည်းဝေးကြမယ်လေ”

စည်းဝေးတော့ လာမှာပေါ့”

'အစည်းအဝေး မတိုင်မီ ကျွန်မ ပြောချင်တာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ဒီစခန်းရဲ့
လုံခြုံရေးတာဝန်ခံထားရတဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ ပူးတွဲပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာတွေ
အများကြီးပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင့်အပေါ်မှာ အများကြီး
ယုံကြည်လေးစားပါတယ်ဆိုတာ ပထမ ပြောပါရစေ၊ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းမှာ
ရှင်ရှိနေတာဟာ စခန်းအတွက် အလွန်ကံကောင်း တယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်”
ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနားကိုကြည့်လိုက်၏။

ဂျော်ဒါးနားကမူ ဆက်၍“ကျွန်မ ပြောချင်တာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားမှုတွေ ကို စခန်းတစ်ခုလုံးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်
ဘေးဖယ်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနား မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျော်ဒါးနား
ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ချင်း နားလည်မှု ရပြီပေါ့နော်”

“ရပါပြီ၊ ဒါထက် ဂျော်ဒါးနား၊ ဒီစခန်းရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“လတ်တလော အန္တရာယ်ကတော့ မကြီးမားဘူးလို့ ယူဆရတာပဲလေ၊
အက်စသာ ခံတပ်ကို ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့တွေ ရလိုက်ရင်တော့ အခြေအနေက
သိပ်ကောင်း သွားမှာပေါ့”

“တကယ်လို့များ တစ်ခုခုက လွဲမှားပြီး၊ အက်စသာ ခံတပ်ဟာ အာရပ်တွေ

လက်ထဲ ရောက်သွားပြီး အဘူဟီးရှားရွာကို ဖြတ်သွားရတဲ့လမ်းက ပိတ်သွားရင်ကော”

“ဒါဆိုရင်တော့ အခြေအနေက သိပ်ဆိုးသွားမှာပဲ” ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်မိ၏။ ပြီးမှ

“ကျွန်မအနေနဲ့ စစ်ရေးကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင်ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခြေ အနေမှန်တွေ သိရတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီစခန်းကို အသိမ်းခံသွားရနိုင်တယ်နော်”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီမှာက ကလေးတွေလည်း အများကြီး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငယ်တဲ့ကလေး တွေကို တစ်နေရာရာ ရွှေ့ထားဖို့ ဆွေးနွေးရင်ကော”

“ဘယ်ကိုရွှေ့ဖို့ ဆွေးနွေးမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ လုံခြုံတဲ့ ကိဘုရှ်စခန်း တစ်ခုခုပေါ့”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ လုံခြုံတဲ့ကိဘုရှ်စခန်း ဆိုတာ အမည်ခံပဲ ရှိမှာပဲ။ ပါလက်စတိုင်းက မိုင်ငါးဆယ်လောက်ပဲ ကျယ်တာ၊ ကျွန်မတို့မှာ လုံခြုံတဲ့ ကိဘုရှ်စခန်း တစ်ခုမှ မရှိဘူး”

‘ဒါဆိုရင် မြို့ကြီးတွေကို ပို့ရင်ကော’

“ဂျေရုဆလင်က လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်သလောက် ရှိနေပြီ၊ ဟိုက်ဖာ မှာလည်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာပဲ၊ တဲလ်အဲဗစ်နဲ့ ဂျဟာအကြားက အခြေအနေကလည်း အဆိုးဆုံးပဲ”

‘ဒါဆို ဘယ်နေရာမှ ပြေးစရာ မရှိဘူးပေါ့’ ဂျော်ဒါးနားသည် ပြန်မဖြေ။ ပြန်ဖြေစရာလည်း မလိုပေ။

အခန်း ၃

၁၉၇၄ ခု၊ ခရစ်စမတ် အကြိုည။

မြေကြီးသည် ရွံ့စေးများနှင့် စေးကပ်နေ၏။ လေထုမှာ လတ်ဆတ်နေ၏။ ဆောင်း၏ပထမဆုံး နှင်းပွင့်များသည် ဂန်ဒက်ဖနာ၌ ကျလာပြီ ဖြစ်၏။

ကစ်တီသည် မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်၍ အိမ်များဆီသို့ လာခဲ့၏။ “ရှာလွန် ကစ်တီ” ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ‘ရှာလွန် ဒေါက်တာ’

ကစ်တီသည် ဒေါက်တာအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေး လေ၏။ အခန်းထဲတွင် ကာရင်က လက်ဖက်ရည် အသင့်ဖျော်ထားရင်း စောင့်နေ၏။

ကစ်တီက “အား……အပြင်မှာ ချမ်းတယ်ဟေ့”

ကစ်တီသည် ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး ခြေနင်းကို ချွတ်ကာ အမွှေးပွ ညှပ်ဖိနပ် စီးလိုက်၏။ ကာရင် လှမ်းပေးလိုက်သော လက်ဖက်ရည်မှာ ပူနွေးနွေး အရသာ ရှိလှပေသည်။

ကာရင်သည် မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ဆီးနှင်းများ ကျနေသည်ကို ကြည့် ရင်း

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဆုံးကျတဲ့ ဆီးနှင်းဖတ်ကလေးတွေကို ကြည့်ရတာ အလှဆုံးပဲ ထင်တယ်”

“အေးပေါ့လေ ထင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ ရာရှင် နည်းသွားပြီဆိုရင် အဲဒီ ဆီးနှင်းဖတ်ကလေးတွေ ကြည့်ရတာ လှမယ် မဟုတ်တော့ဘူး”

‘ကျွန်မဟာ တစ်နေ့လုံး ကိုပီဟေဂင်မြို့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ ဒင်းမတ် ပြည်ရဲ့ ခရစ်စမတ်ဟာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်မကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဟန်ဆင် မိသားစုက ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ကစ်တီတွေ့တယ်နော်”

ကစ်တီသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကာရင်အနား သွားကာ ပခုံးကလေး

ဖက်လိုက်၏။ “အေး ခရစ်စမတ်ဆိုတာ လူတွေ စိတ်ကို ဒီလိုပဲ
စိတ်လှုပ်ရှားစေတာပဲပေါ့ကွယ်”

“ကစ်တီ၊ ကစ်တီတစ်ယောက်တည်း သိပ်ပြီး အထီးကျန် ဖြစ်နေသလား
ဟင်”

“ကိုယ့် ခင်ပွန်းနဲ့ သမီးလေး စန္ဒရာ ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ခရစ်စမတ်ဆိုတာ
ကိုယ် မေ့မတ်ချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပေါ့ ကာရင်၊ အခုထိ ဆိုပါတော့”

“ကျွန်မတော့ ကစ်တီ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိပ်ရှိစေချင်တာပဲ”

“ပျော်ပါတယ် ကာရင်၊ ပျော်ပုံတစ်မျိုးနဲ့ပေါ့လေ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျောက်ဆုံး
သွားတဲ့ အရာတွေ အစားထိုးဖို့ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ၊ ကလေးတွေကို
ကူညီစောင့်ရှောက်ရင်း အစားထိုးဖြေသိမ့်ခဲ့ပါတယ်၊ အခု ဒီမှာ ရောက်တော့မှပဲ
ကိုယ့်ဘဝမှာ အစားထိုးရတာ မဟုတ်တဲ့ ခံစားမှု ရလာပါတယ် ကာရင်”

‘ကစ်တီ၊ ကျွန်မတစ်ခုပြောရင် ယုံမလား မသိဘူး၊ တခြားသူတွေတော့
ကျွန်မ မပြောရဲဘူး၊ ကစ်တီမို့ ပြောတာ၊ ကျွန်မလေ ဒီမှာ နေရတာ ဘုရားသခင်နဲ့
ပိုပြီး နီးနီး နေရသလိုပဲ ခံစားရတယ်”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲကွယ်”

ကာရင်သည် ကစ်တီကို ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျွန်မတော့ စောစောစားမှ ဖြစ်မယ်၊ ညပိုင်း အစောင့်တာဝန်ကျတယ်
ကစ်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လုံလုံခြုံခြုံ၊ ဝတ်သွားနော်၊ အပြင်မှာ အေးတယ်၊
ကိုယ်လည်း အစီရင်ခံစာတွေ ရေးရင်း ကာရင် ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါ့မယ်” ။

ကာရင်သည် အနွေးထည်များကို ကောက်၍ ဝတ်နေ၏။ ကစ်တီက
ကာရင်၏ ဆံပင်များကို စုစည်းချည်နှောင်လိုက်ပြီးမှ အနွေးထည်
ပါးမားစစ်တပ်ဦးထုပ်ကို ကာရင် ခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲချ၍ နားရွက်ဖုံးအောင်

ဆောင်းပေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ သီချင်းဆိုသံသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။
ကစ်တီက “ဘုရားရေ၊ အပြင်ဘက်က ဘာသံပါလိမ့်”

“ကစ်တီအတွက်လေ၊ သူတို့တစ်တွေ ကျိတ်ပြီး လေ့ကျင့် နေကြတာ
ရက်နှစ်ပတ်တောင် ရှိနေပြီ”

ကစ်တီသည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

သူ့တပည့်ကလေး ငါးဆယ်တို့သည် အိမ်ကလေး၏အပြင်ဘက်မှာ
ဖယောင်း တိုင်များကို ကိုင်ဆောင်၍ ခရစ်စမတ်သီချင်း သီဆိုနေကြ၏။

ကစ်တီကိုယ်တိုင်လည်း အနွေးထည်တစ်ခု ကောက်ဝတ်လိုက်ပြီး
ကာရင်နှင့် အတူ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက် ဖယောင်းတိုင် ကိုင်ထားသော ကလေးများ၏ နောက်ခံအဖြစ်
ဟိုအဝေးမှ မီးထွန်းထားသော ရွာမှ အရောင်ကလေးများက တလက်လက်
တောက်ပ နေ၏။ နံဘေးမှ အိမ်ကလေးများမှ သီချင်းသံကြောင့် ပြတင်းပေါက်
ဖွင့်ကြည့်သူက ကြည့်နေကြသည်။ ကစ်တီသည် ကလေးများ ဟီဘရူးဘာသာဖြင့်
ဆိုနေကြသော ခရစ်စမတ် သီချင်း၏ စာလုံး အဓိပ္ပါယ်များကို မသိပါ။ သို့ပေမယ့်
တေးသွားကမူ ဟိုရှေးရှေးကတည်းက ရှိပြီး တေးသွား။

ကာရင်သည် ကစ်တီကို ကြည့်ကာ “ပျော်ရွှင်သော ခရစ်စမတ် ဖြစ်ပါစေ
ကစ်တီ”

ကစ်တီသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ပါးပေါ်သို့ စီးကျ
လာလေ၏။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အခုလို ဟီဘရူးဘာသာနဲ့ “တိတ်ဆိတ်သောည”
သီချင်းဆိုတာ ကို နားထောင်ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်အတွက်
အကောင်းဆုံး ရတဲ့ ခရစ်စမတ် လက်ဆောင်ပါပဲကွယ်”

ထိုည၌ ကာရင်သည် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း တံခါးဝ၏ အပြင်ဘက်

ကတုတ်ကျင်း၌ တာဝန်ကျ၏။ ကာရင်သည် သူ တာဝန်ကျရာ ကတုတ်ကျင်းသို့
လျှောက်လာခဲ့ လေသည်။

“ရပ်”

ကာရင် ရပ်လိုက်၏။ ‘ဘယ်သူလဲ’

”ကာရင်ကလီမင့်ပါ”

”စကားဝှက်”

”ပျော်ပွဲရက်”

ကာရင်သည် သူ တာဝန်ယူရမည့် လူနှင့် နေရာချင်း လဲလိုက်၏။
ကတုတ်ကျင်း ထဲသို့ ဆင်းလိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကျည်ကပ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်များ
ထည့်ပြီးနောက် ကျည်ကပ်ကို မောင်းနဘေးမှာ ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။

ဤသို့ လှပသော ညမှာ ကင်းတာဝန်ကျခြင်းသည် ကောင်း၏ဟု ကာရင်
တွေးသည်။ ကာရင်သည် ဟိုအဝေးမှ အဘူဟီးရှား ရွာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်၏။

(ယခုလို တိတ်ဆိတ်သောညတွင် မည်သူမှ အဖော်မရှိဘဲ၊ ဘာမှ
လုပ်စရာမလိုဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် တောင်ခြေ
ရှုခင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြည့်နေ ရခြင်းသည် အရသာရှိလှ၏။ ခရစ်စမတ်အခါသည်
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ထိုအခိုက် ကာရင်သည် သူ့နောက်ဘက် သစ်ပင်များဆီမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခု
ကြားရသည်။ ကာရင်သည် အလျင်အမြန် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
အမှောင်ထုထဲသို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက်၏။ သဲသဲကွဲကွဲ မဟုတ်သော်လည်း
အမှောင်ထုထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ကာရင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်သွားပြီး အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။
ဟုတ်သည်၊ သစ်ပင်အုပ်တွင် အရိပ်တစ်ခုသည်လှုပ်ရှားနေ၏။

ကာရင်သည် သူ့ သေနတ်မှ မောင်းထိန်းခလုတ်ကိုဖြုတ်၍ သေနတ်ကို

ပခုံးမှာ ထောက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အရိပ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

“ရပ်” အရိပ်သည် ရပ်သွား၏။ “စကားဝှက်” အရိပ်မှ အသံထွက်လာသည်။
“ကာရင်”

ကာရင်သည် ထိုအသံ ကြားသည်နှင့် တုန်ခါသွား၏။ “ဒပ်” ကာရင်သည်
ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ထွက်ကာ အသံရှင် ရှိရာသို့ ပြေးသွား၏။

ထို့အတူ အသံရှင်ကလည်း ကာရင်ထံ ပြေးလာရာ လမ်းမှာတင် နှစ်ဦး
ပြေး၍ ဖက်လိုက်မိကြ၏။

‘ဒပ် ဒပ်ရယ်၊ ကာရင်တော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်တော့ဘူး’

နှစ်ဦးသား ကတုတ်ကျင်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲ
ဆင်းလိုက် ၏။ ကာရင်သည် အမှောင်ဝိုးတဝါးမှာပင် ဒပ်မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်ရနိုးဖြင့် ကြိုးစားကြည့်ရင်း

“ဒပ်ရယ် ကိုယ်တော့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး” ဒပ်က

“ကိုယ်... ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိနေပြီ၊ ကာရင် အိမ်
ကလေး ရှေ့ကနေ ကာရင် ဒီကတုတ်ကျင်းကို တာဝန်လဲဖို့ လာတော့ နောက်က
လိုက်လာတာ”

ကာရင်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ “ဒပ်အတွက်
လုံခြုံပါ့မလား ဟင်၊ ဗြိတိသျှတွေကို ပုန်းနေရသေးတာ မဟုတ် လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကာရင်ရယ်၊ အခုအချိန်မှာ ဗြိတိသျှတွေက ကိုယ့်ကို
ဂရုမစိုက် တော့ပါဘူး ကာရင်သည် အမှောင်ထဲမှာပင် တုန်ယင်သောလက်ဖြင့်
ဒပ်မျက်နှာကို စမ်းကြည့်၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒပ်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လို့ဆွယ်တာလေးတောင်
ဝတ်မလာဘူး၊ တော်ကြာ ရေခဲတုံး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်”

နှင်းပွင့်များသည် ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ကျနေ၏။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် ဆိုသလို လသည် ထွက်လာရာ နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မြင်သွားကြ၏။ ဒပ်က

“ကိုယ်က မစ်ရှာမာ တစ်ဝိုက်က ဂူတွေထဲမှာ ပုန်းနေတာ”

“ကြားပါတယ်”

“ကိုယ်က ကာရင်တို့ အမေရိက ရောက်နေလောက်ပြီ အောက်မေ့တာ”

“မသွားဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ်အခုလို ဒီကိုရောက်လာတော့ ကာရင် အံ့ဩမှာပဲနော်၊ အမှန်က ကိုယ်လေ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ပြန်လာချင်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဒီက ထွက်သွားတုန်းက နာရီကအစ ပစ္စည်းကလေးတွေ ယူသွားမိပါတယ်၊ သူတို့ တစ်တွေကတော့ ကိုယ့်ကို သူခိုးလို့ ထင်မှာပဲနော်”

“အို... မထင်ကြပါဘူး ဒပ်ရယ်၊ ဒပ်တစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေတာကိုပဲ အားလုံးက ဝမ်းသာနေကြတာပါ”

“ကိုယ်လေ သူတို့ပစ္စည်းတွေအတွက် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး ဆိုနေ၊ ဒါက ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူကမှ ဒပ်ကို စိတ် မဆိုးဘဲ”

ဒပ်သည် ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ထိုင်ချရင်း ခေါင်းကို စိုက်ချလိုက်၏။

“အက်ကရီထောင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေတုန်းက တစ်ချိန်လုံး၊ ဂူတွေထဲမှာ ပုန်းနေ ရတုန်းကလည်း တစ်ချိန်လုံး ကိုယ် တွေးမိပါတယ်။ “ဟေ့ကောင် ဒပ်၊ ဘယ်သူမှ မင်းကို စိတ်မဆိုးဘူး၊ စိတ်ဆိုးနေတာက မင်းပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း စိတ်ဆိုးနေတာ” လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် ကာရင်ရယ်။ ကိုယ်လေ ကာရင်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကိုယ် မသေချင် တော့ဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်သူမှလည်း မသတ်ချင်တော့ဘူး”

“အို...ဒပ်ရယ်” ။

“ကာရင်၊ ကိုယ့်မှာလေ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူးကွယ်၊ ရည်းစား ည်း မထားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဟိုတုန်းက ကာရင် စိတ်နာပြီး အမေရိကား သွားဖြစ်အောင် မင်ပြောခဲ့တာပါ”

“သိပါတယ်”

”ဟင်...ဒါကို ကာရင် သိတယ်”

“သိဆို အဲဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ ကာရင်ဘာသာ ယုံကြည်ထားတာကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒပ်ဟာ ကာရင်ကို ဂရုစိုက်တယ်၊ ကာရင်အတွက် အလေးထားတယ်လို့ ယုံချင်တာကိုး”

“ဪ...ကာရင်...ကာရင်၊ ကာရင်မှာ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံး အချက်က ဒါပဲ၊ ကာရင်ဟာ ကိုယ် ယုံချင်တာကို ယုံအောင်လုပ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ ဂန်ဒက်ဖနာ ကို ပြန်လာချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် ကာရင် ဂုဏ်ယူရအောင် နေပြချင်တယ် သိလား။ ကာရင် အမေရိကား ရောက်သွားပြီလို့ အောက်မေ့နေတာတောင်မှ ကာရင် ကွယ်ရာမှာ ကာရင် ဂုဏ်ယူရတဲ့ လူဖြစ်အောင် နေပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

ကာရင်သည် မျက်လွှာချလိုက်၏။ ဒပ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် “ကာရင်အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို ကိုယ်လုပ်ရဲပါတယ်ကွယ်”

ကာရင်သည် ဒပ်၏ ပါးများကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဒပ် သိပ်အေးနေပြီ၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ကလေးကို သွားပါ၊ အဲဒီမှာ ကပ်တီရှိတယ်။ ကပ်တီကို အားလုံး ပြောပြလိုက်၊ ကပ်တီက ကာရင်တို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ပြီးသား ပါ။ ကာရင်တာဝန် လဲလဲချင်း ပြန်ခဲ့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကာရင်တို့နှစ်ယောက် ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းကို သွားတွေ့ကြတာပေါ့။ ဪ...ဒပ်၊ စကားဝှက် မှတ်သွားဦး၊ “ပျော်ပွဲရက်”တဲ့”

‘ကာရင် ကိုယ်လေ တစ်ချိန်လုံး မင်းအကြောင်းပဲ တွေးနေခဲ့၊ စဉ်းစားနေခဲ့တာ ပါ။ ကာရင်ကို ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမှားတစ်ခုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မလုပ်ပါဘူး...စိတ်ချပါ”

“ကာရင် သိပါတယ်” `ဒါဆို ကိုယ် ကာရင်ကို နမ်းခွင့်ရမလား ဟင်”

“နမ်းပါ” သူတို့နှစ်ဦး၏ ပါးများသည် ရှာဖွေစူးစမ်း ထိတွေ့လိုက်ကြ၏။
“ကိုယ်လေ ကာရင်ကို ချစ်တယ်ကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒပ်သည် ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ထပြီး ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ကမ္ဘာဥပဒေဆိုတာ မတရားမှုကို လျစ်လျူရှုပြီး အမှန်တရားကို အားဖြည့်မပေးဘဲ နေရတာ မဟုတ်ဘူး” ဘာရက်ဘင်ကင်နင်သည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကုလသမဂ္ဂ ကိုယ်စားလှယ်တော် များကို ပြောလိုက်၏။

စကားအရာအားဖြင့် မည်မျှပြည့်စုံစွာ ပြောဆိုသည်ဖြစ်စေ၊ ပြဿနာကား ထူးခြားပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။ အကယ်၍ မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဂျူးတို့က သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာပါက အိမ်နီးချင်း ရန်သူတော် အာရပ် ခုနစ်နိုင်ငံကို တစ်ကိုယ်တော် ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ကာဂူဂျီ၏ တရားမဝင် တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဆာဝတ်နှင့် ကာဒါတို့၏ ပါလက်စတိုင်း အာရပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ တိုးပွား လာ၏။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် နှစ်ပေတည်း။

နှစ်ဦးပိုင်း စ သည်နှင့် အာရပ်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ရဲတင်းလာကာ တိုက်ပွဲများ ဆင်လာ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဗြိတိသျှများသည် သူတို့၏ စစ်တပ်များကို တဖြည်းဖြည်း ရုပ်သိမ်းနေလေ၏။

ဂါလီလီဒေသ လက်ဘနွန် နယ်စပ်ရှိ မာနာရာ ကိဘုရှ်စခန်းကို အာရပ် ပြောက်ကျားများက တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

နယ်စပ်ရှိ တခြားဂျူးစခန်း လေးငါးခြောက်နေရာမှာလည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတော့၏။

အင်ဇေတင်စခန်းကို အာရပ်များက ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက် တိုက်ခိုက်
သော်လည်း ဂျူးတို့က ငါးကြိမ်စလုံး တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အီရိယံ ရွာသားများသည် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ တို့၏ စခန်းများကို
လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြရာ ဗြိတိသျှ စစ်တာဝန်ခံ မေဂျာဟော့ အနေနှင့် နယ်စပ်၏
ဟိုဘက်သို့ ရောက်အောင် ပြန်မောင်းထုတ်နေရ၏။

ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်း ပါလက်စတိုင်းဒေသ၏ သော့ချက် ဆိပ်ကမ်းဖြစ်သော
ဟိုက်ဖာမြို့မှာ နှစ်ဖက်စလုံး၏ အဓိကပစ်မှတ် ဖြစ်နေ၏။ ယခုအချိန်ထိ
ဆိပ်ကမ်းမှာ ဗြိတိသျှတို့လက်၌ ရှိနေ၏။

ဟိုက်ဖာမြို့သည် ပါလက်စတိုင်း ဒေသတစ်ခုလုံး၌ ဂျူးတို့
အပေါ်စီးနည်းနည်း ရသောနေရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဒေသရှိ ဗြိတိသျှ
စစ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှာ အာရပ် ဘက်တော်သား ဖြစ်ရကား ဂျူးတို့
အသာရထားသော နေရာများမှ ဆုံးရှုံးအောင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိလေသည်။
မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အမြင့်အရပ်များမှ မိုင်းဗုံးစည်ပိုင်းများနှင့်
အာရပ်ဒေသ များသို့ လှိုင့်ချ တိုက်ပွဲဝင်နေသည်။ ဂျူးတပ်ဖွဲ့တစ်ခုက
အာရပ်တို့အတွက် လက်ဘနွန်မှ ပို့လိုက်သော စစ်လက်နက် ပစ္စည်းကား
ကွန်ဒိုဂျင်တစ်ခုကို ကြားမှ ဖြတ်တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလိုက်နိုင်၏။

ရှာရွန်ဒေသ ရှာရွန်ဒေသမှာ ဂျူးတို့လူဦးရေ အထူထပ်ဆုံး ဒေသ ဖြစ်၏။
ထို့အတူ အာရပ်အများဆုံး နေထိုင်ရာဒေသနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေ၏။
နှစ်ဖက်စလုံးမှာ မိမိတို့ နေရာတွင်သာ တပ်စွဲနေ၏။ ဤစစ်မျက်နှာ တစ်ခုသာ
ငြိမ်သက်လျက်...။

တဲလ်အဲဗစ်-ဂျဟာ စစ်တလင်းမှာ မြို့နှစ်မြို့အကြားမှာ ဖြစ်သည်။
လမ်းမပေါ်တွင် ရန်ပွဲ၊ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်နေ၍ အမြဲတမ်း ကင်းလှည့်နေရ၏။

တောင်ပိုင်းဒေသ နဂေ့သဲကန္တာရဒေသတွင် ဂျူးတို့၏ စခန်းများ၊
ရွာများသည် နည်း၍ အလှမ်းကျဲလှသည်။ အာရပ်များကမူ အစုအဝေးလိုက်
နေရာကြီး နှစ်နေရာ ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဂျူးအစုများကို ပိတ်ဆို့၍ အငတ်ထားရေး စီမံကိန်းများ

အောင်မြင်ဖို့ လမ်းများပေသည်။ ဂျူးအစုတိုင်းသည် ကြံ့ကြံ့ခိုင်စွာ
ရပ်တည်နေကြသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် အာရပ်တို့၏ ပိတ်ဆို့မှုက
တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာလေရာ ဂျူးတို့၏ ပထမဆုံး လေတပ်သည်
မွေးဖွားလာရတော့၏။

လေတပ်တစ်စု စုပေါင်းအင်အားမှာ ပထမ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်နေသည့် ပိုက်ပါလေယာဉ်ငယ် နှစ်စင်း၊ နောက်ထပ် သိမ်းထားရသော
ပိုက်ပါတစ်စင်း၊ ပေါင်းသုံးစင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဂျူးလေတပ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသော အာရပ်များကို လေယာဉ်ပြတင်း
ပေါက်မှ လက်ပစ်ဗုံးများ ပစ်ချ ဗုံးကြဲ၍ တိုက်ခိုက်ရလေတော့၏။

ဂျေရုစလင် အဗ္ဗဒူကာဒါသည် ဂျေရုစလင်မှ ဂျူးများကို တဖြည်းဖြည်း ပို၍
တင်းကျပ် လိုက်လေ သည်။ ဂျူးတို့အတွက် ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ
ပြတ်တောက်သလောက် ဖြစ်နေ၏။

မော်တော်ကား ကွန်ဘိုင်များမှာလည်း အမြဲကြီးမားသောတန်ဖိုး ပေး၍
ဖြတ်သန်း နေရ၏။

ဗြိတိသျှတို့ထံမှလည်း ဘာအကူအညီမှ မရ။ ဂျေရုစလင်မြို့တွင်း၌
အစားအစာနှင့် သောက်ရေမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား နည်းပါးနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအတောအတွင်း အဆိုးရွားဆုံးကိစ္စမှာ ကြက်ခြေနီ ကွန်ဘိုင်ကားများကို
အာရပ်ပြောက်ကျားများက စီးနင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး လက်နက်မပါရှိသော
ဆရာဝန်၊ ဆရာမနှင့် ဆေးအမှုထမ်း ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်ဦးသော ဂျူးလူမျိုးများသည်
ရက်စက်စွာ အသတ်ခံလိုက်ကြရလေသည်။ သည်အထိ ဗြိတိသျှ
စစ်အာဏာပိုင်တို့က ဘာမှ ထိရောက်စွာ အရေးယူခြင်း မရှိပေ။

ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးသည် အယ်ရီ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ အက်စသာ ခံတပ်ကို
ဗြိတိသျှတို့ လက်မှ လွှဲပြောင်းယူရန် ရောက်ရှိလာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ အယ်ရီ”

“အေး...ဒါဆို ခံတပ်ကို တန်းသွားကြပေတော့၊ မေဂျာဟော့ ပြောထားတဲ့

အတိုင်းဆိုရင် နေ့ခင်းနှစ်နာရီမှာ လွှဲပေးမယ် ပြောတယ်။ ဟေ့ ဒါထက် ဇက်၊ မင်း အမျိုးသမီး လိုရာ နောက်ထပ် ရတနာတစ်ယောက် တိုးဦးမလို့ ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး ဒါဆို နောက် မင်းကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ရက်အားပေး ပြန်လွှတ်တာကို စဉ်းစားမှပဲဟေ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ကလေးတွေ တောင်လို ပုံနေတော့မှာပဲ”

ဇက်သည် ရယ်မောပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။
နောက်သူရဲဘော် များ အဆင်သင့် စောင့်နေပြီဖြစ်သော ထရပ်ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်၏။

ကားပေါ်တွင် ပါးလိမားတပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော် ရဲဘော်မ နှစ်ဆယ်သည် အက်စသာ ခံတပ်ကို လွှဲပြောင်းယူရန် လိုက်ပါလာကြ၏။

ဇက်သည် ကားမောင်းရင်း သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများအကြောင်း စဉ်းစားလာ၏။ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် ရဦးမှာတဲ့။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါလဲ။ ဇက်၏ မူလအလုပ်မှာ သိုးကျောင်းသား မဟုတ်ပါလား။ သူနဲ့ သူ့သားများ သိုးအုပ်ကြီး ဘစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကျောင်းရပါလျှင် ဘယ်လောက်များ အရသာ ရှိပါလိမ့်။

ဇက်သည် သူ့အတွေးကို မျက်မှောက်အခြေအနေသို့ ရွှေ့လိုက်၏။ သူတို့တွင် အလုပ်များစွာ လုပ်ရန် ရှိနေပေသည်။ အက်စသာခံတပ်ကို လွှဲပြောင်းယူပြီးသည်နှင့် မာနာရာ စခန်းကို ပြန်သိမ်းရမည်။ နောက် နယ်စပ်တစ်ဝိုက် အာရပ်ပြောက်ကျားများ ဝင်ရောက်မလာအောင် ကင်းလှည့်ကြရမည်။

ကွန်ကရစ်နှင့်ဆောက်လုပ်ထားသော ခံတပ်ကြီးမှာ ပူလာဒေသတစ်ခုလုံးကို အပေါ် စီးမှ မိုး၍ နေရာယူထားလေရာ ထိုခံတပ်ထိပ်တွင် “ဒေးဗစ်၏ ကြယ်တံဆိပ်” ဂျူးအလံတော်ကို လွှင့်ထူလိုက်ရသော် မည်မျှ ကျက်သရေ ရှိလိုက်ပါမည်နည်း။

ကားနောက်ခန်းထဲမှ အဖွဲ့သားများသည် သီချင်းသံပြိုင် အော်ဆိုလာကြသည်။ ထရပ်ကားကြီးသည် လမ်းချိုးတစ်ခုကို ကွေ့လိုက်၏။

ဧကံသည် နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ လွဲယူရမည့် အချိန်ရောက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်
လိုသေးပေသည်။ နောက်ဆုံးအကွေ့ကို ချိုးလိုက်ပြီးသည့်နောက် ရှေ့တစ်ခေါ်တွင်
ထီးထီးမားမား ရပ်နေသော ခံတပ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ အောက်ဘက်ဝေးဝေးမှ
အဘူဟီးရှားရွာကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ကလပ် ကလေးပေါ်မှ ဂန်ဒက်ဖနာ
စခန်းကိုလည်းကောင်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခံတပ်ကြီးနှင့် ကိုက်တစ်ရာကျော်ခန့် ရောက်လာသည်နှင့် ဧကန်စိတ်တွင်
မယုံသင်္ကာစိတ် အလိုလို ဝင်လာ၏။ ဧကံသည် ကားအရှိန်ကို လျှော့၍ ရှေ့သို့
မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ဗြိတိသျှတို့၏တပ် ရုပ်သိမ်းမည်ဆိုသော်လည်း ဘာမှလှုပ်လှုပ်ရှားရှား
မတွေ့ရ။ ဧကံသည် သူရဲခိုများ၊ သေနတ်စင်များကို အသေအချာ လှမ်းကြည့်ရာမှ
မျှော်စင်ထိပ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကာဂျီ ပြောက်ကျားများ၏အလံကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သေနတ်သံကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဧကံသည် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်ပြီး ကားကို လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်၏။
ပါးစပ်မှလည်း သံကုန်ဟစ်၍

“ရဲဘော်တို့ နေရာယူ”

ကားပေါ်မှ ပါလာသော ရဲဘော် ရဲဘော်မများသည် တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်များ
ဖြစ်သည့် အတိုင်း လမ်းဘေး ကျည်ကွယ် မျက် ကွယ် များ၌ ပြေးလွှား
နေရာယူလိုက်ကြသည်နှင့် ထရပ်ကားကြီးမှာ ရန်သူ၏ လက်ချက်ကြောင့်
မီးဟုန်းဟုန်း တောက်သွားလေ၏။

ဧကံသည် သူ့ရဲဘော်များကို ကျည်တစ်ကမ်းစာ နောက်သို့ရောက်အောင်
တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခဲ့၏။ နောက် ဌာနချုပ်ရောက်အောင် ခြေကျင်ပြန်ခဲ့ရကာ
အချိန်နှစ်ဆမက ကြာမြင့်ရလေ၏။

အက်စသာခံတပ် သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အယ်ရီသည်
ချက်ချင်းဒေါပွကာ ဆာဖက်မြို့ရှိ တ်ဂက်ခံတပ်သို့ အပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ဗြိတိသျှ စစ်အာဏာပိုင် မေဂျာဟော့၏ ရုံးခန်းထဲသို့

တောက်လျှောက် ဝင်သွား၏။ မေဂျာဟော့သည် ညိုညို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့မျက်လုံးများမှာ အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိသည်။

အယ်ရီက ဒေါသတကြီးဖြင့် “ခင်ဗျား သစ္စာဖောက် ဂျူးပဲ”

ဟော့က စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် “ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ယုံပါတော့”

“မယုံဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း မယုံဘူး”

“မနေ့ည ဆယ်နာရီကမှ ဂျေရုဆလင် ဌာနချုပ်က အမိန့်လာတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ ချက်ချင်း အက်စသာခံတပ်က ထွက်ရမယ်တဲ့”

“ကျုပ်ကိုတော့ အသိပေးဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်အသိမပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ် အသိပေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်ဟာ စစ်သား၊ စစ်သားဆိုတာ အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်မနေ့ညက တစ်ရေးမှ အိပ်မရခဲ့ပါဘူး၊ ယုံပါတော့၊ ကနေ့မနက်လည်း ဂျေရုဆလင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အက်စသာခံတပ်ကို ပြန်သိမ်းပါရစေလို့ အမိန့်ခံခဲ့ပါတယ်၊ မရဘူး”

အယ်ရီသည် ဘာမှ မပြော၊ ဒေါသဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဟော့က “ကျုပ်ကို မင်း ထင်ချင်သလို ထင်လိုက်ပါတော့ဗျာ” အယ်ရီသည် ဆက်ကြည့်နေ၏။ “မင်း သဘောပဲလေ၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဆိုလည်း ရှိပါစေတော့”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားဘဝနဲ့ ခင်ဗျားပဲ ဟော့၊ ခင်ဗျားက ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် လုံတဲ့ ပထမဆုံးစစ်သား မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ၊ ပြီးတဲ့အမှုကလည်း ပြီးနေပြီ၊ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ခုလိုလုပ်လိုက်ရလို့ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွား မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရင်ထဲမယ် ဂန်ဒက်ဖနာက ကလေးတွေ အစုလိုက် အသတ် ခံရတဲ့သတင်း ကြားရတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားမှာ လိပ်ပြာနဲ့ သိက္ခာရှိသေးရင် အရှက်ရမဆုံး ဖြစ်ရမှာပဲ”

ဟော့ မျက်နှာဖြူရော်သွား၏။ “ဟင် ...မင်းတို့ ကလေးတွေကို အဲဒီ

တောင်ကလပ်ကလေးမှာ ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်နေရာရာ ခေါ်သွားကြမှပေါ့”

“ကလေးတွေကိစ္စကို ခင်ဗျား စောစောက စဉ်းစားဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ အက်စသာ ခံတပ် မရရင် ဒီကလေးတွေကို ဘယ်လို ထိန်းထားမှာလဲဗျာ”

“ဒီမှာ အယ်ရီ၊ ကလေးတွေ သယ်ဖို့ ကျုပ် ကွန်ဘိုဂ်ကားတွေ လွှတ်ပေးပါ မယ်ဗျာ”

“အဲဒီကားတွေနဲ့ ကျုပ်တို့က ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ ပြေးစရာ မြေမရှိဘူးဗျာ”

အယ်ရီစကားကို ကြားသည်နှင့် ဟော့သည် မကျေမချမ်း စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထုလိုက်၏။ ဟုတ်သည်၊ ဘာပဲပြောပြော သူ့အနေနဲ့ ဂန်ဒက်ဖနာမှ ကလေးများကို သေတွင်း ပို့ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟော့သည် စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေသည်ကို အယ်ရီ မြင်ရ၏။ အယ်ရီ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာကို ကယ်ဖို့လမ်းကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်၏။ နောက်ဆုံး စွန့်စားမှုတစ်ခု လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် ဟော့၏ စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက် လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ပေးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခကို ကုစားဖို့ ကျုပ် အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်”
‘ဆိုဗျာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော’

“အဲဒီဒေသရဲ့ စစ်အာဏာပိုင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လာပြီး ကလေးတွေကို အဲဒီစခန်းကရွှေ့ဖို့ အကြံပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...”

‘ဒါဆို လုပ်ပေတော့ဗျာ၊ နက်ဖြန်ကျရင် ထရပ်ကား အစီးငါးဆယ် ယူသွား၊ သံချပ်ကာကားတွေ ရှေ့တစ်စီး နောက်တစ်စီးထား၊ ဘယ်သူကမေးမေး ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းက ကလေးတွေကို နေရာပြောင်းဖို့ ပြော’

“ကျုပ်တော့ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အဲဒီလို လုပ်ပေးတော့ ခင်ဗျားတို့က ပြောင်းမှာလား”

‘မပြောင်းဘူး၊ အို အဲဒါတွေက ကျုပ်ဘာသာကျုပ် စီစဉ်ပါ့မယ်လေ၊ ခင်ဗျား ကသာ ခင်ဗျား ကွန်ဘိုငြင်ကားတွေနဲ့ နက်ဖြန် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ”

ဟော့သည် အယ်ရီ၏ အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် မမေးတော့။ နောက်နေ့ ရောက်သည်နှင့် အယ်ရီမှာထားသည့်အတိုင်း ကွန်ဘိုငြင်ကား အစီးငါးဆယ်ကို သံချပ်ကာ ကားများ ခြံရံလျက် ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိုင်ဝက်ခန့် ရှည်လျားသော ကားတန်းကြီးမှာ အာရပ်ရွာ ခြောက်ရွာကို ဖြတ်၍၊ အဘူဟီးရှားရွာကို ဖြတ်၍၊ အာရပ်ပြောက်ကျားများ ရောက်နေပြီဖြစ်သော အက်စသာ ခံတပ်၏ မြင်ကွင်းရှေ့မှ ဖြတ်၍ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ မေဂျာဟော့သည် စခန်းတာဝန်ခံဖြစ်သော ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းထံ သွားပြီး ကလေးများ အားလုံးနှင့်တကွ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ ခွာကြရန် အကြံပေးလေသည်။

ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းသည် အယ်ရီ ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း စခန်းမှ မခွာနိုင်ကြောင်း တရားဝင် ဖြေကြားလိုက်၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ကားတန်းကြီးသည် လာရာ ခရီးလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အယ်ရီသည် သူနှင့်သိကျွမ်းသော အဘူဟီးရှားမှ အာရပ်များကို မေဂျာဟော့သည် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းရှိ ကလေးများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ် ရန် မော်တာများ၊ စစ်သေနတ်များ အပါအဝင် လက်နက်ပေါင်းများစွာ ပေးထားခဲ့ကြောင်း သတင်းစကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်လေ၏။

အယ်ရီက

“မေဂျာဟော့ဟာ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အက်စသာခံတပ်ကို အာရပ်တွေလက်ထဲ လွှဲလိုက်ရတော့ ကလေးတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီသွားတာပေါ့ဗျာ”

“ ဟု သူ့သတင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထိုသတင်းမှာ တောမီးသဖွယ် ပျံ့သွား၏။ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းမှာ ရန်သူများ အလယ်တွင် ရှိနေသည်ဖြစ်သော်လည်း ကလေးများမှာ လက်နက်ကြီးများ ကိုယ်စီနှင့် ခိုင်မာတောင့်တင်းသွားပေပြီ။

ကလေးများသည် ဂန်ဒက်နာမှ ထွက်ခွါသွားခြင်း မပြုသောအခါ ထိုသတင်းမှာ ခိုင်မာလာ၏။ အာရပ်များ အနေနှင့် ဂျူးတို့သည် ကလေးများကို လက်နက်များ မရှိဘဲနှင့် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှာ ပစ်မှတ်ထားရက်ဟု ယုံကြည်သွား၏။

ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း၏ သတင်း ပျံ့နှံ့ယုံကြည်သွားကြပြီးသည့်နောက် တစ်ညတွင် အယ်ရီသည် အဘူဟီးရားရွာသို့ လာခဲ့လေသည်။

အယ်ရီသည် သူ၏ ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေကြီး အဘူဟီးရားရွာခေါင်းဆောင် တာဟာအား စမ်းချောင်းနံဘေးက ကျောက်တုံးအိမ်ငယ်မှာ လာတွေ့၏။

အာရပ်လူမျိုးတို့၏ဓလေ့မှာ မိမိအိမ်သို့ လာလည်သောဧည့်သည်ကို ကောင်းစွာ ကြိုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အယ်ရီ အနေနှင့် တာဟာ သူ့ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်၍ အာလာပ သလ္လာပ စကားများ ပြောဆိုနေသော်လည်း ရှေးယခင်က မတွေ့ဖူးသော အေးစက်ခြင်းကို တွေ့နေရသည် ထင်၏။ မိတ်ဆွေကောင်းနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပဋိသန္ဓာရစကားများကို အတန်ကြာ ပြောဆိုကြပြီးမှ အယ်ရီသည် သူ လာရင်းကိစ္စကို ပြောရန် အချိန်တန်ပြီဟု ယူဆ သည်နှင့်

“သူငယ်ချင်း တာဟာ၊ မင်းရဲ့ ခံစားမှုဟာ ဘယ်လိုရှိတယ် ဆိုတာကို ငါ သိဖို့ အချိန်တန်ပြီ သူငယ်ချင်း”

တာဟာက အေးစက်သော လေသံဖြင့် “အခုလို ကာလမျိုးကြီးမှာ ငါ့ရဲ့ ခံစားချက်ဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ကွာ”

‘ဘာပဲပြောပြောလေ ဒီနယ်မြေမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီစကားတော့ မေးရကြောရမှာပဲ တာဟာ”

“အင်းလေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း အဘူဟီးရားရွာဟာ ပြဿနာ ကြားနေ ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

အယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တာဟာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ 'အရင်ကလည်း ဒီလိုကတိ ပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မတည်ဘူး' တာဟာသည် အယ်ရီအား ဒေါသနှင့်ကြည့်၏။ အယ်ရီက

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကာဂျီရီရဲ့ လူတွေဟာ အဘူဟီးရှားရွာထဲက ဖြတ် ဖြတ် သွားနေတဲ့ သတင်းကို ကြားနေရတာပဲ”

“အဲဒါတွေ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူတို့ဘာသာ လာတာကို မလာကြပါနဲ့ဗျာလို့ တောင်းပန်ရမှာလား၊ ကျုပ်က ဖိတ်ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျုပ်တို့ကလည်း မဖိတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း ဟိုအရင်တုန်းက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို မပြောကြပါဘူး”

'အချိန်က ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ အယ်ရီ’

အယ်ရီသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားပြီး စမ်းချောင်းနံဘေးမှ ဗလီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီစမ်းချောင်းကလေးကို သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်၊ ဒီစခန်း ကလေးထဲမှာလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေဖူးကြပါတယ်၊ အဲဒီစမ်းချောင်းနံဘေးမှာ တို့စခန်းချခဲ့ကြတာကို မှတ်မိသေးသလားဟင်”

“အဲဒါတွေက သိပ်ကြာခဲ့ပါပြီကော”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဟိုရှေးတုန်းက အကြောင်းတွေကို ခုထိ မှတ်မိလို့နေမှာပေါ့၊ ဟိုအိမ်က ဆူဆူပူပူ ဖြစ်နေတုန်းကလေ၊ တို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြဖူးတာ မှတ်မိသေးလား၊ အဲဒီလို သတ်ဖြတ်ကြတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်လောက် မိုက်မဲကြသလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်တွေ ဘယ်တော့မှ အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ကြဘူးလို့ ကတိပြုခဲ့ကြတာတွေလေ”

“အယ်ရီဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးပါလား”

“စိတ်ကူးမယဉ်ဖူးသလို တာဟာကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်ရတဲ့ဘဝကို မရောက်ဖူးခဲ့ ပါဘူး၊ ဒီမှာ တာဟာ၊ အခု အက်စသာခံတပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့

မိုဟာမက်ကီဆီနဲ့ သူ့လူတွေဟာ တာဟာရဲ့အဖေ ဝတ်ပြုနေတုန်း ဝင်သတ်သွားတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ တာဟာ။ ဗြိတိသျှတွေ ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့က ဘူလီးရှားကို လာပြီး ဂန်ဒက်ဖနာ သွားတဲ့ လမ်းကို ပိတ်ခိုင်းမှာပဲ။ အဲဒါကို လုပ်လိုက်ရင် နောက်တစ်ဆင့်က ဒီရွာသားတွေကို သေနတ်ပေးပြီး ဂျူးတွေကို တိုက်ခိုင်းမှာပဲ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ အယ်ရီ”

“တာဟာဟာ အဘူဟီးရှားရွာရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ တာဟာ အဖေလက်ထက် တုန်းကလို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည်ပေါင်းပြီး ပြောက်ကျားဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ မဆက်သွယ်နဲ့ပေါ့”

“အဲဒီလို မလုပ်ဘူး....ဆိုရင်”

‘အဲဒီလို မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ရန်သူစာရင်း သွင်းရမှာပါ။ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ အယ်ရီ”

“ပြီးတော့ တာဟာဟာ အဘူဟီးရှားရွာကို ပျက်စီးအောင်လုပ်တဲ့ တရားခံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြတော့ပေ။
ပြောပြီးသားစကားများကိုလည်း နှစ်ဦးစလုံး မယုံကြ။

အယ်ရီသည် တာဟာရှိရာသို့ သွားပြီး တာဟာ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

”ကျုပ်ကို ကူညီပါဦးကွာ”

”ကျုပ်က အာရပ်လူမျိုးဖြစ်နေတယ်လေ”

အာရပ်လည်း လူပါပဲဗျာ၊ အမှားနဲ့ အမှန်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်ပါတယ်”

”ကျုပ်က ညစ်ပတ်တဲ့ အာရပ်လူမျိုးပါ” ‘ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်

ထင်တာကိုး”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ညီအစ်ကိုတော်ပါပဲလို့ ပြောဦးမလို့
“ပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ညီ အမြဲတမ်း ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ”

လား” ‘ဪ...ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားညီဆိုရင် ခင်ဗျားညီမကို ကျုပ်ကို
ပေးလက်ထပ် မလား”

အယ်ရီသည် ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ တာတာ့မေးကို လှမ်းထိုးလိုက်၏။

တာဟာသည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျရာမှ ဝုန်းခန့် ထ လိုက်ပြီး ခါးကြားမှ
ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ အယ်ရီရှိရာ တိုးလာခဲ့၏။

အယ်ရီသည် ပြန်လည် ခုခံရန် မကြိုးစားတော့။ တာဟာသည် ဓားကို
မြှောက်လိုက်ကာ ခုတ်မည် ပြင်ပြီးမှ ရပ်သွားပြီး ဓားကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

အယ်ရီက ညည်းတွားသော လေသံဖြင့် - ‘ငါ ဘာတွေများ လုပ်နေမိပါလိမ့်’
: ဟု ပြောရင်း တာဟာအား တောင်းပန်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော်
တာဟာမျက်လုံးများမှာ မီးတောက်လျက်...။

“ကျုပ် သိချင်တာတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပြီ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲက
ထွက်သွားတော့ ဂျူးစုတ်”

အခန်း ၄

ထိုအချိန်၌ ကုလသမဂ္ဂတွင် ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲမည့်သဘော ဆောင်လာပြန်၏။

ခွဲရေးပြဿနာကို လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် လက်နက်ကိုင် ဖြေရှင်းမှု ဖြစ်ပေါ်
လာပါက ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ ပါဝင်လာမည့် အရေးကို မလိုလား၍ အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုသည် ဂျူးတို့၏ ခွဲရေးအဆိုဘက်မှ မရပ်တည်တော့သယောင်
အသံများ ထွက်လာ၏။

ယီရှုဗဟိုအနေနှင့် အမေရိကန်တို့၏ အရှုံးပေးဝါဒ ရောက်မလာအောင် ပြာလောင် ခတ်ပြီး လှုပ်ရှားမှုများ ပြုနေရ၏။

ထိုသို့ ကြီးမားသော အရေးအခင်းများကို ဆောင်ရွက်နေဆဲမှာပင် ဘာရက် တင်ကင်နင်သည် ပြင်သစ်သို့ အမြန်သွားရန် ကြေးနန်းရောက်လာ၏။ သည်မှာလည်း အရေးကြီးနေသဖြင့် ဘာရက်သည် အံ့သြ၏။

သို့သော် အမိန့်ကိုနာခံပြီး အလျင်အမြန် လေယာဉ်ဖြင့် ပြင်သစ်သို့ သွားရလေ သည်။

ပြင်သစ် ရောက်သည်နှင့် ယီရှုဗဟိုမှ လူနှစ်ဦးက ခေါ်နေ၏။

ဘာရက်ကို ခေါ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ အထူးလျှို့ဝှက်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအရေးမှာ ချက်ကိုစလိုဗက်မှ တစ်ဆင့် ဥရောပနိုင်ငံများမှ လက်နက်ဝယ်ယူရေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ဘာရက်သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ အလျော့အတင်းများဖြင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် နောက်ဆုံး အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့လေသည်။

ယခုသော်ကား ပြဿနာမှာ ထိုလက်နက်များကို ဗြိတိသျှတို့ ပိတ်ဆို့မှုအကြားမှာ ပါလက်စတိုင်းသို့ အရောက်ပို့ရေးပင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ခြေလှမ်းမှာ ထိုလက်နက်များကို သယ်ယူနိုင်လောက်သည့် လေယာဉ် တစ်စင်းရဖို့ ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စနှင့် ဗီယင်နာမြို့မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးသည် အမေရိကန်စစ်သုံး အပို ပစ္စည်းများထဲမှ "လစ်ဘရေတာ"ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းကို "ဘဲလ်ပိုင်း လေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီအမည်ဖြင့် ဝယ်ယူလိုက်၏။

နောက်တစ်ဆင့်မှာ လေယာဉ်မှူးများ ရှာရေးဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စတွင်လည်း စစ်အတွင်းက လေယာဉ်မှူးများ လုပ်ခဲ့ဖူးသော တောင်အာဖရိကမှ ဂျူးလေးယောက်၊ အမေရိကန် ဂျူးနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ လုံခြုံရေး ကတိသစ္စာ ပြုစေ၏။

နောက်ဆုံးနှင့် အခက်အခဲဆုံး လုပ်ငန်းမှာ ဗြိတိသျှများ မသိအောင်
သေးငယ် လှသော ပါလက်စတိုင်း ဒေသတွင်းသို့ ကြီးမားသော လစ်ဘရေတာ
လေယာဉ်ကြီး ဆင်းသက်ဖို့ အရေးဖြစ်၏။

အခြေအနေအရ ဂျက်ဇီဒေသရှိ မသုံးတော့သော ဗြိတိသျှ တိုက်လေယာဉ်
ကွင်းဟောင်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ လက်နက်စုဆောင်းရေး အဖွဲ့သည်လည်း ဥရောပတစ်ခွင်လုံးမှ
စာချုပ်အရ ရပြီး လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်ဝှက် စုစည်းနေကြ၏။

သည်ပွဲကား အချိန်နှင့်ပြိုင်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်၏။

လက်နက်တင် လေယာဉ်သည် ပထမခေါက်ကို နှစ်ပတ်ကြာမှ ဥရောပမှ
ထွက်နိုင်မည်။

ထိုနှစ်ပတ်ဆိုသော အချိန်သည်ပင် နောက်ကျသွားလေမည်လား
ဆိုသည်က ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်ထိတော့ ဘုရား မ နေသလိုပင်။ ဂျူးတို့၏စခန်း တစ်ခုမှ
မကျဆုံးသေး။ မော်တော်ကား ကွန်ဘိုင်များကို တိုက်ခိုက်ခံရခြင်း၊
ချောင်းမြောင်းပစ်ခြင်း တို့သာ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေ၏။

ဂျေရုဆလင်ကို ပိတ်ဆို့ အငတ်ထားမှုမှာ အောင်မြင်စပြုနေပြီဖြစ်၏။
ဂျေရုဆလင်၏ ရာဇဝင်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကာဂူဂျီတို့၏ အမြောက်နှင့်
ပစ်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

ကာဂူဂျီ၊ ဆာဝတ်နှင့် ကာဒါ အစရှိသော အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်များ အနေနှင့် အောင်ပွဲများ လိုအပ်နေပေသည်။

ပါလက်စတိုင်း အာရပ်တို့ အနေနှင့် ထိုခေါင်းဆောင်တို့ ပါးစပ်က ပြောပြော
နေသော လွယ်လွယ်အောင်ပွဲများကို မတွေ့ရဘဲ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းများကို
စိတ်မကြည်လင်ကြ။

သည်တွင် မတ်ဖတီစစ်တပ်၏ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ခန့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ကာဂူဂျီ သည် အောင်ပွဲတစ်ခု ရှာတော့၏။

သူ့အနေနှင့် အင်အားအနည်းဆုံးဟု ယူဆသော တိုင်ရပ် ကိဘုရ်
စခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်၏။ . ထိုစခန်းမှာ ဂျော်ဒန်ပြည်နယ်စပ်တွင်
တည်ရှိလေသည်။

ကာဂူဂျီအနေနှင့် သူရမည့် အောင်ပွဲကို ကြိုတင် ကြေညာထားရကား
သူ့တပ်ဖွဲ့များ စခန်းသိမ်းတိုက်ရန် အလာတွင် အာရပ် အရပ်သူ အရပ်သားများသည်
နံဘေးမှ အားပေးရန်၊ လူယက်ရန် လိုက်ပါလာကြ၏။

တိုက်ပွဲကို မိုးသားမှိုင်းအံ့သော နံနက် အရုဏ်ကျင်းစတွင် စ လိုက်၏။

ဂျူးတို့ဘက်မှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ၁၆၇
ယောက်ရှိ၍ ကလေးများကို လုံခြုံရာ၌ ထားကြ၏။

ဂျူးတို့သည် ကတုတ်ကျင်းများ ပြုလုပ်ထားပြီး သူတို့ဘက်တွင် နှစ်လက်မ
မော်တာမှအပ အခြားလက်နက်ကြီးများ မရှိကြ။

စစ်ခရာတွတ်သံနှင့်အတူ အာရပ်များသည် ဓားလွတ်များကိုင်ကာ
အစုအစည်း လိုက် တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ဂျူးတို့သည် ကတုတ်ကျင်းအနားသို့ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်
ရောက်သည်အထိ စောင့်ပြီးမှ တစ်ပြိုင်နက် စနစ်တကျ ပစ်လိုက်ရာ အာရပ်တပ်များ
ကောက်ပင်ရိတ်လှီး လိုက်သကဲ့သို့ ပြိုလဲသွားကြ၏။

ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်၊ စတုတ္ထအကြိမ်အာရပ်တို့
တက်တိုက်ကြပြန်ရာ ဂျူးတို့၏ စနစ်တကျ ပစ်ခတ်မှုနှင့် တပ်ဦးပြိုကာ ဆုတ်၍
ခံနေကြရလေ၏။

ကာဂူဂျီအနေနှင့် အာရပ်တို့အား အလွယ်တကူ အောင်ပွဲရမည်ဟု
ပြောကြား ထားခဲ့လေရာ ဤမျှ ကျားကုတ်ကျားခဲ ခုခံမှုကို တွေ့ရမည်ဟု
မမျှော်လင့်ခဲ့။

ကျဆုံးသူ အလောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာရပြီး အဖေကယ်ပါ။

အမေ ကယ်ပါ တစာစာ အော်နေကြသော လူနာများကိုလည်းကောင်း
မြင်တွေ့နေကြရသော အာရပ်တို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျကုန်ကြ၏။

ခပ်ဝေးဝေးမှ လိုက်ပါလာကြသော အာရပ် မိန်းမများနှင့် အရပ်သားတို့သည်
စစ်မြေပြင်မှ တိတ်တဆိတ် နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

အာရပ် အပျော်တမ်း တပ်များက ထွက်ပြေးသူများကို သေနတ်နှင့်
ခြောက်လှန့် ပစ်ခတ် လူစုနေကြရ၏။

တိုင်ရပ်စခန်းအတွင်း၌ ရှိသော ဂျူးများ၏ အခြေအနေကမူ
မကောင်းလှပေ။ သူတို့အနေနှင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အာရပ်တို့ အစုလိုက်
အပြုံလိုက် ချီတက်လာခြင်းကို တားဆီးနိုင်ရန် ကျည်အင်အား မရှိတော့။
အကယ်၍အာရပ်တို့သည် စနစ်တကျ ချီတက် တိုက်ခိုက်လာလျှင်သော်ကား
ပြောဖွယ်ရာ မရှိပြီ။

ခေါင်းဆောင်များ စုဝေးပြီး အလျင်အမြန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

နောက်ဆုံး လက်ဖြောင့်တပ်သား နှစ်ဆယ်ကို ကျည်အပြည့်ပေးကာ
အပြင်ကတုတ်တွင် ထားခဲ့၍ ကျန်လူများကို ကလေးများ ထားရာ စခန်းတွင်
အိမ်များမှ ဘက်နက်များ၊ ဓားများ၊ တုတ်များ၊ လက်များဖြင့် ခုခံရန်သာ
ကျန်တော့၏။

အာရပ်များသည် ဤအကြိမ်မှာမူ တစ်ရှိန်ထိုး မတက်တော့ဘဲ
ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာကြ၏။ တက်လာကြသူများ နောက်မှ
သေနတ်ကိုင်အဖွဲ့က ရှေ့လူများ နောက်ပြန် မပြေးရန် သေနတ်နှင့် တွေ့ထားကြ၏။

ရုတ်တရက်ပင် မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်ရာ စောစောက
ညီညာပြေပြစ်သော စစ်မြေပြင်မှာ ရွံ့ဗွက်အိုင်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့ရာ အာရပ်များ
ချီတက်ရာ၌ အဆင်မပြေ ချော်လဲကျရင်း ရှေ့ကို တိုးကြ၏။

ရှေ့နားသို့ တစ်ယောက်တလေ ရောက်လာပြန်သော် လက်ဖြောင့်တပ်သား
တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်ကြလေ၏။
နောက်ဆုံး ကာဂူဂျီအနေနှင့် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားရလေတော့၏။

ကာဂူဂျီသည် တိုင်ရပ် ရှုံးပွဲအတွက် ဒေါပွဲနေ၏။ ထိုအရှုံးပွဲအတွက် အသရေဆည်ရန် အောင်ပွဲတစ်ရပ် လို၏။ ထိုအောင်ပွဲကား ကြီးမားဖို့ လိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီးသောနေရာကို ရွေးချယ်လိုက်၏။

ထိုနေရာကား တဲလ်အဲဗစ်နှင့် ဟိုက်ဖာအကြား အရေးကြီးသော ဆက်သွယ်ရေး ဧခန်းဖြစ်သည့် မစ်ရှာမာ ကိဘုရှ်စခန်းပင် ဖြစ်တော့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ တိုင်ရပ်မှ အရှုံးလမ်းစဉ်ကို ကာဂူဂျီ နောက်တစ်ကြိမ် မသုံးပြီ။

သူသည် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးမီလီမီတာ တောင်ပေါ်ပစ် အမြောက်များနှင့် ဂျူးတို့ ဝန်းကျင် တောင်ကုန်းများတွင် သူ့လူပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်နှင့် ဝိုင်းတိုက်၏။

နောက် တောင်ကုန်းများပေါ်မှ အမြောက်များနှင့် လှမ်းထုလေတော့၏။ ဂျူးတို့ဘက်မှ စက်သေနတ်တစ်လက်ဖြင့်သာ ပြန်၍ ခုခံနိုင်လေသည်။

တစ်ရက်လုံးလုံး အမြောက်နှင့်ပစ်ပြီးချိန်တွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ် ရောက်လာပြီး နှစ်ဖက်စလုံးကို စစ်ရပ်စေ၏။

ဗြိတိသျှတို့က ဂျူးတို့ထံသွားပြီး ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွာပေးရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ ဂျူးတို့က လက်မခံကြပေ။ ဗြိတိသျှတို့ အနေနှင့် သူတို့ဝတ္တရားကုန်ပြီဟု ဆိုကာ ပြန်သွားကြ၏။

ပြန်သွားသော ဗြိတိသျှတို့ထံမှ ဂျူးတို့ အင်အားနည်းပါးလှကြောင်း ကာဂူဂျီ သိသွား၏။

သို့သော် သူ မသိသော အချက်မှာ သည်နယ်မြေ တစ်ခုလုံးမှာ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ဝင်တို့ စစ်လေ့ကျင့်ရာမြေ ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ အမြောက်သံများသည် ဂျူးတို့အား လူစုပြီး ဖြစ်စေပြီး၊ ဒုတိယမြောက်ည ရောက်သည်နှင့် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ဟက်ဂါနာ တပ်ရင်း နှစ်ခုသည် စခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိ နေရာယူပြီး ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အကြောင်းပင်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် ကာဂူဂျီသည် သူ၏စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲ စ လေတော့၏။

တိုက်ပွဲမှာ ကာဂူဂျီ မျှော်လင့်ထားသလို ကြောင့်လန့်အားငယ်နေသော
ဂျူးတို့ကို တွေ့ရမည့်အစား စနစ်တကျ နေရာယူထားပြီး အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော
ဟက်ဂါနာ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ကာဂူဂျီ၏ ထိုးစစ်သည်
ပရမ်းပတာပြိုကွဲ သွားလေတော့၏။

ကာဂူဂျီအနေနှင့် သူ့လူများကို မည်မျှ ကြိုးစား၍ ပြန်စုသော်လည်း
မရတော့ ပေ။

ညနေပိုင်း ရောက်သောအခါ အာရပ်များသည် ဖရိုဖရဲနှင့် စစ်မြေပြင်မှ
ဝေးရာ သို့ ပြေးရန်သာ တာစူနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သည်အချိန်တွင် ဂျူးတို့က ထွက်တိုက်ကြရာ အာရပ်များသည်
ကြောက်လန့် တကြား ထွက်ပြေးကြရလေတော့၏။

ထိုတိုက်ပွဲသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ကြားဝင် အရပ်ခိုင်းမှ
ရပ်သွားလေ၏။

ဂျူးတို့အနေနှင့် သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ပထမဆုံး အောင်ပွဲ
ရရှိသွားလေ၏။ ဂျေရုဆလင်မြို့ပြင်တွင် ဂျူးတို့၏ တောင်ပေါ်သား
ပါးလိမားတပ်စုသည် ထွက်လမ်း ဝင်လမ်း ပွင့်အောင် ကြိုးစားနေကြရ၏။ ထိုတပ်စု
အဖွဲ့ဝင်များမှာ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးများ ဖြစ်ပြီး သူတို့ခေါင်းဆောင်များကပင်
အသက်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်နေ၏။ သူတို့တစ်တွေသည် မမောတမ်း
မပန်းတမ်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ ဒေးဗစ်ဘုရင် စစ်ဆင်ခဲ့တဲ့ နေရာပဲ”

“ဒီဒေသဟာ သူရဲကောင်းကြီး ဆင်ဆန် မွေးတဲ့အရပ်”

“ဒီချိုင့်ဝှမ်းမှာ သူရဲကောင်းဒေးဗစ်ဟာ ဘီလူးကြီး ငိုလိုက်ရပ်နဲ့
ရင်ဆိုင်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ဒီမှာ ဂျိုးဟွာက နေမင်းကို ရပ်ခဲ့တဲ့ နေရာ”

စသည် စသည်ဖြင့် သူတို့သည် သမ္မာကျမ်းစာတော်လာ

အားပေးတိုက်ပွဲဝင်နေ ကြလေသည်။

တဲလ်အဲဗစ်မြို့မှ ကြီးမားသော ကွန်ဘိုင်ကားတန်းကြီး တစ်ဖွဲ့သည် ဂျေရုဆလင် မြို့တွင်းမှ ဂျူးများကို ကယ်တင်ရန် ထွက်လာ၏။ တောင်ပေါ်သား ပါးလ်မား တပ်ဖွဲ့ဝင် ကလေးများမှာ ထိုဒေသကို ပိတ်ဆို့ထားရာ အဓိက အာရပ်စခန်းတစ်ခုဖြစ်သော ကာစတဲလ်ရွာကို တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ကာစတဲလ်ရွာသည် ရှေးဟောင်းခံတပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး ဂျေရုဆလင် အဝင် အထွက် လမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားနိုင်သော နေရာတွင် တည်ရှိပေသည်။

ကာစတဲလ်ရွာ တိုက်ပွဲမှာ ဂျူးတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ပထမဆုံး ဆင်နွှဲရသည့် ထိုးစစ်တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သား တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အမှောင်ထုကို အဖော်ပြု၍ တစ်ညလုံး တက်ကြ၏။

ကာစတဲလ်ခံတပ်ဟောင်း တည်ရာတောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပါးလ်မား တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ အလွန်ပင်ပန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုပင်ပန်း လျက်ကပင် ခံတပ်တွင်းသို့ စီးနင်းပြီး အနီးကပ် တိုက်ပွဲဆင်ပြီး အာရပ်များကို မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ကာစတဲလ် အောင်ပွဲမှာ ဂျူးတို့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့လေ သည်။ တဲလ်အဲဗစ်မှ ထွက်ခွါခဲ့သော ကွန်ဒိုဇ် ကားတန်းကြီးသည်လည်း တစ်လက်မ ပြီး တစ်လက်မ ရွှေ့လျားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ကာဂူဂျီသည် ဟူလာဒေသ အက်စသာ ခံတပ်တွင် စိုးစံနေသော မိုဟာမက်ကီဆီကို ဌာနချုပ် နာဘလက်စ်သို့ လာရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

ကာဂူဂျီသည် မိုဟာမက်ကီဆီ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို အနမ်းဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ နောက် သူတို့နှစ်ဦး၏ အောင်မြင်မှုများကို ပြောကြ၏။

တစ်ဦးက အက်စသာ ခံတပ်ကို ရယူထားပုံကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဦးက တိုင်ရပ်စခန်းကို အားနည်းအောင် ဝင်တိုက်ခဲ့ပုံကိုလည်းကောင်း ပြောင်းပြန် ပြောဆို

နေကြ၏။ နောက်ဆုံး ကာဂူဂျီက 'ဒမတ်စကပ်မှ ကျုပ်တို့သခင် မတ်ဖတ်ဆီက သဝဏ်လွှာ ရတယ်၊ ဗြိတိသျှတို့ ဆုတ်ခွါပြီးတဲ့ နောက်ကာလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ သူကိုယ်တိုင် ပါလက်စတိုင်းကို ချီတက်လာမယ့်အကြောင်းပဲ”

မိုဟာမက်ကီဆီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ‘အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်တွေအတွက် ကြီးမြတ်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ပါပဲဗျာ”

“ကျုပ်တို့အရှင်က ဆာဖက်မြို့ကို ယာယီ နန်းစိုက်ဖို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ အယူမဲ့တဲ့ဂျူးတွေအားလုံး ပြုတ်သွားတဲ့အချိန်ထိပေါ့လေ၊ အခုဆိုရင် ဂျူးတွေရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး မေဂျာဟော့ဟာ ဆာဖက်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တစ်ပတ်အတွင်း တက်သိမ်းရုံပဲပေါ့”

“ဒီလိုသတင်းကောင်း ကြားရတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်လှကြောင်းပါခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ဂျူးတွေ တစ်ကောင် တစ်မြီး ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆာဖက်မှာ အခြေစိုက်မယ့် တို့အရှင်သခင်ရဲ့ လုံခြုံရေးဟာ စိတ်ချရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျူးဆိုတဲ့ အကောင်တွေက နောက်ကျောက ဓားနဲ့ ထိုးမယ့်လူတွေ၊ သူတို့ကို အပြတ်ရှင်းမှ”

မိုဟာမက်ကီဆီသည် နားထောင်ရင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ကာဂူဂျီကမူ ဆက်၍

“ဟူလာဒေသဟာ ညီတော်ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဖြစ်စေချင်တာက ဂန်ဒက်ဖနာကို ချက်ချင်းသိမ်းပါ။ ဂန်ဒက်ဖနာ ကျရင် ဟူလာဒေသတစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ ဂျူးတွေကို လည်မျိုးညှစ်ပြီး စားပစ်ပြီပဲ”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံးဟာ ဇီယွန်ဝါဒီ ဂျူးတွေကို အပြတ်နှိမ်နင်းဖို့ သစ္စာမိဋ္ဌာန် ပြုထားကြပြီးသား တွေပါ။ သူတို့တစ်တွေဟာ နောက်ဆုံး သွေးတစ်စက် ကျန်သည်အထိ တိုက်ကြမှာပါ”

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ တို့အတွက် တစ်လ တစ်ဒေါ်လာလောက် ကုန်ကျနေတာနော်”

ကီဆီသည် သူ့မုတ်ဆိတ်များကို စိန်လက်စွပ်ဝတ်ထားသော လက်ဖြင့် သပ်ရင်း ‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းမှာ မေဂျာဟော့က ရိုင်ဖယ် အလက်သုံးထောင်၊ စက်သေနတ် တစ်ရာကျော်နဲ့ မော်တာတွေ အများကြီး ပေးထားခဲ့တာ”

ကာဂူဂျီသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။ “ဘာလဲ မင်းက ဒီကလေးတွေကို ကြောက်သလား”

“ကျွန်တော် အလ္လာကို တိုင်တည်ပြောပြပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဂျူးတွေဟာ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းကို ပါးလိမားတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ထောင်ကျော် ပို့ထားတာကို ကျွန်တော့် မျက်စိနဲ့ကို မြင်တာ”

ကာဂူဂျီသည် မိုဟာမက်ကီဆီ၏ ပါးကို နှစ်ချက်ဆင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“မင်းတာဝန်က ဂန်ဒက်ဖနာကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်၊ ဂျူးတွေသွေးနဲ့ လက်ဆေးခဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်းကို အစိတ်စိတ်ပိုင်းပြီး ငါ ကိုယ်တိုင် လင်းတစာ ကျွေးပစ်မယ်”

အခန်း ၅

မိုဟာမက်ကီဆီ၏ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းမှာ အဘူဟီးရှားရွာအတွင်းသို့ သူ့လူတစ်ရာခန့် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အဘူဟီးရှား ရွာသားတချို့သည် အယ်ရီထံသို့ ပြေး၍လာပြီး ထိုသတင်းကို ပေး၏။

အယ်ရီသည် အဘူဟီးရှား ရွာသားများအနေနှင့် ဂျူးတို့ပေါ်မှာ ခင်မင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ သူတို့၏ တုံ့ပြန်လာမှုကို အယ်ရီ စောင့်နေ၏။

အဘူဟီးရှား ရွာသားများအနေနှင့် ပြောက်ကျားအမည်ခံ အာရပ်လူမျိုးများကို လက်မခံလိုပေ။ သူတို့သည် ဂျူးတို့က ယက်အယ်နှင့် ရွာနီးနားချင်းအဖြစ် နှစ်ပေါင်း များစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ နေအိမ်များကို ဂျူးတို့က ဆောက်ပေးခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တို့ကို စိတ်မဆိုး၊ ဒေါမပွ၊ ရန်မဖြစ်ချင်၊ စစ်မတိုက်ချင်။
ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ရွာခေါင်းဆောင် တာဟာကို ကြည့်နေကြ၏။

တာဟာက ပြောက်ကျားဆိုသူများကို လက်မခံဘဲ
မောင်းထုတ်ပစ်စေချင်သည်။ တာဟာသည် ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပြောက်ကျားများ ရွာထဲလာခြင်းကို ထောက်လည်း မထောက်ခံ၊ ကန့်လည်း
မကန့်ကွက်။ အဘူဟီးရှား ရွာသားများထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့က
ရွာသူရွာသားများကို စုစည်းဖို့လိုပြီဟု တာဟာကို တိုက်တွန်းကြသော်လည်း
တာဟာသည် ဘာမှ မလုပ်။ တာဟာ၏နှုတ်ဆိတ်နေမှုသည် အဘူဟီးရှား
ကံကြမ္မာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ခေါင်းဆောင်မှု မရှိသော ရွာသားတို့သည် လူရမ်းကားတို့ကို
မဆန့်ကျင်ကြတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ လည်စင်းပေးသလို ဖြစ်သွားတော့၏။

ကီဆီ အနေနှင့်ကား တာဟာ၏ မတုံ့ပြန်မှုကို အခွင့်အရေး ယူလိုက်၏။

တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ပြောက်ကျားတို့သည် အတင့်ရဲ၍ ရွာသားများကို
အနိုင်ကျင့် လာ၏။ ထိုအထိ တာဟာသည် ဘာမှ မပြော။ သည်တွင် ကီဆီ၏
တပ်သားများက ဂန်ဒက်ဖနာ သွားရာလမ်းကို ပိတ်ဆို့လိုက်၏။

ထိုအချက် အဘူဟီးရှား ရွာသားအချို့က မကျေနပ်ကြချေ။ သို့သော်
သူတို့၏ မကျေနပ်မှုမှာ ပုဂ္ဂလိက မကျေနပ်မှုသာ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘူဟီးရှား ရွာသားလေးယောက်သည်
ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းနှင့် အစားအသောက် ရောင်းဝယ်သည်ကို ကီဆီတို့ မြင်သွား၏။

ကီဆီသည် ချက်ချင်း ထိုရွာသား လေးယောက်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်၏။

နောက် ရွာသူရွာသားများ နှောင်ကြည်စေရန် ခေါင်းပြတ်များကို ရွာလယ်မှာ
ချိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍ အဘူဟီးရှားရွာသည် ကီဆီ လက်အောက်သို့
ကျရောက် သွားလေတော့၏။

အယ်ရီ၏ အတွေးသည် မှားသွားလေသည်။ အယ်ရီအနေဖြင့်
ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း တကယ် ဒုက္ခရောက်လာမည့်အရေးနှင့် ကြုံလာလျှင်
အဘူဟီးရှား ရွာသားများသည် သူတို့ခေါင်းဆောင် တာဟာကို အကျပ်ကိုင်
ပြောဆိုကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ယုံကြည်ထားခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူ
မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ဂန်ဒက်ဖနာသို့ သွားရာလမ်းကို ပိတ်ဆို့လိုက်ရာ
အယ်ရီအတွက် ဒုက္ခရောက်တော့၏။

လမ်းက ပိတ်နေပြီ။ အက်စသာ ခံတပ်ကြီးပေါ်မှ အမြောက်ကြီးများနှင့်
ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းကို နာရီမပြတ် ဗုံးမိုးရွာနေ၏။

ဂျူးများ အနေနှင့် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း တည်ထောင်စဉ်ကပင်
ကျည်ဆန်မိုးများ အကြားတွင် တည်ထောင်လာကြသူများ ပီပီ
အရေးပေါ်ပြဿနာနှင့် ကြုံလာသောအခါ သွေးအေးစွာဖြင့် မိမိတို့ တာဝန်ကို မိမိတို့
လုပ်ကြလေ၏။

အသက် ဆယ်နှစ်အထက်ရှိ ကလေးအားလုံးသည် စခန်း၏
ပြင်ပကာကွယ်ရေး တာဝန်ကို ယူကြ၏။ ရေတိုင်ကီကြီးနှင့် လျှပ်စစ်
ဓာတ်အားပေးစက်ကို သဲအိတ်များဖြင့် ဝိုင်းရံထားကြ၏။

ဆေးဝါး၊ လက်နက်ပစ္စည်းနှင့် အစားအသောက်များကို
မြေအောက်ကျင်းများထဲ၌ သိုဝှက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

စခန်းတစ်ခုလုံး၏ နိစ္စဓူဝ လုပ်ရပ်များကို ကတုတ်ကျင်းများထဲ မြေအောက်
စခန်းများတွင် ဆက်၍ လုပ်ကြ၏။ အမြောက်ဆန်များ ပါးသွားချိန်တွင်
မြေပေါ်တက်ပြီး ကလေးတို့သည် ကိုယ် လက် လှုပ်ရှား ကစားကြ၏။

ဌာနချုပ်စခန်းဖြစ်သော အင်းအိုကီဘုရှ်စခန်းတွင် အယ်ရီသည်
ခေါင်းခဲနေ၏။

မူလအစီအစဉ်အရ ကိဘုရှ်စခန်းတိုင်းသည် မိမိတို့၏ ကာကွယ်ရေးကို
မိမိတို့ ဘာသာ လုပ်ဆောင် ကာကွယ်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကမူ ကလေး ခြောက်ရာကျော် ရှိနေပြီး

အက်စသာ ခံတပ်အောက်တည့်တည့် အမြောက်တစ်ကမ်းတွင် တည်ရှိနေ၏။

စခန်းတွင် တစ်လစာခန့် ရိက္ခာရှိသည်။ ရေတိုင်ကီကြီးကို တိုက်ရိုက်မထိမှန်ပါက ရေအတွက်လည်း ပူပန်စရာ မလို။ လောင်စာက ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

စခန်းခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းသည် ဘယ်လောက်ပဲ အေးသည် ဖြစ်စေ၊ အဖိုးတန်သစ်ပင်များကို ထင်းခုတ်စိုက်မည့်သူမဟုတ်။ အဆက်အသွယ်မှာ ကားလမ်းပိတ်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းများ ဖြတ်တောက်ခံထားရပြီး ဖြစ်သည်။

ယက်အယ်စခန်းနှင့် အချက်ပြမီးများနှင့်သာ ဆက်သွယ်နိုင်၏။ လူကိုယ်တိုင် အရောက်သွားရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသောလမ်းမှာ တောင်အနောက်ဘက်မျက်နှာ၏ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးကြီးမှ တက်လာရန်ဖြစ်သည်။ ဤခရီးသည်ပင် နေ့မှာ မဖြစ်၊ ညမှာ ဖြစ်မည်။

ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ရိက္ခာပြဿနာတို့အတွက် အယ်ရီ ခေါင်းမခဲပါ။ အယ်ရီ စိုးရိမ်ဆုံးမှာ အစုအပြုံလိုက် ကလေးများအားလုံး အသတ်ခံရမည်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သူ၏ လက်နက်သတင်း လုပ်ဇာတ် လှန့်လုံးသည် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံပါမည်နည်း။ လုပ်ဇာတ် ပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

အယ်ရီသည် သူ လက်လှမ်းမီသမျှ လက်နက်များ စုဆောင်းလိုက်ရာ ရှေးစပိန် ရိုင်ဖယ် ဆယ့်နှစ်လက်၊ ပြည်တွင်းဖြစ် လုပ်စတင်ဂန်း သေနတ်က နှစ်ဆယ့်သုံးလက်၊ ကျည်ဆန်ငါးခုသာ ရှိသော တင့်ကားဖျက် လက်နက်ကြီးက တစ်ခုသာ ရ၏။

ဧကီလ်ဘိုးဝါးနှင့် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဆယ်တို့ကို စုပြီးသမျှ လက်နက် များကို သယ်၍ ဂန်ဒက်ဖနာသို့ စစ်ကူသွားရန် စီစဉ်၏။

ဧကီတို့သည် ဂန်ဒက်ဖနာကို ရောက်မည့်အရေး ဝန်တင်လားများသဖွယ် လက်နက်များကို ထမ်းပိုး၍ အနောက်ဘက် တောင်ကမ်းပါးစောက်မှ

ညအချိန်မတော် တက်၍သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီး တစ်နေရာတွင် သူတို့သည် အဘူဟီးရှား ရွာစပ်နှင့်ကပ်၍ သွားရသည် ဖြစ်ရာ တစ်ခါတွေ့လျှင် တစ်လက်မခန့် တွား၍ သွားရပေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကီဆီ၏ လူရမ်းကားတို့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင် နေကြပုံများကို ကြားရလေသည်။

ဂန်ဒက်ဖနာသို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းနည်းစရာ မြင်ကွင်းကို တွေ့ရ၏။

အဆောက်အအုံ များစွာတို့သည် အမြောက်ဆန် ထိမှန်ထားကြ၏။ စိမ်းစို လန်းဆန်းသော မြက်ခင်းပြင်မှာ ကြေမွနေ၏။ ဒက်ဖနာ၏ ရုပ်တုမှာ ပြုတ်ကျလျက် ရှိနေပြီ။

သို့တိုင် ကလေးတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကား အံ့ဩလောက်အောင် ခိုင်မာလျက် ရှိလေသည်။ လုံခြုံရေး အစီအစဉ်မှာ ထိရောက်အောင်မြင် လှပေသည်။

ဧကံသည် ခါး၌ ခြောက်လုံးပြူးချိတ်လျက် သူ့ကို လာကြိုသော ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းသည် ဘာမှ မအပ်စပ်ပေ။ ပါးလ်မား တပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဆယ် စစ်ကူရောက်လာသည်ကိုပင် ကြိုဆိုသူအားလုံးက စိတ်အား ထက်သန် ဝမ်းမြောက်နေကြ၏။

ကီဆီသည် နောက်ထပ် ဆယ်ရက်တိတိ ဆက်၍ အမြောက်မိုး ရွာချနေသည်။ စခန်းရှိ အဆောက်အအုံများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြိုလဲသွားကြ၏။

ထိုဆယ်ရက်ပစ်ခတ်မှုသည် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းအတွက် ပထမဆုံး သွေးမြေကျမှု ဖြစ်စေသည်။ အမြောက်ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် စခန်းထိပ်ရှိ ကတုတ်ကျင်းနားသို့ ကပ်မှန် ပေါက်ကွဲရာ ကလေးနှစ်ဦး ကျဆုံးသွားရလေသည်။

ကာဂူဂျီအနေနှင့် အောင်ပွဲလိုချင်လှပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကီဆီကို အမြဲတိုက်တွန်း နေရာ ကီဆီအနေနှင့် စိတ်မပါတပါ တိုက်ပွဲ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် စခန်းကို လာတိုက်ကြည့် ၏။ လာတိုက်တိုင်း လမ်းတစ်ဝက်မရောက်မီ ချုံခိုအတိုက်ခံရကာ ပြန်ပြေးရလေ၏။

အကြောင်းမှာ ဇာန်နှင့် သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် အက်စသာ ခံတပ်နားအထိ ပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်းနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုအချိန်တွင် အပ်ရီထံသို့ ဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာ၏။ အပ်ရီသည် သူ့လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် အားလုံးကို စုစည်းလိုက်၏။

တဲလ်အဲဗစ်ဌာနချုပ်မှ နယ်စပ်၊ နယ်စွန် နယ်များမှာ စခန်းချနေသော ကလေး များနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

ကလေးငယ်များကို ရှာရွှန် တဲလ်အဲဗစ် အနားတစ်ဝိုက်ရှိ ကိဘုရှ်စခန်းများသို့ ရွှေ့ထားကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်၏ နောက်ကွယ်မှာ အထင်းသား မြင်နိုင် သော အချက်တစ်ချက် ရှိနေပြန်၏။

ဟက်ဂါနာအဖွဲ့ချုပ်အနေနှင့် အခြေအနေ လုံးဝဆိုးရွားလာပါက၊ အာရပ်များက အနိုင်ရသွားပါက ကလေးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်မခံရလေအောင် တဲလ်အဲဗစ် မှ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာနိုင်ရန် စီစဉ်သည့် သဘောပင်တည်း။

ဌာနချုပ်အနေနှင့် ဤကိစ္စကို အမိန့်ဟု မဆိုပါ။ စခန်းလိုက် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင် အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ကြရန် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှာ လယ်သမားများအနေနှင့် သူတို့၏ သားသမီးကလေးများ အနားမှာ ရှိပါမှ ကျားကုတ်ကျားခဲ ခုခံတိုက်ခိုက်တတ်ပေသည်။

တခြားတစ်ဖက်မှာ ကလေးများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အသတ်ခံရမည့် အရေးမှာ မတွေးဝံ့စရာ အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ရေးမှာ ရှေးဦးစွန့်စား ရွာတည်သူတို့အတွက် ရင်နာစရာ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းသည် အရှုံးပေးခြင်းတစ်မျိုးပင် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အနေနှင့် ဤထက် ဆိုးရွားသော ငရဲဘုံမှ လာခဲ့သူများ ဖြစ်ပေရာ ဤ မြေကွက်၊ ဤမြေယာကလေးသည် သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးမြက်ပင် ဖြစ်သည်။

ပါလက်စတိုင်း ဒေသမှလွဲ၍ ပြေးစရာမြေ မရှိတော့။

စခန်းတိုင်းသည် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ကြရပေတော့သည်။ တချို့သော ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သော စခန်းများမှာ သူတို့၏ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ရေးကို လက်မခံနိုင်ကြပေ။

တချို့ကလည်း ကလေးများနှင့်အတူပင် သည်မြေမှ တစ်လက်မ မရွှေ့ဘဲ တိုက်ရင်း အသေခံကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

သူတို့ကလေးများကို မည်သည့်အရုံးကိုမျှ မတွေ့စေရဟု သူတို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ တချို့သော တောင်ပေါ်စခန်း အခြေအနေ လုံးဝ မကောင်းသူများကမူ ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ရန် သဘောတူကြ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာကမူ အားလုံးတာဝန် ဖြစ်နေ၏။

အယ်ရီ၏ သတင်းထောက်လှမ်းရေးများ အရ ကာဂူဂျီသည် ကီဆီအား ဂန်ဒက် ဖနာ တိုက်ရေးကို အမြန်ဆုံးလုပ်ရန် အကျပ်ကိုင်လျက် ရှိပြီ ဆို၏။

စခန်းတွင် စားနပ်ရိက္ခာမှာ အလွန်နည်းနေပြီ။ လောင်စာကမူ လုံးဝနီးနီး မရှိတော့။ ရေတိုင်ကီကြီးသည်လည်း တိုက်ရိုက် မထိမှန်သော်လည်း အစအနများ ထိမှန်သဖြင့် ယိုဖိတ်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

ကတုတ်ကျင်းများမှာ ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခြင်းအတွက် အားလုံး အခြေအနေက မကောင်း၊ သို့သော် မည်သူကမှ မညည်းတွားကြ။

ဟူလာ ဒေသတာဝန်ခံများက ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ ကလေးငယ်များကို ပြောင်း ရွှေ့ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ပြဿနာမှာ ဘယ်ပုံ ရွှေ့ရပါမည်နည်း။ ခေတ္တ စစ်ပြေငြိမ်းရေး လုပ်ရန်မှာလည်း ဒုက္ခနှစ်သွယ် ရောက်နိုင်၏။

ပထမဆုံးဒုက္ခမှာ ကီဆီသည် ခေတ္တစစ်ပြေငြိမ်းရန် သဘောတူမည် မဟုတ်။ နောက်ဒုက္ခမှာ မိမိတို့ အားနည်းချက်ကို အာရပ်များအား ဖွင့်ပြသလို ဖြစ်သွားမည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ အယ်ရီအနေနှင့် ဤဒေသ တစ်ခုလုံးမှ အင်အားများ စုစည်းပြီး အဖွဲ့လိုက် ဘူလီးရှားကို ဝင်တိုက်ရန်ကလည်း အရှုံးအနိုင်က မသေချာ။ အကယ်၍ ခြေချော် လက်ချော် ရှုံးသွားပါက ကလေးများ၏ အရေးမှာ တွေးဝံ့စရာ မရှိတော့။

ထုံးစံအတိုင်း အယ်ရီ ခေါင်းခဲရပြန်ပြီ။

ရှေးယခင်ကအတိုင်း မဖြစ်နိုင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရန် အယ်ရီ ကြံစည်ရပြန်ပြီ။ နောက်ဆုံး မလုပ်လျှင် မဖြစ်တော့သည့် ကိစ္စဖြစ်၍ အယ်ရီ အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲရလေတော့သည်။ ဤအစီအစဉ်မှာ အယ်ရီ ၁၀တွင် လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်အားလုံးထက် ပိုမို ခက်ခဲ စွန့်စားရမည့် အစီအစဉ်ပင်တည်း။

အယ်ရီသည် သူ၏စီမံကိန်းကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲပြီးနောက် ဒေးဗစ်၏ ခြေမြန်တပ်ဖွဲ့ကို မဏာမအစီအစဉ်များ လုပ်ဆောင်စေရန် တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဂန်ဒက် ဖနာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မြင့်မားသော တောင်ကမ်းပါးယံကို တက်ရသောအခါမှ သူ့ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာဟောင်းသည် မကောင်းသေးကြောင်း သက်သေထူနေ၏။ သို့သော် ဤဒေသ၊ ဤနေရာမှာ သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားလာခဲ့ဖူး သော အတွေ့အကြုံကြောင့်သာ စခန်းသို့ ရောက်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မနက်မိုးလင်းခါနီးတွင် အယ်ရီ ရောက်လာပြီး လုံခြုံရေးတာဝန်ခံများနှင့် ဆွေးနွေးပွဲ ထိုင်ကြလေသည်။

ဆွေးနွေးပွဲတွင် ဇက်၊ ဂျော်ဒါးနား၊ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းနှင့်အတူ ကစ်တီလည်း ပါဝင်ပေသည်။ အယ်ရီက အချီးတွေ၊ နီဒါန်းတွေ ပျိုးမနေတော့ဘဲ

“ဒီစခန်းမှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အောက် ကလေး နှစ်ရာ့ငါးဆယ် ရှိတယ်။ အဲဒီ ကလေးတွေကို နက်ဖြန်ည ပြောင်းမယ်”

အယ်ရီသည် သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ယက်အယ်စခန်းမှာ အမာခံတပ်သားတွေ စုစည်းနေကြပြီ၊ ယနေ့ညမှာ ဟူလာ တစ်ဒေသလုံးက အမာခံတပ်သား လေးရာကို ဒေးဗစ်က ခေါင်းဆောင်ပြီး

အနောက် ကမ်းပါးက တက်လာကြလိမ့်မည်။ အားလုံး အစီအစဉ်အတိုင်း ချောမောရင်၊ လမ်းခရီးမှာ အနှောင့်အယှက် မရှိရင် နက်ဖြန် မိုးမလင်းခင် ဒီစခန်းကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လူလေးရာအနက် နှစ်ရောင်းဆယ်က ကလေး နှစ်ရောင်းဆယ်ကို ကျောပေါ်မှာ ထမ်းပြီး ဆင်းကြမယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ရောင်းဆယ်က အစောင့်တပ်အဖြစ် လိုက်လိမ့်မယ်”

နားထောင်နေကြသူများသည် အယ်ရီအား ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလို ငေးကြည့်နေကြ၏။

တစ်မိနစ်ခန့် မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။ နောက်မှ ဇက်သည် ထ လိုက်ပြီး - 'အယ်ရီ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားကို ဒီတစ်ခါ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီကလေး နှစ်ရောင်းဆယ်ကို တကယ်ထမ်းပြီး တောင်ကမ်းပါး ချောက်ထဲကို ညှောင်မှောင်ကြီးမှာ ဆင်းမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်” ဒေါက်တာလိုင်ဘာမင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် - 'အယ်ရီ ဒီကမ်းပါးက နေ့ခင်းကြောင်တောင် ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေ ဆင်း တာတောင် ဘယ်လောက်ခက်သလဲ၊ ကလေးတွေကို ကျောပိုးပြီး ညှောင်မှောင်ထဲမှာ ဆင်းရမယ်ဆိုတော့ လိမ်ပြုတ်ကျကုန်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့လေ” ဇက်က 'ဒါပေမဲ့ အယ်ရီ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ အဘူဟီးရှားရွာစပ် ကပ်ပြီး ဖြတ်ရမှာ ဆိုတော့ ကိဆီတွေက ကြားသွား၊ သိသွားမှာပဲ”

“မသိအောင်၊ မကြားအောင် ခေါ်ရမှာပေါ့”

အယ်ရီ စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံးသည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်း ကန့်ကွက်စကား ပြောကြလေ၏။

အယ်ရီက အသံပြတ်နှင့်

“အားလုံး တိတ်ကြပါဗျာ၊ ဒါ စကားရည်လုပွဲ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး၊ ဒီကိစ္စအားလုံး နှုတ်ပိတ်ရေငုံ နေရမယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စရာမလိုဘူး။ ကဲ...သွားကြတော့၊ ကျုပ် လုပ်စရာတွေ

အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အမြောက်ဆန်မိုးသည် ပို၍ သည်းထန်စွာ ရွာနေ၏။
အယ်ရီသည် သူ၏ စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် အစီအစဉ်များ
တိတိကျကျ ခန့်ခွဲနေ၏။ မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်း အတွက် အသေးစိတ်အချိန်ကိုက်
စီစဉ်နေ၏။

အယ်ရီ၏ အစီအစဉ်များကို သိသွားပြီဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်ပိုင်းများမှာ
မအီမသာနှင့် စိတ်လေးနေကြ၏။

ဤစွန့်စားခန်းတွင် တစ်ထောင်မကသော တိမ်းစောင်းမှုများ ဖြစ်နိုင်၏။
ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားနိုင်၏။ အသံကြားသွားနိုင်၏။ ခွေးများက အနံ့ရပြီး
ဟောင်နိုင်၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ထိုစွန့်စားခန်း သတင်းသည် ကီဆီများသို့ ပေါက်ကြား
သွားပါက ကျန် ဟူလာတစ်ဒေသလုံးတွင် အစောင့်တပ်သား မရှိတော့ကြောင်း
သိသွားပြီး တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်၏။

သို့သော် အယ်ရီအနေနှင့် အခြားလုပ်စရာ မရှိတော့၍ ဤမျှ
အန္တရာယ်ကြီးမား သော စွန့်စားခြင်းကို လုပ်နေမှန်း သိ၏။ ဂန်ဒက်ဖနာ
စခန်းအနေနှင့်လည်း နောက်ထပ် တစ်ပတ် ဆယ်ရက် ကြံ့ကြံ့ခံရန်
မလွယ်မှန်းလည်း သိကြ၏။

ညနေပိုင်း ရောက်သည်နှင့် တောင်ခြေမှ ဘင်အာမီက သူတို့ချီတက်လာပြီ
ဖြစ်ကြောင်း မီးနှင့် အချက်ပြလိုက်လေ၏။

တစ်ညလုံး ရင်ဖိုနေကြရ၏။ သို့သော် မနက်မိုးမလင်းမီ
ရဲဘော်လေးရာသည် ပင်ပန်းအားကုန်စွာဖြင့် စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ အယ်ရီက
ထိုရဲဘော်များကို စခန်း ထိပ်မှာထွက်တွေ့ကာ စခန်းထဲသို့ မသွင်းဘဲ တောအုပ်ထဲမှာ
ဝှက်ထားပြီး အနားယူစေ ၏။

အယ်ရီအနေနှင့် စခန်းထဲတွင် လူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေခြင်းကို
အဝေးမှ ကီဆီ လှမ်းမြင်မသွားရန် ဖြစ်သည်။

စွန့်စားခန်းည

၆ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလို၊ နေဝင်ရန် မိနစ်လေးဆယ် အလိုတွင် စွန့်စားခန်းကြီးကို စနစ်တကျ စတင်ကြလေတော့၏။

ပြောင်းရွှေ့ရမည့် ကလေး နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကို ၆ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလိုတွင် ကျွေးမွေး၏။

ကလေးများ သောက်ရမည့် နွားနို့ထဲတွင် အိပ်ဆေးများ အမှုန့်ကြိတ်ထည့်ဖျော်၍ တိုက်သည်။ ၆ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် ကလေးများ အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

၆ နာရီ ၃၂ မိနစ် တွင် နေလုံးကြီးသည် အက်စသာ ခံတပ် နောက်ကွယ်တွင် ဝင်သွားလေ၏။

၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် အယ်ရီက တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကလေးများ ကတုတ်ကျင်း နံဘေး၌ စုရုံးလိုက်၏။

'ကဲ... အားလုံး အသေအချာ နားထောင်ကြပါ။ အခု စကားပြောပြီးတာနဲ့ ကလေးတွေ သယ်ဖို့ လုပ်မယ်၊ လူတိုင်း တစ်ယောက်စီရဲ့ နာမည်ခေါ်မယ်၊ ကိုယ့်တာဝန် ကျတဲ့ ကလေးကို သယ်ရမယ်၊ အစီအစဉ်အားလုံးကို တိကျမှဖြစ်မယ်။ တစ်ခုခုလွဲသွား ရင် မင်းတို့ အသက်ရော၊ ကလေးတွေရဲ့ အသက်ရော၊ အစောင့်တွေရဲ့ အသက်ရော ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။ ပြန်ပြီး မေးတာ မြန်းတာ ဆွေးနွေးတာ မလိုချင်ဘူး၊ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကြ၊ ဒါပဲ”

၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာပင် ဂျော်ဒါးနားနှင့် သူမ၏ ကလေးတပ်ဖွဲ့သည် စခန်းတစ်ဝိုက် လုံခြုံရေးတာဝန်ကို အခါတိုင်းထက် လေးဆ ပိုချထား၏။ အာရပ်များ စခန်းတွင်း လှုပ်ရှားမှုကို မသိမမြင်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဇက်နှင့် သူ၏ပါးလိမား တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် စခန်းနှင့်ဝေးရာ တောင်ကုန်း အထိ နေရာယူ ကင်းပုန်းလှည့်နေကြ၏။

လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှ အခြေအနေကောင်းကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်နှင့် စခန်းတွင်းမှ ခေါင်းဆောင် နှစ်ဆယ့်ငါးဦးတို့သည် ကလေးများကို အနွေးဆုံး

အဝတ်အစားများ ဝတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ကပ်တီသည် ကလေးများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
တကယ်အိပ်ပျော် မပျော် ပါးစပ်များကို လိုက်စမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကလေးများ၏ ပါးစပ်များကို ပိတ်ထူထူ ကပ်လိုက်ကြ၏။ မတော်တဆ
အိပ်ပျော်လျက်မှ လန့်အော်လိုက်၊ အသံထွက်လိုက်မည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၇ နာရီ ၃၀ တွင် ကလေးများ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီး တာဝန်ကျသူများသည်
ကလေးတစ်ယောက်စီကို ကျောပိုးအိတ်သဖွယ် သားရေကြိုးများနှင့်
အသင့်ပြုလုပ်ထား သော သိုင်းကြိုးများဖြင့် သိုင်းချီလိုက်ကြ၏။ သို့မှသာ သူတို့၏
လက်နှစ်ဖက်စလုံး အသုံးပြုနိုင်ပေမည်။

၈ နာရီ ၃၀ တွင် ကလေးနှစ်ရာငါးဆယ် ချိပိုးထားမှုကို
နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စနစ်တကျ ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီးနောက်
ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

စခန်းထိပ်တွင် လက်နက်များကိုင်၍ အသင့်စောင့်နေသော
ရဲဘော်တစ်ရာငါးဆယ် စောင့်နေကြ၏။

အယ်ရီသည် သူ့ရဲဘော်များကို ဦးစီး၍ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသွားလေ၏။
တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲသို့ ပျောက်ဝင်သွားကြရာ
နောက်ဆုံးတစ်ယောက်မှ မမြင်ရတော့။

စခန်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ကြသူများသည် ကျောက်ရုပ်များသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာ
ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

သူတို့တစ်တွေတွင် ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့။ သူတို့အလုပ်သည်
နံနက်မိုးလင်း သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရန်သာ ရှိတော့၏။

သူတို့သည် တာဝန်ကျသော ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး
မအိပ်နိုင် သော ညတာရှည်ကြီးကို ကလေးတွေအတွက် စိုးရိမ်စိတ်၊ ထူးဆန်းသော
မဖြစ်နိုင်သော စွန့်စားခန်းကြီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရန်သာ
ရှိတော့၏။

ကစ်တီဖရီးမွန့်သည် စခန်းတံခါးဝ၌ တစ်နာရီခန့်ရပ်၍ ကြည့်ကျန်ရစ်၏။
“ဒီညတော့ သိပ်ရှည်တဲ့ည ဖြစ်မှာပဲ” နောက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
ဂျော်ဒါးနား ဖြစ်နေ၏။

ဂျော်ဒါးနားက ဆက်၍“အပြင်မှာ အေးပါတယ်၊ အထဲဝင်ပါတော့”
ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနား အနားမှာ ရပ်နေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံဖူးသည့်နေ့မှစ၍ ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနား သူ့ အနားမှာ
ရှိနေခြင်းကို ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်နေမိ၏။

ကစ်တီ အနေနှင့် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း၌ နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်မှ စ၍
ဂျော်ဒါးနား အပေါ်၌ တဖြည်းဖြည်း အထင်ကြီးလာ၏။

စခန်းတစ်ခုလုံး တည်ငြိမ်သော စိတ်ဓာတ်သည် ဂျော်ဒါးနားထံမှ ရသည်ဟု
ကစ်တီ ထင်သည်။

ဂျော်ဒါးနားသည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အတွက်လည်း ကလေးများကို စနစ်တကျ
ကိုင်တွယ် ခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း အပြင်ပနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသောအခါ
ဂျော်ဒါးနား၏စွမ်းရည်မှာ ပို၍ပီပြင်လာ၏။ သူကိုယ်တိုင်က
အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေး သော်လည်း ဂျော်ဒါးနားသည် ခေါင်းဆောင်ကောင်း
ဖြစ်ကြောင်း ပြသနိုင်လေသည်။

ကစ်တီက“ဟုတ်တယ်၊ ဒီညကတော့ အိပ်မရတဲ့ ညတာရှည်ကြီး
ဖြစ်တော့မှာပဲ”

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အဖော်ပြုပြီး
နေကြတာပေါ့၊ ကျွန်မ ကစ်တီကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ပေးရဦးမယ်၊
ကျွန်မမှာ ဘရန်ဒီ ပုလင်းတစ်ဝက် ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ သိမ်းထားတာရှိတယ်၊
ဒီညတော့ အဲဒီပုလင်းကို လက်စသတ်ရတော့မှာပဲ၊ ကစ်တီ ကျွန်မ
ကတုတ်ကျင်းထဲက စောင့်နေပါလား၊ ကျွန်မ ကင်းစစ် ကင်းလဲပြီးရင်
နာရီဝက်အတွင်း ပြန်ရောက်လာမှာပဲ”

ကစ်တီသည် မလုပ်မိ။

ဂျော်ဒါးနားက “လာပါ ကစ်တီ၊ အခုအခါမှာ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး” ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနား၏ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း စောင့် နေ၏။

စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မီးကူး၍ သောက်နေမိ၏။ ခဏအကြာ ဂျော်ဒါးနား ကတုတ်ကျင်းထဲ ဆင်းလာ၏။

ဂျော်ဒါးနားသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး သူ့ပါးကို သူ ပွတ်ကာ အအေး ဖျောက်လိုက်၏။ သိမ်းထားသော ဘရန်ဒီပုလင်းကို ထုတ်၍ ကစ်တီ တစ်ခါက်၊ သူ တစ်ခွက် ထည့်လိုက်၏။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ငုံ သောက်လိုက်၏။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ သောက်လိုက်ဦးလေ” ကစ်တီက “သူတို့တစ်တွေ အဘူဟီးရှားနားကို ဘယ်အချိန်လောက် ကပ်ဖြတ်ရမှာလဲဟင်”

“သန်းခေါင်ထက်တော့ ဘယ်စောမလဲ”

“ကစ်တီလေ သူတို့တစ်တွေအားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်မှာပါလို့ အမြဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း တစ်ခုခု မှားသွားနိုင်တဲ့ အချက်တွေ တစ်ထောင်လောက် တွေးမိပြန်တော့...”

“အင်းပေါ့လေ၊ မတွေးဘဲလည်း ဘယ်သူနိုင်မှာလဲ...တွေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဘုရားသခင် စီမံသလိုပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပဲ”

“ဘုရားသခင် ...ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘုရားသခင်ဟာ ဒီမှာအထူးတဆန်း လုပ်တတ်ပါတယ်”

“အင်းလေ၊ ပါလက်စတိုင်းမှာမှ ဘာသာတရားကို ရှာမတွေ့ရင် ဘယ်နေရာ မှာမှ ရှာတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့လည်း ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ နေလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဂျော်ဒါးနားဘင်ကင်နှင့် ပါးစပ်မှ ဘာသာရေးစကား ထွက်လာသည်မှာ အံ့ဩ စရာ ကောင်းသလို၊ အံ့ဩစရာလည်း မကောင်းတော့။

ဂျော်ဒါးနားက ရုတ်တရက် “ကစ်တီ၊ ကျွန်မ ကစ်တီနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ သိပ်လိုလားပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ ဝန်ခံစရာတစ်ခုလည်း ရှိနေပါတယ်” ။

“ဘာများပါလိမ့် ဂျော်ဒါးနား”

‘ကျွန်မလေ ကစ်တီဆီက ပညာတစ်ခု ရပါတယ်၊ ကျွန်မ သိပ်လွဲမှားနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမှာပေါ့၊ ကစ်တီ စခန်းမှာ ကလေးတွေကို ဘယ်လို ဂရုစိုက် မွေးမြူနေတယ်၊ အယ်ရီကို ဘယ်လို ကယ်တင်ခဲ့တယ်၊ အမေရိက ပြန်ဖို့အရေးကို ဘေးချိတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်တာတွေကို ကြည့်ပြီး ကစ်တီလို ပျော့တိပျော့နဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာလည်း ကျွန်မတို့ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လူမျိုးတွေလို သတ္တိရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့ရတယ်လေ။ အရင်တုန်း ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ မိန်းမဆန်တာကိုပဲ အားနည်းချက်လို့ အောက်မေ့ခဲ့တာကိုး”

ကစ်တီသည် လျော့လျဲကျဲ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျော်ဒါးနား၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာတော့ ဂျော်ဒါးနား တို့လို ယုံကြည်ချက် သတ္တိမျိုး နည်းနည်းလောက် လိုချင်လိုက်တာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တော့ စိတ်ပူရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီ”

ကစ်တီသည် ဘရန်ဒီခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက် ၏။

ဂျော်ဒါးနားက ကစ်တီခွက်ကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ

“အခုတော့ ကျွန်မတွေ့တယ်လေ၊ တကယ်တော့ ကစ်တီဟာ အယ်ရီအတွက် အသင့်လျော်ဆုံး မိန်းကလေးပဲလို့”

ကစ်တီက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ဂျော်ဒါးနား၊ ရှေးစကားလိုပေါ့ ကွယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အံမဝင်နိုင်တဲ့ လူတော်နှစ်ယောက် ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“ဒါကတော့ ကုသိုလ်မကောင်းတာဘဲ ကစ်တီ”

“ကဲပါလေ၊ ကိုယ်တို့အကြောင်းထားပါဦး၊ ဒါးနားနဲ့ ဒေးဗစ်တို့အကြောင်း ပြောစမ်းပါ”

ကျော်ဒါးနား၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာ၏။

“အို...ကျွန်မရဲ့ဒေးဗစ်ကတော့ ကြင်နာ ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ ဒေးဗစ်ပါ ကစ်တီ

”မင်းတို့ ဘယ်လို စ တွေ့ကြတာတုံး”

“ဟီဘရူး တက္ကသိုလ်မှာပေါ့။ ကျွန်မ ကျောင်းရောက်တဲ့ ဒုတိယနေ့မှာ ဒေးဗစ်ကို စ တွေ့တာပဲ။ ကျွန်မက သူ့ကို တွေ့သလို သူကလည်း ကျွန်မကို တွေ့တယ်လေ၊ ကျွန်မ အဖို့တော့ မြင်ရင် မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ ချစ်လာကြတာ ခုထိပဲ”

ကစ်တီကလည်း ပြုံး၍ ‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ အဲသလို စ တွေ့ တွေ့ချင်း ချစ်သွားကြတာပဲ”

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်မဖြင့်လေ ဒေးဗစ် ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုလာအောင် ကျွန်မ နှစ်ဝက်လုံး စောင့်နေရသေးတယ်”

”ဟုတ်မယ်...ဟုတ်မယ်၊ ကိုယ့်တုန်းက ဒီထက် ကြာဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ယောက်ျားတွေဟာ အဲဒီလိုမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွေရောက်လာတော့ သူ့အတွက် ချစ်သူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်ထိုက်တယ်ဆိုတာ သိသွားပါပြီ။ နွေရောက်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သား နော သဲကန္တာရထဲမှာ မိုးဇက် သွားခဲ့တဲ့ ခရီးလမ်းကြောင်းတွေ ရှာရင်း ဘူမိဗေဒခရီး ထွက်ကြတယ်လေ”

“အဲဒီနေရာတွေက သိပ်ခေါင်မှာပဲနော်”

“မခေါင်လှပါဘူး၊ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံပျက်တွေ အများကြီးပဲ။ တစ်ခါတလေ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေတောင် ရသေးတယ်”

“ဒါဆို စိတ်ဝင်စားစရာပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတာ၊ ပင်တော့ ပင်ပန်းတယ်၊ ဒေးဗစ်က သိပ်ဝါသနာကြီးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသဟာ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ဘူမိနက်သန်

မဟုတ်လား၊ ရှေးဟောင်းထဲကို ရှာနိုင်လေလေ ဂျူးတွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို တွေ့လေလေပဲ၊ ဒါကြောင့် ဂျူးတွေဟာ ဒီမြေက မခွာနိုင်တာပေါ့။ ဒီလို စစ်တိုက်ရတာ ကုန်ဆုံးသွားရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တက္ကသိုလ် ပြန်တက်ကြမယ်လေ၊ အင်းလေ ဒါတွေဟာ အခုနေ မှာတော့ အိပ်မက်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တောင် မသိသလောက်ပါဘဲ”

“အင်း မင်းတို့ တစ်တွေအတွက် ငြိမ်းချမ်းရေးဟာ ပျင်းစရာများ ကောင်းနေ မလားလို့ ကိုယ် တွေးနေတယ်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူသာမန်တွေ နေထိုင်သလို အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ချင်ပါသေးတယ်”

ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါနားကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။ ကစ်တီ အနေနှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် ဤမိန်းကလေးအပေါ် ခင်တွယ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကစ်တီသည် စီးကရက်တိုကို မီးငြိမ်းလိုက်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ “ဒီအချိန်ဆိုရင် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်နားများ ရောက်နေကြပြီလဲ မသိဘူးနော်”

“ပထမဆုံး ကမ်းပါးကို ဆင်းနေရတုန်းနေမှာပေါ့၊ အဲဒီ ကမ်းပါးကို ဆင်းရတာ က ပဲ နှစ်နာရီလောက် ကြာတာ”

ကစ်တီက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ဂျော်ဒါနားက အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေ၏။ ကစ်တီက “ဂျော်ဒါနား မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်”

“ဒေးဗစ်အကြောင်းနဲ့ ကလေးတွေ အကြောင်းပါ၊ တစ်ခါတုန်းက ဒေးဗစ်နဲ့ ကျွန်မ ဘူမိဗေဒ ခရီးထွက်ရင်း နှစ်ပေါင်းလေးထောင်လောက် သင်္ချိုင်းတစ်ခု တွေ့တယ် လေ၊ အဲဒီသင်္ချိုင်းကို တူးဖော်ကြရင်း ကလေးအရိုးစုတစ်ခု တွေ့ရတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဘုရားသခင်ပွင့်တဲ့မြေကို ရှာရင်း သေဆုံးတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ အဲဒီ အရိုးစုကို တွေ့တော့ ဒေးဗစ် ငိုလိုက်တာလေ၊ ဒေးဗစ်က အဲဒီလိုလူ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဂျေရှုဆလင်က သိပ်လွှမ်းမိုး လွန်းအားကြီးတယ်၊ ကဲ...ကစ်တီ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် လှဲပါဦးလား၊ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု သိရဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး လိုပါသေးတယ်”

ကစ်တီသည် သူ၏ ဘရန်ဒီခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး အနားရှိ မြက်ခင်း

ပြင်ပေါ် ကျောင်းလိုက်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။ သို့သော်
သူ့အတွေးအာရုံထဲတွင်မူ ကလေးများကို ကျောပိုးအိတ်သဖွယ် လွယ်ထားသော
လူတန်းရှည်ကြီး တစ်ခု၊ ကြိုးများ ဖြင့် တွဲလောင်းလွဲချ ဆင်းနေကြသည်ကို
မြင်နေရ၏။

တစ်ဆက်တည်းတွင် မျက်ထောင့်နီကြီးများနှင့် အာရပ်တို့က သူတို့ကို
ကြည့် နေပြီး ထောင်ချောက်ထဲရောက်အောင် စောင့်နေသည်ကို မြင်ယောင်နေ၏။

အိပ်ပျော်ရန်က ခက်ပါဘိ။

“ကိုယ်တော့ အိပ်လို့မရပါဘူး၊ ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်းတို့ဆီ
သွားလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့တွေ ဘာများ လုပ်နေကြသလဲလို့”

ကစ်တီသည် သိုးမွေးဂျာကင်ကို ဝတ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။
တစ်ညနေလုံး အမြောက်ပစ်ခြင်း မခံရ။ ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

မိုဟာမက်ကီဆီသည် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင် သိနေ၍ သူ့လူများကို
အက်စသာ ခံတပ် အပြင်ထွက်၍ စောင့်နေကြသည်များလား၊ ကစ်တီ
ရင်လေးသွား၏။

ထိုအချိန်မှာ လသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ လရောင်ကိုလည်း ကစ်တီ
မကျေနပ် တော့။

အယ်ရီ အနေနှင့် မိုးသားထူသော ည၊ လကွယ်ညများ ရွေးထိုက်သည်ဟု
ထင်၏။ ယခုတော့ အက်စသာ ခံတပ်ကိုပင် ရေးရေးမြင်နေရသည်။

ကစ်တီ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

ဒေါက်တာ လိုင်ဘာမင်း၏ ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ
ဒေါက်တာ နှင့် အဖွဲ့သည်လည်း သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထိုင်နေကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။

မည်သူမှလည်း စကားမပြောကြ။ ကစ်တီသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းဒဏ်ကို
မခံနိုင် တော့ဘဲ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ရပြန်တော့၏။

ကာရင်ရော ဒပ်ပါ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျ၍ အခန်းထဲမှာ မရှိ။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကတုတ်ကျင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျော်ဒါးနားကို မတွေ့ရ။ ဂျော်ဒါးနားသည် သူ့ ကင်းအဖွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ လုံခြုံရေးကိုလည်းကောင်း စစ်ဆေးရန် သွားပြီနှင့်တူ၏။

ခြေထောက်ကို စောင်ခြုံလိုက်ပြီး၊ ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လဲချလိုက်ပြီး မျက်လုံး မှိတ်လိုက်ပြန်ရာ လူတန်းရှည်ကြီးကို မြင်လာပြန်၏။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသော ကစ်တီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

သန်းခေါင်ကျော် ည တစ်နာရီ။

ကစ်တီသည် ဆတ်ခနဲ ထ ထိုင်လိုက်၏။ ကစ်တီသည် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်မက် ထဲတွင် ကီဆီ၏ တပ်သားများက ဓားလွှတ်များဖြင့် ရဲဘော်များကို တိုက်ပြီး ကလေးများကို တွင်းအကြီးကြီး တစ်ခုထဲသို့။

ကစ်တီသည် ချွေးပြန်ရင် နိုးလာ၏။ ထိုစဉ် အသံများက ကစ်တီနားထဲ ကြားလာရ၏။

ကစ်တီသည် ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်လိုက်ရာ အသံများက သဲကွဲလာသည်နှင့် ကစ်တီ မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်ရွံ့ စိတ်နှင့် ပြူးလာလေ၏။

ကြားရသော အသံများသည် သေနတ်သံများ ဖြစ်လေသည်။

ကစ်တီ မတ်တတ် ထ ရပ်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်၊ သေနတ်သံမှ သေနတ်သံ အစစ်ဖြစ်သည်။ ကလေးများ ဖြတ်သန်းရမည့် အဘူဟီးရှား ရွာဘက်မှ ဖြစ်သည်။ ဤအခါကား အိပ်မက်မဟုတ်တော့။ လူတန်းရှည်ကြီးကို တွေ့မြင်သွားပြီတကား။

ကစ်တီ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ပြေးထွက်တော့မည့် အချိန်တွင် ဂျော်ဒါးနား ရောက်လာပြီး ကစ်တီကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။

ကစ်တီက သံကုန်ဟစ်၍ 'လွှတ်စမ်းပါ၊ လွှတ်စမ်းပါ'

“ကစ်တီ...ကစ်တီ၊ သတိထားလေ”

“လွှတ်စမ်းပါ။ သူတို့ ငါ့ကလေးတွေကို သတ်ကုန်ကြပြီ။
လူသတ်ကောင်တွေ၊ လူသတ်ကောင်တွေ”

ဂျော်ဒါးနားသည် အားကုန်ထုတ်၍ ကစ်တီကို နံရံနှင့် ဖိကပ်ထားရန်
ကြိုးစား နေသော်လည်း ကစ်တီကမူ အရူးသဖွယ် ရုန်းကန်နေရာ ထိန်းမရဘဲ
ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီသည် ဂျော်ဒါးနားလက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး အပြင်ပြေးမည်အပြု
ဂျော်ဒါးနားက လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး အတင်းဆွဲလှည့်ကာ ဇက်ပိုးကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ရိုက်လိုက်ရလေတော့၏။

ကစ်တီသည် မြေပေါ်သို့ ပုံကျသွားရင်း ရှိုက်ငိုနေလေ၏။ ဂျော်ဒါးနားက

“ကစ်တီ သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦး၊ အခုကြားရတဲ့ သေနတ်သံဟာ
ဇက်တို့အဖွဲ့က အဘူဟီးရှားရွာကို ဟိုဘက်က အာရုံပြောင်းသွားအောင်
တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တိုက်နေတဲ့ သေနတ်သံတွေပါ။ ဒါမှ ကီဆီလူတွေရဲ့ အာရုံဟာ
တိုက်ပွဲဘက် ရောက်နေ အောင် လုပ်နေတာပါ”

“မင်းညာနေတာပါ”

“မညာပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ ကျွန်မ ကျိန်ပြောပါ့မယ်၊ တိုက်ပွဲမစခင် ကျွန်မ
ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘူးဆိုလို့ ပြောမထားတာပါ။ အချိန်နီးလို့ ပြောမလို့
ပြန်လာတော့ ကစ်တီ အိပ်နေလို့၊ တခြားလူတွေကို သွား အသိပေးပြီးပါပြီ”

ဂျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီအနား ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး ကစ်တီကို
ပွေ့ထူဖေးမ၍ ခင်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်စေကာ လက်ကျန် ဘရန်ဒီကလေးကို
ခွက်တစ်ခုထဲ ထည့်လို့ ကမ်းလိုက်၏။

“ကဲ...ဘရန်ဒီလေး သောက်လိုက်ပါဦး ကစ်တီ” ကစ်တီသည် ဘရန်ဒီကို
အတင်းမှိတ် မျိုးလိုက်ရာ သီးမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ဝမ်းထဲမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ သူ့
ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်၏။

ဂျော်ဒါးနားက “ကျွန်မ ကစ်တီကို ရိုက်မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကစ်တီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဂျော်ဒါးနား၊ မင်းလုပ်တာ မှန်ပါတယ်”

ကျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကစ်တီ ဇော်ပိုးကို ပြန်၍ နှိပ်နယ်ပေးလိုက်၏။

ကစ်တီသည် အားငယ်စွာဖြင့် ကျော်ဒါးနား ပခုံးပေါ်သို့ ခေါင်းတင်ရင်း ရင်ထဲမှ မျက်ရည်များကို သွန်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာသောအခါ ကစ်တီသည် အတော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကတုတ်ကျင်းကို ပြန်တော့မယ် ကျော်ဒါးနား၊ ခဏကြာရင် ဒပ်နဲ့ ကာရင် တို့ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ဖို့ လက်ဖက်ရည် ပူပူလေး ဖျော်ထားချင်လို့”

ကျော်ဒါးနားသည် မတားတော့။ ကစ်တီသည် သူမ၏ ကတုတ်ကျင်းသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အမှောင်ထုသည် ရှိနေဆဲ။ ညသည် ကုန်ဆုံးခဲလှသည်။ ထိုအမှောင်ထုထဲမှာပင် ကလေးများကို ချီပိုးထားသူများက တွား၍သွားနေကြစဉ် ရွာတစ်ဖက်ထိပ်တွင် ပါးလံမား တပ်ဖွဲ့များက တိုက်ပွဲဆင်နေကြရှာ၏။

ညဉ့် ၂ နာရီ၊ သို့မဟုတ် နံနက် ၂ နာရီ။ နံနက် ၃ နာရီ ...။

ထိုအချိန်ရောက်သည့်အခါတွင်ကား စောင့်နေကြသူများသည် ပင်ပန်းလှပေပြီ။ ကျော်ဒါးနားသည်ပင် အားကုန်ပင်ပန်းဟန်ဖြင့် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြီး နေလေ၏။

နံနက် ၄ နာရီ...။ နံနက် ၅ နာရီ ၁၅ မိနစ် ...။

သူတို့အားလုံး ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ သူတို့တစ်တွေသည် စခန်းဂိတ်ဝရှိ အောက်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာသို့ ရောက်လာကြ၏။

အမှောင်ထုသည် ပြယ်စ ပြုပြီ။ အလင်းရောင်သည် အားယူစ ဖြစ်သည်။

အစောင့်သည် သူ၏မှန်ဘီလူးဖြင့် တောင်အောက်ခြေမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု ကို ရှာဖွေနေ၏။ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

ထိုစဉ်“ကြည့်...ကြည့်”

အစောင့် အော်လိုက်၏။ အားလုံး အစောင့်ညွှန်ပြရာ ယက်အယ်စခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုစခန်းမှ မီးဖြင့် အချက်ပြနေပြီ။

ကစ်တီက“ဘာတွေ ပြနေတာလဲဟင်၊ ဘာတဲ့လဲ”

”ပြနေတာက...အိပ် ၁၄၁၆ တဲ့”

ရုတ်တရက် တစ်ဖွဲ့လုံးက စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ အချက်ပြမီးသည် အိပ် ၁၄၁၆ ကို ဆက်ပြနေ၏။

ဂျော်ဒါးနားက“သူတို့ ချောချော မောမော ရောက်သွားကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူသည် သူ၏လက်ဖြင့် ပင်လယ်ကို ခွဲလိုက်၏။ အစွရေး၏ သာသမီးများ သည် ပင်လယ်အလယ်မှ ဖြတ်၍ မြေမာအပေါ်မှ လျှောက်သွားကြရလေသည်။ အိပ်မီးဒပ် ၁၄, ၁၆” ၊ ဂျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီကို ပြုံးပြလိုက်၏။

အခန်း ၆

ကလေးများ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် လေးရက်အကြာတွင် အယ်ရီသည် သူ၏ ထောက်လှမ်း ရေးအဖွဲ့ထံမှ မိုဟာမက်ကီဆီသည် သူ၏ လူများကို အဘူဟီးရှားရွာမှ ခံတပ်တွင်းသို့ ပြန်ခေါ်ထားကြောင်း သတင်းရ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကီဆီသည် ဂန်ဒက်ဖနာကို တိုက်ပေတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

အယ်ရီသည် ဂါလီလီဒေသအတွင်း အပိုရိုင်သမျှသော ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် ၂၀ စုဆောင်းပြီး ထိုည၌ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို တက်ရပြန်၏။

စခန်းရောက်သောအခါ သူ့တွင် ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် လေးဆယ်ရှိသည်။ စခန်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် သုံးဆယ်နှင့် ဂျော်ဒါးနား၏ စစ်တိုက်နိုင်သည့် ကလေးနှစ်ရာ ရှိနေ၏။

လက်နက်အင်အားမှာ ရိုင်ဖယ်နှင့် ပြည်တွင်းဖြစ် စတင်း တစ်ရာငါးဆယ်၊ စက်သေနတ် နှစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံး တစ်ရာကျော်၊ လမ်းထောင်မိုင်း၊ မီးလောင်ဗုံး အချို့နှင့် ပြုလုပ်ထားသော ကျည်ငါးတောင့်ရှိ တင့်ကားပစ် သေနတ်ကြီး တစ်လက် ရှိလေသည်။

သတင်းထောက်လှမ်းရေးမှ သတင်းအရ ကီဆီတွင် တပ်သား ရှစ်ရာကျော်နှင့် မရေမတွက်နိုင်သော လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ရှိနေသည့်အပြင် အကူအညီအား ဖြင့် အဝေးပစ် အမြောက်ကြီးများ ရှိနေသေး၏။

အယ်ရီ၏ လက်နက်အင်အားမှာ နည်းပါးလွန်းလှသည်။ တစ်ဖက်မှ ထိုးစစ် ဆင်လာသည်နှင့် ချက်ချင်း ထိုထိုးစစ်ကို ရိုက်ချိုးနိုင်ပါမှ ဖြစ်ပေမည်။

အယ်ရီတွင် တစ်ချက်သာ အသာရှိ၏။ ထိုအချက်ကား မိုဟာမက်ကီဆီသည် သာမန် လမ်းစားပြတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပြီး စစ်ရေးမကျွမ်းကျင်။ သူ၏တပ်သား လက်သား တပ်သားများမှာလည်း အနိုင်ကျင့်ဖို့၊ လူယက်ဖို့လောက်သာ တတ်ကျွမ်းသူများ ဖြစ်နေ ခြင်း ပင်တည်း။

အာရပ်များ၏ ဓလေ့အတိုင်း ရှေ့တည့်တည့် စစ်မျက်နှာမှ တိုက်မည်ဟု ယုံကြည်စွာဖြင့် ခုခံရေး စစ်ပွဲကို ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

အယ်ရီ၏ ခုခံရေးစစ်ကြောင်းမှာ အဓိကအားဖြင့် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းသို့ ဦးတည် တိုက်နေသည့် လျှို့ဝှက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

အယ်ရီသည် ရန်သူ ကီဆီ တပ်သားများကို ထိုလျှို့ဝှက်ကြီးထဲသို့ မောင်းသွင်း နိုင်ပါက မျှော်လင့်ချက် ရှိပေသည်။

ဧကံသည် အက်စသာ ခံတပ်နားအထိ ကင်းလှည့် သတင်းထောက်နေရသူ ဖြစ်ရကား ကီဆီတစ်ယောက် လူစုနေခြင်းမှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေး၏။

အယ်ရီ ရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ခြေမြန်တော်တစ်ဦးက ပြေးလာပြီး ကီဆီ၏ တပ်သား တစ်ထောင်ကျော်သည် ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းရှိရာသို့ ချီတက်လာကြောင်း သတင်းပေးလိုက်၏။ နှစ်မိနှစ်အတွင်း "သတိပေးချက်" ထုတ်ပြန်လိုက်ပြီး လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိတို့၏ တာဝန်ပေးထားသော နေရာများတွင်

နေရာယူပြီး ဖြစ်သွားကြ၏။

အက်စသာ ခံတပ်ပေါ်မှ မိုဟာမက်ကီဆီသည် သူ၏ အားကောင်းလှသော မှန်ဘီလူးဖြင့် အခြေအနေကို ကြည့်နေ၏။

အာရပ်တပ်သားများသည် ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ သို့သော် စခန်းအတွင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ သေနတ်တစ်ချက်မှ ပြန်မပစ်၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်နေရသော် မိုဟာမက်ကီဆီသည် သူ့ လူများ ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းကို ချေမှုန်းနိုင်ပြီးဟု ယူဆ၍ အမြောက်ပစ်ဖောက် အချက်ပေးကာ တိုက်ပွဲ စ စေတော့၏။

အာရပ်တပ်သားများသည် သူတို့၏ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ စခန်းများသို့ တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာကြ၏။

စခန်းတွင်းမှာ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့ရသောအခါ အာရပ်များသည် မယုံသင်္ကာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဂျူးများကို အော်ဟစ် ဆဲရေးလိုက်ကြ၏။

စည်းကမ်းကြီးလှသော ဂျူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ကြဘဲ မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ နေရာမှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ အာရပ်များသည် စောင့်ဆိုင်းမနေကြတော့ ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက် တိုက်ခိုက်လာကြတော့၏။

အယ်ရီ၏ ပထမဆုံးခံစစ် စ လေ၏။

အာရပ်များချီတက်လာရာလမ်းကြောင်းတွင် မြှုပ်နှံထားသော မိုင်းဗုံးများကို စခန်းတွင်းမှ ခလုတ်နှိပ်၍ ဖောက်ခွဲလိုက်လေ၏။

ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသည်နှင့် အာရပ်များ တချို့ ထိခိုက်သေဆုံးကာ ကျန်အများစု သည် မိုင်းဗုံး လွတ်ကင်းရာဖြစ်သော လျှိုကြီးထဲသို့ ဖြတ်ဝင်၍ ရှေ့တက်လာကြ၏။

ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အယ်ရီသည် သူ၏ ပါးလံမားတပ်ဖွဲ့ဝင် လေးဆယ်ကို စက်သေနတ်ကြီးနှစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံးများ၊ မီးလောင်ဗုံးများ ပေးထား၏။

အာရပ်များ သူတို့အောက်တည့်တည့် ရောက်သောအခါ သေနတ်ကြီးနှစ်လက် သည် လည်းကောင်း၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ မီးလောင်ဗုံးများသည် လည်းကောင်း အာရပ်များကို အနီးကပ် ပစ်ခွင်းလေတော့၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် အသံ ပိုမိုများပြားစေရန် မြောက်အိုးများ ဖောက်၍လည်း ကောင်း၊ အသံချဲ့စက်များဖြင့် ပေါက်ကွဲသံများကို ဖွင့်ပေး၍လည်းကောင်း တိုက်ပွဲကို ပိုမိုကြီးမား ဆူညံစေ၏။ သူ၏အာရပ်တပ်သားများ အခြေအနေ ဆိုးနေသည်ကို မြင်ရသော ကီဆီသည် ခံတပ်တွင်းမှ လှမ်း၍ အမြောက်နှင့် ပစ်ခတ်လေ၏။ အမြောက်ဆန်များသည် များသော အားဖြင့် သူတို့ တပ်သားများဖြစ်သည့် အာရပ်များအကြားတွင် ပေါက်ကွဲကာ မိမိ၏ တပ်သားများကို ပြန်သတ်သလို ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် အမြောက်ဆန် တစ်ခုသည် ဂျူးတပ်ဖွဲ့၏ ပထမစက်သေနတ်ကို ထိမှန်သွားလေ၏။

ရှေးဦး အာရပ်တပ်ဖွဲ့သည် အပြိုပြို အလဲလဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဂျူးတို့ဘက်မှ ဒုတိယ စက်သေနတ်သည် ပြောင်းပူလွန်း၍ ပစ်မရသောအခါ ပါးလံမား တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် စခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဆုတ်လာကြ၏။

အစုအစည်း မရှိတော့သော အာရပ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရှေ့သို့တက်၍ တိုးလာ ကြ၏။ သူတို့နှင့် ထိပ်တိုက် နေရာယူသည်မှာ ဒေးဗစ်၏ ကတုတ်ကျင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်တို့တွင် တင့်ကားပစ် သေနတ်ကြီးနှင့် ကျည်တောင့် ငါးတောင့် ရှိသည်။ ထိုကျည်များမှာ စရိတ်စကလေးပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့် စုစည်းထားသော နှစ်လုံးပြူး သဖွယ်ပြုလုပ်ထားလေသည်။

အာရပ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ တိုးလာကြ၏။ ကိုက် ၅၀ ...။ ကိုက်

၄၀ ...။ ကိုက် ၃၀ ...။ ကိုက် ၂၀ ...။

သေနတ်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒေးဗစ်၏လက်သည် ချွေးများ ပြန်လာ၏။

ကိုက် ၁၀ ...။ ပထမ တစ်ချက် ပစ်လိုက်၏။

ရှေးဟောင်း တင့်ကားပစ် သေနတ်ကြီးမှ ကျည်ဆန်စရိတ်များမှာ အာရပ် လူအုပ်ကြီးကို အနီးကပ် ဖောက်ခွဲလိုက်ရာ အများအပြား လဲပြိုသွားကြ၏။ သို့သော် ဒုတိယ လူလှိုင်းအုပ်ကြီးသည် ဆက်လက် တက်လာကြပြန်ရာ

“ဒုတိယအချက် ပစ်” ပေါက်ကွဲသံနှင့် အတူ လူအုပ်ကြီး ပြိုကျသွားပြန်၏။
“တတိယအချက် ပစ်”

သေနတ်ကြီး၏ ပြောင်းသည်လည်း ပေါက်ကွဲကာ သေနတ်ကြီးသည် အသုံး မဝင်တော့ပေ။ သို့သော် သေနတ်ကြီးမှာ သူ့တာဝန်သူ ကျေပွန်ခဲ့ပေသည်။ သူသည် အာရပ် နှစ်ရာကျော်ကို လဲကျစေခဲ့ပြီး ရှေ့သို့ တက်နေကြသူများကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်နိုင်ပေသည်။

နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော အာရပ်များသည် ရပ်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျော်ဒါးနားနှင့် သူ၏ ကလေးတပ်တို့ သေနတ်ဖြင့် ဆုံကြပြန်၏။

စနစ်တကျ ပစ်ခတ်နေသော ကျည်ဆန်များ အကြားတွင် အာရပ်များသည် မစုစည်းနိုင်ကြတော့ဘဲ ဖရိုဖရဲနှင့် ခံတပ် ဆီသို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ဇက်သည် သူ၏ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့များကို စုပြီး ပြေးသွားကြသော အာရပ်များနောက်မှ လိုက်၍ တိုက်လေ၏။

အယ်ရီသည် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေရာမှ “ဟာ ...ဒီအရူးနှယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူကများ ခံတပ်ကို တက်သိမ်းခိုင်းတာ ကျနေတာပဲ ။

ဒေးဗစ်သည် အံ့ကြိတ်ရင်းမှ “ဇက် ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်” အယ်ရီသည် သူ့ နေရာမှ ထ လိုက်ပြီး ‘ကဲ...လာ...လာ ဒီကောင်ကို အချိန်မီ ရှာရအောင်”

အယ်ရီသည် ဇက်နောက်သို့ မလိုက်မီ ဂျော်ဒါးနားနှင့် ကလေးများအား

ကျဆုံးသွားကြသည့် အာရပ်များ၏ လက်နက်များကို ယူ၍ စခန်းထဲဝင်ကြရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ဒေးဗစ်နှင့် အတူ ဇက်နောက်သို့ လိုက်ရပြန်၏။

အယ်ရီ၏ခံစစ်သည် အောင်မြင်လာပေသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အာရပ်တပ် များ၏ တစ်ဝက်ခန့်ကို သေဆုံးဒဏ်ရာ ရစေခဲ့သည်။

သူ၏တပ်ဖွဲ့ များ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသော မိုဟာမက်ကီဆီ သည် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလေတော့၏။ ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးသည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များထက် နှစ်ဆယ့်ငါးကိုက်ခန့် ရှေ့ရောက်နေ၏။ ခံတပ်အတွင်းမှ အာရပ် သေနတ်သမားများသည် နောက်မှ လိုက်လာသော ဇက်တို့အဖွဲ့ကို ပစ်ခတ်လေရာ ရှေ့မှ ကိုယ့်လူများကိုလည်း ပစ်ခတ်မိပြန်၏။

တချို့သော အာရပ်များများ ခံတပ်တွင်းသို့ ရောက်သွားနိုင်သော်လည်း အတော်များများမှာ နှစ်ဖက်ညှပ် အပစ်ခံရ၍ ကျဆုံးကြပြန်၏။

ရှေ့လောကြီးနေသော ဇက်သည် ခံတပ်အနီး ကိုက်လေးဆယ်ခန့် အထိ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှ သတိရကာ သူတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား -

”နေရာ ယူကြ” ဟု အော်လိုက်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကမူ ရန်သူပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်နေ၏။ ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ရှေ့တိုး၍ အကျိုးမထူးနိုင်သည်ကို မြင်သည်နှင့် ကျည် မမီရာ ဒေသအထိ ပြန်ဆုတ်လာကြ၏။ ဇက်ကမူ ပစ်ကွင်းထဲ၌ ရှိနေ၏။

ဇက်သည် တွား၍ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ဆုတ်လာ၏။ ခံတပ်ပေါ်မှ ကျည်ဆန် များသည် စုပြုံကျလာရာ ဇက်ကို ထိမှန်သွားလေ၏။

သူသည် ဒဏ်ရာနှင့် ထ ရင်း သူ့ ရဲဘော်များထံသို့ ပြေးဆုတ်ရာ နောက်ထပ် ထိမှန်ပြီး ကာထားသော သံဆူးကြိုးပေါ်တွင် ချိတ်နေပေတော့၏။ သူသည် မသေသေး။ သို့သော် လှုပ်ရှား၍ မရတော့ပေ။

ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် နေရာယူထားရာမှ ဇက် ရှိရာသို့ သွားရောက် သယ်ယူမည် အပြုတွင် အယ်ရီနှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် အနားရောက်လာ၏။ တပ်သား များက

“ဟို သံဆူးတန်းမှာ ချိတ်နေတာ ဇက် ပဲ”

အယ်ရီသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုအကွယ်မှ ဇက်ရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူနှင့် ဇက်တို့မှာ ကိုက်တစ်ရာခန့် မြေပြန့်ခြားနေ၏။ လမ်းခရီးတွင် ကွယ်စရာ ကျောက်တုံးများ ရှိသည်။ သို့သော် ဇက် အနားတွင်ကား ဘာအကာအကွယ်မှ မရှိတော့။

ရုတ်တရက် ခံတပ်တွင်းမှ သေနတ်သံများသည် ငြိမ်သွား၏။ အယ်ရီအနားသို့ ရောက်နေသော ဒေးဗစ်က

“ဒါ ဘာသဘော ပါလိမ့်”

‘ဘာသဘောရမှာလဲ သူတို့က ဇက်ကို ငါးစာလုပ်ပြီး တို့ကို မျှားနေတာပေါ့။ ဇက် မလှုပ်နိုင်တာကို သူတို့က သိပြီးသားလေ ဒီတော့ တို့က သူ့ကို သွားကယ်ဖို့ စောင့်နေကြတာပေါ့”

“ခွေးကောင်တွေ တစ်ခါတည်းပဲ လှမ်းပစ်သတ်လိုက်ကြရင်လည်း ပြီးတာပဲဟာ”

“မင်း မမြင်ဘူးလား ဒေါ်ဗစ်၊ ဇက်မှာက သေနတ် မရှိတော့ဘူးကွ၊ တို့ ဆုတ်သွားရင် သူတို့က ဇက်ကို အရှင်ဖမ်းချင်သေးတာ၊ ဒါမှ သူတို့ ကနေ ကျဆုံးသွားတဲ့ လူတွေအတွက် ဇက်ကို ကလဲ့စား ချေမလို့”

“ဘုရားရေ ဒုက္ခပါပဲ” ဒေးဗစ်သည် တစ်ချက်ညည်းလိုက်ပြီး ဇက် ရှိရာသို့ ပြေးထွက်မည်အပြု အယ်ရီက လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

နောက်“ဟေ့...တို့အထဲမှာ လက်ပစ်ဗုံးပါတဲ့သူရှိရင် ငါ့ကို နှစ်လုံးလောက် ပေးစမ်း၊ ဒေးဗစ် ကျန်တဲ့တပ်ဖွဲ့တွေ စုပြီး စခန်းကို ပြန်ပေတော့”

“ဗျာ ...ခင်ဗျားက ဇက်ဆီကို ကိုယ်တိုင် သွားမလို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား” ‘ဟု ဒေးဗစ်၊ ဒါ အမိန့်ကွ၊ ငါ့အမိန့်ကို ပြန်ပြောမနေနဲ့”

ဒေးဗစ်သည် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး တပ်ဖွဲ့များကို ဆုတ်ရန် အချက်ပြလိုက်လေ၏။ အနည်းငယ် ဆုတ်ပြီးမှ အယ်ရီရှိရာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

အယ်ရီသည် ကျောက်တုံး တစ်တုံး တစ်တုံး အကာအကွယ်ယူ၍ ဇက် ထံသို့ သွားနေ၏။

အာရပ်များသည်လည်း အယ်ရီ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်ပင်။ သူတို့သည် ဒဏ်ရာရနေသော သူကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာကူမည် ဆိုခြင်းကို သိပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့အနေနှင့် အကာအကွယ်ကင်းသော ပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာအောင် စောင့်ပြီး လာကယ်သူကို ဒဏ်ရာရအောင် စောင့်ပစ်ရုံသာ ရှိ၏။ သို့မှသာ ဂျူးတို့သည် ကယ်ဖို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထပ်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

အယ်ရီသည် ကျောက်တုံးအကွယ်မှ ထ၍ နောက်တစ်ခု ရှိရာသို့ ပြေးဝပ်လိုက် ၏။

အာရပ်များသည် မပစ်ကြသေး။

အယ်ရီသည် နောက်ဆုံး ကျောက်တုံးရှိရာသို့ တွားလာသောအခါ ဇက်နှင့် ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ဝေးတော့၏။ ဇက်သည် သံဆူးကြိုးအကာတွင် ငြိချိတ်နေ၏။

အယ်ရီသည် သူ အကာအကွယ်မဲ့သော ဇက်နားသို့ ရောက်ခါမှ အာရပ်တို့က စုပြုံ ပစ်ကြမည်ဟု မှန်းဆထား၏။

ထိုစဉ် ဇက်သည် အယ်ရီကို မြင်သွား၏။ “အယ်ရီ၊ ပြန်ဆုတ်..ပြန်ဆုတ်”

အယ်ရီသည် သူ့ကျောက်တုံးမှ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ရာ ဇက်ကိုသဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရ၏။ ဇက်၏ မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့တွင် ဒဏ်ရာကြောင့် သွေးများ ရွဲနှစ်နေ၏။ ခံတပ်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ သေနတ်ပြောင်းများသည် ဇက်ရှိရာသို့ စုပြုံချိန်ထား သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဇက်က

“ပြန်ဆုတ်ဗျာ...ဟေ့လူ ပြန်ဆုတ်၊ ကျုပ်က မခံတော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ထက် ပိုမခံတော့ဘူး၊ ပြန်ဆုတ်ပါတော့”

အယ်ရီသည် သူ့ခါးထဲမှ လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး“ဇက်၊ ငါ

မင်းဆီကို လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်မယ် ကြားလား”

အယ်ရီက ဂျာမန်လို အော်ပြောလိုက်ရင်း လက်ပစ်ဗုံးများ မပေါက်ကွဲစေရန် စနက်တံ မောင်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ နောက် ကပျာကယာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ဇက် ထံသို့ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ တစ်လုံးသည် ဇက်အနားသို့ ရောက်သွား၏။

ဇက်သည် လက်ပစ်ဗုံးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သေနတ်မှန်ထားသော ဗိုက်နား ကပ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ရပြီ၊ ခင်ဗျား ပြန်တော့” အယ်ရီသည် အာရပ်များ မစဉ်းစားနိုင်ခင် အမြန်ပြန်၍ ထပြေးလေ၏။

အာရပ်များသည် ဇက်ထံသို့ လာမှ ပစ်မည်ဟု စောင့်နေရာ ပထမ ကြောင် နေကြ၏။ နောက် သတိရ၍ လှမ်းပစ်ကြသောအခါ အယ်ရီသည် ကျည်မမီရာသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

အယ်ရီသည် ဂန်ဒက်ဖနာဆီသို့ လေးလံသော ခြေထောက်များနှင့် ပြန်လာ လေတော့၏။

ဇက်သည် တစ်ယောက်ထီးတည်း ကျန်ရစ်၏။ သူ့၏အသက်မှာ တဲတဲကလေး ကျန်တော့ကြောင်း သူ သိသည်။

အာရပ်များသည် နာရီဝက်ခန့် တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်နှီးနှီး စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ဘာမှ ပစ်မလာသောအခါမှ ခံတပ်တံခါး ဖွင့်ကာ အာရပ်သုံးဆယ်ခန့်သည် ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာကြကာ ဇက်ကို အရှင်ရလိုမှုဖြင့် ဇက်အနားသို့ ကပ်လာကြလေ၏။

ဇက်သည် လက်ပစ်ဗုံးက ပင်ကိုဖြုတ်ပြီး လက်ပစ်ဗုံးကို သူ့ခေါင်းအနားမှာပင် ကပ်ထားလိုက်၏။

ဗုံးပေါက်ကွဲသံ ကြားရသောအခါ အယ်ရီသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူရော်သွားပြီး ဒဏ်ရာရထားသော သူ့ခြေထောက် မှာ သူ့ကို ထမ်းမထားနိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ ရင်ထဲမှာ

လှိုင်းထသလို လှုပ်ရှားသွား ၏။ သို့သော် သူသည် ကြိုးစား၍ စခန်းသို့ ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့ရလေတော့၏။

အယ်ရီသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ကတုတ်ကျင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၏။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ တဆတ်ဆတ်ခုန် တုန်လှုပ်နေသော ကြွက်သားများမှအပ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားပေ။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရောင်နေ၏။

ဂျူးတို့ဘက်မှ ၂၄ ဦး ဆုံးရှုံးခဲ့ပေသည်။

ပါးလ်မားတပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော် ၁၁ ဦး၊ ရဲဘော်မ ၃ ဦး၊ စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ၆ ဦးနှင့် ကလေး ၄ ဦး ဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာရသူမှာ ၂၂ ဦးရှိသည်။

မိုဟာမက်ကီဆီဘက်မှ ၄၁၈ ဦး ကျဆုံး၍ ၁၇၀ ဦး ဒဏ်ရာရှိသွားပေသည်။ တိုက်ပွဲမှ ဂျူးတို့သည် လက်နက်အမြောက်အမြား ရလိုက်ရာ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို အာရပ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် စမ်းရဲတော့မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် အက်စသာခံတပ်ကို အပိုင်စီးထားပြီး အဘူဟီးရှားရွာကို သိမ်းထား၍ ဂန်ဒက်ဖနာကို သွားသည့်လမ်းကိုမူ ဖြတ်တောက်ထားဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ “

ကစ်တီသည် ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ကစ်တီသည်လည်း ချုံးချုံး ကျလျက် ရှိသည်။

ကစ်တီက 'ဒဏ်ရာနဲ့ အာရပ်တွေထဲက ရှင် မေးစရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူတချို့က လွဲရင် အားလုံး အဘူဟီးရှားကို ပို့ထားလိုက်ပြီ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေ အခြေအနေ ကကော”

“ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက သိပ်မဟန်ဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ကောင်းပါတယ်။ ဪ... ဒီမှာ ရှင့်အတွက် ဘရန်ဒီ ယူခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ” အယ်ရီသည် ဘရန်ဒီကို တစ်ငုံ ငုံသောက်လိုက်၏။ သို့သော် စကားမပြော။ ကစ်တီက

“ပြီးတော့ ဇက်ဂီလ်ဘိုးဝါးရဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေလည်း ယူခဲ့တယ်၊
ဘာမှတော့ သိပ်မရှိဘူးပေါ့”

‘ဘယ်ရှိမလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကိဘုရှ်စခန်းသား တစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရယ်လို့
ဘာမှ မရှိဘူး၊ သူ့အသက်တောင် သူ မပိုင်ဘူး”

အယ်ရီ အသံသည် နာကြည်းစိတ်နှင့် မာနေ၏။ ကစ်တီက

“ကျွန်မလည်း ဇက်ကို သဘောကျပါတယ်၊ မနေ့ညကပ် ကျွန်မကို
တိုက်ပွဲတွေ ပြီးသွားရင် သိုးကျောင်း ထွက်မယ့်အကြောင်း ပြောနေသေးတယ်။
အင်းလေ၊ သူ့မိန်းမက ဒီပစ္စည်းကလေးတွေ လိုချင်ရင် လိုချင်မှာပေါ့၊ ရှင်လည်း
အသိသားပဲ၊ သူ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

အယ်ရီသည် အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ ‘ဇက်ဟာ လူမိုက်၊ သူ့အနေနဲ့
အက်စသာခံတပ်ကို တက်သိမ်းဖို့အလုပ် ဘာမှ အယ်ရီသည် လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်
ထုပ်ထားသော ဇက်၏ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ..

“လိုင်ရာဟာ အလွန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အချိန်က
ကုစားသွားပါလိမ့်မယ် မရှိဘူး” ထင်ပါရဲ့”

အယ်ရီသည် ဇက်၏ ပစ္စည်းများကို ရှေ့တွင် ရှိနေသော ရေနံဆီ မီးဖိုထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ်အဖို့လည်း ဇက်နေရာမှာ အစားထိုးဖို့ အတော်မလွယ်ဘူး” ကစ်တီ၏
မျက်လုံးများသည် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။

“ဪ...ရှင်က ဒါပဲ တွေးနေတာလား ဟင်၊ ရှင့်အတွက် ဇက်လို လူမျိုး
တစ်ယောက် ဘယ်လိုအစားထိုးမလဲ ဆိုတာ”

အယ်ရီသည် မတ်တတ် ထ လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဇက်လိုလူမျိုးက နေရာတိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာ
သီးတဲ့ အသီးမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးလား”

"ဒီမှာ ကစံတီ၊ မင်းရဲ့ခင်ပွန်း တိုက်ပွဲမှာ ကျတော့ သူ့ရဲ့ တပ်ခွဲမှူးက ဘာလုပ်သလဲ"

"ကျွန်မ အနေနဲ့က အဲဒါနဲ့ မတူဘူးလို့ ထင်လို့ပါ။ ရှင့် အနေနဲ့က ဇက်ကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တယ်၊ သူ့မိန်းမကဆိုရင် ရှင်တို့ရွာသူ၊ ရှင့်မျက်စိ အောက်မှာ ကြီးလာတာ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ" 'ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငိုပေါ့၊ အနည်းဆုံးတော့ မျက်ရည်ကျရမှာပေါ့"

ရုတ်တရက် အယ်ရီ၏ မျက်နှာသည် တွန့်သွား၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တုန်ယင်လာ၏။ ပြီးမှ အားယူ၍ 'ဒီမယ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ လူသေတယ်ဆိုတာ မဆန်းဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီစခန်းထဲ က ထွက်သွားဗျာ"

အခန်း ၇

ဆာဖက်မြို့ကို အာရပ်တို့သည် ခွဲရေးအဆို အတည်ပြုပြီးသည်၏ နောက်တစ်နေ့မှ စ၍ တိုက်ခိုက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ၁၉၄၇ ခု နိုဝင်ဘာလ ၂၉ ရက် နောက်ပိုင်းက ဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခု ဗြိတိသျှတို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါတွင် အားလုံး မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း သေချာကျနေရာ သုံးခုစလုံးကို အာရပ်များလက်သို့ ထားခဲ့၏ ရဲစခန်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ရုံးချုပ်၊ မြို့ပြင်မှ တဲဂက် ခံတပ်တို့ပင်တည်း။ (ဆာဖက်မြို့သည် ကတော့ပုံကို ပြောင်းပြန် လှန်၍ထားသလို ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။ ဂျူးများသည် ကတော့ပုံ၏ ရှစ်ပုံတစ်ပုံခန့် ရှိလေရာ ပထဝီဝင်သဘောအရ အထက်အရပ် တွင်လည်းကောင်း၊ အောက်အရပ်တွင်လည်းကောင်း၊ နံဘေးနှစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း၊ အာရပ်များ ဝိုင်းရံ၍နေ၏။

ဂျူးတို့တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် သင်တန်းဆင်းထားသော ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ရာခန့်သာ ရှိ၏။

ဆာဖက်မှ ဂျူးတို့သည် ကာဘဲလစ်(ပို၍ အယူသီးသောဂျူး)များဖြစ်ပြီး သူတို့သည် အစဉ်အလာအရ တိုက်ရေး ခိုက်ရေးဘက်တွင် လုံးဝ ဝါသနာ မပါသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဗြိတိသျှတို့ ထွက်ခွာပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် အယ်ရီသည် ဂျော့ယာကိုနီ ဦးစီးသည့် ပါးမားလ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်သုံးဆယ်၊ ရဲဘော်မ နှစ်ဆယ်ကို ဆာဖက်မြို့ရှိ ဂျူးရပ်ကွက်သို့ စစ်ကူလွှတ်လိုက်၏။ ထိုရက်မှာ ဥပုသ်ရက် ဖြစ်သည်။

ဂျော့နှင့် သူတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်း လာခဲ့ရသည် ဖြစ်ရကား ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ရာစုနှစ် တစ်ခုအတွင်း ကာဘော်လစ်တို့သည် သူတို့၏ ဥပုသ်ကို ချိုးဖောက်၍ စစ်ကူလာသူများကို ပူဇွန်သော ထမင်းဟင်းများ ချက်ကျွေးကြပြီး

အားရပါးရ ကြိုဆိုကြလေ၏။

ဆာဖက်မြို့ကို သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး မတ်ဖတ်ီ စံမြန်းရမည့် မြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာ ကာဂူဂျီသည် သူ၏ တပ်သားများကို ရပ်ကွက်များအား တိုက်စေ၏။

အာရပ်များ အနေနှင့်လည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် စမ်းသပ်တိုက်ခိုက်ကြည့်ကြရာ ဂျူးတို့၏ ခုခံမှုကြောင့် တပ်လန့်ခဲ့ရသည့်အပြင် ဂျူးတို့ကို အနိုင်ရရေးမှာ တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက်၊ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် တိုက်ခိုက်မှ ရနိုင်မည်ဟု သိသွားလေ၏။ သို့နှင့် မူလတိုက်နည်းဖြစ်သော ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ခြင်းကိုသာ ပြုလုပ်နေလေတော့၏။

ဂျူးတို့၏ ခုခံသော စစ်ကို ဒေသခေါင်းဆောင် ရီမက်နှင့် ဂျော့တို့က ဦးဆောင် ကြ၏။

ထို့ပြင် ကင်နင် တောင်ကုန်းမှ အိမ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး သူတို့နှင့်အတူ လာနေသော အငြိမ်းစားဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း ဘရစ်ဆယ်သာလင်မှာ သူတို့၏ အကြံပအရာရှိ ဖြစ်ပေသည်။

ဆပ်သာလင် ကမူ ဂျူးတို့၏ ဆင်နွှဲနေကြပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့အကြံဉာဏ် မလိုပါ ဟု အေးဆေးစွာ နေနေ၏။ ဒေသခံ ရီမက်အနေနှင့် ခေါင်မိုးချင်းဆက်နေသော ဂျူး အာရပ် ရပ်ကွက် အနေအထားကို သဘောမကျ။ နယ်နိမိတ် ကွဲနေစေချင်သည်။ သည်တွင် ဂျော့သည် နယ်နိမိတ်များ ရှိသော အိမ်များကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ထိုနေရာများမှ ပစ်ခတ်မှုများ ပြုလေ၏။ ကြာသောအခါ အာရပ်တို့က မခံနိုင်တော့ဘဲ နှစ်ရပ်ကွက်အကြားရှိ အိမ်များကို မိုင်းနှင့် ပစ်ခွဲပစ်လိုက်လေ၏။ သည်တွင် ရီမက်လိုချင်သော ကြားဒေသ တစ်ခု ရသွားလေ၏။

သို့ဖြင့် ဂျူးတို့သည် တစ်ဖက်ရန်သူတို့ ချီတက်ခြင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြင်နိုင်၍ ခုခံရေးကို ပိုမိုတိကျစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဒုတိယခြေလှမ်း အနေဖြင့် ဂျော့သည် သူ၏လက်ဖြောင့်တပ်သားများကို အာရပ်ရပ်ကွက်တွင်းသို့ စေလွှတ်ပြီး တန်ပြန် ချောင်းမြောင်း ပစ်စေခြင်း ပြုလုပ်ရာ

ထိရောက်လှ၏။

အာရပ်များက အစောင့် ချထားကြသော်လည်း ဂျော့၏
သတင်းထောက်လှမ်း ရေး အရ ကြိုတင်သိရှိကာစောင့်သည့်နေရာ တခြား၊
တိုက်သည့်နေရာ တခြား ဖြစ်၍ အာရပ်များကို ချောက်ချားစေ၏။

တကယ်တမ်း အာရပ်များအတွက် ဒုက္ခရောက်စေသည်မှာ ည ပြောက်ကျား
စနစ်ဖြစ်သည်။

မော်ရိုကိုတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် ဂျော့သည် ရန်သူ၏
ညအမှောင်ကြောက်တတ်မှု အားနည်းချက်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် ညပိုင်း
ပြောက်ကျားစနစ်နှင့် အာရပ်နယ်မြေ တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ရာ အာရပ်များ
စိတ်ဓာတ်ကျနေကြလေ၏။

ရီမက်နှင့် ရှော့တို့အနေနှင့် သူတို့၏ နည်းဗျူဟာများသည်
အောင်မြင်ကြောင်း သိပါ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း အထိမနာနိုင်ကြောင်းလည်း
သိ၏။

အကြောင်းမှာ ရန်သူအင်အား များပြားလှခြင်း၊ လက်နက်အင်အား
သာလွန်ခြင်း၊ နေရာကောင်း ရထားခြင်းတို့ကြောင့် အောင်မြင်နေပါလျက်
ဂျူးတို့ဘက်မှသာ လက်နက်များ နည်းပါး၊ ရိက္ခာများ ပြတ်လပ်သည့် အခြေအနေသို့
ရောက်လာလေ၏။

ထိုသို့ ဆိုးရွားသော အခြေအနေမှာပင် ဂျူးတို့သည် စိတ်ဓာတ်မကျကြ။
ကျောင်း များက ဖွင့်ဆဲ၊ တစ်စောင်တည်းသော သတင်းစာကလည်း ထွက်ဆဲ။
စာပို့လုပ်ငန်းပင် လျှင် တံဆိပ်ခေါင်းကို လက်နှင့်ရေးပြီး ဆက်သားနှင့်လွှတ်ကာ
ပြင်ပ ကျူးကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်နေ၏။

ဤသို့နှင့် ဆောင်းကုန် နွေဦးသို့ပင် ရောက်လာလေ၏။ ဂျူးတို့ဘက်မှ
တိုက်ရည် ခိုက်ရည် ပြည့်သော စစ်သား တစ်ရဲခင်းဆယ် ကျဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရိက္ခာ အနေနှင့်လည်း ဂျုံဆယ့်နှစ်အိတ်သာ ကျန်တော့၏။
အခြေအနေအားလုံး ကို သုံးသပ်၍ ဂျော့က

“ကျွန်တော် အယ်ရီကို ဘယ်လိုဒုက္ခမှ မပေးဘူးလို့ နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ”
အခြေအနေကတော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူ့ဆီ သွားတွေ့မှ ရတော့မယ်”

ထိုနေ့ညမှာပင် ဂျော့သည် အယ်ရီ၏ ဌာနချုပ်သို့ အရောက်သွားပြီး
အခြေအနေ အားလုံးကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘အယ်ရီကိုတော့
ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး အယ်ရီ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးရက်ကြာရင် ကျုပ်တို့
ကြွက်သတ်စားရတော့မှာပဲ”

အယ်ရီ အနေနှင့်လည်း စာနာနိုင်ပါသည်။ ဆာဖက်မြို့ ရပ်တည်နေခြင်းမှာ
ဂျူးတို့အတွက် အညံ့မခံသော ပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း အယ်ရီသိ၏။

အကယ်၍များ ဆာဖက်ကို ဂျူးတို့ သိမ်းနိုင်ပါက အာရပ်တို့ကမ္ဘာတွင်
တုန်လှုပ် သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

အယ်ရီက“ကဲ...လာလာ၊ ငါ ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်”

အယ်ရီသည် ဂျော့အား သူ့အတွင်းခန်း တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး သံပိုက်လုံး၊
မောင်းတံ၊ ခလုတ်များဖြင့် အူကြောင်ကြောင် ပုံစံရှိသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြလိုက်၏။

ဂျော့က“ဘာကြီးတုံးဗျာ...ဒါက”

“ဂျော့ မင်း အခု ကြည့်နေတာကတော့ ဒေးဗစ်ကာပေါ့ “

“ဗျာ...ဒေးဗစ်ကာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေးဗစ် အငယ်ကောင်ပေါ့ကွာ၊ တို့
ဒူးချန်ပီယံတစ်ယောက် က ထွင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေ”

ဂျော့သည် မုတ်ဆိတ်များကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။ ထိုပစ္စည်းများမှာ လက်နက်
တစ်ခုနှင့်တော့ တူသည်။ သို့သော် သူ တွေ့ဖူးသော လက်နက်များနှင့် လားလားမှ
မတူ။

“အဲဒါနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ သိရသလောက်တော့ ဒါကြီးနဲ့ မော်တာကျည်ဆန်တွေ ပစ်လို့ရ ဆိုပဲ”

”ဗျာ...ဘယ်လို ပစ်ရမှာလဲ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲကွ၊ ငါမှ စမ်းမကြည့်ရသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျေရှုဆလင်က သတင်းရတော့ တယ်ပြီး ထိရောက်တဲ့ လက်နက်ဆိုပဲ”

“ဘယ်သူတွေ ထိတာလဲ၊ ဂျူးတွေကိုလား...အာရပ်တွေကိုလား”

”ဒီမယ် ဂျော့၊ လျှာရှည်မနေနဲ့၊ ဒီလက်နက်ကို တကယ့် အကျဉ်းအကျပ်ရောက် ရင် စမ်းသုံးဖို့ ငါ ချန်ထားတာ၊ မင်း ဆာဖက်ကို ပြန်ရင် ယူသွားပေတော့”

ထိုနေ့ည တိုက် ကင်းအဖွဲ့သည် စားနပ်ရိက္ခာ ရသလောက်နှင့် ပေါင်သုံးဆယ်မျှသော ကျည်ဆန်ပါသည့် ဒေးဗစ်ကာ လက်နက်ကြီးကို ယူ၍ ဆာဖက်သို့ ဂျော့ ရောက်သွား၏။

ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင်များကို အစည်းအဝေး ချက်ချင်း ခေါ်လိုက်၏။

အိပ်ပျော်နေသော ဆပ်သာလင်အားလည်း အကြံပေးရန် နှိုးခေါ်လာကြ၏။ ဆပ်သာလင်က ဒေးဗစ်ကာကို ကြည့်၍

”အင်း ဂျူးတွေမို့လို့လည်း ဒါမျိုးလုပ်ပေတာပဲ” ဟု ကောက်ချက်ချလေ၏။

နောက် လီဗာများ၊ မောင်းတံများ၊ ခလုတ်များကို တစ်ခုချင်းကြည့်ပြီး ပစ်၍ ရ မရ စမ်းသပ်ကြည့်ကြ၏။

နောက်နေ့မနက် ရောက်သောအခါ ဒေးဗစ်ကာ လက်နက်ကို ရှင်းလင်းရာ မြေကွက်တစ်ကွက်သို့ ယူလာပြီး အာရပ်တို့ အပိုင်စီးထားသော ရဲစခန်းနှင့် ဝန်းကျင် အိမ်များကို အကြမ်းဖျင်း ချိန်လိုက်၏။

ဒေးဗစ်ကာ လက်နက်ကသာ ဆန်းသည် မဟုတ်၊ သူ၏ ကျည်ဆန်ကလည်း ဆန်းပေသည်။

ကျည်ဆန်ပုံမှာ တင်းပုတ်သဏ္ဌာန်ရှိပြီး ထိပ်တွင် စနက်တံများ တပ်ထားသော ဒိုက်မိုင်းများ စုစည်းထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ပစ်ရမည့်ပုံမှာ ပြောင်းထဲမှာ လက်တံထည့်ပြီး အရှိန်နှင့် အဝေးသို့ရောက် ပေါက်ကွဲမည့်

သဘောဖြစ်သည်။

ဆပ်သာလင်ကမူ ထိုလက်နက်ကျည်ဆန်သည် ပြောင်းဝရှေ့
တစ်လံလောက် တွင်ကျပြီး ပေါက်ကွဲမည်ကို မြင်ယောင်လျက်
'အင်း...ဒီကျည်ဆန်သာ ပြောင်းထိပ်နား တစ်မိုက်လောက်သာ ပြုတ်ကျ ရင်တော့
ကွာ တို့ ဆာဖက်က ဂျူးတွေတော့ မျိုးပြုတ်ပဲ”

လူအားလုံးသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြပြန်၏။ နောက်ဆုံး
ရီမက်က “ကဲ...ကြာတယ်၊ စမ်းကြမယ်”

လူအများသည် အကာအကွယ် နေရာယူလိုက်ကြ၏။ ပစ်ရမည့် ပုံစံဟု
ယူဆသည့် အတိုင်း မောင်းတင်၊ ခလုတ်ဆွဲ၊ ကျည်ထည့်လိုက်၏။

ဂျော့က တုန်ယင်သောအသံနှင့် 'ပစ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရီမက်သည် ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် ဒေးဗစ်ကာ
သည် ကျည်ထွက်သွားလေ၏။

ဒုံးကျည်ဖင်သည် လေထုထဲတွင် တငြီးငြီးအသံမြည်၍ ကျည်သည် တောင်
ကုန်းအတိုင်း အမြင့်ကြီး တက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ရဲစခန်းနံဘေးရှိ
အာရပ်အိမ်များ ပေါ်တွင် ကျရောက်ကာ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့၏။

တောင်ကုန်းတစ်ဒေသလုံး ပြိုကွဲသွားသည့်အလား ပြင်းထန်၍ တစ်မြို့လုံး
တုန်ခါသွားလေ၏။

ဆပ်သာလင်က ပါးစပ်ဟလျက်... ဂျော့သည် မုတ်ဆိတ်မွေးများ
ထောင်လျက် ... ရီမက်သည် မျက်လုံးပြူးထွက်လျက် ကျန်လူများသည်
ကြက်သေသေလျက် ရှိကြ၏။

ခဏအတွင်း အံ့ဩမှု ပြေပျောက်သွားကာ အားလုံး ဝမ်းသာမြူးထူးစွာ
ခုန်ပေါက်ကြလေတော့၏။

ဆပ်သာလင်က “စံပဲဟေ့...စံပဲဟေ့” 'ကဲပါ။ နောက်တစ်ချက် ပစ်ရအောင်”

အာရပ် ရပ်ကွက်တွင် ဂျူးတို့၏ ဆူညံပျော်ရွှင်မှုကို ကြားရ၏။ ဘာကြောင့်

ပျော်၍ နေကြောင်းလည်း ရိပ်မိလေသည်။ မိုးပျံ့ဦး၏ အသံကပင် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှပေပြီ။ ပေါက်ကွဲမှုကို ထည့်ပြောရန် မလိုတော့။

နောက်ထပ် တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ပြိုလဲသွားကြ ပြန်၏။ အာရပ်များသည် ကြောက်ဖူးတုန်နေရလေပြီ။ ဂျူးတို့အနေနှင့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကလဲ့စား ချေနေကြရလေပြီ ဖြစ်၏။

ဂျော့သည် ဒေးဗစ်ကာ၏ အောင်မြင်မှု သတင်းကို အယ်ရီထံ အသေးစိတ် အကြောင်းကြားလိုက်၏။

အယ်ရီသည် သူ၏ အခွင့်အလမ်းကို မြင်သည်နှင့် စွန့်စားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ သူသည် ဒေသတစ်ခုလုံးရှိ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့များ စုစည်းလိုက်ရာ တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရရှိ၏။ ထိုတပ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့နှင့် ဒေးဗစ်ကာ လက်နက်၏ ကျည်ဆန်များကို ယူ၍ ဆာဖက်သို့ လာခဲ့လေသည်။

“ဦး! “ဒိုင်း...”

ဒေးဗစ်ကာ လက်နက်သည် အောင်မြင်နေလေ၏။ တတိယမြောက် နေ့တွင် ဒေးဗစ်ကာ၏ ကျည်ဆန်များ ပေါက်ကွဲပြီးသည့်နောက် မိုးရွာလေသည်။ အယ်ရီသည် အာရပ်စပိုင်များကို ခေါ်၍ အကြီးဆုံး ပြီးဖြန်းမှုကို လုပ်လိုက် လေတော့၏။

“ခင်ဗျားတို့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ လက်နက် ရှိနေပြီ၊ ဒီလက်နက် အမျိုးအစားကတော့ ကျုပ်ရှင်းပြစရာမလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ ပျူကလီးယား လက်နက် စမ်းသပ်ပြီးရင် မိုးရွာတာပဲ မဟုတ်လား”

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ထိုသတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွား၏။ ဂျူးများတွင် အဏုမြူဦး ရှိသွားပြီ ဟူ၏။

ဒေးဗစ်ကာ၏ လက်သံမှာ ပြောင်နေသည်။ ခဏအကြာ၌ မိုးရွာလာလေရာ အာရပ်များ တုန်လှုပ် ကုန်ကြ၏။ နှစ်နာရီအတွင်း ဆာဖက်မှ ထွက်လမ်းများတွင် ထွက်ပြေးကြသော အာရပ်တို့နှင့် ပြည့်နှက် သွားလေ၏။

အယ်ရီဘယ်ကင်နင်သည် သူ၏တပ်သားပေါင်း သုံးရာနှင့်

အာရပ်ဌာနချုပ်ကို ဝင်တိုက်၏။ ဤသို့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေချိန်တွင် အလွယ်တကူနှင့်အနိုင်ရမည်ဟု အယ်ရီ မျှော်လင့်ထား၏။

သို့သော် စိတ်ဆိုးနေသော အာရပ်များက အပြင်းအထန် ခုခံရာ အယ်ရီတို့အဖွဲ့ အကျအဆုံးများပြီး ဆုတ်ခွဲရ၏။ သို့သော် ဆာဖက်မြို့ တွင်းမှ အာရပ် အရပ်သားများကမူ ထွက်ပြေးမြဲ ထွက်ပြေးနေကြ၏။

သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ အာရပ် အရပ်သားများလည်း မရှိတော့။ အာရပ်တပ် သားများထဲမှလည်း တပ်သား တစ်ရာခန့် ထွက်ပြေးသော အခါမှ အယ်ရီသည် အာရပ် တို့စခန်းချရာ ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက် နိုင်လေသည်။

မြို့ပြင် ကင်နင်တောင်ပေါ်ရှိ တဲဂက်ခံတပ်ကို တက်သိမ်းသောအခါ ခံတပ်တွင်း၌ အာရပ်များကို မတွေ့ရတော့။

ဤသို့ ဆာဖက်မြို့မှ အာရပ်များ ထွက်ပြေးရခြင်းသည် အာရပ် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ပြဿနာကို စတင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသတည်း။

ညတစ်ည။ ဂါလီလီဒေသပေါ်တွင် လစ်ဘရေတာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီး တစ်စင်းသည် မြေအောက်မှ အချက်ပြ မီးကို လိုက်ရှာနေ၏။ နောက်ဆုံး ရှာတွေ့သွားပြီး မီးများပြထား သည့်အတိုင်း မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်စက်သတ်လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်သည် လေယာဉ်အနားသို့ ရောက်လာပြီး၊ လေယာဉ်ထဲမှ ခေတ်မီ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အဆင်သင့် ဆောင်ထားသော ထရပ်ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းရွှေ့ သယ်ယူလိုက်ကြ၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လက်နက်များ ကုန်သွား၍လေယာဉ်သည် တိုတောင်းသော ပြေးကွင်းထဲမှ စွန့်စားတက်ရောက်ကာ ဥရောပသို့ နောက်တစ်ခေါက် လက်နက်သယ်ရန် ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဗြိတိသျှတို့သည် လေယာဉ်ပျံ ဆင်းသက်ကြောင်း ကြားသည် ဟူသော အာရပ်တို့၏ တိုင်တန်းချက်အရ ရှာဖွေကြရာ လေယာဉ်ပျံ၏ အစအနကိုပင် မတွေ့ရသဖြင့် အာရပ်တို့၏

စိုးရိမ်စိတ်ဟု လုံးဝ ယူဆသွားတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် လစ်ဘရေတာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးနှင့် လက်နက်များ
လေးခေါက် ငါးခေါက်မြောက် သယ်ယူ ပေးနိုင်ပြီးသောအခါ ဂျူးတို့၏
အောင်ပွဲများသည် စ လာလေ၏။

အမြို့မြို့ အရွာရွာတွင် များသည် တစ်စနှင့်တစ်စ အသာရ၍
အာရပ်များသည် ထပ်ခါတလဲလဲ ဆုတ်ခွာပေးနေကြရလေရာ
မထွက်သွားရသေးသော ဗြိတိသျှတို့က နှစ်ဖက် အတိုက်ရပ်စဲရေး လုပ်နေရလေ၏။

အာရပ် အရပ်သားများသည် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ဘဝနှင့် ပါလက်စတိုင်း နယ်စပ်
ကိုကျော်ဖြတ်၍ နံဘေးဝန်းကျင်ရှိ အာရပ်တိုင်းပြည်များသို့ ခိုလှုံကြလေသည်။

ဂျေရုဆလင်တွင် အဗ္ဗဒူကာဒါသည် ဂျူးများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း
ကျဆုံးသွား လေ၏။

ခေါင်းဆောင်ကျဆုံးသွားသည်နှင့် ပင်ကိုက စိတ်ဓာတ်ကျနေသော
အာရပ်တို့ အတွက် ပို၍ ဆိုးသွားလေသည်။

၁၉၄၈ ခု မေလ ရောက်လာ၏။

ဗြိတိသျှတို့အနေနှင့် သူတို့၏ ထွက်ခွာရေးရက်မှာ ရက်နှစ်ပတ်မျှသာ
လိုတော့ ပြီဖြစ်သည်။

နယ်စပ်ဒေသများတွင် ပါလက်စတိုင်း ဒေသတွင်း၌ အောင်မြင်မှု
ရသွားသော များကို လက်စားချေရန် ဆီးရီးယား၊ ယီမင်၊ လက်ဘနွန်၊ ဂျော်ဒန်၊
အီဂျစ်၊ ဆောဒီအာရေဗီးယားနှင့် အီရတ်စစ်တပ်များက အသင့် စောင့်နေကြ၏။

အဆုံးအဖြတ် အချိန်ကား ရောက်လာလေပြီ။ ဂျူးတိုင်းပြည်
တည်ထောင်ကြောင်း ကြေညာရေး၊ မကြေညာရေးပင် ဖြစ်၏။

အခန်း ၈

၁၉၄၇ ခု နိုဝင်ဘာလမှ ၁၉၄၈ ခု မေလအတွင်း ဂျူးတို့သည် ဘာမှမရှိသော လက်နက် များဖြင့် အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြကာ၊ ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ကို တကယ့်စစ်တပ် သဖွယ် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ပိုက်ပါလေယာဉ်ပေါ်မှ လှမ်းထုရသော လေတပ်မှ စပစ်ဖားရား လေယာဉ်များ ရှိလာသော လေတပ်ဖြစ်လာ၏။

လေယာဉ်များကို အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ်၊ တောင်အာဖရိက လေတပ်များတွင် မောင်းနှင်ခဲ့ကြသော ဂျူးလေယာဉ်မှူးများက မောင်းနှင်ကြသည်။

လူခိုးသွင်းသည့် သင်္ဘောစုတ်များ ရှိသော ရေတပ်သည် ထိုက်သင့်သော သင်္ဘောနှင့် တော်ဝီတိုယာဉ်များ ရှိလာသောရေတပ် ဖြစ်လာ၏။

၁၉၄၈ ခု၊ မေလ ၁၄ ရက်

တဲလ်အဲဗစ်တွင် ယီရှုဗဟိုနှင့် ကမ္ဘာ့ဇီယွန်အဖွဲ့ချုပ်တို့ အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြသည်။

ထိုအစည်းအဝေး၏ သတင်းကို ကိုင်ရိုမှ သော်လည်းကောင်း၊ နယူးယောက်မှ သော်လည်းကောင်း၊ ဂျေရုဆလင်မှ သော်လည်းကောင်း၊ ပဲရစ်မှ သော်လည်းကောင်း၊ လန်ဒန်နှင့် ဝါရှင်တန်မှ သော်လည်းကောင်း နားစွင့်ကြ၏။

“အစ္စရေးအသံမှ အသံလွှင့်နေပါတယ်” သတင်းကြေညာသူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း စ တင်လိုက်၏။

အစ္စရေးနယ်မြေဟာ ဂျူးလူမျိုးတို့ရဲ့ မွေးဖွားရာအရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ သည်မှာပဲ ဂျူးတွေရဲ့ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုများ တည်ဆောက် ခဲ့ပါတယ်။

“အစ္စရေးတိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ ဇာတိကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘဲ အမြဲ စွဲလမ်းတသနေလျက် ရှိပြီး ကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်မြေ ပြန်လည်တည်ထောင်မယ် ဆိုတဲ့စိတ် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

“သည်လိုနဲ့ပဲ ရာစုနှစ်များစွာက စပြီး ဂျူးတွေဟာ အမိမြေကို ပြန်လည်

ခြေချပြီး ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဲကန္တာရ မှာ အခြေတကျနေနိုင်အောင် စိုက်ပျိုးရေး တွေ လုပ်၊ မြို့ပြတွေ တည်ထောင်၊ လူနေမှုအဆင့်တွေကို မြှင့်တင်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ကြပါတယ်။ သည်လူမျိုးတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မြတ်နိုးသူများ ဖြစ်ကြ ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို ထိပါးလာရင် ထိရောက်စွာ ကာကွယ်ဖို့ အသင့် ပြင်ဆင်ထားကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်”

ဘရစ်ဆပ်သာလင်နှင့် ဂျော့တို့သည် စစ်တုရင်ပွဲ ရပ်၍ ရေဒီယို နားထောင်နေ ကြ၏။

ပဲရစ်တွင် ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့် ယီရှူ ကိုယ်စားလှယ်များမှ အသံ တိမ်၍တိမ်၍ သွားသော ရေဒီယိုကို ကြိုးစား နားထောင်နေကြ၏။

အင်အိုင်စခန်း၌ ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာရာ အယ်ရီက တိုးတိုးဟု အချက်ပြပြီး ရေဒီယိုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းမှ ဂျူးလူမျိုးများဟာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည် တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၄၇ ခု နိုဝင်ဘာလ ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံက ပါလက်စတိုင်းမှာ ဂျူးများနေထိုင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ သည်နှင့် အညီ သဘာဝတရားအရပင် ဂျူးလူများတို့ဟာ မိမိတို့တိုင်းပြည်ကို ထည်ထောင်ရပ်တည်နိုင်ခွင့် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအချိန်မှ စ၍ ပါလက်စတိုင်းဒေသ ဂျူး လူမျိုး များ နေထိုင်ရာအရပ်ကို တိုင်းပြည်သစ်အဖြစ် ကြေညာပါတယ်။ ယင်း တိုင်းပြည်ကို “ အစ္စရေး ပြည်ထောင်စု”ဟု ခေါ်ဆို သမုတ် အပ်ပါတယ်”

ရေဒီယို နားထောင်နေသော ကစ်တီသည် ရင်ခုန်သွား၏။ နံဘေးက ဂျော်ဒါးနား ကမူ ပြုံးနေ၏။

“အစ္စရေးပြည်ထောင်စု အနေနှင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဂျူးလူမျိုးများ ပြန်လည် လာရောက်နေထိုင်ရေးအတွက် တံခါးအားလုံး ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ နေထိုင်ကြသော တိုင်းသူပြည်သားများရဲ့ တိုးတက် ကြီးပွား မှုကို ရှေးရှုဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ လွတ်လပ်ခြင်း၊ တရားမျှတခြင်းနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ အတန်းအစား မရွေး လွတ်လပ်စွာ

ယုံကြည်ကိုးကွယ် လုပ်ဆောင်ပိုင်ခွင့် ရှိကြပြီး ကမ္ဘာ့ကုလ သမဂ္ဂ ပဋိညာဉ်အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း နိုင်ငံများကိုလည်း ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ လက်တွဲနေထိုင်ကြဖို့ ကြိုဆို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

'ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် အမိရပ်မြေရှိ တဲလ်အဲဗစ်မြို့တော်မှ ဤကြေညာချက်ကို ရှေးဟောင်း ပြက္ခဒိန် နှစ် ၅၇၀၈ ခု၊ ဥပုသ်ည။ ခရစ်နှစ် ၁၉၄၈ ခု မေလ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ထုတ်ပြန် ကြေညာလိုက် ပါတယ်”

နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးနောက် အစ္စရေးနိုင်ငံသည် ပြန်လည် ဖွားမြင် လာလေသည်။

နာရီပိုင်းအတွင်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတ ထရူးမင်းသည် အစ္စရေး ပြည်သစ်ကို ပထမဆုံး အသိအမှတ် ပြုလိုက်လေသည်။

တဲလ်အဲဗစ်မြို့တော်တွင် မြို့သူမြို့သားများတို့သည် လမ်းပေါ်၌ ကခုန်မြူး ထူးနေကြစဉ် အီဂျစ် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တို့သည် အစ္စရေးပြည်သစ်ကို ဖြိုခွဲရန် နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်းကို ဖြတ်ကျော်လာလေ၏။

အခန်း ၉

အာရပ်တိုင်းပြည် အသီးသီးတို့သည် အစ္စရေးနယ်နိမိတ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ဝင်လာ တိုက်ခိုက်ကြပြီး သူတို့၏ အောင်မြင်မှုများကို ကြေညာလေ၏။

အာရပ်တို့သည် သူတို့တွင် ဂျူးများကို ပင်လယ်ထဲ မောင်းထုတ်ပစ်ရန် စီမံကိန်း ကြီး ရှိကြောင်း ကြေညာကြ၏။ အကယ်၍ ထိုစီမံကိန်းကြီး ရှိပါကလည်း အကောင် အထည်ဖော် အုပ်ချုပ်မည့်ဆရာ မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အာရပ်နိုင်ငံတိုင်းက မိမိဘာသာ ဆရာလုပ် ခေါင်းဆောင်တင်ထားကြ၏။

အီဂျစ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားသည် လည်းကောင်း၊ ဂျော်ဒန်သည်လည်းကောင်း၊ ဆီးရီးယားသည်လည်းကောင်း မိမိတို့ဘာသာ

ခေါင်းဆောင် ဟု အသိအမှတ် ပြုနေကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် စုပေါင်းထားသော အာရပ်များသည် တိုက်ကြလေ၏။

နဂေ့သဲကန္တာရ စစ်မြေပြင်

အီဂျစ်တပ်မတော်၏ အဓိက မြားဦးမှာ အာရပ်ပိုင် ဂါဇာဒေသ ဆိုင်းနိုင်ကို ဖြတ်၍ တဲလ်အဲဗစ်မြို့တော်သို့ ဦးတည်၍လာသည်။ အီဂျစ်စစ်တပ် အနေနှင့် အင်အား တောင့်တင်းရကား လမ်းခရီး၌ တွေ့ဆုံရမည့် အစွဲရေးတို့၏ ကိဘုရှ် စခန်းများမှာ မခုခံရဲဘဲ ထွက်ပြေးမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံရသည်။

ပထမဆုံး ကိဘုရှ်စခန်းမှာ နီရင်ဖြစ်သည်။ ဂျူးတို့သည် အီဂျစ်စစ်တပ်ကို ကြုံကြံခံကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ စခန်းငယ်ကလေးများကပင် မီးကုန်ရေကုန် ခုခံနေကြသည်ကို တွေ့ရရာ အီဂျစ်စစ်တပ်အတွက် ကသိကအောက် ဖြစ်ရလေ၏။ သို့နှင့် အီဂျစ်တို့သည် ခက်ခဲစွာ ခုခံကြသော နေရာများကို တိုက်ရန် တချို့ ထားခဲ့ပြီး ဆက်လက်ချီတက်ကြ၏။

ဤသို့အားဖြင့် အီဂျစ်စစ်ကြောင်းမှာ အပျောက်အရှုများစွာ၊ ဟိုဒီတစ်ကွက်စီ ကျန်ရစ်ပြီး ရိက္ခာဆက်သွယ် မှုမှာလည်း ကသီလင်တ ဖြစ်ရလေသည်။

အီဂျစ်အမြောက်တပ်သည် ခုခံကြသော ကိဘုရှ်စခန်းများကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ် နေစဉ် လေတပ်ကလည်း ကူညီ ဗုံးကြဲပေးနေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် စခန်းသုံးခု ကျသွားသော်လည်း ကျန်စခန်းများ ခုခံနေရာ အီဂျစ်တို့ ဖြတ်ကျော်၍ ချီတက်သွားကြ၏။

ထိုခရီးလမ်းကြောင်း၌ အဓိက နေရာတစ်ခုမှာ နဂ္ဂဘာကိဘုရှ်စခန်းဖြစ်သည်။

ထိုစခန်းမှာ တဲလ်အဲဗစ်မြို့တော်ရှိရာ ကမ်းခြေနှင့် ကုန်းတွင်းသွား လမ်းဆုံ၌ တည်ရှိသည်။ ဤလမ်းဆုံစခန်းကို အီဂျစ်များ သိမ်းပိုက်ရမှ ဖြစ်ပေမည်။

နဂ္ဂဘာစခန်းမှ လယ်သမား ဂျူးတို့သည် သူတို့စခန်း၏ အရေးပါမှုကို သိသည့် နည်းတူ အားမမျှခြင်းကိုလည်း သိသည်။ သို့သော် ကြံ့ကြံ့ခံ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။

အီဂျစ် မြေပြင်ပစ် အမြောက်များသည် စခန်းတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများကို မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်အောင် ထုခွဲပစ်လိုက်ကြသည်။ ရေရိက္ခာမှာလည်း တစ်နေ့ တစ်ငုံစာလောက်သာ ကျန်တော့၏။

ဂျူးများသည် အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော် ဝင်လာသမျှသော အာရပ်များကို ခုခံမြဲ ခုခံနေကြ၏။

အီဂျစ်တို့က တင့်ကားများဖြင့် အတင်းဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ရာ ဂျူးတို့က ရှိစုမဲ့စုသော တင့်ကားပစ် ကျည်ငါးခုဖြင့် တင့်ကားလေးစီးကို ဖျက်ဆီးရပ်တန့်လိုက် နိုင်လေသည်။

ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ နဂ္ဂဘာ စခန်းသည် အာရပ်များကို အဝင်မခံဘဲ ခုခံနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နဂ္ဂဘာစခန်းသည် တိုင်းပြည်သစ်ကလေး၏ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ကို ပထမဆုံး ဖော်ထုတ်ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အီဂျစ် ကမ်းခြေစစ်ကြောင်းသည် ဤသို့ဖြင့် တဲလ်အဲဗစ်မြို့အနားထိ ရောက်လာ၏။ တဲလ်အဲဗစ်မြို့နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်သာ ကွာတော့သည့် အက်စသာစခန်းသို့ ရောက်လာ၏။

အက်စသာစခန်းတွင် ဂျူးတို့၏ ခုခံရေးစစ်ကြောင်းသည် ထူထဲသိပ်သည်း လာ၏။ ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာသမျှသော လက်နက်များ၊ လူများကို ချက်ချင်း ဤစခန်းသို့ ပို့ကာ ဂျူးတို့ခုခံကြ၏။

အီဂျစ်စစ်တပ်သည် ဤနေရာတွင် ခေတ္တရပ်၍ ပြန်လည်စုစည်းမှု၊ အစာရိက္ခာ ဖြည့်တင်းမှု၊ တဲလ်အဲဗစ်မြို့ သိမ်း တိုက်ပွဲလုပ်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်နေ၏။

အီဂျစ်တို့၏ ဒုတိယစစ်ကြောင်းသည် ကုန်းလမ်းအတိုင်း နဂ္ဂေသဲကန္တာရကို ဖြတ်၍ အာရပ်မြို့များဖြစ်သော ဘီရာရှီဘာ၊ ဟီဘရွန်နှင့် ဘက်သရေဟန်မြို့များကို အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့နိုင်၏။ ကိုင်ရို ရေဒီယိုမှ အောင်မြင်မှု သတင်းကို ထပ်တလဲလဲ ကြေညာနေလေသည်။

ဒုတိယစစ်ကြောင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂျေရုဆလင်မြို့တော်ကို

သိမ်းပိုက်ရေး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျေရုဆလင်မြို့တော်ကို တောင်ဘက်မျက်နှာမှ အာရပ်နယ်ခြားတပ်များက တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် အီဂျစ်စစ်တပ်အနေနှင့် အောင်မြင်မှုကို မည်သူ့ကိုမျှ ခွဲဝေမပေးလိုသဖြင့် ဂျေရုဆလင်ကို အပြင်းချီနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘက်သရေဟန်မြို့တွင် ထပ်မံ စုစည်းပြီးနောက် အီဂျစ်စစ်တပ်သည် ရာမက် ရေဟယ်စခန်းကို ဝင်တိုက်၏။ စခန်းတွင်းမှ ဂျူးများသည် အစွမ်းကုန် ခုခံပါသော် လည်း အင်အားမမျှသဖြင့် ဂျေရုဆလင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာလာစဉ် ဟက်ဂါနာ စစ်ကူများ နှင့် ဆုံစည်းကြရာ၊ စုပေါင်းပြီး အားသွန်လျက် အီဂျစ်တပ်များကို ဘက်သရေဟန်သို့ ပြန်တိုက်ထုတ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ဂျေရုဆလင်မြို့တွင်း စစ်မျက်နှာ

ဗြိတိသျှတို့ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့တို့သည် ဗြိတိသျှတို့ တပ်စွဲရာဒေသများကို နေရာယူလိုက်ကြ၏။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ကာဂူဂျီ၏လူများ ရှိရာကို တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ဟက်ဂါနာတို့၏ ဒုတိယစစ်မျက်နှာမှာ စကော့ပီယမ် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဂျူးများနှင့် ဂျေရုဆလင်မြို့သစ်တွင်း ရှိ ဂျူးများအကြားရှိ အာရပ်မြို့စွန် ရပ်ကွက်များကို သိမ်းပိုက်ရေးဖြစ်သည်။

ထိုမြို့စွန်ရပ်ကွက်များကို သိမ်းပြီးသောအခါ ဂျူးတို့အနေနှင့် ဂျေရုဆလင်မြို့ ဟောင်းကို သိမ်းရန် မဝေးတော့ ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများ နိုင်ငံရေး သဘောတရားအရ ဘာသာရေးမြို့ဟောင်းကို မထိပါဘဲ ထားလေသည်။

မြို့ဟောင်းတွင်း၌ ဂျူးဘာသာ အယူသီးများ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိလေသည်။

ဂျူးတို့အနေနှင့် မြို့ဟောင်းအတွင်းရှိ အာမေနီယံ ခရစ်ယာန်ကျောင်းဝင်းထဲမှ မျှော်စင်ကို ခင်ကြီးများ တောင်းဆိုချက်အရ ဆုတ်ခွာပေးကြသည်။ ဂျူးတို့ ဆုတ်ခွာ သည်နှင့် အာရပ်များက အပိုင်စီးလိုက်ကြ၏။

ဟက်ဂါနာတို့အတွက် ခံလိုက်ရသော တစ်ကွက်မှာ အာရပ်နယ်ခြားစစ်တပ်မှ ဗြိတိသျှတပ်မှူးဂလပ်ပါရှားနှင့် သူနှင့် နယ်ခြားတပ်ဖွဲ့

ဖြစ်သည်။

ဂလပ်သည် ဗြိတိသျှတို့ ထွက်ခွာသည်နှင့် သူ၏နယ်ခြားတပ်ဖွဲ့ကို ဂျော်ဒန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာမည်ဟု ကတိပြုထား၏။ သို့သော် ဗြိတိသျှတို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ထားခဲ့ သောကတိကို ဖောက်ဖျက်၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်တိုက်တော့၏။ စောစောပိုင်းက ဟက်ဂါနာတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော မြို့စွန့်အာရပ်များကို ပြန်တိုက်ယူ၏။

ထိုမြို့စွန့်ဒေသကို မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့များက ကာကွယ်ရန် တာဝန်ယူထား၏။ သို့သော် အာရပ်နယ်ခြား တပ်ဖွဲ့နှင့် တိုက်ခိုက်သောအခါ မက်ကက်ဗီးတို့ ရှုံးနိမ့်သွားရာ မြို့စွန့်ဒေသကို ရသည်နှင့် ဂလပ်သည် သူ၏ နယ်ခြားတပ်ဖွဲ့ကို မြို့ဟောင်းကို တိုက်စေ၏။

ဂျူးများအနေနှင့် အာရပ်များသည် ဤကဲ့သို့သော ကမ္ဘာ့ဘာသာများ၏ အထွက် အထိပ်ဖြစ်သော မြို့တော်ကို တိုက်မည်ဟု မထင်မှတ်ကြ။ တကယ်ဝင်တိုက် သောအခါ မြို့ဟောင်းတွင်းထဲ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မခုခံတတ်သော အယူသီး ဂျူးများ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် စုဆောင်းရသမျှသော ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် မြို့ထဲသို့ ဝင်ကြ ၏။ သူတို့နောက်သို့ စိတ်ဆိုးနေသော မက်ကက်ဗီး အပျော်တမ်းတို့သည်လည်း ပြေးလိုက် ကြ၏။

မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် သူတို့အားလုံးအတွက် ထွက်ပေါက် မရှိတော့။

ဂျေရုဆလင်မြို့စွန့်စစ်မြေပြင်

ဂျေရုဆလင်နှင့် တဲလ်အဲဗစ်မြို့တို့ ဆက်သွယ်ရာ လမ်းမကြီးသည် အပြင်း ထန်ဆုံးစစ်မျက်နှာ ကျင်းပရာ ဖြစ်နေ၏။

ပါးလ်မားတို့၏ တောင်ပေါ်တပ်သည် နေရာအနှံ့ အနိုင်ရ တိုက်ပွဲဝင်နေ၏။ ထိုအခိန်တွင် ဂျူးတို့၏ဂျူးတို့၏ ရာဇဝင်တွင် အမည်းစက်တစ်ခု ထင်လေ၏။ ထို အမည်းစက်ကား မက်ကက်ဗီ တပ်ဖွဲ့ များ တာဝန်ယူရသော အာရပ်ရွာ ဗီဆာဒိဂျ်တွင်ဖြစ်၏။

မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့တွင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ နားလည်မှု လွဲမှားသွားသည် မသိ။

မက်ကက်ဗီးတို့သည် အာရပ် အရပ်သားများကို စတင် ပစ်ခတ်လေ၏။

ပစ်ခတ်မှု စလိုက်မိသည်နှင့် မရပ်နိုင်တော့ဘဲ အာရပ်အရပ်သားများ နှစ်ရာ ကျော်သည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံရလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ချိန်က တန်ဖိုးရှိရသော မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့သည် နီဗီဆာဒိရ်ရွာ လူသတ်ပွဲအရေး အခင်းဖြင့် နုပျိုသော နိုင်ငံတစ်ခုအတွက် ရာစုတစ်ခေတ်ကျော် ဖျက်ရမည့် အမည်းစက်ကို စွန်းထင်းစေတော့၏။

ပါးလံမားတောင်ပေါ်တပ်သည် အောင်မြင်မှုများ ရနေသည့်တိုင်အောင် တဲလ်အဲဗစ် ဂျေရုဆလင်မြို့ လမ်းမအလယ်တွင် တည်ရှိနေသော တဲဂတ် ခံတပ်ရှိသည့် လက်တရမ်စခန်းကို ဗြိတိသျှတို့က အာရပ်များလက်သို့ လွှဲပေးခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ လက်တရမ်စခန်းကို အရယူရေးမှာ အစွဲရေးတို့အတွက် အရေးကြီးနေ၏။

ထိုခံတပ်စခန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ဂျူးတို့သည် ရရာလူသစ်တို့ကို လက်နက် တပ်ဆင်ပေး၍ တိုက်စေ၏။

စစ်အရည်အချင်း မရှိသော ဂျူးတို့သည် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် စစ်ရေးသာသော အာရပ်နယ်ခြားတပ်ကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်ပြန်လာကြ၏။

နော်ထပ် နှစ်ကြိမ်တိုက်ရာ ရှုံးပြန်၏။

စစ်ကြောင်းနေပြီဖြစ်သော ပါးလံမားတောင်ပေါ်တပ်က ကြိုးစားပြန်ရာ ရလုလုထိ ဖြစ်သော်လည်း ခံတပ်ကို မရဘဲ ရှိ၏။

ထိုစဉ် အမေရိကန်စစ်တပ်မှ ကာနယ်ဟောင်း မစ်ကီမားကပ် ဆိုသူ အစွဲရေးတပ် ထဲသို့ ဝင်လာပြီး လက်တရမ်တိုက်ပွဲကို စနစ်တကျတိုက်ရာ အောင်ပွဲရလုလု ဖြစ်ပြန်၏။ သို့သော် မားကပ် ကျဆုံးသွားပြီး ခံတပ်ကို မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် ဂျေရုဆလင်သည် ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ခံရမြဲ ပိတ်ဆို့ခံနေရ၏။

ဟူလာဒေသ၊ ဂါလီလီပင်လယ် စစ်မြေပြင် ဆီရီယန်း စစ်တပ်သည် တင့်ကားများ၊ လေတပ်များ ခြံရံလျက် အရှေ့ဘက် စစ်မျက်နှာ ဂါလီလီပင်လယ်

ဂျော်ဒန်မြစ်ဘက်မှ ချီလာ၏။

ဆီရီယန်းစစ်တပ်၏ ပထမစစ်မျက်နှာမှ ရှောရှုနာဒေသဖြစ်သည်။
ဒေသခံများ အနေနှင့် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား မမျှ၊ သို့နှင့် အယ်ရီထံ
အကူအညီ တောင်းလာ၏။

အယ်ရီတွင်လည်း လူ လက်နက်ဘာမှ ပေးရန် မလွယ်။ သူကိုယ်တိုင်
ဂျင်ဂျင် လည်နေသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိတို့မြေကို ထိပါးလာလျှင် ဖြစ်လာမည့်
ဒေါသတရား ကိုသာ အားကိုး၍ အကြံပေးလိုက်၏။

ထိုအကြံကား ဆီရီယန်းတပ်များ ရွာထဲထိ အဝင်ခံ၊ အနားရောက်မှ
မိုလိုတော့ဗုံး (ပုလင်းထဲ၌ ပေါက်ကွဲစေသော ပစ္စည်းထည့်၍ လက်လုပ် မီးလောင်ဗုံး)
နှင့် တိုက်ဟု အကြံပေးလိုက်၏။

ဒေသခံတို့သည် ဆီရီယန်းတပ်များ တက်လာသောအခါ အယ်ရီပြောသည့်
အတိုင်း ရွာထဲအထိ အဝင်ခံ၏။

ဆီရီယန်းတပ်ကားများ သူတို့စခန်းထဲ၊ ရွာထဲမှ နှင်းဆီခင်းကို နှင်းခါမှ
ဒေါသ ထွက်လာကြပြီး မိုလိုတော့ဗုံးများ ဖြင့် အနီးကပ် ပစ်ကာ မီးကုန် ယမ်းကုန်
တိုက်ကြရာ ဆီရီယန်းတပ် တန့်သွားလေ၏။

ဒုတိယစစ်ကြောင်းသည် ဂျော်ဒန်မြစ်ကမ်းဒေသ ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတွင်
ပထမပိုင်း၌ ဆီရီယန်းတို့က အနိုင်ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဂျူးတို့က
ကျားကုတ် ကျားခဲ ခုခံကြ၍ ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

တတိယစစ်ကြောင်းသည် ဂျော်ဒန်မြစ်၏ သည်မှာ ဘက်ကမ်းဖြစ်သော
အယ်ရီ တာဝန်ယူရသည့် ဟူလာဒေသ ပင်တည်း။

အယ်ရီတို့သည် ချီတက်လာသော ဆီရီယန်းတပ်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေသခံ
ဖြစ်သော ကာဂူဂျီတို့ကို လည်းကောင်း၊ စိတ် မပျံ့တပါးဖြင့် စစ်ထဲပါလာသော
လက်နက် တပ်ကိုလည်းကောင်း ရပ်တန့်အောင် တိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အယ်ရီသည် အသစ် အသစ်ရောက်လာသော လက်နက်များဖြင့်
ခံစစ်တိုက်စစ် နှစ်ခုတွဲကာ တိုက်၏။

ရန်သူတိုက်အား ကြီးမားသောဒေသတွင် ခံစစ်ဖြင့် စုပြုံခံပြီး၊ ရန်သူအင်အား လျော့သွားသည်နှင့် တိုက်စစ် ရှင်ဖြင့် လိုက်တိုက်၏။ သူ၏ လှုပ်ရှားသော တပ်များသည် တိုက်ပွဲရှိရာတိုင်းသို့ ရောက်ရှိ ကူညီတိုက်နေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဟူလာဒေသသည် ဂျူးတို့၏ အတောင့်တင်းဆုံး နယ်မြေ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် အယ်ရိဉ် တာဝန်တစ်ခု ကျန်နေ၏။ ထိုတာဝန်ကား အက်စသာခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ရှာရွန်- တဲလ်အဲဗစ်- သုံးပွင့်ဆိုင်နယ်မြေ စစ်မျက်နှာ

ရှာရွန်ဒေသတွင် လည်းကောင်း၊ တဲလ်အဲဗစ်မြို့ အနေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဂျင်းနင်း၊ တာလ်ကမ်၊ ရာမာလာ စသည့် သုံးပွင့်ဆိုင် အာရပ်ရွာများဒေသ၌ လည်း ကောင်း၊ ဂျူးတို့သည် ကာဂျီ၏ အပျော်တမ်း တပ်များနှင့် ထိုးစစ်ဆင်လာသော အီရတ်တပ်များကို ဂျူးတို့ ရင်ဆိုင်ရသည်။

အီရတ်တပ်သည် ဤဒေသကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်၍ အစွဲရေးပြည်သစ်ကို ထက်ပိုင်းချိုးပစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော်လည်း တိုက်သည့်အခါတွင် မလွယ်ဘဲ ဖြစ် နေ၏။

တဲလ်အဲဗစ်မြို့ အနေနှင့်လည်း အီဂျစ်လေယာဉ်များ၏ ဗုံးကြဲခြင်းကို ထမပိုင်းခံနေရ၏။ နောက်ပိုင်း လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များ ရောက်ရှိလာချိန်မှ အနည်း ငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။

အာရပ် ရေဒီယိုကမူ အီဂျစ်လေတပ်၏ ဗုံးဒဏ်အောက်တွင် တဲလ်အဲဗစ်မြို့ကြီး ပြားပြားဝပ်သွားပြီဟု ကြေညာနေ၏။

ဤကြားထဲမှ ဂျူးတို့သည် လေတပ်တစ်ခု အမြန်တည်ဆောက်၍အီဂျစ် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တစ်စင်းကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့ပေသေးသည်။

ဂါလီလီအနောက်ပိုင်း စစ်မြေပြင်

ကာဂူဂျီ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် ဂါလီလီ အလယ်ပိုင်း အာရပ်ရွာများကို

အခြေပြု၍ ဆီရီယန်း၊ လက်ဘနွန်နှင့် အီရတ်တပ်များ တက်အလာကို မျှော်နေ၏။

ကာဂျီ မျှော်နေသော မဟာမိတ် အာရပ်တပ်များကား ပေါ်မလာ။ ကာဂူဂျီ တို့သာလျှင် ဂျူးတို့အလယ်၌ ငုတ်တုတ် ကျန်ရစ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အာရပ်တို့၏ " မဟာစစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်း" ကြီးသည် အောင်မြင်စွာ ကျဆုံးသွားလေ၏။ မွေးကင်းစ ဂျူးတိုင်းပြည်သစ်သည် ပထမဆုံး ကျူးကျော်စစ်ကို ခုခံနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ စစ်ပါရဂူများက ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကြရလေ၏။ ဂျူးတို့သည် ပြည်တွင်းစစ်ကို စစ်မျက်နှာ တစ်ရာခန့် ဖွင့်၍ တိုက်ခဲ့ရသည်။

နောက် တကယ် အာရပ်စစ်တပ်များနှင့် စစ်မျက်နှာ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာခန့်ကိုပါ တိုက်ရင်း အောင်မြင်ခဲ့ပေသည်။

အာရပ်တို့၏ အောင်မြင်မှုမှာလက်ချိုးရေတွက်၍ ရနိုင်ပေသည်။ အကြီးဆုံး အောင်မြင်မှုမှာ နယ်ခြားတပ်များက သိမ်းပိုက်ထားနိုင်သော လက်တရမ်စခန်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဂျေရုဆလင်ကို ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်စစ်မျက်နှာတို့တွင် စခန်းတချို့၊ ရွာတချို့ကို သိမ်းနိုင်ခြင်းမှ အပ မြို့တစ်မြို့၊ နယ်တစ်နယ်မှ မသိမ်းနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူတို့သည် တဲလ်အဲဗစ်မြို့ အနားထိမူ ကျော်ဖြတ်၍ ရောက်လာ နိုင်၏။

ထိုစဉ် လက်နက်များသည် အစွဲရေးတိုင်းပြည်တွင်းသို့ နေ့စဉ်ဝင်လာရာ ဂျူးတို့၏ စစ်တပ်သည် တဖြည်းဖြည်းခိုင်မာ တောင့်တင်းလာ၏။

ကမ္ဘာ့အလယ်တွင်လည်း တစ်တိုင်းပြည်ပြီး တစ်တိုင်းပြည် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံ လာရလေ၏။

ဥရောပ၌ လက်နက်ဝယ်ရေး၊ ပို့ရေးကိစ္စများကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နေ သော ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့်သည် အစွဲရေးပြည်သစ်သို့ ပြန်ချင်သည်မှာ တစ်ပိုင်းမက တစ်ကိုယ်လုံး သေနေပြီဖြစ်၍ ပြန်ခွင့်တောင်းနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘာရက်သည် အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်လာပြီဖြစ်၍သူ့ကိုယ်တိုင်က ဝန်မခံချင်သည့်တိုင် တဖြည်းဖြည်းနှေးကွေးစ ပြုလာ၏။

နောက်ဆုံး ဘာရက်သည် နေပယ်လ်မြို့သို့ ပြည်တော်ပြန် သင်္ဘောစီးရန် ရောက်ရှိလာ၏။

မြို့ခံ ဂျူးဌာနချုပ်က လူများသည် ကုလသမဂ္ဂ အရေးအခင်း အဖြစ်အပျက်များ၊ ဥရောပ လက်နက်ဝယ်ရေး ကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့သော ဘာရက်၏ အတွေ့ အကြုံများကို မေးမကုန် မြန်းမကုန် ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန် နေပယ်လ်ဆိပ်ကမ်း၌ ဆီရီယန်းတို့၏ ဗီဆူးဗီးယပ်သင်္ဘော ရှိနေ၏။

ထိုသင်္ဘောမှာ ဆီရီယန်းတပ်များအတွက် လက်နက်များ တင်ထားရာ ဂျူးတို့က သိပြီး ရေအောက်မှာ ဗုံးများကပ်၍ ခွဲခဲ့၏။ သို့သော် သင်္ဘောမှာ ပေါက်ရုံသာ ပေါက်၍ မမြုပ်ခဲ့။ သင်္ဘောတာဝန်ခံ ကာနယ်ဖော်ဆီသည် သင်္ဘောကို အမြန်ဆုံး ဖာထေး၍ ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့လေသည်။

သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာစပြုသည်နှင့် အီတလီ အကောက်ဌာန သင်္ဘော ငယ်တစ်စင်း ကပ်လာ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ အသံချဲ့စက်ဖြင့်

” ဟဲလို .. ဗီဆူးဗီးယပ် သင်္ဘောပေါ်ကို တက်ခွင့်ပြုပါ”

သင်္ဘောကြီးမှ ကြိုးလှေကား ချပေးရာ အီတလီ အကောက်ခွန်ယူနီဖောင်းဝတ် နှစ်ဆယ်တို့သည် သင်္ဘောပေါ် တက်လာကြ၏။

ကာနယ်ဖော်ဆီက “ ဒါ ဘာသဘောလဲ ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်” (သင်္ဘောပေါ်တက်လာသော အကောက်ခွန်အဖွဲ့မှ မုတ်ဆိတ်နီဖြူများ ရောစပ် ပေါက်နေသော လူကြီးက

“ခင်ဗျားသင်္ဘောပေါ်မှာ ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံး ပါလာတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းရလို့”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ သေသေချာချာ သတင်းရတာပဲ၊ ဒီတော့ သင်္ဘောကြီး တစ်ခုလုံး မပေါက်ကွဲခင် ဆိပ်ကမ်းဒေသက ခွါမှ ဖြစ်မယ်” ကာနယ်ဖော်ဆီသည် အခက်ကြုံနေ၏။ သူ့အနေနှင့် သင်္ဘောကြီး ပေါက်ကွဲ သည်ကိုလည်း မခံနိုင်။ ဤလူစိမ်း အီတလီ အကောက်ခွန် အမှုထမ်းများနှင့်လည်း ဆိပ်ကမ်းအပြင်ဘက်သို့ မထွက်ချင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် မုတ်ဆိတ်ကြီးက -

“ခင်ဗျား သင်္ဘောသားတွေ စုပြီး တန်းစီပြလေ၊ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဂျူးတွေရဲ့ ပိုက်ဆံယူပြီး ဗုံးထားတဲ့ ငနဲကို သိတယ်၊ သူ့ကို ဗုံးထားတဲ့နေရာ မေးရမှာပဲ”

အာရပ်သင်္ဘောသားများ စုစည်းပြီး အမေးအမြန်း အစစ်အဆေးခံနေရ၏။

ထိုစဉ် သင်္ဘောကြီးသည် ပင်လယ်တွင်းသို့ ဆိပ်ကမ်းပိုင်နက် သုံးမိုင်ကျော်၍ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ အကောက်ခွန် အဝတ်အစား ဝတ်ထားကြသည့် ဂျူးများသည် လက်နက်များထုတ်ကာ စုစည်းပြီးဖြစ်သော သင်္ဘောသားများနှင့်အတူ ကာနယ်ဖော်ဆီကို ဖမ်းလိုက်ကြ၏။

နောက် သင်္ဘောကြီးကို ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်အောင် ခုတ်မောင်းသွားလေ သည်။

သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ ကြာသောအခါ ဗီဆူးဗီးယပ် သင်္ဘောကြီးသည် အရိုးခေါင်း၊ အရိုး ကြက်ခြေခတ် အလံလွှင့်ထူထားသော ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောနှစ်စင်း နှင့် ဆုံလေ၏။

သင်္ဘောနှစ်စီးသည် သင်္ဘောကြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကပ်လိုက်ကာ သင်္ဘောကြီးထဲမှ လက်နက်များကို သင်္ဘောနှစ်စင်းသို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းတင်ကြ လေသည်။

နောက် ဗီဆူးဗီးယပ် သင်္ဘောကြီး၏ ရေဒီယိုများကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး
သင်္ဘောကြီးမှ ခွာလေသည်။

ဗီဆူးဗီးယပ်သည် နေပယ်လ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်ကပ်လာရ၏။

ကာနယ်ဖော်ဆီသည် ဒေါသူပုန်ထကာ ပင်လယ်ခားပြ
အတိုက်ခံရခြင်းအတွက် အကြီးအကျယ် အရေးယူပေးပါရန် တိုင်ကြားတော့၏။
သို့သော်လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာ တော့။

နောက် နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ဒေးဗစ်၏ ကြယ်အလံ လွှင့်ထားသော
သင်္ဘော ငယ် နှစ်စင်းသည် လက်နက်များအပြည့် သယ်ဆောင်၍
ဘာရက်ဘင်ကင်နင်သည် အစွဲရေး ပြည်ဝင်လှစွာ ပြန်ရောက်လာလေတော့၏။

အခန်း ၁၁

အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် တဲလ်အဲဗစ်သို့ လာရန် အမိန့်ရ၍ ဌာနချုပ်သို့
လာခဲ့ လေသည်။

ဌာနချုပ်သည် တဲလ်အဲဗစ်မြို့ ရမ်မက်ဂန်ဒေသရှိ အဆောက်အအုံကြီး
တစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။

အယ်ရီသည် သူမြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြနေမိ၏။ ဒေးဗစ်၏
ကြယ် အလံသည် လွင့်ပျံနေ၏။ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသော
ယူနီဖောင်းဝတ်စစ်သားများသည် စနစ်တကျ စောင့်ကြပ်နေကာ
လူဝင်လူထွက်များကိုလည်း စနစ်တကျ စစ်ဆေးနေ၏။

အဆောက်အအုံ အပြင်တွင်လည်း စစ်ဂျစ်ကားများ၊ စစ်ဆိုင်ကယ်များနှင့်
တကယ့်စစ်တပ် အဆောင်အယောင်အတိုင်း တွေ့နေရ၏။

ရုံးခန်းတွင်းတွင်ကား တယ်လီဖုန်းခလုတ်ခုံသည် စက္ကန့်မပြတ် မြည်သံ၊
ထူးသံများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

အယ်ရီသည် ထိုမှ တစ်ဆင့် စစ်မြေပြင် အသေးစိတ် မြေပုံကြီးများတွင်

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ ဒေသများ၊ စစ်လမ်းကြောင်းများနှင့် စနစ်တကျ ပြသထားသည်ကို ကြည့်၏။

အယ်ရီသည် ဟိုယခင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ပြေးရင်းလွှားရင်း တည်ရှိနေခဲ့သော ဟက်ဂါနာ ဌာနချုပ်နှင့် ကွာခြားလှကြောင်းတွေးမိ၏။

ဟက်ဂါနာဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်ဟောင်း အာဗီဒန်သည် တရားဝင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် စီမံဆောင်ရွက် အမိန့်ပေးခြင်း မရှိတော့။ ယခုအခါတွင် ဗြိတိသျှတို့နှင့် အတူ တိုက်ပွဲဝင်ဖူးသော၊ တစ်ချိန်တည်းတွင် အာရပ်များနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တိုက်ပွဲရည် ဝနေသော အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ခေါင်းဆောင်ငယ်များကသာ ဦးဆောင်နေကြပေသည်။

အာဗီဒန် အနေနှင့် စစ်တပ်နှင့် အစိုးရတို့၏ အကြားတွင် ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းသာ လုပ်ဆောင်တော့၏။

အာဗီဒန်သည် တရားဝင်ရာထူး မရှိသော်လည်း စစ်တပ်၏ နာယကကြီးသဖွယ် ဩဇာအာဏာရှိနေ၏။

အာဗီဒန်သည် အယ်ရီကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆိုလိုက်၏။
နောက်သူ့ရုံးခန်း အပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ အာဗီဒန်က -

“တယ်လီဖုန်း လာလာ လူ လာလာ၊ မရှိဘူးလို့ ပြော၊ မနှောင့်ယှက်စေနဲ့”
ဟုဆိုရင်း ဝင်သွားကြ၏။ အယ်ရီက - ခင်ဗျားတို့ရုံးက တယ် ခေတ်မီပါလားဗျာ”

“အင်း . . ရှေးတုန်းကနဲ့တော့ မတူတော့ဘူးပေါ့ အယ်ရီရာ၊
ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နေသာထိုင်သား မကျသေးပါဘူး၊ မနက်ရုံးရောက်တိုင်း
ဘယ်တော့များ အင်္ဂလိပ်တွေ ရောက်လာပြီး တို့အားလုံး အက်ကရီထောင်ထဲ
ဆွဲသွင်းမလားလို့ချည်း အောက်မေ့နေ ရတယ်”

‘ကျုပ်တို့ အားလုံးကတော့ ခင်ဗျား အနားယူမယ် ဆိုတာကို လုံးလုံး မမျှော်
လင့်ဘူးဗျာ”

‘စစ်တပ်တို့၊ စစ်ပွဲကြီးတွေ တိုက်တယ်တို့ ဆိုတာ လူငယ်တွေ အလုပ်ပါကွ၊
ငါ့ရဲ့ အသက်ကြီးပိုင်းကို ငါ့ဘာသာ စီစဉ်ပါရစေ မောင်ရာ”

‘ဒါထက် စစ်ပွဲတစ်ခုလုံး အခြေအနေ ပြောပါဦး”

‘ဂျေရုဆလင်၊ လက်တရမ်၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့အတွက် ပြဿနာပဲပေါ့၊
ဂျေရုဆလင် မြို့ဟောင်းထဲကတော့ ကြာကြာ မခံနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ မြို့သစ်
အနေနဲ့လည်း စစ်ကူမသွားနိုင်ရင် ဘယ်လောက်ခံနိုင်မလဲ။ ဒါတွေ ထားပါလေ၊
မင်းရဲ့ ဒေသမှာတော့ မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ အောင်မြင်ပါတယ် အယ်ရီရာ”

“ကျုပ်တို့ ကံကောင်းလို့ပါဗျာ”

‘သိပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချမနေပါနဲ့၊ ဆာဖက်တိုက်ပွဲဟာ
ကံကောင်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဂန်ဒက်ဖနာက ကလေးတွေ ကိစ္စကလည်း ကံ
မဟုတ်ပါဘူး။ ထားပါလေ၊ ကာဂူဂျီဟာ အခုထိ ဂါလီလီ အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊
သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် အယ်ရီကို ခေါ်လိုက်ရတာပဲ။ အယ်ရီ
တာဝန်ကို ဒီထက်တိုးချဲ့ ယူရမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ စစ်ဆင်ရေးကို အယ်ရီက
ဦးစီးစေချင်တယ်၊ မင်းကို တပ်ရင်း တစ်ခု ပေးမယ်လေ”

ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်ကို ပြောပါဦး”

ငါ့အမြင်ကတော့ နာဇရက်ကို ရအောင်တိုက်၊ နာဇရက်ကို ရရင်
ဂါလီလီတစ် ဒေသလုံးကို ရပြီပဲ”

‘ဒါထက် ဒေသခံ အာရပ်တွေရဲ့ အခြေအနေကကော”

‘ဒေသခံတွေကတော့ ခရစ်ယာန်တွေ များပါတယ်၊ သူတို့က တို့ဆီကို
ကိုယ်စားလှယ်တွေတောင် လွှတ်ပါတယ်၊ ကာဂူဂျီမရှိရင် ပြီးတာပါပဲ တဲ့၊
သူတို့တစ်တွေ စစ်တိုက်ဖို့ စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့”

”အဲဒီစစ်ဆင်ရေး မဝခင် မင်းရဲ့ ဒေသတစ်ခုလုံး လုံခြုံဖို့ လိုသေးတယ်ကွ”
‘ဘာလဲ .. အက်စသာခံတပ်ကို ပြောတာလား”

”ဟုတ်တယ်”

‘အက်စသာခံတပ်ကို သိမ်းဖို့က အမြောက်လိုတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်

ခင်ဗျားကို စာရေးဖူးသားပဲ၊ အနည်းဆုံးဗျာ ဒေးဗစ်ကာ သုံးလေးလက်တော့ ရှိမှ”

“ရွှေကော မလိုချင်ဘူးလား”

“ဒီမှာ ခံတပ်ကို နယ်ခြားရွာ နှစ်ရွာလောက်က စောင့်ရှောက်နေတာဗျာ၊ အဝေးပစ် လက်နက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုမှ တိုက်လို့ မရနိုင်ဘူး”

“အေးလေ၊ ဒါဖြင့် ပို့ပေးလိုက်မယ်”

အာဗီဒန်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး လမ်းလျှောက်နေလိုက်၏။ အာဗီဒန်နောက်တွင် တိုက်ပွဲ မြေပုံကြီးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။ အယ်ရီ အနေနှင့် စစ်ဆင်ရေးတစ်ခု အသစ်စရန် အက်စသာခံတပ်ကို အသိမ်းခိုင်းရုံသက်သက်နှင့် သူ့ကို တဲလ်အဲဗစ်ထိ ခေါ်သည်ဟု သူ မထင်။ တခြားအကြောင်း ရှိပေဦးမည်။ ယခု ထိုအကြောင်းကို စ ရန် အာဗီဒန် ကြံနေပြီဖြစ်ကြောင်း အယ်ရီသိ၏။

အာဗီဒန်သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဖြင့် -

“အယ်ရီ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကတည်းက အဘူဟီးရှားကို သိမ်းခိုင်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့တာကိုး”

“ဒီကိစ္စကို ဌာနချုပ်မှာ ဟိုလူလွဲ ဒီလူလွဲနဲ့ ဘော်လီဘော မပုတ်ခင်မှာ အကောင်းဆုံးက မင်းနဲ့ငါ အရင် ပြောချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို အစီရင်ခံစာ တင်ခဲ့ပြီးသားပဲ၊ အဘူဟီးရှားဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်မရှိပါဘူးလို့”

“တို့ဌာနချုပ်ကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူးအယ်ရီ”

“ကျွန်တော်က ဒေသတာဝန်ခံပဲ၊ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်တာက အမှန်ဆုံးနေမှာပေါ့”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အယ်ရီရာ၊ အဘူဟီးရှားဟာ မိုဟာမက်ကီဆီတို့ရဲ့ အခြေခံ စခန်းဖြစ်နေပြီ၊ အာရပ်စစ်ကူတွေ နယ်ခြားက ခိုးဝင်စရာ အပေါက်

ဖြစ်နေပြီ၊ ဂန်ဒက်ဖနာ ကို လမ်းပိတ်ထားတဲ့နေရာ ဖြစ်နေပါပြီကွာ”

အယ်ရီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။ ဘာမှ မပြော။ အာဗီဒန်က ဆက်၍

“ဒီမယ် အယ်ရီ၊ မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းလာတာ ကြာပါပြီကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်မယ် ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် စကားမျိုးတွေ ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

အယ်ရီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ “ကျွန်တော်ဟာ အဘူဟီးရှား ရွာသူရွာသားတွေကို လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ၊ စကားပြောတတ်ခါစ ကတည်းက သိလာတာပါ။ သူတို့တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဟာ သာရေးကိစ္စတွေရော နာရေးကိစ္စတွေပါ အတူတွဲလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ သူတို့ အခုနေတဲ့ အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ဆောက်ပေးခဲ့ပြီး ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းဆောက်ဖို့ မြေကို သူတို့က ပေးခဲ့တာပါဗျာ”

‘ငါသိပါတယ် အယ်ရီရ၊ ဒီပြဿနာမျိုးတွေ တို့စခန်း ဆယ့်လေးငါးခုမှာ ကြုံနေရတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဘဝက တို့ရပ်တည်ဖို့အတွက်တိုက်နေရတာ မဟုတ်လား၊ အာရပ် အကြမ်းဖက်သမားတွေကို လာတိုက်ပါလို့ ဖိတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘူဟီးရှား ရွာသူရွာသားတွေကို ကျွန်တော် သိပါ တယ်ဗျာ၊ သူတို့ဟာ ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာ ဘာအန္တရာယ်မှ မလိုချင်တဲ့ လယ်သမားတွေ သက်သက်ပါဗျာ”

“အယ်ရီ၊ တို့ဆီမှာက ကာဂူဂျီတို့ ကီဆီတို့လို အကြမ်းဖက်သမားတွေကို လက်မခံဘဲ ပြန်ချတဲ့ အာရပ်ရွာတွေ အများကြီးရှိတယ် အယ်ရီ။ အဘူဟီးရှားရွာက လူတွေဟာ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ယုံကြည်ကြတာပဲ၊ မင်းက သံယောဇဉ်နဲ့ အန္တရာယ် မရှိဘူး ပြောမနေနဲ့၊ တိုက်သင့်တာကို တိုက်ရမှာပဲ”

“သွား တိုက်ချေဗျာ” အယ်ရီသည် ဆတ်ခနဲ ထ ပြီး ထွက်မည်ပြု၏။ အာဗီဒန်က ထ ဆွဲလိုက်၏။ အာဗီဒန်က - ‘ဒီလို ထွက်မသွားပါနဲ့ အယ်ရီ -- နားထောင်ပါဦး၊ တို့အနေနဲ့ ပါလက်စတိုင်း အာရပ်တွေကို ဒီစစ်ပွဲထဲမှာ မပါကြပါနဲ့လို့ အကြိမ်တစ်ထောင်မက တောင်းပန်ခဲ့ကြ ပါတယ်ကွာ၊တို့အနေနဲ့

ဘယ်အာရပ်ရွာကိုမှ မတိုက်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့မြေပေါ်က သူတို့ကို မောင်းထုတ်ဖို့လည်း မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ တို့အပေါ်မှာ အရင်ကလိုပဲ ရန်မမူတဲ့ ရွာတွေကို ဆိုရင် ခုထိ တို့က ရန်ရှာခဲ့ဖူးလို့လား။ ဒါပေမဲ့ တခြားရွာတွေကတော့ လက်နက်တိုက်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ လေ့ကျင့်ရေး စခန်းတွေ လုပ်ပေးကြတယ်၊ တို့ကိုတွေ့ရင် တိုက်ဖို့ အခြေခံစခန်းတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ အယ်ရီ၊ လမ်းက နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ သတ်မလား ...အသေခံ မလားပဲ”

အယ်ရီသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်ကာ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ အာဗီဒန် ပြောသမျှ စကားတိုင်း သွေးထွက် အောင် မှန်ကြောင်း အယ်ရီ သိပါ၏။ အာဗီဒန်က ဆက်၍ -

“ငါ့အနေနဲ့ မင်းနေရာကို တခြားလူတစ်ယောက် တာဝန်ပေးပြီး အဘူဟီးရှားရွာ ကို သိမ်းခိုင်းရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အဲဒီလို မလုပ်ချင်ဘူးလေ၊ မင်းအနေနဲ့ အဘူဟီးရှားရွာကို တိုက်ဖို့ လိပ်ပြာမသန့်ဘူးဆိုရင် တခြားဒေသ တစ်ခုကို ပြောင်းပေး ဆိုရင် ပေးမယ်လေ” ‘ဘယ်ကိုလဲ၊ တခြား အဘူဟီးရှား ရွာမျိုးကိုလား’”

“မင်း ငါ့ကို အဖြေပြန်မပေးခင် ငါ ပြောပါဦးမယ်၊ ငါ့ အနေနဲ့ မင်းကို ကလေးဘဝကတည်းက သိလာခဲ့တဲ့ လူပါ၊ မင်းဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်သားကတည်းက တိုက်ပွဲ ဝင်လာခဲ့တဲ့ လူပါ၊ မင်းလို သမ္ဘာရင့်တဲ့လူ တို့မှာ များများစားစား ရှိတာမဟုတ် ဘူး အယ်ရီ၊ ဒီတစ်လျှောက်လုံး တိုက်ပွဲကာလတွေမှာ မင်းဟာ အမိန့်တစ်ခုကို လွန်ဆန်ဖူး တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

အယ်ရီသည် ပြတင်းပေါက်မှ အတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းစိတ်များဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူသည် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း - “လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပါတယ်ဗျာ”

အယ်ရီသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နောက်မှ အာဗီဒန် ကလှမ်း၍ -

“ဟေ့ အယ်ရီ .. အယ်ရီ” အယ်ရီက လှည့်ကြည့်၏။ အာဗီဒန်က - ‘ဒါထက်

မင်း ရာထူးက ကာနယ် ဘင်ကင်နယ်ဖြစ်သွားပြီ သိလား” အယ်ရီက လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်၏။

အာဗီဒန်က - 'ငါ့ကို ယုံပါကွာ၊ ငါလည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်တကယ်ပါ’

ကာနယ် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် သူ၏လက်ထောက် မေဂျာဒေးဗစ်၊
မေဂျာဂျော့တို့သည် အက်စသာခံတပ်နှင့်တကွ အဘူဟီးရှားရွာ အစရှိသော အာရပ်
အခြေခံစခန်းများကို သိမ်းပိုက်ရန် တိုက်ပွဲ အစီအစဉ်ဆွဲနေကြ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် အာဗီဒန်က ကတိပေးလိုက်သေ
အဝေးပစ်လက်နက်ကြီးများ ရောက်ရှိမလာပါ။ အယ်ရီ အနေနှင့်လည်း
မျှော်လင့်ထားပါ။ သူ၏လက်သုံးတော်ဒေးဗစ် ကာ လက်နက်ကိုသာ
ကျည်ဆန်ငါးဆယ်ရအောင် စုစည်းလိုက်ပါသည်။

အက်စသာခံတပ်ကို အမြောက် သို့မဟုတ် အဝေးပစ်လက်နက် မရှိဘဲနှင့်
ရှေ့မှ ဝင်တိုက်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ပါ။

မိုဟာမက်ကီဆီတွင် ဤဝန်းကျင်ဒေသ၌ လက်နက် အပြည့်အစုံနှင့်
လူလေးရာခန့် ရှိပေးသေးသည်။ ထို့ပြင် လုံခြုံသော ကွန်ကရစ် ခံတပ်ထဲမှ
တိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ကီဆီ၏ လူများသည် ညံ့လှမည် မဟုတ်။

အယ်ရီ အနေနှင့် ဤတိုက်ပွဲတွင် အာရပ်ရွာ သုံးရွာကို ရင်ဆိုင်ရမည်
ဖြစ်သည်။

နံပါတ်တစ်မှာ အဘူဟီးရှားရွာ ဖြစ်သည်။ တခြားနှစ်ရွာမှာ ခံတပ်
ဟိုမှာဘက်၊ လက်ဘနွန်နယ်စပ်ရှိ နှစ်ရွာဖြစ်သည်။

ကီဆီသည် နှစ်ရွာစလုံးကို အစောင့်အရှောက်များ လွှတ်ထား၏။

အယ်ရီသည် အက်စသာခံတပ်ကို နောက်က ဝင်၍တိုက်မည်ဟု
စီစဉ်ထားရာ နောက်ကျောဘက်မှ နှစ်ရွာကို ကျော်ဖြတ်၍သွားရမည် ဖြစ်သည်။

အက်စသာခံတပ်ကို တိုက်ရေး အစီအစဉ်မှ စစ်ကြောင်းသုံးကြောင်း
ခွဲထား၏။

အယ်ရီသည် ပထမစစ်ကြောင်းကို ဦးစီး၍ ညဉ့်အမှောင်ကို
အကာအကွယ်ယူကာ လက်ဘနွန်နယ်စပ်သို့ တောင်ပေါ်လမ်းမှ သူ၏
ဒေးဗစ်ကာလက်နက်နှင့် ကျည်ဆန်များ ကို ယူ၍ သွားသည်။ ခရီးပန်းတိုင်သို့
ရောက်ရေးအတွက် တောင်ပေါ် ခက်ခဲသောလမ်းမှ ညဉ့်မှောင်မှောင်တွင်
လက်နက်ကြီးနှင့် ကျည်ဆန်ကြီးများ သယ်ပိုးသွားရမည် ဖြစ်သည်။

သူ့အဖွဲ့တွင် လက်နက် သယ်ယူသူများက ငါးဆယ်၊ အစောင့်အရှောက်က
ငါးဆယ် ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အယ်ရီ၏ခြေထောက်သည် တောင်တက်သောအခါ ဒုက္ခပေး
ပြန်၏။ သို့သော် အယ်ရီသည် မညှာနိုင်၊ အမှောင်ကုန်ဆုံး၍ အလင်းရောင်ပေါ်လာ
လျှင် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုကို ရန်သူများ မြင်သွားနိုင်၏။

အယ်ရီတို့အဖွဲ့သည် လင်းအားကြီး နံနက် လေးနာရီတွင် တောင်ထိပ်သို့
ရောက်သွား၏။ တောင်ပေါ်ဒေသ မိတ်ဆွေ ဘီဒိုးရင်း လူမျိုးတစ်စုနှင့် တွေ့ဆုံကာ
အာရပ်ရွာနှင့် နှစ်မိုင်အလွန် ရှေးဟောင်း ရဲတိုက်ပျက်ထဲ၌ တစ်နေကုန် အနားယူ
ပုန်းအောင်းနေကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် မေဂျာဒေးဗစ်ဘင်အာမီနှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည်
ယခင်တောင် ပေါ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းသို့ ရောက်အောင်
သွားကြရာ မိုးမသောက်မီ ရောက်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံးစစ်ကြောင်းကို မေဂျာယာကိုနီ ခေါင်းဆောင်၍
အယ်ရီ၏ခရီးလမ်း အတိုင်း အယ်ရီတို့ ခိုအောင်းရာ ပထမရွာ အနားမှ ကျော်ဖြတ်၍
ဒုတိယရွာထိပ်သို့သွားရန် ဖြစ်သည်။ အယ်ရီသည် ချိန်းဆိုထားသော နေရာမှ
မိတ်ဆွေ ဘီဒိုးရင်းများနှင့်အတူ စောင့်နေပြီး ဂျော့ကို နေရာချထားပေးလေသည်။

ဒုတိယနေ့ညတွင် အယ်ရီသည် မိတ်ဆွေ ဘီဒိုးရင်းများကို အာရပ်၏တဲသို့
စေလွှတ်၍ လက်နက်ချရန် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပေးလိုက်၏။
တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ၏လူများကို ရဲတိုက်ဟောင်းထဲမှ ထုတ်ကာ ထိုရွာ ဝန်းကျင်၌
နေရာချထားပေး လိုက်၏။

အာရပ်ရွာထဲမှ လူကြီးနှင့်ကီဆီ၏ လူရှစ်ဆယ်တို့သည် အယ်ရီ၏

သတိပေးချက် ကို ညာလုံး လှိမ့်လုံးဟု အောက်မေ့နေ၏။ သူတို့မသိအောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဤအရပ် အထိ ဂျူးတို့လာနိုင်မည်ဟု မယုံကြည်။ ဘီဒိုးရင်းတို့က မယုံကြည်ကြောင်း ပြောလိုက် သောအခါ အယ်ရီသည် သူ၏ ဒေးဗစ်ကာနှင့် နှစ်ချက် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

အာရပ်တို့၏ ရွံ့နှင့်လုပ်ထားသော တဲအိမ်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ပြားပြားဝပ် သွား ၏။

ဒုတိယတစ်ချက် ပေါက်ကွဲသည်နှင့် ကီဆီ၏ လူရမ်းကားများသည် လက်ဘနွန် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ပြေးကြလေ၏။ ရွာခံလူများကမူ အလံဖြူလွှင့်ထူကာ လက်နက်ချလိုက်ကြ၏။

အယ်ရီသည် သူ့လူတချို့ကို ကင်းသဘော ထားခဲ့ပြီး ဒုတိယရွာသို့ သွားလေ ၏။ ဒုတိယရွာတွင် ဂျော့၏တပ်ဖွဲ့သည် တိုက်နှင့်နေပြီဖြစ်၏။ အယ်ရီရောက် သည်နှင့် ဒေးဗစ်ကာ သုံးချက်မျှပစ်လိုက်ရာ ကီဆီ၏ လူတစ်ရာခန့်သည် လက်ဘနွန်နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော် ပြေးကာ ရွာခံများက လက်နက်ချကြလေ၏။

အာရပ်ရွာ နှစ်ရွာစလုံး ကျဆုံးသွားကြပုံမှ မြန်ဆန်လွန်း၍အက်စသာခံတပ်ထဲမှ ကီဆီတို့ အဖွဲ့သည် လုံးဝ မသိလိုက်ကြ။ သူတို့ကြားရသော ပစ်ခတ်သံများကို လည်း အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် သူတို့တပ်ဖွဲ့ သားများ အပျင်းပြေ ပစ်ခတ်နေကြသည်ဟုသာ ယူဆကြ၏။

တတိယနေ့ နံနက်တွင် ဒေးဗစ်ဘင်အာမီသည် သူ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်၍ ကီဆီ၏ လူပေါင်းတစ်ရာခန့် ရှိနေသော အဘူဟီးရှားရွာကို ခံတပ်နှင့်ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းဖြတ်တောက်၍ တိုက်လေ၏။

အယ်ရီနှင့် ဂျော့တို့တပ်ဖွဲ့ နှစ်တပ် စုပေါင်း၍အက်စသာခံတပ်ကို စစ်မျက်နှာ ဖွင့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကီဆီတို့အဖွဲ့သည် ခံတပ်ထဲ၌ လူတစ်ရာကျော်ခန့်သာ ရှိတော့၏။

အယ်ရီသည် သူ၏လက်စွဲတော်ဒေးဗစ်ကာနှင့် ခံတပ်ကို စတင် ပစ်ခတ်လေ တော့၏။

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ဒေးဗစ်ကာ၏ ကျည်ဆန်များသည် ပစ်မှတ်နှင့် နီးသည်ထက် နီးလာ၏။ ပစ်မှတ်ကား သံတံခါးမကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် ဒိုင်းနမိုင်းကျည်ဆန်သည် သံတံခါးမကြီးကို တည့်မတ်စွာ မှန်ပြီး တံခါးပွင့်သွားလေတော့ ၏။ နောက်ထပ် ကျည်ငါးချက်သည် ခံတပ်အတွင်း၌ ထိမှန် ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

အယ်ရီနှင့် ပထမဆုံး တပ်ဦးသည် ဒေးဗစ်ကာ၏ ပစ်ခတ်မှု၊ စက်သေနတ်များ ၏ ပစ်ခတ်မှုကို အကာအကွယ်ယူ၍ လေးဖက်တွား တက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ပွင့်နေသော တံခါးကို ကျော်ဖြတ်၍ဝက်ခေါင်းထိုး တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

အယ်ရီတို့၏ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်မှုကို ကီဆီတို့ အဖွဲ့သားများမှာ အံ့ဩလျက် ကောင်းစွာ မခုခံနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ သူတို့အနေနှင့် ပေါ်မလာနိုင်သော ရွာသုံးရွာမှ သူတို့တပ်ဖွဲ့ ဝင်များ၏ ပြင်ပ အကူအညီကို စောင့်နေ၏။

စစ်ကူကား မလာတော့။ စစ်ကူလာနိုင်သော တစ်ခုတည်းသော အဘူဟီးရှားရွာမှ တပ်သားများသည် အသင့်နေရာယူပြီး ဖြစ်နေသည့် ဒေးဗစ်ဘင်အာမီ၏တပ်နှင့် တိုးတော့ သည်။

ထိုအခြေအနေ အားလုံးကို မှန်ဘီလူးဖြင့် မြင်နေရသော ကီဆီသည် သူ့ထံသို့ မည်သည့်စစ်ကူမှ မလာတော့ကြောင်း သိသွား၏။ ဂျူးများသည် တံခါးဝသို့ ရောက်နေပြီ။ အက်စသာ ခံတပ်ထိပ်တွင် အလံဖြူသည် လွင့်တက်လာတော့၏။

ဂျေယာကိုနီသည် သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ဆယ်ကို ခေါ်၍ ခံတပ်တွင်းမှ လက်နက်ချ အာရပ်များကို လက်ဘနွန်နယ်စပ်သို့ ဖြတ်ကျော်စေ၏။ ကီဆီနှင့် နောက်ပါအရာရှိ သုံးယောက်ကိုမူ အချုပ်တွင်း ထည့်လိုက်၏။

အက်စသာ ခံတပ်ထိပ်တွင်ကား အစွဲရေးတိုင်းပြည် အလံဖြစ်သော ဒေးဗစ်၏ ကြယ်အလံသည် လွင့်ပျံ့လျက်ရှိလေ၏။ အယ်ရီသည် ဒေးဗစ် တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အဘူဟီးရှား ရွာသူ ရွာသားများသည် ခံတပ်မှ အခြေအနေများကို

မြင်ပြီးသိပြီး ဖြစ်နေ၏။ ထို့အတူ ဂျူးတို့၏ နောက်ခြေလှမ်းမှာ သူတို့ရွာ
ဖြစ်ကြောင်းကို သိကြ၏။

အယ်ရီသည် စစ်ပြေငြိမ်းရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို စေလွှတ်ပြီး
မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ထွက်ခွာကြရန် သို့မဟုတ်က ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု
အကြောင်းကြားလိုက်၏။

အမြင့်တစ်နေရာမှ အယ်ရီသည် သူ၏ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေများ
အဘူဟီးရှားရွာမှ လက်ဘနွန်တောင်ခြေသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို
ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကြည့်နေရ၏။

နာရီဝက် ကြာသွား၏။ နောက် တစ်နာရီ ကြာသွား၏။ ဒေးဗစ်သည်
အယ်ရီအနားသို့ ကပ်လာ၍ “ကျွန်တော်တို့ စ မှ ပဲ ထင်တယ်”

“ခဏ .. ခဏ နေပါဦးကွာ၊ သူတို့ လူမကုန်သေးပါဘူး၊ ထွက်ကြပါစေဦး”

“ဘယ်သူမှ ထွက်မလာတာ နာရီဝက်ရှိသွားပြီ အယ်ရီ၊
ထွက်ချင်တဲ့လူတွေက ထွက်လို့ ကုန်ပါပြီ”

အယ်ရီသည် သူ့ကို စောင့်နေသော တပ်ရှိရာသို့ အသွားတွင် ဒေးဗစ်သည်
အနားကပ်လာပြီး -

“ကျွန်တော် ဦးစီးတိုက်မယ်လေ’ အယ်ရီက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် -
“ကောင်းပြီလေ .. သွား”

ဒေးဗစ်နှင့်သူတပ်သားများ ထွက်သွားသောအခါ အယ်ရီသည်
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ငူငူကြီး ကျန်ရစ်၏။ ပထမဆုံး သေနတ်သံ ကြားရသောအခါ
အယ်ရီ၏ မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွား၏။

ဘူယီးရှား ရွာတွင်းတွင် တာဟာနှင့်အာရပ်တစ်ရာကျော်သည် ဘူယီးရှားမှ
မခွာဘဲ ခုခံကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

ဤရွာကလေး၏ တိုက်ပွဲမှ စစ်ပွဲကာလအတွင်း ဖြစ်ခဲ့သော
အခြေအနေများနှင့် ဆန့်ကျင်လေသည်။ အာရပ်များမှာ လူနည်းစုဖြစ်ပြီး ဂျူးတို့က

လူဦးရေ များပြား လေသည်။

နောက် လူနေ အဆောက်အအုံများမှ အခြား အာရပ်ရွာများကဲ့သို့ ရွံ့များဖြင့် ဆောက်ထားသည် မဟုတ်ဘဲ ဂျူးတို့ကိုယ်တိုင် ဆောက်ပေးခဲ့သော ကျောက်တုံးတိုက် များဖြစ်သည်။

အာရပ်များအနေနှင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ ခုခံကြသဖြင့် ဒေးဗစ်သည် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်အိမ်ဆင်းတက် တိုက်ရ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြာမြင့်လာ၏။ အယ်ရီသည် ယခုထိ နေရာမှ မရွေ့။ သေနတ်သံ၊ လက်ပစ်ဗုံး သံနှင့်တိုက်ပွဲတွင်းမှ လူအော်သံများ ကြားနေရ၏။

အဘူဟီးရှားရွာသားများမှာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြလေရာ နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သူများသည် မြို့စွန်ထောင့်၌ သွားရောက်စုစည်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

အာရပ်တို့ အနေနှင့် ဤရွာတိုက်ပွဲတွင် ခုနစ်ဆယ့်ငါးယောက်ကျော် ကျဆုံးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလျှော့မပေး၊ တိုက်နေဆဲ။ ကြေကွဲစရာ တိုက်ပွဲဖြစ် သည်။ နှစ်ဖက်စလုံး အရပ်ရော ဂျူးတို့ပါ မတိုက်လိုကြ။ သို့သော် တိုက်နေရ၏။

နောက်ဆုံး ရှစ်ယောက်မျှသာ ကျန်ရစ်သော အာရပ်တို့သည် စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ တာဟာ၏ ကျောက်တိုက်ကလေးထဲမှ စုပြုံ ခုခံနေကြ၏။

ဒေးဗစ်သည် သူ၏ တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဒေးဗစ်ကာလက်နက် ယူစေပြီး ပစ်ခွင်းစေရာ တာဟာ အပါအဝင် ကျန်အာရပ် ခုနစ်ဦးကျဆုံးသွားလေ၏။

တိုက်ပွဲသည် ညနေစောင်းခါမှပြီးဆုံးသည်။ ဒေးဗစ်သည် အယ်ရီရှိရာသို့ နှိမ်းနယ်စွာ တက်လာ၏။

“တိုက်ပွဲ ပြီးသွားပါပြီ” အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်အား ကြည့်၏။ သို့သော် စကားမပြောနိုင်။

ဒေးဗစ်က ဆက်၍ -

“လူပေါင်း တစ်ရာလောက်ရှိမယ် ခံတိုက်ကြတာ၊ အခုတော့ အားလုံးကျဆုံးသွားကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ယောက်ျားလေး ဆယ့်လေးဦး၊ မိန်းကလေးသုံးဦး ကျဆုံးပါတယ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့သူတွေကိုတော့ ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းကို ပို့လိုက်ပါပြီ”

အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်အား စကားမပြောနိုင်ဘဲ အဘူဟီးရှား ရွာကလေးဘက်သို့ ထွက်သွားမည်အပြု ဒေးဗစ်က လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“မသွားပါနဲ့ အယ်ရီရယ်” ။

အယ်ရီသည် အိမ်ခေါင်မိုးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။

“စမ်းချောင်းနံဘေးက အိမ်ကလေးကော ... အဲဒီအိမ်ကလေးကို”

“မသွားပါနဲ့ အယ်ရီ၊ ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်မိတဲ့အတိုင်းပဲ ထားပါတော့”

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတော့မလဲကွာ၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ကျွန်တော်တို့ အယ်ရီအမိန့်စောင့်နေပါတယ်”

အယ်ရီသည် ဒေးဗစ်ကို စိုစွတ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်၏။

ဒေးဗစ်က - “ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ရမလား”

“မပေးနဲ့၊ ငါ ပေးမယ်”

အယ်ရီသည် ရွာကလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်ပြီးနောက် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“အဘူဟီးရှားရွာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့”

ဒေးဗစ်သည် ဂျော်ဒါးနား၏ ရင်ခွင်မှာ အိပ်နေ၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် ဒေးဗစ်၏ ခေါင်းကိုရင်ခွင်မှာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် အိပ်၍မရ။ မျက်လုံးများ က ကြောင်နေပြီး အမှောင်ထဲကို ကြောင်၍ ကြည့်နေမိ၏။

အယ်ရီသည် ဂျော်ဒါးနားအား ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ ခွင့်ပေးလိုက်၍ သူတို့ နှစ်ဦးသား တဲလ်အဲဗစ်မြို့သို့ အတူတကွ လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အတူနေရခြင်း အချိန်ကလေးက နည်းပါးလွန်းပေစွ။ နက်ဖြန် နံနက်မိုးသောက် သည်နှင့်သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြမည်ကို ဘုရားသခင်မှသာ သိနိုင် ပေလိမ့်မည်။

ဂျော်ဒါးနားရင်ထဲက ဒေးဗစ်သည် ဂျေရုဆလင်တိုက်ပွဲအတွက် သူ့ဘာသာ စာရင်းပေးလိုက်မည်ကို အလိုလိုသိနေ၏။ ဒေးဗစ်ကားဂျေရုဆလင်မြို့ကို အစွဲအလမ်း ကြီးလှသူဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်သည် အိပ်ပျော်လျက်မှ လွန်လိုက်၏။ ဂျော်ဒါးနားက ဒေးဗစ်၏နဖူးကို အသာအယာနမ်းလိုက်ပြီး ဒေးဗစ်ဆံယဉ်စများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိ၏။ ဒေးဗစ် သည် အိပ်ပျော်ရင်း ပြီးသွားပြီး ငြိမ်သက်စွာ ဆက်လက်အိပ်ပျော်နေလေ၏။

ဂျော်ဒါးနားကဲ့သို့သော တိုက်ပွဲဝင် ဆာဘရာ အမျိုးသမီး ရဲဘော်မတစ်ယောက် အနေနှင့် မိမိချစ်သူကို စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင်း ပြော၍ မဖြစ်ပေ။ ထုံးစံအတိုင်းပြုံး၍ အားပေးရန်သာ ရှိ၏။ စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့ကို ရင်ထဲမှာ ဝှက်ထားရန်သာ ဖြစ်၏။

ဂျော်ဒါးနားတစ်ကိုယ်လုံးသည် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် နုံးချည့်နေ၏။ ဂျော်ဒါးနား သည် ဒေးဗစ်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း ဤသည် မကုန်ဆုံးသော ဖြစ်စေချင်လှပေတော့သည်။

ဂျေရုဆလင်တိုက်ပွဲမှာ ခွဲရေးအဆို အတည်ပြုသည့် နေ့ကတည်းက စသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အာရပ်တို့သည် မကျေနပ်ကြောင်း စုရုံးဆန္ဒပြရာမှ အကြမ်းဖက် လာကြပြီးဂျူးတို့၏ စီးပွားရေးရပ်ကွက်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်း ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။ ဗြိတိသျှ စစ်သားတို့က မနှိပ်ကွပ်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

မြို့တော်ကို အပိုင်စီးခြင်းကမူ အာရပ်ခေါင်းဆောင် အဗ္ဗဒူကာဒါက လမ်းခရီးမှ အာရပ်ရွာများကို အခြေပြု၍ ဂျေရုဆလင်၏ လမ်းကို ပိတ်လိုက်သည်မှ စ လေသည်။

အာရပ်များက ပိတ်ဆို့နေစဉ် ဂျူးတို့ကလည်း လမ်းဖွင့်ရန် ကားတန်းကြီး ကွန်ဘိုင်များ စေလွှတ်ခြင်းဖြင့် မြို့ပြင်လမ်းများတွင် တိုက်ပွဲများက အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ် ပွားစေခဲ့သည်။ ထိုလမ်းများတွင် အပျက်အစီးများကဖွေးဖွေးလှုပ်နေ၏။

မြို့တွင်း ဗုံးခွဲခြင်း၊ ချောင်းမြောင်းပစ်ခြင်းမှ အစ ပြုခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး တကယ့် စစ်ပွဲအသွင်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။

ဂျူးတို့ဘက်မှ ဤတိုက်ပွဲကို ထိန်းရသည်မှ တခြားနေရာထက် ခက်ခဲလှပေ သည်။ ပထမဆုံးအချက်မှာ များပြားလှသော မြို့သူမြို့သားများ၏ စားသောက်ရေး ရိက္ခာတာဝန် ယူနေရ၏။ ဒုတိယအချက်မှာ ဂျေရုဆလင်မြို့နေ အယူသီးဘာသာကြီး လှသော ဂျူးတို့က ခုခံရေးတိုက်ပွဲကို လုံးဝ မပါဝင်သည့်အပြင် ဟက်ဂါနာ တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ ၏ စောင့်ရှောက်မှုကိုပါ ကန့်ကွက်နေကြ၏။

ဟိုရှေးနှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာကလည်း ဂျေရုဆလင်ကို ခုခံကာကွယ်ခဲ့ ရသော စစ်ခေါင်းဆောင်များသည် ဤဒုက္ခကို ကြုံခဲ့ရဖူးလေသည်။

အင်အားကြီးမားလှသော ရောမစစ်တပ်ကို ပေါင်း ခြောက်သိန်း အစတေးခံ ကြရစဉ်ကာလက ဤဂျေရုဆလင်မြို့သည် ရန်သူတပ်အားသုံးနှစ်တိုင်တိုင် ခုခံခဲ့ကြ ဖူးပါ၏။ ယခုသော်ကား ထိုစဉ်ကကဲ့သို့ ခုခံနိုင်ပုံ မပေါ်ချေ။

ဤကဲ့သို့ အခက်အခဲများနှင့် ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တို့ ရင်ဆိုင်နေရချိန် တွင် မက်ကက်ဗီးတို့ကလည်း တစ်မှောင့် လုပ်နေကြပြန်၏။ မက်ကက်ဗီးတို့သည် သူတို့ တိုက်ချင်သောအခါမှ ဝင်တိုက်၏။ ထို့ပြင် ဟက်ဂါနာ ခေါင်းဆောင်များ ပေးသော အမိန့်ကို မနာခံနိုင်ဟု ငြင်း၏။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ကို လ စားကာ လများစွာ ကြာလာခဲ့၏။ ဂျေရုဆလင်ကား မကျဆုံးခဲ့။ အခက်အခဲများ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရင်း ကြံ့ကြံ့ခံနေခဲ့ပေသည်။

ဒေးဗစ်ဘင်အာမီ၏ အသည်းနှလုံးသည် ဂျေရုဆလင်မြို့အတွက် လေးလံ

နာကြည်းနေ၏။ မြို့သိမ်းခံရမည့် အရေးသည် သူ့အား နေ့ညမရွေး
ခြောက်လှန့်နေ၏။ သူသည် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။ ဂျော်ဒါးနားအား တွေ့ရ၍ -

“အိပ်လေ .. ဘာလို့ ခုထိ မအိပ်သေးတာတုံး”

ဂျော်ဒါးနားက

“ဒေးဗစ် ကိုယ့်အနားမှာ မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကိုယ့်အတွက် အိပ်ချိန်တွေ
အများကြီး ရပါတယ်ကွယ်”

ဒေးဗစ်သည် ဂျော်ဒါးနားကို နမ်းလိုက်ပြီးမှ - “ကိုယ် ...
ဂျော်ဒါးနားကိုချစ်တယ်”

တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ရာ ဂျော်ဒါးနားသည် ဒေးဗစ်ကို တင်းကျပ်စွာ
ဖက်လိုက်ပြီး ‘ဒေးဗစ်ရယ် .. အို ဒေးဗစ်ရယ်’

အသာ ညည်းတွားလိုက်၏။ ဂျော်ဒါးနား အနေနှင့် ဒေးဗစ်အား
သူ့ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တား၍မဖြစ်။ သူမအနေဖြင့်
တကယ်လို့များ မတော်တဆ ဒေးဗစ် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါက လောကကြီးသည်
သူမအတွက် ဘာအဓိပ္ပါယ်မျှ မရှိတော့ကြောင်း ပြောလိုက်ချင်လှပါ၏။

သို့သော် ပြော၍ မဖြစ်၊ မထွက်၊ ဒေးဗစ်၏ ညီအစ်ကို
ခြောက်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် အီဂျစ်တို့နှင့် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွား၏။
တစ်ဦးသည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရနေခဲ့လေသည်။ ဒေးဗစ်သည်
မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့၏ နာဟန်ဘင်အာမီတွင် ဂျေရုဆလင်မြို့ဟောင်း တိုက်ပွဲမှာ
ဆင်နွှဲနေ၏။

ဒေးဗစ်သည် ဂျော်ဒါးနား၏ ရင်ခုန်သံများကို ကြားနေရသည်။
ဂျော်ဒါးနားက ဒေးဗစ်ကို ပွေ့ဖက်ရင်း -

“ဒေးဗစ် ၊ ချစ်စမ်းပါ အချစ်ရယ် ကိုယ့်ကို ချစ်စမ်းပါ”

မြို့ဟောင်းအတွင်း တိုက်ပွဲမှာ အခြေအနေ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးနေ၏။
ဘာသာကြီးသူများ၊ ဟက်ဂါနာများ၊ မက်ကက်ဗီးများသည် တဆုတ်ချင်း

ဆုတ်နေရ၏။

ယခုပုံအတိုင်း ဆိုလျှင် မြို့ဟောင်းထဲမှ ဂျူးများ မျိုးပြုတ်ရန်သည် ရက်ပိုင်းသာ လိုတော့သည့် အခြေအနေ ရောက်နေ၏။

မနက်နေရောင်နှင့်အတူ ဂျော်ဒါးနားသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ဂျော်ဒါးနား၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ချစ်သူနှင့် အတူနေရ၍ ချမ်းမြေ့သာယာနေ၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် လက်ဆန့်၍ ဒေးဗစ်ကို စမ်းလိုက်၏။ ဒေးဗစ်ကို မတွေ့။

ဂျော်ဒါးနားသည် ထိတ်လန့်တကြား မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏ နံဘေးနားတွင် ရပ်နေသော ဒေးဗစ်ကို တွေ့ရ၏။ ဒေးဗစ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် အစွရေးတပ်မတော်၏ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထား၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် ပြုံး၍ ခေါင်းအုံး ပေါ်မှာ ခေါင်းပြန်ချ မှီလိုက်၏။

ဒေးဗစ်သည် နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဂျော်ဒါးနား၏ ဆံပင်နီ ထွေးထွေးများကို ပွတ်သပ်ကစားရင်း

“မင်း အိပ်နေတာကို ကိုယ် တစ်နာရီလောက်ကြာပြီ ထိုင်ကြည့်နေတာ၊ ဂျော်ဒါးနား အိပ်ပျော်နေတာ သိပ်လှတာပဲ”

ဂျော်ဒါးနားသည် လက်ဆန့်တန်း၍ ဒေးဗစ်ကို လှမ်းဖက်ဆွဲယူကာ နမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ဒေးဗစ် နား နား ကပ်၍

“ရှာလွန် မေဂျာဘင်အာမီ” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ပါးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းပြန်၏။ ဒေးဗစ်က - “နေမြင့်လှပြီ အချစ်ရဲ့၊ ကိုယ်က သွားရဦးမှာ”

ဂျော်ဒါးနားသည် လွန့်လူး ထပြီး - “ဒါဆို ခဏလေးနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲ နေရစ်ခဲ့ပါလား အချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားပါရစေ၊ အဲဒါက ပိုကောင်းပါတယ်”

ဂျော်ဒါးနား၏ နှလုံးခုန်ခြင်းသည် ရပ်သွား၏။ ရုတ်တရက် ဒေးဗစ်ကို လှမ်းပြန်ဆွဲ၍ဖက်လိုက်ချင်၏။ စိတ်အားလုံး ချုပ်တည်း၍ ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးမှ -

“ဪ .. အင်း .. ဟုတ်သားပဲ”

“ဂျော်ဒါးနား အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ရှာလွန် ဒေးဗစ်၊ မြန်မြန်သွားပါတော့ အချစ်ရယ် .. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဂျော်ဒါးနားသည် မျက်နှာတစ်ဖက် လွှဲနေလိုက်၏။ မျက်လုံးအစုံလည်း ပိတ်ထား၏။ သူမ၏ပါးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော ဒေးဗစ်၏ အနမ်းဖွဖွကလေးကို ရရှိပြီးနောက် ခွဲခွာသွားသော ဒေးဗစ်၏ခြေသံ၊ နောက် တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရ လေတော့၏။ ဂျော်ဒါးနားသည် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း။

“ဒေးဗစ် .. ဒေးဗစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဆီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

အာဗီဒန်သည် မေဂျာဒေးဗစ်ဘင်အာမီကို ကားနှင့်တင်၍ စစ်ရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ် အင်ဇီယွန်ထံသို့ လာခဲ့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အင်ဇီယွန်မှာ အသက်သုံးဆယ့်တစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော ဂျေရုဆလင် သား ဖြစ်သည်။ သူ့ရုံး၌ သူနှင့်အတူ လက်ထောက်မန်နေဂျာ အော်လတာမန်း ရှိ၏။ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် မေဂျာ အော်လတာမန်းက -

“အာဗီဒန်က ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျေရုဆလင် တိုက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာရှိတယ် ဆို”

ဒေးဗစ်က ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် -

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခွဲရေး မဲဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက ဂျေရုဆလင်ရဲ့ အခြေအနေ ကို ကျွန်တော်နေ့ရော ညရော အိပ်မက် မက်နေမိခဲ့ပါတယ်” ။

ဂျေရုဆလင် ဇာတိဖြစ်သော အင်ဇီယွန်သည် ဒေးဗစ်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို စာနာမိ၏။ ဒေးဗစ်က ဆက်၍

“ကျွန်တော်တို့ အခု စစ်ရေးအခြေအနေအရ လက်တရမ် အထိတော့

လမ်းကပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

အော်လတာမန်းက 'လက်တရမ်ဟာ ခလုတ်ကန်းသင်းလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့အားလုံးသိပါ တယ်ဗျာ”

“ဟေ့ သူ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးကွ” အင်ဇီယွန်က ဝင်ဟောက်လိုက်၏။ ဒေးဗစ်က ဆက်၍

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဟာ လက်တရမ် တစ်နေရာလုံး မြေအနေအထားကို တစ်လက်မ မကျန် သိခဲ့တဲ့ လူပဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အဲဒီ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခြောက်လလောက် စိတ်နဲ့ လျှောက်သွားကြည့်နေတာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမယ် လက်တရမ်ကို ကွေ့ပြီး သွားလို့ရတဲ့လမ်း ရှိတယ်ဗျာ”

အားလုံးသည် ငြိမ်သွားကြ၏။ အင်ဇီယွန်က “မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က”

ကျွန်တော်တို့ လိုတာက လက်တရမ်မြို့ကို စက်ဝိုင်းခြမ်းလို ပတ်ပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက် လမ်းပေါ် ဆက်လိုက်ရင် ခရီးအကွာအဝေးဟာ ဆယ့်ခြောက် ကီလိုမီတာလောက် ရှိမှာ”

“ဟ . ဆယ့်ခြောက်ကီလိုမီတာတာ မြေပုံပေါ်ဆွဲတားဆွဲမျဉ်းကတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ လက်တွေ့သွားလို့မှ မရတာ၊ နံဘေးဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက တောင်တွေ၊ ကမူတွေ၊ ချိုင့်တွေ၊ ချောက်တွေနဲ့ သွားလို့မှ မရတာ” •

“လမ်း ရှိပါတယ်ဗျာ” အာဗီဒန်က အံ့သြသွားပြီး “ဒေးဗစ်၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုံး” ဒေးဗစ်ကမူ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် -

“ရှိလို့ ရှိတယ် ပြောတာပါဗျာ၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်က ရောမလူမျိုးတွေ အဲဒီလမ်းကို သုံးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရာဇဝင်ထဲမယ် အထင်အရှား ပါနေတာပဲ၊ ခုနေတော့ ချုံဖုတ် နွယ်ပင်တွေ ဖုံးနေလို့ ၊ သဲတွေ မြေတွေ ဖုံးနေလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ လမ်းရှိတာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

ဒေးဗစ်သည် မြေပုံရှိရာသို့ သွားပြီး လက်တရမ်မြို့ကို စက်ဝိုင်းခြမ်း သဏ္ဌာန်ပတ်၍ ဟိုဘက် ဒီဘက် လမ်းနှစ်လမ်းကို ဆက်ပြလိုက်၏။ အားလုံး

အံ့သြနေကြ၏။ မယုံမကြည် ဖြစ်နေကြ၏။ အာဗီဒန်က -

“ကောင်းပါပြီကွာ၊ မင်းက ရှေးတုန်းက ဆိတ်သွားတဲ့ လမ်းသာသာ ရှာတွေ့ပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီက ဂျေရုဆလင်ကို တက်သိမ်းရမယ့် တိုက်ပွဲနဲ့ အဝေးကြီး လိုသေး တာပဲကွ”

ဒေးဗစ်ကမူ တွေဝေနေခြင်း မရှိဘဲ -

“ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာက ကျွန်တော်ရှာတွေ့တဲ့ ရောမခေတ်က လမ်းဟောင်း ကြီးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့က လမ်းသစ်တစ်ခု ဖောက်မယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း သူ့ကိုကျော်ပြီး ဂျေရုဆလင်ကို တန်းသွားပြီး တိုက်မယ်”
အင်ဇီယွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး - ‘တစ်ခုရှိတယ်နော် ဒေးဗစ်၊ မင်းဆွဲပြတဲ့မြေပုံပေါ်က မျဉ်းအတိုင်းဆိုရင် အဲဒီလမ်းဟာ လက်တရမ်မှာရှိနေတဲ့ အာရပ်နယ်ခြား စစ်တပ်တွေရဲ့ မျက်လုံးအောက် တည့်တည့်မှာ ဖောက်ရမယ့်ပုံပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်းအကျယ်ကြီးမှ မလိုတာ၊ ထရပ်ကား တစ်စီး သွားသာရင် တော်ရောပေါ့၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ဂျိရှုဝါဟာ ဒီ လက်တရမ်မှာပဲ နေကို ရပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ညကို ရပ်ကြတာပေါ့။ တစ်ဖွဲ့က ဂျေရုဆလင်ဘက်က ဖောက်မယ်၊ တစ်ဖက် တဲလ်အဗစ်က ဖောက်မယ်ဆိုရင် တစ်လ မကြာပါဘူးဗျာ၊ အာရပ်နယ်ခြား စစ်တပ်တွေ အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့ ခေါင်းဆောင် ဂလပ်ဟာ အပြင်လိုက်တိုက်ဖို့ အကြံအစည် မရှိပါဘူး၊ လုံလုံခြုံခြုံပဲ လက်တရမ်မှ နေချင်တဲ့လူပါ”

အော်လတာမန်းက မကျေမနပ်နှင့် -

“ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုလုပ် သေချာမှာလဲ၊ လမ်းအတွက်ဆိုရင် တိုက်ချင် တိုက်ကြမှာပေါ့”

“ဒီမှာ တကယ်လို့ ဂလပ်ဆိုတဲ့ ငန်ဟာ သူ့ရဲ့ နယ်ခြားတပ်သားတွေနဲ့ တကယ် တိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် တြိဂံနယ်မြေက နေပြီး အစွဲရေးကို နှစ်ခြမ်းခွဲပြီး တိုက်ပစ် တာကြာရောပေါ့ မဟုတ်လား”

ဒေးဗစ်၏ မေးခွန်းကို မည်သူမျှ အဖြေမပေးကြ။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဒေးဗစ်၏ အယူအဆသည် မှန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။

• အင်ဇီယွန်နှင့်အာဗီဒန်တို့သည် ဒေးဗစ်၏စကားကို အသေအချာ သုံးသပ်ကြည့် နေကြ၏။ နောက်ဆုံး အင်ဇီယွန်က

“ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သတုံး”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ညဖြတ်မောင်းသွားဖို့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ပေးပါ”
အာဗီဒန်သည် စိတ်ပူ၏။

ရှေးဦးပိုင်းကာလက ဟက်ဂါနာတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျဆုံးတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ သားသမီး တစ်ယောက် ဆုံးသလို ခံစားရသည်။ ယခု ဒေးဗစ်၏ တောင်းဆိုချက်မှာ သေလမ်းကိုရွေးပြီး တောင်းသလို ဖြစ်နေ၏။

ဒေးဗစ်လို လူမျိုးကို တိုင်းပြည်အနေနှင့် အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပေ။
နောက်လမ်းရှိသည် ဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း ဒေးဗစ်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသောကိစ္စသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ တကယ်တမ်း ရှိ မရှိမှာ မသေချာလှ။

ဒေးဗစ်ကမူ စိတ်မလျှော့ဘဲ တောင်းဆိုနေ၏။ ‘ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပဲ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါဗျာ’ အာဗီဒန်တို့သည် အခက်ကြုံနေ၏။

ဒေးဗစ်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို နားလည်သည်။ သို့သော် လိုက်လျောရန်က ဒေးဗစ်ကို သေတွင်းပို့သလို ဖြစ်နေပေမည်။

ဒေးဗစ် မိဘများမှာ သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးပြီးသည်က မကြာသေး။ သားတစ်ယောက်က သေလောက်အောင် ဒဏ်ရာရနေသည်။ သားတစ်ယောက်က မက်ကက်ဗီး အသေခံတပ်ထဲရောက်နေသည်။ ယခု သားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မည်သို့ ခံစားရပါမည်နည်း။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ အော်လတာမန်းက တံခါးသွားဖွင့်ပေးရာ စာတစ်စောင်ရသည်။ စာသည် ဗိုလ်ချုပ်ထံပေးစာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် အင်ဇီယွန်သည် ပေးလာသော စာကို ဖတ်လိုက်သည်နှင့်

သွေးဆုတ် သွားလေ၏။ နောက် လက်ထဲမှ စာကို အာဗီဒန်အား ပေးလိုက်၏။

သူတို့အားလုံးသည် အာဗီဒန် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဣန္ဒြေပျက်သည်ကို မမြင်ဖူးကြ။ ယခုသော်ကား အာဗီဒန်သည် ဣန္ဒြေပျက်ကာ လက်များ တုန်လာ၏။

မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာ - “ဂျေရုဆလင် မြို့ဟောင်းက လက်နက်ချလိုက်ပြီ တဲ့”

အောလတာမန်းက အလန့်တကြား။ “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟုအော်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်သည် အရပ်ကြိုးပြတ်သဖွယ် ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ကျသွား၏။ အင်ဇီယွန် သည် အံ့ကြိတ်ပြီး လက်သီး ဆုပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ဂျေရုဆလင် မရှိရင် ဂျူနိုင်ငံ ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ဘူး ပေ့ ...ဒေးဗစ်၊ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ကားတစ်စီး ယူ၊ ဂျေရုဆလင်ကို ခုညပဲ သွားပေတော့’

သမ္မာကျမ်းစာ အလိုအရ မိုးဇက်သည် သူ၏ ဂျူးလူမျိုးများကို ပင်လယ်နီ ကမ်းခြေသို့ ခေါ်ဆောင် ရောက်လာသောအခါ ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ယုံကြည်သော လူတစ်ယောက် ရေပြင်ထဲသို့ ပထမဆုံး ဆင်းရန် ပြောလိုက်ရာ “နာရွန်” ဆိုသူက ရေထဲသို့ ပထမဆုံး ဆင်းခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်သွားရောက် ဆင်နွှဲသည့် တစ်ကိုယ်တော် စစ်ဆင်ရေးကို “နာရွန် စစ်ဆင်ရေး” ဟု အမည်ပေးလိုက် ၏။ ဒေးဗစ်သည် လက်တရစ် ခံတပ်နား ရောက်လာ၏။ သူ၏ အသိစိတ်ထဲမှာ ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိနေသော လမ်းကို အမှောင်ထုတွင်း၌ ရှာနေ၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါ အင်ဇီယွန်နှင့် အာဗီဒန်တို့သည် တစ်ညလုံး စိတ်ပူပင်စွာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရ၍ မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒေးဗစ်၏ မိုက်မဲမှုကို တ သ နေကြရပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဒေးဗစ်ကို နောက်ထပ် ပြန်မတွေ့ ရတော့ပြီဟု အသည်း နှလုံးထဲက သိသလို ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ အာဗီဒန်သည် ဖုန်းကို

ကောက်ကိုင်လိုက် ၏။ နောက် ပါးစပ်မှ -

“ဟေ့ ဂျေရုဆလင်က အချက်ပေးစာ လာသတဲ့” အင်ဇီယွန်က
ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် - “ဘာတဲ့တုံး”

အာဗီဒန်က “၁/၃၅/၈ တဲ့”

နှစ်ဦးစလုံးသည် အပြေးအလွှား သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ဆီ ပြေးသွားကြသည်။
စာအုပ်ကို အမြန်အထက် လှန်လိုက်ရာ

“ဟေရုယ အနာဂတ္တကျမ်း၊ သုံးဆယ့်ငါး၊ ရှစ်” ထိုအရပ်၌ လမ်းမကြီး
ရှိလိမ့်မည်။ ထိုလမ်း၌ ခြင်္သေ့ မရှိရ။ သားရဲ တစ်ကောင်မျှ မတက်။ မလာရ။ ရှာ၍
မတွေ့ရ။ ရွေးနုတ်သော သူတို့သာ ခရီးသွားကြလိမ့်မည်။

နာရွန် စစ်ဆင်ရေးကား အောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။

ဒေးဗစ် ဘင်အာဗီသည် ရောမလမ်းဟောင်းကြီးကို ရှာတွေ့ကာ
ဂျေရုဆလင်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဂျေရုဆလင်မြို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်
ရှိပေသေးသည်။

ဂျေရုဆလင်မြို့တွင်းမှ မိမိကိုယ်ကို စာရင်းပေးသွင်းကြသူ ထောင်ပေါင်းများ
စွာသော ဂျူးတို့ကို လျှို့ဝှက်ကတိများ ပေးဆိုစေ၍၊ ဒေးဗစ်၏ ကျော်ဖြတ်
ရှာတွေ့ခဲ့သော လမ်းဟောင်းကြီးပေါ်တွင် လမ်းသစ်ဖောက် နေကြ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် တဲလ်အဲဗစ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒေးဗစ်သည်
ဂျေရုဆလင်ဘက်မှ ဖောက်လာသောလမ်းနှင့် ဆက်မိစေရန် လူများစုပြီး
လမ်းဖောက် လျက် ရှိကြ၏။

နှစ်ဖက်သော လမ်းဖောက်သူများသည် နေ့အခါ ပုန်းအောင်းနေကြပြီး၊
ညအခါမှ ဇီးကွက်များသဖွယ် ရှေးဟောင်း ရောမလမ်းကြီးပေါ်တွင် ကားလမ်းတစ်ခု
တိုးတိုး တိတ်တိတ် ကျိတ်ဖောက်နေကြ၏။

သူတို့သည် အာရပ်များနှင့် နီးကပ်လွန်းသဖြင့် များစွာ စွန့်စားနေကြရသည်။

ထိုလမ်းဖောက်ခြင်းကို ဦးစီးနေသော ဒေးဗစ်က ဂျေရုဆလင်ဒေသသို့

ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရန် ခွင့်တောင်းခဲ့ရာ ရသွား၏။

တဲလ်အဲဗစ်မြို့တွင် ဒေးဗစ်နှင့် အတူနေခဲ့ပြီး ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းသို့
ဂျော်ဒါးနား သည် စိတ်လက် မကြည်မလင်ဘဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ဂန်ဒက်ဖနာ စခန်းတွင် လုပ်စရာ အလုပ်များမှာ ပုံနေ၏။ စခန်းတစ်ခုလုံးမှာ
ပြားပြားဝပ်လျက်ရှိရာ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းများသည် မလုပ်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေ၏။ စောစောပိုင်းက နေရာရွှေ့ခဲ့သော ကလေးငယ်များသည်လည်း စခန်းသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။

ကစ်တီ၏ အဆောက်အအုံမှာ ထိမှန်မှု နည်းပါးသဖြင့် ဂျော်ဒါးနားသည်
ကစ်တီ နှင့် ကာရင်တို့ နေထိုင်ရာသို့ ရွှေ့လာခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ ဂျော်ဒါးနားနှင့်
ကစ်တီတို့၏ ခင်မင်မှုသည် တစ်နေ့တခြား ကြီးမားလာကြ၏။

ခြားသူများကို သိမ်ငယ်သည်ဟု ထင်မည်စိုး၍ ဖွင့်မပြောရဲသော ကိစ္စများကို
ကစ်တီအား ဖွင့်ပြောနေမိလေသည်။

ကစ်တီသည် တဲလ်အဲဗစ်မှ ပြန်လာကတည်းက ဂျော်ဒါးနား၏ အခြေအနေ
မကောင်းကြောင်းကို ရိပ်မိ၏။ တဲလ်အဲဗစ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ရက်သတ္တ
နှစ်ပတ်ခန့် အကြာ ကစ်တီနှင့် ဂျော်ဒါးနားသည် ထမင်းစားပွဲ၌
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကား ပြောနေကြ၏။ ကစ်တီ သောင်းပြောင်းထွေလာ
စကားပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် ဂျော်ဒါးနားသည် မျက်နှာများ ဖြူလာပြီး
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာ မတ်တတ် ထရပ်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ အပြင်သို့
ထွက်ပြေးလေ၏။

ကစ်တီသည်လည်း ထိတ်လန့်တကြား ဂျော်ဒါးနား နောက်သို့
ပြေးလိုက်ရလေ ၏။ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင် ရောက်သည်နှင့် ဂျော်ဒါးနား ပုံလျက်
လဲကျသွားရာ ကစ်တီပွေ့ထူ၍ မနိုင်တနိုင်နှင့် အခန်းထဲ ပြန်သယ်လာရလေသည်။
အိပ်ရာပေါ်တင်၍ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ် တိုက်ကျွေးရ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါမှ အော်ဒါးနားသည် ကယောင်ကတမ်း
ဖြစ်ခြင်းများ ပျောက်၍ ပကတိ အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ ကစ်တီက -

“ဂျော်ဒါးနား အနေနှင့် တူ နေမိလေသည်။ ‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ဂျော်ဒါးနား’”

“မပြောတတ်ဘူး ကစ်တီ၊ ဒီလိုလည်း တစ်ခါမှ ကျွန်မ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ကစ်တီ စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ ကစ်တီအသံ မကြားရတော့ဘဲ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲရည် လောင်းလိုက်သလို အေးစက်သွားတယ်လေ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်မနားထဲမှာ ဒေးဗစ်ရဲ့ အော်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ ..”

“ဒီမှာ .. ဂျော်ဒါးနား၊ ကစ်တီ ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဒီရက်ထဲမှာ မင်း သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ အခုလိုဖြစ်တာ၊ ဘာမှ ဥပါဒါန် ထားမနေနဲ့၊ ခွင့်သုံးလေးရက် ယူ၊ ယက်အယ်မှာ ရှိတဲ့ မင်းအမေဆီ သွားပြီး အနားယူလိုက်”

ဂျော်ဒါးနားသည် လှဲနေရာမှ ထ လိုက်၏။ “မဖြစ်ပါဘူး၊ မသွားနိုင်ပါဘူး”

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေစမ်း” ကစ်တီက ဟောက်လိုက်သည်။ ဂျော်ဒါးနားက ခဏမျှ ငြိမ်သွားပြီး - “အလကားပါ၊ ကျွန်မ အခုလိုဖြစ်တာ ရှက်စရာကြီးနော်”

“ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျော်ဒါးနားရယ်၊ မင်းဟာက မျှိုသိပ်ထားရတာတွေ များလွန်းလို့ပါ၊ တစ်ခါတလေ လိုအပ်တဲ့ အခါတွေမှာ မျက်ရည်ကျပြီး ငိုပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ထိန်းမထားပါနဲ့”

“ဒေးဗစ်သာ ကျွန်မ အခုလို ဖြစ်တာမြင်ရင် ရှက်မှာပဲနော်”

“တော်စမ်း ဂျော်ဒါးနား၊ မင်းတို့ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ဆာဘရာမာနတွေကို မေ့ထားလိုက်၊ အခု ကစ်တီ အိပ်ဆေးပေးမယ်၊ ဆေးသောက်ပြီးရင် အိပ်ပစ်လိုက်နော် ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ပါဘူး”

ဂျော်ဒါးနားသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားပြန်၏။
ကစ်တီ အနေနှင့် နှစ်ရှည်လများ မွေးမြူလာကြသော သူတို့၏ ကြံ့ခိုင်မှု
စိတ်ဓာတ်အကြောင်း မျက်ရှည်ကျရင်ပဲ အားနည်းသည်ဟု
ထင်တတ်နေသည့်အရေးကို တွေး၍ သက်ပြင်း တစ်ချက်သာ ချလိုက်နိုင်လေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် သုံးရက်ကြာသောအခါ ကစ်တီသည်
သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ အခန်းတွင်းရှိ ကာရင်ကို ဒပ်ထံ လွှတ်လိုက်ပြီးနောက်
ဂျော်ဒါးနား အလုပ်လုပ်နေသော စားပွဲရှေ့မှာ သွားထိုင်လိုက်၏။

ဂျော်ဒါးနားသည် ကစ်တီ သူ့ရှေ့ လာထိုင်သည်ကို မြင်သည်နှင့်
ပြုံးပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကစ်တီ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အပြုံးသည်
တန့်သွား၏။ ကစ်တီက ဂျော်ဒါးနား ရေးနေသော ဖောင်တိန်ကို အသာယူ၍
စားပွဲပေါ် ချလိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးစကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
အတန်ကြာကြည့် နေကြ၏။ ပြီးမှ ဂျော်ဒါးနားကပင် စတင်၍ - "ဒေးဗစ် သေပြီ
မဟုတ်လား" 'ဟုတ်တယ်"

ဂျော်ဒါးနားသည် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်ပင် "ဘယ်လို ဖြစ်တာတဲ့တုံး"

"စောစောကပဲ အယ်ရီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ သိရတာ၊ အသေးစိတ်တော့
မသိရသေး ဘူး၊ သိရသမျှကတော့ ဒေးဗစ်က ပါးလိမားတပ်ဖွဲ့ဝင်၊ ဟက်နာဂါ
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေထဲက စွန့်စားချင်တဲ့ လူပဲ ဆိုပြီး
လူစုတယ်၊ နောက် ဂျေရုဆလင် မြို့ဟောင်းကို ဝင်တိုက်တာပဲ တဲ့"

'ဆက်ပြောလေ"

"သူတို့တိုက်ပွဲက အသေခံတိုက်ပွဲပဲ ၊ မျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတာ"

ဂျော်ဒါးနားသည် လုံးဝ မလှုပ်၊ မျက်တောင်ပင် မခတ်၊ ကစ်တီက
ညင်သာစွာ ဖြင့်

"ကိုယ် ဂျော်ဒါးနားအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟင်"

ကျော်ဒါးနားသည် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်၏။ ရင်ကိုကော့ပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်၏။

“ကျွန်မအတွက် မပူပါနဲ့ ကစ်တီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး” (အကယ်၍ ကျော်ဒါးနားသည် သူ အင်မတန်ချစ်သော ဒေးဗစ်အတွက် မျက်ရည် ကျမည်ဆိုပါက ထိုမျက်ရည်ကို မည်သူမျှ မမြင်ရချေ။ ကျော်ဒါးနားသည် အဘူဟီးရှားရွာ ပျက်ကွင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်ခဲ့၏။

ထိုရွာပျက်ထဲမှာ ထိုင်၍ မစားဘဲ၊ မသောက်ဘဲ၊ မလှုပ်ဘဲ လေးရက်လုံးလုံး တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့၏။ နောက်ရက်တွင် ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အယ်ရီ သူ့ချစ်သူတုန်းက လုပ်ခဲ့သလိုပင် ကျော်ဒါးနားသည် ထိုနေ့မှ အစပြု၍ဒေးဗစ် နာမည်ကို လုံးဝ မပြောတော့။

ဒေးဗစ် ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ လမ်းဟောင်း ရှာတွေ့သည်၏ တစ်လမြောက်သော နေ့တွင် လက်တရမ် မြို့ပတ်လမ်း၊ ဘားမားလမ်းသည် တည်ဆောက်ပြီးခဲ့လေသည်။ ထိုလမ်းဖြင့် စစ်ကူများသည် ဂျေရုဆလင်သို့ အဆက်မပြတ် ချီတက်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်အထိ အစွရေးပြည်ထောင်စုသည် အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်မည်ဟု မည်သူမှ ကံသေကံမ မပြောနိုင်၊ သို့သော် ဂျေရုဆလင်မှ လုပ်သားများနှင့် တဲလ်အဲဗစ် မြို့မှ လမ်းဖောက်ကြသော လုပ်သားများ နှစ်ဖက်ဆုံစည်း၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် ဂျူးတို့အတွက် လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲသည် အောင်ပွဲခံခဲ့လေပြီ တကား။

အခန်း ၁၃

ဤသို့ဖြင့် လပေါင်းများစွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲများသည် ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေကြ၏။ ဂျူးတို့အနေနှင့် ဘားမားလမ်းမကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်နှင့် စိတ်ဓာတ်တက်လာကြ၏။

အာရပ်တို့၏ ပထမဆုံး စုပေါင်းတိုက်စစ်ကို ဂျူးတို့

ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ကြပြီးနောက် ကုလသမဂ္ဂ လုံခြုံရေးကောင်စီက စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကြပ်မတ်စီစဉ်သည်။ နှစ်ဖက်စလုံး သည် စစ်ပြေငြိမ်းရေးကို လက်ခံ ကြိုဆိုကြ၏။

အာရပ်များ အနေနှင့် သူတို့အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း ပြန်လည်စုစည်းရန် လိုနေ၏။ ဂျူးများ အနေနှင့်လည်း လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက် စုဆောင်းရန်နှင့် လူများ စုစည်းရန် လိုနေ၏။

အစ္စရေးတိုင်းပြည်ကလေး၏ အစိုးရသစ်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးသည်လည်း မပြည့်စုံ သေး။ ပါးလ်မား အဖွဲ့ဝင်များ၊ အယူသီးများနှင့် မက်ကက်ဗီးတို့ ညှိနှိုင်း၍ မရသေး။ မက်ကက်ဗီးများသည် ယခုထိ သူတို့ တပ်ဖွဲ့နှင့် သူတို့ ရပ်တည်ချင်နေတုန်းသာ ဖြစ်၏။

မက်ကက်ဗီးတို့အနေနှင့် အစိုးရသစ်နှင့် သဘောထား မတူကြ။ သူတို့အနေနှင့် သမ္မာကျမ်းစာအတိုင်းသာ ယုံကြည်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အပြောင်းအလွဲဆိုလျှင် လက်မခံချင်ကြ။

ထိုကဲ့သို့ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး လုပ်ဆောင်နေကြရသော အချိန်အခါတွင် မက်ကက်ဗီးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အပြီးအပိုင် ဆုံးရှုံးရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ဖြစ်ပုံမှာ အမေရိကန်ရှိ မက်ကက်ဗီးတို့၏ စေတနာရှင် ဂျူးများက လက်နက် အပြည့် တင်ထားသော လေယာဉ်တစ်စင်းကို “အာကီဗာ” ဟု အမည်ပေး၍ အစ္စရေးသို့ ထွက်လာ၏။ ထိုလေယာဉ်တွင် မက်ကက်ဗီးတပ်ဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြမည့် ဂျူးများ လည်း ပါသေး၏။ စစ်ပြေငြိမ်းရေးကာလတွင် နှစ်ဖက်စလုံး စစ်ရေး၊ လက်နက်ရေး မတိုးမြှင့်ကြရန် နှစ်ဖက် သဘောတူထားကြ၏။

သို့သော် ထိုစည်းကမ်းချက်ကို အာရပ်ရော၊ ဂျူးများပါ ဖောက်ဖျက်၍ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား ဖြည့်ဆည်းနေကြလေသည်။

အာကီဗာ၏သတင်းကို ဥရောပရှိ ဂျူးတို့က အလျင်သိကြပေသည်။ အစ္စရေး အစိုးရက ထိုလက်နက်ပစ္စည်းများကို အစိုးရလက်သို့ အပ်ရန် တောင်းဆို၏။

ယခုအခါ အစ္စရေးနိုင်ငံသည် တစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံ

ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့်အပြင် မက်ကက်ဗီး တပ်ဖွဲ့များမှာလည်း အစွဲရေး တပ်မတော်၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေ ပြီဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆို၏။

သို့သော် မက်ကက်ဗီးများက လက်မခံ။ သူတို့သည် တသီးတခြားရှိ၍ သူတို့အတွက် တသီးတခြား လာသော လက်နက်များကို မအပ်နိုင်ဟုဆို၏။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အကျယ်အကျယ် အငြင်းပွားကြ၏။

ထိုအချိန်၌ လက်နက်များ တင်ဆောင်လာသော အာကီဗာသည် ဥရောပမှ အစွဲရေးသို့ ပျံလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အစွဲရေး အစိုးရသစ် အနေနှင့်လူရော လက်နက်ပါ သိပ်လိုအပ်နေပြီဖြစ်သော် လည်း မူအရ လက်မခံနိုင်၍ မက်ကက်ဗီးတို့အား အာကီဗာ လေယာဉ်ကို လှည့်ပြန် ရန် အကြောင်းကြားခိုင်း၏။ မက်ကက်ဗီးတို့က ထိုအမိန့်ကို ကြားသည်နှင့် ဒေါသပူန်ထ ကြလေ၏။

အာကီဗာ လေယာဉ် ပါလက်စတိုင်းပြည်ထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များ၊ မက်ကက်ဗီးများနှင့် ကုလသမဂ္ဂလေ့လာသူများ စုစည်းရောက်ရှိနေကြ၏။

အစိုးရလေယာဉ်အား ဥရောပလှည့်ပြန်ရန် နောက်ဆုံး သတိပေး၏။ အာကီဗာက လက်မခံပေ။

သို့နှင့် အစိုးရအနေနှင့် တိုက်လေယာဉ်များကို တက်စေ၍ တိုက်ခိုင်းရာ အာကီဗာ လေယာဉ်ကြီး ထိမှန် ပျက်စီးသွားလေ၏။ သည်တွင် အစိုးရတပ်များနှင့် မက်ကက်ဗီးတို့ အကြား၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလေတော့၏။

မက်ကက်ဗီးတို့သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အစွဲရေး တပ်ထဲ၌ ရှိနေသော သူတို့၏ တပ်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်လည်း ပြင်းထန်စွာ ပြောဆို စွပ်စွဲကြ လေ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် သူတို့တစ်တွေ၏ အခြေအနေမှန်ကို ဖော်ထုတ်သလို ဖြစ်သွား၏။ ဗြိတိသျှတို့ အုပ်စိုးနေခဲ့သော ခေတ်ကာလတွင် မက်ကက်ဗီးတို့သည် အဆက် မပြတ် အကြမ်းဖက်တိုက်ပွဲများဖြင့် ဗြိတိသျှတို့ကို မောင်းနှင်

တိုက်ခိုက်ခဲ့ပေသည်။ ဗြိတိသျှတို့ မရှိတော့သောအခါ၌ မက်ကက်ဗီးတို့၏ အကြမ်းဖက် တိုက်ပွဲများသည် အသုံးမဝင်တော့။

ထို့ပြင် မက်ကက်ဗီးတို့လည်း တရားဝင် ဖွဲ့စည်းထားသော တပ်မတော်၏ စည်းကမ်းဘောင်ကလနားအတွင်း မနေနိုင်ကြ။ သူတို့၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မှာလည်း အကြမ်းဖက်ခြင်း၊ ချောင်းမြောင်းပစ်ပြေးခြင်း မဟုတ်သည်နှင့် သိပ် မဟုတ်လှတော့ပေ။ မက်ကက်ဗီးတို့၏ ကြီးမားသောအောင်ပွဲမှာ ဂျာမနီတိုက်ပွဲ ဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲမှ အပ ကျန်နေရာများတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့ကြပေသည်။ ထို့ပြင် နီဗီဆာဒိရွာ၊ အာရပ် အရပ်သားများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းက ဂျူးတို့အတွက် အမည်းစက် စွန်းထင်းစေခဲ့သည်။

မက်ကက်ဗီးများသည် တစ်ဦးချင်း သတ္တိရှိကြသည် မှန်သော်လည်း အဖွဲ့အစည်း ဘောင်အတွင်းမှာ မနေတတ်။ သူတို့သည် ပင်မ သဘောက ပုန်ကန်ခြင်း ဖြစ်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အာကီဗာ အရေးအခင်း ပြီးသည့်နောက် မက်ကက်ဗီးတို့သည် ဒေါသကြီးတတ်သောအစွန်းရောက် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်လာပြီး ပြဿနာတိုင်း ကို လက်နက်ကိုင် ဖြေရှင်းရမည်ဟု ယုံကြည်လာသူများ ဖြစ်လာ၏။

ထိုအချိန်က ကုလသမဂ္ဂ တာဝန်ခံများ ဖြစ်သော မြို့စားကြီး ဘားနာဒေါနှင့် သူ၏ အမေရိကန် လက်ထောက် ရပ်ဘန်ချ်တို့သည် အာရပ် - အစ္စရေး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကို ညှိနှိုင်း၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဂါလီလီ အလယ်ပိုင်းတွင် ရှိနေသော ကာဂူဂျီကလည်း စစ်ပြေငြိမ်းရေးကို အမျိုးမျိုး ထိပါးနေ၏။ ဤတွင် စစ်ပြေငြိမ်းရေးကာလ မကုန်ဆုံးမီကလေးမှာပင် အီဂျစ်တို့သည် ပြန်လည် စတင်၍ တိုက်ပွဲဆင်လာတော့၏။ ဤကား အာရပ်တို့၏ အမှားပင်။ အကြောင်းသော်ကား အစ္စရေးတို့၏ တုံ့ပြန်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့စစ်ပါရဂူများသည် အစ္စရေးတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကို အားလုံးပိုင်း၍ အံ့သြအော့အန်ကြလေ၏။ အကြောင်းမှာ အစ္စရေးတို့သည် ခံစစ်ဖြင့် မတုံ့ပြန်ဘဲ ထိုးစစ်နှင့်

တုံ့ပြန်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အစ္စရေးတို့သည် ချက်ချင်း သူတို့၏ လေတပ်ဖြင့် ကိုင်ရှိ၊ ဒမတ်စကပ်နှင့် အာမင်းမြို့များကို ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။ တဲလ်အဲဗစ်၊ ဂျဗာမြို့များကို ဗုံးကြဲနေခြင်းကို တန်ပြန်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အာရပ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်တို့သည် အစ္စရေးမြို့ကြီးများသို့ ဗုံးလာကြဲခြင်း ရပ်သွားပေတော့၏။

ဂါလီလီ ပင်လယ်အနီးရှိ ရှေးယခင်က ဆီရီယန်းတို့၏ အတိုက်ခံနေကျ ဂျူးတို့သည် ယခုအခါ ဆီရီယန်းစစ်တပ်ကို လိုက်တိုက်ပစ်ကြ၏။

ဂါလီလီ အလယ်ပိုင်းတွင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်သည် ကာဂျီနှင့် သူ့တပ်ဖွဲ့များကို လက်ဘနွန်ပြည်ထဲသို့ ထွက်ပြေးသည်အထိ တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်လေသည်။

နောသဲကန္တာရ ဒေသတွင်လည်းကောင်း၊ ရှာရွန်ဒေသတွင်လည်းကောင်း ဂျူးတို့သည် အပြင်းအထန်တိုက်ကာ အောင်ပွဲများ ရနေ၏။ ဤတွင် ဒုတိယမြောက် စစ်ပြေငြိမ်းရေး လုပ်ကြံရပြန်၏။

ဤအကြိမ်တွင် အစ္စရေးတို့သည် ဆယ်ရက်အတွင်း အနိုင် တိုက်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကာလတွင်လည်း ပြဿနာက မအေးပေ။

ထုံးစံအတိုင်းပင် လက်ဘနွန်ပြည်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသော ကာဂူဂျီ၏ တပ်ဖွဲ့များက စတင်တိုက်ခိုက်ရာမှ ဒုတိယ စစ်ပြေငြိမ်းရေးကာလ ပျက်စီးပြန်သည်။

ဤအကြိမ်တွင်ကား အယ်ရီ၏ တပ်ဖွဲ့များသည် ကာဂူဂျီ၏ တပ်ဖွဲ့များအား နယ်စပ်ထိသာမက လက်ဘနွန် ပြည်ထဲအထိ လိုက်၍ တိုက်ခိုက်ပစ်ကြသည်။ လမ်းခရီး မှ ရွာများသည် အလျင်အမြန် လက်နက်ချကြလေ၏။

အယ်ရီတို့ အနေနှင့် ဘီရွတ်မြို့သို့ ဖြစ်စေ၊ ဒမတ်စကပ်သို့ ဖြစ်စေ ဆက်လက် တိုက်ယူနိုင်သော်လည်း သူတို့အလုပ် ပြီးစီးသည်နှင့် ကိုယ့်နယ်နိမိတ်မျဉ်း အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အာရပ်ကမ္ဘာတွင်ကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊
တစ်ပြည်နှင့် တစ်ပြည် သူ့အပြစ် ငါ့အပြစ် လက်ညှိုးထိုးနေကြ၏။

စစ်မျက်နှာအသီးသီး၌ ဂျူးတို့သည် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
လေသည်။ ဂျူးတို့၏ လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲသည် ရာဇဝင်တွင်သွားလေ၏။

တချို့သော အာရပ် စစ်တပ်တို့သည် ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ကြပါ၏။ သို့သော်
များသောအားဖြင့်ကမူ မတိုက်ကြ။ အာရပ်ကမ္ဘာ၏ စုစည်းမှုမှာ
သွေးမြေကျသည်အထိ တိုက်ရန် မခိုင်မြဲကြ။

တစ်ချိန်တည်း၌ ဂျူးတို့သည် သူတို့၏မြေကို အသေခံပြီး တိုက်မည်
ဆိုခြင်းကမူ ရှင်းသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသော ဒေးဗစ်၏
ကြယ် အလံတော်သည် ကောင်းမွန်မြဲမြံစွာ လွင့်ထူလိုက်နိုင်ကြလေ၏။

ထိုလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲကြောင့် ဤရာစုနှစ်၏ ကြီးမားသော
ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။ ထိုပြဿနာကား အိုးအိမ်မဲ့ တိုင်းပြည်မဲ့ အာရပ်များ
သန်းကျော် ပေါ်ပေါက် လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပါလက်စတိုင်းဒေသမှ ထွက်ပြေးလာကြသော အာရပ်တို့သည် အိမ်နီးချင်း
အာရပ်နိုင်ငံများ၌ အခြေအနေမျိုးဖြစ်ကားဒုက္ခသည် စခန်းများ ဖွဲ့၍ နေကြကုန်၏။
ဤအချက်ကို ထောက်ကြ၍ ဂျူးတို့ကို အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲ အပုပ်ချကြကုန်၏။

အစွဲရေး အစိုးရသည် သက်တော်ရှည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော
ဘာရက်ဘင်ကင်နင် ၏ အကူအညီကို တောင်းရပြန်၏။ ဘာရက်သည်
အခြေအနေအားလုံးကို အသေးစိတ် လေ့လာ၍ အစီရင်ခံစာ တင်ပြလေသည်။

အာရပ်ဒုက္ခသည်များ၏ အခြေအနေအကျဉ်း

စစ်ပွဲတစ်ခုဖြစ်လျှင် ဒုက္ခသည်များ ရှိကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

အာရပ် ဒုက္ခသည်များသည် အိမ်နီးချင်း အာရပ်ပြည်များထဲသို့
ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အား မည်သူကမှ မောင်းထုတ်သည် မဟုတ်။ သူတို့ကို
လက်ခံ ထားသော အာရပ်နိုင်ငံများကလည်း သူတို့ကို
အကူအညီပေးသည် မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးပြယုဂ်အဖြစ်
အမြတ်ထုတ်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း။

တကယ်တမ်း ကူညီလိုပါက အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်း၍ ကျယ်ပြန့်
သော နေရာထိုင်ခင်းများ စီမံပေးနိုင် ကြောင်း၊ ဂျူးတို့ထံမှ
ပြန်ယူချင်သည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း။

စသည် ..စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားလေသည်။

အပိုင်း (၅)

ရွှေလင်းယုန်၏ တောင်ဟုန်နှင့်

..တော၌ ဟစ်အော်သော အသူ၏ အသံမှာ ထာဝရဘုရား
ကြွတော်မူရာလမ်းကို ပြင်ကြလော့။ ငါတို့ ဘုရားသခင်၏ လမ်းခရီးတော်ကို
လွင်ပြင်၌ ဖြောင့်စေကြလော့၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ ရှိသမျှတို့ကို ဖို့ရမည်။ တောင်ကြီး
တောင်ငယ် ရှိသမျှကို ဖြိုရမည်။ . ထာဝရ ဘုရားကို မျှော်လင့်သော သူတို့မူကား
အားပြည့်ကြ လိမ့်မည်။ ရွှေလင်းယုန် ကဲ့သို့ မိမိတို့ အတောင်ကို
အသစ်ပြုပြင်ကြလိမ့်မည်။ ပြေးသော်လည်း မမောပန်း၊ ခရီးသွားသော်လည်း
မမောရကြ။

ဟေရှာယ အနာဂတ္တိကျမ်း

အခန်း ၁

အလစကား ပြည်နယ်၊ ၁၉၄၈ ခု နောက်ပိုင်း

အာတိတ်စက်ဝိုင်း လေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်း
တစ်ခုလုံးတွင် စထရက်သွန်ဆင် အကြွေးစနစ်နှင့် ဝယ်ယူထားသော
စစ်သုံးအပိုပစ္စည်း လေယာဉ်သုံးစင်း သာ ရှိကြ၏။

စစ်အတွင်းက စထရက်သည် အလစကားပြည်နယ်တွင် စစ်တာဝန်ကျခဲ့၏။

အလစကားပြည်နယ်မှာ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတစ်ခု ဖြစ်ရကား
အလွန်အေး၍ နေ့အချိန် နည်းပါးကာ ညတာကမူ ရှည်လျားလှပေသည်။
စထရက်သည် ထိုရှည်လျား သော ညများ၌ အလစကားပြည်နယ်၏
ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို အသုံးပြု၍ သူလည်းချမ်း သာချင်လာ၏။ နောက်ဆုံး
အကြံတစ်ခု ရသည်။

ကျောက်ပုစွန်ကြီးများ။ အလစကားကမ်းခြေ တစ်ခုလုံးမှာ
ဆယ့်ခြောက်လက်မခန့်ရှိသည့် ပင်လယ် ကျောက်ပုစွန်ကြီးများဖြင့် ပြည့်နေ၏။

အမေရိကန် ပြည်သူပြည်သားများ စားသုံးတတ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
သူ့အနေနှင့် သူ့လေယာဉ်များဖြင့် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် ရေခဲရိုက် တင်ရုံပဲ ရှိသည်။
သူသည်လည်း ပုစွန်ဘုရင်ကြီး ဖြစ်ချိမ့်မည်။

စိတ်ကူးတိုင်း အကောင်အထည် မဖော်တတ်ကြပါ။ တကယ့် တကယ်တွင်မူ
အမေရိကန်သားတို့သည် သူ၏ ပင်လယ်ကျောက်ပုစွန်ကြီးများကို အားပါးတရ
မစားသုံးကြချေ။ စားသုံး ဝယ်ယူသလောက်ကလည်း သူ၏လေယာဉ် စရိတ်၊ ဆီ
စရိတ်၊ လေယာဉ်မှူးစရိတ်ကို မဖာထေးနိုင်ကြ။

စထရက်သည် လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးတတ်သူ မဟုတ်ရကား
ကြွေးရှင်မြီရှင် များ ရှိသည့်တိုင် လေယာဉ်သုံးစင်း ရှိနေသော
လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် တစ်ဦးတော့ ကံကောင်းစွာ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေသေး၏။

စထရက်အတွက် နောက်ထပ် ကံကောင်းသောအချက်မှာ
လေယာဉ်မှူးကောင်း တစ်ယောက် ရထားခြင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မှူး
အမည်ကား ဖော်စတာဗေမက်ဝီလီယံ ဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးသူများက တက်(ဆ)ဟု
ခေါ်ကြ၏။ တက်(ဆ)သည် တကယ်တမ်း ထူးချွန်သည့် လေယာဉ်မောင်း
သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် နှင်းမုန်တိုင်း အကြားတွင် ရေခဲပြင်
အစွန်းကလေးတွင် အရက်မူးလျက်နှင့် လောင်းကြေးစားကြေး ဆင်းနိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

အမှန်စစ်စစ် တက်(ဆ)သည် လေယာဉ်မှူး မဟုတ်၊ လေသူရဲ ဖြစ်သည်။
သူသည် လေယာဉ် မောင်းနှင်ရခြင်းကို သရဲမင်းရဲစီး နှစ်ခြိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ရိုးရိုးအေးအေး အကောင်းစားလေယာဉ်နှင့် မောင်းနှင်ရခြင်းကို
ကြိုက်သူ မဟုတ်။ ပျင်းစရာ ကောင်းလှသည်။ အခက်အခဲလေးများ ရှိပါမှ
လေယာဉ်မောင်းရခြင်း အရသာ ရှိသည်ဟု ထင်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အာတိတ်စက်ဝိုင်း လေကြောင်းလုပ်ငန်းနှင့် အံဝင်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ တက်(ဆ)နှင့် စထရက်တို့ရုံးခန်းထဲ ဆုံမိကြ၏။ စထရက်က “ဟေ့ တက်(ဆ)၊ မင်း ကြွေးကျန်းနေတဲ့ လခတွေအားလုံးလည်း ရပြီ၊ နွေးထွေးတဲ့ အရပ်ကို မသွားချင်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ရယ်စရာ ပြောတတ်သားပဲ စထရက်ရ”

“ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး တက်(ဆ)၊ အတည် ပြောတာ၊ မင်း စဉ်းစားလို့ကို ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဗျာ”

“စဉ်းစားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဟာ ဒါဖြင့် .. ခင်ဗျား လေကြောင်း ကုမ္ပဏီကို ရောင်းလိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ” တက်အဆ) သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။
“ဒီအမှိုက်ပုံကြီးကို ဝယ်တဲ့သူက ရှိသေးသနော်၊ ဘယ်က လူမိုက်ပါလိမ့်”

‘ငါလည်း သူ့ရာဇဝင် မမေးမိဘူး တက်(ဆ) သူ ပေးတဲ့ချက်က အမှန်ဖြစ်နေတာ နဲ့ ရောင်းလိုက်တာ”

“ကောင်းပါလေဗျာ .. ဒါထက် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပေးစရာ ရှိသလဲ”

“အပိုဆုငွေရော ဘာရော အကုန်ဆို ဒေါ်လာလေးထောင်လောက်ပေါ့”
တက်(ဆ)သည် ရှိုးခနဲ လေချွန်လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း ... လေးထောင်တောင်၊ ဒါဆို တောင်အမေရိကတိုက်သွားပြီး သောက်စား ပျော်ပါးပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“သော် တက်(ဆ)၊ တို့က လေယာဉ်သုံးစင်းစလုံးကို သူတို့ဆီ အရောက်ပို့ရမှာကွ၊ နှစ်စင်းအတွက်တော့ လူရလို့ ပို့လိုက်ပြီ၊ တစ်စင်း ကျန်သေးတယ်” ။

“ဘာလဲ၊ အဲဒီတစ်စင်း ကျုပ်က ပို့ပေးရမယ်ပေါ့၊ ရပါတယ်လေ၊ ရပါတယ်

..ရတယ်၊ ဘယ်ကို ပို့ရမှာလဲ”

“အစ္စရေးကို”

”ဘယ်ဗျာ”

”အဂ္ဂရေးကို”

”မကြားဖူးပါဘူး”

“အေး၊ ငါလည်း မကြားဖူးလို့ အခု မြေပုံပေါ်မှာ ရှာနေတုန်း မောင်ရင် ဝင်လာတာပဲ”

နှစ်ဦးသား ကမ္ဘာမြေပုံမှာ ရှာကြည့်၏။ မတွေ့။ အရက်ဆိုင်မှာ တွေ့သမျှလူကို မေးကြည့်၏။ တစ်ဦးနဲ့ နှစ်ဦးက ထိုစာလုံးကို ကြားဖူးရုံသာရှိပြီး ကျန်လူများက လုံးဝ မသိ။

နောက်ဆုံးညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် စာကြည့်တိုက်မှူးကို နှိုးမေးကြ၏။ စာကြည့်တိုက် မှူးက အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် ဖြေ၏။

“ပါလက်စတိုင်းပေါ့ကွ”

နှစ်ဦးသား မြေပုံတွင် ရှာကြပြန်၏။ နောက်ဆုံးမှာ ရှာတွေ့တော့၏။ တက်(ဆ)က

”ဟာ ရေမျော ရေခဲတုံးလောက်မှ မကြီးပါလား.. ကျုပ် လေယာဉ်မောင်းရင်း မသိလိုက်ဘဲ ကျော်သွားမှာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဟု ညည်းလိုက်၏။

နောက် သုံးပတ်ကြာသောအခါ တက်(ဆ) နှင့် တတိယမြောက် အာတိတ်စက်ဝိုင်း လေယာဉ်သည် လိုက်ဒါလေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ စထရက်သည် ကြိုတင်ရောက် နေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကွင်းထဲမှ ဆီးကြိုပြီး ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့၏။ ရုံးခန်းမှာ ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခု ချိတ်ထား၏။

စထရက်သွန်မဆင်

အထွေထွေမန်နေဂျာ ပါလက်စတိုင်း

လေကြောင်းကုမ္ပဏီ

တက်(ဆ)သည် စထရက် တစ်ခုခုကြံပြီဟု သိလိုက်၏။ သို့နှင့်

”ကဲ .. ကဲ ..ကျုပ် ရစရာရှိတာတွေ ပေးတော့၊ ကျုပ် ပဲရစ်ကနေ
ရီယိုတရန်နယ်ကို သွားရဦးမှာ”

“ရပါတယ်ဗျာ .. ရပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ၄၅၀၀ တန် ချက်ပါခင်ဗျား၊
နောက်ဆုံး ငါးရာက အပိုသတ်သတ်ဗျာ” . 'ဒါထက် ခင်ဗျား .. က ..”

“ဆိုင်းဘုတ်မှာ မြင်တဲ့အတိုင်းပေါ့၊ အကောင်းစား လေကြောင်း
ကုမ္ပဏီလုပ်မယ် ဆိုရင် အကောင်းစား မန်နေဂျာလည်း လိုတာပေါ့။ ပြီးတော့
အကောင်းစား လေယာဉ်မှူး လည်း ..”

တက်(ဆ)သည် အမြန် မတ်တတ် ထ လိုက်၏။ “အာ .. ဟာ၊ ကျွန်တော်
သွားဦးမှ” 'ဘာ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

”ပဲရစ် သွားရမယ်ဗျာ”

”ဒီမှာ မင်းဖို့ အကောင်းစားအလုပ် ရှိတယ်ကွ” “နေပါစေဗျာ၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

”နားတောင် မထောင်တော့ဘူးလား၊ ဘာအလုပ် ဆိုတာကို”

”နားထောင် ဆိုရင် တော့ ထောင်မယ်ဗျာ၊ လုပ်တော့ မလုပ်ဘူးနော်”

“နားထောင်ကြည့်ပါဦးလေ၊ ဒီမှာက ဂျူးတွေနေတာကွာ၊ တို့
အာတိတ်စက်ဝိုင်းကို ဝယ်တာကလည်း တခြားနိုင်ငံတွေမှာရှိတဲ့ ဂျူးတွေကို သွင်းဖို့၊
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဂျူးတွေ နေရာအနှံ့ ရှိတာကွ၊ တို့တာဝန်က အဲဒီဂျူးတွေကို
သယ်ပေးဖို့ပဲ၊ ပိုက်ဆံက လက်ငင်း သဲ့ယူရမယ့် ကိစ္စကွ”

'ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ခင်ဗျား ယူပေါ့၊ ကျွန်တော် ရီယိုဂရင်ဒယ်မြို့ ရောက်ရင်
ပို့စကတ်လှလှကလေး ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အင်းလေ သွားပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မတော့ ဒုက္ခပဲကွ၊
တခြားလေယာဉ်မှူးတွေ ကလည်း အာရပ်တွေက သေနတ်နဲ့ လှမ်းလှမ်း
ပစ်တယ်ဆိုလို့ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုပြီး မမောင်းရဲကြဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“တက် (ဆ)သည် ခေါင်းထောင်သွား၏။

“ဗျာ .. အန္တရာယ်များတယ်၊ စွန့်စားရတယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်း မလုပ်ချင်ဘူး
ဆိုတာလည်း ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာတော့ လေယာဉ်မှူး ရှာမရတဲ့ဒုက္ခ
ဖြစ်နေတာ ပေါ့”

တက်(ဆ)သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် သပ်လိုက်၏။ သည်အထဲက
စထရက် သည် ငနဲသား ချိတ်မိနေပြီဟု သိ၏။

“အန္တရာယ်က အတော်ကြီးတာကွ၊ ဒါမျိုး လုပ်ချင်တဲ့ လူကလည်း
အရှားသား ပဲလေ”

“ကဲဗျာ၊ ကျုပ် တစ်ခေါက် မောင်းပေးမယ်၊ ဒီကြားထဲမှ လူရှာထားဦးနော်။
ဒါထက် အခု သွားရမယ်မြို့က ဘာ ... အေဒင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်နားမှာလဲ”

. 'ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲကွ' ၊ သူတို့နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ မြေပုံထဲ
ရှာရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် လေသူရဲ တက်(ဆ)သည် နှစ်ဆယ်ရာစု
အာရေဗီယန်း တစ်ထောင့် တစ်ည ဇာတ်လမ်း စ လေ၏။

နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်က ဆော်လမွန်ဘုရင် အုပ်စိုးရာ
ဣသရေလ(အစ္စရေး) - ပြည်သို့ ရှိဘာဘုရင်မ အလည်လာရောက်ပြီးနောက်
ဂျူးလူမျိုးတချို့သည် ရှိဘာဘုရင်မ ၏ ပြည်သို့ ကုန်စည်ကူးသန်းရာမှ အခြေစိုက်
နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ရာစု နှစ်ပေါင်းများစွာ ဂျူးလူမျိုးတို့သည် အောင်မြင်ထင်ရှားသော လူမျိုးစု
တစ်ခုအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက် ရာသီဥတု တစ်စထက်တစ်စ ဆိုးရွားပြီး
ထိုဒေသ အခြေပျက်သွားခဲ့လေသည်။

အစ္စလာမ်ဘာသာ ထွန်းကား လွှမ်းမိုးလာသောအခါက တမန်တော် မိုဟာမက် ကိုယ်တော်တိုင်က ဂျူးတို့အပေါ်တွင် ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံရန် ဥပဒေများ ထုတ်ပြန်ခဲ့ ပေသည်။

သို့သော် ကာလကြာမြင့်လေသော် ဂျူးတို့သည် အနှိပ်စက်ခံ ဒုတိယတန်းစား လူမျိုးစုအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် ဂျူးတို့သည် မိမိတို့၏ဘာသာကို မစွန့်ကြဲ။ ဤသို့ဖြင့် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကမ္ဘာ့ထွန်းကားမှုဝေးရာ အရပ်တွင် ခေတ်အနောက် ကျကြီး နောက်ကျစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင် ဂျူးတို့ ပြန်လည်အခြေချကြောင်း ကြားသိရသော အခါ ယီမင်ဂျူးတို့သည် အစုငယ်မလေးများဖြင့် ပါလက်စတိုင်းသို့ ဝင်ရောက် အခြေချကြ၏။

အစ္စရေးပြည်သစ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာလိုက်သောအခါ ယီမင်နိုင်ငံ အနေနှင့် လည်း နောင်တော် အာရပ်တိုင်းပြည်များနည်းတူ စစ်ကြေညာ၍ အီဂျစ် တပ်မတော်သို့ စတိ စစ်ကူလွှတ်ခဲ့ပေသည်။ ဤတွင် အစ္စရေးပြည်တည်ထောင်ကြောင်း သိရသည်နှင့် ဂျူးတို့သည် ယီမင်တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သူထံသို့ အမျိုးမျိုး ထွက်ခွင့်တောင်းရာ နောက်ဆုံးသူတို့ပိုင်ပစ္စည်း ထားခဲ့၍ထွက်ခွာခွင့် ပြုလိုက်၏။ ဤတွင် အမျိုးမျိုး ဒုက္ခခံစား၍ အိပ်ဇီးဒပ် ခရီး ချီကြရလေ၏။ သူတို့အားလုံး သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော ဗြိတိသျှပိုင် အေဒင်မြို့၌ လာ၍တင်နေကြ၏။

ယီမင်ဂျူးတို့သည် ခေတ်အနောက်ကျကြီး နောက်ကျနေရကား ခေတ်မီဆေးဝါး ကုသမှုကိုပင် ငြင်းဆန်ကြ၏။ သို့နှင့် ဆက်ဆံရသော အစ္စရေး တို့အတွက် သမ္မာကျမ်းစာပါ စကားလုံး အကြောင်းအရာများနှင့် ကိုက်ညီအောင် ပြောပါက ရလေ သည်။

တက်(ဆ)၏ လေယာဉ်ပျံကြီး ကွင်းထဲသို့ ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ယီမင်ဂျူးတို့က ဘုရားသခင်သည် သူ၏ ကတိတော်အတိုင်း လင်းယုန်ငှက်စေလွှတ်ပါ သည်ဟု ခေါင်းညိတ်ကြ၏။ သို့သော် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရန် ငြင်းကြ၏။ အကြောင်းကား ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သူတို့တစ်တွေ ငြင်းခုံနေကြသည်ကို စိတ်ပျက်စွာ မြင်ရသော
တက်(ဆ)သည် မြို့ထဲသွား၍ အမူးသောက်ပစ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ ကွင်းသို့ရောက်သောအခါ ယီမင်ဂျူးတို့ သူတို့၏
ရေပုလင်းများ နှင့် လောယဉ်ပေါ်တက်နေကြသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေ၏။
ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ အသံတစ်သံက 'ကက်ပတိန် မက်စီလီယံ၊ ကျွန်မနာမည်က
ဟင်နာပါ၊ ဒီခရီးသည်တွေ စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်မ လိုက်ရပါမယ်၊ ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့
ပထမဆုံး ခရီးပါ၊ ဘာများ သီးခြားညွှန်ကြားချင်တာ ရှိပါသလဲ”

ပြောနေသူမှာ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ချောမောပြေပြစ်သော
မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူမ၏နာမည်မှာ “ဟင်နာ”” ဟု မိတ်ဆက်လာ၏။
တက်(ဆ)က 'မရှိပါဘူးဗျာ၊ သူတို့တစ်တွေကိုသာ ပိုင်းလော့ခန်းထဲ မလာပါစေနဲ့၊
ခင်ဗျား ကတော့ လာနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူရင်းတွေခေါ်သလို
တက်(ဆ)လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ”

ခရီးသည်အုပ်ကြီးများ တက်၍မဆုံး။ တက်(ဆ)သည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟေ့ .. ဟေ့၊ လူဘယ်နှယောက် တက်ကြတာတုံး၊ လေယာဉ်ပျံများ လူ
ဘယ်လောက်ဆုံတယ် ထင်လို့တုံး”

“စာရင်းအရ လူ ၁၄၀ ရှိပါတယ်ရှင်”

“ဗျာ .. ခင်ဗျား ရူးနေသလား၊ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်
ပြောဗျာ၊ လူတစ်ဝက်လောက် ပြန်ဆင်းခိုင်းဗျာ”

'ကက်ပတိန် မက်စီလီယံ ရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊
သူတို့တစ်တွေဟာ ပေါ့ပေါ့လေးတွေပါ၊ သူတို့တစ်တွေက ဘာအနှောင့်အယှက်မှ
မပေးစေရပါဘူး”

“သူတို့က ဒုက္ခမပေးတာ ထားပါလေ၊ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ပြေးကြောင်း
လမ်းထိပ် ကျတော့ ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျပြီး အားလုံး ကိစ္စချောကုန်မှာ”

“အသေအချာ စဉ်းစား ကူညီပေးပါဦးရှင်၊ ကျွန်မတို့ အခြေအနေက
အရေးကြီး နေလို့ပါ။ ဗြိတိသျှတွေက လည်း သူတို့အားလုံးကို အေဒင်က

အမြန်ဆုံးမောင်းထုတ်နေပြီ သူတို့ တစ်တွေကလည်း နေ့တိုင်း ရာနဲ့ချီ ရောက်လာကြပါတယ်” ။

တက်(ဆ) သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အလေးချိန်ကတ်ပြားကို ကြည့်လိုက်၏။
ထိုစဉ် သူ့ကို တောင်းပန်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သော ဟင်နာ၏
မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိရာ စိတ်နည်းနည်း လျော့သွား၏။

သူ့လေယာဉ်စုတ်ကြီး မြေပြင်က တက်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ရပြီ။ အပေါ်
ရောက်၍သူထိန်းနိုင်လောက်ပြီ ဖြစ်၏။

“ကဲလေ .. တက်ကြ တက်ကြ၊ မထူးပါဘူးဗျာ၊ ဒါ ကျုပ်နောက်ဆုံး
အခေါက်ပဲလေ”

စာရင်းလာပေးသောအခါ ယီမင်ဂျူး ၁၄၂ ယောက်တိတိ ရှိ၏။

တက်(ဆ)သည် လေယာဉ်ပေါ် တက်လိုက်သည်နှင့် ချွေးနံ့၊ လူနံ့တွေက
စူးစူးဝါးဝါး နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာ၏။

“သူတို့အားလုံးကို ကျွန်မ ရေချိုးခိုင်းဖို့ အချိန်မရလို့ပါ”

တက်(ဆ) သည် စိတ်ပျက်လျက် ပိုင်းလော့ခန်းထဲ ဝင်ပြီး အနံ့ဆိုးမှ
သက်သာ စေရန် ပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်ရာ အပြင်မှ လေပူကြီးက ဝင်လာပြန်၏။

လေယာဉ်မောင်းလမ်းမှာ တက်နေစဉ် မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြတင်းမှ ခေါင်းထုတ်
၍ အန်ပစ်လိုက်ရ၏။ ပြေးလမ်းအတိုင်း လေယာဉ်ကို အရှိန်ကုန်မောင်းပြီး
ပြေးလမ်းဆုံး ခါနီးမှ မော့တင်လိုက်ရာ လေယာဉ်သည် ပျံကြွလာလေ၏။ အမြင့်ပေ
အတော်ရအောင် ကြိုးစားနေစဉ် လေထု၏ အပူရှိန်ကြောင့် လေယာဉ်မှာ
ဆောင့်လိုက် ခုန်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဟင်နာ ပိုင်းလော့ခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ သူမ၏မျက်နှာမှာလည်း
ဖြူရောင်၍ အစိမ်းရောင် သမ်းနေ၏။ဟင်နာက

“လေယာဉ်ငြိမ်အောင် လုပ်လို့ မရဘူးလားရှင်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့
အံ့ဩနေ 'နောက်ခန်း ဝင်ပြီး လေဝင်ပေါက်ကလေးတွေ ဖွင့်ပေးဗျာ၊ ကျုပ်လည်း

အအေးဓာတ်ရအောင် မြင့်မြင့်ပျံပေးပါမယ်”

တက်(ဆ)သည် အရက်နာကျ ခေါင်းကိုက်နေရာမှ စထရက်စကားကို ဘာကြောင့် များ လိုက်လျော့ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကျိန်ဆဲနေမိ၏။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဟင်နာ ဝင်လာပြန်၏။ ပြီး -

“သူတို့က သိပ်ချမ်းတယ်လို့ ပြောနေကြပြန်ပြီ၊ ကျွန်မလည်း ချမ်းတာပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားပဲ ရွေးလေ၊ ကျုပ်က အပူဓာတ် ပြန်ပေးရင် သူတို့ အံ့သြဦးမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ချမ်းပစေရင်” ဟင်နာ ခရီးသည်အခန်း ကူးသွား၏။ ခဏအကြာ ဟီဘရူးဘာသာဖြင့် တစ်စုံ တစ်ရာပြောရင်း ပြေးဝင်လာပြန်၏။ တက်(ဆ)က

“အင်္ဂလိပ်လို ပြောဗျာ” ဟင်နာ နောက်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း“သူတို့ ချမ်းလို့ဆိုပြီး မီးမွှေးပြီး မီးလှုံနေကြတယ်”

လေယာဉ်သည် အော်တိုယာဉ်မောင်းစနစ်နှင့် ပျံသန်းနေရာ တက်(ဆ)သည် နောက်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး လမ်းမှာရှိသောလူသုံးလေးယောက်ကို နံဘေးဆွဲလွှင့်ပစ် လိုက်ပြီး အလယ်ကောင်မှာ မွေးထားသော မီးကို နှင်းခြေငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ နောက် ဟင်နာအား

“သူတို့နားလည်အောင် ခင်ဗျား ပြောတတ်သလား”

“ဟီဘရူးလို ပြောရင် ရပါတယ်”

တက်(ဆ)သည် လေယာဉ်တွင်းပြော စကားပြောခွက်ကို ဟင်နာလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး -

“နောက်ထပ် သူတို့ ပေးထားတဲ့ နေရာက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဟုတ်တာ လုပ်တဲ့ လူတွေ့ရင် ပင်လယ်နီထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

အသံချဲ့စက်မှ လာသော အသံကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော ယီမင်ဂျူးတို့သည် အသံချဲ့စက်မှ ဟင်နာအသံ ထွက်လာသည်နှင့် တူန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လက်ညှိုး တထိုးထိုးနှင့် အံ့သြစွာ ပြောနေကြ၏။

တက်(ဆ)က မရှင်း၍

“ခင်းဗျား သူတို့ကို ဘာပြောလိုက်လို့ သူတို့ ဘာဖြစ်သွားကြတာတုံး”

“ဪ ..သူတို့က အသံချဲ့စက်ထဲက အသံ တစ်ခါမှ မကြားဖူးလို့ ဒါ ဘုရားသခင်က အမိန့်ပေးတာပဲလို့ ပြောနေကြတာ”

“ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေပစေ”

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်ကြာကြာ ပျံသန်းခဲ့နိုင်သည်။
တက်(ဆ) က ဒီခရီး မြန်မြန် ကုန်ဆုံးပါစေ ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းနေ၏။ ထိုစဉ်
ဟင်နာ ပြန်ဝင်လာရာ တက်(ဆ)က မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် -

“နောက်ထပ် ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် မေးတောင် မမေးရဲတော့ဘူး”
ဟင်နာက ပြုံး၍“တက်(ဆ)။ ရှင်တော့ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့
ဂျေဖားသား ဖြစ်သွားပြီ”

“ဗျာ၊ ဘာပြောတယ်”

“ဪ အခုပဲ ကျွန်မတို့ နောက်ခန်းမှာ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်
မွေးတယ်လို့”

“ဘုရားသခင် .. ဘုရားသခင် .. ဒုက္ခပါပဲ”

“ စိတ်မပူပါနဲ့ရှင် သူတို့အတွက် သားဖွားတဲ့ကိစ္စဟာ ထမင်းစား
ရေသောက်ပါ။ အခုဆိုရင် မိခင်ရောကလေးပါ နေထိုင်ကောင်းကြပါတယ်” ။

နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ဘာမှ မဖြစ်။ တက်(ဆ) အနေနှင့်လည်း
နေသားတကျ ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။ သည်တစ်ခါ ဟင်နာက စားစရာတစ်ခု ယူလာ၍
စားရင်းသောက်ရင်း တစ်နေ့တာ ပြုခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခများကို ဟာသအဖြစ်
နှစ်ယောက်သား ရယ်ကာမောကာ ပြောနေကြ၏။

တက်(ဆ)က ယီမင်ဂျူးများ အကြောင်း၊ စစ်ပွဲ အကြောင်း၊ ဒေသအကြောင်း
အမျိုးမျိုးမေးမြန်းရာ ဟင်နာက စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ဂျူးတို့၏
လုပ်ရပ်နှင့် တကွ ဟင်နာ၏ တာဝန်လုပ်ရပ်များကို သိရသည်။ တက်(ဆ)က -

“အေးဗျာ၊ စစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကြမ်းတမ်းတာပါပဲ၊ ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါနေရတာလဲ၊ ခင်ဗျား လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ခင်ဗျားရတဲ့ လခထက် နှစ်ဆမက ပင်ပန်းလှပါတယ်ဗျာ”

ဟင်နာက ပြုံးလိုက်၏။ “ကျွန်မ လခ မရပါဘူးရှင်”

“ဗျာ .. လခ မရဘူး ? ?

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ လခ မရဘူး၊ ကျွန်မ ဒီလူတွေနဲ့ အစွဲရေးမှာ နေရာချ၊ ရွာသစ်တည်တဲ့တာဝန်ကျမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီလို သယ်ပို့တဲ့တာဝန် ဆက်ကျမလား တောင် မပြောတတ်ဘူး”

“ကျုပ်က နားမလည်နိုင်အောင်ပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တက်(ဆ) ကျွန်မတို့ အနေနဲ့လည်း သူတစ်စိမ်းလူတွေကို ရှင်းပြရ တာ ခက်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ ကျွန်မတို့အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေကို အစွဲရေးအရောက် ပို့ကြဖို့က သိပ်အရေးကြီးပါတယ်”

တက်(ဆ)သည် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ လူတွေဆိုတာ အဆန်းသားပဲဟု အောက်မေ့ ၏။ သို့ဖြင့် ဆက်မောင်းခဲ့ရာ ခဏအကြာတွင် တက်(ဆ)က ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“အဲဒါ အစွဲရေးပဲ” ဟင်နာသည် စကားပြောခွက်ဆီသို့ ပြေးသွားရာ၊ တက်(ဆ)က

“ဟေ့ ..ဟေ့ ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မ သူတို့ကို ပြောပါရစေရှင်၊ သူတို့ဟာ ဒီအချိန်ရောက်ဖို့ နှစ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး စောင့်ခဲ့ရတဲ့သူတွေပါ”

‘ဒါဆို ကျုပ် လေယာဉ်ပျံ ပြုစုတ်ကုန်ကြပါဦးမယ်”

“စိတ်ချပါရှင်၊ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်စေရပါဘူး” ‘ကဲ ..ကဲ.. ဒါဖြင့် ပြော”

တက်(ဆ) သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လေယာဉ်ကို အော်တိုမောင်း လုပ်ထားပြီး

နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဟင်နာက အသံချဲ့စက်မှ
ကြေညာလိုက်လေ၏။

ထိုသတင်းသည် ယီမင်ဂျူးတို့၏ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ခါယမ်းသလို လှုပ်သွား၏။
အားလုံး ဝမ်းသာမြူးတူး ကခုန် သီဆိုကြလေ၏။ တက်(ဆ)သည် ဘုရားတ
လိုက်၏။

ယီမင်ဂျူးမတစ်ဦးသည် တက်(ဆ)၏ လက်ကို အားပါးတရ နမ်းလိုက်၏။
တက်(ဆ)သည် ထိတ်လန့်တကြား ပိုင်းလော့ခန်းထဲ ပြန်ပြေးခဲ့ရ၏။
လိုက်ဒါကွင်းဆင်း သည်အထိ နောက်ခန်းမှ သီချင်းသံများ ကြားနေရ၏။

လေယာဉ်ရပ်၍ ကွင်းထဲသို့ ဆင်းရသည်နှင့် ယီမင်ဂျူးတို့သည် မြေပေါ်သို့
ခူးထောက်ချလိုက်ကြကာ အစွရေး မြေကြီးကို နမ်း၍ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ဟင်နာက
အံ့အားသင့်နေသော တက်(ဆ)နံဘေး၌ ရပ်ရင်း

“ဂွတ်ဘိုင် တက်(ဆ)၊ ရှင်နဲ့ခွဲရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ပဲရစ်မှာ
ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်”

တက်(ဆ)သည် လှုပ်ရှားနေသော လူအုပ်၊ ဟင်နာကဲ့သို့သော
အလုပ်လုပ်နေ ကြသောမိန်းမရွယ်များ၊ ပျော်ရွှင်နေကြသော ယီမင်ဂျူးတို့ကို
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက လှိုင်းထနေ၏။ သူ့အနား ရောက်လာသော စထရက်ကိုပင်
မမြင်မိ။ စထရက်က သူ့လက်ကို ကိုင်ကာ

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တို့လေယာဉ်ကြီး မောင်းရတာ”

“ဪ .. အင်း .. ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ”

သူတို့နှစ်ဦး ရုံးခန်းကိုလျှောက်ရာမှ တက်(ဆ)က လှည့်ကြည့်ရာ ဟင်နာက
လက်ပြနေသည် မြင်ရ၍ လက်ပြန်ပြလိုက်၏။ စထရက်က

“ကဲ .. တက်(ဆ)၊ မင်း ပဲရစ်သွားမယ် ဆိုရင်လည်း သွားနိုင်ပါပြီ ကျေးဇူး
တက်(ဆ)သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားပြီး

“စထရက် တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ လူခက်ခဲနေရင် ကျုပ်နောက်တစ်ခေါက်

ဆွဲပေးမယ်လေ” ဆွဲပေးမယ်လေ ” လူက ပါပဲကွာ” ဤသို့ဖြင့် “ကော်ဇောပျံ စစ်ဆင်ရေး” အစ ပြုလေ၏။

ကျောက်ပုစွန် စီမံကိန်းချခဲ့သူ စထရက်နှင့် သူ၏ လေသူရဲကျော် တက်(ဆ)တို့ သည် ယီမင်ဂျူးများကို အခေါက်ခေါက် အခါခါသယ်၍ သူတို့၏ ဘုရားသခင်မြေသို့ သယ်ပို့နေလေ၏။

ပဲရစ်သွားမည် ဆိုသော တက်(ဆ)သည် ပဲရစ် မသွားဖြစ်တော့။ ယီမင်ဂျူးများ ကုန်သောအခါ ဘဂ္ဂဒက်မှ အီရတ်များကို သယ်ကြရပြန်၏။

တက်(ဆ)သည် လုံးဝအနားမယူဘဲ တစ်ခေါက်သယ်ပြီးတိုင်း လေယာဉ်ပျံကို ဆေးကြော ပြုပြင် ချိန်ကလေးပဲ ပေးကာ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ပြန်၏။

နောက်နှစ်ပေါင်း အနည်းငယ်အတွင်း တက်(ဆ)သည် လေယာဉ်ခေါက်ရေပေါင်း ၄၀၀၀ ကျော် ပျံသန်းကာ ဂျူးပေါင်း ၅၀၀၀၀ ကျော်ကို အစွဲရေးမြေသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ လေသည်။

တစ်ခေါက်ပြန်တိုင်း နောက်တစ်ခေါက် မသွားတော့ဟု ညည်းခဲ့သူ တက်(ဆ) သည် နောက်ဆုံး ဟင်နာနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး တဲလ်အဲဗစ်မှာ ခြေချတော့၏။

သူတို့တစ်တွေ၏ လေယာဉ်များမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ မဆံ့မပြဲ တင်ရသဖြင့် ပြုတ်ကျမည်ဟု စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တစ်စီးမှ အတိမ်းအစောင်း မရှိခဲ့ကြ။

ဤသို့ဖြင့် တာဂျစ်စတန်မှ ဂျူးများ၊ အီရတ်နှင့် တူရကီမှ ဂျူးများ၊ ဥရောပမှ ဂျူးများ၊ အဲလ်ဂျီးရီးယား၊ မော်စကို၊ အီဂျစ်နှင့် တူနီးရှားမှ ဂျူးများ၊ တရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်မှ ဂျူးများ၊ ဩစတြီးယား၊ ကနေဒါနှင့် အင်္ဂလန်မှ ဂျူးများ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဂျူးများသည် ..တချို့ ခြေကျင်ခရီး သဲကန္တာရများကို ဖြတ်၍ ..တချို့လည်း မိမိခံ လေကြောင်းဖြင့် နည်းအမျိုးမျိုး လမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ..ခုနစ်ဆယ့်လေး နိုင်ငံသော တိုင်းပြည်များမှ ဂျူးတို့သည် ဖြစ်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်မငယ်သော အစွဲရေးအမိမြေသို့ အရောက်လာကြကုန်၏။

အခန်း ၂

စဉ်ဆက်ကျများ ပြည့်သောလားသို့ .. ရေစက်များမှသည် ချောင်းငယ်၊
ချောင်းငယ်များမှ သည် ..။ ဂျူးတို့၏ လွတ်မြောက်ရာခရီး “အိပ်ဇီးဒပ်”သည် နှစ်ဆ၊
သုံးဆ တိုးလာ၏။

သူတို့အားလုံးသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့်
အရွယ် သုံးပါးစလုံး လာကြသော ဂျူးမှန်သမျှကို အစွဲရေးပြည်က လက်ခံ
ကြိုဆိုကြလေ၏။ ရွက်ထည်တဲမြို့များသည် အစွဲရေးပြည်အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင်
ပေါ်ထွန်းလာတော့၏။

ရောက်လာသမျှသော ဂျူးတို့သည် လွတ်မြောက်ရာ အမိမြေကို
ရောက်သည်နှင့် အားလုံး တစ်ပြေးညီစွာ သဘာဝမြေနှင့် တိုက်ပွဲဆင်၍အလုပ်
လုပ်ကြရပြန်၏။ မြို့ကြီး ပြကြီးများသည် ထွန်းကားလာတော့၏။

တောင်အာဖရိက၊ အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါမှ စက်မှုလုပ်ငန်း
တည်ထောင်ရန် ငွေများ အကူရောက်လာ၏။ စက်ရုံများ တည်ထောင်၍
ပစ္စည်းများထုတ်လုပ် လာနိုင် လေ၏။

တဲလ်အဲဗစ်မြို့ သည် လူဦးရေ နှစ်သိန်းခွဲရှိသော ခေတ်မီမြို့တော်ကြီး
ဖြစ်လာ၏။ ဟိုက်ဖာဆိပ်ကမ်းသည် မြေထဲပင်လယ်တွင် အလုပ်အများဆုံးဆိပ်ကမ်း
ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် ဂျူးတို့ဘဝကား ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်လှ၏။ အစွဲရေးမြို့သည်
သေးငယ်၍ သဲကန္တာရတိုင်းပြည် ဖြစ်၏။ မြေတစ်လက်မ ဖွံ့ဖြိုးရှင်သန်ဖို့ အရေးကို
ချွေးနှင့် ပေးဆပ်ကြရ၏။ လူတိုင်း လူတိုင်း သွေးနှင့် ချွေးနှင့် ပေးဆပ်သော
တိုင်းပြည် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ကြီးထွားလာဖို့ ကြိုးစားနေကြရ၏။

အစွဲရေးတိုင်းသူပြည်သားတိုင်းသည် မိမိ၏ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝ
သာယာရေး အတွက် လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း မဟုတ်။ မနက်ဖြန်အတွက်၊
အနာဂတ်အတွက် ဂျူးလူမျိုး တစ်မျိုးလုံး၏ နောင်ရေးအတွက် လုပ်ကိုင်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဤခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နေကြခြင်း

ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အစွရေးပြည်သည် လူသားတို့၏ ရာဇဝင်တွင် မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့၏။

အစွရေးပြည်၏ တစ်ဝက်ခန့်မှာ နုပွေ့သဲကန္တာရဖြစ်သည်။ ဤဒေသသည် ကြမ်းတမ်းသော ခရောင်းတော ဖြစ်သည်။

ဤဒေသသည် အပူချိန် ၁၂၅ ဒီဂရီမျှ ပူပြင်းသည်။ ဤဒေသသည် သဲများ၊ ကျောက်များဖြင့် အတိပြီး၍ မြက်တစ်ပင်မှ အသက်ရှင်နိုင်ခြင်း မရှိ။ သားကောင် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မနေနိုင်ကြ။ လင်းတပင် မနေနိုင်။

ဤသို့ဖြင့် နဂဲသဲကန္တာရသည် အစွရေးကို စိန်ခေါ်လာ၏။

အစွရေးဇူးတို့သည် သဲကန္တာရထဲ ဆင်းကြ၏။ မိုးဇက်သည် ကျောက်တုံးမှ ရေထွက်အောင် ပြုခဲ့သည့် သမ္မာကျမ်းတော်လာအတိုင်း ဤကန္တာရကြီးကို အသက်ဝင် စေ၏။

သတ္တု ရှာဖွေကြ၏။ ဆော်လမွန်ဘုရင်၏ ပဝေသဏီက ပိတ်ထားခဲ့သော ကြေးဝါမိုင်းကိုတူးဖော်ကြ၏။

ပင်လယ်မှ ပိုတက် ထုတ်ယူ၏။ သံတောင်ကြီး ရှာဖွေတွေ့ကြ၏။ ဤသို့ကန္တာရ ကြီးကို အောင်နိုင်လာကြလေသည်။

နဂဲဒေသ၏ အကြီးဆုံးမျှော်လင့်ချက်မှာ အဂ္ဂဘာပင်လယ်ကွေ့ရှိ အီလက်မြို့ ဖြစ်သည်။ အစွရေးလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲအပြီး ထိုအီလက်မြို့ နေရာကို အစွရေးတပ် များ ရောက်လာကြချိန်တွင် ထိုနေရာ၌ ရွံ့တံနှစ်လုံးသာ ရှိ၏။

သို့သော် အစွရေးတို့က နောင်သောအခါ အရှေ့တိုင်းနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် နိုင်သော ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာမည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်စွာဖြင့် တည်ဆောက်နေလာ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤ နုပွေ့ သဲကန္တာရ ဒေသတွင် လွတ်မြောက်ရေး စစ်ကြီးအပြီး ကာနယ် အယ်ရီဘင်ကင်နင်က တောင်းဆို တာဝန်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဒေသမှာ ရန်သူတော် အီဂျစ်၊ ဂျော်ဒန်နှင့် ဆော်ဒီအာရေဗီးယားတို့
ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်။

အယ်ရီသည် သူတပ်ဖွဲ့ကို မည်သည့် လူသားများမှ ဖြတ်သန်းရန်
မဖြစ်နိုင်သည့် ကြမ်းတမ်းခက်မာသော ဒေသတွင် ရက်ရက်စက်စက် လေ့ကျင့်၏။

ဤသို့ဖြင့် အယ်ရီ၏ အမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့သည် “နဂ္ဂေမှ သူရဲများ” ဟု
အမည်တွင် လာတော့၏။ နောက်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ရေးမှာ လူသားတစ်ဦး၏
ခံနိုင်ရည်အဆုံးအထိ ခံပြီးမှ ရနိုင်ခွင့် ရှိလာသည်။

အစွဲရေး တပ်မတော်သည် သတ္တိအတွက် ဘယ်စစ်တပ်ကိုမှ ဆုမပေး၊
စစ်သား တိုင်း သတ္တိရှိကြသည်ဟု သိပြီး၊ ယုံကြည်ပြီး။ သို့တိုင် နဂ္ဂေမှ သူရဲများကိုမူ
စစ်တပ် အချင်းချင်းကပင် လေးစားသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်ရ၏။

အယ်ရီ၏ ဌာနချုပ်မှာ အီလက်တွင် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ဌာနချုပ်တွင် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ကာနယ်ဘင်ကင်နင်သည်
ဘယ်တော့မှ မရယ်မပြုံး၊ တင်းမာသော စိတ်နှလုံးရှိကြောင်း တီးတိုးစကား ပြန့်ပွားမှု
ရှိ၏။

သူတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် စံပြ အပင်ပန်းခံကာ
ရက်ရက်စက်စက် သင်တန်းပေးကြောင်း သတင်းကြီးလှသည်။

အယ်ရီသည် ကန္တရာရထဲမှ နှစ်နှစ်ကြာ ဘယ်မှ မခွါဘဲ လေ့ကျင့်နေ၏။
ကစ်တီ ဖရီးမွန်သည်ကား ဂျူးတို့၏ “မိတ်ဆွေကြီး” ဟူသောဘွဲ့ ရလာလေ၏။
ထိုဘွဲ့မှာ ညတိုက်သူရဲကောင်း စစ်တပ်ကို ဖန်ဆင်းခဲ့သူပီပီ မယ်လကွန် တပ်မှူးကြီး
ရဖူးသည့်ဘွဲ့ ဖြစ်သည်။

၁၉၄၉ ခု “ကော်ဇောပျံ စစ်ဆင်ရေး” စသည့်အခါတွင် ကစ်တီသည်
ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းမှ ခွဲကာ အေဒင်မြို့ရှိ ဒုက္ခသည်မလေးများ စခန်းအတွက် ဆေးဝါး
ကုသမှုမှ အစ လူမှုရေးအကူအထိ ပေးရန် ရောက်လည်၏။

ကစ်တီ၏ တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပျော့ပျောင်းသော ကုသမှု၊ အောင်မြင်
သော စည်းရုံးရေးကြောင့် ကစ်တီသည် ဂျူးတို့၏လောကတွင် အရေးကြီးသူတစ်ဦး

ဖြစ်လာ၏။

အေဒင် ပြီးသောအခါ ဘဂ္ဂဒက်သို့ ကပ်တီပြေးပြန်၏။

ဤသို့ ဤသို့ဖြင့် ဂျူးတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးခရီး "အိပ်ဇီးဒပ်" ကာလနီးတိုင်း တွင် ကပ်တီ၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရမြဲ။ ဆေးဝါးအကူ လိုပြန်လျှင်လည်း ဥရောပကို ခရီးဆန်၍ ရအောင် ဆောင်ရွက်လာနိုင်ပြန်၏။

ကပ်တီသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကလေးတို့ကို အစွဲရေးပြည်ထဲ၌ ဂန်ဒက်ဖနာကဲ့သို့သော စခန်းများ ဖွင့်လှစ်ရေး၌ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ပြန်၏။

ယခုအခါ ကပ်တီသည် ဟီဘရူး ဘာသာစကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ် နေပြီး ကလေးတို့၏ပါးစပ်ဖျားတွင် “ရှာလွန်ကပ်တီ” ဆိုသော နှုတ်ဆက်စကားမှာ စခန်းတိုင်း၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်လာ၏။

သည်တွင် ရုတ်တရက် ကပ်တီအတွက် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစရာအတွေးနှစ်ခု တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ဒုက္ခသည် ကလေးများကို အမြဲမပြတ် ကူညီနေရ၍ ဝမ်းသာရသည်။ တစ်ချိန်က ဂန်ဒက်ဖနာစခန်းတွင် သူ ပြုစုခဲ့သော ကလေးသူငယ်များသည် တချို့ အိမ်ထောင်ရက်သားများ ကျကာ အခြေတကျဖြစ်ပြီး၊ တချို့ သားသမီးများပင် ရနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဆိုက်ပရပ်မှာ ကပ်တီနှင့်အတူ “အိပ်ဇီးအပ်” သင်္ဘောကြီးနှင့် လိုက်ခဲ့ကြသူများ သည် ကပ်တီမျက်မှောက်မှာပင် လူကြီးများ ဖြစ်လာကြ၏။

စစ်သားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ လယ်သမားများ၊ တိုင်းပြည်သားကောင်းများ သည်လည်း ဂန်ဒက်ဖနာစခန်း စံပြပုံစံများနှင့် ချောမောစွာ ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်း နေနိုင်ကြပြီကို တွေ့ရ၏။ သည်တွင် ကပ်တီ ရုတ်တရက် အသိတရားတစ်ခု ဝင်လာလေ ၏။

သူမ၏တာဝန်ကား ကုန်လေပြီ။ ကာရင်သည် လည်းကောင်း၊ အစွဲရေးပြည်ကြီး သည်လည်းကောင်း၊ ကပ်တီ၏ အကူအညီ မလိုတော့။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကပ်တီ အစွဲရေးမှ ရာသက်ပန် ခွဲခွာတော့မည်ဟု

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အခန်း ၃

ဘာရက်ဘင်ကင်နှင့်သည် အသက် ၈၅ နှစ် ပြည့်မြောက်လာလေ၏။
သူသည် လူများစုနှင့် လုပ်ရသော အလုပ်များမှ အနားယူကာ ယက်အယ်ရှိ
သူ့ခြံမြေကလေးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရာစုနှစ် တစ်ဝက်လုံးလုံး ဤကဲ့သို့ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ယာလေးနှင့် အေးအေး
ဆေးဆေး နေချင်သော ဆန္ဒသည် ခုမှ ပြည့်ဝပြီ။ အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်လာသော်လည်း သန်စွမ်းလှသော ဘာရက်သည် သူ့လယ်ကွင်းကို သူ့ဘာသာ
ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးနိုင်ဆဲ ဖြစ်၏။

သူ့မုတ်ဆိတ်မွေး ရှည်ရှည်ကြီးမှာ အနီရောင် အနည်းငယ်သာ
ကျန်တော့သော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလာသော် လည်း သူ၏လက်များသည် သံမဏိကဲ့သို့
သန်စွမ်းဆဲ။ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ ပြီးသည့်နောက် ဘာရက်၏ စိတ်နှလုံးမှာ
အေးငြိမ်းသာယာမှု ရခဲ့လေသည်။

ယခု ဘာရက်အတွက် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ နောက်ဆုံးတစ်ချိန်၌ စိတ်လက်
အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။

ဘာရက်၏ စိတ်ချမ်းသာမှုမှာ ဂျော်ဒါးနားနှင့် အယ်ရီတို့ကြောင့်
ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရှိလှပေ။

ဒေးဗစ် သေဆုံးသည့် အချိန်မှ စ၍ ဂျော်ဒါးနား၏ ဘဝသည် မပြည့်စုံတော့။
ယခုအခါ ဂျော်ဒါးနားသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ သွားသည်။ ချစ်သူသစ်
တချို့နှင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တွေ့သော်လည်း မစွဲမြဲတော့။
ဂျေရုဆလင်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်တက်ခွင့် ရသော်လည်း ဂျော်ဒါးနား၏
ဟာနေသောရင်သည် မပြည့်တင်းတော့။

အယ်ရီကမူ သူ့ကိုယ်သူ နဂွေ့ ကန္တာရထဲ၌ မြှုပ်နှံထားလေသည်။ အယ်ရီ
ထိုသို့ မြှုပ်နှံထားခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဘာရက် သိနေသော်လည်း သားနှင့်

ဆက်သွယ်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ငါးနှစ်ပြည့်မြောက်ပြီး များမကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဘာရက်သည် ဝမ်းဗိုက်မှ နာကျင်သောဝေဒနာ ခံစားရ၏။ ဘာရက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဂရုမထားခဲ့။ မကြာမီ ရင်ခေါင်းသံ ချောင်းဆိုးခြင်း ဖြစ်လာ၏။ ဆာရာက ဆရာဝန်ပြရန် တိုက်တွန်း သော်လည်း ဘာရက်က နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့ ရွှေ့နေခဲ့၏။ sa”

ထိုစဉ် ဘာရက်ထံသို့ အစ္စရေး ဝန်ကြီးချုပ် ဘင်ဂူရီယန် ထံမှ ဟိုက်ဖာမှာ ပြုလုပ်မည့် လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားတွင် ဘာရက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တက်ပါရန် ဖိတ်စာ ရောက်လာ၏။

ဆာရာက ဘာရက်အား ထိုအခွင့်အရေးကို ယူ၍ ဟိုက်ဖာရောက်လျှင် ဆရာဝန်များနှင့် သေချာစွာ စမ်းသပ်ရန် ဘာရက်ကို ပြော၏။ ဘာရက်ကလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံကာ အခမ်းအနားမတိုင်မီ ငါးရက် အလိုက ဟိုက်ဖာသို့ ဘိုးဘွား လင်းမယား လာခဲ့ကြ၏။

ဘာရက်သည် ဟိုက်ဖာ ရောက်သည်နှင့် ဆေးရုံတက်ကာ ဆရာဝန်များ၏ စမ်းသပ်မှုကို ခံယူ၏။ လွတ်လပ်ရေး အကြိုညမှာ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာ၏။ ဆာရာက ‘ဆရာဝန်တွေက ဘာပြောတုံး ဟင်’ ဘာရက်က ရယ်သည်။

“အသက်ကြီးတာနဲ့ အစာ မကျေတာပါတဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို ဆေးလုံးကလေးတွေ ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဆာရာက အသေးစိတ် မေးနေရာ၊ ဘာရက်က

“ဒီမှာ အမေကြီး၊ တို့လွတ်လပ်ရေးပွဲ လာတက်တာ မဟုတ်လား၊ ပျော်ပျော်နေ စမ်းပါကွ”

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဂျူးလူမျိုးတို့သည် ယာဉ်အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ဟိုက်ဖာ လွတ်လပ်ရေး အခမ်းအနားသို့ လာကြ၏။ တစ်မြို့လုံး စသည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။

ဘာရက် ရောက်နေကြောင်း သိရသောအခါ ဘာရက်၏ ဟိုတယ်တွင် လာရောက် ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သူများနှင့် ပြည့်နေတော့၏။

ည ရောက်သောအခါ တစ်မြို့လုံး ကကြ၊ ခုန်ကြ၊ မြူးပျော်ကြလေသည်။
ဘာရက်နှင့် ဆာရာတို့ ဝင် က ကြရာ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ သိမ့်ခါသွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ လွတ်သဘင် အခမ်းအနား လှည့်လည်ပွဲ၌ ဘာရက်တို့
လင်မယားသည် အမိုးဖွင့်ကားဖြင့် လှည့်လည်ပွဲတွင် ဆင်နွဲ့ လက်ခုပ်တီးခံပြီးနောက်
စင်မြင့်ပေါ်တွင် သမ္မတကြီးနှင့်အတူ အလေးပြုခံလေသည်။

အရောင်စုံသော အစွဲရေးသားကောင်း တပ်ဖွဲ့များသည် တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့
ချီတက် အလေးပြုကြ၏။ တင့်ကားများက မြေသိမ့်တုန်အောင် ဖြတ်သွားကြ၏။
လေယာဉ်များက လေထုကို တုန်ခါစေ၍ အပေါ်မှ ဖြတ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် နောတပ်သားများက သူတို့ တပ်မှူး၏ အဖေကို
အလေးပြုဖြတ်သွားရာ ဘာရက် ရင်ခုန်ရပြန်၏။

လှည့်လည်ပွဲ အပြီး မိန့်ခွန်းခြွေပွဲများ လုပ်ကြပြန်၏။ ပါတီများ၊ ဧည့်ခံပွဲများ
ဆက်နေပြန်၏။ နောက်ဆုံး မတတ်သာ၍ ဘာရက်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နှစ်ရက်
အကြာတွင် ယက်အယ်သို့ ပြန်လာကြရာ လမ်းပေါ်မှာ ကခုန်သူများက က
ခုန်နေကြဆဲ။

ယက်အယ်ရှိ သူတို့ တဲရောက်၍ မကြာမီပင် ဘာရက်သည် တစ်ချိန်လုံး
မျိုသိပ်ထားခဲ့သည့်အလား ချောင်း အဆက်မပြတ် ဆိုးလေ၏။ ဘာရက်
ကုလားထိုင်ပေါ် သို့ မောပန်းစွာ ထိုင်လိုက်သောအခါ ဆာရာက ဆေးယူလာပြီး
ဖြစ်နေ၏။ ဆာရာက

“ရှင့်ကို အစကတည်းက ပြောသားပဲ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ သိပ်တွေ့ရလိမ့်
မယ်လို့၊ ကိုယ့် အသက်လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဖို့ ကောင်းပြီနော်”

“အေးပါကွာ ငါသိပါတယ်၊ အစွဲရေး တပ်မတော်ကြီးဟာနော် ..”

ဘာရက်သည် သူ့မျက်စိထဲမှ မထွက်သော တပ်မတော်ကြီးကို မြင်ယောင်
တမ်းတနေ၏။ ဆာရာသည် အရိပ်ကြည့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း
ဘာရက်အား

“ကဲပါလေ၊ အခု အခမ်းအနားတွေလည်း ပြီးပါပြီ၊ ဆရာဝန်တွေက ရှင့်ကို

ဘာပြောလိုက်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောပါဦး”

ဘာရက်သည် သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ရင်း“အင်း .. ငါကတော့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ပီပီရီရီ လိမ်လို့ မရဘူးနော်”

“ကဲပါရင် ပြောပါ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါဘူး” .

“အမေကြီး တစ်ခုတော့ နားလည်နော်၊ ကျုပ်ဘက်ကလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိနေတာလည်း ကြာပါပြီ”

ဆာရာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာခြင်း ကို သွားနှင့် ကိုက်ထိန်းလိုက်၏။ ဘာရက်က ခေါင်းတဖြည်းဖြည်း ညိတ်ပြကာ - ' အမေကြီး အနေနဲ့ သားနဲ့ သမီးကို ခေါ်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့” ဆာရာသည် မျက်ရည်ဝဲစွာဖြင့် - “ဘာရောဂါလဲ၊ ကင်ဆာလား”

“အေး .. ဟုတ်တယ်” ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမတဲ့လဲ ဟင်”

“နှစ်လ သုံးလ ပေါ့ ကွာ၊ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေရမယ့် နှစ်လ သုံးလပါ”

ဘာရက်ဘင်ကင်နင် ဆိုလျှင် ဘီလူးတမျှ ခွန်အား ရှိသူတစ်ဦး အဖြစ်မှ လွဲ၍ အခြားပုံသဏ္ဌာန်နှင့် စဉ်းစား ဖက်စပ်၍ မရ။ ယခုသော်ကား ဘာရက်၏ နောက်ဆုံး ရက်များတွင် ဧရာ၏ အထိမ်းအမှတ်သည် တရားကျဖွယ် ချင်းနင်းပြသလာ၏။ သူ၏ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ထည်ကြီးမှ အသားအရေများသည် အရည်ပျော် သလို ပျောက်ဆုံး လျော့ပါးသွား၏။ သူသည် ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော် လည်း လုံးဝ မညည်းမညူ၊ မဖော်ပြဘဲ ဆေးရုံသို့ တက်ရန်ကိုလည်း ငြင်းဆန်ခဲ့ပေသည်။

ဘာရက်၏ အိပ်ရာကို ပြတင်းပေါက်အနီးမှာ ထား၍ ထိုပြတင်းမှ သူ၏ လယ်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ ဟိုအဝေးမှ လက်ဘနွန်နယ်စပ်အလံကိုလည်းကောင်း၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြည့်ရင်း တစ်နေကုန် အချိန်ဖြုန်းနေ၏။

အယ်ရီ ရောက်လာသောအခါ သူ့အဖေသည် မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့်

အဘူဟီးရှား ရွာကလေးဘက်သို့ ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာရိပ်နှင့်
ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ရှာလွန် အဘ၊ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ဆုံး လာခဲ့တာပါပဲ” အယ်ရီသည် သူ့
အဖေကို ပွေ့ဖက်၍ နှုတ်ဆက်၏။

“ရှာလွန် အယ်ရီ၊ မင်း မတွေ့ရတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီ၊ လွတ်လပ်ရေး
အခမ်းအနားတုန်းက မင်း တပ်နဲ့များ ပါလာမလားလို့”

“ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက်မှာ အီဂျစ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက မငြိမ်သေးလို့ပါ
ဖေဖေ”

ဘာရက်သည် သူ၏သားကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကန္တာရအတွင်း၌
အနေကြာသဖြင့် ညိုမှောင်နေသော်လည်း ခြင်္သေ့ပျံတစ်ကောင်လို
သန်စွမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် -

“မင်းသား ကြည့်ရတာ နဂွေးသဲကန္တာရနဲ့ တည့်နေပုံပဲ ဟေ့” အယ်ရီသည်
မျက်နှာပြင်လိုက်ကာ “နေပါဦး ပါပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမဟုတ်တာတွေ
ပြောနေတာတုံး”

“ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ပါပါဟာ
ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး သေရဲတဲ့ အရွယ် ရောက်ပါပြီ”

အယ်ရီသည် ဘရန်ဒီတစ်ခွက် ငဲ့လိုက်ပြီး စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်၏။
ဘာရက်သည် သူ့သားကြီးကို တစ်ခွက်ကြည့်ရင်း -

“အဖေ့အနေနဲ့ ဒီနောက်ဆုံးရက်တွေမှာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ် သား၊ မင်းနဲ့
ဂျော်ဒါးနားတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှု ရကြတယ်ဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

အယ်ရီသည် သူ့အဖေနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံရန် လွှဲနေ၏။ ဘာရက်က
သူ့သားအား အခမ်းအနားမှာတုန်းက လူတွေက မင်းသာ သဲကန္တာရထဲမှာ
နစ်မြုပ်မနေဘူး ဆိုရင် အစွဲရေးတပ်မတော်မှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်
ဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ ပြောကြတယ် 'ဒါကတော့ နဂွေဒေသက တိုက်ပွဲပဲ ပါပါ၊
သဘာဝတရားနဲ့လည်း တိုက်ရ တယ်၊ တစ်ဖက်က အီဂျစ်တွေကလည်း

လူရမ်းကားတွေစုပြီး နယ်စပ်ကိုဖြတ်၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းတွေကို လုယက်ဖို့ စောင့်နေတာ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် နာဒေသမှာ နေရမှာပဲ”

‘ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ရတာ ပျော်ပုံမရဘူး အယ်ရီ’

“ပျော်တယ် ...ဒါကတော့ ပါပါရယ်၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ပျော်တာကို ကလေးတွေလို ရယ်ပြနေတဲ့ အမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

‘ဒါထက် အဖေအမေတို့နဲ့ နှစ်နှစ်ကျော် အဆက်ဖြတ်ပြီး မင်း ဇာတ်မြုပ်နေတာ ကကောကွာ”

“ဒါအတွက်တော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ပါပါ”

“အေး ..ပါပါလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘာတာဝန်မှ မယူဘဲ လယ်ကွင်းတွေနဲ့ပဲ အေးအေး ဆေးဆေး နေရင်း စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရခဲ့တယ် သား၊ စဉ်းစားဖို့ရလို့ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုရော၊ တို့တစ်တွေရဲ့ဘဝကိုရော သုံးသပ်ချင့်ချိန် စဉ်းစားနိုင်တာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ရက်တွေမှာ ပါပါဟာ မင်းနဲ့ ဂျော်ဒါးနားတို့အတွက် ပြည့်စုံတဲ့ အဖေကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးလို့ တွေးမိတယ်လေ”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ပါပါ၊ မဟုတ်တာတွေ သား နားမထောင်ပါရစေနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး သား၊ ပါပါက တကယ်ပြောနေတာ၊ ပါပါ အနေနဲ့ သားနဲ့ သမီးတို့ကို အချိန်ပေးနိုင်မှု နည်းပါးခဲ့တယ်၊ မင်းတို့အမေ ဆာရာကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မိသားစုတစ်ခု အနေနဲ့က ဒါဟာ မမှန်ဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ပါပါ၊ ဘယ်သားမှ ကျွန်တော့်တို့ အဖေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ စေတနာရတယ် ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး၊ ပါပါသာ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ လျော့တယ်လို့ ထင်နေတာပါ”

ဘာရက်သည် ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘သားဟာ ကလေးအရွယ်မှာပဲ လူကြီးဖြစ်လာရတာပါ၊ သား ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ကတည်းက ပါပါနဲ့ အတူရပ်ပြီး ဒီနွဲ့တောကြီးကို လယ်ကွင်းဖြစ်အောင်

လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ သားလက်ထဲကို ပွတ်ကြီး ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သားဟာ ပါပါ အကူအညီ မလိုတော့ဘဲ လူကြီး ဖြစ်လာတော့တာပဲ”

“ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ ပါပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အနာဂတ်ကို တည်ဆောက် ရမယ့် တိုင်းပြည်မှာ မွေးလာတာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝပေး အခြေအနေကိုက ဒီလိုနေကြဖို့၊ ဒီလို တိုက်ကြဖို့ ဖြစ်လာတာကိုး”

‘အဲဒါကိုပဲ ပါပါ ပြောမလို့ သား၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘဝဟာ ဒီလို တိုက်ပွဲ မရှိရင် နားခြံတွေလို သူများတိုင်းပြည်မှာ နေရမှာလား၊ သုံ့ပန်းစခန်းထဲမှာ နေရမှာလား ဆိုတဲ့ ဘဝ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ်တိုက်ရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ တို့တစ်တွေ အခုလာရတဲ့ လွပ်လပ်ရေးအောင်ပွဲဟာ ပေးဆပ်ရတာ များလွန်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့တစ်တွေက ပိုမိုမြဲမြံစွာ ချစ်ခင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့တစ်တွေ ဒီတိုင်းပြည်ကို တည်ထောင်ဖို့ ၊ ကာကွယ်ဖို့၊ ဂျူး တာဇံတွေ၊ ဂျူး သူရဲကောင်းတွေ မွေးနေကြရတာပေါ့။ ပါပါတို့ အနေနဲ့လည်း သားတို့ကို တိုက်ပွဲကလွဲရင် ဘာမှမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

“အစ္စရေးတိုင်းပြည် အတွက် ဆိုရင် ဘယ်တန်ဖိုးကို ပေးရပေးရ ဈေးမကြီးပါဘူး ပါပါရယ်”

‘ဒါပေမဲ့ သားမျက်လုံးထဲက ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ မြင်နေရတော့ ပါပါ စိတ် မကောင်းဘူး သား”

ဒါကတော့ ပါပါရယ်၊ ညီမလေး ဂျော်ဒါနား လက်ထဲက ဒေးဗစ်ကို ဘယ်သူ ယူသွားသလဲ၊ ပါပါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်လာလို့ ပေးဆပ်ရတာပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ပါပါအဖေလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သူများတွေ ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်ခံရတာနဲ့ စာရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ရတာ မြတ်ပါတယ် ။

‘ဟုတ်ပါတယ် သား၊ ဒါတွေကို ပါပါ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားမျက်လုံးထဲက ဝမ်းနည်းရိပ်တွေဟာ ပါပါကြောင့်ကွ၊ အခုဆိုရင် ဂျော်ဒါနားဟာ ကစ်တီဖရီးမွန်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကွာ”

ကစ်တီနာမည် ကြားလိုက်သည်နဲ့ အယ်ရီ တွန့်သွား၏။ ဘာရက်ကမူ

ဆက်၍

“ပါပါ အနေနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သားအပေါ်မှာ ချစ်နေတယ်ဆိုတာကို ပါပါ မမြင်ဘဲ၊ မသိဘဲ ရှိနေတယ်များ ထင်သလား သား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်နေတာများ သဲကန္တာရထဲ သွားပုန်းနေရသလားကွ သားရ ၊ ဘာလို့ ပုန်းနရတာလဲ၊ ထွက်ပြေးနေရတာလဲ၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ဟေ့”

အယ်ရီသည် တုန်လှုပ်စွာ ခုတင်ဘေးမှ ထ၍ လမ်းလျှောက်လိုက်၏။
ဘာရက် ကမူ စကားမဆက်သေး။

'သားရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အချစ်စိတ်ကို ဘာကများ တားနေလို့တုံး
"ကျွန်တော့ အသည်းထဲက ခင်ဗျားကို တမ်းတနေပါတယ်ဗျာ"လို့ အရို အရိုအတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက် ပေါ့ကွ”

အယ်ရီသည် နောက်ကျောပေးနေသော်လည်း သူ့နောက်မှ ထက်မြက်စူးရှသော သူ့အဖေ၏အကြည့်ကို သိနေ၏။ သို့နှင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အဖေမျက်လုံးကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ မျက်လွှာချရင်း 'ကစ်တီက ကျွန်တော့ကို တစ်ခါပြောဖူးတယ် ပါပါ၊ ကျွန်တော့ဘဝမှာ သူ အမှန်တကယ် လိုအပ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဆီကို ခူးထောက်ပြီး တောင်းရမယ်တဲ့”

'ဟာ ဒါများ ဘာဖြစ်တုံး၊ ခူးထောက်ပေါ့ကွ၊ တောင်းပေါ့”

“ကျွန်တော် ခူးမထောက်နိုင်ဘူး ပါပါ ၊ ခူးလည်း မထောက်တတ်ဘူး ပါပါရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကစ်တီလိုချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဘာရက်သည် စိတ်မချမ်းသာစွာ သက်ပျင်းချလိုက်၏။ ပြီးမှ

“အေး -သားကို ဖေဖေ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး ဆိုတာ အဲဒီနေရာမှာပဲ သား၊ ပါပါဟာ မင်းအမေဆီကို အကြိမ်တစ်သန်းမက ခူးထောက်မှာပဲ၊ တွားသွားမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပါပါ့ဘဝမှာ မင်းအမေဟာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေလို့ပဲ၊ မင်းရဲ့ အမေ ဟာ ပါပါ့ အတွက် ခွန်အားပဲကွ ၊ ဘုရားသခင်ပဲဟ...။ အယ်ရီ ..သား ၊ ပါပါတို့ ဟာ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို သံမဏိတွေလို ထုသားပေသားကျပြီး တင်းမာကုန်ကြလို့ မျက်ရည်တို့၊ လူသားစိတ်တို့ မသိအောင် ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီကော”

‘ကစ်တီကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို ပြောဖူးပါတယ်’

‘ဪ...သား ..မင်းတို့ဟာ နူးညံ့မှု ကြင်နာမှုတို့၊ အားနည်းချက်တို့ကို တလွဲထင်နေကြတာကိုး။ မျက်ရည်ဆိုတာ ရှက်စရာလို့ ယူဆနေကြတာကိုး၊ တခြားလူတစ်ယောက်ကို မှီခိုရင် နောက်ဆုတ်ရတာလို့ ယုံကြည်နေကြတာကိုး၊ မင်းတို့ ဟာ ဘယ်လောက် မျက်စိကန်းလာကြသလဲဆိုရင် ချစ်တောင်မချစ်တတ်ကြတော့ဘဲကိုး”

အယ်ရီသည် ဝမ်းနည်းလာ၏။ ‘ ဒါတော့ .. ဒါတော့ ပါပါရယ်၊ ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်တာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးပေါ့”

“အေးပါကွာ၊ သားအတွက် ပါပါ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သားအတွက်သာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေအတွက်လည်း ဖေဖေဘာသာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် အယ်ရီသည် သူ၏အဖေကို ချီပိုးကာ ကားပေါ်တင်၍ တယ်လ်ဟိုက်သို့ လာခဲ့သည်။ နောက်သူ့ကားကို နေရာတစ်ခု၌ ရပ်လိုက်၏။

ထိုနေရာကား သူ့အဖေ ဘာရက်နှင့် ဦးလေး အာကီဗာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်တစ်ဝက်က ပါလက်စတိုင်းသို့ ဖြတ်ကျော်ဝင်လာသော နေရာကလေး ဖြစ်ပေသည်။

ကင်းစောင့် တပ်သားများ၏ ဂူများသည် ထိုနေရာ၌ ရှိ၏။ ထို ကင်းစောင့် တပ်သားများမှာ ဂျူးလူမျိုးများထဲမှ ပထမဆုံး လက်နက်စွဲကိုင်၍ ဘီဒိုးရင်း လူမျိုးများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ထို ကင်းစောင့် တပ်သား ဖြစ်ခဲ့သော ဘာရက်သည် သူ့ချစ်ဇနီး ဆာရာကို ရို့စပီနာမှာ တွေ့ခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေ၏။

သင်္ချိုင်းဂူများမှာ အတန်းနှစ်တန်းခွဲ၍ ညီညာစွာ စီတန်းလျက်ရှိ၏။ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေသေးသော ကင်းစောင့်တပ်သားကြီးများအတွက် နေရာလပ်များ ဖယ်ထားကြ၏။

ဦးလေးတော် အာကီဗာ၏ ရုပ်ကြွင်းကိုလည်း ခေတ္တမြုပ်ထားသောနေရာမှ တူးဖော်၍ ဤဂူထဲပြုသင်္ချိုင်းသို့ ရွှေ့ထားမြုပ်နှံပြီး ဖြစ်သည်။ အာကီဗာ မြေပုံ၏နံ

ဘေးတွင်ကား ဘာရက်မြှုပ်နှံရန် မြေကွက်ကလေး ရှိ၏။

အယ်ရီသည် သူ့အဖေကိုတွဲ၍ မြေပုံများကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ကျောက်သား ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီးရှိရာသို့ သယ်ပိုးလာ၏။ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းသည် တောင်ခြေတစ်ခု လုံးကို ကြည့်နေ၏။ သူ၏မြေကို စောင့်ရှောက်နေဟန် ရှိ၏။

ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီး၏ အခြေတွင် စာတမ်းတစ်ခု ထွင်းထုထား၏။ ထိုစာတမ်း ကား

“မိမိတိုင်းပြည်အတွက် သေရခြင်းသည် မြတ်၏”

ဘာရက်သည် တောင်ခြေတစ်ခုလုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်လေရာရာတွင် စခန်းသစ်များဖြင့် လှုပ်ရှားမွေးဖွား နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘာရက်က

“လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိ အသက်စွန့်ဖို့ ကိုယ်ပိုင် တိုင်းပြည်ရှိနေတာ ကောင်း လိုက်တာ သား”

အယ်ရီသည် သူ့အဖေကို တောင်ပေါ်မှ တွဲချခဲ့၏။

နောက် နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ဘာရက်ဘင်ကင်နင်ကို သူ့အိပ်ရာထက်၌ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကြွင်းကျန်သောရုပ်အလောင်းကို တယ်လ်ဟိုက်ဒေသ၊ သူ၏ညီ အာကီဗာ၏ မြေပုံနံဘေးတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြလေ၏။

အခန်း ၄

လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲကာလတွင် ဒပ်သည် အစွဲရေး တပ်မတော်၌ အမှုဝန်ထမ်းလေ သည်။ သူ၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်နှင့်သတ္တိတို့က သူ့ကို ထင်ရှားစေပြီး အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရလေသည်။

ဒပ်သည် ကာနယ်ဘင်ကင်နင်၏ နောသူရဲများ တပ်ဖွဲ့၌ အမှုထမ်းနေ၏။ အယ်ရီသည် ဒပ်၏ တခြား အရည်အသွေးများကို သိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း စမ်းသပ်လေ ၏။ နောက်ဆုံး တပ်မတော်သည် ဒပ်အား စက်မှုသိပ္ပံကျောင်းသို့

သွား၍ နာကန္တာရ ရေဝေရေး စီမံကိန်းအတွက် လေ့လာစေ၏။ ဒပ်သည် ထူးချွန်သော ကျောင်းသားလည်း ဖြစ်လာပြန်၏။

ဒပ်သည် မူလ အမှောင်လက္ခဏာမှ ဖွံ့ဖြိုး ထိုးထွက်လာ၏။ ယခု သူသည် လူတိုင်း ကို စာနာနားလည်နိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ ရှေးယခင်ကဲ့သို့ နာကြည်းစိတ် မရှိတော့။

ယခုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုး၍ လူကြီးလူချော ဖြစ်လာ ၏။ သူနှင့် ကာရင်တို့ နှစ်ယောက်ကား အရူးအမူး ချစ်နေကြဆဲ။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်လမ်းခရီးမှာ အမြဲ ခွဲခွာနေကြရမှုဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူတို့မြေ၊ သူတို့ခြေက ကြမ်းသလို သူတို့ အချစ်ရေးမှာလည်း ကြမ်းနေရ၏။ ဤဇာတ်လမ်းမှာ အစွဲရေး ဂျူးတို့အတွက် ဇာတ်ရိုးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အယ်ရီနှင့် ဒက်ဖနာတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမျိုး၊ ဒေးဗစ်နှင့် ဂျော်ဒါးနားတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းမျိုးသာ ဖြစ်ပါ၏။

သို့တိုင် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံစည်းကြတိုင်း ချစ်ခင်မှုက ပို၍ တိုးပွားလာ၏။ ကာရင်ကို ချစ်ခင်ကိုးကွယ်နေသော ဒပ်သည် သူတို့နှစ်ဦးအနက် ပို၍ ခိုင်မာသန်စွမ်းသူ ဖြစ်ပါ၏။

ဒပ်အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်သောအခါ ဒပ်သည် ကက်ပတိန် ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခံရသည်။ သူသည် ဝိုက်ဇေန် စက်မှုသိပ္ပံကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေ၏။

ကာရင်သည်လည်း လွတ်မြောက်ရေး စစ်ပွဲ ပြီးသည်နှင့် တပ်မတော်ထဲဝင်၍ အမှုထမ်းသည်။ တပ်ထဲတွင် သူနာပြုသင်တန်းကို ဆက်၍တက်၏။ ကာရင်အနေနှင့် ကစ်တီနှင့် အတူနေရသည့်အတွက် တန်ဖိုးကြီးသော အတွေ့အကြုံများ ရခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနာပြု အခြေခံသင်တန်းကို ကာရင် အလွယ်တကူပင် အောင်မြင်ခဲ့ ပေသည်။

သူနာပြုလုပ်ငန်းသည် ကာရင်နှင့် အံဝင်လှပေသည်။ ကာရင်သည် တစ်နေ့သော အခါ ကစ်တီ၏ ခြေရာကို နင်း၍ ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ကာရင်သည် ရှာရန်ဆေးရုံ၌ တာဝန်ကျ၏။ ဤသို့ ရှာ ဇွန်၌ နေရသောကြောင့် ကာရင်အတွက် အဆင်ပြေလှသည်။ ကစ်တီ ရောက်နေသောအခါများ၌ ဂျေရုဆလင်သို့ ပြေး၍ ဒပ်နှင့်တွေ့၍လည်း ရပေသည်။

ကာရင်ဟန်ဆင်ကလီမင့်သည် လှသော မိန်းကလေးမှ ကျက်သရေရှိသော မိန်းမပျိုကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာ၏။

ကစ်တီ၏ရင်ထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကာရင်သည် သူနှင့် အတူတကွ အမေရိကန် ပြည်သို့ လိုက်ပါလာမည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော်ထိုအတွေးသည် စိတ်ဆန္ဒစောမှု သာဖြစ်ကြောင်း ကစ်တီ သိပါ၏။ တကယ် အဖြစ်မှန်တွင် ကာရင်ဘဝ၌ သူမ မလိုအပ်တော့ကြောင်း ကစ်တီသိနေ၏။

ကစ်တီ အနေနှင့် ကာရင်အပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ အစ္စရေးပြည်အတွက် လည်းကောင်း လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်များကို လုပ်ဆောင်ပြီးလေပြီ။

ကာရင်သည် ယခုအခါ အစ္စရေးပြည်၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုနည်းတူ သူမကိုယ်၌အတွက်လည်း ကာရင်သည် မလိုအပ်တော့ကြောင်း ကစ်တီသိ သည်။

တစ်ချိန်က ကစ်တီသည် ကာရင် မရှိလျှင် မဖြစ်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။ ထို စိတ် ဆာလောင်မှုသည် သူမ၏ ကလေးများအပေါ်မိမိအကျိုး မကြည့်ဘဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ ရာမှ ကုသခဲ့ပြီး ဖြစ်သွား၏။

ကစ်တီသည် အသေအချာ တွေးကြည့်သော် ကာရင်ကို ထားပစ်ခဲ့ရန်သော် လည်းကောင်း၊ သူက ပစ်ခွာခဲ့ရန် သော်လည်းကောင်း သိပ်ပြဿနာ မရှိတော့ကြောင်း ကစ်တီ သိသည်။

ကစ်တီ စိုးရိမ်သည်မှာ ကာရင်အတွက် မဟုတ်တော့။ အစ္စရေးနိုင်ငံအတွက် ဖြစ်သည်။

အာရပ်များသည်အစ္စရေးပြည်နယ်စပ်၏ ဟိုဘက်ကမ်း၌ မကျေမနပ် စောင့်ဆိုင်း နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အာရပ်များသည် ဤဂျင်ဂလယ်မျှသော နိုင်ငံကလေးကို ဒုတိယအချီတွင်

တစ်ခါတည်း အလဲထိုးရန် ကြံစည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အာရပ်ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့၏ လူများကို ထွန်ယက်ကိရိယာများအစား လက်နက်များ ပေးကြ၏။ ဒုက္ခသည်စခန်းများကို ဖြေရှင်းမရနိုင်အောင် ပြုလုပ်ထား ကြ၏။

တစ်ခါက ကက်ပတိန်မျှသာဖြစ်သော နာဆာသည် အာရပ်လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ဟစ်တလာကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးကျော်ကြားလာ၏။ ၊ စူးအက်တူးမြောင်းကို အစွရေးသင်္ဘောများသော်လည်းကောင်း၊ အစွရေးပြည်သို့ ကုန်ပို့ရန်လာသော တခြားနိုင်ငံများမှ သင်္ဘောများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်သန်းခွင့် မပြုဘဲ အီဂျစ်တို့က ပိတ်လိုက်၏။ အီလာဆိပ်ကမ်းကို အသုံးမချနိုင်အောင်လည်း အဂ္ဂဗာပင်လယ်ကွေ့ကို ပိတ်ဆို့ထား၏။

အာရပ်နိုင်ငံ အားလုံးသည် အစွရေးနိုင်ငံကို အသိအမှတ် မပြုသည့်ပြင်၊ အစွရေး နိုင်ငံကို ချေမှုန်း ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဟု ခိုင်မြဲစွာ ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

သည်နောက်တွင် ဆိုးရွားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာ၏။ အီဂျစ်ပိုင် ဂါဇာဒေသ တစ်လျှောက်လုံးတွင် အာရပ်ဂိုဏ်းများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထို ဂိုဏ်းတို့သည် အစွရေးနယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ အစွရေးတို့၏ စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ရေပေးရေဝေ စနစ်များကို လည်းကောင်း၊ ဖျက်ဆီး၍ လက်လှမ်းမီသမျှ သတ်ဖြတ်သွားကြ၏။ ထိုဂိုဏ်းများထဲတွင် ပါလက်စတိုင်းမှ ထွက်ပြေး လာရသော အာရပ်တို့ ပါဝင်စေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပါလက်စတိုင်း ပြောက်ကျားများဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

အစွရေးတို့သည်သူတို့၏ အန္တရာယ်ကို သိမြင်သည်။ ဟစ်တလာက ဂျူးလူမျိုး များကို မျိုးဖြုတ်ပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးသောအခါ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဟစ်တလာ၏ စကားကို မယုံကြည်ခဲ့ကြ။

အာရပ်များက ထိုကဲ့သို့သော ကြုံးဝါးသောအခါမူ ကျွန်ုပ်တို့ အစွရေး ပြည်သူ ပြည်သားများက ထိုစကားကို ယုံကြည်သည်။

အစွရေးတို့၏ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုမှာ လူကြီး လူငယ်၊ ကျားမ

မရွေးလက်နက်ကိုင် နိုင်သူတိုင်းအတွက် ဖြစ်သည်။ လက်နက်ကိုင်နိုင်သည့်အရွယ်မှ လေးဆယ့်ငါးနှစ် အထိ လေ့ကျင့်ပေး၏။

ဤသို့ဖြင့် လူဦးရေ အမျိုးအစားအတွက် စစ်တိုက်နိုင်သူ အင်အားမှာ အစွာရေးပြည်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံး ဖြစ်လာ၏။

အာရပ် အကြမ်းဖက်သမားများသည် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ လူယက် သတ်ဖြတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်မြဲ လုပ်နေ၏။

အစွာရေးများ အနေနှင့် တုံ့ပြန်ခြင်းမှ လွဲ၍ တခြားနည်း မရှိတော့။ ခုခံရေးစစ်ဗျူဟာများအနက် အစွာရေးတို့ အစွန့်စားဆုံးသော နည်းတစ်နည်းမှာ “နာဟာ” စခန်းများကို စစ်ဆင်ရေးအရ အရေးပါသော နေရာများတွင် နေရာချထားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နာဟာစခန်း”ဟူသည် စစ်အခြေခံ သင်တန်း ဆင်းပြီးသား ဂျူးလူငယ် ကျားမတို့ နယ်စပ်အစွန့်အဖျား ရန်သူစခန်းအောက် စိုက်ပျိုးရွာတည် လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နယ်စပ်ဒေသ၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလှ၏။ ရဲဘော် ရဲဘော်မကလေးများကို အစိုးရက တစ်နှစ်လုံးမှ တစ်ယောက်လျှင် ဒေါ်လာသုံးဆယ်သာ ထောက်ပံ့၏။ သေမင်းက တစ်ဖက် လက်တစ်ကမ်းမှ စောင့်နေ၏။ တစ်ဖက်တွင် မြေရိုင်းကို ရင်ဆိုင် ရ၏။

ဤမျှသော ခက်ခဲလှသည့် ကိစ္စကိုပင် အစွာရေးဂျူးလူငယ်များသည် မိမိတို့ ကိုယ်ကို စာရင်းပေး အသက်ကို လှူကြ၏။

နယ်စပ်ဒေသများထဲတွင် ဂါဇာဒေသမှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤဂါဇာဒေသ သည် အာရပ်အကြမ်းဖက်သမားများ လေ့ကျင့်ရာ တိုက်ပွဲဝင်ဒေသ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အဆိုးဆုံးနေရာနှင့် ဆယ်ကီလိုမီတာခန့် ဝေးသောအရပ်၊ ရန်သူ၏ အသိုက် အလယ်ကောင်တွင် ဂျူးလူငယ် အမျိုးသား နှစ်ဆယ့်နှစ်ဦး၊ အမျိုးသမီး ဆယ့်ခြောက်ဦးတို့သည် “နာဟာစခန်း”တစ်ခု လာရောက် တည်ဆောက်ကြ၏။

စခန်း၏အမည်မှာ “ဗစ်ဘာနာဟာစခန်း” ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ

ကန္တာရထဲမှ စမ်းချောင်း ဟူ၏။ ထိုစခန်းသို့ အသက်စွန့်လာသူ မိန်းကလေးဆယ့်ခြောက်ဦးအနက် သူနာပြု တာဝန်နှင့်လာသူ ကာရင်ကလီမင့်လည်း ပါဝင်သည်။

ဒပ်သည် ဝိုက်ဇမန် စက်မှုသိပ္ပံကျောင်းမှ သင်တန်းကာလ ပြီးဆုံးပြီးနောက် ဟူလာရေဝေစီမံကိန်း ဒေသသို့ ရောက်လာ၏။ သူ့စခန်းသို့ အစီရင်ခံစာမီ ငါးရက်ခွင့် ယူကာ သူနှင့် ရက်သတ္တံ့ခြောက်ပတ်မျှ မတွေ့ရသော ကာရင်၏ စခန်းသို့ ပြေးလေ၏။ ဒပ်သည် ကာရင်၏စခန်းသို့ တစ်နေ့လုံးလုံး ခရီးကြမ်းနှင့်ရသည်။

ဗစ်ဘာနာဟာ စခန်းအများစုသည် ရွက်ဖျင်တဲများအဖြစ်သာ ရှိသေး၏။ ထမင်းစားဆောင်၊ ပစ္စည်းရုံနှင့် အစောင့် မျှော်စင်တို့ကိုသာ ဆောက်လုပ်ရသေး၏။

ထိုအဆောက်အအုံ ကျိုးတိုးကျဲတဲကလေးများသာ နေပူကျဲကျဲ အပူရှိန် အောက်ဝယ် ကမ္ဘာ့အစွန် တစ်နေရာတွင် ရှိနေ၏။

ဤနေရာသည် မည်သည့်စခန်းနှင့် မနီး။ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လျှင် ဂါဇာကို မြင်ရသည်။ ရန်သူများ၏ ဂါဇာဒေသ။ ကြည့်မဆုံး လယ်ကွင်းသည် ထွန်းကားဆဲဖြစ် သည်။ ဒပ်သည် ခဏမျှ ရပ်ကြည့်ဆဲမှာပင် စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် မြင်ကွင်းတစ်ခုက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လှပစေတော့သည်။ အကြောင်းမူ ဒပ်သည် သူ့ထံသို့ ပြေးလာသော ကာရင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဒပ် ..ဒပ်'

ကာရင်သည် သံကုန်ဟစ်၍ပြေးလာရင်း သူ့ကို လက်ကမ်းကြိုနေသော ဒပ်၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ဦး တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ကြစဉ် နှဦးစလုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြရသော အရသာကို ခံစားမိကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်တွဲလျက် ရေကန်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ဒပ်သည် သူ့မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ပြီး ရေကို တဝ သောက်လိုက်၏။ နောက် ကာရင်က မလှမ်းမကမ်းမှ အဆောက်အအုံပျက်ရှိရာသို့ ဒပ်ကိုခေါ်သွား၏။

အဆောက် အအုံပျက်ထဲတွင် အစောင့်ရဲဘော်တစ်ဦး ရှိသည်။ ကာရင်က သူ တစ်လှည့်စောင့်မည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ရဲဘော်က သိန်းလည်စွာဖြင့် ထွက်သွား၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အစောင့်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် သံဆူးကြိုးအပြင် ဘက်သို့ မျှော်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်လျက်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရိုင်ဖယ်များကို နံဘေးချလိုက်ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နမ်း လိုက်ကြ၏။

“အို ဒပ်ရယ် အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်” ‘ကိုယ်လည်း ကာရင်ကို မတွေ့ရလို့ သေမတတ်ပါပဲ’

သူတို့သည် ကျဲကျဲတောက်ပူနေသော နေ့လယ်နေ့ခင်း သဲကန္တာရအပူရှိန်ကို မေ့ထားပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နမ်းကြပြန်၏။

ဒပ်သည် မြေညီသောထောင့်တစ်နေရာတွင် ကာရင်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီး ကာရင်ကို လှဲချလိုက်၏။ ပြီး ကာရင်ကို ပွေ့ဖက်ပြီးနမ်းသည်။ ကာရင်သည် ချစ်သူရင်ခွင်ဝယ် ကြည်နူးပီတိဖြာနေ၏။ ဒပ်သည် နမ်းခြင်းကို ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ‘ကာရင်ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်’

ကာရင်က ဒပ်ကို ကြည့်ရင်း‘အခုလို နေရတာထက် ဝမ်းသာစရာ ရှိသေးလို့လား’

”ရှိတယ်”

”ဒါဆို ဘာလဲဟင်”

‘ကာရင်လည်း ကိုယ် ဟူလာရေဝေစီမံကိန်း အကောင်အထည်ဖော်တဲ့နေရာ ပြောင်းလာရတာ သိရောပေါ့’

“အင်းပါ၊ သိပါတယ်”

‘အဲ .. မနေ့က ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ ဒီစီမံကိန်းမှာ ကိုယ်က သည် တစ်နှစ် နေရမှာတဲ့၊ ပြီးရင် အမေရိကားက မက်ဆာချူးဆက် စက်မှုသိပ္ပံကို

ဆက်တက် ရမယ်တဲ့”

“ဟင် အမေရိကားကို သွားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ နှစ်နှစ်တည်းပါ။ ကိုယ်လေ ဒီသတင်း ကြားကြားချင်း ကာရင် ကို အသိပေးချင်လိုက်တာလေ”

ကာရင်သည် ကြိုးစားပြီးလိုက်၏။

“ဝမ်းသာစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်။ ဒါဆို ခြောက်လ ခုနစ်လပဲ လိုတော့တာ ပေါ့နော်၊ ကာရင် ဂုဏ်ယူပါတယ်” ။

“ကိုယ်က အဖြေမပေးသေးဘူးလေ၊ ကာရင်နဲ့ မတိုင်ပင်ရသေးလို့”

နှစ်နှစ်ဆိုတာ အကြာကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒပ် ပြန်ရောက်ရင် ကိုယ်တို့စခန်း ကလည်း ဆောက်ပြီး၊ ထွန်ပြီးတဲ့အပြင် ကလေးတွေ ဘာတွေတောင် ရနေရော့မယ်” ဒပ်သည် လန့်သွား၏။

“ဟေ့ နေဦးလေ၊ ကိုယ်က ကာရင်မပါရင် အမေရိကား ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ်တို့ အခု လက်ထပ်ကြမယ်လေ၊ အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေးကလည်း နည်းနည်းပေးမှာ ဖြစ်တော့ အမေရိကားမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် နေဖို့ သိပ်တော့ ဘယ်ချောင်မလဲ၊ ကိုယ် စာသင်ချိန်ပြီးရင် အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကာရင်လည်း သူ့နာပြုလုပ်ပေါ့”

ကာရင်သည် ညှိုးငယ်သွား၏။

‘ကာရင် ဒီစခန်းကို ပစ်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဒပ်၊ ဒီမှာက အခုမှ တည်ဆောက်နေကြရတုန်း ရှိတာ”

“ကာရင် လိုက်ကို လိုက်ရမယ်”

“မဖြစ်သေးဘူးထင်ပါတယ် ဒပ်ရယ်၊ ကာရင်လိုက်သွားရင် ဒီကလူတွေအပေါ် မညာတာရာ ကျသွားမှာပေါ့”

“လိုက်ကိုလိုက်ရမယ် ကာရင်၊ ကိုယ်က ကာရင် မပါရင် ဘယ်မှ မသွားဘူး၊

ကာရင် နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်ဟိုမှာ နှစ်နှစ်သင်ပြီး ပြန်လာရင် ရေတူးဖော်ဖို့ ကိစ္စတွေ အားလုံးတတ်လာမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီစခန်းမှာ နေကြတာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မယ် ရေတူးမယ်လေ၊ အဲဒီ အချိန်ကျရင် ကိုယ်ဟာ အခုထက် အဆင်းဆယ်လောက် အစွဲရေးတိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိမှာပါ”

ကာရင်သည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒပ်အဖို့ အမေရိကန်သွားတာ မှန်လည်းမှန်ပါတယ်၊ အရေးလည်းကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာရင်အတွက်တော့ ဒီမှာက အရေးကြီးပါတယ် ဒပ်ရယ်”

ဒပ်သည် စိတ်အားငယ်သွား၏။

‘ကိုယ်ကတော့ဒီသတင်းကြားရရင် ကာရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲလို့ အောက်မေ့နေတာ”

“ကွယ် .. ဒပ်ကလည်း ဒပ် သိပါတယ်၊ ဒပ်က အမေရိကား သွားသင့်တယ်။ ကာရင်က ဒီမှာပဲနေခဲ့သင့်တယ်ဆိုတာ”

“အို မသိဘူး .. ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကလေးနဲ့ နှစ်နှစ်မပြောနဲ့၊ နှစ်ရက်တောင် မခွဲနိုင်ဘူးဗျာ သိလား”

ပြောပြောဆိုဆို ဒပ်သည် ကာရင်ကိုလှမ်းဖက်ပြီး အငမ်းမရ နှမ်းလိုက်ပြန်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်များ၊ ချွေးများဖြင့် လုံးထွေးနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး အသက်ရှူမြန်လာကြ၏။ ကာရင်က

”ကာရင်ကို ချစ်စမ်းပါ ..ဒပ်ရယ်” ဒပ်သည် လှိုက်မောစွာ နှမ်းနေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ “မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ်တို့ ဒီလိုနေဖို့ မကောင်းဘူး” နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သွားကြ၏။ ကာရင်၏ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြားနေရ၏။ ဒပ်က - “မငိုပါနဲ့ ကာရင်လေးရယ်”

“အို ဒပ်ရယ်၊ ကာရင်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ ဟင်၊ ဒပ်မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကာရင်ဘဝမှာ အသက်မရှိသလိုပါဘဲ၊ တွေ့ကြပြန်တော့လည်း ဒီလိုပဲ အဆုံးသတ်နေကြရ တော့မှာလား ဟင်”

“ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အတူတူပါပဲ ကာရင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ လက်မထပ်ခင်မှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေကြရမယ်”

“ဒပ်ကို ချစ်တယ် ဒပ်ရယ် ၊ ဒါကို ကာရင် မရှက်ပါဘူး”

“သိပါတယ် ကာရင်ရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်အတွက် ကာရင် မဟုတ်တာ ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်စေချင်တာပါ”

ကာရင်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ “ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် စခန်းပြန်ကြမှ ထင်တယ်”

မရှက်ပါဘူး”

ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ရင်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ကစ်တီသည် အစွရေးပြည်အနံ့ ခရီးဖြန့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေရာ ဆိုးဆိုးရွားရွား စခန်းတွေ အားလုံးကို မြင်ဖူးနေသူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ရန်သူတွေအကြားတွင် အထီးတည်း ရပ်နေသော ဗစ်ဘာနာဟာ စခန်းကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

ကာရင်ကမူ သူတို့တစ်တွေ၏ လုပ်ရပ်တွေအားလုံးကို ဂုဏ်ယူစွာ ကစ်တီကို လိုက်ပြနေ၏။

“နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် နေရင် ဒီနေရာမှာ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေ ကစ်တီတွေ ရမှာပါ၊ ရေသာ လုံလုံလောက်လောက် ရရင်ပေါ့လေ ..”

သူတို့နှစ်ဦးသား ကာရင်၏ ဆေးရုံ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ပြန်လာကြပြီး အမောပြေ ရေတစ်ခွက်စီ သောက်လိုက်ကြ၏။

ကစ်တီက လက်နက်ကို တစ်ဖက်၊ ထယ်သွားကို တစ်ဖက်ကိုင်ရင်း တိုင်းပြည် တည်နေကြသော လူငယ်ကလေးများ ဘဝကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ကာရင်က ကစ်တီ တကယ်ပဲ အမေရိကား ပြန်တော့မှာလား၊ ကျွန်မဖြင့် ယုံကို မယုံဘူး”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်တစ်နှစ်ပေးဖို့ အာဏာပိုင်တွေကို ပြောပြီးပြီလေ။ ကိုယ်လည်း အခုတလော ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ရွာကို လွမ်းတယ် ကာရင်၊ ကာရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကစ်တီလည်း နည်းနည်း အေးအေး ဆေးဆေး နေချင်တယ်၊ အဆင်ပြေရင်လည်း အစွရေး ပြန်လာမှာပေါ့၊ သေတော့ မသေချာသေးဘူး”

“ကစ်တီ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ပတ်စအိုဗာ ပွဲပြီးရင်ပေါ့”

“အို .. ဘာမှ မကြာတော့ပါလား၊ ကစ်တီ မရှိရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“ကွယ် ကာရင်လည်း အခု လူလားမြောက်ပြီပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီပေါ့”

‘ဒါပေမဲ့ ကစ်တီ ပြန်သွားမှာကို တွေးလို့ကို မရဘူး”

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စာရေးကြတာပေါ့ကွယ်၊ အင်းလေ .. မီးတောင် ထိပ်လို နေရာမှာ လေးနှစ်နေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အတွက် တခြားအေးအေးဆေးဆေး နေရာမှာ နေတတ်ချင်မှ နေတတ်တော့မှာပေါ့”

“ကစ်တီ ပြန်လာပါ နော်”

“အခိန်တန်တော့ အဖြေမှန် ပေါ်မှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် ဒပ်ကော ဘယ့်နှယ်လဲ။ သူ့ကျောင်းက ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကာရင်သည် ဒပ် အမေရိကား သွားရမည့် အကြောင်းကို မပြောရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြောပါက ကစ်တီသည်လည်း ဒပ် စကားအတိုင်း ပြောပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် - ‘ဒပ်ကို ဟူလာ ရေဝေစီမံကိန်း ပို့ထားတယ်လေ၊ သူတို့က ဂါလီလီဒေသ တစ်ခုလုံးကို စိုက်ခင်းဖြစ်အောင် ရေဝေကြမလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒပ်လည်း အရေးပါတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတဲ့ သတင်း ကောင်းတွေ ကစ်တီ ကြားပါတယ်၊ သူ ဒီစခန်းကိုများ ပတ်စအိုဗာပွဲမှာ

လာနိုင်ဦးမလား မသိဘူးနော်”

“မလာနိုင်ဘူး ထင်တယ်” ကစ်တီသည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိရသည့်အလား လက်ဖျောက် တီးလိုက်၏။

“ဟေး .. ကစ်တီ အကြံတစ်ခု ရတယ်၊ ရျော်ဒါးနားက ကစ်တီကို ပတ်စအိုဗာ ပွဲတော်မှာ ယက်အယ်ကိုလာဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ လာမယ်လို့လည်း ကတိပေးပြီးပြီ။ ဒပ်လည်း အဲဒီနားမှာ လုပ်နေတာပဲ ဟာ၊ သူ့ကိုလည်း ခေါ်ရမယ်၊ ကာရင်လည်း လာခဲ့ပါလား ဟင်”

“ကာရင်အနေနဲ့ ပွဲတော်ရက်မှာ စခန်းမှာပဲ ရှိဖို့ကောင်းတယ် ထင်တယ်”

“ကာရင်အနေနဲ့ ဒီစခန်းမှာ ပွဲတော်ရက်တွေ အများကြီး နေရဦးမှာပါ၊ ကစ်တီ ကစပါတယ် ကစ်ဟာပဲလား ဟင်”

အတွက် နှုတ်ဆက်လက်ဆောင်ပေါ့ “

ကာရင်က ပြုံးလိုက်၏။ “ကာရင် လာပါမယ်” 'ဒါမှပေါ့၊ ကဲပါ...ကာရင် အမျိုးသားအကြောင်း ပြောပါဦး”

ကာရင်က တိုးတိုးသက်သာနှင့် - “မ ...မရှိပါဘူး ။ “ဘာလဲ မင်းတို့ချင်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကစ်တီ၊ သူကလေ ကာရင်ကို ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘူး၊ သူက သိပ်ပြီး ညှာတာလွန်းလို့ပါ၊ သဘောပြည့်လွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ သူ့ကို ထုရိုက်ပစ်ချင် စိတ်တောင် ပေါက်ပါတယ်” ။

ကစ်တီက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း“သူ့ကို ကာရင် သိပ်ချစ်တာပဲလား ဟင်”

“သိပ်ချစ်ပါတယ် ကစ်တီရယ်၊ အဲဒါမှားများနေသလား ဟင်”

ကစ်တီ အတွေးသည် ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ ကာရင် အနေနှင့် သူ့ချစ်သူကို ချစ်တဲ့စိတ်ကို မှားသည်ဟု ပြောရမည်လား၊ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် အတူနေချင်စိတ်ကို အမှားဟု ပြောရမည်လား။

ကျော်ဒါးနားတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူ ဒေးဗစ်နှင့် အတူနေကြသည်မှာ မှားပါသလား။ ဒေးဗစ် သေဆုံးခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျော်ဒါးနားတစ်ယောက် အခုထိ လွမ်းနာမကျက်သေးကြောင်း ကစ်တီ အသိပင်။

ဒေးဗစ်တို့၊ ကျော်ဒါးနားတို့အတွက် မနက်ဖြန်သည် မရေရာခဲ့သည့်နည်းတူ ဒပ်နှင့် ကာရင်တို့အတွက်လည်း နက်ဖြန်သည် မရေရာပါ။ ကစ်တီက

“ချစ်ပါ ကာရင်ရယ်၊ ရင်ထဲက ရှိသမျှ အချစ်နဲ့ ချစ်ပါ”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် အတော်နှင့် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ နောက်ဆုံး ကစ်တီသည် ကာရင်ကို ကြည့်ပြီး

“ကာရင် ဒီလောက် ခေါင်ပြီး အခြေအနေဆိုးတဲ့ အရပ်ကိုလာတာ ကစ်တီတော့ သဘောမကျဘူး”

‘နယ်စပ်ကို စောင့်ဖို့လိုတယ် ကစ်တီ၊ တခြားလူတွေ စောင့်ပေါ့လို့ ပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့’

“ဒါပေမဲ့ ကာရင်တို့ရဲ့စခန်း တည်ဆောက်တာမှ သုံးလပဲ ရှိသေးတယ်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား ကာရင်” ‘ကာရင်တို့က ဒီလို မတွက်ဘူး ကစ်တီ၊ ကာရင်တို့ ဒီမှာလာပြီး စခန်းဆောက် လို့ နှစ်ယောက် ကျဆုံးတဲ့အစား နောက်ထပ်ငါးဆယ် လာကြမယ်၊ ဒီနေရာမှာ စခန်း ဆောက်ပြီး တိုင်းပြည်တည်ကြမယ်လို့ မြင်တာ။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် မြေဧက တစ်ထောင်လောက် ထွန်ယက်ပြီး ဖြစ်နေမှာ”

“အဲဒီ တစ်နှစ်ဆိုရင်ပဲ ကာရင် အဘွားကြီး ဖြစ်သွားတော့မှာ၊ ဒီမှာက တစ်နေ့ရှစ်နာရီ အလုပ်လုပ်ပြီး ညကျတော့ ကတုတ်ကျင်းထဲ နေရမှာ၊ နောက်ဆုံး မင်းနဲ့ဒပ်တို့ ရတော့ ၈ ပေ၊ ၁၀ ပေ အခန်းကလေးပဲ ရမှာ။ ကိုယ့်အဝတ်အစားတောင် ကိုယ်ပိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကစ်တီ ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး ကစ်တီ၊ ကာရင်နဲ့ ဒပ်တို့အတွက် အစစအရာရာ အားလုံးရမှာပါ”

“ဘာလဲ မင်းတို့ကိုသတ်မယ့် အာရပ်တစ်သန်းလောက်လည်း ရမှာကို ပြောတာ လား”

“သူတို့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး ကစ်တီ၊ သူတို့ဟာ ကာရင်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ လယ်ကွင်း တွေကို ငေးကြည့်နေကြရမယ့် သူတွေပါ။”

ကစ်တီသည် စိတ်ထိခိုက်စွာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ဝှက်ထားလိုက်၏။ ကာရင်က 'နားထောင်ပါဦး ကစ်တီရယ်၊ ကာရင်လေ ဟိုကလေးလေးဘဝ ဒင်းမတ်ပြည် မှာ နေတုန်းကတည်းက ဘာလို့များ ဂျူးအဖြစ် မွေးလာရတာလဲလို့ ခဏခဏ ကိုယ့် ဘာသာ မေးခဲ့မိတယ်။ အခုတော့ အဖြေသိပြီလေ၊ ဘုရားသခင်က ကာရင်တို့ ဂျူးတွေကို ဒုက္ခက ထွက်ပြေးတတ်တဲ့ အားနည်းသူတွေမို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကာရင်တို့ ဂျူးတွေဟာ အသတ်ခံကြဖူးပြီ၊ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကိုလည်း နှစ်ပေါင်းခြောက်ထောင် လုံးလုံးခံခဲ့ကြဖူးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ခဲ့ဘူး။ ကာရင်တို့ ဂျူးတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့ လူတွေထက် ပိုပြီး အသက်ရှည်အောင်၊ တည်မြဲအောင် နေကြမှာ ပါ။ ဒီမြေလေး ကွက်ကွက်ကလေးကို ဘုရားသခင်က အမွေပေးထားတာကလည်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ လမ်းဆုံ လမ်းခွ ဖြစ်နေလို့ ကစ်တီ၊ လူသားတွေရဲ့ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ခြင်းရဲ့ အစွန်မှာ ရှိနေလို့ပါ။ ဒီနေရာမှာပဲ ဘုရားသခင်က သူ့လူမျိုးတွေ ရှိစေချင်တာ၊ သူ့ရဲ့ တရားဥပဒေကို စောင့်ရှောက်ဖို့၊ လူသားတွေရဲ့ အကျင့်သိက္ခာ တည်ရှိမှုဘက်က ခုခံဖို့လေ၊ ကာရင်တို့အနေနဲ့ တခြား ဘာများ လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ ကစ်တီ”

အစ္စရေးတွေရဲ့ ဘဝဟာ နံရံကို ကျောပေးနေရတဲ့ ဘဝပဲ ကာရင်၊ အရင်ကလည်း ဒီအတိုင်း နေခဲ့ရတယ်၊ အခုလည်း ဒီအတိုင်း နေရမှာပဲ၊ နောင်လည်း ချေမှုန်းမယ့်ရန်သူ တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး နေရဦးမှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကစ်တီ မဟုတ်ဘူး၊ အစ္စရေးဟာ အမှောင်နဲ့ အလင်း၊ အမှားနဲ့ အမှန်ကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ တံတားပါ ကစ်တီ”

ရုတ်တရက်ပင် ကစ်တီသည်လည်း ကာရင်ကဲ့သို့ပင် မြင်လာ၏။

ဟုတ်သည်။ အဖြေကား ဤသို့ပင် ရှိ၏။ အစ္စရေးသည် အမှားနှင့် အမှန်၊ အမှောင်နှင့် အလင်းကို ဆက်သွယ်ထားသည့် တံတားတစ်ခုပါကလား။

အခန်း ၅

ဂျူးလူမျိုးတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး အထွတ်အမြတ် ဘာသာရေးပွဲတော် ညသည် “ပတ်စအိုဗာ ပွဲတော်” ဖြစ်သည်။

ထိုပွဲတော်သည် အီဂျစ်တို့ လက်အောက်မှ ကယ်တင်လွတ်မြောက်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်၏ အရေးကြီးဆုံး အခန်းကဏ္ဍမှာ ပွဲတော်အကြိုည ဖြစ်သည်။

ထိုညသည် လွတ်မြောက်ခြင်း ပေးသနားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း ပြုသည့်အတွင်း မလွတ် မြောက်သေးသူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အစွဲရေးပြည် မတည်ထောင်ရသေးမီက ထိုအခမ်းအနား၏ နိဂုံးကို “နောက်နှစ် ဂျေရုဆလင်မှာ” ဟု အဆုံးသတ် ဆုတောင်းလေ့ရှိကြသည်။

နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်က စတင်ရေးသားခဲ့သည့် ဘုရားစာပေ ဓမ္မတေးများကို ရွတ်ဖတ်သီဆိုကြ၏။

အိပ်ဇီးဒပ် (လွတ်မြောက်ရာကျမ်း) မှ ဇာတ်လမ်းကို အိမ်ထောင်ဦးစီး လူကြီးက ဖတ်လေ့ရှိသည်။ အိမ်ရှင်မကိုယ်တိုင် ကြိုတင်ဖောက်ထားသော ဝိုင်အရက်သည် ထိုနေ့ည တွင် အခမ်းအနားနှင့် သောက်လေ့ရှိသည်။

ထိုပွဲတော်ကို အစုလိုက်အဝေးလိုက် ရာနှင့်ချီပြီး စုပေါင်းကျင်းပသည့်နည်းတူ အိမ်များတွင်လည်း မိသားစုလိုက် ကျင်းပလေ့ရှိကြသည်။

ဘင်ကင်နင်၏ အိမ်တွင်ကျင်းပမည့်ပွဲမှာ မိသားစုသက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပြီး အမေကြီး ဆာရာသည် ပြုလုပ်စီမံအပ်သော မုန့်များ၊ ဝိုင်အရက်များကို စနစ်တကျ

ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ပွဲတော်ရက်အမီ ကစ်တီနှင့် ဆပ်သာလင်တို့ နှစ်ဦးသား ယက်အယ်သို့ ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဆပ်သာလင်က

“ကစ်တီ အစွရေးက ခွာမယ်ဆိုတာကတော့ မနိပ်ပါဘူး ကစ်တီရယ်၊ ကိုယ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

‘ကျွန်မလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ ဘရစ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ အမေရိကန်မှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်၊ ပြုံးနေတုန်း ခွဲရတာ ကောင်းပါတယ်တဲ့’

“အစွရေးကို ဂျူးတွေ ဝင်ကြတာ ကုန်ပြီလို့ ထင်လို့လား”

“ပထမအသုတ်တော့ ပြီးပါပြီ ဆိုပါစို့လေ၊ အချို့ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကလေး တွေကတော့ လာကြဦးမှာပေါ့”

“တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကတော့ ထားပါတော့လေ၊ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတွေကကော”

“ဘယ်ပြည်တွေ ပြောတာလဲ”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ဂျူခြောက်သန်း ရှိတယ်လေ၊ ရုရှားမှာက လေးသန်း”

ကစ်တီသည် တွေ့သွား၏။ နောက်မှ

“အမေရိကန်က ဂျူးတွေက အစွရေးကို လာစရာအကြောင်း နှစ်ကြောင်းပဲရှိပါ တယ်၊ ရှေးဟောင်းယုံကြည်ချက် သမားတွေရယ်၊ ဘာသာရေး အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ လူတွေရယ်ပဲ ရှိမှာပါ။ အနှိပ်စက်ခံရလို့ ကြောက်လို့တော့ အမေရိကန် ဂျူးတွေဟာ အစွရေးကို လာစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အဲဒီလိုနေမျိုး ရောက်လာရင်လည်း ကစ်တီ မျက်စိနဲ့ မြင်ရ တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံချင်ဘူးလေ၊ ဆိုဗီယက် ရုရှားပြဿနာ ကတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

‘ဆိုပါဦး’

‘ဆိုဗီယက်မှာ ဂျူးလူငယ်တွေ အားလုံးကို ပါတီက သိမ်းသွင်းပြီး စည်းရုံး
နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ တလောက အစွဲရေး သံအမတ်ကြီးက
ဆိုဗီယက်မှာရှိတဲ့ ဂျူးဘုရား ကျောင်းကို သွားကြည့်တဲ့အခါမှာ အနှစ်
သုံးဆယ်လုံးလုံး ငြိမ်နေကြတဲ့ ဂျူးသုံးသောင်း လောက်က ထွက်လာကြ ဆိုပဲ”

ကစ်တီ ပြောစကားသည် ဘရစ်ဆပ်သာလင်အတွက် တိုက်ရိုက် မှန်သွားပေ
သည်။

‘ဂျူးလူမျိုးမှန်ရင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်ကြောင်း ဖုံးကွယ်၍မရ၊ တစ်နေ့မဟုတ်
တစ်နေ့ မူလဘူတ အဖြစ်မှန်ကား ပေါ်စမြဲ”

သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အမေ၏သွေးကို တစ်နေ့ ပြရဦးမည်ပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်သား ယက်အယ်ရွာ ဘင်ကင်နင်၏အိမ်သို့
ရောက်လာသော အခါ အမေကြီးဆာရာက လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကစ်တီက

“ကျွန်မတို့က အစောဆုံးရောက်လာတာလား မေမေ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ..ဒပ်ရောက်နှင့်နေပါပြီ၊ လာကြ...လာကြ”
တံခါးဝတွင် ဒပ်နှင့် ဆုံကြ၏။ ဒပ်သည် ဆပ်သာလင်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။
ကစ်တီကိုမူ ဖက်ပွေ့၍ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်၏။

ကစ်တီသည် ဒပ်ကို မလွှတ်ဘဲ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ

“ဘယ်လိုလဲ မေဂျာ ဒပ်လန်ဒေါကြီးရဲ့၊ မင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်တွေ့တိုင်း
ပိုပြီး ချောချောလာပါလားဟေ့”

ဒပ်သည် ကလေးသဖွယ် ရှက်သွား၏။

ဆပ်သာလင်ကမူ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အလှပြင်ထားသော ဆာရာ၏
နှင်းဆီပန်းများ အတွက် မနာလို ဖြစ်နေ၏။ ကစ်တီက

“တခြားသူတွေရော ဒေါ်ဒေါ်”

“ကျော်ဒါးနားလား၊ ဟိုက်ဖာကို မနေ့ညက သွားတယ်၊ စောစောပြန်လာမယ် ပြောတာပဲ”

ဒပ်က ဝင်၍

“ကာရင်လည်း မနေ့ညကတည်းက နာဟာစခန်းက ထွက်လာမယ်လို့ ကျွန်တော့် ဆီ စာရေးထားတာပဲ၊ မနေ့ညက ဟိုက်ဖာမှာ ညအိပ်နေလို့သာ အခုချိန်ထိ မရောက် သေးတာနေမှာပေါ့”

ဆပ်သာလင်က “စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့လေ၊ ကာရင်လည်း အချိန်မီတော့ ရောက်လာမှာပါ”

စိတ်ဓာတ်ကျသွားသူမှာ ကစ်တီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တခြားသူများရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ရန်မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ခရီးသွားလာရေးမှာ အားရက်များ၌ ပိုမိုခက်ခဲ တတ်၏။

ကစ်တီက မျက်နှာပြင်ပြီး ဆာရာအား “ကျွန်မ ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေစမ်းပါ ကစ်တီ၊ ကစ်တီ လာမယ်ဆိုလို့ ဒီနားရွာ နီးစပ်က ကစ်တီ သားသမီးတွေ လာတွေ့ကြပါလိမ့်ဦးမယ်၊ တစ်နေကုန် ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်း ဆက်နေကြတာ”

ကစ်တီသည် ဒပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ဘယ်ကိုလဲ ဒပ်၊ မင်းတို့ ကျော်ဒန်မြစ်ရေကို ရေဝေစီမံကိန်း လုပ်မလို့ဆို”

“အင်း ..ဆီးရီးယားနိုင်ငံက ခွင့်ပြုရင်ပေါ့လေ၊ အမှန်တော့ ဒီစီမံကိန်းရဲ့ တကယ် အကျိုးရှိမှုက ဆီးရီးယားနဲ့ ကျော်ဒန်က ပိုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အာရပ်တွေက သူတို့အကျိုး ရှိတာ မရှိတာထက် အစွဲရေးကို ရေတစ်စက် ရောက်မယ်ဆိုရင် ကန့်ကွက်မယ့်ပုံပါပဲ”

ဒပ်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်၏။ စနစ်တွေဘာတွေ ရေးမှာအနေကြာလာပြီမို့ ကိုယ်ပိုင်ထောက်လှမ်း သူသည် ကစ်တီနှင့် နှစ်ဦးတည်း စကားပြောချင်၏။ သို့နှင့် စာအုပ်စင် ထောင့်ဘက် သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ ကစ်တီလည်း

လိုက်ပါလာ၏။ ဒပ်က

“ကစ်တီ ကာရင်ရောက်လာရင် ကစ်တီ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြောပေးရမှာပေါ့” ‘ကာရင်က သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ’

“သိပါတယ်၊ ကစ်တီလည်း ဗစ်ဘာနာဟာ စခန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးပတ်က ရောက်လို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ကြတာပဲ”

“ကျွန်တော် အမေရိကားသွားပြီ ပညာဆက်သင်ဖို့ ရတဲ့အကြောင်းကို သူ မပြော လိုက်ဘူးလား”

“သူကတော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကစ်တီက သိပြီးသားပါ၊ ဒပ်လည်း သိသားပဲ၊ ကစ်တီလည်း အစွဲရေးမှာအနေကြာလာပြီမို့ ကိုယ်ပိုင်ထောက်လှမ်းရေး

”ကျွန်တော်လည်းဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ သူက စခန်းကို သိပ် သံယောဇဉ်ကြီးနေတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း သူနဲ့ခွဲပြီး နှစ်နှစ်သွားရဖို့က တွေး တောင် မတွေးဝံ့ဘူး”

ကစ်တီက ပြုံးလိုက်၏။

“ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့ ကွာ၊ အဲ့ဒီအချိန်ရောက်လာရင် သူ့စိတ်က ပျော့ချင် ပျော့လာမှာတို့ ဝိုင်းပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ အချိန်ကျလာရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားပြီး လေလွင့်နေသော ဆံပင်နီများနှင့် ဂျော်ဒါးနား ဝင်လာ၏။

“ရှာလွန်ပါပဲရှင်၊ အားလုံးကိုပါ ” အနီးဆုံးတွေ့ရသောကစ်တီနှင့် ဖက်လိုက်၏။ နောက်“မေမေရေ လာပါဦး၊ ဒီမှာ ပြစရာ ရှိလို့”

ဆာရာသည် မီးဖိုချောင်မှ ပြေးထွက်လာစဉ် အခန်းထဲသို့ အယ်ရီ ဝင်လာ၏။ ဆာရာက 'အယ်ရီ...သား’

သားအမိနှစ်ယောက် ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ဆာရာသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ သားကိုဖက်ရင်း မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ ပါးစပ်မှလည်း

“သား... အယ်ရီရယ်၊ ဂျော်ဒါးနား ဆံပင်နီနဲ့ ကောင်မဆိုးလေး၊ ငါ့ကို ဘာမှပြောမထားဘူး၊ ငါ့သား လာမယ့်အကြောင်း ငါ့ကို ကြို အကြောင်းကြားမထားဘူး”

အယ်ရီက ရယ်မောရင်း

“ကျွန်တော် ပါးစပ်တစ်ပေါက် တိုးလာလို့တော့ မာမာ ချက်ပြုတ်စီမံထားတာ လောက်မယ်ထင်လို့ပါ မာမာ”

“သားလူဆိုးမောင်နှမ၊ ကဲ ...ကဲ နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့သားကြီးကို မေမေ ဝအောင်ကြည့်စမ်းပါရစေ၊ သားကြီး ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ သိပ် အလုပ်တွေ လုပ်နေလို့ထင်တယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်သား ထပ်၍ပွေ့ဖက်ကြပြန်၏။ ထိုနောက် အယ်ရီသည် ကစ်တီကို မြင်သွား၏။

သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်သည်နှင့် တစ်ခန်းလုံးမှာ ငြိမ်သွား၏။ အယ်ရီနှင့် ကစ်တီတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်ဖူးကြသလို ကြည့်နေ၏။ ဤသို့ ဆုံစည်းမိအောင် ကျိတ်စီစဉ်ထားသူ ဂျော်ဒါးနားက သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကြည့်နေ၏။ ကစ်တီက ပထမဆုံး ဣန္ဒြေဆည်နိုင်သူ ဖြစ်၏။

“ရှာလွန် အယ်ရီ” အယ်ရီက ခပ်တိုးတိုးပင် - “ရှာလွန်”

ဂျော်ဒါးနားသည် သူ့အမေလက်ကို ဆွဲကာ

“ကဲ...ကဲ အားလုံး ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားနေကြပါနော်”ဟု ဆိုကာ မီးဖိုချောင်ဘက် ဝင်သွားလေ၏။

ဒပ်သည် အယ်ရီ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ “ရှာလွန် ဗိုလ်ချုပ်ဘင်ကင်နှင့်”

ကစ်တီသည် ဒပ်မျက်လုံးတွင် ပေါ်လွင်နေသော ကြည်ညိုလေးစားမှုကို

အထင်း သား မြင်နေရ၏။

“ရှာလွန် ဒပ်၊ ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ မင်းတို့ သဲကန္တာရကို ရေဝေမလို့ဆို”

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားနေတာပါ ဗိုလ်ချုပ်” ဆပ်သာလင်နှင့် အယ်ရီကမူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ အယ်ရီက

“ခင်ဗျားစာ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာ နေကြတာ၊ အချိန်မရွေးပါပဲဗျာ”

“အင်း ကျုပ်လည်း အယ်ရီတို့ သဲကန္တာရကို ဘယ်လို လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကြည့်ချင်နေတာ၊ တစ်ရက်ရက်တော့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ရဦးမယ်”

“စီစဉ်ပါဗျာ ...ဒါထက် ခင်ဗျား ပန်းပင်တွေကော ဘယ်နှယ်လဲ”

“မောင်ရင့်အမေရဲ့ နှင်းဆီပင်တွေကို မနာလိုရတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ မပြန်ခင် ကျုပ် ပန်းခြံတော့ လာကြည့်မှ ကျေနပ်မယ်” ‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လာပါ့မယ်’

စကားကုန်သွားသည်နှင့် အားလုံးတိတ်သွားပြန်၏။ ဆပ်သာလင်က အခြေ အနေကို ထိန်းသည့်သဘောဖြင့် ဒပ် လက်ကို ကိုင်ကာ

“မေဂျာ ဒပ်၊ မင်းတို့ရဲ့ ရေဝေစီမံကိန်း အသေးစိတ်ကို ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ်” . ပြောပြောဆိုဆို ဒပ် လက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ အယ်ရီနှင့် ကစ်တီ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်၏။ ကစ်တီကပင် ‘အယ်ရီ ကြည့်ရတာ နေကောင်း ကျန်းမာနေပုံပါပဲ’

“ကစ်တီလည်း အတူတူပါပဲ” နှစ်ဦးစလုံး စကားစ ပြတ်ကာ တိတ်သွားပြန်၏။ အယ်ရီက “အို ...ဟိုလေ ...ကာရင်လေးရော လာမှာလား” ‘လာမယ် ပြောထားလို့ အားလုံး စောင့်နေကြတာပဲ’ အယ်ရီသည် တွန့်ဆုတ်သော လေသံနှင့် “အပြင်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရအောင်လား၊” “သွားလေ”

နှစ်ဦးသား အပြင်ဘက်သို့ ခြံစည်းရိုးအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာကြ၏။

နေဦး၏ အငွေ့အသက် အလှအပများမှာ တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။
အယ်ရီသည် စီးကရက်နှစ်လိပ် မီးညှိပြီး တစ်လိပ်ကို ကစ်တီအား ပေးလိုက်၏။

ကစ်တီသည် သူ့ရင်ထဲမှ အမှတ်ရနေသည်ထက် ပို၍ လှနေသည်ဟု အယ်ရီ
အကြည့်ကို တွေ့ကာ တွေးမိ၏။ သို့နှင့်

“ဟို ...ဟိုလေ ကစ်တီကို အယ်ရီတို့ဆီက ဘီရာရှိဗာ တာဝန်ခံက
တစ်ခေါက် လောက် လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ဖိတ်နေတာ၊ လာမလို့ လာမလို့နဲ့
မလာဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တောင်တန်း ကြီးတွေက သိပ်လှတယ်ဆို”

“တောင်တန်းတွေရော ရေပြင်ကြီးပါ လှပါတယ်ဗျာ”

“မြို့ကလည်း တိုးပွားနေတာပဲလား”

“တကယ်လို့ အီဂျစ်တွေကသာ ရေလမ်း ပိတ်မထားဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ
အမြန်ဆုံး ကြီးထွားတဲ့မြို့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အယ်ရီ ..အဲဒီဘက်က တကယ့် အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိတုံး”

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ” ‘အာရပ် အကြမ်းဖက်တွေက ပိုဆိုးလာဆို’

“ဒါကတော့ မထူးပါဘူး၊ အရင်အတိုင်းပါပဲ” ‘ဒါထက် ကျွန်မကတော့
ကာရင့်အတွက် သိပ် စိတ်ပူတာပဲ၊ အခု သူက ဂါဇာဒေသရဲ့ ဗစ်ဘာနာဟာ
စခန်းမှာလေ”

“ကြားဖူးပါတယ်၊ အလွန်ခေါင်တဲ့ နေရာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကာရင်တို့ လူစု
ကလည်း အမာစားတွေပါ။ သူတို့ဖြစ်သွားကြမှာပါ”

အယ်ရီသည် ဤသို့ ဖြေလိမ့်မည်ဟု ကစ်တီ ကြိုသိနေ၏။ ကစ်တီ
စကားမရှိ တော့။ အယ်ရီက ‘ကစ်တီ အမေရိကား ပြန်တော့မလို့ ဆို’ ကစ်တီက
ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကစ်တီလည်း ကျွန်တော်တို့ အစွရေးမှာ နာမည်ကျော်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီပဲ”

‘သူစိမ်းမို့ စိတ်ဝင်စားတာလည်း ပါမှာပါ’

“ဒါလောက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနှိမ့်ချပါနဲ့ ကစ်တီ” ‘ဒါထက် ကစ်တီက ဘာလို့ ပြန်ရတာတုံး’

စောစောက အယ်ရီ ဒပ်ကို တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒပ်ဟာ အခု မေဂျာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဒီတော့ ကာရင်အတွက် ကစ်တီ နောက်ဆံတင်းနေစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကြည်ဖြူနေတုန်းခွဲတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်လေ၊ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာကို လွမ်းတာလည်း ပါမှာပေါ့၊ အကြောင်းရှိတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်း မရှိဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နှစ်လောက် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေ၊ အေးအေးဆေးဆေး တွေးနေချင်လို့ပါ”

“အင်းလေ၊ ဒါလည်း ကောင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ကိုယ့်အဖေ တောင်မှ မသေမီ နှစ်နှစ်လောက် အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရသွားတာကို ပြောမဆုံးဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားကုန်သွားသလို ဖြစ်သွားကြပြန်၏။ ကစ်တီက ‘ကဲ ...အိမ်ဘက် ပြန်ကြရအောင်၊ ကာရင် ရောက်လာချိန်မှာ ကျွန်မ ရှိနေချင် တယ်၊ ပြီးတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်က ကျွန်မသားသမီးတွေကလည်း လာတွေ့ကြဦးမှာ”

ကစ်တီ လှည့်မည်အပြု အယ်ရီက “ကစ်တီ ခဏလောက်” ကစ်တီသည် လှည့်လိုက်၏။ အယ်ရီက

“ဂျော်ဒါးနားကို ခင်ခင်မင်မင် ရင်းနှီးစောင့်ရှောက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ကစ်တီ၊ ကျွန်တော့်ညီမအတွက် စိတ်ပူနေရတာ”

“ဂျော်ဒါးနားဟာ တကယ့်စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ ဒေးဗစ်ကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်လေ”

“ပြေမှ ပြေပျောက်ပါဦးမလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ တစ်နေ့တော့ ဂျော်ဒါးနားအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ရက်ကလေး ရောက်လာဦးမှာပေါ့”

မပြောလိုက်ရသော စကားမှာ “ကစ်တီအတွက်ကော ပျော်ရွှင်စရာ ရက်ကလေး များ ရှိပါဦးမလား” ဆိုသည်ပင်။ ကစ်တီက

”ကဲပါ ပြန်ကြပါစို့”

တစ်မနက်ခင်းလုံး၊ တစ်နေ့လယ်လုံး ကစ်တီ၏ ဝမ်းမနာ သားသမီးများသည် ကစ်တီကို လာနှုတ်ဆက်ကြ၏။ တချို့က သူတို့၏ ဇနီးမယား၊ တချို့က ခင်ပွန်း ယောက်ျားနှင့် သမီး သားတို့ကို လာပြကြ၏။

နေစောင်းလာသည်အထိ ကာရင် ပေါ်မလာသောအခါ ကစ်တီ စိတ်ပူစ ပြုလာပြီ။

ဒပ်တစ်ယောက်လည်း လမ်းထိပ်ထွက်၍ အခေါက်ခေါက် အကြိုထောက်ရ သည်က အမော။ ကစ်တီက

”ဒီကောင်မလေး ဘာလို့ ကြာနေပါလိမ့်” ဟု ညည်းတွားလိုက်ရာ ဒပ်က

”ကာရင်က နည်းနည်းဝေးတယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ နှောင့်နှေးနေလို့ နေမှာ ပေါ့”

“နှောင့်နှေးနေရင် ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့” အယ်ရီသည် ကစ်တီ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်ကို မြင်ရ၍

”ကဲပါ ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ရုံးခန်းသွားပြီး သူ့ဒေသဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးပေးပါမယ်”

အယ်ရီ ထွက်သွားသည်နှင့် ပွဲတော် အစားအသောက်များကို ဆာရာနှင့် ဂျော်ဒါးနားတို့က စားပွဲပေါ် လာချ၏။

စားပွဲထိပ်တွင် အိပ်ဇီးဒပ် (လွတ်မြောက်ရာကျမ်း) ကို ဖတ်မည့် သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် ထိုင်ရာ ဆိုဖာခုံကလေး ချထား၏။

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာကြစဉ် ဂျော်ဒါးနားသည် အယ်ရီကို ပထမဆုံး မြင်သွား၏။ အယ်ရီသည် တံခါးဝတွင် နံရံကို သွေးမရှိသောမျက်နှာနှင့် မှီနေ၏။

အယ်ရီသည် စကားပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း ပါးစပ်က တစ်လုံးမှ ထွက်မလာ။ အခြေအနေဆိုးကို အားလုံး ရုတ်ခြည်း သိသွားကြ၏။ ကစ်တီက

“ကာရင် ..ကာရင်၊ ဘယ်မှာလဲဟင်” အယ်ရီသည် အံ့ကြိတ်လိုက်က ခေါင်းငုံ့ထား၏။ ကစ်တီက “ကာရင် ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ကာရင် ကျဆုံးသွားပါပြီ၊ မနေ့ညကပဲ သူတို့စခန်းမှာ အကြမ်းဖက်သမား တွေက ဝင်သတ်သွားလို့ တဲ့”

ကစ်တီသည် ငယ်သံပါအောင် တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ် ပုံကျသွား၏။

ကစ်တီမျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို စိတ်ပူပန်စွာ ကြည့်နေသော ဒါးနား နှင့် ဆပ်သာလင်ကို တွေ့ရ၏။ ကစ်တီက ပါးစပ်မှ

“ကျွန်မ သမီးကလေး၊ ကျွန်မ သမီးလေး၊ ကျွန်မ သမီးလေး သေသွားပြီရှင်၊ သေသွားပြီ”

ဂျော်ဒါးနားသည် သူနှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ် ကိုက်ရင်း “ကျွန်မသာ သူ့အစား သေလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ” ပြောပြောဆိုဆို ငိုချလိုက်ပြန်၏။

ကစ်တီက ထ မည် ပြုရာ ဆပ်သာလင်က “မထနဲ့ဦးလေ” ဆိုပြီး ဖေးမထား၏။ ကစ်တီက အတင်းရုန်းထပြီး

“ကျွန်မ ဒပ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ကျွန်မ ဒပ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ကစ်တီသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့်ထ လိုက်၏။ တခြားအခန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာ တွင် ဒပ်သည် ငိုငိုတိုတိုနှင့် ထိုင်နေ၏။ ကစ်တီသည် ဒပ်ကို ပြေး၍ သိမ်းကျုံး ဖက်လိုက်၏။

“ဒပ် ...အို ..ဒပ်ရယ်” ကစ်တီသည် အားပါးတရ ငိုလိုက်၏။

ဒပ်သည် ကစ်တီ၏ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ပါမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါမှ မငိုဖူး သော ငိုနည်းဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

ဖက်ငိုနေကြ၏။ တစ်အိမ်သားလုံး ငိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းမှ အမှောင်ရည် သမ်းလာ၏။ ကစ်တီက

“ကစ်တီ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေပါ့မယ် ဒပ်ရယ်နော်” ဒပ်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထ လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့ ကစ်တီ၊ ကျွန်တော် ကာရင်အတွက် ဂုဏ်ယူပြီး ဆက်နေသွားမှာပါ”

“ဒပ်ရယ် ဟိုအရင်တုန်းကလို ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်လောကလုံးကို စိတ်နာမသွားပါနဲ့ဦး”

“မနာပါဘူး ကစ်တီ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော်သူ တို့ကိုလည်း မမုန်းပါဘူး၊ ကာရင်ဟာလေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ သူ ...သူ ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမုန်းတရားနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနိုင် နိုင်ဘူးလို့”

ဆာရာဘင်ကင်နင်သည် တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ သားတို့ သမီးတို့၊ မာမာတို့အားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပွဲတော်အရက်ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း သောက်ကြပါစို့”

ကစ်တီသည် ဒပ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ဒပ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူတို့သည် ထမင်းစားခန်းရှိရာသို့ သွားကြ၏။ အပေါက်ဝနားတွင် ဂျော်ဒါးနား သည် ကစ်တီလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ပြီးမှ

“အယ်ရီတစ်ယောက်ထည်း ကျီထဲမှာ ထိုင်နေလေရဲ့၊ သူ့ဆီကို သွားပေးပါဦး လား ကစ်တီ”

ကစ်တီသည် အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ တစ်ရွာလုံးရှိ အိမ်များတွင် မီးရောင်များက လက်နေ၏။ ပွဲတော် ကျင်းပနေကြပြီ။ သည်အချိန်ဆိုရင် အိမ်ထောင်စု အကြီးအကဲက အိပ်ဇိုးဒပ် (လွတ်မြောက်ရာကျမ်း ဇာတ်လမ်းကို ပြောနေကြပေပြီ ဖြစ်၏။

ကျိနားသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းမှာ ထွန်းထားသော မှန်အိမ်အရောင်နှင့် တံခါးကို ကျောပေး၍ထိုင်နေသော အယ်ရီကို တွေ့ရ၏။ ကစ်တီသည် အယ်ရီအနားသို့ လျှောက်လာပြီး အယ်ရီဟု ခုံကို တို့လိုက်၏။

အယ်ရီသည် နောက်လှည့်ပြီး ကစ်တီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကစ်တီသည် လန့်ပြီးနောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ အယ်ရီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာခံစားနေမှုကို အထင်းသား တွေ့နေရ၏။ အယ်ရီမျက်လုံးမှာ ဒေါသဖြင့် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေ၏။ အယ်ရီသည် ကစ်တီကို မမြင်ရသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှက်လိုက်၏။ ပခုံးနှစ်ဖက်မှာလည်း အရှုံးစိတ် ဖြင့် လျှောကျသွား၏။ ပါးစပ်မှ ‘ကျုပ် တစ်သက်လုံးမှာ ကျုပ်ချစ်တဲ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အသတ်ခံရတာ ကြည့်နေရမှာလား၊ အခုတော့ ကုန်ပြီ၊ အားလုံး ကုန်သွားပြီ”

စကားလုံးများသည် မပီမသနှင့် ထွက်လာ၏။ ကစ်တီသည် ဤနှယ် စိတ် လှုပ်ရှားသော၊ နာကျင်သော၊ ခံစားရသော အယ်ရီကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးချေ။ အယ်ရီက သူ့ဘာသာသူ ဆက်၍

”ကျုပ်လည်း သူတို့နဲ့အတူ သေသွားတာပါ။ ကျုပ်လည်း အခါတစ်ထောင် သေပြီးပါပြီဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေ တာပေါ့”

ကစ်တီသည် အယ်ရီကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိ။ အယ်ရီက 'ဘာကြောင့်များ ကျုပ်တို့ဟာ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးတွေကို အခုလိုအရပ်တွေကို လွှတ်နေရတာလဲ ဟင်၊ ဘာကြောင့်များ အပြစ်မရှိတဲ့ ဖြူစင်သိမ်မွေ့တဲ့ ကလေးမလေးကို သတ်ပစ်ချင်တာတုံး”

အယ်ရီသည် ကတုန်ကယင်နှင့် ထ လိုက်၏။ အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် ဖြစ်နေအောင် တည်ဆောက်ထားသော အားအင်၊ စွမ်းရည်၊ ခွန်အား အားလုံးသည် ဤကိုယ်ခန္ဓာ၌ မရှိတော့။ ဤခန္ဓာကြီးသည် နာကျင်၊ နာကြည်းမှုနှင့် ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်နေရသောခန္ဓာကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူ့ ပါးစပ်ကမူ

”ဘုရားသခင် ကျုပ်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ဘာဖြစ်လို့ နေခွင့်

မပေးရတာတုံး၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ သူတို့ကလည်း ဘာလို့ မပေးချင်တာတုံး”

အယ်ရီ၏ ခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ ကစ်တီသည် အယ်ရီကို လှမ်းထိန်း လိုက်၏။

အယ်ရီ၏ ခံစားမှုအားလုံးကို တစ်ချိန်တည်း ကစ်တီ ဝေမျှ ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပေါက်ကွဲသွား၏။

“အို အယ်ရီရယ် ...အယ်ရီရယ်၊ ကစ်တီ ဘာလို့ အယ်ရီကို နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာပါလိမ့်၊ အယ်ရီ အချစ်ရယ်၊ အချစ်ကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့သမျှ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အယ်ရီရယ်”

အယ်ရီသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေနေရာမှ အားယူပြီး“ကျုပ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်၊ ကလေးတွေ ဒီအဖြစ်ကို မသိပါစေနဲ့ဗျာ”

အယ်ရီသည် ကစ်တီရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ ကစ်တီမျက်လုံးကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ နောက် ကစ်တီရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်ပြီး ကစ်တီကို ဖက်လိုက်၏။

‘ကစ်တီ’

ကစ်တီသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသော အယ်ရီ၏ ခေါင်းကို လွှတ်သွားမှာစိုး သည့်အလား အတင်း ဖက်ထားပြီး အယ်ရီ၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း၊ ဖျောင်းဖျ စကားများကို ဆီမန်း မန်းသလို တတွတ်တွတ် ရွတ်နေ၏။ အယ်ရီက ငိုကြွေးရင်း ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့ ကစ်တီရယ်” ။

ကစ်တီရင်မှာ အေးမြသွား၏။ သည်စကားကို ကြားရဖို့ ကစ်တီ ဘယ်လောက် များ စောင့်စားခဲ့ရပါသလဲ။ ကစ်တီ ဒီမှာပဲ နေတော့မည်။ ဒီကနေ့ ညသာမဟုတ်၊ နက်ဖြန်ခါ ညပေါင်းများစွာ နေတော့မည်။ အယ်ရီအတွက် ကစ်တီ လိုအပ်နေ ပြီကော။ အယ်ရီရယ်၊ အယ်ရီ တစ်သက်လုံးမှာ ပထမဆုံး မျက်ရည်ကျနေပြီကော၊ အခု ကစ်တီကို အယ်ရီ လိုနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်ကျရင် အယ်ရီဟာ အယ်ရီဘင်ကင်နင် ပြန်ဖြစ်သွား မှာပါ၊ ကြံ့ခိုင်တဲ့ အယ်ရီဖြစ်ပြီ။ ကစ်တီ မလိုတော့ဘူး ဖြစ်မှာပါ...။

ကစ်တီသည် အယ်ရီကို ထူထပေးနေ၏။ အယ်ရီသည် အားအင်ကုန်ခန်း သလိုဖြစ်ပြီး ကစ်တီကို တွဲမိနေ၏။ ကစ်တီက

“မှီထားပါ၊ အယ်ရီ၊ မှီထားပါ”

သူတို့နှစ်ဦးသား ကျီထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ အိမ်ပြတင်းမှ အမေကြီးဆရာက ဖယောင်းတိုင် ထွန်းနေပြီကို မြင်ရ၏။

အယ်ရီသည် ရပ်လိုက်ပြီး ကစ်တီကို လွှတ်လိုက်၏။ မတ်မတ် ရပ်လိုက်၏။ အယ်ရီသည် မတ်မတ်မားမား ကြံ့ခိုင်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ယခုပင် ...ဘာမှ မကြာသေးမီပင် သူသည် အယ်ရီဘင်ကင်နှင့် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ ။ အယ်ရီက 'အိမ်ထဲမဝင်ခင် ကစ်တီကို စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ၊ ကိုယ်လေ ကစ်တီကို ချစ်သလို ရင်ထဲက ခံစားပေါက်ကွဲပြီး ချစ်ရတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒက်ဖနာကိုတောင် ဒီလို မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ယုံပါ ကစ်တီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူနေရင် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးတွေကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ ကစ်တီ သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ် အယ်ရီ”

“ကိုယ် တခြားယောက်ျားတွေလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကစ်တီ၊ ကစ်တီကို တောင့်တပြီး ငိုကြွေးရတဲ့အဖြစ်၊ လိုအပ်ရတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ကြုံဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာချင် ကြာသွားမယ်၊ တစ်သက်လုံးလည်း မကြုံတော့တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားမယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဒီတိုင်း ဒီပြည်၊ ဒီလူမျိုးတွေအတွက် အသက်နဲ့ခန္ဓာ တစ်ခုလုံး ပေးအပ်ထားရလို့ပါ။ ဒါကို ကစ်တီ နားလည်ပါမယ်နော်”

'ကစ်တီ အမြဲ သိနားလည်ပါတယ် အယ်ရီရယ်”

အားလုံးသော သူတို့သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

ယောက်ျားများသည် ဘုရားဝတ်တက် ဦးထုပ်များကို ဆောင်းထားကြ၏။ အားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ အယ်ရီသည် စားပွဲထိပ်မှ သူ့အဖေ၏ ခုံကို နေရာယူမည်အပြု ဘရစ်ဆယ်သာလင်က လက်တို့လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အသက်အကြီးဆုံး

ဂျူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခမ်းအနား ဖွင့်ပါရစေလား” အားလုံးသည်
ဘရစ်ဆပ်သာလင်၏ ဂျူးအဖြစ် ကြေညာခြင်းကို အံ့သြဝမ်းသာ သွားကြ၏။
အယ်ရီက

”ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

ဆပ်သာလင်သည် စားပွဲထိပ်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်၏။ အားလုံး လိုက်ထိုင်၏။
ဟက်ဂါနာစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ ဆပ်သာလင်က ဒပ်ကို ဖက်ရန်
အချက်ပြလိုက်၏။ ဒပ်သည် လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းပြီးနောက်

”ဒီနေ့ညဟာ ဘာကြောင့် တစ်နှစ်လုံးမှာရှိတဲ့ ညများထက် ထူးခြားရ
တာတုံး”

“ဒီနေ့ညဟာ တစ်နှစ်လုံးမှာရှိတဲ့ ညများထက် ထူးခြားရတဲ့ အကြောင်းက
ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများရဲ့ ရာဇဝင်မှာ အထူးခြားဆုံး လုပ်ရပ်ကို
အထိမ်းအမှတ်ပြုထားတဲ့ည ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒီညမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှ
လွတ်မြောက်ရာကို ရောက်ကြတဲ့၊ အောင်ပွဲခံရတဲ့ည ဖြစ်လို့ပါပဲ”

မောင်မိုးသူ

၁၄၊ ၁၀၊ ၇၇။

၁၃ : ၃၀ နာရီ

စာရေးဆရာ လီယွန်ဒူးရစ်နှင့် သူ၏ စာအုပ်များအကြောင်း

စာရေးဆရာကြီး လီယွန်ဒူးရစ်ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လင်ပြည်နယ်၊ ဘာလ်တီမိုးမြို့မှာ ၁၉၂၄ခုနှစ်က မွေးဖွားပါတယ်။ သူ့မိဘတွေကတော့ ဂူးလ်ဝီလျံနဲ့ အင်နာအူးရစ်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မိဘတွေဟာ ပိုလန် - ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ပြီး ပထမကမ္ဘာ စစ်ကြီးအပြီး ပါလက်စတိုင်းတွင် တစ်နှစ်တာမျှ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေချနေထိုင်လာသူ ဖြစ်ပါတယ်။

လီယွန်ဒူးရစ်ဟာ အသက်(၆)နှစ်အရွယ်ကပဲ သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ညီလေး အကြောင်း ရေးဖွဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လီယွန်ဒူးရစ်ဟာ နီးယားနဲ့ ဘာလ်တီမိုးမှာရှိတဲ့ နေ့ဖို့ကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သူ တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် ဂျပန်နိုင်ငံက ပါးလ် ဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးခွဲတိုက်ခိုက် စစ်ဖြစ်ပွားလာတဲ့အတွက် အသက် (၁၇) နှစ်အရွယ်မှာပင် အူးရစ်ကို အမေရိကန် မရိန်းတပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်စစ်မှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အူရစ်ဟာ မရိန်းတပ်သား ရေဒီယိုသမားအဖြစ် တာဝန်ယူရပြီး တောင်ပစိဖိတ်ဒေသ ဂွါဒါကင်နယ်နဲ့ တာရာဝါတိုက်ပွဲတွေမှာ ၁၉၄၂ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ခုနှစ်အထိ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ငှက်ဖျားရပြီး ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပြန်လာစဉ်အတွင်း မရိန်းဆာဂျင်ဖြစ်သူ ဘက်တီဘက်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ၁၉၄၅ခုနှစ်မှာ ဘက်တီနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။

တပ်ကထွက်လာပြီးနောက် အူရစ်ဟာ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ အလုပ်ဝင် လုပ်ပါတယ်။ အလုပ်ချိန်မဟုတ်တဲ့ အချိန်များမှာ အူရစ်ဟာ အက်စ်ကွဲယာမှာ ဆောင်းပါး ပေးပို့ရာ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ်မှာ သူ့ဆောင်းပါးဖော်ပြခံရတဲ့အတွက် အားတက်လာပြီး စာရေးသားခြင်းကို ဇောက်ချရေးသားခဲ့ပါတယ်။ မရိန်းတပ်သားဘဝရဲ့ ဂွါဒါကင်နယ် တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံတွေကို အခြေခံပြီး မရိန်းတပ်သားတွေရဲ့ တိုက်ပွဲဝင် ရဲစွမ်းသတ္တိ အကြောင်းကို BattleCry က

ဝတ္ထုကိုရေးသားရာ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ၎င်းဝတ္ထုကို ဝါနာဘရားသားက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ အူရစ်ဟာ ဟောလိဝုဒသို့လိုက်ပါပြီး ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရာသို့ သွားရောက်ကူညီပါတယ်။ ၎င်းရုပ်ရှင်မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်တွေကြားမှာ လူကြိုက်များ အောင်မြင်လှသော် လည်း ဝေဖန်ရေးဆရာတွေကမူ အမှတ်သိပ်မပေးကြပါ။ Battle Cry အောင်မြင်ပြီး နောက် ဒူးရစ်ဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂရိကျွန်းကို နောက်ခံပြုပြီး ရေးသားပါ တယ်။ ဒီဝတ္ထုကို မြန်မာစာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်မောင်မောင်က `အချစ်နှောင်ထုံး စစ်တောင်ကုန်း' အမည်နဲ့ မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထု (၂)ပုဒ် ရေးသားအောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက် အူရစ်ဟာ သူ့ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံး၊ အထင်ရှားဆုံး၊ အရောင်းရဆုံးဖြစ်တဲ့ Exodus ဝတ္ထုကို ရေးဖို့ ပြင်ဆင်ပါတယ်။ ၎င်းဝတ္ထုမှာ အစ္စရေးနိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သုတေသနပြုစုရန်၊ အချက်အလက်များ စုဆောင်းရန် အချိန်အများကြီးယူပြီး ငွေလည်း အများဆုံးသုံးရမှာ ဖြစ်လို့ အူရစ်ဟာ ဒီဝတ္ထုရေးဖို့အတွက် အမ်၊ဂျီ၊အမ် (M.GM) ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပိုင်ခွင့်မူပိုင် ရောင်းချရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုအတွက် အချက်အလက် စုဆောင်းခြင်း၊ သမိုင်းဝင်အဖြစ်အပျက်တွေရရှိရန် ပုဂ္ဂိုလ်ထောင်ပေါင်းများစွာကို အင်တာဗျူးရခြင်း စသဖြင့် အချိန် (၂)နှစ်ကျော်မျှ အားထုတ်ကြိုးပမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ (၁၉)ရာစု ဂျူးလူမျိုးတွေ စတင်ရောက်ရှိလာသည်မှ ၁၉၄၈ခုနှစ် အစ္စရေးနိုင်ငံ မွေးဖွားခြင်းကို ဖော်ကျူးထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မှာ အိပ်ဇီးဒပ် စာအုပ်ထွက်လာရာမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ နိုင်ငံတကာ ဘာသာပေါင်းစုံကလည်း ပြန်ဆိုထုတ်ဝေကြပါတယ်။ (မြန်မာဘာသာဖြင့် မောင်မိုးသူ မြန်မာပြန်ပါတယ်။) ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မှာ ဒါရိုက်တာ အော်တိုပရီးမင်ဂျာက ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးပါတယ်။ ဘရော့ဝေးမှာလည်း တေးဂီတကွန်ဆပ်အဖြစ် ၁၉၇၁ခုနှစ်မှာ ကပြပါ တယ်။

၁၉၆၁ခုနှစ်မှာ အူရစ်ရဲ့ Mila 18ထွက်ပါတယ်။ ဝါဆောဂက်တိုအကြောင်း ဖွဲ့တာပါ။ (တင်ထွေးက မီလာလ-၁၈လို့ မြန်မာပြန်ပါတယ်။) နောက် Armageddon ကို ၁၉၆၃ခုနှစ်မှာ ရေးပါတယ်။ ဂျာမနီနိုင်ငံ မဟာမိတ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလကို ဖော်ကျူးတာဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ၁၉၆၇ခုနှစ်မှာ Topag ဝတ္ထု ထွက်ပါတယ်။

ကပ်စကိုလက်ထက် ကျူးဘားနိုင်ငံအကြောင်း စပိုင်ဝတ္ထုပါ။ (နေမျိုးထွန်းက မြန်မာပြန် ပါတယ်။)နောက် ၁၉၇၀ပြည့်နှစ်မှာ Q.B.VII ဘုရင်မ တရားရုံးတော် (၇)ပါ။ နောက် ၁၉၇၆ခုနှစ်မှာ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုကြီးကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ နောက် ၁၉၈၈ခုနှစ်မှာ The Haj ကို ထုတ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကတော့ အိပ်မိုးဒပ်နဲ့ ဒဂီးတစ်ဖက်လို့ ပြောလို့ရမယ်ထင်ပါတယ်။ ပါလက်စတိုင်းဒေသ၊ အာရပ်နွယ်ဖွားတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခကို ဖွဲ့ဆိုပါတယ်။ (ဒီဝတ္ထုကိုတော့ မောင်ပေါ်ထွန်းက အကြီးအကဲနိုင်ငံတစ်ခု ပျက်သုဉ်းခြင်းနာမည်နဲ့ မြန်မာပြန်ပါတယ်။) လီယွန်အူးရစ်မှာ အိမ်ထောင် (၃)ဆက်ရှိပါတယ်။ ၁၉၄၅ခုနှစ်မှာ ဘက်တီဘက်နဲ့ လက်ထပ်ပါတယ်။ ၁၉၆၅ခုနှစ် ဘက်တီနဲ့ ကွာရှင်းခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ၁၉၆၈ခုနှစ်မှာ မာဂရက်အက်ဒဝပ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်မှာ အမျိုးသမီး ကွယ်လွန်ပါတယ်။ ၁၉၇၀ပြည့်နှစ်မှာ ဓာတ်ပုံဆရာမ ဂျီးလ်ပီယာဆိုဒီနဲ့ လက်ထပ်ပါတယ်။ ဂျီးလ်ဟာ အိုင်းရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒူးရစ်နဲ့တွဲဖက်ကာ IrelandA Terrible Beauty (၁၉၇၅)နဲ့ ဂျေရုဆလင် သီချင်း၏သီချင်း ၁၉၈၁ခုနှစ်မှာ ပူးတွဲရေးသားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး သားသမီး ၂ ဦး ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၈၉ခုနှစ်မှာ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြပါတယ်။

လီယွန်အူးရစ်ဟာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့က နယူးယောက်မြို့မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။

လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ စာအုပ်များ

၁။ BattleCry(၁၉၅၃ခုနှစ်)

၂။ TheAngry Hills(၁၉၅၅ခုနှစ်)

၃။ Exodus(၁၉၅၈ခုနှစ်)

၄။ Exodus Revited(၁၉၆၀ပြည့်နှစ်)

၅။ Milla.18(၁၉၆၁ခုနှစ်)

၆။ Armagaddon(၁၉၆၃ခုနှစ်)

၇။ Topaz(၁၉၆၇ခုနှစ်)

၈။ The Third Temple(၁၉၆၇ခုနှစ်)

၉။ Q. B. VII (၁၉၇၀ပြည့်နှစ်)

၁၀။ Ireland A Terrible Beauty(ဇနီးလ်နဲ့ပူးတွဲ) (၁၉၇၅ခုနှစ်)

၁၁။ Trinity(၁၉၇၆ခုနှစ်)

၁၂။ Jerusalem(ဇနီးလ်နဲ့ပူးတွဲ) (၁၉၇၅ခုနှစ်)

၁၃။ The Haj (၁၉၄၈ခုနှစ်)

၁၄။ Mitla Pass(၁၉၈၈ခုနှစ်)

၁၅။ Redemption(၁၉၉၅ခုနှစ်)

၁၆။ A God in Ruin(၁၉၉၉ခုနှစ်)

၁၇။ O' Hard's Choice(၂၀၀၃ခုနှစ်)တို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၁။ Battle Cry 1967(စာမျက်နှာ - ၄၈၀)

လီယွန်အားရစ်ဟာ မိသားစုစီးပွားရေးအတွက် နေ့ဘက်မှာ ထရပ်ကား
မောင်းရင်း ညပိုင်းများမှာ အပတ်တကုတ် ဒီဝတ္ထုကို ရေးခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အမေရိကန် မရိန်းတပ်သားတွေရဲ့ ဘဝကို အခြေခံရေးဖွဲ့ ထားပါတယ်။
စာရေးဆရာရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အဓိကဇာတ်ဆောင်
ဒင်နီဖော်ရက်စတာ ဟာ စာရေးဆရာ ဒူးရစ်ကဲ့သို့ ဘာလ်တီမြို့သားဖြစ်ပြီး
အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှ မရိန်းတပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သူဖြစ်ပါတယ်။
ဝတ္ထုကို မရိန်းတပ်သားဟောင်းကြီး ဆာဂျင်ပက်က ပြန်ပြောတဲ့ဟန်နဲ့
ရေးဖွဲ့ပါတယ်။

ဒင်နီဖော်ရက်စတာ အပါအဝင် အမေရိကန် တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်

လူငယ်တွေဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ မရိန်းတပ်ထဲသို့ဝင်ကြပုံ၊
လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှာ တွေ့ကြုံရတာတွေ၊ နောက် တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ရောက်တဲ့အခါ
တိုက်ပွဲတွေကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရပုံတွေကို ဖွဲ့ဆိုပါတယ်။

ပစ်ဖိတ်ဒေသများရဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲကြရာမှာ စစ်ရဲ့ အနိဗ္ဗာရုံများ၊
အမေရိကန် မရိန်းတပ်သားတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စရိုက်အမူအကျင့်များ၊
အချင်းချင်းပြိုင်ကြပုံ၊ စည်းကမ်းမရှိကြပုံစတဲ့ အမေရိကန်စရိုက်တွေကို ရေးဖွဲ့ရင်း
တိုက်ပွဲတွေမှာ ကျဆုံးကြတဲ့ ရဲဘော်တွေအကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ပါတယ်။
ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖော်ရာမှာ မိန်းမမုန်းတဲ့ ရဲဘော်၊ နယူးဇီလန်သူနဲ့
ချစ်ကြိုက်ယူကြပြီး စစ်တပ်ကထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်သော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ
တိုက်ပွဲဝင်ရသော ရဲဘော်၊ သူတကာကို အနိုင်ကျင့်တတ်သော ရဲဘော်ရဲ့စရိုက်
စသဖြင့် တစ်ဦးစီရဲ့ စရိုက်ကို ရေးဖွဲ့ ပါတယ်။

အူးရစ်ရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ သူ့စာမူကို စာအုပ်တိုက်တော်တော်
များများက အပယ်ခံရပြီး နောက်ဆုံး ၁၉၅၃ခုနှစ်မှာ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပါတယ်။
စာအုပ်မှာ အလွန်ရောင်းရပြီး ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးရာမှာလည်း
လူကြိုက်များခဲ့ပါတယ်။

၂။ The Angry Hills. 1995(စာမျက်နှာ - ၂၄၅)

ဒီဝတ္ထုကို စာရေးဆရာ လင်းယုန်မောင်မောင် မောင်မိုးသူအိမ်သို့လာခိုက်
သူ့ကိုပေးလိုက်ရာ ဆရာမောင်မောင်က “အချစ်နှောင်ထုံး စစ်တောင်ကုန်း” အမည်နဲ့
မြန်မာပြန်ခဲ့ပါတယ်။

ဇာတ်ကျောရိုးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဂရိကျွန်းဆွယ်မှာ
ဗြိတိသျှတပ်က ပါဝင်တိုက်ရတဲ့ စစ်တပ်ဖွဲ့တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရပုံကို ဖွဲ့ဆိုပါတယ်။
ဒီဝတ္ထုကိုတော့ ပထမစာအုပ် Battle Cry လောက် ချီးကျူးခြင်း မခံရပါဘူး။
ဒါကြောင့်လည်း လင်းယုန်မောင်မောင်က သူ့ရဲ့အညံ့ဆုံးနဲ့ မောင်မိုးသူရဲ့
အကောင်းဆုံး လီယွန်အူးရစ် ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို နှိုင်းယှဉ်ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ မောင်မိုးသူ
ပြန်တာကတော့ အိပ်ဇိုးဒပ်ကိုး။

ဒီဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်ဆောင်မှာ အမေရိကန်ပြည်သား စာရေးဆရာ
မိုက်ဟော်ရိဆင် တစ်ယောက် ဂရိကျွန်း၊ အေသင်မြို့မှာ ရောက်နေပါတယ်။
သူ့ဇနီးအယ်လင် ကားမှောက်သေဆုံးတဲ့ကိစ္စကြောင့် ရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ဂရိကျွန်းနဲ့ အေသင်မြို့တွေဟာ ဂျာမနီတို့စစ်ကြောင့်
ဂျာမနီလက်အောက် ရောက်အံ့ဆဲဆဲ အချိန်ဖြစ်ပါ တယ်။ အမွေကိစ္စအတွက်
အမွေထိန်းရှေ့နေကြီး စတာကူးထံသွားရာ စတာကူး သေဆုံးနေတာကိုတွေ့ရပြီး
ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး ကဂျာဟိုအီးကို ဒဏ်ရာနဲ့ တွေ့ရပါ တယ်။
ထောက်လှမ်းရေးမှူးက သူ့အား အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်များပေးလိုက်ပြီး လန်ဒန်ကို
အမြန်ပြန်ရန် ပေးပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရန်သူတွေက လိုက်သတ်မယ်လို့လည်း
သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းအရောက်မှာ ဂျာမန်လေတပ်
တိုက်ခိုက်ခံရပြီး လေယာဉ်ပျက်စီးကာ ကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရသွားပါတယ်။
သတိရတဲ့အချိန်မှာတော့ ဆုတ်ခွာနေတဲ့ ဗြိတိသျှစစ်ရထားပေါ်ကို
ရောက်နေပါတော့တယ်။ နောက် စစ်အကျဉ်း သားဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးရာ ဂျာမန်တို့က
သားကိုချုပ်ထားပြီး တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ဖို့ လွှတ်ထားတဲ့ လီဇာနဲ့တွေ့ကာ
တိုက်ပွဲတွေကြားမှာ သူတို့နှစ်ဦး ရေငုပ်သင်္ဘောနဲ့ လွတ်မြောက်ပုံနဲ့
ဇာတ်သိမ်းပါတယ်။ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ်ရိုက်ကူးပြီး မင်းသား
ရောဘတ်မစ်ချင်ပါဝင်ပါတယ်။ အူးရစ်က ဇာတ်ညွှန်းကူရေးပေးပါတယ်။

၃။ Exodus 1958(စာမျက်နှာ-၆၀၀)

အိပ်ဇီးဒပ်ဝတ္ထုကတော့ လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး၊ အကျော်ကြားဆုံး၊
အရောင်းရဆုံး စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ လီယွန်အူးရစ်ဟာ ဒီဝတ္ထုကိုရေးဖို့
(၂)နှစ်ကျော်ကြာမျှ လေ့လာဆည်းပူး အင်တာဗျူးတွေလုပ် ခရီးတွေသွားပြီး
အလွန်ကြိုးစားအားထုတ်ထားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်ဇီးဒပ်စာအုပ်ဟာ
ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ အထူးဆန်းဆုံး ရာဇဝင်တွင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို
ရေးသားထားတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကတော့ နှစ်ပေါင်း
(၂၀၀၀)ကျော် တိုင်းပြည်ဆုံးရှုံး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ ရဟူဒီ (ဂျူး)လူမျိုးတို့ရဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု
မွေးဖွားတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြပုံကို ရေးသားထားလို့ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

အိပ်ဇိုးဒပ်ဆိုသည်မှာ သမ္မာကျမ်းစာမှာ လွတ်မြောက်ရာကျမ်းကို ဖွင့်ဆို
ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုမှာတော့ ဂျူးတွေက သင်္ဘောအိုကြီးတစ်စင်းကို အိပ်ဇိုးဒပ်လို့
အမည်ပေးပြီး ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းကြခြင်းနဲ့
ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ့်သမိုင်းဝင် အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါတယ်။
အိပ်ဇိုးဒပ်ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဆောင်တွေမှာ စာရေးဆရာ ဖန်တီးထားတဲ့ ဇာတ်ရုပ်တွေနဲ့
တကယ့်သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ တိုက်ပွဲတွေ
ရောယှက်ဖန်တီးထားပါတယ်။

ဝတ္ထုဖွဲ့စည်းပုံမှာ မျက်မှောက်ခေတ် ပါလက်စတိုင်းကို ဗြိတိသျှတို့
အုပ်ချုပ်နေ စဉ် ဂျူးလူမျိုးတွေက ဝင်ရောက်အခြေချဖို့ ကြိုးပမ်းကြပုံ၊
ပါလက်စတိုင်းမှာရှိနေပြီးတဲ့ အာရပ်တွေနဲ့လည်းတိုက်ရ၊ ဗြိတိသျှတို့ကိုလည်း
တိုက်ရ အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းလှတဲ့ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်တွေကို စာရေးဆရာရဲ့
ဇာတ်ရုပ်တွေနဲ့ ရောယှက်ဖန်တီးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုကို အူရစ် ရေးသားရာမှာ မျက်မှောက်ခေတ် ဂျူးလူမျိုးတို့ရဲ့
တိုက်ပွဲရုန်းကန်မှုကို ရေးလိုက်၊ ဇာတ်ရုပ်စရိုက်တွေအရ ရုရှားပြည်မှ ပါလက်စတိုင်း
ရောက်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့ရပုံ ဇာတ်ကြောင်းကို ရေးပါတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်ရုပ်
ဇာတ်ဆောင် တွေဖြစ်တဲ့ ဒဗ်ပါပိုလန်ဝါဆောဂက်တိုက စစ်ပွဲဖြစ်တဲ့ ဝါဆောမှာ
ဂျူးများ နေထိုင်ရုန်းကန် ခဲ့ပုံကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပါတယ်။ ထိုနည်းတူ ကာရင်ဆိုတဲ့
ဇာတ်ရုပ်မိန်းကလေးကို ရေးရာမှာလည်း သူမရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်း ပြန်ပါတယ်။
မောင်မိုးသူ အိပ်ဇိုးဒပ်ကို မြန်မာပြန်တဲ့အခါမှာ မျက်မှောက်ခေတ်
အဖြစ်အပျက်တွေ၊ တိုက်ပွဲတွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေကို အတိအကျ အသေးစိတ်လေ့လာပြီး
ပြန်ဆိုတာဖြစ်ပေမယ့် နောက်ကြောင်းပြန်တွေကိုတော့
ဇာတ်ရှိန်လျော့သွားမှာစိုးတဲ့အတွက် ချုံပြီးပြန်ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတ်သဘောကတော့ အမေရိကန်လူမျိုး
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ တွန့်၊ မက်နဲ့ ကစ်တီတို့ပါ။ သူတို့
သိပ်ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ တွန့်နဲ့ကစ်တီ အိမ်ထောင်ကျ ပါတယ်။
သမီးလေးတစ်ယောက် ရပါတယ်။ တွန့် စစ်ပွဲမှာကျဆုံးပြီး သမီးလေးလည်း
ကွယ်လွန်သွားရှာပါတယ်။ ကစ်တီဟာ အရူး တစ်ပိုင်းဖြစ်ရာက မိမိကိုယ်ကိုထိန်းပြီး
သူနာပြုဆရာမအဖြစ် ဒုက္ခသည်တွေကို စောင့်ရှောက်ရင်း ဆိုက်ပရပ်မှာ

ရောက်နေပါတယ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေကြတဲ့ မက်ကတော့ နာမည်ကျော် စစ်သတင်းထောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒုက္ခသည်တွေကို ဆိုက်ပရပ်ကနေ ပါလက်စတိုင်းကို တိုက်ပွဲဝင် တွေက ကြိုးစားနေကြတဲ့ သတင်းယူဖို့ မက်ဆိုက်ပရပ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်း ကစ်တီနဲ့ တွေ့ကြပါတယ်။ ကစ်တီက ဒုက္ခသည်စခန်းထဲက ကလေးတွေကို ကူညီနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူးတော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် အယ်ရီဘင်ကင်နင်က ဒုက္ခသည်စခန်းထဲက ကလေးတွေကို “အိပ်ဇီးဒပ်”ဆိုတဲ့ သင်္ဘော ကြီးပေါ်တင်ပြီး ပါလက်စတိုင်းကိုသွားဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

အဲဒီသင်္ဘောပေါ်သို့ ကာရင်ဆိုတဲ့ သမီးလေးနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကစ်တီက လိုက်ပါတယ်။ အိပ်ဇီးဒပ်သင်္ဘောကြီးရဲ့ သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲ ဟာ ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာပါပဲ။

အခက်အခဲအမျိုးမျိုး၊ တိုက်ပွဲတွေကြားထဲက အိပ်ဇီးဒပ်သင်္ဘောကြီးနဲ့ ဂျူးကလေးတွေဟာ ပါလက်စတိုင်းကို ရောက်သွားပါတယ်။ ပါလက်စတိုင်းကို ရောက် လာတဲ့ ဂျူးတွေဟာ အဲဒီမှာရှိနေတဲ့ အာရပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရ၊ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဗြိတိသျှတွေကို တိုက်ရဆိုတဲ့ တိုက်ပွဲတွေ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ အများကြီး ရေးဖွဲ့ထားပါတယ်။ နောက်ဆုံး အစွဲရေးနိုင်ငံတော်ကြီး တည်ထောင်နိုင်တဲ့အထိ ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

အူရစ်ဟာ ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ဖခင်ကလည်း ရုရှားက ထွက်ပြေးလာတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် အစွဲရေးနိုင်ငံဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထူးဆန်းဆုံး အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်သမိုင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စုဆောင်းပြီး ရေးသားနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုထဲမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်စရိုက်ကို ဖော်ရာမှာလည်း အယ်ရီဘင်ကင်နင်၊ ကစ်တီဖရိမွန်တို့ကအစ ပါဝင်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်တွေရဲ့ စရိုက်ကိုလည်း အူရစ်က ပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ပါတယ်။ တိုက်ပွဲတွေ ကြားထဲက အယ်ရီနဲ့ ကစ်တီတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းအပါအဝင် အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ ကိုလည်း ရေးဖွဲ့နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အိပ်ဇီးဒပ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြား ဆုံး၊ အရောင်းရဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်တာပါပဲ။ အိပ်ဇီးဒပ်ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးရာမှာတော့ ဝတ္ထုလောက် အောင်မြင်မှုမရှိပါဘူး။

ဒီဝတ္ထုကို စာရေးဆရာတင်ထွေးက မီလာ (၁၈)လို့ အမည်ပေးပြီး
မြန်မာပြန် ဖူးပါတယ်။

မီလာ (၁၈)ဝတ္ထုဟာ ဂျာမနီနိုင်ငံက ပိုလန်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးတဲ့နောက်
ဂျူးတွေကို နှိပ်ကွပ်၊ အုတ်တံတိုင်းခတ် ဒက်တိုစခန်းဖွင့်ရာက အဲဒီဂျူးတွေကို
အကျဉ်းစခန်းများ ပို့နေတာကိုသိပြီး ဂျူးတွေက အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားတဲ့
ဝင်းထဲကနေ ဂျာမန်တွေကို ဖိဆန်တော်လှန်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့
ထားတာ ဖြစ်ပါတယ် ။ တစ်နည်းပြောရရင် အိပ်ဇိုးဒပ်မှာပါတဲ့ ဒပ်လန်ဒေါရဲ့
အဖြစ်အပျက်အခန်းကို အကျယ်ချဲ့ ရေးထားတာနဲ့ တူလှပါတယ်။

ပိုလန်နိုင်ငံသည် ဂျာမနီနိုင်ငံ အင်ပါယာထူထောင်ခြင်း ပထမဆုံးခံရသော
တိုင်းပြည်ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၃၉ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှာ ဂျာမန်တို့ ပိုလန်ကို
ဝင်တိုက်တယ်။ ပိုလန်စစ်တပ်က ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ခုခံတိုက်ပွဲဝင်ကြပေမယ့်
အင်အားမမျှလို့ စက်တင်ဘာလမှာ လက်နက်ချရပါတယ်။
ပိုလန်တစ်နိုင်ငံလုံးတိုက်တာ တစ်လပဲကြာပါတယ်။

ပိုလန်ကိုရတဲ့ ဂျာမန်တွေက ဂျူးတွေကို နှိပ်ကွပ်ပါတယ်။
နောက်ဆုံးအုတ်တံ တိုင်းခတ်ပြီး ဒက်တိုဖွင့်နေစေပါတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာက
ဂျူးတွေကို နေရာပြောင်းပေး မယ်ဆိုပြီး အကျဉ်းစခန်းများ ပို့ပါတယ်။
အဲဒီအကြောင်းကိုသိသွားတဲ့ ဂျူးတွေက ၁၉၄၃ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့မှာ
ဂျာမန်ရဲ့ အာဏာကိုဖိဆန်ပြီး ဒက်တိုထဲကပဲ ရှိသမျှ မီးကျိုးမောင်းပျက်တွေ၊
လက်လုပ်ဗုံးတွေနဲ့ ပြန်တိုက်ပါတယ်။ ဂျာမန်တွေက တင့်ကားတွေ၊
အမြောက်တွေသုံးပြီး ဒက်တိုကို သိမ်းပါတယ်။ ဂျူးတွေက မြေအောက် စခန်းရှေ့
ရေသွားမြောင်းတွေထဲက ခုခံကြပါတယ်။ ဝတ္ထုအမည်ဖြစ်တဲ့ မီလာ (၁၈)ဟာ
ဂျူးတို့ရဲ့ မြေအောက်စခန်းဌာနချုပ်၊ မီလာလမ်း၊ အိမ်နံပါတ်(၁၈)ဖြစ်ပါတယ်။

ပိုလန်တစ်ပြည်လုံးကို တစ်လမပြည့်မီ အနိုင်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဂျာမန်တွေ
ဟာ အုတ်နံရံတွေ ဝိုင်းပတ်ထားတဲ့ ဒက်တိုထဲကနေ ချောင်ပိတ်မိနေတဲ့
ကြွက်တွေလို ပြန်ခုခံကြတဲ့ ဂျူးတွေကို ၄၂ ရက်ကြာတိုက်ပြီးမှ အနိုင်ရပါတယ်။

ဝင်းထဲမှာ အသက်ရှင် လျက် နူးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရေပိုက်မြောင်းမှ လွတ်မြောက် သွားခဲ့သူတွေက ကမ္ဘာကို တင်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုပဲ ပိုလန်ဒါရိုက်တာရိုက်တဲ့ Cannal(ရေနုတ်မြောင်း)ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကလည်း ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ပါတယ်။

၅။ Armagaddon 1963 (စာမျက်နှာ ၆၀၃)

ဒီဝတ္ထုဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး စစ်ရှုံး ဘာလင်မြို့တော်ကို မဟာမိတ် ၄ နိုင်ငံ (အမေရိကန်၊ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်နှင့် ဆိုဗီယက်)တို့က အုပ်ချုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီလိုအုပ်ချုပ်ရာမှာ အနောက်အုပ်စု မဟာမိတ်တွေက တစ်ခြမ်း၊ ရုရှားကတစ်ခြမ်း အုပ်ချုပ်ရာမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ ပဋိပက္ခကို အခြေခံပါတယ်။ အရှေ့ဘာလင်၊ အနောက်ဘာလင် လို့ နှစ်ခြမ်းကွဲစေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပထမပိုင်း ညီနစ်ယောက် ဂျာမန်စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးလို့ ဂျာမန်တွေကို မုန်းတီးနေတဲ့ ရှောင်အိုဆီလီဗန်ဟာ အနောက်ဂျာမနီ စစ်နိုင်နယ်မြေ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ အဖြစ် ရောက်ပါတယ်။ ရွန်အာဒင်မြို့က ဂျာမန်လူမျိုးတွေရဲ့ဒုက္ခကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပါတယ်။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ သူ့ဆရာဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ရှောင် ဘာလင်ကို လိုက်ရပြန် ပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်းမှာ ဂျာမန်မိသားစုကို ဖွဲ့ပါတယ်။ အဓိကမှာ အမျိုးသမီး အာနက်စတိန်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူမချစ်သူမှာ နာဇီ၊ သူမမောင်မှာ နာဇီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးပါးခဲ့တယ်။ သူမနှင့် မိခင်တို့သည်လည်း စစ်သားတွေရဲ့ ပြုကျင့်ခြင်းကို ခံရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာလင်ဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ အဓိကဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာ အရှေ့ဘာလင်ကို ရုရှားတို့က ကားလမ်း၊ ရေလမ်းတို့ ပိတ်ဆို့လိုက်ရာ မဟာမိတ်တို့ဟာ စားနပ်ရိက္ခာကအစ လိုအပ်သမျှကို လေကြောင်းနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပို့နေရပါတယ်။

ဒီလိုပဋိပက္ခအကြားမှာ ရှောင်နဲ့ အာနက်စတိန်းတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဖွဲ့ပါတယ်။ အနာမကျန်နိုင်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ ချစ်ကြပါလျက် မဖြစ်နိုင်ကြ တော့ပါ။

ဒီဝတ္ထုမှာတော့ အူရစ်ဟာ သူ့ရဲ့ စာအရေးအသား နိုင်နင်းမှုကို အားကိုးပြီး တကယ့်ဖြစ်ရပ် နိုင်ငံရေးနောက်ခံပြုပြီး ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါ တယ်။

၆။ Topaz 1967 (စာမျက်နှာ ၄၀၅)

ဒီဝတ္ထုထဲမှာလည်း နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုကတော့ စပိုင်ဝတ္ထုပါပဲ။ ပြင်သစ်ခေါင်းဆောင် ဒီဂေါကို မထောက်ခံဘဲ ပြင်သစ်က ထွက်ပြေးလာ ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်သံအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ စာရေးဆရာ အူးရစ်ဆီလာပြီး ပြင်သစ်ထောက် လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပေးပါတယ်။ အဲဒါတွေကို အခြေပြုပြီး အူးရစ်က တိုပက်ကို ရေးတာပါ။ တိုပက်ဝတ္ထုထွက်လာတော့ ပြင်သစ်အစိုးရအတွင်းမှာ ပဋိပက္ခပင်ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းမှာ ကျူးဘားကို ဆိုဗီယက်တို့က ခုံးပျံ့တွေ တပ်ဆင်နေရာ အမေရိကန်တို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တဲ့ကာလကို နောက်ခံပြုပါတယ်။

အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေး မိုက်ကယ်နာစထရန်းဆီကို ရုရှားကေဂျီဆီမှ ဘောရစ်ကုစုနက်ဆော့က ထွက်ပြေးခိုလှုံခွင့်တောင်းရာ နော်ဝေနိုင်ငံမှ အမေရိကားသို့ ရောက်အောင် ခေါ်ခွဲနိုင်ပါတယ်။ အမေရိကန်သို့ရောက်ပြီး စစ်ဆေးသောအခါ ဘောရစ်က ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး အင်ဒရေးနဲ့ တွေ့လိုကြောင်းပြောလို့ စီစဉ်ပေးရပြန်ပါတယ်။

ဘောရစ်က အင်ဒရေးအား ကေဂျီဆီကရတဲ့ နေတိုးလျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပြင်သစ်ထောက် လှမ်းရေးတစ်ဦးထံက ရကြောင်း ဖွင့်ပြောပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျူးဘားသို့တင်ပို့ခဲ့တဲ့ ရုရှားသင်္ဘောတွေကို အမေရိကန်တို့က စစ်ဆေးစဉ်ဖြစ်နေရာ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်တော့မလိုလို အခြေအနေရောက်နေပါတယ်။

ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးသမား အင်ဒရေးဟာ အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေး ရဲ့ အကူအညီတောင်းဆိုမှုကြောင့် ကျူးဘားသို့ပြန်ပြီး

ချစ်သူဂျူနီတာကတစ်ဆင့် ဆိုဗီယက်တို့ ခုံးပျံစခန်းတွေ ထပ်ဆောက်နေတဲ့သတင်းကို ရပါတယ်။ ရပြီး ပြန်မယ် အလုပ်မှာ အဖမ်းခံရပါတယ်။ ချစ်သူနီတာက သူမဘဝကို စတေးပြီး ကယ်တင်လိုက် လို့ အင်ဒရေး လွတ်မြောက်သွားပါတယ်။ အမေရိကန်တို့ကလည်း အချက်အလက်တွေ ရသွားပါတယ်။ အင်ဒရေးဟာ အဖြစ်မှန်ကို ပြင်သစ်အစိုးရ ထံတင်ပြရာ ပြင်သစ်အစိုးရ က လက်မခံလို့ အင်ဒရေးလည်း မိုက်အကူအညီနဲ့ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် တောင်းရပြန်ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုကို နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာ အဲဖရက်ဟင်ချင်ကောက တိုပက်အမည်နဲ့ ရိုက်ကူးပါတယ်။ အူရစ်ဝတ္ထုကိုရိုက်ကူးတဲ့ တခြားရုပ်ရှင်တွေကဲ့သို့ပင် ရုပ်ရှင်အဖြစ် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုမရှိပါ။ ဒီဝတ္ထုကို စာရေးဆရာ နေမျိုးထွန်းက မြန်မာပြန် ပါတယ်။

၇။ Q.B. VII 1970(စာမျက်နှာ ၄၄၇)

ဝတ္ထုအမည်အတိုင်း ဘုရင်မရဲ့ ခုံရုံးနံပါတ် (၇)ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းကို အူးရစ်က သုံးပိုင်းခွဲရေးပါတယ်။

ပထမပိုင်းကို ၁၉၄၅ခုနှစ်၊ အီတလီမှာ ဇာတ်အိမ်တည်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ အာဒမ်ကယ်လ်နီးက နယ်စပ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ထွက်ပြေးလာသူဖြစ်ပါတယ်။ သူက ပိုလန်လူမျိုးဖြစ်လို့ ပိုလန်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့ဆီ ပို့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပိုလန်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဖွဲ့ အဖွဲ့ချုပ်က လန်ဒန်မှာ ရှိတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့က ဒေါက်တာအာဒမ်ဟာ ခွဲစိတ်ကုသမှုမှာ စွမ်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ စစ်တွင်းက အကျဉ်းကျစဉ် ပိုလန်အကျဉ်းသားတွေကို ကူညီခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ သူနာပြုဆရာမ အင်ဂျလာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါကျတော့ ပိုလန်နိုင်ငံဟာ ကွန်မြူနစ်လက်အောက် ရောက်သွားလို့ ဒေါတာအာဒမ် ပိုလန်ပြန်နေလို့ မရတော့။ ပိုလန်ကွန်မြူနစ်တွေက အကျဉ်းစခန်းမှာ ဒေါက်တာအာဒမ်ရှိစဉ်က ဂျူးတွေကို ရက်စက်စွာ ဂျာမန်တို့အလိုကျ ခွဲစိတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ရာဇဝတ်ကောင်အဖြစ် စွဲဆိုသောကြောင့် ဘရစ်စတုန်းထောင်ထဲမှာ အစစ်ဆေးခံရတယ်။ ၂ နှစ်အကြာမှာ မျက်မြင်သက်သေတစ်ဦးရဲ့ ထွက်ချက်ကြောင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဒေါက်တာအာဒမ်ဟာ သူ့ဘဝကို နှစ်မြှုပ် ပြီး ဝေးလံခေါင်သီသောဒေသ ဆရာဝန်သို့သွားကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အနစ်နာခံ ဆေးကုသပေးတာကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဆာဘွဲ့ ပေးအပ်ခံရသူဖြစ်တယ်။ နောက် လန်ဒန်ပြန်လာပြီး အလုပ်သမားရပ်ကွက်မှာ ဆေးကုသနေတယ်။ သားကတော့ အမေရိကန်မှာ ဗိသုကာဘွဲ့ယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဆရာဝန်က သူ့မွေးစားသားလိုဖြစ်တဲ့ တံကယ်ရင့်စ်ဟာ ဆရာဝန်မှာ သူ့မွေးစားအဖေကဲ့သို့ ဆရာဝန်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ စာရေးဆရာ အေဗရာဟမ်ကယ်ဒီရဲ့ ပိုလိုကော့စာအုပ် ထွက်လာတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ စစ်အတွင်းက ပိုလန်ဂျက်စီဂျာ အကျဉ်းစခန်းမှာ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ အာဒမ်ကယ်လ်နီးဆိုသူက ဂျာမန်တို့အလိုကျ ဂျူးတွေကို ရက်စက်စွာ ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ ကြောင်း ပါလာတယ်။ ဆရာဝန်မှ ဆရာဝန်တဲ့ရင့်စ်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံး ဒေါက်တာအာဒမ်ကိုယ်တိုင် မခံနိုင်ဖြစ်လာပြီး အဲဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းဖို့ တရားရုံးမှ စာရေးဆရာနဲ့ ထုတ်ဝေသူကို တရားစွဲပါတယ်။

ဒုတိယပိုင်းကတော့ ပိုလိုကော့ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာ အေဗရာဟမ်ကယ်ဒီ အကြောင်း ဖွဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အမေရိကန် ရပ်ဆိုဘောလုံး သမား၊ သတင်းစာဆရာ၊ လေယာဉ်မောင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူ့အစ်ကိုဘင် ကတော့ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်ပြီး စပိန်တော်လှန်ရေးမှာ သွားရောက်တိုက်ပွဲဝင်ရာ ကျဆုံးသွားခဲ့ သူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အေဗရာဟမ်ဟာ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်လာ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်မဖြစ်မီက ညီအစ်ကိုများစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပြီး အောင်မြင်လာသူ ဖြစ်တယ်။ စစ်အတွင်း ကနေဒါလေတပ်မှာ အမှုထမ်းတယ်။ လေယာဉ်မှူးအဖြစ် ထူးချွန် စွာ အမှုထမ်းခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုမှာ သူ့လေယာဉ်အမြောက်ထိပြီး လန်ဒန်ရောက် အောင် ကြိုးစားပျံသန်းခဲ့ရာ ကွင်းရောက်မှ လေယာဉ်ပေါက်ကွဲပြီး သူကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရတယ်။ ကယ်ဒီပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာရစဉ် ဆေးကုသပေးသူ ဆန်မင်းသားနဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး နေကောင်းတဲ့အခါ လက်ထပ်လိုက်တယ်။ နောက် စစ်အတွင်းနောက်ခံပြု သယ်ယူပို့ဆောင်တဲ့ဝတ္ထု ရေးသားထုတ်ဝေရာ အောင်မြင်ပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့အတွက် အဲဒီလို အပေါစား အပျော်ဖတ်စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေရေးဖို့ လိုက်နေကြပါတယ်။ သူဟာ အပေါစား ဟောလိဝုဒအကြိုက် စာများရေးပြီး အပေါစား စာရေးဆရာဖြစ်လာပါတယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်၊

သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကား ပါတယ်။ စာရေးဆရာကယ်ဒီဟာ သူ့ဘဝကို
နောင်တရနေချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး လင်မယားကွဲပါတယ်။
အဲဒီနောက် ကယ်ဒီဟာ ဖြစ်ရပ်မှန် အကောင်းစားဝတ္ထုတွေ
ရေးတော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး အစွဲရေးကို သွားရောက် လေ့လာမှုတွေ၊
စုံစမ်းမှုတွေပြုလုပ်ပြီး ပိုလိုကော့ဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာမှ
ဒေါက်တာအာဒမ်ရဲ့ တရားစွဲဆိုခြင်းကို ခံရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအမှုကို ဘုရင်မခုံရုံး (၇)မှာ တရားရင်ဆိုင်ရာ နှစ်ဖက်ရှေ့နေတွေ အပြိုင်
အဆိုင် လျှောက်လဲကြပါတယ်။ စာရေးဆရာ ကယ်ဒီဘက်က အစွဲရေးမှ ဂျူးများက
လာရောက်ထောက်ခံ သက်သေထွက်ကြပါတယ်။ အကျဉ်းစခန်းတွင်း မှတ်တမ်းရေး
ချက်တွေပါယူပြီး သက်သေခံကြပါတယ်။

နောက်ဆုံး ခုံရုံးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကတော့ စာရေးဆရာရဲ့
ရေးသားချက်တွေမှာ တရားလိုဆရာဝန် ဒေါက်တာအာဒမ်အတွက် အမှန်တကယ်
နစ်နာကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ နစ်နာမှုအတွက် လျော်ကြေးငွေကတော့
တစ်ပဲနီဝက် (တစ်ပြား)သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ဇာတ်ဟာ နှစ်ပိုင်းကွဲနေတဲ့အပြင်
တရားစွဲလျှောက်လဲချက်တွေကို အသားပေးလွန်းလို့၊ စတန့်ပေးတယ်လို့
ယူဆပါတယ်။ စာရေးဆရာလီယွန်အူးရစ်ရဲ့ အယူအဆ၊ ရေးသားချက်တွေမှာလည်း
တို့ရဲ့ စွန့်စားခန်းအဖွဲ့လွန်တယ်လို့ ယူဆ စရာရှိပါတယ်။ အူရစ်ရဲ့ တခြားဝတ္ထုတွေနဲ့
နှိုင်းယှဉ်ရင်တော့ အနည်းငယ်ပျော့တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

၈။ Trinity (1976)

ဒီစာအုပ်ကတော့ လီယွန်အူရစ် ရေးသားခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အထူးဆုံး
စာအုပ်ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ လီယွန်အူးရစ်ဟာ သူ့ဘဝ၊ သူ့လူမျိုးဖြစ်တဲ့ ဂျူးလူမျိုး
တို့အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုရေးသားခြင်းကို အများဆုံးပြုလုပ်ခဲ့ရာမှ အိုင်ယာလန်သူ ဂျီလ်နဲ့
အိမ်ထောင်ကျပြီး အိုင်ယာလန်ဒ်ပလင်မှာ နေထိုင်စဉ် ဇနီးသည်နှင့်တွဲဖက်ကာ

Irelana, a Terrible Beauty apoo Photo Essay osapdos spáne

udogapulosusin နောက်တော့ မြောက်ပိုင်းအိုင်ယာလန် သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို အခြေပြုဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးတော့ မောင်မိုးသူ ဘာသာပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်က ထူလွန်းတာကတစ်ကြောင်း၊ မောင်မိုးသူ ပျင်းတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတ်ကို ၁၈၈၅ခုနှစ်၊ အိုင်ယာလန်ပြည် ကျေးရွာတစ်ခုမှာ ဘီလ်ဆီလာကင် သေဆုံးခြင်းနဲ့ စတင်ဖွင့်ပါတယ်။ သူဟာ အိုင်းရစ်လူမျိုး အိုင်းရစ်ပီသသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ၁၈၄၀ပြည့်နှစ်၊ ဒုတ္တိကန္တရခေတ်ကြီးကို မိလိုက်သူဖြစ်ပါတယ်။ ဘီလ်ဆီရဲ့ သား သောမတ်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လေးစားခင်မင်မှုကို ရသူဖြစ်ပါတယ်။ သောမတ်မှာ သားကြီးကောနာ၊ သမီး ဘရစ်ဂျစ်နဲ့ သားလတ် လိုင်လင်း ရှိပါတယ်။ အငယ်ဆုံးသားကိုမူ အဖေနဲ့အဘိုးတို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ယုံကြည်မှုနည်းပါးလို့ အမေဖြစ်သူက ခင်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာစေရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခံထားရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

သောမတ်မှာ ခြံနီးချင်းသူငယ်ချင်း ဘိုလ်နီ ရှိတယ်။ ဘိုလ်နီက ကျောင်းနေ ရတယ်။ သောမတ်ရဲ့သား ကော်နာက ကျောင်းမနေရဘူး။ ပန်းပဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ဘိုလ်နီကတစ်ဆင့် ကျောင်းစာကို သင်ရတယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မြို့တက် အသွားမှာ ပရိတ်စတင့်တွေက ဝိုင်းပြီး ခဲနဲ့ပေါက်ခံရဖူးတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ အဖေကလယ်လုပ်ခိုင်းပေမယ့် သောမတ်က မြို့ကိုတက်ပြီး ပန်းပဲလုပ်တယ်။

သောမတ်က မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ဆက်သွယ်မိသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ပန်းပဲအတတ်နဲ့ မီးရထားခေါင်းတွဲထဲမှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဝှက်လုပ်ပြီး လက်နက်တွေဝှက်၊ မြေအောက်တော်လှန် ရေးသမားဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာ မိသွားပြီး နှိပ်စက်ခံရတယ်။ ညီ အငယ်ဆုံးက ထောင်မှခိုးထုတ်ပြီး ညီလတ်ရှိရာ ဩစတြေးလျကို ပြေးတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ အိုင်ယာလန်ကို ပြန်လာပြီး တော်လှန်ရေးပဲလုပ်တယ်။

မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေ စုပေါင်းပြီး ဖိနှိပ်သူတို့ရဲ့ လက်နက် တိုက်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်ကြတယ်။ ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်လည်း ကျဆုံးကြ

ရတယ်။

အိုင်းရစ်တော်လှန်ရေး ဆက်လက်ဆင်နွှဲလျက် သူရဲကောင်းတွေပဲ ဆက်ခါ ဆက်ခါ မွေးထုတ်နေဆဲပဲလို့ ဒီဝတ္ထုမှာ ရေးပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုဟာ လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ အရှည်လျားဆုံးဝတ္ထုဖြစ်ပြီး သမိုင်းနောက်ခံ အချက်အလက် အထောက်အထားတွေကို ကူးရစ်ထုံးစံအတိုင်း အချိန်ယူရှာဖွေပြီးမှ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ၊ အိုင်းရစ်လူမျိုးတို့ရဲ့ အခြေအနေ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူ၊ အုပ်စိုးခံလူတန်းစားနဲ့ ပရိုတက်စတင့် ကိုးကွယ်သူ၊ အုပ်စိုးသူတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခ၊ လာကင်မိသားစုနဲ့ ကောဟတ်မိသားစုအကြောင်း စသဖြင့် ဖွဲ့ပါတယ်။ စာရေးကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အပြင် ဝတ္ထုရေးဆရာကောင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံကို သမိုင်း နောက်ခံပြု ရေးထားသလို ဇာတ်ဆောင်ဇာတ်ရုပ်တွေရဲ့ စရိုက်လည်း ပီပြင်လှပါတယ်။ ထူလွန်းလို့ မောင်မိုးသူ ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

၉။ The Haj 1984(စာမျက်နှာ ၆၇၁)

ဒီစာအုပ်ကိုတော့ မောင်မိုးသူ ဘာသာပြန်လိုက်တယ်လို့ အားလုံးကပဲ တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ မောင်မိုးသူက အိပ်ဇီးဒပ်ကို ဘာသာပြန်ဖူးတာကိုး။ ဒီဝတ္ထုဟာ အိပ်ဇီးဒပ်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပါ။ အိပ်ဇီးဒပ်က နိုင်ငံတစ်ခု မွေးဖွားခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အစွဲရေးနိုင်ငံ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကို ရေးဖွဲ့သလို ဒီဝတ္ထုက နိုင်ငံတစ်ခု ပျက်သုဉ်းခြင်း အမည်နဲ့ မောင်ပေါ်ထွန်း မြန်မာပြန်တာဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ပေါ်ထွန်း ဘာသာပြန်ဖြစ် အောင် မြှောက်ပေးခဲ့သူကလည်း မောင်မိုးသူပါပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်ပေါ်ထွန်း မြန်မာပြန်တဲ့ အကြီးအကဲ (နိုင်ငံတစ်ခုပျက်သုဉ်းခြင်း)ဝတ္ထုရဲ့အမှာကို မောင်မိုးသူ ရေးပေးခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကတော့ အစွဲရေးများရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ပါလက်စတိုင်းလူမျိုးများရဲ့ နိုင်ငံဆုံးရှုံးခြင်းကို ဖွဲ့ထားတာပါ။ အာရပ်တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝတ္ထုနာမည်ကိုက ဟာချီဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာရေးအကြောင်းတွေပါလို့ မောင်မိုးသူထက် စကားပြေချောတဲ့။ သိမ်မွေ့တဲ့ မောင်ပေါ်ထွန်းကို မြှောက်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အကြီးအကဲဝတ္ထု ဇာတ်ကြောင်းကတော့ ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါစမှ ၁၉၅၆ခုနှစ်၊ စူးအက် တူးမြောင်း စစ်ပွဲကာလအထိ ဖွဲ့ ပါတယ်။

အဓိကဇာတ်ရုပ်ကတော့ ၁၉၃၆ခုနှစ်၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုများအကြား ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ မွေးဖွားလာတဲ့ အစ္စမေးလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဆုံးအခန်းအဖွင့်မှာ ကျုပ်က အစ္စမေးလ်လို့ ဖွင့်ပါတယ်။

အာရပ်မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင် ဟာ့ဂျီအီဘရာဟင်နှင့် ရွာနီးချင်းနယ်ပယ်သစ် တိုးချဲ့အခြေချနေထိုင်လာသူ ဂျူးလူမျိုးခေါင်းဆောင် ဂါဖီယွန်အက်ရှ်တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ၊ မုန်းတီးမှုတွေကို အစ္စမေးလ် (ဟူအီဘရာဟင်ရဲ့သား)က ပြောပြတဲ့ ပုံနဲ့ ဖွဲ့ ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကတော့ အိပ်ဇီးဒပ်နှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး အာရပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာရေးတို့ကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လီယွန်အူးရစ် နောက်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကတော့ ၁၀။ Mitla Pass (1988) ၁၁။ Redemption (1995) ၁၂။ A God in Ruins (1999) ၁၃။ O'Hara's Choice (2003) တို့ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၈၈ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာထွက်တဲ့ စာအုပ်တွေကို မောင်မိုးသူ မဖတ်ဖူးတော့ပါ။ မောင်မိုးသူ ထောင်ထဲရောက်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အညွှန်းများအဆိုအရ Mitla Pass ဟာ ဘိုင်နိုဒေသ တိုက်ပွဲတွေကို အခြေပြုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ Redemption mcos Trinity og[còm 3*:q8ososcana လာကင်အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

A God in Ruins ကတော့ ၂၀၀၈ ခုနှစ် အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ အဖြစ်အပျက်ကနေ နောက်ကြောင်းပြန်ထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လီယွန်အူးရစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္ထုကတော့ O'Hara's Choice ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးဆရာ လီယွန်အူးရစ်ဟာ ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်မျှ အနှိမ်ခံ၊ အပစ်ပယ်ခံ၊ အမုန်းခံ၊ အနှိပ်စက်ခံ
တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအဖြစ်မှ အသက် သွေး ချွေး မြောက်မြားစွာ ပေးဆပ်၍
ပါလက်စတိုင်း နယ်မြေထဲ၌ အစွဲရေးနိုင်ငံသစ် ပြန်လည် ဖွားမြင် တည်ဆောက်မှုကို
ဖော်ပြသည့် ကမ္ဘာ့သမိုင်း နောက်ခံ ဝတ္ထု။